

Adamát Péter

Chrono Cross

Masato Kato története alapján

Ez a Mű a [Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi Licenc](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) feltételeinek megfelelően felhasználható.

Tartalomjegyzék

Emlékek	5
Fordulnak az áramlatok	16
Indulás a válaszok után	28
Termina.....	39
A szigetcsoporthat védelmezői	49
A kulcs a múlthoz.....	56
Fodrozódásból szökőár	72
Elveszett darabok	85
A messzire vonult remete.....	96
Eltávozott küldöttek	105
Új történet	114
A Szellemhajó	125
A Kék Sárkány keresése	132
A Sárkányok Erődje	144
A Sárkányok romos álma	159
Ahol az idő másfelé telik.....	166
Lovagi erény.....	177
A világtól elzárt kastély	185
Marbule, a félemberek szigete.....	194
Lelki szabadság	204
A Gyöngykapu.....	213
Ahol az idő megfagyott.....	226
Számkivetettek	237
Az udvarház foglyai.....	246
Távoli ígéret	260
Vádak a múltból.....	268
A küldetés terhe	278
Gyógyítás és béke	286
Két küldetés találkozása	299
Az Idő Sebei	312
A lány, aki ellopta a csillagokat az égről	325
Őszinte bizonyíték	338
Értékes darabok.....	347
Alapvető emlék.....	361
Töredékek.....	373
Szükségben erény	386

A Földsárkány barlangja	395
Egy álom darabjai	402
Próbatétel.....	413
Erősítő út	425
Utolsó erőfeszítés.....	434
Ellophatatlan ékszer	442

Emlékek

~ ~ ~

Serge halványan látta a cirádásan faragott világos, lakkozott asztalt, a dískapcsos napló kinyitva hevert a körmintás gyertyatartó előtt:

„Hol kezdődött mindez?

Mióta forognak a sors kerekei?

Talán már lehetetlen megtalálni rá a választ... a múlt időtlen mélyében.

De egy biztos: akkoriban sokakat szerettünk, mégis elvakított a gyűlölet. Ártottunk miközben nekünk ártottak...

Süvítő szélként jártuk be utunk, nevetésünk visszhangzott a világoskék ég alatt...”

~ ~ ~

Serge oldalán az életét megmentő lánnyal és a kiskorából ismert kutyával haladt felfelé a sötét felvonóba zárva... a lila szőrű kutya röviden csóválta mindkét farkát... az ismeretlen veszélyben mindig lelkesen támogatta társait, s nem rendítették meg az emberek gatzettei.

Serge emlékezett: álmában már végigment ezeken a folyosókön... emlékei vége zavarossá válik... a lány veszélybe kerül és ő rátámad...

Többször figyelmeztette Kid-et a látomásra, de a lány mindig elnéző bizalommal vetette el, hogy reális lehetőség lenne...

A felvonó megállt, a sárkánymintás rácsok szétnyíltak... tágas kőfolyosó terült el előttük, távoli fáklyák világították meg.

Kid ugrott ki először a felvonóból, a kutya utánasiert.

Hallotta: Serge nem mozdult meg.

A kutya visszanézett rá.

- Mi av, Szővg Gazda? – kérdezte lihegve - Gontelhelnek tűnsz.

Nem fogja fel gazdái célját, de segíteni akar sikerrel járni.

- Issz vadjunk. Mál nem fódúlhatunn mev!

Kid is intett felé.

- Gyertek, Serge, Poshul!

A lány térdföle érő, letisztult sima vörös szoknyát viselt és rövid vörös mellényt fehér haspólóval... karjain és arcán két rövid, fehér harci festés látszott.

Előre nézett. Átható, komoly hangja visszhangzott a köveken.

- Eljött a számadás napja, Lynx! Sorold imáidat! Nem mintha *téged* meghallgatnának.

Komoran, elfojtva nevetett... s MÁNIÁKUS HAHOTA TÖRT KI BELŐLE!

Lehiggadt, s visszafordult társaihoz.

Serge tudta: a gyász önti el, ha látomása valóra válik... védenie kell Kid életét, a gyász elkerülése másodlagos... azzal védi, ha harcra készen halad mellette.

Erőt vett magán... kilépett a felvonóból, s hozzájuk sietett.

Poshul fülei lelkesen felágaskodtak.

- Szóvg Hazda!

Serge bólított társainak. Kid komoly támogatással ránézett, s megfordult... futva vezetni kezdett az íves kőfolyosóban... Poshulnak lifegtek fülei és szaggatott ütemben kopogtak körmei, zömök testét félig ugrálva vonszolta előre... *a folyosó fáklyái szétágaztak!* Kid találmra jobbra fordult, s

kőkorlát állta útjukat. Egy kiszögellésre értek, nem vezetett tovább út.

Tágas csarnok borult fölénk, padlója nyolc méterrel alattuk volt.

Olyan volt, akár egy templom. Szemközt átlátszó obeliszk erős fénnel világította be a csarnokot.

Poshul merengő csodálattal kérdezte:

- Mi av a klissályszerűség?

Serge körbenézett a csarnokon... érezte a mellette álló lányból áradó életerős hőt.

- Valami kapcsoló? – szólt Kid ridegen mérlegelve. – Francba! Ilyen közel, s mégis távol...

Serge látta: mindketten felé fordultak. Rohanni kezdett, társai követték, visszaértek az elágazáshoz... Serge harcra készen jobbra fordult... egyelőre senki nem volt a sötét folyosón. Az egymástól távol felszerelt fáklyák mozgó árnyékot vetve lobogtak.

A levegő egyre hidegebbé vált... *huzatos kőkupola alá értek ki!*

Megálltak. Előttük a folyosó íves kőúttá vált, két oldalán szakadék tartott a sötét mélybe...

A hatalmas kupola alatt fénylő körmagaslat terült el, kanyargós kőviaduktok vették körbe... különböző szögben haladtak el egymás fölött, s a kupola sötét nyílásaiba vezettek...

Serge-ék is egy ilyen viaduktra értek.

Helyenként a kőutak keresztezték egymást, itt kiszélesedtek, s réz robotok álltak őrt.

Kid előrántotta törét, s keserűen rohanni kezdett, társainak követniük kellett...

Közeledtek az első kereszteződéshez, négy robot mozdulatlanul állt benne...

Talán nem is működnek... - gondolta Serge - ellenségeink nem tudják, hogy jövünk.

Beléptek a kereszteződésbe, a robotok lassan felfénylettek... megmozdultak, Kid pörgőbukfencsel átgurult karjaik alatt, társai másolták...

Serge pörölyével az utánuk nyúló robot térdére csapott... a robot nem követte őket.

Nem tekintenek minket veszélynek. Ha belöktük volna őket a szakadékba, a többi ránk támadna.

Ismét alagútba értek, látták: egyenesen vezet a szabad ég alá, ahonnan látni az építményt körülvevő vulkán oldalát...

Kiértek az ég alá, mögöttük tornyosult a viaduktok masszív, kerek kőalapzata...

Széles lépcső vezetett fel az oldalában...

A kristályhoz?

Serge rohanni kezdett a lépcsőn, apró fekete szárnyak repültek felénk... átvágták magukat közöttük, éles denevérfogak martak bele vállukba, karjaikba...

Felértek egy alagút bejáratához, *túlsó vége valóban a kristályhoz vezet!*

Átrohantak rajta, s beértek a kőcsarnokba.

Semmi nem támadt nekik. Egyedül voltak.

Néma csend vette körül őket.

Serge a Kristályt körbevevő faragott kőtáblák felé lépett.

Elgondolkodva rátette kezét az egyikre.

Ki akarom kapcsolni. – gondolta. – Ez működteti a robotokat és védi a főcsarnokot.

A kristály fénye hirtelen kihúnyt... s az obeliszk elpárolgott.

Kid lelkes elismeréssel szólt.

- Bravó, barátom! Tehát a gondolatra reagálnak a táblák. Most már beérjük a behatolókat!

Ismét kimentek a külső kör lépcsősorra, itt Kid előrevágott, s hamarabb befordult az egyik alagútba...

Beértek a kőkupola alá, az egyik viaduktra. Az ívesen haladt,

de a középső kör kőemelvényre vezetett!

Nem láttak ott senkit.

Serge szíve hevesen dobogni kezdett.

„Tudjuk, hogy onnan nyílik a Főcsarnok! ... Lépcsősor vezet a körből lefelé?”

Kid előretört, robotok állták az útjukat... Ők hárman harcra készen értek közéjük, de a réz monstrumok nem mozdultak.

„Akkor a Főcsarnok védelme is lekapcsolt!”

Beértek a kőkörbe... *semerre nem vezetett lejárát.*

Bizsergető érzés vette körbe őket, környezetük kivilágosodott...

s kőkorláttal védett, átlátszó padlón találták magukat. A fénylő napsütésben álltak.

Erős szél fújta rájuk, a környező vulkán peremét látták maguk körül...

Velük szemben rövid kőút vezetett a magasban egy kupolacsarnok zárt kapujába.

Serge szédült, próbált szilárdan megállni talpán.

Feje tisztulni kezdett.

Kid mellette lélegzett. Serge érezte: a lány tettekre készen támogatja.

- Mi a fene történt? – kérdezte Kid harsányan. Ő is mozdulatlanul állt...

majd óvatosan megfordult, s rátette kezét a korlátra.

- Hogy kerültünk ide?

Lenézett a mélységbe... az alattuk lévő kupolát hegycsúcs magasságából látták.

Kid szemein látszott: komolyan gondolkodik.

- Hú! Nagyon magasban vagyunk. Ez az épület lebeg?

Poshul szaporán lélegzett, izgatottan rájuk nézett.

- Nyem ééžiteh, hony a testünn áteszett a fadlón?

Kid visszafordult a köralapú kőépület felé, zárkózott vizsgálódással nézett rá.

- Ez lesz az erőd központja. – szólt halkan. - Szerinted, Serge? – bízó megbecsüléssel kérdezte.

A fiú nem tudott felelni... egyre közelebb érnek a veszélyes eseményhez...

Kid komolyan odalépett hozzá, s átható tekintettel figyelt rá.

- Jól vagy, társam?

Halkan szólt.

- Nem tudjuk, mi vár odabent, tehát figyelj a jelenre!

Serge elkötelezetten bólintott, s a kör kőépület nagyméretű kapuja felé indult.

Meglátták: semmilyen zár nincs rajta.

„Ha befelé nyílik, be tudjuk rúgni.”

Harci állásba állt, a kapuhoz vezető kőút két szélét a fénylő égbolt határolja...

ha berúgja a kaput, elérnek a kritikus ponthoz. Megrohanta a féltés, látomás tört rá:

Kid holtteste a lábai előtt terül el, a kezében tartott kés csöpög a vértől...

Elégedettség töltöttel el. Sok évnyi hajszáért állt most bosszút!

... Fény áradt rá!

- Serge!

Serge édesanyja hangját hallotta, érezte maga körül az ágy takaróját. Az ablaktalan körterasz bal felét árnyékoló szőnyeg helyéről tiszta napfény sütött rá.

Szíve hevesen dobogott, nem akarta az álombeli lányt elveszíteni... Ne essen baja... Helyre kell hoznia...

Szövet súrlódott, s a tengerre nyíló körterasz másik árnyékoló szőnyege is feltekeredett a rúdjaára.

Serge-re déli nap sütött, hunyorgott. Szabadon tört be a sós pára és a sirályok rikoltásai.

Keserűség töltötte el: kötődött valakihez, aki nem is létezik. Csak néhány perce álmodott róla.

Édesanyja kedvelve, de megróvóan szólt hozzá.

- Jó reggelt, Serge. Gyerünk, álomszuszék! Kellj fel!

Serge felült, próbált élénken figyelni környezetére.

- A nap már dél közelében jár. Nem azt tervezted, hogy reggel találkozol Leena-val? Személyesen jött ide, de akkor még távoli földeken jártál. Tartanod kellene az ígéreteidet. A lányok ilyesztőek tudnak lenni, ha megbántják őket.

Serge bólintott.

Lelkiismeretfurdalást érzett. Leena-hoz kötődik, ne vágyjon másra... de mindenkit meg kell becsülnie.

Marge távozott a szobából. Serge ellenőrizte öltözkékét: kék rövidnadrágja és szürke mellénye volt rajta, fejére kötötte fejkendőjét.

Sietve a kijárat felé indult. A kör alakú étkezőbe érve macskájuk hozzá dörgölözött, őt nyugalom töltötte el. Támogatóan megsimogatta, s továbbhaladt... léptei alatt recsegett a fa padló, a fából épült falakat díszes hímzésű szőnyegek takarták...

Kilépett a szabadba, s mászni kezdett lefelé a magas falépcsőkön. A szemközti ház sor ugyanúgy szalmatetejű, kerek házakból állt, a füves földből pálmafák nőttek.

A mólón távoli alakot látott, de egyértelműen felismerte: Leena az!

Szaladni kezdett a kikötő felé, elhaladt a nyitott teraszú vendéglő mellett...

Kiért a partra. Friss sós szél fújt rá, a hullámok sisteregtek a kavicsokon...

Fellépett a mólóra, az remegni kezdett.

- Juhéé!

A 6 éves Paolo végigszaladt a mólón, s beugrott a vízbe. Mary testvére már bent úszkált.

Serge léptei alatt hullámozott a móló... *nem tudja visszaforgatni a múltat, de minél előbb helyrehozza, annál jobb... türelmét megőrizve marad eredményes.*

Mozdulatait uralva Leena mellé lépett... a lány kedvelve, megértően nézett rá.

Hangja komolyan zengett.

- Elkéstél, Serge. Szokás szerint elaludtál?

Elnézően elmosolyodott.

Serge bólintott, szégyent érzett. Leena figyelmesen, átgondoltan folytatta.

- Emlékszel, azt ígérted, Komodó sárkány pikkelyeket hozol a nyakláncomhoz. – komoran kifújta a levegőt, enyhén megcsóválta fejét. - Mivel késtél, Anyukám megkért, hogy vigyázzak a gyerekekre.

A tenger felől éles fiúhang szólt hozzájuk, többszörösen visszaverődve a vízfelszínről.

- Juhú! Serge, Leena, nézzetek ide! Gyertek úszni! Nagyon jó a víz!

Leena azonnal Paolo-ra nézett...

a testvérpár már közel úszkál a biztonságos határhoz

...komolyan, tisztán visszakiáltott.

- Mi itt nem játszunk! Ne ússzatok messzire!

- Rendben, értjük!

Feszülten figyelte a fiúkat... azok a part felé kezdtek úszni.

Leena ösztönösen kifújta a levegőt, s gondolataiba merülve a hullámokra nézett.

- A gyerekek lazán veszik az életet.

Áthatóan Serge-re nézett, szemei nevettek.

- Emlékszel, amikor ilyenek voltunk? Nem nyomasztott se gond, se kötelezettség mások iránt... minden nap egy örökkévalóságnak tűnt, tele újdonsággal és izgalommal... de ami most fontos az nem a gyerekkorunk, hanem a komodó pikkelyek a nyakláncához. Fel kell nőnünk a világhoz és minden nap indulnunk kell az eredményért.

Menj a Hüllő Sziklához és gyűjts pár pikkelyt. Csatlakoznék, de vigyáznom kell rájuk... a te hibád, késtél.

Leena szemei egy pillanatra fellángoltak, de a lány támogatóan bólintott.

- Csatlakozok majd az Opassa parton. Emlékezz: csak olyan pikkelyt fogadok el, amit személyesen Te gyűjtöttél.

- Jó lesz így, Serge?

A fiú enyhén megcsóválta fejét.

- Persze. – mondta nyugodtan, de halkán.

- Helyes. Ezt akartam hallani. Sok sikert!

Serge visszaindult a rikító zöld füvet bekerítő szalmatetős agyagházak felé.

Saját házsora végén széles kapu nyílt: a Harcművész Központ birtokára vezetett.

Poshul általában ott játszik. Leena azt mondta, bármikor elvihetem vadászatra. Megkérdezem, van-e kedve jönni.

Sokat segítene.

Serge közeledett a kőkapuhoz, ő is ott készítették fel az önvédelemre... emlékek árasztották el.

A koros Radius Ezredes tanította a fiatalokat. Osztrák egyenruhát viselt, a faluban mindenki kedvelte optimista jövőképe és humora miatt.

- Minél erősebben belevetitek magatok a harcba, annál magasabb szintű elemeket aktiválhattok, de annál könnyebben hibáztok. Sok ragadozót sose fogtok legyőzni fizikai erővel. Mérlegelnetek kell, mikor kifizetődő az elemek felhasználására gyúrni, mert ha sikerül bevetnetek, nagyon erőset sebeznek.

Az elemek... már a múlt kódébe veszett, honnan kerülnek a világba. Különböző színű energialángok, amiket az emberek megfogva magukba olvasztanak. A legenda szerint a Sárkánykirály Palotájából származnak, de erre a helyre a hajósok se találtak rá.

Serge belépett a színes virágokat nyitó bokrokkal szegélyezett birtokra... Radius szokás szerint a zöld fűvön vezette a gyakorlatokat.

A birtok végében egy kislány mászkált a málnabokrok mellett, nyomában Poshul loholt.

Serge tudta, hogy lehangoló hírral érkezne... komor határozottság vett erőt rajta.

„Nagy szükségem van a kutyára.”

Egyenesen a játészó páros felé indult.

„Remélem, nem most evett. Szieszta helyett szaladgál, szerintem a vadászatban is segíthet.”

A kutya meghallotta lépteit és érdeklődően ránézett. Lihegett a melegben.

Serge a közelükbe ért, s felismerte a kislányt: Lisa játszik a kutyával.

Lisa megállt, s távolságtartóan Serge felé fordult: sejtette, mire számítsón.

A fiú odaért hozzájuk, a kutya szimatolva nézett rá.

Poshul elszántan szólt: érzelmei nyíltan sérülnek, ha elszakad valami számára fontostól.

- Bosi, Szővg, mos elfolall vagyof.

Serge komolyan, segítséget kérve nézett rá.

- De muszály jönnöd, vadászni megyek. – A kutya nagyra értékeli, ha kimutatjuk, hogy megbecsüljük. - Akárhogy sikerül, cserébe kapsz tőlem heckram csontot.

- Heckram csonfof? – Poshul egyenes lábakkal megállt. Barátságosan bólintott Lisa felé, s Serge-re nézett. - Megszisszelő, hodj satlahozhafok.

A lány dermedten nézett kettőjükre.

Végül jóindulatú aggodalommal szólt:

- Vigyázz magadra, Serge! Épen gyere vissza!

Serge komoran kifújta a levegőt. Átgondoltan, de bátorítóan a lányra nézett. Halványan mosolygott.

- Ne aggódj. Komodói sárkányokra vadászok, azok főleg bogarakat esznek. Pörölyömmel távol tartom állkapcsukat, nem fognak megmérgezni.

Idővel Radius vagy utódja Téged is megtanít majd a harc alapjaira.

Lisa némán a kutyára nézett. Serge követte tekintetét... s jóindulatúan szólt.

- Poshul-t se féltsd. Gyorsabb náluk... sárga elemeket olvasztott magába, így gondolattal rájuk tudja lökni a sziklákat.

A lány aggódva, de alázattal bólintott.

Serge elindult a Harcművész Birtokról kivezető kőkapu felé. Poshul mögötte loholt, körmei kopogtak a szórt köves ösvényen.

Áthaladtak a kapun, s kiértek a kör agyagházak közötti füves térre. A házak elé asztalok voltak kihelyezve. Két vendéglő is teraszként elkerítette a bejárata előtti területet, s asztalokkal töltötte meg. A teraszok szélén nagyhalak csontvázai és halászeszközök függtek díszként, a fák közé kikötve.

Serge érezte, amint helyzete leválasztja a világ örömeitől.

Végig figyelnie kell. Aki nem kapott kiképzést, arra valóban halálos veszélyt jelentenek a sárkányok. Mérgező a foguk, s állkapcsukkal bármilyen csontot összetörnek.

Elhaladt a teraszok mellett. Egy pálmafa tövében felállított asztalon négyzethálós tábla és korongjai heverték.

Tegnap este a pálmafa árnyékában, az asztalnál igózott Darius-szal.

Ösztönösen megragadta a nyakláncként kapott cápa fogat. Darius adta tegnap este, mikor a szakmájáról beszélgettek.

Az életerős családapa megbecsüléssel nézett rá a négyzethálós táblán mozgatott korongok felett.

- Kiki gyorsan nő. Néha megdöbben, mennyire hasonlít az anyjára. Ő is nagyon hasonlít a nagymamára. Úgy tűnik, az élet folytatja útját a következő nemzedékben.

Komor mosollyal nézett Serge-re, elfolytatta nevetését. Szemein úgy látszott, mintha szégyellné, amire visszaemlékezik.

- 10 éve vagyok halász. Akkor még más ambicionált, de végül apám útját követtem.

Körbemutatott a teraszon függő hatalmas halcsontvázakon. Szavaiból lelkesedés sugárzott.

- A vendéglő díszei 10 évnyi munkám eredménye. Oroszláncápa, Nagy Fűrészsrája, hatagyarú narvál. Kitartásom nélkül egyik se függne itt.

Lesütötte szemeit... enyhén érződött, valami nyomasztja.

- Szeretem a munkám és az életem... de újabban, mikor Kikire nézek, felmerül bennem, milyen életem lenne, ha 10 éve a másik utat választom... Teljesen más életet élnék.

Komolyan, de bizonytalanul Serge-re nézett. Átgondolt türelemmel szólt.

- Nem tudom, melyik lenne a jobb. De él bennem a kérdés, hová vitt volna a másik út?

Lazán legyintett.

- Gondolom, minél tovább élsz, annál inkább foglalkoztat a másik éned, amivé válhattál volna.

Megcsóválta fejét.

- Az élet bonyolult.

Darius szemei fellángoltak. Előhúzott zsebéből egy nagyméretű, fekete halfogat.

- Most jut eszembe, Serge! Kéred ezt? Neked adom. Ez egy oroszláncápa foga. 10 éve fogtam, mikor eldöntöttem, hogy halász leszek. Nekem nincs már rá szükségem. Kiki és feleségem vigyáznak rám.

Lesütötte szemeit, s szégyenlősen mondta.

- Az az érzésem, van egy másik belőlem, aki egy másik életet él. Bolondságnak tűnik, igaz? De ha bármikor találkozna vele... mutasd meg neki a cápa fogat. S mond meg neki, hogy a másik énje fogta!

A vörös látóhatár felé nézett. Távoli célra koncentrálnak szólt.

- Holnap ismét vitorlát bontok. Kikinek új ruhára van szüksége.

...Serge kiért a faluból. Trópusi növényzet burjánzott körülötte, tövükben ezernyi rovar zengte egyedi énekét.

Élesen figyelt környezetére, némán haladt a nagylevelű bokrok között Poshul-lal a nyomában...

...

Meglátta Opassa part fehér szikláit.

Már közel járok a komodó sárkányok élőhelyéhez!

A Sárkányok a partmenti erdőben, a pálmafák és a széles páfrányok között éltek.

Óvatosan haladt előre, a nagy kövekre lépett, hogy ne súrlódjanak talpa alatt a kavicsok... Poshul lassan mozgatta lábait, a növények melletti földes ösvényt követve...

Serge továbbra is csak a rovarok zsongását hallotta, nagylevelű növények terjeszkedtek a sziklák között...

E néptelen tájon csak idegen lények élnek. Bármikor ragadozók törhetnek rá. Semmi könyörület nincs bennük, s nem látja előre, hogyan fognak támadni.

Halkan lélegzett, pörölyét feszülten fogva körülnézett.

Egyelőre semmi mozgást nem látott... a varánuszok jellegzetes színe se takarta a köveket.

Lelki szemei előtt megjelent Leena.

Támogató erő töltötte el.

Tudom, melyik utat választom. Megszerzem a komodo pikkelyeket. Kiderül, milyen lesz az életünk.

...

A Komodók elleni harcot ismerte. A Sárkányok halálos harapásokkal támadtak rá, mindig pontosan kellett kitérnie. Az állatok életüket védték, míg ő az emberek által mesterségesen presztízsnak tartott tárgyakat szerez tőlük.

Egyetlen állatot se nyomorít meg. Amelyik csoport rátámad, azt mind levágja. A túlvilágon egészségesen élnek.

Végül sikerült megszereznie a pikkelyeket.

De még ki kell jutnia az erdőből.

...

Serge-re déli nap tűzött. Nézte a sistergő hullámokat, az élettelen kövek vették körül...

- Szóval itt vagy! – Háta mögül Leena szólt!

Serge azonnal megfordult. Leena kedvtelve, de komoran nézett rá.

Bizalommal, határozottan Serge felé indult, hangjával enyhén büntetett.

- Bocsánat, hogy késtem. Remélem, nem vártál sokat. – Keserű nevetést palástoltak szavai.

Poshul a lányhoz rohant, s szimatolni kezdte lábszárait.

Leena tágra nyílt szemekkel nézte, éles figyelemmel szólt:

- Poshul? Nem tudtam, hogy itt leszel! – megsimogatta a kutya fejét. - Szóval Serge-el voltál!

Poshul mellső lábaival ugrálni kezdett, lelkesen nézett rá.

- Leena! Hodj vagy?

Mozdulatlanná dermedt... lehorgasztotta orrát, óvatos bocsánatkéréssel szólt.

- Ó... randiszfok? Akko egyedül hagyvak titeket!

Leena elmosolyodott, nyíltan nemet intett fejével.

- Ugyan már! – nyugtatóan szólt. - Ne beszélj butaságokat!

Poshul fülei fölágaskodtak, hálásan a lányra nézett.

- Köfönöm!

Leena kedvesen, de távolságtartóan Serge-re nézett.

- Hogy ment? – ösztönös bizalommal kérdezte. - Megszerezted a pikkelyeket?

Serge komolyan bólintott, s megmutatta neki a színes pikkelyeket.

Leena dermedten nézte... s felüdülten sóhajtott.

Ösztönösen bólintott Serge-nek.

Hangján megbecsülés sütött át.

- Gyönyörűek! Szép nyakláncot készítek belőlük!

A távolba révedt, majd elgondolkozva biccentett.

Lelkesen Serge-hez fordult.

- Köszönöm, Serge! – Nyíltan a fiúra nézett. Hangjában támogató erő jelent meg. - Megbocsátom, hogy elkéstél. – Halkan hozzátette: - De igyekezz elhagyni ezt a hibádat.

A kutyára nézett, barátságosan megsimogatta fejét. Szőre forró volt.

- Neked is köszönöm, Poshul.

Poshul szaporán lihegett.

- Udjan, femmifég!

Leena a tenger felé fordult.

Leült a homokra.

Serge minden irányból hallotta a széles part sistergését. Hátuk mögött rovarok ciripeltek a hosszú levelű növények között.

Leena élesen figyelte a hullámokat, végignézett a látóhatáron... hallgatott. Talán emlékek törtek fel benne.

Elgondolkozva szólt. Hangja halvány volt, de komolyan együttérző.

- Tényleg hosszú idő telt el, mióta legutóbb itt voltunk. Korábban mindig ide jártunk.

Érdeklődve nézett a fiúra.

- A tenger soha nem változik, Te is így látod? – szemein látszott: ismét elmerül gondolataiban, de őszintén, békésen szólt: - Hullámszik ki-be, jóval születésünk előtt óta. Úgy tűnik, az örökkévalóság óta itt van. Valószínűleg sok mindent látott... hallott...

Komor bizonyosság érződött hangján.

- Hullámozni fog korokkal halálunk után is. Bármilyen változás nélkül.

Nyílt kétséggel Serge-re nézett.

- Serge! Emlékszel, hogy gyerekként gyakran itt ültünk és beszéltünk, mint most? – hangja lelassult, halkabbá vált. - A nyugodt tenger halványan habzó hullámainál? Csak mi ketten voltunk.

Serge hűvös szelet érzett maga körül, meglátta a lenyugvó napot... Leena gyerekként ül mellette.

Ismét a tűző napon állnak a sós szélben, Poshul mellettük liheg... Serge ösztönösen bólintott.

„Kettesben vagyunk, az őszinteséggel tisztелеm meg.”

- Emlékszek.

Leena érdeklődve ránézett.

- Akkor emlékszel az ígéretünkre is, amit egymásnak tettünk? - nyílt lelkesedés látszott szemein. – Ennek örülök.

Ismét gondolataiba merült.

A köveken folyamatosan sisteregtek a rajtuk átcsapó hullámok.

Bizalommal Serge-hez fordult.

- De nem furcsa az emlékezet? Amikor azt hiszed, elfelejtettél valamit, váratlanul felbukkan a szívedben. Szerintem mindig ott állt. Készen a megfelelő pillanatra.

Szemei mozogni kezdtek, mintha sok ötlet merülne fel benne.

Élesen Serge-re nézett.

- Talán egy nap erre a napra is fogunk emlékezni! 10-20 év múlva, felnőttként és házasként, gyerekeket nevelve... s mikor az a nap eljön, milyen emberek leszünk? Milyen életet vezetünk? – váratlanul megmozdította kezét. - S mi lesz a mai napunkkal? Elfelejtjük?

Serge gondolkozni kezdett, vele szemben lassú hullámok közeledtek... rátalált egy válaszra.

Komoly szándékkal Leena-ra nézett. Fülébe fújta a sós szél.

Elmondom, mire jutottam. Talán nem ért egyet veled, de ezzel segítjük egymást.

Látta a lány szemein: Leena őszintén figyel.

- Ezt a napot lehet, hogy elfelejtjük, de soha nem felejtetek el Téged. Azt se felejtjük el, ami fontos a társunknak... legalábbis most így látom.

A lány döbbenetben gondolataiba merült... s bólintott.

- Igen. Remélem, igazad van.

Hangjában éles erőfeszítés jelent meg.

- Serge, valamit szeretnék...

Idegen lány hangja szólt... de mintha időtlen ideje ismerné... megbecsülő szeretet sugárzott át rajta:

- Serge!

Úgy érezte, a tér és idő mérhetetlen messzeségein túlról hallja.

Serge azonnal körülnézett.

Leena tettekre készen felállt, előhúzta harci botját. Éles tekintettel végignézett a parti bokrokon, halkán de harckészen kérdezte:

- Mi baj, Serge?

Serge-re emlékkép tört: a hatalmas növények közül ordítva menekül a tengerhez, karja ég a marástól... apja és tengerész barátja védelmezően mögé áll... Serge a felnőttek felé fordul... a bokrok közül FEKETE PÁRDUC NÉZ RÁJUK IZZÓ TEKINTETTEL...

Serge ismét Leenával állt a forró parton, zúgást hallott a tenger felől, megfordult... magas hullám közeledett, sistergett előtte a hab... elérte a homokot, s ÁTCSAPOTT SERGE-n.

Serge-re rátört az álomosság... szemei becsukódtak, s a sötétben érezte, amint teste elterül a sós tengervízzel elárasztott homokon.

...

Serge csak vörös szemhéját látta, hason feküdt a forró homokon. Hátulról érezte a tűző napot. A tenger zajosan habzott mellette, de a hűs pára nem érte el.

„Azonnal föl kell kelnem, ragadozó támadhat rám!”

Fölugrott, s előrántotta pörölyét... a régi emlék szinte valós veszélyként lesett rá...

körbenézett, *Leena sehol nincs a parton!* ... csak Poshul nyomain látszanak, a fák közé vezetnek.

...zajos léptek közeledtek felé, Serge maga elé tartotta pörölyét...

... Poshul vágatott elő az aljnövényzetből.

A fiú tovább figyelte a partot árnyékoló növényeket.

Poshul odaért Serge-hez, s lifegő nyelvvel ugrálni kezdett körülötte.

- Dvága Szővg! Végve éblen! Lántölt a hullám, hidev volt. Elfőként ébvedtem föl, s körülnézfem. Sehol nem láffam Leena nyomait. Nem is élzem szagát. Szelinted ellabolhatták? Lemélem, minden ledben van vele.

Serge-re hideg rémület tört rá:

„Igaza van! Ez nem rá vall. Miért hagyna itt a homokon? Ha valakit meg kell mentenie, akkor se sodorna veszélybe...”

„S hogyhogy eltűntek nyomaink? Fúj a szél, de a tengertől több méter homok vezet a bokrokig!”

Körülnézett... mindenhol zengtek a rovarok, sehol nem jelezték állat közeledtét.

Rádöbbsent, Poshul bizonyítékot hozott: a lány biztonságban van.

„Sehol nem érezte Leena szagát! Tehát nem támadt rá ragadozó.”

Leena-ért igyekezett pörgetni gondolatait.

„Vissza kell jutnom a faluba! Vagy ott találom, vagy onnan indulunk megkeresni!”

Serge megsimogatta Poshul fejét, keze enyhén remegett. Elszorult torokkal, de nyugtatóan nézett a kutyára. Komolyan szólt:

- Menjünk vissza a faluba. Ha nincs ott, a többiekkel megkeressük.

Hideg szél fújt rá... baljóslatúnak érezte.

Mintha idegen rovarok zsongtak volna a parton.

Óvatosan haladni kezdett a parton... átnézett a sziklák fölött, s *színes ragadozóhalakat látott röpködni fölöttük.*

Sose látott még ennyit.

Hogy kerültek ide??? Jó, hogy engem nem vettek észre.

Félelem nyilallt belé.

Leena jól van?

Lehet, hogy ezek üldözték el.

Poshul-ra nézett.

A kutya sehol nem érezte Leena szagát. Tehát nem falták fel.

A kövek fedezékében haladni kezdett a parton Arni felé.

Ha hamar visszaérek, időben megtudhatom, keresni kell-e.

Fordulnak az áramlatok

Serge és Poshul sietve vágott át a fák között a falu felé... figyelték környezetüket, hátha vadállat támad nekik... Poshul egyszer se jelezte Leena szagát.

Serge sírós erőfeszítéssel tört előre, harcra készen markolta pörölyét...

„Minden esetet végig kell gondolnom... Leena, ugye más ösvényen mentél vissza?”

Meglátták az erdő végét, mindjárt beérnek a faluba... Serge hideg aggodalmat érzett.

„Poshul-nak ilyen közel már éreznie kellene a nyomokat.”

...itt is idegen rovarok ciripeltek körülöttük.

Serge pörölyét előre tartva körbenézett, komor figyelemmel gondolkozott.

Ha ragadozó lenne közelünkben, az összes elhallgatna, de most csak a tücskök némák... viszont rengeteg kabóca és dongó zeng!

Egyik évszakban se zenél ennyi belőlük!

Tömény virágillat ütötte meg orrát.

Napsütötte területre ért: meglátta a tengerpartot, kiért a falu körüli tisztásra. Arni szalmatetői házai a mező közepén álltak.

Az étterem terasza tele volt aggatva cserepes virágokkal.

Serge ösztönösen a virágokra irányította tekintetét.

„Miért függesztettek ki ennyit? Nehezebben jár miattuk a levegő... s Darius nem mondta, hogy ma lecseréli a díszeket! ... Engem is megkért volna, hogy segítsék... hány órát voltam távol?”

A nap járása alapján nem sokat.

Hideg bizonytalanság töltötte el.

„Ha esküvőt tartanának, mi a faluban arról is tudnánk... Darius megbeszéli vendégeivel, milyen legyen az étterme.”

Rohanni kezdett a házak felé, Poshul súlyos léptekkel, félig ugrálva követte... Serge átvágott a füves főtéren, a falusiak zárkózott figyelemmel néztek rá...

Leena a mólón állt, az úszkáló gyerekeket figyelte.

Serge állkapcsa fájdalmasan görcsbe rándult.

„Miért nem őrzött a parton?!”

Poshul előrerohant, fröcskölvé lifegett alatta a móló. Serge követte.

Odaértek a lányhoz, Poshul ugrálni kezdett előtte.

- Leena! Szóval issz vadj! Miért hagythál oth és jöthél haza egyezül?

Leena döbbenten nézett rá.

- Visszajönni? Egyedül? Miről beszélsz, Poshul?

Serge-re nézett.

- És... Ki vagy Te?

Serge dühösen szusszantott, fanyar vigyor suhant át rajta... de a lány tekintete arra utal: komoly baj van.

Leena éles figyelemmel, tettekrelesen kérdezte:

- Találkoztunk már korábban? Terminából jöttél? – hangja idegeneknek szólóan kemény volt.

Serge gondolatai megindultak...

„Mit követtem el... vagy ugrat?”

Poshul harsányan lihegett.

- Miéth monzoz esz, Leena?

A tenger felől szigorú fiúhang kiáltott:

- Hé, te! Rá ne mássz a mi Leenánkra, gyökér!

Serge ledermedt.

Lehetetlen, hogy ezt mondják! Mintha nem ismernének!

Leena nem úszíhatta öcséit ellenem. Megbízunk egymásban.

A lány ridegen a tenger felé fordult.

- Ne aggódjatok! És ne ússzatok messzire, rendben?!

- Persze, igen!

Leena maga elé nézett... *s bánatosan szólt.*

- A gyerekek... gondolom, mindig gyerekek lesznek.

Serge dermedten figyelte... ösztönösen kérdezett volna, de némán hallgatta.

Leena szemeivel távoli emlékre koncentrált... elszánta magát, mély levegőt vett. Serge-re nézett, kilátástalan kötődés tükröződött szemein.

- Nagyon hasonlítasz egy fiúra, aki a szomszédom volt... – keserűen elhallgatott.

Zárkózottan lesütötte szemeit.

A fiúra ismeretlen veszélyérzet súlytott le.

„Én vagyok a szomszédja, kiskorom óta... de csak Anyu emlékszik, mióta... Leena másról beszél?”

A lány magányosan állt a mólón, Serge úgy érezte, védelemre van szüksége...

„Nem tudom, miért lett ilyen, de megkérdezem, ami fontos neki.”

Rekedten suttogta:

- Hogy hívták? Mi történt vele?

Leena fájdalmas indulattal kitört:

- Mért akarod tudni? Nem tartozik rád.

Serge-be fájdalom nyilallt: nem érti Leena érzelmei okát.

A lány óvatosan a tengerre nézett... úgy tűnt, részben magának beszél.

- Az a fiú... meghalt nagyon fiatalon. Megfulladt... 10 évvel ezelőtt. Nemsokkal később az édesanyja belehalt a bánatba. Még nagyon fiatal voltam, így sokra nem emlékszem, de anyukám azt mondja, úgy hívták...

Serge.

Tehát ugrat!

Serge keserű humorral kifakadt:

- Én vagyok Serge!

Leena hirtelen indulattal ránézett, Serge nevetésre készen nézett vissza rá...

A lány komoran hallgatott.

Komoly szigorral kitört:

- Te vagy Serge?! Fejezd be, ez nem vicces! A fiú meghalt, érted?

Keserű távolságtartással nézett a fiúra.

Serge óvatos mérlegeléssel nézte, nem tudta, milyen csapdára számíton.

Leena sérülten pislogott... összeszorult a torka.

- Szerintem kedveltem őt... ha ma is élne, mivé váltunk volna? – döbbsenten megcsóválta fejét. – Érdekes... miért nyílok meg előtted ennyire?

Serge-n hideg borzadály futott végig.

„Tényleg nem emlékszik rám?”

Rádöbbsent: mikor rohanva visszaérkezett, senki nem köszönt neki.

Leena mély levegőt vett, s ismét a tengerben úszkáló gyerekekre nézett.

- Nincs értelme a múlton rágódni. – hangján érződött komoly, együttérző természete, de magában gondolkozott. *Serge ismét megborzongott.* - Serge nem fog visszajönni. Anyukám azt mondja, ne a halottakkal foglalkozzak.

Határozottan Serge-re nézett, tekintetén fájdalmas emlék érződött.

- Megtalálod a sírját a Sívöltő Sziklánál. Felmehetnél oda. Egy ideje senki nem látogatta meg.

Abba a sziklába karcoltuk nevünket! Bizonyítania kell, hogy élek és Leena-val vagyok!

Leena vizsgálódva nézett rá. Tárgyilagosan szólt:

- Nekem még el kell intéznem pár dolgot. Bocs az előbbi kirohanásomért.

Bólintással lezárta a beszélgetést.

- Viszlát, Idegen.

Serge-re hideg rémület borult.

Anyu! Ő emlékszik rám!

Azonnal rohanni kezdett a kerek vályogház felé, a falusiak ismét élesen figyelték... Serge felszaladt a falépcsőn, az döngött léptei alatt...

Berontott a házba, s lefékezett...

Ne menjek Neki és ne verjek le semmit!

Visszanyerte egyensúlyát, s körülnézett...

A HÁZ BERENDEZÉSE TELJESEN ELTÉRT!

Kék ruhás halász olvasott a kerek asztal mögött. Kivette szájából a pipát.

- Ki a... mit keresel a házamban? – feszülten kifújta a levegőt. – Itt nem lehet játszani. Menj a szabadba!

Poshul izgatottan a halászhoz rohant.

- Ki mava, uvam? Ez Szővg gazda háva, nem? Hol van Szővg Anyuka?

Serge-nek hevesen lüktetett szíve, a halászra nézve komolyan mondta:

- Marge!

A halász élesen, de unottan válaszolt.

- Az meg kicsoda? 5 éve élek itt. Sajnálom, Marge-ról nem hallottam.

Poshul meredten nézett rá.

- 5 éve? Biztos ez, uvam?

Sérülten Serge-re nézett.

- Ev nagyon-nagyon fúcsa!

A halász határozottan a kijáratra mutatott, s élesen Serge-re nézett.

- Akárkit is keresel, fiam... kívül tágasabb!

Serge tüdeje összeszorult, segélykérően nézett a halászra...

„Anyu! Hol van Anyu?!”

Kirohant a falépcsőre, megfordult, *Tényleg saját házukat látta!*

Érezte a vendéglő virágjainak tömény illatát.

„Túl sok a változás ahhoz, hogy engem ugrassanak!”

Minden tájékozódási pontot elvesztett, az egész világ ismeretlenné vált...

Hideg szél fúj rá... igyekezett összeszedni magát, mélyen lélegzett.

Poshul-ra nézett.

Nem tévedhettem el az úton. Poshul is szólt volna.

Szétnézett a házakon.

Ez egyértelműen Arni, a téren dolgozó kézműveseket is ismerem!

Forró levegőt fújt ki, de tiszta remény töltötte el.

Valaki emlékezzen rám!

A vendéglőre nézett... díszesebb tányérok voltak az asztalokon, mint amiket ismer...

A vendéglőben függő trófeák is eltértek!

Serge állkapcsa sírósan összeszorult.

Kiki apja tegnap adta a halfogat. Legalább ő emlékezzen!

A szemközti házhoz rohant... rázta a hideg, pedig tűzött a nap.

Bekopogott a házba... *Darius felesége, Mariann nyitott ajtót!*

Serge kezei ösztönösen összeszorultak... *ismerjenek fel!*

- Kit keresel? – Mariann udvariasan, de közönyösen szólt. *S mintha reménytelen bánat uralkodna rajta.*

Nem kérdezhetem meg, felismer-e: akkor Darius-hoz se enged oda.

Serge keserűen elszánta magát.

- Darius-t! – határozottan akart szólni, de szinte suttogott. – Ismer engem, a segítségére szorulok!

Mariann a távolba meredt... lassan szélesre nyitotta az ajtót. Szilárdan Serge-re nézett... de elűzhetetlen gondban élt.

- Gyere be... hátha beszél veled.

Serge belépett a házba... ugyanúgy volt berendezve, mint korábban.

Kiki, a kislány és a nagymama is a nappaliban volt.

Serge-t remény töltötte el.

Mariann a kanapéhoz vezette, majd ránézett, s örömtelenül szólt:

- Darius öt perc múlva befejezi imáját, azt javaslom, várj addig. Megkínállak édességgel.

Imáját??

Ha csak egymást ismerik, Darius se fog emlékezni... rá kell jönnöm, mi történt!

Nyugodt helyre van szükségem, ahol rájövök, mit tegyek és kit érhetek el...

Egyre bizonyosabbnak érezte: a vendéglős se fogja felismerni.

Karjaiban a forró vér áramlott, végtagjai szinte izzottak...

Rémálmom van?

Az ablakból ráfújt a szél.

Minden teljesen valóságos. Torkát sírás kaparta.

A múlt változott meg? Másik világban vagyok?

Alig kapott levegőt, igyekezett mélyen lélegezni... csak akkor tud gondolkozni.

Most együtt kell működnöm a háziakkal...

Szüksége van Darius-ra, ha ő tud segíteni. Nem rémiszthet el senkit.

S lehet, hogy e helyzetben másoknak lesz szükségük az én segítségemre.

Mariann az asztalra tette az édes kekszeket. A nagymama odalépett és elvett egyet.

Alig tudok enni, de megkóstolom amit kínál. Nem terhelem őket.

Serge is levett egy kekszet, és rágni kezdte.

A nagymama keserűen, de keményen szólt a családjához:

- Már nem is értem a fiamat. Évek óta nem dolgozik. Korábban mindig a tengerre vágyott, hogy halász legyen, mint az örege... s most mi lett belőle! Éjjel-nappal ahhoz az üres bábhoz imádkozik. Mi ment tönkre benne?

Mariann áthatóan, de szerényen Serge-re nézett. Együttérzően szólt:

- 10 éve a barátja fia belefulladt a tengerbe... 7 évesen. Nemsokkal később szülei belehaltak a gyászba... - megrázta a fejét, tekintetén racionális figyelem jelent meg. - Ekkor változott meg a férjem. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyené válik. Teljesen felfordult az élete.

Serge-re rideg rémület sujtott:

„Darius se fog felismerni! Az ő múltjuk is megváltozott. ... De muszáj ittmaradnom, hátha emlékszik rám!”

Mariann megfáradtan kifújta a levegőt.

- Az emberek az idővel változnak... és jönnek előre nem látott események. – enyhén megrázta fejét, lemondóan lezárta szavait. Érezhető volt férje iránti szeretete. - Szomorú, de nem tudjuk elkerülni. Senki nem tudja megváltoztatni az időt, vagy a sorsot...

Kiki segélykérően Serge-re nézett.

- Apa mindig lent van, sose játszik velem... én hiába mennék le játszani... mindig dühös, ha lemegyek. Kiskoromban nem ilyen volt... szerintem már nem is szeret engem.

Serge nem tudott szólni. Némán bólintott.

Mariann támogatóan Kiki-re nézett.

- De szeret, csak nem tud szabadulni bajából.

A pincéből éles férfihang szólt:

- Jöhet a látogató!

Serge azonnal a falépcső felé indult, úgy érezte, láztól remegnek a lábai...

Haladni kezdett lefelé a lépcsőn, körbevette a lejárathívő kőfala.

Mögötte Poshul léptei alatt nyekeregtek a deszkák...

Serge emlékezett, mik vannak a pincében: 10 évnyi halászmesterség kellékei.

Kiért a lejáratból: *fákylákkal megvilágított szentélybe ért, végében egy szalmabáb állt.*

Darius szokásos kék ruhájában állt a szentély közepén.

Lelkesen Serge-re nézett. Barátságosan maga felé intett.

- Üdv, látogató! Most fejeztem be az imám.

Serge-t ismét elborította a lázas kilátástalanság: „látogató.” ... De minden esélyt meg kell ragadnia, hátha felszínre törnek Darius emlékei!

A férfi a szalmabábra mutatott.

- Ő itt Mojo. Áldásosztóként érkezett a Távol-Keletről.

Hangja halkabbá vált, átütő erővel érződött rajta az őszinteség.

- Érzed a szeretetet és gondoskodást, ami sugárzik belőle? – szerényen bólintott a szalmabáb felé. *Serge látta a mozdulatlan szalmaköteget, a gyertyák lobogása miatt szálai mozgó árnyékot vetettek.* – Mennyei lényként magával hozta a biztonságot és a bátorságot!

Együttérzően Serge-re nézett. A fiú dermedten nézett vissza rá.

- Gondolj bele, testvérem. Mindennapi életünket uralná a bizonytalanság és a félelem... ha nem jött volna el Mojo!

Tekintete hirtelen elkínzottá vált... régi emlék tört felszínre benne.

- Barátom fiát elragadta a tenger... - suttogta rekedten - csak hét éves volt. - szemei lángoltak. – Barátom és felesége belehalt a gyászba... visszatértek a tengerbe, ahonnan jöttek. – Lelkesen kitört: - Ezután érkezett hozzánk Mojo!

Mély sóhajtott, lesütötte szemeit. Majdnem könnyezett.

- Értelmet hozott az értelmetlen jelenbe... begyógyította a tegnapot és védi a holnapot. Ez a szent erekle hallja a népek imáit, támogat és fenntart minket.

Jóindulatúan Serge-re nézett.

- Aki csak imádkozik hozzá, békét hoz az elméjének, szívének. Csatlakozz, barátom! – erőteljesen, lelkesen kitört: - Itt találsz igaz szeretetet és harmóniát! Mojo-val!

Serge a keserűségtől bénultan nézte.

Lehet, hogy veszélyes. De segítenem kell rajta, meg kell mutatnom, mire képes!

Ez volt a másik út, amivel tíz éve találkozott? Rettegve imád egy védelmezőt? Akkor nem fulladtam meg... nem volt oka ezt választani, bármilyen utak nyíltak előtte.

Komor elszántsággal figyelte Darius-t, a fáklyák lobogó lángja megvilágította arcát. Serge mellé lépett, s előhúzta a cápafogat.

Darius döbbsen a fogra meredt... óvatosan suttogott, régi rutin hallatszott rajta.

- Ez egy ragadozó oroszláncápa foga... s micsoda méret! A foga alapján ez a jószág lehetett vagy 15 láb hosszú!

Élesen Serge-re nézett.

- Ne mondd, hogy Te fogtad ki!

Serge figyelte Darius-t, s nyíltan nemet intett fejével.

- Te voltál... - hangja rekedt volt - akit ismerlek. Te kérted, hogy mutassam meg a másik énednek.

Darius indulatosan, elutasító érzélemmel szólt:

- Csak egy van belőlem! Hogyan ismerhetné a „másik énem”?

Szemeivel élénken látta a múltat. Elgondolkozva, rekedten szólt:

- Igaz, komolyan gondolkodtam azon, hogy halász leszek... 10 évvel ezelőtt. A tragédia után nem kockáztathattam, hogy engem is elveszít a családom... azonnal feladtam.

Serge segítséget kérve nyöszörgött.

- Nem tudod, hogy kerülhettem ide?

Darius határozott keserűséggel szólt.

- Nem. S nem változtathatod meg az életem egy pillanat alatt. Kérlek, vidd magaddal a fogat és hagyd magamra!

Serge fogódzót keresve nézett rá... de nem volt mit tennie. Visszafordult a falépcső felé.

Dobogva mászott fel rajta, Poshul követte.

Visszaérkezett Lisáék házába, *ahol senki sem ismeri...*

Kétségbe esett, forgott körülötte a világ.

A kő, amibe bevéstük Leena-val nevünket!

Emlékezett, hova véste Leena-val: a tengerparti hágó lépcsőzetes szikláinak majdnem legfölső kiszögellésére!

Könnyezve kirohant a házból a hágó felé, Poshul követte...

Kiért a faluból, a néptelen erdő vette körül... rendszertelenül lélegzett, az egyenetlen köveken gyakran megbotlott... bizonytalanná váltak mozdulatai.

„Könnyen rám támadnak... most ennyi telik tőlem.”

Poshul lihegve rohant utána.

Elért a sziklás hegyszorosig, mászott felfelé a tengerpart mellett vezető hágón... alkonyodott, mire magasra ért.

Tisztán emlékszik az írásra a kövön: „Leena és Serge, örökké!”

Felért a kiszögellésre...

A hűs szél kellemesen fújdogált, akárcsak mikor Leena-val belekarcolták a sziklába a nevüket.

A fekete kő egyenesen a tengerre nézett... ilyen magasról síknak tűnt a kék víztömeg, hullámai lassan haladó apró fodrok voltak.

Serge lázasnak érezte magát, csikorgó kavicsokon lépkedett a fekete kő felé...

Feltűntek a kövön a fehér karcok... de máshogy oszlottak el.

Közelebb ért, és meglátta a feliratot:

Nyugodjék békében

Szeretett Serge-ünk

Meghalt 7 évesen

Senki nem vehet el tőle többé semmit.

Senki nem is adhat neki többé semmit.

Ami a tengerből jött, visszatért a tengerbe.

...

~~

Serge hosszú idő múlva döbbsent rá, hol van: a sírkő előtt térdel. Masszív sziklák veszik körül.

Minden, amit ismert, megváltozott.

Senkie nincs. Embertelenül fújt körülötte a hűvös szél, harsányan zörgetve a lombokat.

Nincs hova mennie. Senki nem vigyáz rá.

Az új világot kell lekövetnie, hogy életben maradjon.

Háta mögül érdes, elemző hang szólt.

- Szóval te vagy Serge. A 10 éve halott fiú szelleme.

Serge megfordult, *három páncélos alak közeledett felé a sziklán.*

Izmos, hosszú hajú férfi vezetett felé társait: balról egy alacsony, tömzsi harcos védte, jobbról egy úri kinézetű szálcás páncélos kísérte.

Poshul érdeklődve feléjük szaladt... a tömzsi harcos lerúgta a szikláról: Poshul az apró kavicsokon gurulva eltűnt a porfelhőben.

Serge hallotta nyüzszítését... se csattanás, se vonyítás nem követte.

„Még életben van!”

A három páncélos elállta az utat: nem futhat Poshul után.

A kiszögellés mindkét széle szakadékra nyílt. Be volt kerítve.

Az életerős, középső fegyveres beszélt:

- Bocs, öcsi, nincs dolgunk a barátaiddal. – kelletlen unalommal szólt, hangján edzettség érződött. - Nekünk csak te kellesz. Légy együttműködő, s akkor csak elkísérünk.

A tömzsi harcos félénken vezérére nézett.

- Sir Karsh, egészen biztos, hogy ez az alak egy szellem? Nekem teljesen átlagos fiúnak tűnik.

Szellem??? Emlékszek saját életemre! Sose haltam meg!

Karsh komoran figyelte a fiút... átgondolt elszántsággal válaszolt.

- Nem számít. Pontosan itt találtunk rá, ahogy Ő megmondta.

Serge harcállást vett fel, maga elé tartotta pörölyét. Mindhármukat nézte.

Azonnal bevillant Radius tanítása: arra figyeljen, aki legközelebb lép hozzá.

Karsh komoran mulatva nézte őt.

- Ragadjátok meg!

- *Hátrább az agarakkal! – lányhang kiáltott.*

A fegyveresek mögött magasodó sziklakiszögellésről szólt... sportos, szőke lány állt rajta.

Vörös, sima rövid szoknyát és mellényt, valamint fehér haspólót hordott... arcán és karján két rövid fehér festés volt.

Serge gondolatai megindultak: látta már a lányt. Álmában.

Ismét lehetetlen, amit a világ mutat neki.

Bevillantak emlékei az álmáról...

„Őrá számíthatok!”

Életerő s remény töltötte el.

Karsh unott zaklatottsággal szólt:

- Te meg ki a...

A lány ágyúgolyóként előreugrott, ívesen átsuhant a páncélosok felett... tompa döngéssel talpára és kezeire esett *Serge és a páncélosok között.*

Két másodpercig nem mozdult...

majd mozdulatain uralkodva, hang nélkül a fegyveresek felé fordulva felállt.

Zárkózzottan feléjük lépett, a fegyveresek dárdájukat maguk elé tartva hátráltak...

Karsh szólalt meg rideg, baljós hangon.

- Álljon félre, hölgyem. Nem akarjuk bántani.

- Fogd már be! Nektek kellene odébbállni!

Azonnal rámutat az igazságra. Együttérző.

A magas dragonyos felháborodott úri hangon szólt:

- Megőrült? Van fogalma róla, kikkel beszél?

Karsh röviden a lányra nézett.

- Elég ebből.

Serge-re nézett. Keserűen sóhajtott, de civilizált rutinnal érvelt:

- Figyelj, fiú. A parancsunk az, hogy bekísérjünk. Nem akarunk bántani. Csak gyere velünk. Vagy... - lecsatolta hátáról széles fegyverét - a csatabárdommal kell érvelnem.

Serge-et halálfélelem borította el.

A lány támadóállásba állt és kifakadt:

- Nem unjátok még?! Fogjátok be és húzzatok el! Vagy úgy felrúglak titeket, hogy végignyaljátok a Holdat!

A lány tényleg védi őt ... ugyanannyira, mint az álmában.

Serge ösztönösen megfeszült és harci állást vett fel... ha kell a lányhoz ugrik, hogy védjék egymást.

Karsh szemei komoran összeszűkültek.

- Rendben... a ti választásotok. Ez keserű emlék lesz, hölgyem.

Előrelépett, erre társai is előhúzták hátukra csatolt fő fegyvereiket: a magas bajszos egy lándzsát, az alacsony egy fejszét.

Nem mozdultak. Figyelték a két fiataalt.

A magas fegyveres feszülten szólt:

- Uram, a fiú természete a fehér elemekkel rokon.

Karsh bólintott.

- Köszönöm, Solt. Támadjátok az ellentétes elemmel: feketével.

Serge erőt gyűjtött, hogy ellenállóvá váljon, elől a lány ugyanezt tette...

Solt hangja elvékonyodott.

- Nagyon sajnálom uram, nincs bennem egy darab se...

Karsh keserűen kifújta a levegőt...

- Mondtam, hogy mindig legyen nálatok minden elemből!

Határozott éllel szólt:

- Peppor?

A tömzsi alak szégyentől égve válaszolt:

- Uram, reszketek a csizmámig, de be kell valljam, nem olvastam magamba semmit indulás előtt! Muszáj lesz az Önét felhasználnia!

Karsh dermedten nézett maga elé.

Visszafogottan szólt.

- Igazi harcosoknak nincs szükségük elemekre. A nyers erővel győzők!

Bárdjával suhintva előrerontott...

Serge a lány mellé ugrott, pörölyét két kézzel fogva blokkolta a csapást... karjai fájdalmasan beleremegtek... a térdében és bokájában is érezte a csapás erejét, az rányomta talpát a sziklára.

A lány közben a csatabárd élénél előrébb tört, megakasztva Karsh karját, s azonnal öklözni kezdte a férfi arcát.

A vezér hátrált, két segédje oldalról támadott... Serge-nek nem maradt ideje szűrni, csak hárítani...

A lány mellette küzdött. Amelyik fegyveres a közelébe került, annak rögtön ököllal a fejére támadt, sorozatban ütve, míg az hátravonult... Serge pörölye védte a csapásoktól, s ha túl hamar csapott egy másik fegyveres, a lány következetesen kikerülte a vágásokat: a fegyvert fogó kar elé állt, blokkolva a csapást Serge irányában is.

Serge szeretett volna támadással segíteni, de a lányra volt utalva... soha nem volt ideje suhintani. A lány pajzsként funkcionált mellette, a fegyveresek ütései őt találták el... a lányon alig érződött, hogy megviselné helyzete, következetesen a támadók fejét gyötörte.

A lány nem fut el. Pedig a dragonyosok alatt átgurulhatna és menthetné magát. Ehelyett teljes erőből küzd Serge túléléséért.

A dragonyosok nem akarnak rosszat. Nem ellenségek. Élet-halál harcba nem mennek bele: ha kimerülnek, távoznak.

De nem tudni, mit tervez Serge-el, aki elrendelte letartóztatását.

... Karsh társai elé állva tartott ellen Serge fegyverének... se Peppor, se Solt nem ugrott mellé.

Serge látta: Karshnak felhasadt szemöldöke. Peppor véres orral nézett vezérére.

- Karsh úr! Azt mondom, mentsük az irhánkat! Akkor még további csatákban győzhetünk! Ezek nem közönséges kölykök!

Ő és magas társa fegyverüket maguk elé tartva hátráltak.

Karsh is hátra lépett.

Figyelte a fiatalokat, magában morgott.

- Gyávák.

A lányra mutatott.

- Hölgyem... nem feledkezünk el magáról.

Megfordult, s társait követve távozott.

A lány felugrott, kezeivel magára csapott.

- Hú, de félek! – kiáltotta dühösen. – Tőletek bármikor, bármennyit!

Serge-re nézett... feszülten, de folyamatosan lélegzett. Igyekezett lehiggadni.

A páncélosok léptei egyre távolabb ropogtak a kavicsokon: tényleg távoznak.

A lány komoly figyelemmel szólt.

- Jól vagy, barátom? ... Serge a neved, igaz?

Serge érezte, hogy rekedten szólna. Megindultan bólintott.

Gyakorlatilag a lányt verték el helyette.

Erőt vett magán, s megkérdezte:

- *Mi a Te neved?* – hangja valóban rekedt volt.

A lány barátságosan, de komolyan válaszolt.

- A nevem Kid. Örülök, hogy találkoztunk.

Kid komoran, de együttérzően Serge-re nézett, enyhén megcsóválta fejét.

Őszintén szólt:

- Nem mehettem úgy el, hogy azok a fickók közben rád törnek. Majd összeszartam magam, úgy verekedtek. Jobban be kellett volna húznom nekik.

Támogatóan kérdezte.

- Miért vannak a dragonyosok a nyomodban?

- Nem tudom. Most találkoztam velük először.

Kid elgondolkozva legyintett.

- Mindegy...

Elszántan felnézett, védő szándékkal szólt:

- Serge, mi lenne, ha összeállnánk egy időre? Karsh bácsi egy ideig nem hagy nyugtot neked, az biztos.

A sírkő felé fordult.

- S hogy őszinte legyek, idegen vagyok ezeken a szigeteken. Magányosan utazok jóideje.

Lelkesen Serge-re nézett.

- Mit szólsz, Serge? Talán a Sors rendelte úgy, hogy itt találkozunk!

Kid, ahogy az álmában, megmentette az életét.

Nem hagyhatja egyedül a lányt. Tartozik neki. Külseje alapján nem bízna benne, s nem tudja, hogyan tekint a világra. De tetteivel bebizonyította: lehet rá számítani.

- Gondolj bele: elutasítanád a társaságát egy magányos, védelemre szoruló, kedves lánynak? Bánnád, ha tudnád, mit vesztesz el. Válassz!

Serge bízóan, komolyan bólintott.

- Utazzunk együtt. – ösztönösen távolságtartó figyelemmel nézte a lányt.

De elsősorban a világtól kell tartanom.

Kid egyenes tekintettel bólintott.

- Köszönöm, bajtársam! Most már tartozunk egymásnak!

A lány a sírkő felé fordult, s lassú tisztelettel közelíteni kezdte.

Gyakorlatias figyelemmel szólt:

- Ez a sírod, barátom?

Letérdelt, s megvizsgálta a feliratot.

Szemei döbbenetesen kitágultak, belső erő jelent meg hangján:

- MICSODA? 10 éve meghaltál?

Meglepetten Serge felé fordult.

A fiú fásultan, halványan szólt.

- Mióta visszajöttem a tengerpartról, mindenki így emlékszik.

Kid felnevetett. Támogatóan Serge vállára tette kezét.

- Nem számít. Nézz magadra. Teljesen egészséges vagy!

Kid elfogadja őt! Nem számít, mások minek minősítik. Csak az fontos neki, hogy jól legyen.

A lány mozgása lelassult, elgondolkodva nézte a tengert.

- Valamiben meghaltál számukra, amit te magad túlélteél. – türelmesen nézett Serge-re. - Mi történt pontosan 10 évvel ezelőtt?

Serge keserűen állt, üresnek érezte a világot.

Semmi kirívót nem talált múltjában.

- Nem emlékszem. – hangja kimerült, bizonytalan volt.

Kid bátorítóan rámosolygott.

- Végül is majdnem togyogtál 10 éve. Nem baj. Idővel kiderítjük.

Az égboltra nézett, mély levegőt vett.

- Hamarosan sötétedik. Keressünk egy helyet, ahol aludhatunk. – szemei vidáman fénylettek. - És Serge! Ne mozdulj rám, csak mert aranyos és lelkes vagyok!

Vezetni kezdett a sziklák tövében futó hágó felé. Az ösvényt elérve Arni felé kanyarodott.

Serge szorosan mellette haladt, védelmezésre készen.

Támogatást kap. Valóságosat. Ezt nem tagadhatja le.

A lányhoz fordult.

- Kid, meg kell keresnem a kutyámat. – hangján hála érződött.

Szemből *Poshul sántikált feléjük.*

- Összeholzsolt a szikla! Bolzalmas volt! Lendesen kéne banniuk az állafokkal!

Serge-re rátört az éles felismerés.

Poshul bizonyítja, hogy ébren van. Ha álmodna, nem tartaná számon a kutyát.

Indulás a válaszok után

Haladtak az ösvényen, a sziklakiszögelléseken túl meglátták Arni-t.

Ahol Serge-t senki sem ismeri.

A szigetcsoport őrei pedig vadásznak rá: bárhová rejtőzik, rátalálhatnak.

Kid talpa alatt csikorgó kavicsokkal halad mellette. Csak ez biztos és valós.

Önként támogatja, s ezzel lehet, hogy tartósan bebiztosítja életét.

Leereszkedtek az ösvényeken a nagylevelű bokrok és pálmafák közé, végül beértek a faluba.

Beléptek a szalmatetejű házakkal bekerített füves területre. Leena a mólón halászhálót takarított.

Serge megborzongott: érzi barátnője hiányát. Ez a Leena nem ismeri... ahogy senki sem.

Támogatást kell kérnie tőle, de nem várhatja, hogy a lány teherbíró képességén felül segítsen.

Nem tudja, mennyit tehet Leena... de értékes segítséget adhat.

Serge elszántan Kidhez fordult.

- Kid, beszélnem kell azzal a lánnyal a mólón.

A lány szemei döbbenten kinyíltak... a kudarc oltotta ki tekintete fényét.

- Ja, értem. – hirtelen Serge-re nézett komor indulattal, de szomorú ápolás érződött rajta. - Persze, ez az úrihölgy a szerelmed, igaz? Eltaláltam?

Serge kilátástalanságot érzett: vissza akar jutni a világba, amit ismer.

Kid fogai erőltetetten megcsikordultak. Belsejét égető érzést nyomott el beszédével, de önzetlenül odaadó volt.

- Nem bántasz meg. Ne aggódj, nem rontom el a szerelmesek meghitt pillanatát.

Serge erős kötődéssel nézte Leena-t, reménytelenség töltötte el...

Kid a házak felé fordult, s éles, de futó pillantást vetett rájuk.

- Körülnézek, amíg randizol.

A földet nézve, mozdulatain uralkodva távozott. Keserű nevetést palástoltak szavai.

- Éreztétek magatokat nagyon jól.

Serge rádöbbsent: Leena ismeri ennek a világnak a szigetét!

Mozgására figyelve átgondoltan haladni kezdett felé... óvatosan fellépett az imbolygó mólóra, s higgadtan végigment rajta... muszáj segítséget kérnie, de nem tudta, mennyi az esélye a sikerre.

Elméjét váratlan ötlet világította meg:

„Megkérhetjük, hogy segítsen szállást keresni! Közben kikérdezhetjük a szigetről.”

Leena lépteit meghallva ránézett... tekintete örömtelen volt, de nem ellenséges.

Serge odaért mellé. Ránézett, őszinte segítségkérés érződött tekintetén.

- Leena, sajnálom, de muszáj a segítségedet kérnem. – Türelmesen szólt, de érezte hangján a stresszt. - Társam és én szeretnénk megszállni az éjszakára. Megköszönjük, ha segítesz keresni szállást.

Leena mérlegelve maga elé meredt... s átgondoltan bólintott.

Támogató együttérzés hallatszott szavain.

- Gyertek a szobámba. Nem hagyhatlak cserben.

Leena összetekerte a halászhalót, s visszaindult a partra. Serge követte, *meglátta Kid-et...* azonnal intett a lánynak maga felé.

Kid stresszelve, de komoran maga elé nézett és megindult feléjük.

Leena édesanyja háza előtt találkoztak. Leena távolságtartóan Kid-re nézett... s felüdültén Serge-hez fordult.

- Látom, már van segítőtársad. – elmosolyodott. - Nem számít. Eldöntöttem, hogy segítetek végigjárni utadat, Serge.

Merengve elhalkult beszéde.

- Furcsa, hogy így nevezlek...

Összeszedte magát, s elszántan a fiúra nézett.

- Szerintem lehet, hogy egy balesetben beverted a fejed. Azért zavarosak az emlékeid és hiszed magad Serge-nek.

Őszinte támogatás érződött hangján.

- Segíteni akarok Neked kideríteni, ki vagy valójában. Nem tűnsz rossz személynek. Nem hagyhatlak egyedül, ebben az állapotban.

Kid tisztán szólt, de figyelmét távoli cél kötötte le.

- Serge-re páncélosok vadásznak, felszerelésük alapján terminai dragonyosok. Ki kell derítenünk, mi áll ennek hátterében.

Komoran vizsgálódva Serge-re nézett.

- Aki elrendelte Serge letartóztatását, annak tudnia kell, mi történt vele. - Védelmezően Serge szemébe nézett, s halkan, de határozottan folytatta: - Terminába kell érünk, amíg a hágó nyitva van előttünk. Idővel újabb dragonyosokat küldenek Serge után a vadonba, de arra nem számítanak, hogy a vész központjába tartunk: van rá esély, hogy a városőrök még nem kapták meg Serge személyleírását.

Leena komolyan Kid-re nézett, s bólintott.

- Szeretnék csatlakozni. Amúgy is ell kell intéznem ott pár kört.

Ösztönös bizalommal Serge-hez fordult.

- S valamiért úgy érzem, mindig ismertelek... furcsán hangzik, igaz?

Serge szemei hálásan fellángoltak.

„Leena úgy indulna útnak, hogy ismeri a környék híreit. Ha a táj nem tér el nagyon attól, aminek én ismerem, akkor magányos fegyverforgatónak se kell támadástól félnie. S mi Poshul-lal négyen leszünk.”

Serge agonizáló vágyat érzett, hogy átölelje Leenát.

De nem tehette meg: tisztelnie kell érzelmeit, s csak elriasztaná.

Keserű fal választotta el szerelmétől, akit elvesztett.

Csak azzal a lánnyal lehetek, aki szerelmes belém. Ő elérhetetlen távol van.

Leena fellépett a falépcsőkön.

- Gyertek be a házba.

Kid szemei örömtelén fellángoltak. Hálás megbecsüléssel szólt:

- Köszönjük!

...Este összegyűltek Leena szobájának tengerre néző teraszán. A szalmatetőt megvilágította a falu főterén meggyújtott tábortűz. Fonott kerek tárolóedényekre ültek, a fa korlát fölé függesztett forgókat mozgatta a meleg, enyhe szél.

Átbeszélték útjukat. Leena szerint csak a vadállatok jelentettek veszélyt, valamint a Serge-t kereső dragonyosok. A sziget nem lett veszélyesebb, mint aminek Serge ismerte.

Másnap reggel 9 óra tájban ébredtek. Leena feltekerte az árnyékoló szőnyeget, s mindannyian kimentek a tengerhez mosakodni.

Végül Leena érdeklődve nézett rájuk.

- Felőlem indulhatunk!

Elhagyták a kavicsos tengerpartot, a füves Főtér közepe felé tartottak.

Serge érezte, hogy a veszélybe lépnek ki: a városba indulnak, ahol elrendelték letartóztatását. Csak a kockázatos utat választva maradhat életben.

Leena a Harcművészet Birtokának kapujára nézett.

- Szólok Poshul-nak.

Serge azonnal de szelíden Leena-ra nézett, kutyája fülei fölágaskodtak.

„Poshul??”

Leena átvezette társait a sövénykerítésből nyíló fakapun.

A Birtok hasonló volt, mint amire Serge emlékezett... de Radius egyetlen harci eszköze se függött a karókon.

Egy lila kutya feküdt az egyik nagylevelű bokor árnyékában.

Serge Poshul-ja döbbsen nézett az árnyékban fekvő másolatára.

A fekvő kutya felemelte fejét... beteg tekintettel nézett Leena-ra.

Bűnbánóan, de legyengülten szólt.

- Bofánat, Leena... gyomollontáfom van.

Harapott egyet a fölé lógó levélből.

Serge Leena-hoz fordult. Megértően, de nyíltan szólt:

- Az én Poshulom ismer engem, számíthatok rá. Induljunk vele.

Bátorítóan nézett a lányra.

- Ahonnan jöttem, Te vagy a legfőbb gazdája... téged is véd.

Kutyája lelkesen felnézett.

- Leena, nyem emlészel lám, de vigyázoh lád!

Leena a távolba nézett...

Úgy érzem, bízhatok a kutyában... pedig hihetetlen a történetük... Serge-ben is ösztönösen bízok.

Bólintott.

Érezte magában nőni az elszántságot.

Segítek kideríteni, honnan jöttek. Csak remélhetem, hogy világképemet nem fogja megrázni, amit felfedezünk.

Szembesülnie kell vele: az igazság létezik. Csak arról dönthet, törekszik-e megtudni. Minél hamarabb megismeri, annál hamarabb segíthet.

Leena támogatóan nézett Serge-re, a fiú ismét majdnem fizikai fájdalmat érzett... szerelme nincs vele.

Egyetlen Leena-ba vagyok szerelmes... Kid megvédett, de nem tagadhatom, hogy az engem 10 éve elvesztett Leena is segíteni akar.

Leena az útra gondolt, s a Serge-t üldöző ismeretlen veszélyekre. Komoran, de tettekre készen nézett a fiúra.

- Hozom a kosarat, amit Terminába kell vinnem. Mindjárt jövök.

Bement édesanyja falépcsőkről nyíló házába, s fél perc múlva letakart kosarat fogva kilépett a tornácra. Serge Poshul-ja rögtön odarohant hozzá, farkát csóválva, lelkesen nézett a lányra.

Leena elemzően, de feszülten két társára nézett. Bólintott, vezetni kezdte őket a falu északi határa felé. Poshul lihegve haladt a lány mellett, körmei kopogtak a szórt köveken.

Kiérték a szalmatetős házak közül. A masszív sziklák között nagyméretű pálmafák és tűlevelű növények nőttek, színes virágaikról poszméhek gyűjtötték a nektárt.

Figyelték környezetüket... sehol nem láttak páncélosokat.

A nap élesen sütött rájuk, a növények forró párát eregettek a levegőbe... a kabócák szüntelenül zenéltek körülöttük.

Leena vezetett, a mellette loholó Poshul-lal beszélgetett... a kutya sokat tudott róla, s pár dologban tévedett.

A lány belső erővel szólt:

- Azt kérdezném, nem-e álmodom, de ezt hiába tenném.

Kid és Serge figyelmesen ránéztek.

Leena tettekre készen kérdezte:

- De mi történhetett? Az idő változott meg? Másik világba kerültél?

- Engem nem is érdekel. – szólt tömören Kid. – Csak az érdekel, hogy Serge megtudja és kikeveredjen belőle... de remélem, tartani tudjuk a kapcsolatot.

Serge-t erős, védelmező melegség töltötte el... pedig racionálisan tudta: csak most ismerte meg Megérzése hangulatától független. Nem tagadhatja le.

Északon megláttak két hegyvonulatot, árnyékos törés vezetett át köztük.

Emlékszem: a köztük lévő ösvény hideg és szeles lesz. – gondolta Leena.

Kid elkomorult, izzítani kezdte magában az elemeket.

A hágón a legkönnyebb ránk támadni, s magas sziklák mögül is figyelhetik az ösvényt. – Érezte, hogy hamar kimerülne, ha fenntartaná magában az izzást. Lazítva kifújta a levegőt. - Nem fárasztathom le magam fölöslegesen.

Arra jutott, elsősorban a környezetére kell figyelnie. A benne élő elemeket tartaléklángra vette: csak annyira táplálta, hogy bármikor erősre izzíthassa őket.

A hegyek árnyéka alá értek. Hűvös levegő borult köréjük, s a virágok illata kitisztult: már nem keveredtek bele a fák párologó gyantái és a zöld levelek nedve.

Meglátták a hegyszorost, az ösvény felfelé vezetett... színes virágú bokrok között vágott át.

A fák ritkulni kezdtek körülöttük, a hegyet színes aljnövényzet borította be... a rovarok tovább zsongtak mindenfelé.

Egyre több szikla tört fel a földből, tövükben virágok nőttek.

Maguk mögött hagyták az utolsó fákat.

Már bárki láthatja őket a hegyoldalról.

Kid és Serge elnémultak.

Leena észrevette, hogy két társa feszülten halad mögötte.

Bátorítóan rájuk nézett, s türelmesen, de távoli gondolatokba merülve szólt:

- Biztonságosak ezek az ösvények. Sokszor jártam már Terminában.

Kid határozottan Leena-ra nézett, de elismerés érződött szavain. Visszafogottan szólt:

- Serge is velünk van. – pár méterre már senki nem hallhatta a fiú nevét. - Akik keresik, itt is megtámadhatják.

Serge élénk figyelemmel nézte a sziklákat... színes virágok nőttek tövükben. Leena mellette haladt, Serge-t bizalom töltötte el.

Az ösvény a távolban elágazott, két csillogó páncélos őrizte a magasabb ösvényt!

...

Már nem fordulhatnak vissza. A páncélosok is látják őket. Egyetlen esélyük, hogy átvágják magukat. Terminába kell jutniuk, hogy hosszútávon biztosítsák Serge életben maradását.

Serge-ék most négyen vannak, de a páncélosok edzett harcosok... ő Kiddel korábban három harcost zavart el... de a páncélosok hangjelzéssel erősítést hívhatnak.

Kid unottan előretört, Serge védelmezésre készen követte.

A többiekhez maradok közelebb, hogy ne legyek feltűnő.

Lelassított, társai beérték. Leena komoran figyelve követte a lányt, Poshul mellette maradt.

Talpak alatt csikorogtak a kavicsok... Serge előtt haladt Kid, a fiú érezte támogatását.

Észrevette: a lány kezei ösztönösen ökölbe szorultak.

„Pedig nem is őt fenyegetik a támadók.”

A lány ellazította kezeit, pókerarccal vezette társait a páncélosok felé.

Kid bármikor távozhatna. Teljesen önszántából tart Serge-el. Védésével a legkevesebb, hogy a verést kockáztatja.

Irracionális, hogy támogatóan kísér. Legalábbis logikus okot nem látok rá... a védelmezést ösztönei is diktálhatják, de remélem, életre valónak lát... törekszek az lenni.

A páncélosok közelébe értek... *a jobb oldali harcos felemelte kezét.*

Kid azonnal lelassított, átgondoltan vezette társait feléjük.

Serge érezte saját pulzusát, észrevétlenül próbált készülni a harcra...

A páncélosok élesen figyelték őket.

Kid az örökhöz ért, megállította társait.

Az örök még nem támadtak nekik!

A jobb oldali páncélos leeresztette karját, s edzett, de fásult hangon szólt:

- Az ásatással majdnem végeztünk. – *Serge-t nem említik! ... A fiút remény töltötte el.* - Embereink még dolgoznak a magaslatok biztosításán, ne zavarják munkájukat! – végigmutatott a balra vezető ösvényen. - Az alacsonyabb ösvényt kövessék, akkor biztonságban átjutnak.

Egyelőre nem mondják, hogy bárkit köröznének!

...Kid arra gondolt, muszáj tudniuk, ha élőlények vadásznak a szorosban.

Türelmesen, de éles tekintettel kérdezte:

- Mit keresnek?

Társai azonnal figyeltek, talán harc robban ki...

A páncélosok ösztönösen, kimerülten megcsóválták fejüket. Ugyanaz az őr válaszolt:

- Egy természetfeletti jelenséget vizsgálunk, ezért tilos a belépés... - *hirtelen élénkséggel rájuk nézett* - várjanak, maguk az ördögűzők, akiket hívtunk?

... Serge karjai megfeszültek, igyekezett ellazulni...

Kid tömören nemet intett fejével.

- Nem. – zárkózott nyugalommal szólt.

A páncélos barátságosan bólintott.

- Akkor folytassák útjukat a biztonságos alsó ösvényen!

Serge-ék ösztönösen kifújták a levegőt, megkönnyebbültek... tehát az átlag páncélosok még nem kapták meg személyleírásukat.

Kid higgadtan a bal ösvényre lépett, társai követték.

Szótlanul haladtak a nyomában, távolodva az öröktől... figyelték az ösvényt és a sziklákat, nem láttak páncélokat csillogni.

Kid tényleg velük van. Semmi nem utal az ellenkezőjére. Nem árulta el őket.

De kockázatos volt megkérdeznie az örök küldetését.

Serge biztosan érezte: a lány védő szándéka valós. Arra utal, számíthat rá, de pont ezért Serge is teljesen készen kell, hogy álljon a támadók visszaverésére.

Kid törekvése pozitív hatású. Ez tagadhatatlan. Hiába nem látszik, mit nyerne vele.

Kiértek a hegy tengerre néző oldalára. Sok száz méterrel alattuk lassan haladtak a hullámok, eltűntek közülük a növények: az út meredek sziklafalba vájva vezetett.

A távolból hallották a kabócák zsongását.

Az ösvény egy kiszögellés mögött a hegy felé kanyarodott...

Átérték a kiszögellésen, csillogó páncélosokat láttak meg a kanyarban!

A Karsh-t kísérő magas dárdást és a tömzsi páncélost.

Egyelőre Termina felé néznek.

De őrt állnak. Nem fognak hamar elmenni.

Kid tempósan, de halkán feléjük indult... Serge érezte, amint Kid-ben felizzanak az elemek.

Serge is koncentrálni kezdett. Leena és Poshul elemei mögötte sugároztak...

Az út a sziklafal tövében vezetett: egyik oldalra se menekülhetnek. Egyetlen esélyük, ha rajtaütnek a harcosokon.

A szálkás őr türelmetlenül, nyűgösen szólt:

- Elegem van, Peppor! Menjünk haza!

A tömzsi harcos röviden megrázta fejét.

Elhalóan, de komoran mondta:

- Nem térhetünk vissza az udvarházba... előbb teljesítenünk kell a küldetést.

...Kid sietve vezette társait a harcosok felé, még nem hallják lépteik zaját...

A magas bajszos keserűen kifújta a levegőt... indulatosan társára nézett.

Halk haraggal szólt:

- Rettenetesen elbántak velünk, Peppor! Visszavágót akarok!

Peppor fásultan ránézett.

- Emlékszel, a fiú milyen öltözékben mászkált?

Solt megfordult, meglátta Serge-éket!

...Még tíz lépésre vannak tőlük!

Solt ledermedt... élesen kitört:

- Pont úgy, mint ő!

Serge és társai megálltak, felizzították magukban az elemeket... Kid nem állt támadóállásba, társai másolták: álcázták harci készségüket.

Élesen figyelték a páncélosokat: ők még nem érezhetik az elemeket, mert sajátjaik alszanak.

Peppor is megfordult, Serge-re nézett... fáradtan de bízva társához fordult.

- Még emlékszel a verés után? Tehát úgy nézett ki?

Solt riadt figyelemmel nézte Serge-t.

- Peppor, most pont őt látjuk!

Peppor komoran hallgatott, vizsgálódva nézte Serge-t és társait.

- Biztos vagy benne?

Solt dárdáját előretartva harcállásba lépett, keserű kárörömmel szólt:

- Csodálatos időzítés, Peppor! – haragosan Serge-re nézett. - Végre hazamehetünk!

Peppor határozottan bólintott.

- Essünk nekik! – gátlástalanul a csapatra nézett - Most ellátjuk a bajtokat!

Kid és társai támadóállásba álltak, balra tőlük szakadék vezetett a mélybe... a sziklafalhoz húzódtak.

„Most ellátjuk a bajtokat!” – A harcosok se akarják lelökni őket a mélybe.

A két páncélos nem mozdult... Solt diadalittas örömmel nézte a fiatalokat, harsányan szólt:

- Ezúttal hoztam fekete elemeket, Peppor!

A tömzsi páncélos szünet nélkül figyelte a csapatot, átgondoltan válaszolt.

- Nagyon jó! Izzítsd fel és vesd be őket!

Solt lelkesen bólintott.

- Pontosan, Peppor!

A csapat tagjai egyetlen módon menekülhetnek: a védő elemeket kell teljesen feléleszteniük magukban.

A magas bajszos körül fekete energia izzott fel, a harcos előrenyújtotta karját, s a fekete sugárzás áthaladt Serge-n.

Serge érezte, amint végtagjai ellazulnak...

De muszály harcállásban maradnia. Teljes erővel tartotta magát, élesen látta környezetét...

Solt keserűen kitört:

- Jaj, ne!

Peppor bánatosan, lomhán szólt:

- Nem támadó elem volt, igaz, Solt? Csak gyengébbé tette a fehér támadó elemekre!

Solt ösztönösen bólintott, karjai remegni kezdtek.

- Ez borzasztó! Igazad van!

Peppor sírósan, követelőzőve kérdezte:

- Hoztál fehér támadó elemeket, IGAZ?! Mondd, hogy ehhez még neked is volt eszed!

A magas harcos védekezően magasabbra tartotta dárdáját, gördülékenyen szólt:

- Borzasztó, Peppor, de nem!

Leena rádöbbsent:

„Most tudjuk legyőzni őket!”

Az út közepére ugrott, karját a szakadékkal párhuzamosan kinyújtotta, fémes fényt lőtt a két harcosnak... a sugárzás érces hanggal páncéljukba csapódott, hanyatt lökte őket, a kavicsos ösvényre estek.

Poshul Leena mellé ugrott, felizzottak benne a sárga elemek... mellső lábaival földet rúgott a páncélosokra, azok elvakultak és köhögni kezdtek.

Termina felé fordulva kúszni kezdtek.

Peppor lemondóan dörmögött.

- Most négyen vannak.

Solt belekarolt társába és felrántotta, sürgetve kiáltott:

- Visszavonulás!

Kapkodva megfordultak, döngő léptekkel rohantak el... bárki hallhatta kiáltásukat és páncéljuk csörgését.

Kid harcra készen figyelte környezetüket, Serge ösztönösen Leena-hoz fordult.

„Figyelmeztetnem kell, ne sétáljuk csapdába.”

Kid szólalt meg.

- Óvatosan haladjunk. Lehet, hogy további fegyverekhez futottak.

Serge-ben felkelt a bizalom: Kid önállóan gondolkodik, számíthat rá a kockázatok elkerülésében.

Vezetni kezdte a két lányt a szakadék mellett haladó ösvényen. Tengeri szél fújt rájuk, a mélyben a burjánzó őserdőt látták, a néhány vályogházás falvu kis tisztásokat vágott bele. A dús növényzet egészen az óceánig terjedt.

Az ösvény elkanyarodott, a hegyoldal sziklái közé. A gyér bokrok között elvétve kabócák zsongtak.

Kid harci állásba állt, Serge rögtön másolta, követte a lány tekintetét...

... az egyik magas szikla fölött sárga szemek figyeltek...

... s nyávogást hallottak.

Fekete macska ugrott le a szikláról és elszaladt oldalra a kövek közé.

Serge továbbra is harcállásban állt, figyelte a szikla környezetét... Poshul mellette feszülten izzította elemeit.

Serge önkéntelenül egyhangúan szólt:

- Láttál mást is?

Kid keserűen kitört.

- Nem. – *Megremegett, s szípgott egyet.*

A lány kezei ösztönösen ökölbe szorultak, önmagán uralkodva előretört. Határozott tempóban továbbvezette társait. Poshul visszafogta lihegését, ösztönösen némán követte őket.

Az ösvény magas, szabálytalan sziklafalak között kanyargott. Serge nem tudta, mikor érnek a hegyszoros végéhez.

Az ösvény lejtenei kezdett, egyre magasabb növények közé értek. A levegő párásabbá és melegebbé vált.

Hamarosan kiérnek az őserdőbe.

Messze előttük meghallották az erdei madarak csipogását és a tűlevelek között áthatóan suhogó szelet.

A sziklák között, széles zöld levelek fölött *lila szirmú, sárga porzós virág remegett...*

egy harangvirág.

Ritka és értékes.

Serge gondolkozott... nem tudják, mennyi ideig lesznek úton, s életben kell maradniuk... önkényesen nem bántathat élőlényt, de természetes, hogy társait segíti elsősorban...

Döntött. Odalépett és felszedte.

Poshul nyílt érdeklődéssel, lihegve nézett rá.

Kid visszafogottan szólt, régi kimerültség érződött szavain.

- Nem lazíthatunk, amíg nem érünk biztonságos helyre. Hiába már csak rövid út van odáig. Mindig legyünk körültekintőek.

Társai elismerően bólintottak.

Haladtak a mélyben elterülő őserdő felé...

Kid kézfeltartással megállította társait, Poshul lihegése megszűnt.

Némán az egyik sziklára mutatott... emberméretű lényt láttak mögötte, fejét egy madár merevségével mozgatta. Ágakból épített fészek vette körül.

Remélték, csak egy madár.

Feje oldalra fordult: hosszú csőre volt.

Közeledtek hozzá, s meglátták: kopasz madár... ami általában dögevő.

Ragadozó is lehet – gondolta Serge. - De az elemeket valószínűleg nem észleli.

Izzítani kezdte magában az elemeket, Kid azonnal másolta...

Serge a fészek körüli sziklákat nézte, s *árnyék suhant át a növények között...*

Talán csak a szél mozgatta a növényeket. De muszáj volt figyelmeztetni társait.

Halkan szólt:

- Más is lehet itt. Úgy érzem, minél előbb távozunk, annál jobb.

Sietve vezetni kezdett, némán haladtak el a fészek alapjául szolgáló sziklák tövében.

A sziklák közé barlang ékelődött, közelébe érve hideg levegő csapott rájuk, megdermedtek... dögszag ütötte meg orrukat. Környezetük néma maradt.

A rovarok se zengtek.

Komoran haladtak el a barlang előtt, minden irányba füleltek.

Ismét beértek a friss, meleg levegőbe, a rovarok zúgni kezdtek körülöttük.

Leena hátranézett. Megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

Halkan, támogatón szólt:

- Semmi nem jön utánunk. Legalábbis úgy látom.

Poshul csóválni kezdte farkát.

- Femmit nem halloh. Fak az ősevdőben mászhálnak egelek és móhusok.

Az út szélesedni kezdett, magas fák közé értek... a talaj egyre kevésbé lejtett, megjelentek rajta a széles levelű dús aljnövények és a színes virágok.

Ismét az őserdő vette őket körül.

Serge-re emlékkép tört: Kid mellett rohan keresztül egy forró barlangrendszeren, környezetük ugyanígy beburkolja őket... Sárkány kőszobrokkal őrzött kastély kapujához érnek.

Álmában élte ezt át.

Kid élettelenül terül el lábai előtt... s őt gyilkos káröröm tölti el.

Zord aggodalom hullott rá... de külső hatásnak érezte, háláját és tetteit nem érintette.

Most azonnal megosztom Kiddel a látomást. Mindenre felkészítem, amilyen hamar csak tudom.

Kidhez fordult. Óvatos tisztelettel megfogta karját.

- Ha veled maradok, lehet, hogy rádtámadok. – Komolyan a lányra nézett. Kid elmélyülten figyelt rá, az őszinte szavakra örömmel, enyhén mosolygott. - Láttalak már egy álomban... - lesütötte szemeit, érezte az aggodalmat a hangján - s nem egyértelmű, a végén életben maradsz-e.

Kid lelkesen nézett Serge-re, tömören nevetett.

Serge szeme sarkából látta: Leena féltékenyen néz rájuk. Mellette siet Poshul.

- Kizárt, hogy árts nekem. – Kid magabiztos nyugalommal beszélt, de harsány erő süttött szavaiból. - S ha véletlenül történne, ne aggódj: sok mindent túlélte már ez a lány.

Serge elszántan védeni akarta... *de most nem tehet mást, mint hogy figyelni környezetüket és a jövőt, hogy elhárítson minden veszts.*

Figyelmesen bólintott, s elengedte Kid karját.

Különböző rovarok éles vagy mély hangon zengtek körülöttük, Tikkasztó melegben haladtak előre, a legkülönbélebb virágok és gyanta illatát érezték.

A növények ritkássá váltak, *meghallották a tengerparti köveket görgető hullámok sistersgő habzását.*

A távolban a tenger csillogott, velük szemben fehér falú város állt, tornyain lobogók függtek, kék alapon arany kígyóval: a Vipera ház békeidőbeli címerével.

Serge látta a háborúba hívó címerüket is: a kék alapon arany sárkányt, amikor a szárazföldi Porre katonaállam megtámadta a szigetet. Akkor hallott utoljára a Vipera Családról...

Ismét rátört a magány: saját világában Porre meghódította a várost, s vörös alapon fekete sas zászlóik függnek a tornyokon.

A tengeren túl a nap közeledett a látóhatárhoz. Délután volt.

Kid támogatóan megszólalt.

- Azt hittem, hamarabb ideérünk.

Lelkesen Serge-re nézett.

Leena türelmetlen indulattal szólt:

- Termina a Vipera Család székhelye. Az egész szigetcsoporthat ők védik, de dragonyosaik több mint fele mindig a városban állomásozik. A hírek szerint legnagyobb kincsük a könyvtáruk és a birtokukon álló mágustorony.

Serge-re rátört a kérdés:

„Hogyan jutunk be?”

Kid figyelte az alkonyati fényben fürdő partot. Halkan, de határozottan szólt.

- A Városkapu felé több kis karaván is halad. A tengerparton szedjük magunkat rendbe, majd az egyik nagyobb csoporthoz csatlakozva lépünk a városba. Így valószínűtlen, hogy az őrök észrevesznek.

Elkomorodott.

- A város urai csak rablóvezérek, akik fényesítik magukat... a tudást is csak felhalmozzák és önzően használják.

Riadt érdeklődéssel a fiúra nézett.

- Vagy mást gondolsz, Serge?

Talán téved és tanulnia kell tőle.

Serge ösztönös támogatással bólintott.

Egyre erősebben látta: Kid hátsó szándékok nélküli. Őszinte. Nyíltan megosztja, mit lát ártalmasnak vagy segítőnek. Egyáltalán nem tiszteli a magas társadalmi rangot. S valami harag van benne... nagy sérelmet szenvedhetett el.

Nyíltan, gyógyító szándékkal Kid-re nézett.

- Egyetértek. – Mérlegelve, átgondoltan szólt - A valódi nemesség a lélekben van: a segítőkészség, hogy fontosnak tartja, hogyan hat mások lelkére, átvállalja a nehézségek egy részét, és a lelki tartalmat tekinti elsődlegesnek. Mindezt bárki követheti, független a születéstől.

Azt nézzük, mi egészséges érzelmileg, s mit tanulhatunk egymástól: mi káros és mi segít. Nem kell a felszínes megjelenéshez igazítani erőltetve a lelket.

Kid szemébe nézett, s megértően de meggyőződéssel szólt.

- Bármilyenek lehetnek a Vipera ház tagjai, egymástól is eltérnek. Nem ismerem ezt a világot, de védhetik az embereket, komolyan vehetik feladatukat... hogy hogyan él a sokaság, az általában utal arra, milyenek a vezetők. Meglátjuk majd a jeleket, amikor Terminába érünk.

Termina

Kid szekérkaraván közepén vezette társait a város felé. Fehér falait, boltívekkel fedett utcáit egyre részletesebben látták.

A város sziklás domb viaduktjaira épült, utcái egyenesen a mezőre nyíltak. Nem kellett örök között áthaladniuk.

Keresztülmentek a legelső boltíven, két-három szintes fehér kőházak közé értek.

A házak ablakait színes boltozatok díszítették. Mintás fehér kőkerítések és ablakokba ültetett színes virágok élénkítették a kövezett utcákat.

Az egyik virágáruossal egy *fiatal dragonyos beszélgetett.*

Kid remélte, az utcán haladva hamar távolra kerülnek.

A középkorú nő bocsánatkérő hangon, de cselekvésre készen szólt:

- Bocsánat, teljesen kifogytam harangvirágokból. Nagy a felfordulás az Őslényvölgy ásatásán. A dragonyosok lezárták a völgybe vezető utakat. De szerzek máshonnan, gyere vissza pár nap múlva.

A fegyveres régi bizalommal, türelmesen szólt... talán gyerekkorából ismeri a nőt.

- Őszintén sajnálom. Tudom, hogy a dragonyosoknak a polgárokat kell védeniük. Lovagjaink hamarosan végeznek a völgybeli munkájukkal.

Ezért nem őrzik a bevezető utakat? Nem biztos, hogy mindig gond nélkül áthaladhatunk a határon.

Kid megállította társait, hallgatni kezdték a beszélgetőket.

A nő lelkesen legyintett.

- Ugyan, semmi baj. Máshonnan is be tudom szerezni a virágokat. – érdeklődve a fiúra nézett. Hangján komoly aggodalom érződött.

- Rég láttam Karshot. Mit csinál mostanában?

A fiú a távolba meredt, röviden megrázta fejét... visszafogottan, de barátságosan válaszolt.

- Hát... azt mondta, szellemre megy vadászni délre. Csak egy zsoldos vagyok, tehát nem tudom biztosan, de úgy hallottam, maga Vipera Nagyúr parancsolta neki.

A nő áthatóan nézett rá.

Komor aggodalommal szólt:

- Szellem! Ilyen hírt még sose hallottam! Remélem, nem közeledő katasztrófa jele. – ösztönösen bólintott a fiú felé, támogatóan, komolyan szólt. - Ha bármikor találkozol vele, add át üdvözltem.

Glenn röviden, de figyelmesen bólintott.

- Megteszem. S hamarosan jövök a virágokért.

Kid határozottan társaira nézett, s egy árnyékos sarokba vezette őket.

Komolyan, halkan szólt Serge-hez.

- Hallottad? Karsh az az állat, aki a kiszögellésen ráunktámadt. És a szellem, akire vadászik... Te vagy, barátom. Akkor az a rablóbanda, az Acacia Dragonyosok állnak a vadászat mögött. Jobban körbe kellene néznünk a városban.

Serge fogai összeszorultak... hálásan bólintott, *Kid érezte, hogy a fiúnak támogatásra van szüksége.*

Serge vezetni kezdte társait a virágárus felé, Kid azonnal felzárkózott mellé.

Odaértek az idős nőhöz. Serge elővigyázatosan, de természetesnek szánt hangon szólt:

- Jónapot! Kivel beszélgetett?

A hölgy döbbsen nézett rájuk.

- Nem tudjátok? ... Akkor a fesztiválra érkezett vendégek vagytok.

Ezek szerint van kibúvónk!

A nő barátságosan bólintott.

- Ő Glenn, az Acacia Dragonyosok tagja. Elég népszerű a lakosok között. Megdöbbenve látom, milyen érett lett az a kisfiú... erről eszembe jut a korom.

Szomorúan félrenézett és sóhajtott.

Leena társaihoz fordult.

- Lisa boltja itt van a közelben. Át kell adnom neki, amit Anyukám küldött.

Serge bólintott, Kid mérlegelve nézett a lányra... távoli gond által nyomasztva szólt.

- Induljunk.

Leena vezetésével befordultak az egyik mellékutcán, ahol *majdnem benőtték a házakat a színes futónövények*.

Leena egy kék keretes ajtóhoz lépett, s benyitott.

A pulton, fonott kosarakban élelmiszereket árultak: kenyér, sajt, zöldségek, s a fal előtt polcokon marcipánok és színes édességek sorakoztak.

A pult mögött állt az eladó lány, egyszerű kék ruhát viselt.

Élénk figyelemmel Leena-hoz fordult.

- Leena! Rég találkoztunk! Hogy vagy? – lelkes érdeklődéssel nézett a lányra, belső erővel, hadarva beszélt. - És mióta van barátod? Kihagytál a hírekből?

Leena zárkózottan, merengve maga elé nézett, hárító mozdulatot tett kezével.

Visszafogottan szólt:

- Lisa, Ő egyáltalán nem... Ő az unokatestvérem! – váratlan határozottsággal a fiúhoz fordult. - Igaz, Serge?

Serge dermedten bólintott... tompán mondta:

- Igen.

Lisa szkeptikusan biccentett. Rideg éllel kérdezte:

- Valóban? – megvillant rajta egy gúnyos mosoly. Elérzékenyülten folytatta: - Akkor, Serge, elhívhatlak randira? Hagyjuk Leenát bejárni a várost.

Serge kimerülten félrenézett... utat kell találnia saját világába.

Leena kellenlenül megrázta fejét.

- Lisa, hagyd már abba! Mielőtt elfelejtem, ezt Anyu küldi.

Átadta neki a magokkal töltött kosarat.

Lisa ösztönösen kitört:

- Hú, köszönöm! ... S köszönöm Anyukádnak is.

Leena mosolyogva bólintott.

Lisa kezeit a pultra tette, a terepet uralva szólt az utazókhöz:

- Most, hölgyem, mivel szolgálhatok? Az érvényes áron adom, a barátaimnak is.

Értették: szüksége van a bevételre hogy fennmaradjon, ezt nem kockáztathatják... mindegyik félnek a felszínen kell maradnia. Pont ezért a barátok általában nem üzletfelek. Ha valamelyikük bajban van, akkor segítik egymást tanáccsal és támogatással.

- Elemeket is árulok. Örömmel veszem, ha tudtok Vipera Érméssel fizetni, mert az aranyból sokkal kisebb helyet foglalnak.

Serge rádöbbsent: elérhetetlenné vált otthonában ébredés után zsebre rakta megtakarított pénzét, hogy ha Leena-nak fontos, ritka árut lát, azonnal megvehesse. Pénze most is vele van. Napokra se lát előre, de elsősorban harcban kell tudnia kivágni magát... az élelmet munkába állással is megszerezheti.

Azonnal válaszolt:

- Érdekel a kínálat. – érezte: a védelemre vágyva enyhén remeg hangja.

Lisa apró, színesen izzó lapokat vett elő. Áttetszőek voltak, mint a vékony jégtöredék.

Rutinból szólt, de felelősen figyelte a lapkákat, lelassult beszéde.

- A zöld elem gyógyít. Az egyik kék a fizikai erőt növeli, a másikkal vízsugarat lőhetünk. A vörösek különböző erősségű tüzet lőnek.

Egyedül elbukok. – gondolta Serge. - Ha önző vagyok, erkölcsileg is.

Keserű elszántsággal Kidhez fordult.

- Kid, a Te természeted a vörös elemekhez közeli. Megveszem neked a vöröseket.

Önmagán erőt véve kifújta a levegőt.

- Más színűt is, ha kéred. Végig életben kell maradnunk.

A lány átütő erővel ránézett... megrendülten bólintott.

Serge Lisára nézett. A lány határozottan szólt.

- Egy elem 40 arany, vagyis 4 Vipera Érme.

Serge számolt:

40 Vipera Érme van nálam. Ha 8 elemet veszünk, a pénzem egy része megmarad... az élelem alig néhány aranyba kerül.

A maximális biztonságot követve van csak esélyünk túlélni.

- Mindet megvesszük. – komoran szólt, de jóindulatú türelemmel viszonyult a lányhoz.

Lisa ösztönösen mosolygott volna...

De rádöbbsent:

„Nagyon meg vannak szorulva... remélem kikeverednek belőle és nem követtek el törvényszegést.”

Komolyan bólintott, éles figyelemmel megszámlolta az érméket... s átadta az elemeket.

Serge Kid-hez fordult.

- Hogyan osszuk el?

A lány belső nyugalommal, ösztönös bizalommal válaszolt.

- Nekem elég két vörös, és a kék vízsugár. Ha nem tartom egyensúlyban, mikor milyen színűt használok, hamar kimerülök.

Serge tisztelettel, de a jövő által nyomasztva, keserű éllel szólt.

- Azt javaslom, a kék erősítő is benned legyen, neked nagyobb szükséged van rá.

Kid bólintott, s megfogta a ráeső lapkákat... magába olvasztotta őket. Serge ugyanazt tette.

Érezték: majdnem megteltek az elemekkel. Ha kimerítik azokat, csak órák múlva tudják újra használni... de használatuk erősíti őket, idővel többet tudnak magukba olvasztani.

...

Serge, Kid és Leena kiléptek az utcára.

Meleg tengeri levegő fújt körülöttük, a járókelők cipője kopogott a fehér köveken.

Az élelmiszerbolt mellett kék ruhás asszony haladt el 10 év körüli fiával és fiatalabb lányával.

Gondolataiba merülve beszélt nekik.

- ...a 6 Nagy Sárkány így zárta el a gonoszul terjedő sötétséget és hozott békét a szigetekre.

Fia érdeklődve ránézett.

- Anyu, léteznek a sárkányok? Mekkoraak valójában?

Édesanyja röviden megrázta fejét, nyugodt rutinnal szólt.

- Ugyan, ez egy mese. Felnőttek találták ki.

A fiú őszintén nézett rá.

- De Korcha szerint a sárkányok léteznek.

Az anya komoran fújtatott.

- Még mindig azzal a fiúval játszol? Hányszor mondjam még, hogy kerüld el! Guldove sámánjai sok mesét terjesztenek. Nem véletlenül kerülik el a hajósok. Hogy létezhetne olyasmi, mint a Sárkánykönny?

A fiú őszinte együttérzéssel szólt:

- Sajnálom... - élénken kitört. - de Korcha történetei érdekesek! Múltkor Vipera Nagyúr kastélyáról mesélt, ilyesztő volt!

Az anya elkomolyodott.

- Ne hallgass rá. Nem bízatsz szavaiban, sokszor szándékosan nagyot mond. Családunk tagjai nem beszélnek vele.

A fiú köhögött, szája elé tette kezét.

Az anya figyelmesen ránézett.

- Amint hazaérünk, megint adok gyümölcsöt, és elmondok mégegy történetet. De előtte ígérd meg, hogy elkerülsz Korcha-t.

A fiú szelíden bólintott.

- Ígérem... mesélj még!

Kid vezetni kezdte társait a házak között.

Az út emelkedni kezdett, a házak és a keresztutak lépcsőzetesen tornyosultak egymásra... egy magaslatra értek, virágokkal díszített kerítésű főtérre.

A tér végében magas bronzszobor állt, életerős, nemesi ruhájú öregember szobra.

Zöld taláros öregúr tisztította a szobrot.

- Vipera Nagyúr! Itt vagyok, hogy újra leporoljam szobrát! A fesztiválra csillognia-villognia kell.

Serge-re és társaira nézett.

- Ti is a fesztiválra jöttetek? Termina békében él, hála Vipera Nagyúr vigyázó szemeinek. Néha melegszívű, néha szigorú, de mindig vigyáz ránk.

Távoli tekintettel nyugatra nézett.

- A valódi Vipera Nagyúr a Vipera Birtokon él, ami egyben az Acacia Dragonyosok főhadiszállása.

Önelégülten elmosolyodott.

- S ha szabad elmondanom, engem gyakran meghívják a birtokra. Az egy gyönyörű hely! Ha van a Földön Mennyország, akkor az ott van! Az udvarház díszes, s a környező sziklákra épült, amik feltörhetetlen erőddé teszik. Ráadásul erős katonák állnak a kapuk előtt, egy csapásukkal elpusztítanak bármilyen szörnyet!

Komoran szusszantott.

- A magamfajta kitűnő alattvalót meghívják a kerti fogadásra, de nem titeket! A legtöbb, amire számíthattok, hideg szavak a kapuőröktől.

Legfeljebb felszínesen ismerik ott egymást. – állapoította meg magában Serge. – Gondolataikat se osztják meg egymással. Nincs ott valódi felemelkedés.

Kid árnyékos sarokba vezette társait.

Halkan szólt Serge-hez. Egymás szemébe néztek és érezték: támogatniuk kell egymást.

- Úgy tűnik, ez eldőlt. Be kell törnünk a Vipera Kastélyba. Ott döntöttek elfogásodról. Ott deríthetjük ki, miért küldték utánad Karsh-t és mire készülnek az Acacia Dragonyosok.

Ösztönösen bólintott, hangja elhalványult... valami nyomasztotta.

- Nekem amúgy is be kell hatolnom a kastélyba, de végigkísérlek nyomozásodban.

Átütő erővel Serge-re nézett: csak ezt látja megoldásnak.

- Mit szólsz hozzá, társam?

Serge-et elborította az érzés: Kid megmentette az életét. Most is vigyáz rá.

Nem hagyhatja cserben a lányt. Segíti küldetésében, bár még nem ismeri célját.

Bízóan bólintott.

Kid arcán ösztönös hála jelent meg. Bátorítóan próbált szólni:

- A szobortisztító Nagypapa elmondása alapján Vipera Kastély hatalmas hely, tehát könnyű betörni. Több út is oda vezet.

De ha nem tervezünk elég körültekintően, az életünkbe kerül.

Az udvarházba indulnak. Nem tudják, ki fognak-e tartani. Csak remélhetik, hogy megtalálják ott a válaszokat.

Serge érezte a kegyetlen fenyegetést, amin át kell törniük.

„Nem elég, hogy túléljem... támogató környezet kell, hogy egészséges maradjak.”

Kid visszafogottan bólintott.

- Muszály további híreket szereznünk a városban.

Serge vezetni kezdett az egyik lejtős úton.

Színes boltokkal határolt viaduktra értek ki, a mélyben hullámozott a tengeri öböl.

A szél a fesztivál színeire festett papír lampionokat mozgatott meg, amik a sátrakról lógtak.

Tűz nap süttött rájuk, a szél sós tengeri párát fújta a sátrak között... Serge hidegnek érezte, talán mert Kid-en kívül mindenki idegenné vált... csak rá számíthat.

A lány ezzel visszaélhetne. Többet tud városról, még ha először is jár benne: ebben a világban nőtt fel, legalább a híreket ismeri. De látszik rajta: önmagát vetné meg, ha valamiért mérlegelnie kellene, hogy elárulja Serge-t.

Egy vörös sátor fölött az alábbi felirat állt:

Jövendőmondás

Az Udvarház megbízásából!

Serge tudta, hogy mindenki érzékszerveihez van kötve... és a megérzéseire.

Kid és ő egyedül vannak a világban, de itt talán útmutatást kapnak.

Ha nem csak szórakoztat a jós, legalább szándéka komoly lehet... ami kihat az eredményre.

Serge a sátorra mutatott.

- Talán ő segít!

Kid követte tekintetét, élesen a feliratra nézett.

Elkomorult, fogai összeszorultak. Morogva, de higgadt tisztelettel szólt:

- A jós?! Az nem tud többet, mint mi. Csaló.

Serge ösztönösen bólintott.

- Tudom. De különleges helyzetben vagyok. Ha nem csak színész, akkor megérzéseire is figyel, elkaphat valamit a nagyobb képből.

Kid értette: Serge minden lehetőséget megragad, hogy tájékozódjon.

„Akkor se vezessék félre!”

Bátorítóan megszorította Serge karját, és a sátor felé lépett.

Színes ruhájú jósnő lépett elő a sátorból.

„A jós ruhája fölöslegesen színes. – gondolta Kid. - Külsőség. Az első rossz jel. Mert valójában teljesen elkülönül a lélek és az anyag.”

A jósnő türelmesen szólt.

- Kik vagytok? Talán jó vár rátok, talán rossz. Segíthetek kiolvasni sorsotokat, vagy megtalálni amit kerestek. Olvassak a jövőtökből?

Serge távolságtartóan figyelt rá.

„Bármit is gondol, szándéka lehet, hogy őszintén segítsen.”

Keserű határozottsággal szólt.

- Igen.

A jós a kutyához fordult.

- Tartózkodj a túl sok ételtől és az elhízástól... - röviden nevetett - Ehhez nem kell jósnak lenni.

A kutya fülei lelkesen felágaskodtak.

- Po-Shu-Shu!

A jós Kid felé tartotta tenyerét függőlegesen... s leeresztette.

- Érdekes! A szemeidben gyönyörű lányt látok és egy ragadozót. Vigyáz az indulataiddal, ne okozd saját vesztedet! Két álom küzd egymás ellen, hogy életeddé váljon.

Kid összeszorította fogait. Emlékeiben hallotta nővére szavait.

„Mindenkinek csak saját törekvése minősít. Az határozza meg lelkét. Csak az élőlények cselekszenek bármely világban és a Teremtő. A jövendőmondók alaptalanul vegyítik mások megérdemelt eredményeit, s cselekvést feltételeznek valamiről, ami nem egyén: a világról vagy elképzelt folyamatokról. Saját képzeletébe zárja magát, aki hisz nekik, így szabadulása is magán múlik. Tanulhatunk mások történetéből, de mi döntjük el, cselekvőképeseink maradunk-e.”

Elővigyázatosan a jósra nézett. Komoran, kimérten válaszolt.

- Sajnálom, asszonyom. Egyáltalán nem hiszek a jövőmondásban. Saját jövőmet írom.

A jós ösztönösen bólintott, lelkesen szólt.

- De figyelj az idősebbek tanácsaira!

Kid maga mellett érezte nővérét...

- Nem érdekel.

Elfordult, Serge felé. A jósnő is a fiúra nézett.

Kid tudta: most már Serge kerül sorra.

Ő felel a fiú védelméért, idegen viszont bármerre terelheti.

Serge természetesen értelmes. Joga van a széles látókörhöz, és bármivel találkozik, mérlegeli. Kid érveléssel segíthet neki a legtöbbet.

A jóstól akkor se várhatnak semmit.

Kid megfogta társa karját.

- Menjünk, Serge!

A jós szemei döbbenetesen kitértek.

- Nem voltál halott vagy beteg? Nem a túlvilágról hívtak vissza?

Serge megdermedt. Kid ösztönös kötődéssel fogta karját, minden irányban figyelt.

Ezt honnan látja... akkor a többi megérzésének is lehet alapja.

A jós behúnyt szemmel koncentrált... végül gondterhelten rájuk nézett.

- Az egész bolygó pusztulása múlhat rajtad. Nem látom biztosan, de a sors nagy feladatot bízott rád. Vigyázz a lépéseiddel, fiam!

Kid komolyan nézett társára.

- Serge, ne hagyd, hogy stresszeljen! Induljunk!

A jós támogatóan bólintott.

- Figyeljetek, de ne aggódjatok. A jövőtöket valóban ti magatok íjátok.

Kid határozottan elindult, elvezette társait a viadukton.

Serge feszülten kifújta a levegőt.

Nem tűnt rosszindulatúnak a jós.

Kid felelősségteljes kötődéssel nézett rá, halkán, de határozottan szólt:

- Serge, felelősen tűzd ki céljaidat. Tudod, hogy én miért mondom.

Megosztom vele nővérem tanítását.

- A lelkeket csak a saját döntésük minősíti. Hamis spiritualitás, ami a lelki jelentést hozzákötné mások cselekedetéhez, anyaghoz, helyhez, időhöz. A valós érzelmeket lásd, és a bírálatok erkölcsi szintjét.

Serge komolyan válaszolt, érződött rajta a hála.

- Tudom, Kid. Köszönöm. Arni-ban azt is tanultuk, a jelenre kell figyelni. Csak így menekülhetünk meg.

Kid támogatóan bólintott.

Tudta: jól őrzött birtokra hatolnak be, bármikor megölhetik őket. Nem látja előre, ki tudnak-e törni, hogy folytassa küldetését.

Tovább vezette társait a viadukton.

Közeledtek a kőhíd vége felé.

Egy nagydarab, lila taláros árus mögött két masszív polcszekrény állt, bennük színes üvegek és ajándéktárgyak sorakoztak. Üzlete előtt egy nagyméretű tárgyat vörös lepel takart.

Az árus előrelépett, öblös hangon, de nyugodtan kiáltott.

- Hölgyeim és uraim! Lássák a legújabb fogást, a kincsek kincsét: egy élő sellő!

A közelben sétáló helyi gyerekek megálltak, figyelni kezdték.

- De nem eladó! Látványosság!

Levette az emelvényről a pokrócot.

Mögötte egy akváriumban emberszerű, de kék bőrű, ruganyos lény állt.

Kezeit az üvegfalra tette, keserűen kimerültséggel nézett körbe. Akaratlanul vándorolt tekintete... a hosszú magány elbódíthatta.

Izületei és homloka sebesek és lilák voltak: valószínűleg sokszor próbálta áttörni az üveget.

Az árus lelkesen szólt:

- Látják! Mozog! Ez nem kitömött bábu! ... Bőre csillog, mintha kristályok borítanák, szemei mint a drágakövek! A legnagyobb gyűjtők kincse! – visszafogottabban, merengve szólt: - A természet alkotásai valóban csodások. Ez is az...

A közeli gyerekek fellelkesülten az akváriumhoz gyűltek. Kezüket az üvegre tették.

- Ez tényleg él! Nézz ide!

Kövek pattantak a közelükben.

A polcsor mögül a szekrény tetejére ugrott egy 16 év körüli fiú. Halász rövidnadrágot hordott. Sportos alakja volt, haját vörösre festette.

Háborogva kiáltott.

- Hé! Ti ezt élvezitek? Hogy éreznétek magatokat egy akváriumban, mindenkitől elszakítva, ráadásul idegenek bámulnak minden nap?

A gyerekek azonnal, dermedten figyeltek.

Egyikük remegve szólt.

- Ez Korcha! – élesen kiáltott: - Futás!

Elrohantak a viadukt vége felé.

Korcha komor elszántsággal az akváriumra nézett... ha feldönti, űzőbe veszik az örök.

Az árus ráborította a pokrócot az akváriumra. Fölháborodottan a fiúra nézett, kezeit ökölbe szorította, röviden hadonászott.

- Korcha, te bajkeverő! Elriasztod a vendégeimet! – hangja elkomorult. - Nincs itt semmi keresnivalód! Távozz!

A fiú keserűen fújtatott... most nem törheti szét az üveget.

Lángoló szemekkel az árusra nézett. Lassú elszántsággal szólt, de hangja remegett a haragtól.

- Tényleg, a vendégeid? Egy rakás kacatot árulsz! Miért rejtetted el az akváriumot, amint megérkeztem?

Szétnézett a viadukton, izzó indulattal kiáltott.

- Figyelem, mindenki! Ez a csaló bővlikat árul!

Az árus élesen ránézett, fennhangon szólt:

- Hallgass! Nevetséges amiket mondasz! Térj vissza a félemler társaidhoz!

Korcha komoran ránézett. Keserű ítélet jelent meg hangjában.

- Ők egyedi és egyenrangú fajok, te viszont öntelt és túl hájas ember vagy! Csak rajtad múlik, ha így marad!

Átütő tekintettel *Serge-re és társaira nézett.*

- Ti négyen! Nem ide valók vagytok, igaz? Nem ismeritek Termina erkölcsi szintjét. Ha túl sokat mászkáltok, megégtek a napon. Legyetek körültekintőek!

Megfordult, s leugrott a szekrényről... a kőkorláton túli tengervízbe.

Az árus *Serge-re és társaira nézett...* kimerülten, rekedten szólt.

- Ez Korcha. Golduve-ból. Nem tudom, miért lóg folyton Terminában. – *Éles haraggal kitört:* - Ne keveredjtek az ügyeibe! Csak bajt hoz mindenkire!

Serge és társai figyelték... az árus komoran fújtatott, s polcai mellé lépett.

Nem jelentett fenyegetést.

Kid *Serge-hez fordult.* Komolyan, tettekre nézett rá, halkán szólt.

- Keressünk egy fogadót vagy vendéglőt és gyűjtsük be a híreket. A fesztivál jó alkalom lehet, hogy az akciót megejtsük.

A lány vezetésével sétálni kezdtek a virágágyásokkal díszített világos utcákon.

Leena határozottan megköszörülte torkát.

- Túl feltűnőek vagyunk négyen. Szerintem elviszem Poshul-t bejárni a várost.

Kid *Serge-re nézett,* a fiú Poshul-ra... a kutya lelkesen bólogatott.

- Rendben. – *Serge türelmesen biccentett.*

Leena elindult egy jobbra vezető keresztút felé, Poshul kopogó körmökkel követte, mindkét farkát csóválta.

Serge és Kid bolyongani kezdtek az utcákon.

Megláttak egy visszafogott méretű, ívelt ablakos fogadót.

Serge sóhajtott, komoran erőt gyűjtött.

Készen kell állniuk a támadókra: káosz lehet a fogadóban, bár kicsi az esélye.

Sok embert tönkretett, hogy nem számíthatnak senkire. Vissza kell vernük a támadókat, bármilyen logikát követnek.

Serge Kid elé lépett, s benyitott a fogadócsarnokba.

Tágas, ételszagú terem borult szeme elé. A falakat sötét fa burkolta, ívesen faragott faasztalok álltak a homályos térben. A kovácsoltvas rácsos ablakok és magas gyertyák adtak meleg fényt.

A vendégek békésen beszélgettek.

Serge haladni kezdett az asztalok között, Kid szorosan felzárkózott mellé.

A lány halkán, de eltökélt bizalommal súgta:

- *Sok ember mellé ülünk, hogy halljuk a híreket!*

Kid határozottan, de lassan haladt át a termen, komolyan figyelte környezetét.

Mellettük idős urak újságot olvastak. Művelt, de szórakozott megjelenésük volt.

Egyikük lelkesen nézett szét barátain.

- Hallottátok, mit történt a kontinensen? Nagyon friss hír, de még számunkra is komoly: titokzatos tolvajok sok nemesi palotát feltörték. – maga elé meredt, enyhén megcsóválta fejét. - Hidegvérű örültek. Bármire képesek, hogy pénzt vagy ékszert szerezzenek. Még Porre, a katonaállam se képes elfogni őket.

Úgy tudom, a rablók úgy nevezik magukat: Radikális Álmodók.... Nem kerülnék szembe velük.

A szomszédos asztalnál, a sarokban *magányos mágus Kid felé emelte poharát, s bólintott.*

Életerős, fiatal megjelenése volt. Haja kékeslila, vándorbotja a padnak döntve lebegett.

Serge ösztönös tisztelettel Kid mellé lépett.

A mágus felé indult, de lelassított, hogy a lány könnyen lépést tarthasson.

Az asztalhoz értek. A férfi komoly hangon, de türelmesen szólt.

- Guile vagyok. Fogadást kötöttem a hídra települt jövőmondóval. Ha egy héten belül bizonyítékot viszek neki, hogy a birtokon jártam, nyerek. Ha nem, akkor vesztek, de... - elfojtott mosollyal rájuk nézett. - mindig csalás van a titokzatos varázslatok mögött. Nincs a világon feltörhetetlen erőd! Ez győzelmemet vetíti előre.

Kid vizsgálódva figyelte.

Látja rajtam, hogy be tudok törni udvarházakba? Vagy csak azt, hogy kilátástalan helyzetben vagyunk? Ha nem letartóztatni akar, akkor megérezte, hogy hatékonyan harcolunk.

Időnként muszály kockázatot vállalnom. Ha itt a fogadóban megpróbálnak elfogni minket, ki tudunk törni, s ha a fesztiválon keltünk zavart, több őrt vezényelnek ide, így könnyebben behatolunk a Birtokra.

Döntök: felfedem célunkat.

Élesen a mágusra nézett.

- Mi is a Birtokra tartunk.

Guile átgondoltan szólt, de látszott rajta: távoli cél felé törekszik.

- Tapasztalt tengerészre van szükségünk s erős csónakra. Így átkelhetünk a Birtok melletti sziklás tengerparton. Ha találtok tengerészt, a többit rámbízhatójátok. Bevezetlek Titeket a Birtokra.

Serge türelmetlen indulatot érzett: nem ismerik a mágust, s rögtön azt ajánlja, amire szükségük van.

Társához fordult. Uralkodnia kell hangján.

- Várjunk egy percet.

Óvatosan rátette a kezét Kid felkarjára, s arrébb vezette.

Kid visszafogottan, de határozott erővel Serge-re nézett.

- Úgy érzem, bízhatunk benne. A megérzésem már többször megmentett.

Serge próbálta előre látni a veszélyeket, s hogy mi lehet a mágus háttere...

Támogatása lehet őszinte. Nem tudják, mi alapján választotta őket, s mit tud róluk... de ha valóban a birtokra készül, segítségükre lehet mágikus képességeivel és a birtokról szerzett tudásával.

A mágus szerencsejátékosként beszélt, de volt valami a hangjában, eltökéltségében, ami arra utal, számíthatnak rá.

Serge feszülten kifújta a levegőt... Kid szemébe nézve bólintott.

Visszamentek a mágus asztalához.

Serge szünet nélkül figyelte a férfit.

Érezte maga mellett a Kid-ből áradó hőt... ösztönösen bólintott.

- Igen, beveszünk a csapatba.

A szigetcsoporthat védelmezői

A mágus felderült, de visszafogottan szólt. Mérlegelve nézte a párost... tekintete azt sugallta, tudja felelősen támogatni őket.

- Örömmel veszem a megtiszteltetést, hogy csatlakozzak! Amit keresek, valószínűleg a Bálteremben lesz.

Serge érezte: reggel ettek utoljára.

Figyelmesen Kid-re nézett, gondosan kérdezte:

- Együnk, mielőtt indulunk? Én javaslok. Szükség lesz az erőnkre. Itt töltődünk fel könnyen. Meghívlak. Tudom, hogy nem kölhetsz felelőtlenül.

A lány meghatottan sóhajtott. Hálásan bólintott.

Serge látta: túl sok negatív hatást kapott, pedig küzdelmeken van túl.

Helyet foglaltak az asztalnál. Tudták, hogy a terveikről itt nem beszélhetnek.

A vendéglátó kihozta az étlapot. Mikor rendeltek, megbecsülő hangvétellel szóltak hozzá, de visszafogott távolságtartással. Tudták, rövid távon könnyen ártanak: bármikor panaszt tehetnek, vagy elmehetnek.

A pincér lány kihozta a rendelt almalét. Serge türelmesen bólintott.

- Köszönöm, megoldjuk a kitöltését.

A pincér lány szeme felcsillant. Lelkesen írta fel teljes rendelésüket.

Miután megebédeltek és fizettek, összerakták a tányérokat, hogy a pincérek könnyebben elvihessék.

...

Az egyik legfelső fehér utca fölötti többszintes, díszes ház teraszán a tizenéves Van elmélyülten festett... vele szemben a nap közeledett a látóhatárhoz, aranyhíd tükröződött a tenger hullámairól.

Ez még nem jó... valami hiányzik... de már közel járok.

Élénk, kifinomult lépteket hallott közeledni a hosszú terasz bejáratáról. Felismerte a lépteket. Ösztönös figyelemmel, de halvány keserűséggel szólt.

- Apa... mikor érkezted?

Gogh odaért hozzá. Határozottan, frissen szólt.

- Épp most. A hajó korábban érkezett. Remélem, jól vagy. Hamarosan újra útnak indulok.

Van bánatosan sóhajtott, fogai összeszorultak.

- Már megint egy üzleti útra?

Gogh komoly támogatással bólintott.

- Igen. Ez is egy fontos lehetőség. Te is festhetnél kevesebbet, akkor tanulhatnál könyvelést. Festőként sose fogsz megélni.

Ha bármire szükséged van, szólj a házvezető hölgynek. Adni fog költőpénzt. Most indulnom kell. Viszlát!

...Van most nem tud tovább festeni, letette az ecsetet...

„Azt ígérte, elvisz a fesztiválra! Nem fontosak neki az ígéretei, amiket nekem tesz!

Szerintem nem is értékeli a kilátást... Pedig a tengeren túl lenyugvó nap gyönyörűbb fényeket ad, mint az ékszerek, amikkel kereskedik.”

Keserűen nézett a látóhatárra.

Tényleg festőnek készült? Jelenét látva nehezen hihető...

Tudta, miért lett apja kereskedő. Eredetileg festőként próbált megélni, de szegények voltak, mint a templom egere... anyja az ő születése után beteg lett, s nem volt elég pénzük gyógyszerre... apja akkor változott meg. Sutba vágta festői törekvéseit, s kereskedni kezdett... de feleségét már nem tudta megmenteni.

Még most is gyűjti a szép tárgyakat és festményeket. Talán valahol még ragaszkodik az álmához, amiről lemondott.

Felállt, hogy kimenjen sétálni a birtokra. Jó darabig nem tud a legjobb minőségben festeni.

...

Serge-ék határozott tempóval haladtak lefelé a széles, fehér kő lépcsősoron, kiértek a part menti félszigetre.

Lila ruhás öregasszony jött velük szembe.

Barátságosan, de számonkérően szólt.

- Mi hoz erre titeket? Itt csak síremlékek vannak! Tartsátok háborítatlanul a csatában elesetek kegyhelyét!

Guile tisztelettel, egyenesen válaszolt.

- Muszály a partra mennünk, hajóst keresünk.

Az asszony tömören bólintott.

- Őrizzék meg a hely nyugalomát. A szigetcsoport védelmében elesettek nyugszanak itt.

Serge elkomorodott.

„Vagy az Udvarház védelmében elesettek? Nem minden állam rossz.”

Kid szilárd támogatással a fiúra nézett... hasonló juthatott eszébe.

Az öregasszony továbbhaladt a lépcsősor felé.

Meglátták: egy kopjaként felállított kard mellett zöld nemesi ruhás hölgy és a harci felszerelését hordó Glenn állt.

A fiatal lány maga elé meredt. Közvetlen hangon, halkán szólt.

- Szóval elfogytak a virágai... akkor nélkülük imádkozunk ma.

Glenn körbefordult, *Serge-re nézett.*

Serge-ben megakadt a levegő.

Még jó, hogy nem tudja, mi a tervünk!

Glenn mérlegelve, de reménnyel telve elindult feléjük.

Folyamatosan Serge-re figyelt. Kid zárkózottan megfeszült.

Glenn barátságosan, komolyan szólt.

- Az ott harangvirág rajtad?

Serge-t nyugalom árasztotta el. Kid megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

- Nagyon hálásak lennénk, ha odaadnátok. Az imánkhoz szükség lenne rá.

Serge ösztönösen együttműködött.

- Persze.

Glenn felderült... némán állt.

Döbbsen szólt.

- Ingyen odaadjátok? – igyekezett hálás lenni, elismerő tekintettel bólintott. - Nagyon köszönöm.

Serge átadta a virágot... a nemes lány is elindult feléjük.

Guile és társai tudták: most nem mozdulhatnak gyanúsan.

A lány Glenn mellé ért.

Távolságtartóan szólt, de őszinte hála érződött rajta.

- Én is szeretném kifejezni hálámat. A lelkek, akik a kard alatt pihennek, szerették a harangvirágot életükben. Ezért mindig hozunk, amikor idejövünk imádkozni.

Serge-ék bólintottak... a lány visszaindult a kardhoz... néhány lépést tett meg, Glenn Serge társait nézte... majd védelmezően követni kezdte a lányt.

Kid a távoli partra nézett, szemei döbbeneten kitágultak... de néma maradt.

Halkan, de élesen szólt.

- Várjatok. Azt hiszem, tudom, hova kell mennünk.

Serge és Guile bólintott.

Kid vezetni kezdte társait a tengerpart felé.

...

Glenn a virágot a magas, fémesen tükröződő kard tövébe helyezte.

- Dario, hoztunk harangvirágot, amit annyira szeretted. Hamarosan a virág magjai gyökeret eresztenek, levelei nőnek, s új virágok nyílnak. Újabb évvel öregszenk, de Te változatlan vagy emlékeinkben.

Glenn elcsukló hangon, de belső erővel szólt:

- Apa... bátyám... - tekintete keserű, de tettekrekesz volt.

Riddel gyászosan sóhajtott.

- Ez mindig rejtély: a kard sohase rozsdásodik, még az esőtől se... mintha kardforgatóik most is vele élnének.

- Glenn felé fordult. - Szerinted, Glenn?

Glenn kimerülten válaszolt.

- Számunkra a karddal élnek. Tisztán emlékszek apára és bátyámra, amikor ezt megszentelt a kardot, az Einlazer-t hordták.

Riddel a távolba meredt.

- Reménykedjünk, hogy tényleg itt vannak velünk. Támogassák a változást...

Glenn azonnal ránézett.

- Mit ért ez alatt? Riddel kisasszony, Ön se szállhat szembe...

Riddel komor haraggal a szavába vágott.

- Nem érzi, hogy valami szokatlanra készül a vezérkar? Apu állandóan kimerült, és Karshról azt mondják, szellemre vadászik...

- Riddel kisasszony... ha kell, kérdezze őket négyszemközt és adja át meglátásait. De a fennálló hatalommal ne szálljon szembe.

- Mindenki furcsán viselkedik, mióta az a monstrum az Udvarház vendége... Glenn, kérlek, mindig a teljes igazságot keresd. Ne csábítson el, ami népszerű... ha eljön az idő, és az Einlazer-t kell tartanod, feddhetetlenül tedd.

Glenn komoran kifújta a levegőt... tömören bólintott.

- Értem, mire figyelmeztet.

Riddel keserűen elmosolyodott.

- Bocsáss meg. Nem szoktam tőled ilyen beszédet hallani.

A fák lombkoronája sistergett, az ágak délre hajoltak.

Glenn felkészülten, éles figyelemmel szólt:

- Riddel úrnő, feltámadt a szél. Visszatérjünk az Udvarházba?

Riddel alázatosan bólintott... a távolba révedt, de bízva szólt.

- Igen. Természetesen.

Glenn körbenézett... elindultak a fehér lépcsősorok fölött emelkedő városba.

...

Serge maga körül érezte elvesztett társait...

„Anyu! Mit tanácsolna?”

A szél idegen világ partján fújt... a növényeken túl csillogva haboztak a tenger hullámai.

Légüres térbe került.

Élnek még? Visszajutok hozzájuk élve?

Vagy meghalunk egymás számára?

Halványan látta: Kid frissen előre lépett, Guile lebegve követte.

Társaimra kell figyelnem.

Talán már vissza se tud jutni...

A stressz ledermesztette.

Kid megérezte, hogy nem követi: azonnal a fiú felé fordult, kezét visszafogottan karjára tette.

Serge látása tisztulni kezdett.

Kid némán a partra mutatott.

A partnál két hajótestből álló, stabil katamarán várakozott.

Amivel eljuthatnak a Birtokig.

A világába visszavezető útig.

Kid türelmesen vezetni kezdte társait, elővigyázatosan figyelt.

A csónak mellett Korcha beszélt az akváriumához hasonló halemberekkel.

Keserű kilátástalansággal szólt, szemeiben ítélet izzott.

- ...és azonnal letakarta, amint odaértem.

Távolra nézett, meglátta Serge-éket közeledni.

Éles döbbenettel kitört:

- Hoppá, vásárlók érkeznek! – reménnyel telt el, a halemberekhez fordult. - Legközelebb nagy halat hozok nektek.

A kék lények humoros éllel válaszoltak, de nem akarták megbántani:

- Köszönjük, Korcha. Reméljük, tényleg nagy lesz. Mindig kicsit hozol. Nagy tengerész vagy, de kezdő halász.

Korcha elfolytott egy vicsort.

- Örölnél, hogy ételt szerzek!

- Viszlát! – a halemberek fejest ugrottak a vízbe, s úszni kezdtek a nyílt tenger felé.

Korcha a látogatókra nézett. Korábban már látta őket: a fejkötős fiú, hátán pörölllyel, s a vörös ruhát és fehér haspólót viselő lány.

Megfáradt indulattal félrenézett.

- Ja, ti vagytok. Látogatók, igaz? Már a készülletekből látjátok: ez a fesztivál egy időpazarlás.

Emlékezett Guldove Sámánjának szavaira:

„Annak tudatára van szükséged, hogy az élőlények lelkei örökké élnek, nem rövidtávú örömekre. Ha elégedett vagy és áttekintheted helyzeted, akkor tudsz nyugodtan haladni, támogató társakat szerezve.”

Elszántan, kimérten szólt.

- Korcha a nevem. Guldove-ből érkeztem, tengerész vagyok. Bárhová elviszlek titeket. Ne aggódjatok, megfizethető áron.

A helyiek elismerik a navigáló képességeim, kényelmes utat garantálok.

Kid zárkózottan, de a lényegre törve szólt:

- Nagyon jó! A Vipera Birtokhoz mennénk. Oda tudsz vinni?

Korcha szemei döbbenetén kitágultak...

Az udvarház jól őrzött, ha lebuknak, sok őr támad rájuk... csak ha utasai észrevétlenek maradnak, s legfeljebb lopnak, akkor keveredhetnek ki.

Halkan, komolyan szólt:

- A Vipera Birtokra?! Mit akartok ott? Kincset lopni a széfekből?

Kid türelmetlenül saját gyomrára ütött, tompán döngött. Lassan, határozottan szólt:

- Ne gázolj vásárlóid magánéletébe. Kijutunk anélkül, hogy komoly sérülést okoznánk az őröknek.

Korcha csodálattal nézett rá, de nem bólintott.

Igazat mondhat, lehet tudnak küzdeni és magukon uralkodni... de idegen állam könnyen felbérelhette őket, hogy kémleljék ki a Kastély rejtett útjait... s később merénylőket küldhetnek az Udvarház uraira, Korcha-t is veszélybe sodorva.

Serge-t reménytelen hála töltötte el Kid iránt: nem kincsekre vadásznak. Az életét fenyegető veszélyt próbálják felderíteni.

Csak erről az útról gyanítja, hogy visszavezetheti saját világába.

Serge komoran koncentrálna a vízre nézett, halkan, de erőteljesen szólt.

- Odaviszel minket?

Korcha rádöbben: ha idegen állam küld merénylőket az udvarház uraira, azok gazdagokként jelennek meg, beléphetnek a fényes rendezvényekre, s nem szorulnak idegen csónakra.

Nem kell félnie, hogy merénylőket segít eljutni a birtokra. Nem fogják űzőbe venni az őrök.

Komoran kifújta a levegőt, s bólintott.

- Ha fizettek, bárhová elviszlek titeket. De azt már nem tudom, hogy juttok fel a kastélyig. Ha fel akartok mászni, kell veletek valaki, aki ismeri az ösvényeket.

Guile türelmesen bólintott. Látszott rajta: bízik saját tudásában.

- Ezt én megteszem.

Korcha hitetlenkedve nézett rájuk.

- Ki is juttok majd onnan?

Guile távolságtartóan bólintott.

- Igen, biztos vagyok benne. Bármikor indulhatunk.

Korcha mérlegelve rájuk nézett.

Határozottan, de elővigyázatosan szólt.

- 100 aranyért odaviszlek titeket.

Serge ösztönösen kifújta a levegőt.

„Kifizetem... remélem, Guile is velünk tart.”

Társaira nézett. Visszafogottan, meggyőződéssel szólt.

- Osszuk el egyenlően, ha megtehetjük.

Guile tettekre készen bólintott... Kid megrázta a fejét.

- Összesen 20 arany van nálam...

Keserűen maga elé nézett.

Serge érezte: a lány nem hazudik... sőt, kudarcnak éli meg, hogy nem fejthet ki erőt.

Serge fogai összeszorultak.

- Fizetek a részedből 10 aranyat... - erőt vett magán, s kimondta: - 14-et, és nem kérem vissza. Tudom, hogy kölcsönösen segítjük egymást.

Remélem, elég pénze marad, míg újra jövedelemhez jut... ha elfogyna a pénze, akkor segítetek rajta.

Ezt ki is mondom.

Ha az én tartalékomat is kockára teszi, megtapasztalom majd, hogy életveszély. Hosszútávon az segíti, ha szakmát szerez. Majd megbeszélem vele, mivel tudom ebben támogatni.

Őszintén a lány szemébe nézett.

- Segítetek, amíg új bevételhez jutsz. De ha Guile is beszáll, az mindannyiunkat kevésbé terhel meg.

Tudta: nem várhatja a mágustól, hogy annyit vállaljon, mint ő: Kid még semmit nem tett érte.

Nyíltan Guile-re nézett. Igyekezett civilizáltan szólani.

De most dől el, megbízhatnak-e a mágusban. Tovább haladhat-e a világába visszavezető úton.

- Ha adsz 6 aranyat, nekem az is segítség.

Guile szusszantva elfojtotta nevetését.

- Adok 8-at, és nem kérem vissza.

Korcha zárkóztan figyelte őket... most már sejtheti, hogy alig ismerik egymást.

Egymásra néztek és bólintottak.

Körülnéztek... senkit nem láttak a közelben.

Most csak Korcha futhatna el a pénzüikkel... vagy Guile.

Elővették pénzüket, Kid-től 22 aranyat átvállaltak. A lány keserűen, de szilárdan figyelt... küzdeni akar, nem teher lenni.

Guile átadta Korcha-nak a 100 aranyat.

Mindhárman ugrásra készen figyelték a fiút: ne menekülhessen el hajójával se.

Ő bólintott, s a a tutajára mutatott.

- Gyertek.

Lassan elindult hajója felé, Serge-ék könnyen követték.

Korcha gondolataiba merült, de rutinnal görgette szavait.

- Mindhárman erősen kapaszkodjatok. Mikor a kastélyt környező sziklák közé érünk, a vad hullámok ne rázzanak le a deszkákról. De rövid az út a sziklákon át. Hamar túl leszünk rajta.

Beültek a két hajótestbe, Korcha megragadott egy kötelet és kibontotta a vitorlát.

Kid nézte a fehér vitorlát és ösztönösen izzítani kezdte magában az elemeket.

Serge a lány fejéhez dőlt, s halkán, megbecsülő figyelemmel kérdezte:

- Miért csinálod ezt? Segíthetek valahogy?

A lány emlékeiben sárga szempárt látott, fekete párdúc fejét...

...összeszedte magát, s környezetére figyelt. Ellazult, hogy megőrizze erejét.

- Nem szükséges. – érezte: hangja meggyötört. - Bocs, valami elterelte a figyelmem. Igyekszek segíteni az utunkon.

Korcha körülnézett, s evezni kezdett. Eltávolodtak a temető partjától, s elindultak a hatalmas, fehér viadukton túli tengervizes kanálisok felé.

Áthaladtak a fehér kőkapu alatt... beértek a köves utakkal és színes üzletekkel határolt kanálisokra, vékonyabb íves kőhidak alatt siklottak át. Látták: a boltok pultjain színes gyümölcsöket és konyhaeszközöket árulnak. A hajó orra sisteregve törte meg a hullámokat.

Kiértek a nyílt tengerre: tűző nap tört rájuk... és meleg sós szél. A távolban a hullámok habosan fénylettek.

Maguk mögött hagyták a várost, jobbra fordultak. Széles levelű növényekkel és pálmákkal borított sziklás part mellett haladtak el.

A kulcs a múlthoz

Kid komoran figyelte a távoli partot.

Olyan hatalom felé hajóznak, aminek nem ismerik a céljait, se kapcsolatait. Ha az Udvarház ismer rejtett erőforrásokat, azokat uralma biztosítására használja. Urai folyamatosan visszaélnék többletudásukkal. Egymást is elárulják, a káoszban küzdenek. Alattvalóikat csak annyira tanítják, amivel növelik hatalmukat, s hogy elkerüljék a lázongást, megengednek egy kis jólétet... de csak akkorát, hogy alattvalóik ne emelkedhessenek riválisokká.

Kid és társai nem látják előre, mivel támadnak nekik és merre szökhetnek. De kihasználhatják, hogy a legtöbb információ el van zárva az öröktől... amit megosztanak egymással, azt talán sikerül kihallgatni.

...

A távolban magas sziklahalom törte meg a part hullámain...

a kiszögellés tetején a Vipera Udvarház állt. Színes cserepes, sátozott tornyai alatt ívesen faragott ablakok sorakoztak.

Ott lehet a kulcs Lucca és társai feltámasztásához...

Kid rádöbbsent: most már muszáj felfednie értékrendjét Serge-nek.

Elszántan, de ápolóan Serge szemébe nézett. Halkan szólt:

- Ha érdekel: nem csillogó kincset keresek. – gondterhelten a hullámokra nézett, merengve folytatta. - A lelki egészséget kell választani, nem a pénzt. A pénz elképzelt dolog, kényszerből követik az idegenek. A pénzt osztó gazemberek valójában a semmit adják követőiknek.

Erőt gyűjtve sóhajtott, s nyíltan kimondta:

- Ha vagyont keresnék, nem Lynx-re vadásznék. Nem tűrhetem, amit társaimmal tett. – *túl fájdalmas az emlék, eltereli róla figyelmét: a sziklákra nézett, friss erőt gyűjtött... a díszes udvarház a sziklák csúcsán magasodik. Kid fogai összeszorultak.* - Igazságot teszek... - lenézett a hullámokra. Szavai gördülékennyé váltak. - s ez mindenkinek jó: a népnek emberhez méltóan kell élnie, ne fosztogassa a vezetőréteg. Persze egymást se bántsák.

A Fagyott Lánggal tudom feltámasztani, akiket elvesztettem. A Láng bármely kívánságot teljesíti, így Lynx-et is azonnal megölhetem... elsősorban a Lángot kerestem, de mindig a Végrehajtó állta utamat: Lynx is a Lángot üldözi.

Mostanra könnyen az Udvarház vendége. Nem tudom, kinek a szolgálatában áll. De maga mögé állítja az államokat, különleges engedélyeket szerez küldetéséhez.

Serge rádöbbsent: Kid könnyen harcra keveredhet, ha a Végrehajtó rátámad.

De a lány nem bosszúba akarja rángatni társait: a Lángot régi társai feltámasztására használná... ezzel egybevág, hogy Serge-nek is segít hazajutni.

Közeledtek a magas kiszögelléshez... *riadtan néztek minden irányba, nem tudták honnan számítsanak örökre...*

Serge megragadta a hajó élet, másik karjával szabadon célozhat, elemet fókuszálhat bele...

„Szólok, hogy még ne izzítsunk elemeket, az is lebuktathat...”

Látta társain: ők is figyelnek, de még nem aktiválták elemeiket.

Szinte biztos ugyanígy gondolkoznak, de időben kell figyelmeztetnie.

Majdnem suttozott.

- Még ne izzítsuk az elemeket, de figyeljünk, pontosan kell céloznunk... bármikor megtámadhatnak.

Kid azonnal, támogatóan bólintott. Guile röviden biccentett. Mindketten a partot figyelték.

Korcha akadálytalanul befordult a sziklák tövéhez, vékony öbölbe értek...

Senki nem lőtt rájuk.

Csak a rovarok ciripeltek. A távoli partot egyre erősebben homályba borította a szürkület.

Az Udvarház közvetlenül fölöttük magasodott.

A sziklákat futónövények borították be.

Korcha vizsgálódva nézte a sziklafalat, s halkán, de belső erővel szólt.

- Itt akartok felmászni? Nem túl veszélyes? A magaslat másik partjára is elvihetlek.

Guile átgondoltan szólt.

- Valóban kihívás, de sikerülni fog.

Kid komoran, de bízva nézett rá.

- Magabiztosnak tűnsz... gyűrűközzünk neki!

Guile megmarkolta a futónövényeket, s több helyen lehúzta... próbálgatta, hol gyökerezik eléggé a sziklában, hogy belekapaszkodjon.

Szilárd fogást talált, s lassan mászni kezdett fölfelé... minden karlendítéskor körkörösén meghúzta a növényeket. Lábával ugyanúgy tapogatózott, sokszor a korábban kapaszkodásra használt növényekre lépett.

Egyelőre sikerrel mászott felfelé, Kid és Serge követte... néhol forrásvíz folyt a növények alatt...

Sok emelet magasra értek, alattuk sziklákon törtek meg a tenger hullámai...

Eszelős erővel kiáltottak fentről:

- BEHATOLÓK! MINDENKI GURÍTSA A KÖVEKET!

Hatalmas kövek hullottak feléjük, döngve csapódtak vissza a sziklákról...

Felnéztek: a szikla tetején fedett tornác futott végig, oldalán kerek kövekkel volt megrakodva...

A felső köveket páncélosok gurították a szakadék felé!

A kövek pattogva gurultak a sziklafalon, az indák rászórák tőlük, Serge-ék kétségbeesetten kapaszkodtak a növényekbe...

Az első kövek átestek Kid-ék feje fölött, mögöttük zuhantak zuhantak a mélybe...

Serge kétségbeesetten kívánta:

Ne öljenek meg! ... Jussak vissza Anyuhoz és Leena-hoz! Ha még léteznek, ne veszítsenek el!

De hozzájuk csak a kastélyon át vezethet út.

Guile és Kid előtte halad... egyiküket se tudja védeni, de talán elránthatja őket, ha látja honnan zuhan a kő...

Felnézett, túl gyorsan zuhannak a kövek... a látványtól ledermedt, görcsösen kapaszkodott, majd jobb kezével vakon tapogatózni kezdett...

Azt kell néznie, hol kapaszkodjon... a futónövényekre figyelt, keserűen küzdötte fel magát a döngő kövek alatt...

Nem tudnak védekezni. Csak úgy menekülhetnek meg, ha minél előbb felérnek az örök tornácaig.

Ott legyőzhetik a páncélosokat. Aktívabban égne bennük az elemek, mint a szilárd magaslatról köveket legurító ellenségeikben.

Denevérek törtek elő a sziklák közül, a kövek riaszthatták fel őket... rémülten kavarogtak a sziklafal körül, néhányuk belemart Serge-ékbe.

Egy sziklakiszögellés alá értek, forrás vize folydogált a növények alatt... Guile nem mászott tovább. A növényeknek lapultak, erőt gyűjtöttek.

Egymásra néztek... mindannyiuk bólított.

Nekirugaszkodtak, teljes erőből másztak fölfelé a gabalyodó futónövényeken, kiugró kiszögellésre értek, majdnem a tornác kőfala alá...

Azonnal le kell lőniük az őröket!

Guile és Serge jégsorozatokat lőtt a korlát fölé, Kid sárga elemmel egy leguruló követ emelt meg...

Guile a lányt látva intett pálcájával, három követ hajított ívesen a páncélosok felé...

Döngve közeledett egy kő, a sziklafalhoz lapultak... csak a mélyben dobogott tovább.

Fentről semmit nem hallottak.

Felnéztek.

Egy ór se állt a tornácon.

Guile gyorsan vezetni kezdett.

Már csak rövid szakaszt kell megtenniük.

Hallott szóbeszédet, hogy óriás madarakkal is őrzik a kastély bejáratait... de nem tartotta valószínűnek.

Ekkora madarak nem szelídíthetők teljesen, a kastélyra is veszélyt jelentenek. Ha megpróbálták, kudarcot vallottak.

Felértek a kőkorláthoz, átnéztek rajta...

az örök nyakukat törve heverték sziklatörmelékek között.

Kid halkán, de feszülten suttogott:

- Bent vagyunk a falon belül. Várjuk meg, míg teljesen besötétedik.

Serge ösztönösen bólított...

De körültekintően meg kell vizsgálnom, jót javasol-e!

Azt se tudom, Guile tovább akar-e haladni.

A mágus merően rájuk nézett. Némán bólított.

Nem hallottak madárrikoltást. Kezdett megnyugodni. Míg úgy látják, be kell hatolniuk, minden akadályon át kell vágniuk magukat. De most fel tudnak töltődni.

...

A nap lenyugodott a látóhatáron. Már az éjjeli rovarok ciripeltek. Egyre hűvösebb szél fújt rájuk.

Már 10 méter távolra nem láttak.

Serge lépett előre.

- Induljunk. – mondta halkán.

Kid azonnal, támogatóan megfogta karját.

- Én vezetek. Már sok udvarházat felderítettem.

Serge-n végigfutott a rémület.

„Hogyan? ... Miért?”

„A Tiltott Lángot kutatva. Ha kincsekre vadászna, nem értené, hogy értéketlenek.”

Komolyan Kid-re nézett, s bólintott.

Haladni kezdtek a fehér köves úton, s egy kapun kilépve

az Udvarház kertjére érkeztek. A Főépület a kert közepén volt.

A kőfalakon nem állt őr... de a kapukat biztos őrzik.

A fehér, kövezett út egy istálló mellett vezetett el.

Nincs más választásuk: át kell vágniuk a kerten.

Elindultak. Nem tudták, észreveszik-e őket őrök.

Ha hátulról lőnek rájuk, észre se veszik időben.

A lehető leghalkabban haladtak.

Az épületek ablakait meleg gyertyalángok világították meg.

Elértek az istállóig...

az épület egyik oldaláról egy öreg asszony lépett a fehér köves útra... állatgondozó ruhát viselt, ránézett Serge-ékre.

Dermedten figyelték... nem izzították fel magukban az elemeket.

Az asszony felderült, harsányan kérdezte:

- Épp időben! Ti vagytok az új segítők, akiket kértem? – kezével legyintett, nyíltan szabadkozott. – Ha más dolgok van, nem akarlak feltartani...

Guile azonnal ránézett. Nyugodtan válaszolt.

- Igen, minket küldtek.

Az asszony lelkesen az istállóra mutatott.

- Meghúztam a hátam, most nem tudom egyedül etetni a sárkánylovakat. Kérlek, etessétek meg őket! Annyi a dolgok, hogy káposztákat tegyetek az etetőtálakba.

Guile visszafogottan kérdezte:

- Az Udvarház kulcsát elkérhetjük, miután végeztünk?

Az asszony barátságosan bólintott.

- Persze, megvárlak titeket.

Zárkózott, ismeretlen környezetben könnyű hibázni. Most megtalálták az első hibát.

Kinyitották az istálló ajtaját és beléptek... két sarokban káposzták voltak felhalmozva, a sárkánylovak az istálló hosszabb oldala mellett voltak elszállásolva...

Az idős asszony is belépett, az ajtónál várakozott.

A lovakhoz vitték a káposztákat, de nem tudták, az őrég nem töri-e rájuk az ajtót... kintről semmilyen zajt nem hallottak.

Rendesen el kell látniuk a lovakat, hogy ne keltsenek gyanút...

- Kiváló! – az idős asszony elismerően szólt. – Itt a kulcs az udvarházba, és jó éjszakát!

„Tehát a személyzet is alszik ott...”

Guile bólintva átvette a kulcsot.

- Köszönjük.

Mélyet sóhajtott, s elszántan kinyitotta az ajtót.

Érezte, hogy keze remegne, ha nem figyelne mozdulataira.

A kert néptelen volt.

De holdfény világította be.

Az idős asszony a hátsó falak felé indult el.

Guile támogatón szolt társaihoz, biztonságot akart adni:

- A falak árnyékában kell haladnunk, vagy bárki megláthat minket.

Kid határozottan bólintott. Serge látta a lány reakcióját, s röviden bólintott.

A falak mellett színes virágágyások futottak...

Törést láttak a falban, túloldalán fáklyák lobogtak, fém kovácsoltvas kapu tükrözte a fényeket!

Guile azonnal megállította társait.

Fémsisakos örök hangját hallották.

- Láttad a Tábornok vendégét? Kiráz tőle a hideg.

Komoran morgott a társa:

- Remélem, Vipera Nagyúr tudja, mit csinál.

Az előző páncélos határozott meggyőződéssel szolt.

- Figyelnünk kell, veszélyes-e. Akár a Nagyúrra, akár a szigetre.

Serge érezte: a holnapi ételük se biztos, s az örök a parancsot követve megölnék őket. A sötétben maradva kell eljutniuk az udvarház bejáratáig.

Guile szó nélkül visszavezette társait a virágágyásokon átvezető legutolsó ösvényhez... most átlósan juthatnak el a Főépület fogadóteraszára.

Nem maradt más lehetőségük: muszáj kilépniük a holdfényre.

A teraszon halványan páncélos örök csillogtak.

Serge átgondoltan, de társaihoz alkalmazkodva, tempósan szolt:

- Lőjük ki őket innen. Nincs nálunk se jelvény, se egyenruha, s ha az öröknek személyesen bemutatják a dolgozókat, azt nappal teszik.

Kid rekedten, de hidegen mérlegelve válaszolt.

- Túl távol vannak. Nem találánk el őket és az egész birtokot riadóztatnák. A legtöbb, amit tehetünk, hogy úgy mozgunk, mint akiknek bejárásuk van a házba. Elég közel kell kerülnünk, hogy jól célizzunk.

Guile bánatosan szolt.

- Kid-del értek egyet. Közelebb kell jutnunk.

A kerten csak fű nő a házig, semmi nem takarja őket.

Kid előrelépett, higgadtan közeledni kezdtek a teraszhoz.

Harsányan kiáltottak rájuk a terasról:

- *Megállni! Hogy jutottak be!*

Páncélosok kezdtek rohanni feléjük, *kiléptek a holdfénybe!*

Serge és társai felizzítják a lövedékeket, most már könnyen eltalálják őket, az örök kardjukat elővonva közelednek...

EL KELL TALÁLNIUK A PÁNCÉLOSOKAT!

Azonnal lőttek... Kid vörös tűzgömböt, Serge fehér energiagolyót, Guile pedig zöld kábítólövedéket.

A páncélosok csörögve elterültek a holdfényben.

Guile azonnal, visszafogottan szólt... de hangja remegett.

- Vigyük őket árnyékba.

Elhúzták őket az udvarház melletti bokrok alá.

Felléptek a teraszra.

Senki nem támadt nekik.

Guile elővette a kulcsot, s kinyitotta a bejáratot.

Íves tetejű, márvánnyal borított fogadócsarnokba léptek, magas gyertyák adtak meleg fényt... szemközt lakkozott faajtó vezetett tovább.

Bal oldalán csavarodó aranykígyó állt.

Kid körülnézett, s rutinnal a kígyó felé indult.

- Ez nyitja az ajtót... néhányszor el kell forgatni.

A kígyóhoz léptek, Kid óvatosan forgatni kezdte... a fém tekerő nem adott zajt. Elforgatta egyszer... a kígyó ellenállni kezdett... kétszer... már csak lassan tudta forgatni... háromszor... az eszköz még mindig néma volt...

Kid nem erőltette tovább, beillesztette helyére.

Kattanást hallottak...

ALATTUK MEGNYÍLT A PADLÓ...

RIDEG KŐRE ZUHANTAK, LÁTÁSUK ELHOMÁLYOSULT...

IGYEKEZTEK KÖRÜLNÉZNI:

Vastag fémkalitka vette körül őket, fáklyákkal megvilágított szűk kőhelyiségbe estek. A kerek rácsokon kívül három páncélos őr állt.

Döbbenetén Serge-ék felé néztek, egyikük harcra készen kifakadt:

- Behatolók?!

A középső páncélos hirtelen előrelépett, hangja dörrenésnek hatott:

- Hogy kerültétek ki őreinket?

A ketrec ajtaja zárva. Foglyok, akármeddig vallathatják őket.

Kid-en gúnyos félmosoly jelent meg. Társai elé lépett, kezeit hátára tette.

Keserű erővel nevetni kezdett, tekintetén látszott: semmibe veszi az őroket.

A bal oldali páncélos eszelős indulattal felé lépett.

- Mi olyan vicces?

- Ti dragonyosok agynélküli banda vagytok.

A jobb oldali harcos ököllel páncélkesztyűjébe ütött.

- Bármikor szétverhetünk!

- Higgadjatok le! – a baloldali páncélos óvatosan szólt.

- Féltek tőlünk? Gyááááák!

A középső, jelvényes páncélos határozottan a rácsos ajtóhoz lépett.

- Ez érdekes lesz. Tanítsuk móresre őket.

Kid társai támadóállást vettek fel.

Kid továbbra is karjait hátul tartva állt társai előtt, mulató arckifejezése mögött komoran figyelt.

„Serge-éket a leghamarabb ki kell juttatnom innen! Az örök nem érdekelnék, s társaimnak máskor bizonyítom állóképességem.”

A jelvényes páncélos dühvel elforgatta a kulcsot, s berúgta a rácsot...

Kid élesen figyelt...

Az ör egyenesen felé ütött, ő félrerúgta csuklóját, s szaltóval rögtön torkon rúgta, a páncélos kontrollt veszítve hanyatt esett, neki a mögötte berontó öröknek...

Serge és Guile teljes erőből, a túlélésért hajtván támadtak a páncélosoknak, azok oldalra lépve hárítottak...

Kid már harci állapotba került, jobb kezébe tűzgolyót fókuszált.

Az örök döbbszerűen küzdött... Serge-ék félrelökték őket, neki a vasrácsoknak, elemeket lőttek rájuk...

Mindhárom páncélos ájultan rogyott össze.

Csend volt: a kőkamrából kivezető folyosón csak a fáklyák sercegetek.

Kid érezte, hogy megnyugszik... de csak rövid ideig vannak biztonságban.

„Nem hallok trappolást... nem jön erősítés.”

Élesen társaira nézett, suttogva szólt.

- Öltözzünk páncéljaikba és zárjuk be őket.

Serge és Guile látták: nincs jobb választás.

Az örök most ájultak. Leszedhetik róluk a páncélt.

Serge odament az egyikhez, s megkereste a karvédő csatolását...

nem ért a páncélhoz, de az összeset le kell vennie. Be kell öltözniük, mielőtt örök lépnek a terembe.

Halkan szólt:

- Jegyezzétek meg a rögzítések helyét, mert segítenünk kell egymásnak beöltözni.

Mindannyian igyekeztek leszedni az örökről a páncélokat... Serge többször hozzákezdett a sisakhoz, de takarékoskodnia kell az idővel, mindig máshoz fordult... a csizmát se tudja levenni, amíg a combvédő rögzítve van...

Kid mellette gyorsan szedte le az ör védőpáncéljait.

Serge-hez lépett. Serge oldalra nézett, s meglátta: a lány saját páncélját már teljesen felszabadította.

Kid halkan, figyelmesen szólt.

- Segítetek.

Óvatosan Serge mellé nyúlt, a sisak alját Serge felé fordította.

- Itt a rögzítése. – türelmesen szólt, de ő is érezte: sietniük kell. – Figyeld a kezemet. – hangján érződött: megbecsüli Serge-t.

Kezeit a rögzítőláncok mellé tette, hogy Serge könnyen lássa, mit csinál. Lassan szétkapcsolta a sisak láncait.

Öt lépésre Guile csörgött a páncélokkal.

Kid harsányan szólt, de igyekezett visszafogni hangját:

- Várj, ha nem megy. Ismerem a páncélokat, mindjárt segítek.

Serge páncélzata teljesen felszabadult... mindketten Guile-hez fordultak.

Ő is a sisakkal és a fémcsizmával küzdött.

Kid Serge-re nézett.

Kifejezéstelenül szólt, de érződött: komolyan támogatja a fiút.

- Próbáld meg, hátha tempósan megy.

Serge bólintott, s mutatni kezdte Guile-nek a mozdulatokat.

Mindhárom páncélt felszabadították.

Időnként a kijáratra néztek... nem hallottak zajt.

Kid komoran szólt, hangja remegett.

- Segítetek beöltözni. Figyeljete, hogy rám is rögzíteni tudjátok a páncélokat! Guile, veled kezdjük!

... Serge csak a lány kezére figyelt: pontosan kell majd rögzítenie a lányon a páncélt. Függetlenül attól, Guile mennyire jegyzi meg a technikát.

Serge került sorra... most is figyelte a csatolásokat.

Végül a lányhoz fordult... csak arra koncentrálnak, hogy pontosan rögzítse az illesztéseket. Nem bukhat le a lány, és védje őt a páncél.

Nem számít, ha Guile megsértődik: minden rögzítést ellenőriz Kid-en.

A mágus némán, komolyan koncentrált, mozdulatain érződött a támogatás.

Végül mindhárman páncélban néztek egymásra.

Serge komolyan a lányra nézett, érezte: az idő szorítja őket.

- Kid, csak akkor induljunk, ha azt mondd, rendben a páncélunk. A tiedet is átnézzük.

Kid bólintott, s mégegyszer körbejárta őket.

Tömören szólt:

- Úgy látom, hibátlan.

Serge és Guile átnézték Kid páncélját.

Guile komoran szólt.

- Kid rendben van.

Serge ösztönös támogatással szólt a lányhoz.

- Igen. De figyelj a páncélzatodra... mindannyiunknak észre kell venni, ha elmozdul rajtunk.

Kid kivezette társait a kalitkából.

Megragadta a fémajtót, s bezárta... a kulcs csörögve fordult benne.

Ez a folyosón is hallható.

Kid komoran előrelépett, s elszántan vezetni kezdett. Társai azonnal követték.

Kiléptek a kőkamrából...

hosszú, fáklyákkal megvilágított kőfolyosóra értek. A levegő hideg, párás volt. Vízcsepegést hallottak.

A folyosó végén lépcsősor vezetett felfelé. Kid határozottan elindult, vascsizmáik kopogtak a kőpadlón...

Oldalt az egyik ajtó nyitva volt... páncélosok pihentek bent.

A terem túloldalán üzenőfalon függtek kiírások.

Kid azonnal befordult a terembe.

Fehér ágyakkal és két nagy asztallal berendezett laktanyába értek, a kőpadlót vörös-arany díszhímzésű meleg szőnyeg borította. A mennyezethez közel ablakok nyíltak, vastag fáklyák adták a megvilágítást.

A páncélosok az ágyukon vagy az asztalok körüli székeken pihentek, halkán beszélgettek.

- Szinte mindenkit elküldenek az expedícióra...

Glenn a belépőkre nézett.

Felszabadultan, de szigorúan szólt.

- Hallottuk a vészcsengőt. Ti estetek le?

Megdermedtek, de Serge látta: azonnal reagálniuk kell.

Röviden bólintott.

Glenn türelmetlenül kifújta a levegőt.

- Hányszor mondjam még? 8-szor tekerd jobbra és 2-szer balra. A heti kódot felírtam a barakk üzenőfalára.

Hamarosan a legtöbb dragonyost felderítő útra küldik. Nem lesz, aki kiszedjen a kalitkából.

Kid elindult a hirdetőtábla felé... mindent végig akar olvasni.

Serge azonnal követte... nem nézelődhetnek minden irányban, mert gyanússá válnának.

A tábla előtti asztalnál két páncélos ült. Az egyik nyugodtan, elismeréssel beszélt a másikhoz.

- Glenn nekem azt mondta, megragadta a szembejövő lehetőségeket, ha vállalható kockázatúak voltak. De azok mindig nehézséggel járnak.

Nem azért nevezték ki a négy vezető déva egyikének, mert Dario öccse. Hanem mert képezte magát, szakértőnek tekintette, és folyamatosan fejlődött a vívásban és a terepfelmérésben. Aki csak túlélni akarja a napot, nem jut előbbre. Ha unalmasnak is tartja a szakmát, amit talált, civilizáltabb körülmények közé jut, ha ki akarja tanulni.

Kid komoly erővel ránézett Serge-re... kivezette társait a folyosóra.

Meglátott egy lefelé vezető lépcsőt, azonnal felé indult.

A különleges kincseket föld alatti termekben őrizhetik.

Leértek a kőfolyosóra, befordultak

rézborítású fémajtó állta útjukat.

Oldalán két páncélos őr figyelte őket.

Egyikük komoran, átütő hangon szólt.

- Ez a kincstár. Csak kivételes engedéllyel léphettek be. Mi a jelszó?

Guile a Főcsarnokban keresi a kincset, de itt is megtalálhatjuk! A Fagyott Lángot is nagy erővel kell őrizniük!

Kid-ék hallgattak.

Azonnal ki kell találniuk a jelszót.

Éljen Vipera Tábornok... Karsh a Vezérünk... Mi Dragonyosok kitartunk... mi lehet?

A páncélos őr bólintott.

- Helyes. A jelszó a hallgatás. Beléphettek.

Most már nem fordulhatunk vissza!

Az őrök kinyitották a fém ajtószárnyat... Serge-ék meglátták: a falak felé lépcsőzetesen emelkedő polcsoron íves fémedények és fegyverek sorakoznak... nem sok.

Beléptek... az őrök rájuk csukták az ajtót.

Két olajlámpa vékony lángja világította meg a termet.

Kid intenzíven, tettekre készen nézett körbe...

enyhe mosolya lelkesedését tükrözte...

de némán lelassult mozgása.

- Itt nincs a Fagyott Láng.

Védelmet keresnek... ha elvisznek innen valamit, üldözni kezdik őket... a túl drága kincset nehezen adják el. A fegyvereknek több hasznát veszik... ha azok nem egyediek, hogy azonnal felismerjék az őrk.

Serge meglátott a falon egy *vörösen izzó elemet*.

Érezte: gyógyító elem.

Szükségük lehet rá... még ha itt is hagyják, mielőtt kimenekülnek a birtokról.

Az elem felé lépett.

Guile riadtan, közvetlenül szólt.

- Ez csapda. Hagyjuk békén.

Kid rajongva nézte a Tűz Elemet.

- Nem számít. – lelkesen szólt. - Vedd el!

Társai Serge mellé léptek.

Ő rájuk nézett... látta: felkészültek, hogy visszaverjék a támadókat.

Sóhajtott,

óvatosan megfogta a vörös elemet.

Megbillent alattuk a talaj, hátrafelé lecsapódott az elemet tartó falszakasz, a padló felnyílva előrelökte őket...

EGY KALITKÁKKAL MEGTÖLTÖTT TEREM KALITKÁJÁBA!

A fal visszazáródott mögöttük.

A terem közepén, széles asztalon kerregő és füstölő szerkezetek forogtak... fehér kutatóruhás nő figyelte a ketreceket... *amikben apró, színes állatok éltek. Élénken csipogtak.*

Serge-ék döbbeneten néztek a rágcsálókra: soha nem láttak még ilyen állatokat.

A nő feléjük indult... megállt velük szemben.

Bárhogyan rájuk támadhat.

Parancsolóan intett kezével.

- Csendet! Te is, Pip!

Már csak a szerkezetek kerregése hallatszott.

Óvatosan, zárkózottan nézte Serge-éket.

- Látom, ti nem dragonyosok vagytok.

Guile riadtan szólt, de gördülékenységet erőltetett szavaira

- Mi tulajdonképpen...

A tudós komoran legyintett.

- Nem számít. Gyertek ki.

Kizárta és kinyitotta a ketrecet.

Guile-ék nehézkesen kiléptek a kalitkából.

Fáradtság tört rájuk, de ellazultak.

A mágus megkönnyebbülten kérdezte.

- Ki vagy? Miért segítesz nekünk?

A kutató az asztal túloldalára ment.

Rájuk nézett. Röviden, élesen nevetett.

- Ki mondta, hogy segítetek? Én vagyok a Vipera Kúria tudományos zsenije! Hívjatok Luccia-nak!

Kid fájdalmasan pislantott. Ujjai megmarkolták a semmit, feszülten kifújta a levegőt.

Most ti lesztek a kísérleti alanyok.

Mindhárman komoran figyeltek.

Kinyitotta a mögötte lévő ketrec ajtaját, s a három páncélos felé intett.

- Végezz velük!

Sárga rágcsló ugrott az asztalra, éhesen ugrott Guile felé, a mágus azonnal fejbevágt a fém botjával...

A tudós nem kötődik állatához. Csak az érték számára, hogy a lényt harcosként használja fel.

Bármelyik állatát lecseréli, ha egy lénytől előnyösebb eredményre számíthat.

Nem vár szeretetet tőlük, vagy csak a teljesítményért kelti fel bennük. Ellenérdekelt abban, hogy tőle függetlenül szaporodjanak és tudjanak együttműködni.

... a rágcsló ájultan hevert a földön.

Luccia óvatosan, mérlegelve szólt, de enyhe gúny érződött rajta.

- Csodás! Arra számítottam, Bulbs legyőz titeket. Ez a csata segíti további kutatásaimat. – kezét két lény ketrecének ajtajához tette. Izzó tekintettel Serge-ékre nézett. - Most kérlek, távozzatok.

Szabad kezével a folyosóra kivezető faajtóra mutatott.

Serge jelzésként megfogta Kid csuklóját, s elindult az ajtó felé.

Az ajtóhoz értek.

Nem tudják, örökkel kerülnek-e szembe.

Serge óvatosan kinyitotta az ajtót.

Oldalt egy macskaszerű lény erőteljesen figyelt rájuk, halkan suttogott.

„Szasztok! Pip vagyok. Egy nap szeretném a tengert látni egy nagy hajóról. Ő... kinyitnátok a kalitkámat halkan?”

Guile gyorsan mérlegelt: rájuk támad a lény? Vagy Luccia?

Valószínűtlen. Segít megszökni ennek az állatnak.

Zengő hangon szólt társainak.

- Én megyek előre.

Serge és Kid bízva, de értetlenül előreengedte... Guile a kavargásban félretolta a kalitkát záró fémet.

„Köszönöm. Később elszökök.”

Kiléptek a fáklyákkal megvilágított kőfolyosóra... vissza kell érnük a felszínre.

Kid óvatosan szólt... régi, keserű erőfeszítés érződött hangján.

- Már tudjuk a számsort. Be tudunk menni az Udvarházba. Vagy a központi épületben találjuk a Lángot... vagy az egyik kutatóépületben.

Komolyan figyelt, próbált előrelátó lenni... hangjában kimerültség jelent meg.

- A kutatótoronyt derítsük fel először. A Vipera Dinasztia tagjait védik a legerősebben... könnyebben kutatunk tovább, ha a toronyban találkozunk örökkel.

Guile határozottan bólintott... elszánták magukat.

A mágus sebesen vezetni kezdett... az öröket elhagyva visszajutottak a felszínre... a főbejárat felé haladtak.

Az Udvarháztól balra magányos kőtoronyt láttak... kőviadukt vezetett hozzá az Udvarház megemelt alapú fogadócsarnokából.

Felmentek a lépcsőn a Bejárathoz...

elértek a forgatható kígyó szoborig.

Serge társaira nézett: pontosan kell emlékezniük.

- 8-szor jobbra és 2-szer balra.

Kid ösztönös támogatással nézett rá... a lány és Guile bólintottak.

A rézborítású fém kapuszárnyak oldalra nyíltak... márványlapokkal fedett, sakkmintás termet láttak, díszes csillárok éles fénnel töltötték meg.

Balra folyosó vezetett a viadukthoz.

Kid és Guile egyszerre indultak el... a mágus elővigyázatosan, de erős érdeklődéssel hajtva haladt.

Serge érezte: öt percet se látják előre jövőjüket.

Meg kell tudnia, miért üldözik.... hogyan juthat vissza Anyjához, Leena-hoz és többi társához... ehhez túl kell élniük az Udvarházat.

A kőhíd magas kőtoronyhoz vezetett, alapzatát kovácsoltvas korláttal védett terasz fogta körbe, kőlépcsők vezettek le a birtokra.

Kör alakú terembe értek, a padlót hideg márványborítás fedte.

Néma csendbe érkeztek, szétnéztek... nem láttak senkit.

A fehér falakból köroszlopok türemkedtek ki, mellettük művészien ívelt, világos lakkozott könyvespolcok sorakoztak. Díszes betűkkel címzett, színes gerincű könyvekkel voltak töltve.

Felnéztek... a könyvespolcok sok méter magas kupola felé törtek, mellettük három szinten körteraszok futottak.

A terem közepét masszív könyvespolcok kerítették be, mellettük két csigalépcső vezetett a magasba, lila hangfogó szőnyeggel borítva.

Kid sebzett indulattal, komoran nézett körbe.

Fontos teremnek tűnik... ahol nem fogadnak látogatót, vagy csak keveset.

Egyetlen sötét mozaikablakot látott a magasban.

Homályos fény töltötte be a termet, *nem látta forrását.*

Érezte, hogy kapar a torka.

Az ilyen helyen kutathatják a Fagyott Lángot.

Talán hamarosan feltámaszthatja társait.

Váratlan erővel vezetni kezdte Serge-t és Guile-t a balra vezető csigalépcsőn... lázasnak érezte magát, majdnem remegett... kötődése hajtotta... a vastag szőnyegen alig keltettek zajt.

Egy nyíláshoz érve meglátták a terem közepét: a kőpadlót faborítás fedte, a könyvespolcok között hatalmas, kerek asztal állt, világos lakk borította... magas támlás székek vették körbe.

Senki nem volt az asztal körül... a megvilágítást üveggömbökbe zárt lángok adták!

A könyvespolcok mellett, a magasban körfolyosó futott, fémkorlátja faágakat mintázott.

A körkörös polcok töve mellett barátságos szőnyeg vezetett. Fehér ruhás, 13 éves lány állt rajta.

A magasból idős úr hangja szólt, gondoskodásra készen:

- Marcy, vendégeink jöttek?

Serge-ék felnéztek: a korlát mögül kék taláros öregember nézett rájuk... átható tekintettel, de türelmesen vizsgálódott.

- Ha nem tudtátok, hogy nem jöhettek ide... - barátságosan bólintott – akkor nem dragonyosok vagytok.

Figyelmesen leászott a létrán és szelíden feléjük indult.

Kid keserűen nézett rá, de valamiért remény töltötte el.

Már hiába színlelnénk.

Felhajtotta a fémsisak rostélyát, társai másolták.

...de ha felfedem, hogy a Fagyott Lángot keressük, gyorsan kimenekíthetik a Birtokról.

A fehér szakállú úr közel ért hozzájuk... szemei érdeklődve kitágultak.

- Te jó ég, te vagy... te vagy Serge! – Ahogy közelükbe ért, látták: kék talárját vékony arany cirádák díszítették. - Nagyra nőttél!

A fejük fölött keringő gömbök színesen világították meg a padlót.

- Vigyázzatok azzal a fény...

Belekerültek a fény sugarba... s a páncél eltűnt róluk.

Az öregember bánatosan megcsóválta fejét.

- ... leszed minden álcát.

Marcy tekintetéből gátlástalan indulat süttött.

- Megölhetem őket?

Kid Serge elé lépett.

Az öregember azonnal intett kezével.

- Türelem, kisasszony, beszélnem kell velük.

Guile látta: azonnal uralniuk kell a helyzetet, ezt társai is tudják... legalábbis el kell terelniük a helyiek figyelmét.

Élesen a kék taláros ember szemébe nézett, s rögtön kérdezte:

- Ki vagy te? Honnan ismered Serge-t?

Az idős úr támogatóan bólintott.

- Hmm, hol is kezdjem? Belthazar vagyok, az Idő Prófétája.

Erőtlenül rájuk nézett... mintha felelősségteljes figyelmet várna tőlük. Hangja egyhangú volt, de érezhetően valami teher nyomasztotta.

- Figyeljete: nem egyetlen világ van. Más világok is léteznek, más dimenziókban. Azokban megláthatjátok, mikké válhattatok volna, mennyi eseményt, milyen eltérő történelmet okozhattak volna az emberek. S mindezek léteznek. Csak nem észlelhetjük őket, legfeljebb megérezzük.

Türelmetlen indulattal a fiúra nézett. Hangja komoran zengett.

- Serge. Nem ebben a világban nőttél fel...

Serge úgy érezte, elhomályosul körülötte a szoba és kibillen egyensúlyából... embertelen magányt érzett... de a Kid-ből áradó hő ápolóan sugárzott rá.

... 10 évvel ezelőtt történt valami, ami kockára tette teljes létezésed. 50 százalékos volt túlélni azt, ami rád tört. Innentől vált ketté az idő.

Saját világodban életben maradtál, s személyes támogatásban bővelkedő, boldog életet éltél. Ezért jutottál el ideig.

De ebben a másik világban el vagy temetve, sziklasír zár magába. 10 éve meghaltál, s így folyt tovább e világ ideje. Nem tartozol ide. Csak a múltból visszatért szellem vagy.

Nem tudom, mi történt 10 éve. Azt se tudom, mi rántott Téged a mi világunkba.

A helyszíneket, ahol a világok több részre hasadnak, mi Angelus Errare-nek nevezzük: ahol az angyalok eltévednek. Azt tapasztaljuk, az ilyen elágazási helyeken a világok közel maradnak egymáshoz, s ez lehetővé teszi, hogy utazzunk közöttük.

Lehet, hogy te vagy a megoldás világunk egyik beteljesedésre törő mozaikjához. Minden szükségszerűség nélkül feltételezem, hogy a hiányod által keltett vákuum szívott be Téged a világunkba. De feltételezésemről számtalan módon el is térhet a fennálló helyzet.

Serge emlékezett: Arni papnői mindenkinek tanították, hogy sok világ van... de még senki nem tapasztalta őket.

Belthazarnek a tervben is igaza lehet... Serge érezte, amint erő árasztja el: valami feladata van, amit véghez kell vinnie... talán akkor visszatérhet társaihoz.

Körbenézett, pontosan látta a színes könyvgerinceket sorakoztató köríves könyvespolcokat... ismét tudott környezetére figyelni.

Kid és Guile mellette álltak.

Belthazar türelmes lassúsággal szólt, érezhető volt érzékeny természete... de megoldásra váró gond remegtette hangját.

- Úgy tűnik, a két világot összeköti valamilyen ismeretlen erő. Emiatt a különböző tájak rendhagyó módon hatnak egymásra.

Belthazar röviden bólintott. Figyelmesen folytatta.

- Majdnem biztos vagyok benne, hogy féregjárat köti össze a két világot.

Kid felelősségteljes határozottsággal szólt, elszánt kötődés érződött rajta:

- Ha igaz amit mond és Serge másik világból származik, akkor mi támadt rá? Bármilyen is az, 10 éve történt.

Belthazar sajnálattal megrázta fejét.

- Hogy kiderítsétek, folytatnotok kell utatokat.

Marcy rideg határozottsággal rájuk nézett.

- Ezt nem fogom hagyni. – önmagán uralkodva szólt.

Kid hátára tette kezét, s a lány felé lépett.

- Hallgass már el, te rosszcsont.

Marcy ökölbe szorította kezét, türelmetlenül Belthazar-ra nézett.

- Elintézhetem őket végre?

Kid unottan nézett a lányra.

Belthazar a semmibe meredt, halvány keserűséggel szólt.

- Ez ellen nem tudok tenni. A Sors kerekei forognak.

Marcy harcállásba lépve lejjebb vitte súlypontját, közben meglepő erővel belevágta öklét Kid gyomrába... Kid egyenes maradt mozdulatlan karokkal, kifejezéstelenül nézett Marcy-ra... de átütő erővel egy másodpercig döngött.

Szigorúan szólt:

- Na idefigyelj, nem játszani jöttünk. – homlokán izzadságcseppek jelentek meg. – Húzz el, amíg szépen mondjuk.

Marcy sértett indulattal nézett vissza rá.

Belthazar hangjában aggodalom jelent meg.

- Vegyétek komolyan Marcy-t. Ez a lány egyike a négy dévának, a Dragonyosok legfőbb harcművészeinek.

- Ez a kis kölyök?!

Marcy szemei fellángoltak, lelkesen szólt.

- Késő bánat. Készüljetek a halálra!

Pörögve nekik rontott.

Serge azonnal előrántotta pörölyét, de a lánynál nem volt fegyver... a fiú fegyverével a társait célzó ütések hárította, ők kézzel vissza tudják verni a lányt.

Kid nem akart maradandó sérülést okozni a gyerekeknek. Tudta, hogy elsősorban nem a kora számít, hanem lelke. De az általa keltett fenyegetést a minimálisan szükséges erővel akarta elhárítani.

Ha Marcy-nak nem okoznak maradandó sérülést, akkor nem a bosszúvágyat keltik benne. Így idővel átgondolhatja életét.

Törekedett tenyérrel ütni, támadásképtelenné kell tennie a lányt... Serge és Guile látja, hogyan támad Marcy-ra, tudják másolni... nem töri csontját, de kimeríti: a fejre mért ütésekkel elveszi egyensúlyát.

Kid személyesen tapasztalta, a fiatalokban kapott kegyetlenség milyen csapdába csalná. Ezeket csak előre gondolkozva hárította el. Képzeletében ragaszkodott a jó kapcsolatokhoz, régen olvasott könyveihez.

Ez a lány fiatalon lépett be a dragonyosok közé. Talán rokona halála miatt. Bármekkora rangot ér el, látnia kellene, hogy a legfőbb érték a barátságos hatás és a valódi kölcsönös támogatás. Jelenleg az idegen lakosokért kockáztatja rendszeresen életét.

Serge pörölyével hárította Marcy karcsapásait, Kid pedig ellökte őt... a lány gurulva távolra került, harci állást vett fel.

Karja vörös volt, arca több helyen lilává vált, haragosan nézett rájuk... de egyértelműen kimerült.

- Még nincs vége! Egyszer elkaplak titeket!

Átugrott a körkorlát felett, talpaival és kezével döngve a földszinti márványpadlóra esett... összeszedte magát és kirohant a kijáraton.

Kid komoran nézett utána.

Ennyi idősen egészséges környezetre lenne szüksége, nem arra, hogy harcos legyen.

Belthazar fellelkesülten rájuk nézett.

- Éljen! Nem tudtam, legyőzitek-e Marcy-t.

Guile türelmetlen izgalommal szólt:

- Azelőtt kell távolra jutnunk, hogy riadóztatja az őrséget!

Az öregember támogatóan bólintott... *bizalom és életbevágó szükség érződött tekintetén.*

- Az emeleten a Vipera Ház lakosztályai vannak. A dragonyosok nem mehetnek fel, ezért a legjobb, ha saját ruháitokban mozogtok fent.

A földszinti fogadócsarnok őrein kell áttörnötök. Ők általában a terem túlsó végénél állnak, az emeletre vezető kőemelvényt őrzik.

A csarnokban 8 oszlop van. A második fáklya bal oldalt valójában egy kapcsoló. Ha előre toljátok, leereszti az emelvényt.

Az felvezet a lakosztályokhoz. De vigyázzatok: olyan lényt szállásoltak el odafent, ami erősebb mindennél, amivel eddig találkoztatok.

Kiérték a toronyból a kovácsoltvas korláttal szegélyezett kőhídra.

Túl kell jutniuk rajta, mielőtt Marcy őrt küld a híd végéhez.

Guile előre tört, a két fiatal mögötte haladt.

Alattuk a birtok csendes volt.

Serge érezte maga mellett a Kid-ből áradó hőt.

Kid halkán, de szilárd támogatással szólt.

- Serge, a Fagyott Láng képes visszajuttatni világodba.

Serge-be bevillant: a lány a tengerre néző kiszögellésen szól hozzá:

„talán a Sors rendelte úgy, hogy találkozzunk...”

Kid komoran, elővigyázatosan folytatta... egyértelműen elszántan.

- De ha nem teheti, segítek megkeresni a módját.

Serge-t melegség töltötte el.

Kid önzetlenül támogatja. De a lány tudja: elsősorban nem kényelmes környezetre van szüksége, hanem megértő társakra.

Elértek a kőfalig... áthaladtak a fogadócsarnokba vezető vezető nyíláson.

A Kastély veszi körül őket... de céljuk és kötődésük független tőle.

Fényes rézkerítés futott mellettük: túloldalán a kövezett előcsarnok terült el. *Még egyetlen páncélost se látnak...*

Hamarosan elérnek a rézkorlát kovácsoltvas kapujához... vele szemben áll a Főcsarnokot védő Acélkapu.

Megláttak egy nyílást a rézkorlátban... tehát a kovácsoltvas kapu nyitva áll.

Kid óvatosan társai elé lépett, körültekintően vezetni kezdett. *Serge védelmezésre figyelte környezetét.*

Befordultak a kerítésen túlra, réz és ezüst cirádás acélkapu állt velük szemben.

A Főcsarnokba vezet... azt biztos őrzik páncélosok.

A kapu lassan nyílni kezdett.

Serge és társai harcra készen megfeszültek, de még nem fedik fel, hogy idegenek, nem lépnek harcállásba...

A szárnyak közötti résen át díszfáklyákkal megvilágított, csillogó márványpadlós termet láttak meg, a csarnok túlsó végét két páncélos őrizte...

A kapun át úri lassúsággal lány lépett az előcsarnokba, *színes harlequin ruhát viselt, csengők lógtak kétágú bohócsapkájáról... magassága Kid-hez hasonlított.*

Kid döbbenten, öntudatlanul szólt:

- Ki a...

A lány nyugodt gúnnyal Serge-re nézett, visszafogott humorral szólt.

- Te vagy Serge? Vonzóbb vagy, mint gondoltam! Hú!

Serge-t idegessé tette az idegen behatás, érezte, amint feláll karján és hátán a szőr.

De honnan tud rólunk? Marcy riasztotta? ... Ő öröket küldene, de ez a lány egyedül van.

Nem tudják, a lány mennyire járatos a harcban.

Kid védelmezően, de türelmetlen dühvel kitört:

- Te meg ki a fene vagy?

A lány tág szemekkel ránézett. Nyugodtan, lekezelően szólt.

- Ez az alpári biztos Kid. Undorító.

Kid szemei összeszűkültek.

Mindkettőnkéről hallott! Mennyit tud küldetésünkről?

Nem árulhatom el, hogy különlegesek vagyunk.

Elővigyázatosan morogni kezdett, közben a lányt figyelte.

- Miva? Ha sértegetsz, legalább tedd pontos nyelvitannal!

A bohócruhás lány megcsóválta fejét, türelmetlenül sóhajtott.

Éles hangon, megvetően szólt:

- Nevem Harle. Lynx úr helyettese vagyok.

Kid döbbenten, enyhén megremegett... azonnal, zárkózottan ellazult, komoran figyelni kezdte a lányt.

Jó nyomon vagyok. Lynx a közelben van.

- Serge, drágám! – a lány közvetlenül, a fiút csodálva szólt.

Serge-n ismét borzolódt a szőr, ösztönösen Kid felé húzódtott.

„Ha ismer, a helyzetemről is tudhat... de nem a mi oldalunkon áll, s ha bármit fedek fel előtte, hazudhat nekünk.”

„Úgy tűnik, fent, a kastélyban is számon tartanak. Bárki felismerhet.”

A lány Kid-re mutatott, átütő megvetéssel, úriasan szólt.

- Ha lefekszel egy ilyen kutyával, még elkapsz valamit. Sokkal előrébb jutsz, ha elhagyod.

Serge gondolatban bemérte pörölyét, Kid harcra készen állt mellette.

- Azt javaslom, hagyjatok fel a válaszok keresésével. Ne szálljatok szembe Vele!

Kid indulatos figyelemmel Serge elé lépett.

- Miről beszélsz?

Harle követelőzőve Serge-re nézett. Türelmes volt maga iránt: vontatottan szólt, Serge-t ostobának minősítő hangon.

- Kérlek, Serge! Nem akarom, hogy bármi bajod essen!

Kid átütő erővel kitört:

- Most már elég!

A Harlequin megvető indulattal Kid-re nézett.

- Te! Hallgass, civilizált beszélgetést folytatok Serge úrral. Malmozz a saját köreidben!

Serge érezte, amint előnti fejét a düh, Kid-ben valami elszakadt.

Kid rutinból, enyhén fáradt indulattal szólt:

- Most elég. Úgy felrúglak, hogy végignyalod a Holdat!

Gördülékenyen harcállásba lépett, *de Serge érezte rajta: kimerültebb, mint nappal.*

Harle méltóságteljesen rájuk nézett, nyekeregve válaszolt.

Öklei megfeszültek.

- Téged foglak felrúgni... de nem küzdhetek itt. Számon kérnének érte.

Átütő erővel Serge-re nézett, lelkesen, de lesajnálóan szólt:

- Viszlát, Serge! Kérlek, álmodj rólam! Megteszed?

Tág ívben megkerülte őket, s kilépett a kastélykertre nyíló ajtón.

Kid mélyeket lélegzett, elítélően megcsóválta fejét... figyelni kezdte környezetét, de Serge felé fordult.

Csípőre tette kezét. Őszintén, de enyhén nyomasztva szólt.

- Nem értem, mi baja van.

Serge látta harci festéseit, sima szoknyáját, hasát...

bízóan legyintett.

- Ne foglalkozz vele. – a bizonyosság nyugalma érződött hangján.

„Megbízható, őszinte és megosztja gondolatait. Mindig ő figyelmeztet, hogy legyek elővigyázatos. De idegeneknek se hazudik. Ilyen helyzetben nekem kell megelőzőnöm, nehogy rossz lépést tegyen.”

Serge Kid szemébe nézett... *indulniuk kell a kapun túlra...* elszántan sóhajtott, a lány támogatóan bólintott s *a kapuhoz lépett.*

Megvárta, míg Serge és Guile mögé érnek.

Kid halkán, erő kifejtésre készen szólt.

- Ez lesz a fogadócsarnok. Két órát tisztán láttunk. Több is lehet bent.

Benyitott.

Csillogó márványcsarnokot láttak, az oszlopok íves tetőt tartottak. A falakon és az oszlopokon díszfáklyák lángoltak, fényüket a mennyezetről lógó kristálycsillárok szórták szét.

Fehér cirádákkal díszített, szürke díszhímzésű szőnyeg vezetett a csarnok végébe.

A csarnok túlsó végében két őr állt.

Fölöttük lépcsőzetes kőterasz tört előre: az emelvény!

Most magasan az őrök fölött függ.

A páncélosok döbbenten néztek rájuk, kezük ökölbe szorult.

Kid rutinból balra fordult, *még a személyzet tagjai is lehetnek...*

Az íves kapu visszazáródott mögöttük. Följük borult a csarnok.

Kid érezte: percekre lehet társai feltámasztásától!

Lucca-t is visszahozhatja. Milyen büszke lenne rá!

Az őrök szünet nélkül figyeltek.

Serge számolt... *a második oszlopon ég a mozdítható fáklya.*

A fáklya közelébe értek.

Azonnal el kell mozdítanunk, egy lehetőségünk van.

Serge Kid-hez fordult, szemeivel a páncélosok felé intett.

Támogatóan, de halkán szólt.

- Kid, szükségem van a segítségedre. Kérlek, segíts elmozdítani a fáklyát.

Kid határozottan nézett rá, tömören bólintott.

Mindketten a fáklyára tetté kezüket.

- *Ti! Mit képzeltetek, mit csináltok?!*

Megfeszültek, s belökték a fáklyát.

A terem remegni kezdett, súlyos kövek súrlódását hallották...

A páncélosok trappolva közeledtek, kivont karddal súlytottak feléjük, pengéjük tükrözte a fáklyák fényét...

Ennyire védik az emeletieket. Azonnal támadnak, halálosan.

Elég egyiküket életben hagyniuk, hogy kivallassák, honnan tud a fáklyáról.

Serge és társai azonnal félrehajoltak, gurulva távolabb kerültek.

... Serge ösztönösen Kid irányába gurult, azonnal harcállásba léptek egymás mellett...

Kid ösztönösen ugrott volna, de védeniük kell egymást, karjaival kell küzdenie...

Serge pörölyével hárított, Guile a pálcájával pajzsnak vagy lövedéknek használt fényeket idézett meg...

Nem tarthatják fel az örök. Nem hátráltathatják Lucca és társai feltámasztását, ez mindennél fontosabb.

Ereje megsokszorozódott, karjait majdnem leszakították saját ütései.

A páncélosok átlagos életet élnek, de ők is elveszthették rokonaikat... őket is egészségessé tenné, ha a Fagyott Lángot feltámasztásra használnák.

Lucca és társai feltámasztása hajszálon függ... az összes őrt ki kell ütniük, mielőtt azok segítséget hívnak.

Ösztönösen pörgőrúgást rúgott volna, de társait találná el... Serge viszont ugyanúgy küzdött, mint korábban.

Neki köszönheti, ha sikerül feltámasztani társait.

Az örök eszméletlenül rogytak a földre, páncéljuk csörgött alattuk.

Azonnal az emelvényhez kell érniük! További örök jöhetnek, s meg kell találniuk a felvezető kapcsolót.

A kőterasz a padló szintjén várakozott.

Felrohantak az emelvényre, igyekeztek figyelni csapdákra...

Az emelvény belső oldalán sötét drágakövek sorakoztak...

- Ezeket nyomjuk végig! – Serge óvatosan, de élesen kitört.

Végignyomták a köveket...

Az emelvény nem mozdult.

Serge ösztönösen megcsavarta az egyiket...

Remegni kezdett alattuk a kő, s emelkedni kezdtek.

Kid-hez fordult.

Nem magamat dicsérem: tudjon róla, hogy segítem.

- Megcsavartam az egyiket, az indította el az emelkedést. Érdemes több módon mozgatni a kristályokat, s ha mozdulatlanok, az utánuk próbált tárgyakat is.

Kid alázatosan bólintott.

Körülményeit nem tudja megdönteni, de értékeli a támogatást.

Közeledtek az emelethez... Kid és Serge harcállásba állt, Guile zöld elemet fókuszált botja végébe.

Arany cirádás, kovácsoltvas kapuhoz értek.

Guile megragadta a kilincset, s társaira nézett... ők bólintottak.

Guile kinyitotta a kaput.

Néptelen, sötét folyosó terült el két irányban, a vastag fáklyák fénye sötét faburkoltatott és színes kárpitokat világított meg...

A kőpadlón vörös szőnyeg vezetett a távolba.

Tudták: a mágus tévedhet, lehetnek örök az emeleten... akár álruhában. A páncéosok állomáshelyei is bármikor változhatnak.

Belthazar őszintének tűnt... de töredékesek a hírei, s forrásai se pontosak: félrevezethették őt.

Kid komoran levegőt vett, s mozdulatait uralva jobbra fordult.

Találomra.

A folyosó mindkét falából vastag, erős faajtók nyíltak.

Egyformák. Nem adnak támpontot.

Serge érezte:

A Kastély hideg és nem vállalt értük felelősséget. Lakói sem ismerik az örök és a takarítók gondolatait.

Visszajutásának módját keresi, de a sötét kastély elválasztja mindenkitől... az ismeretlenbe vezetnek a folyosók, s bármikor megölhetik.

A lány némán haladt előtte.

„Kid! Őrá tudok figyelni... ha hamarosan meghalunk, legalább ezt megtegyem!”

Döntött, érezte a határozottságot:

„Nem veszíthetjük egymást szem elől.”

Látta maga körül a kastélyt, de két térdével vele haladt...

az ő támogatásuk számítt.

Meglátott egy oldalfolyosót, mozdulatlan páncélok álltak benne...

lágyan Kid vállára tette kezét... a lány ránézett, Serge figyelmeztetően Guile felé fordult.

Megálltak.

Serge alig hallhatóan suttogott.

- Bármely lovagi páncélban lehetnek örök. De a páncélok visszatükrözik, ha a sarkok közelében van valaki.

Társai bólintottak... szemükön hála látszott.

Izzítani kezdték magukban az elemeket, s tovább haladtak... Kid komor indulattal, de átgondoltan vezetett.

Könnyen találhat támpontot, hova nyissanak be. De csak néptelen szobába léphetnek.

Szemben boltíves, kőoszlopokkal határolt széles kereszteződést láttak meg, erős fém páncélok álltak benne... bármelyik halálos veszélyt jelent.

A páncélok nem mozdultak.

Nem hallottak maguk mögül zajt.

De ha harcolniuk kell, nem tudják, milyen fegyverekkel kerülnek szembe.

Csak saját fegyverük és tudásuk védi őket... már páncéljuk sincs.

Merően figyelték a páncélokot, beértek a kereszteződésbe...

a páncélok mozdulatlanok maradtak.

Serge nézte a sötét folyosókat, fenyegetően sercegtek a kőfalakra akasztott fáklyák.

Elérhetetlenül távol került mindenkitől, akit ismert korábbi életéből... nem tudja, ki fog-e keveredni ebből a sötét kastélyból...

Kid keserűen nézett minden irányba... nem lát nyomot.

Serge őszinte támogatással rátette kezét.

Nyíltan, türelmesen szólt.

Talán utoljára.

- Muszály benyitnunk egy kamrába. Különben nem jutunk közelebb a Lánghoz.

Óvatos gondoskodással, figyelve kérdezte:

- Van nyom, amit keresel?

Kid hálásan, erővel telve válaszolt.

- A vastag folyosók végén van általában fontos szoba... ahol nincs sok érték, de vannak feljegyzések... s utalnak arra, a kastély melyik részén keressünk tovább.

Bátorítóan bólintott.

- Ki tudom hallgatni, van-e valaki a szobában. Kövessetek, de szóljatok, ha veszélyt láttok!

Meglátták a következő kereszteződést: jobbra lépcső vezetett felfelé, s meghallották a kinti tenger sistergését.

A folyosóval szemben ajtó állt, *két vastag fáklya világította meg.*

Kid komoran elmosolyodott.

- Ott a hiba. A hiúság hibája.

Némán haladtak a kereszteződés felé, csak a fáklyák sercegtek... elértek a keresztfolyosóig, *azonnal néztek mindkét irányba, sehol nem állt őr...*

Kid az ajtóhoz lépett, s rátette fülét.

Serge tudta: Kid bármikor némán riaszthat, s azonnal el kell rejtőzniük... s nem szaladhatnak őrök karmába.

Kid társaira nézett... s nyugtatóan bólintott.

Benyitott a szobába.

Sokágú gyertyatartókkal gazdagon megvilágított, könyvespolcokkal és térképekkel megtöltött termet láttak.

Vékony, lakkozott asztalokon földgömbök álltak, mellettük iránytűk és körzők heverték.

Senki nincs a szobában.

De a gyertyák égnak.

Nincs sok idejük.

A szoba túlsó végén, egy könyvespolc előtt világos, íves íróasztal állt.

Az asztalon tüskés, kék kristály ragyogott.

Kid érezte maga körül elvesztett társait, ösztönösen haladni kezdett a kristály felé...

...halkan szólt, hangja remegett.

- Ez lenne az?

Az asztalhoz ért. Kétségbeesett indulattal megfogta a kristályt, s azonnal kívánt:

Támadjon föl Lucca és az árvák!

Szorította a hideg kristályt, a szobában csend volt...

a kék ragyogás változatlanul áradt a kőből.

Kid eszelős erőfeszítéssel kérte:

Legyenek itt!

Kinyitotta szemét, s körülnézett... csak Serge és Guile volt mögötte. A szoba néma és mozdulatlan volt.

Érezte, amint ledermed.

- Nem... ez nem lehet a Fagyott Láng. – Keserű kimerültséget hallott saját hangján. *Nyomot kell találnom társaimért...* tettekésszé vált, körülnézett a szobában. Átlagos tárgyak vették körül. – Más nyomot se látok itt.

A távolba fókuszált... s rátalált a megoldásra.

- Személyesen kell megkérdezni a tábornokot...

Az asztal mögötti szekrény sor oldalra mozdult... s kinyílt.

Nagydarab, fehér szakállú öregember lépett be friss erővel, fekete nemesi öltözetet viselt ezüst cirádákkal. Izmain látszott: rendszeresen párbajozik.

Élénken, kipihenten szólt... szemmel tartotta mindhármut.

- Mit akartok tőlem kérdezni? – komoran szusszantott. – Elismerésem, hogy túljutottatok őreimen.

Serge-ék döbbenet néztek rá, végtagjaik feszültek voltak, de nem álltak támadóállásba.

A Tábornok hangja fásulttá vált.

- Megkérdezhetem, kik vagytok?

Kid nézte... *azonnal kérdezek társaimért!*

- Szóval maga Vipera tábornok? Ne játssza a hülyét! Minek akarta a dragonyosokkal idehozni Serge-t, a társam?

A tábornok kitágult szemekkel Kid-re nézett.

- Serge-t? Dragonyosokkal? – őszinte döbbenet érződött hangján. - Sajnálom, kedvesem, nem tudom, miről beszél.

A szekrény sor nyílásából nyugodt, gúnyos hang szólt... olyan személyé, aki már időtlen ideje páratlan hatalmat birtokol.

- Tábornok, úgy hiszem, ezek a rágcsálók engem keresnek.

A hang zárkózott volt, de érezni lehetett: bármilyen gaztettre képes.

- Nagyszerű! Megspóroltad kézrekerítésed idejét! - Komor nevetés és harcra kész vizsgálódás érződött szavain.

A nyílásban fekete párducember jelent meg, sötét admirális egyenruhát viselt. Guile és Kid riadtan figyelt, Serge-n rideg borzadály futott végig: az alak mintha egy rémálmából lépett volna elő.

Kid gátlástalan dühvel kitört:

- LYNX? – előrántotta törét, támadóállásba állt.

A párduc egy pillanatra elhalványult.

- Hmm... fiatal lány... te vagy...

A lány mély hangon szólt, süttött belőle a harag.

- Mi történt? A macska elvitte a nyelved? Most elkaptam a farkad. – lassan, de eltéríthetetlen céltudattal beszélt. - Két dologért jöttem: a Fagyott Lángért, és az életedért, te gyilkos!

A párdúc bólintott. Nyugodtabban, elemzően szólt.

- Akkor te vagy Kid. A Radikális Álmodók nevű rettenetes rablóbanda tagja, igaz?

Vipera Tábornok megdermedt, folytott éllel kitört:

- Radikális Álmodók... ez a fiatal hölgy?!

Lynx átgondoltan, támadásra készen válaszolt.

- Pontosan. Ne tévessze meg az ártatlan kinézete! Ez a lány vérszomjas.

Kid keserű indulattal szólt, régi sírás érződött hangján.

- Ha! Vérszomjas? Én? Azok után, amit tettél!

Vipera Nagyúr elkomorodott.

Milyen lénynek adok szállást?

Serge értetlenül Kid-re nézett, a lányt látva fájdalom nyilallt bele.

A párdúc keserű megvetést érzett apró támadói miatt.

„Elpusztulnak, mielőtt a Fagyott Lángot megszereznék. De meggyengíthetik a védelmét.”

Komoran elvigyorodott, s Kid-re nézett.

- Sajnálattal közlöm, a Fagyott Láng nincs itt. Az a tűz az Éden Tengerén van elrejtve, ahol a múlt és a jövő egymásra ront...

Serge hirtelen, fájdalmasan figyelni kezdett a párdúcra.

„Éden tengere? Az már 10 éve Holt Tenger... az én világomban.”

„Ahol a múlt és a jövő egymásra ront...”

Kid tekintete rideggé vált. A gyász kaparta torkát, komoran, elhalóan morgott.

- Nagyon jó. Akkor később szerzem meg a Lángot. – eszelősen a párdúcra nézett. - Most kijavítom azt a hibát, hogy létezel! Készülj a számadásra!

Forogva előretört, megállíthatatlanul támadt az egyenruhás fekete alakra.

A párdúc előrántotta kardját, szünet nélkül védekeznie kellett.

Kid minden csapása visszhangozta elvesztett társai sírását...

Lynx tette magányossá és koldussá. Miatta támadtak rá idegenek éveken át. A párdúc mindent elvett tőle, de nem tudta a halálba küldeni. Kid összeszedte erejét és életben maradt.

Már ebben megghiúsította a párdúc akaratát.

Minden tervét tönkreteszi a fekete monstrumnak. Véglegesen elbuktatja: megöli.

A párdúc támadásra váltott, Serge azonnal Kid mellé ugrott, Guile követte...

Kid látta: Serge pörölyével hárítja a párdúc csapásait. Folyamatosan neki köszönheti életét.

Kid karjai ösztönösen felizzottak, s eszébe jutottak a faházukban Lynx által elszabadított lángok...

„Semmi joga nincs létezni a párdúcnak! Akkor lesz rendben, ha már nem él!”

Lángsugarat árasztott a fekete alakra, az sziszegve forgott alrébb, s ismét csapásra emelte kardját.

Elemeket lőttek egymásra, de ezt a magukba olvasztott védőelemek hatástalanították...

Kid érezte, amint nő benne a Hatalom. Megölt nővérét megbosszulja: megvalósítja az igazságot. Betölti, ami szükségszerű. Ez egyszerre kiváltsága és kötelessége.

Helyreállítja a világot.

Lynx halála nem támaszt fel senkit. De ez az első lépés. Társait a Fagyott Lánggal szerezheti vissza.

A fekete párdúc megölésével már teljesít. Békében élhet magával és nyugodtan nézhet majd társai szemébe.

Kezdek kifulladásni, már nem tudták táplálni magukban az elemeket... azok sorra húnytak ki bennük... De a párdúc megállíthatatlanul tombolt. Érezték: még sok fekete elem aktívan izzik benne.

Serge-nek nincs választása: azonnal fénygolyót lőtt a párdúcnak...

s az áthaladt rajta.

A fekete alak elhomályosult, s a könyvespolt előtt jelent meg ismét... színtelen árnyékként.

Három sötét párdúc árnyék jelent meg a sarkokban. Mind a négy alak farka lángolni kezdett, *sugárzott belőlük az elemek ereje!*

Kid rádöbbsent: Lynx a fekete elemmel saját árnyékát másolja le!

- Francba! Végig csak árnyékkal küzdünk!

Guile, Kid és Serge érezte: elemeik kimerültek, s még Lynx kivetülését se győzték le... a párdúcnak sok árnyék létrehozására maradt ereje, s azok mind részesednek elemeiből.

Lynx előlépett a könyvespolcok közé rejtett nyílásból. Határozott megvetéssel szólt:

- Komolyan azt hiszitek, személyesen harcolok egy veszett kutyaival? Az árnyékom elég, hogy leszámoljak veletek!

Azonnal Serge-re nézett, lángoló árnyékai Guile és Kid elé álltak.

- Serge! Mit vársz a világtól?

Átütő erővel nézett rá.

- Akarsz újra élni? El akarod törölni haláloadat?

Serge-n végigsöpört a kérdés: Honnan tudja?

Vipera Tábornok döbbsenten Lynx-re nézett...

Serge figyelni kezdett a párdúcra, támadóösztönt érzett feltörni magában, s ez olyan ellen irányul, akit szeret... a távolban mintha egy lányhang kétségbeesetten kiáltott volna... Serge dermedten nézett lefelé, próbálta visszanyerni figyelmét és érzelmeit...

Ránézett a fénylő kristályra...

Sziklára épült várost látott, ősi ziggurat magasodott a házak fölé csillogó lobogókkal, lökeshullám rázta meg: AZ EGÉSZET ELEMÉSZTETTE A FÜST.

Kíméletlen tüzet érzett. Pusztító haragot sugárzott, de felszíne rideg jéggé vált...

Kid gondoskodásra készen, de körülményeik miatt riadtan fordult felé.

- Mi baj, Serge?

A lángoló árnyékok az ajtó felé terelik őket.

Serge bátorítóan megfogta Kid karját, s hátrálni kezdtek.

Lynx kíméletlenül, de komolyan figyelmeztetett:

- Figyelj, fiú! Közeleg az emberi faj vége. S amikor eljön, lényegileg szemben állsz majd a világgal. Ez nem feltételezés vagy jóslat. Hanem már eldőlt történelem.

További párdúc árnyékok jelentek meg. Feljük közeledtek, az ajtóhoz szorultak vissza.

Kid harcállásba állt.

Csak küzdve kelhetünk át az ajtón... mind túl kell élnünk!

Lynx hideg ítéletet mondott.

- Nem menekülhettek. Felteszem a kérdést...

Azt ajtó kinyílt, zöld ruhás lány rontott be.

- Apa! Mivel útnak indulok...

Kid azonnal lefogta karjait, mögé került s kését a lány nyakához szegezte.

- Ne mozduljatok, ha életben akarjátok látni ezt a lányt!

A lánynak sötétké a haja és drágaköves hajráfot hord... vele találkoztak a temetőben!

Dermedten, könnyörögve néz az idős emberre.

Vipera Tábornok közvetlen aggodalommal szólt:

- Riddel drágám! – tehetetlenül Kid-re nézett. – Ereszd el, te mocskos...

Kid lángoló szemekkel nézett rá.

- Fogja be, tata! Az életünk van veszélyben! Semmi mocskos nincs abban, hogy menekülünk.

Riddel fülébe súgott valamit, a lány élénk, felelősségteljes gondoskodást hallott hangjában.

- Maradj nyugton és csendben, és akkor nem bántlak. Csak gyere velünk, amíg biztonságos helyre érünk.

Átütő erővel kiáltott.

- Jól vagy, Serge? Húzzunk innen!

Tapasztalták: egy csapat páncélos kevésbé veszélyes, mint a fekete párduc.

Serge azonnal kinyitotta az ajtót, pörölyét maga elé tartva harcra készen kilépett a sötét folyosóra. Lépcsők vezettek fel és lefelé, távoli fáklyák világították meg a kőfalakat.

Kid figyelte a szobában tartózkodó párducot és a tábornokot, s Riddel-t szorítva kihátrált Serge mögé.

Vipera Nagyúr aggódó tekintettel azonnal követte őket. Uralkodott mozdulatain: lassan és fenyegetés nélkül, két méterre maradt tőlük.

Tehetetlenül, de követelőzve szólt:

- Használjátok az eszetek! Azt hiszitek, megszökhettek?

Döngő lépteiket hallottak letről, csörgő páncélok közeledtek.

Kid mögött, a széles lépcsőn páncélos őrk jelentek meg.

Meglátták a behatolókat, elővonták pengéiket.

Serge harcállásban eléjük állt.

Karsh látta: az egyik behatoló tört fog Riddel-re, most csak Riddel számít!

Ki kell szabadítania, komoran nézte a támadókat...

Aki tört fog Riddel-re, a sziklán vele szembeszálló lány, mellette a fiú, aki Lynx szerint kísértet!

Karsh harsányan, de mérlegelve kitört:

- Te alávaló! Vedd le a mocskos kezéd Riddel Kisasszonyról!

Kezét kardja markolatára tette, de nem támadhat.

Kid hangja vágott, régi keserűség érződött rajta.

- Ja, persze. Minek nézel? Kreténnek?

Karsh komoran Kid-re nézett, legszívesebben támadott volna... de tehetetlenül morgott.

A lépcsőkön páncélos örök léptei dobogtak, amint ideérnek, rájuk támadhatnak.

Kid a lépcsőforduló közepére húzta Riddel-t, hogy mindenholnan lássák.

Harcra készen, de komoly támogatással szólt.

- Serge, erre.

Hátrálni kezdett a felfelé tartó lépcsőn, Riddel-t maga előtt tartotta túszként...

Közeledtek a lépcső tetejéhez, Meghallották a kinti tücskök ciripelését... *Serge-t remény töltötte el: Kid a szabadba vezeti őket!*

Áthaladtak a kapun, *s friss tengeri levegő tört rájuk.*

Sziklaszirtként kiemelkedő körteraszra értek, a mélyben hallották a sziklákon megtörő hullámok sistergését.

Guile, Kid és Serge gyorsan körbenéztek.

Egyetlen út vezet el a körteraszról: a kapu, amiben most Lynx, Vipera Nagyúr és a harcosok állnak!

Lynx átgondolt léptekkel vezette társait Serge-ék felé. Hátrálniuk kellett... az íves kő korlátig.

Nyugodtan, de gyilkos hatalommal szólt.

- Bekerítettünk, patkányok. Innen nincs menekvés.

Serge látja: valószínű, hogy meghalnak... a tenger a mélyben kavarog, sziklák között.

Viper Tábornok türelmetlenül feléjük lépett. Kötődése által hajtva szólt, átütő erővel figyelte lányát.

- Tegyük alkut. Engedjétek el a lányomat, és szabadon távozhattok. Mi a választok?

Kid komor indulattal nézett rá... időt kell szánnia a mérlegelésre, de bármikor támadhatnak... meg kell menekülniük, rá kell találnia a kivezető útra, de előre kell látnia a csapdákat...

Amint elengedik Riddel-t, semmi nem köti ellenségeik kezét.

Harcra készen kitört.

- Ja, persze. Mintha bízhatnánk benned. – érezte a kimerültséget hangján.

Lynx zengő gúnnal szólt:

- Inkább a halálba ugrotok?

Kid erősen fogta Riddel-t, a kőkorlát mögé nézett, *magas hullámok habzottak az éles sziklák közt...*

A fekete egyenruhás párduc hátratette jobb kezét...

Serge azonnal kiáltott:

- KID!!!

Lynx zölden csillogó tört rántott elő, feléjük hajította!

Kid félrelökte Riddel-t és elugrott, rekedten, de támogató indulattal kiáltott:

- FÖLDRE!

A tör megsebezte felkarját, s átrepült a korláton...

Kid megszédült, azonnal a korláthoz lépett, elgyengülten nyúlt felé... de átbukott rajta.

Serge ösztönösen utánakapott, felé ugrott... „De muszály megkapaszkodnom, hogy visszahúzzam” ... a korlátnak ütközött, azt egyik kezével megragadta, KID ZUHANVA TÁVOLODOTT TŐLE

APRÓ PONTTÁ VÁLT A KAVARGÓ ÓCEÁN FELETT... s eltűnt. Hang nélkül.

...

Serge lépteket hallott maga mögött.

Keserű haraggal megpördült, érezte a könnyeket az arcán.

A párduc eltökélt határozottsággal haladt felé.

- A halálba ugranál, Serge? Hosszú ideje várok rád...

Kardtávolságra megállt, s átütő erővel vizsgálta... zárkózott gúny érződött tekintetén.

- Csatlakozz hozzám. Másra úgyse számíthatsz. Azonnal biztonságba kerülsz, s tartós biztonságot építünk ki. Dominálni fogunk a világ felett.

Be kell végezned a jövőben lezajlott történelmet. Kiképezlek, és semmi nem állíthat meg téged. Te vagy az Időutazó Bérnyilkos. A Chrono Trigger: Az Eseményindító.

Serge lenézett a sötét mélységbe... hallotta a sziklákon megtörő hullámokat, de nem látta Kid-et.

A hangját se hallotta.

Ránézett a közeledő Tábornokra, a páncélosokra és a Fekete Párducra.

„Kid-del tartok, akár meghalt, akár nem!”

Mély levegőt vett, s átbukott a kőkorláton...

AZONNAL ZUHANNI KEZDETT, SÜVÍTETT FÜLÉBE A SZÉL, CSAK REMÉLHETI, HOGY NEM SZIKLÁNAK CSAPÓDIK...

...BŐRÉBE VÁGOTT A HIDEG VÍZ, MINDENHOL KÖRBEVETTE A SÚRÚ TENGER...

...

...

Serge kimerülten ébredt.

Ovális ablakokból éles napfény sütött a szobába...

Sátorfallal körbevett, faoszlopokkal kitámasztott házban volt.

Megdermedt.

A többiek! ... Kid és Guile... vagy Anyu... talán nem is kerültem másik világba.

Azonnal lábra állt

megszédült...

összeszedte magát, s dühös erőfeszítéssel kilépett a szomszéd szobába.

Kőkandalló előtt, nagy faasztalnál fekete asszony készített ebédet.

A nagydarab asszony barátságosan, de az általa készített ételre figyelő rutinnal szólt.

- Kipihented magad az éjjel? – A sátor falán függő egyik szőnyegre mutatott. – Azon az ajtót kimehetsz. Köszönj a barátaidnak.

Kid-nek? ... Remélem, létezik.

Jobb, ha ők is kifejtik pozitív hatásukat, mint ha én nem szakadtam le Arni-tól.

Összeszedte magát, s mindenre készen kilépett a fénybe.

...Mólókra épült, vékony fahidakkal összekötött sátorvárost látott... az egyik magas hídra ért ki.

- Szia, Serge! Hát felébredtél? – Kid lelkes hangon szólt hozzá!

A ház körüli magas körterazon állt Guile-lel és Korcha-val.

„Tényleg nem álmodom?”

A mélyben habos hullámok sisteregtek, a hidak közötti oszlopokon többszintes körsátrak imbolyogtak a szélben.

„Guldove! Arról a faluról mondják, hogy így néz ki!”

Kid bízva elmosolyodott.

- Mondj köszönetet Korchának. Ő mentett ki minket, miután leestünk a kiszögellésről.

Korcha lenézett a deszkákra, határozottan háritott kezével.

- Ugyan, drágám. Tengerészként a munkámat végeztem... De elismerem, meglepődtem, amikor az égből zuhantatok lefelé. Örülhettek, hogy nem a sziklára estetek.

Kid kedvelve Serge-re nézett, de érezhető volt: magában nevet.

Hangján őszinteség sütött át.

- Serge, nem gondoltam, hogy ilyen mimóza vagy! Engem nem ütött ki ez a becsapódás.

Kid lábai hirtelen elvesztették erejüket, s a lány álmosan a földre roskadt.

Serge azonnal odarohant, megfogta karját...

A lány bőre forró volt.

Korcha is odalépett hozzá, Kid homlokára tette kezét.

Zárkózottan szólt.

- Komoly baj van. Belül ég.

Határozottan Serge-re nézett.

- Van egy orvos a faluban, vigyük oda. Segíts cipelni!

Elveszett darabok

Kid az orvosi sátor ablaka melletti ágyban aludt. A kék ruhát és kék sapkát hordó orvos levette kezét homlokáról.

Dermedten, mozdulatlanul állt... elhalóan, távolra fókuszálva szólt.

- Pulzusa és láza arra utal, Hydra méreg került az ereibe. Legfeljebb két napot élhet... Ha lenne mégegy adag mérgünk, elkészíthetném az ellenszert...

Korcha azonnal, lángoló tekintettel ránézett.

- Doki, ha találunk egyet, megmenti a lányt?

Az orvos ösztönösen bólintott... de keserűen szólt.

- Igen... de a Hydrák kihaltak El Nido-n.

Korcha hangja vágott.

- Miért?

Az orvos saját figyelmét elterelve görgetni kezdte a szavakat.

- Nagyon ritka és értékes állatok. Mindenük felhasználható: vérük, csontjuk, húruk... és számos betegséget gyógyítanak. Ezért El Nido-n az összes Hydrát levadászták. Nem tenyésztették őket: kiirtották az egész fajt, csak hogy gyorsan meggazdagodjanak.

A Hydrák nélkül a mocsár élhetetlenné vált. A többi állat és a törpök is elköltöztek. – *tekintetében fájdalom nyilallt: nincs ott Hydra, ami megmenthetné Kid-et. Gyászosan sóhajtott.* - Már semmi nincs ott, csak növények.

Guile türelmetlenül, zengő hangon szólt.

- Van más mód, hogy méreghez jussunk? Ha kell, elutazunk a kontinensre...

Az orvos legyőzötten, halkán válaszolt... szégyellte, amit mond.

- A halálba indulnának. Az áramlatok rendkívül veszélyesek ebben az évszakban. Valószínűtlen, hogy sikerülne eljutni a szárazföldre... s még ott is fel kellene kutatni egy Hydrát.

Az alvó lányra nézett, *kezai megremegtek.*

Meggyötörve kifújta a levegőt.

- Nincs sok időnk.

Mereven a kijárat felé indult.

Korcha indulatosan az orvosra nézett.

- Doktor! Hová megy? Még nem oldottunk meg semmit!

Az orvos keserűen hárított kezével.

- Elnézést, egyedül kellennem.

Távozott a szobából... Serge-ék dermedten néztek egymásra.

Guile komoran, de bízva Serge-hez fordult.

- Mit tegyünk? Kid meghal, ha nem segítünk időben.

Korcha rekedten, elégedetlen indulattal kitört.

- Ez nem lehet! Visszahívom az orvost!

Kirontott a szobából...

Döbbenet nyögött, *döngést hallottak...*

Lányhang szólt. Kidhez hasonló.

De ráérősen, hidegen.

- Mi ez? Nem is kérsz bocsánatot, amiért nekem jöttél? Hová tetted a modorod?

Korcha döbbenet hátrált, *bohócruhás lány lépett a szobába...*

Serge ledermedt...

majd ösztönösen Kid ágya elé állt, kezei ökölbe szorultak.

A lány bármikor támadhat.

Lynx helyettese... annak mondta magát.

Szóljak a többieknek? Ha most teszem, ő is hallja.

Fogai komoran összeszorultak.

Meg kell tudniuk, később mindenképp elmondom.

Most akkor teszem meg, ha túl veszélyesnek tűnik.

Harle nyíltan Kid-re nézett, derűsen, egyenesen szólt.

- Á, ez kiütötte, ahogy gondoltam.

Korcha döbbenet, elővigyázatosan vizsgálta Harle-t.

Tud a múltunkról.

Tehát nem művész Harlequin. Álcázza magát, azért festett az arca.

A lány rajongva, de lekezelően Serge-re nézett.

- Serge, hagyd itt és gyere velem.

Serge kifejezéstelenül, harcra készen szemlélte.

Ha most szavakkal védem Kid-et, hosszútávon veszélyeztetem. Meg kell tudnom, mi Harle szándéka. Nincs ráhatásom.

Utána figyelmeztetem Kid-et.

Eleget kell egymással beszélniük, hogy könnyen védjék egymást.

Korcha háborogva, de bizonytalanul a lányhoz fordult.

- Ki vagy te, és miért hordot ezt a bohócruhát?

Harle elítélően ránézett, határozottan szólt.

- Magadfajta aljanéppel nem beszélek. Serge-el van dolgom, szóval maradj csendben.

Korcha felé lépett, karjait maga elé emelte.

Meggyőződéssel szólt, beszéde lelassult.

- Nem jöhetsz be csak úgy a szobámba és nem beszélhetsz így senkivel! Én tanítalak meg a jómodorra. – komoran, hideg ítélettel szólt. - Az nem számít, hogy lány vagy.

Harle indulatosan széttárta karjait, és *Korcha felé lépett.*

Tehát kész a harcra.

Keserű rutinnal szólt.

- Próbáld meg, ha mered. Az aljanép úgyse fenyegethet.

Korcha támadóállásba lépett, jogos megvetéssel szólt.

- Bátorságod az van. Most megbánod!

Nekirontott a lánynak, *az eltűnt.*

Korcha továbbbsuhant, lefékezett a könyvespolc előtt.

Azonnal körülnézett, *Serge és társai feszülten néztek szét a szobában...*

- Hova tűnt? – Korcha nyílt haraggal szólt: elveri a lányt.

- *Valóban lenyűgöző.*

Kid ágyától szólt a hang... Harle láthatóvá vált a lány mellett.

Guile dermedten figyelni kezdte a lányt.

Elemet használ? ... ilyenről én se hallottam!

Remélte, észrevétlenül sikerül felizzítania rézpálcáját. Lassan erőt kezdett gyűjteni bele.

Harle kipihenten, nyugodtan szólt.

- Egyszerű trükkel háritottam. Csak Kid állapotát jöttem megtudni, de szórakoztattatok is.

Serge feszülten nézett rá... mi veszélyesebb Kid-re? Ha a lánynak ront, vagy ha szóval megpróbálja elérni, hogy távozzon?

Harle nyílt csodálattal Serge-re nézett, de enyhe gúny érződött tekintetén.

- Serge, remélem, mielőbb találkozunk. Kérlek, álmodj rólam!

Tudja, mi mérgezte meg Kid-et! Lefogom és kiderül, van-e nála ellenszérum.

Azonnal cselekszik: Harle-nek rontott.

Harle a magasba ugrott, elhalványult, s eltűnt...

Keserű erőfeszítéssel néztek körül.

Mozdulatlanul álltak, figyeltek a zajokra... csak a kinti tenger sistergett.

Korcha lemondóan megcsóválta fejét.

- Ezt a gyökeret! ... Mi volt a célja?

Korcha nem tudja, kivel álltak szemben... aki még most is itt lehet.

Egyenesen Serge-re nézett, őszinte rutinnal szólt.

- Serge, mindenki ilyen bolond, akit ismersz?

Suttogást hallottak... Kid hangján.

A lány félálomban figyelte Serge-t.

- *Serge... Serge...*

Serge azonnal odalépett hozzá.

Kid élesen suttogott.

- Ezt neked adom... - *bizonytalanul, lassan leszedte nyakáról zöldesbarna, faragott nyakláncát.* - a kedvenc amuletem. Emlékezz a Prófétára... Hol kezdődött? Hol tévednek el az angyalok? Próbálj... emlékezni...

Serge-nek földbe gyökerezett a lába.

Kid még ebben az állapotban is őt segíti.

- Fáradt vagyok... pihennem kell...

Lecsukódtak szemei... *mélyen, egyenletesen lélegzett.*

Serge mindenképpen meg akarja gyógyítani, erő töltötte el, érezte, hogy sírás kaparná torkát...

Korcha átütő erővel ránézett.

- Hallottad, mit mondott a doki. A Hydrák itt kihaltak. Nem tudunk eljutni a kontinensre, de El Nido elég nagy szigetcsoport. Megpróbálok megkeresni a tűt a szénakazalban? Ezt a lány most ismerted meg.

Serge ösztönösen bólintott.

- Igen – hallotta saját hangját.

Korcha támogatóan bólintott.

- Rendben! Én is jövök. – Hangján komor eltökéltség érződött.

Serge Guile-re nézett...

keserű erőfeszítéssel keresni kezdte, mi ad Kid-nek több biztonságot...

Itt maradjon Guile? Egyedül hagyjuk Kid-et?

Harle most is halálos merényletet követhetett volna el, s miránk terelte volna a gyanút.

Ha Kid-re csak az orvos felügyel, nehezebb a merénylet: felkutatják a falut az idegenek után.

Guile-re mindenképp szükség lehet a Hydrák felkutatásához. S az ellenszérum nélkül Kid meghal.

Kid eszméletlenül feküdt az ágyán...

Serge gyászos terhet érzett, ez egyértelműen rávilágított:

Minél több társával keresnie kell a Hydrákat, csak így menthetik meg Kid-et.

Korcha tájékozódását veszítve, de tettekre készen Serge-re nézett.

- Merre induljunk?

Serge némán gondolkozott. Megrázta fejét.

- Nem tudom. – Hangján érződött: kötődik Kid-hez. Szemei erőteljesen kitágultak. – Terminában talán kapunk valakitől ellenmérget. Vagy megtudjuk, hová utazzunk tovább.

Serge visszament a betegszobába, hátha valamit még tehet Kid-ért.

...Hallották: nehéz léptekkel, zsákokkal cipelve rontott be valaki az orvoshoz,

Macha szólt, harsány hangon.

- Szia, Doki! Meghoztam a heti élelmet.

Puffogó zsákokat hallottak, Korcha felpattant

„Nem esett baja?”

Azonnal a sátor előcsarnokához indult, társai követték.

Ma egyik zsákja félig kiborult, gyümölcsök gurultak szét a padlón.

Serge még Kid szobájában volt... de tudta, együtt kell működni másokkal, később a segítségükre lehet szüksége.

Kid-re lenne szüksége, a lány tettekre készen hajtotta előre... most Serge lesz tettekre késő. Kid-ért.

Doki és a nővér figyel a lányra. Most utaznia kell, hogy segítsen rajta.

Átsietett a sátorfalak között, kilépett a rendelő fogadócsarnokába.

Serge Ma szemébe nézett: *elmondja, hogy szükségük van a csónakra. Terminába indulnak a válaszok után.*

Az asszony együttérzően figyelt, egyre komolyabb erőfeszítésre készen... határozottan bólintott.

Komoran Korcha-hoz fordult.

- Ilyenkor ne fizetess előre az utasokkal. Te se tudod, mennyi utatok lesz. Se azt, mennyibe kerül a méreg. – komoly aggodalommal rájuk nézett... végül zord határozottsággal bólintott. - A hajómmal gyorsabban haladtok, ingyen elviszlek titeket. Mindenképp Terminába kell mennem. A további útra kölcsönadom a hajómat.

Rutinból biccentett Korcha felé.

- Vigyázz Mel-re, amíg visszajövök.

Korcha keserűen maga elé nézett, halkán szólt:

- Ezt nem mondhatod komolyan...

Édesanyja belső erővel, elismeréssel nézett Serge-re.

- Mi is a neved, fiatalember? – hangján jóindulat érződött.

- Serge.

- Örülök, hogy kicsit megismerjük egymást. A nevem Macha, hívhatsz Ma-nak, vagy akárminek. Máris indulhatunk a hajómmal.

* * *

Magas hullámokon hánykolódtak, hűvös szél fújta rájuk, Serge komoran szorította a hajó peremét...

Kid életerejét folyamatosan fogy.

semmit nem érzett. Csak céltudatot.

Meg kell mentenie a lányt. Akár sikerülhet, akár nem.

Nem számít, mennyi ideje ismerik egymást. Emlékezett küldetésére: visszajutni saját világába. Ez is érdektelen.

...a habzó partra nézett...

Társai ismerik Terminát és a szigeteket.

Segítsenek rátalálni a megoldásra!

Utána is tapasztalja majd a világot. Érdektelen, mit él majd át.

Kid-nek mindenképp meg kell gyógyulnia.

Érezte kezeit... ez az eszköz könnyen vágásokat és zúzódásokat szenved, mire megmenti Kid-et.

Mindent előre kell látnia, minden nyomot észre kell vennie. Rá kell találnia a Hydra méregre.

...Guile gondterhelten megszólalt.

- Zeal királysága az ókorban meg tudta változtatni az időt....

Serge elméjébe bevillant a sziklára épült város, ezt látta a kék kristály szobájában... Kid mellette állt a Tábornok szobájában, torka összeszorult... halványan emlékezett a látomásra, a szikla talán az óceán fölött lebegett...

A mágus lesütötte szemeit... de erősebben markolta az evezőt.

- A legenda úgy tartja, pont ezért pusztult el. Olyasmit kezdett kutatni, amire az embereknek nincs joguk.

Áthatóan Serge-re nézett.

- A legfelkészültebben kell döntenünk. Nem számíthatunk több esélyre.

... Közeledtek Termina fehér kőfalaihoz.

Behajóztak a kikötőbe.

Ma két fahajó közé navigálta hajójukat.

Előkelő öltözetű, hájas ember csörtetett feléjük.

Dühösen kitört:

- Kinek az engedélyével kötnek ki ide? Most azonnal távozzanak!

Ma hiú nyugalommal kérdezte:

- Mi a problémája? Nem látok kikötésre váró hajót.

- Ez nem számít! A lényeg...

Ma *elítélő erővel* ránézett.

- Elég ebből.

A kikötőmester tisztelettudóan meghajolt.

- Igenis, hölgyem. – halkan szólt.

Ma azonnal társaira nézett.

Elismerően, lelkesen szólt.

- Megérkeztünk. Kezdjétek a keresést!

Guile vezetni kezdett... sokadszorra jár Terminában.

Serge tudta: a jó szándékkal egyeztetők is részben igazat mondanak, részben tévednek. Szükséges figyelmeztetniük egymást a hibákra, s alkalmazkodiuk az igazságos viszonyok eléréséhez.

Akinek több a tapasztalata, általában jobban következtet.

Terminában Guile-re bízta útjukat.

Serge gyakran arra számított, nem fogadnák el. A faluban se sokan tették – legalábbis ő nem érezte. Kitartóan fejlődött, ezért tisztelték, de távolságtartóan.

Most élénken kell kezdeményeznie a beszélgetéseket. Muszáj eljutniuk a Hydra méreghez.

Gyakran érezte, hogy erőfeszítést kell tennie az idegenek ellen. De most figyel, ne legyen zárkózottan óvatos. Korábban is megkönnyebbülten együttműködésre váltott, mikor rádöbbsent, hogy akivel beszél, barátságos.

Ezúttal nem várhat az első jó jelzésre. Valódi jó szándékával kell elérnie, hogy segítsenek megmenteni Kid-et. Önzetlen törekvése vezetheti el a Hydra méreghez.

...Guile benyitott a vendéglőbe, ahol Serge és Kid vele találkozott...

A meleg, faborítású helyiségbe magas ablakokból áradt a fény, megvilágítva az íves csillárokat és fa faragványokat.

Az egyik széles, sarki asztalnál idős urak gyűltek össze.

Csak ők voltak a vendéglőben.

A sötét faborítás előtt nagydarab, bajszos ember beszélt társaihoz:

- Hallottam, hogy a Radikális Álmodók betörték Vipera Kastélyba, s a Fagyott Lángot keresték. – hitetlenkedve, öblösen felnevetett. – Mit gondoltak? Még Vipera Nagyúrnak sincs ekkora kincse!

A társaságban egy vékony, szemüveges úr szusszantva elfojtotta nevetését.

- Vannak, akik szerint az csak egy ékszer. De én azt hallottam, nagy hatalma van.

Serge-t keserű határozottság borította el: a vendéglőben oldottan beszélgetnek, neki mielőbb meg kell mentenie Kid-et!

A saroknál ülő férfi feltette kezét és a pult felé nézett.

- Pincér! Kérünk még egy adag vörösbort!

Serge türelmetlenül társaihoz fordult.

Ők is látták: itt valószínűtlen, hogy hírekhez jutnak. Sokat várva is csak alig hallhatnak fontosat. Serge már most tovább lép.

Guile élesen nézett körbe... tekintetén érződött: keserű indulat hajtja.

Aggódik Kid-ért. Ez betölti világát.

Tettrekészen Serge-re nézett. Nyomott hangon szólt.

- Zappa, a kovács korábban éveken át kereste a Szivárvány elemet. Talán azt is tudja, hol találni a mai világban Hydrákat.

Ismerem őt. – áthatóan, de kérlelve Serge-re nézett. - Serge, tudom, hogy mindenképpen beszélsz majd vele... de hagyd, hogy felvezessem a témát.

Kivezette Serge-t és Ma-t az utcára.

Felfelé haladtak a hegyre épült városban, Guile-t türelmetlen erő hajtotta... az egyik magas keresztútnál jobbra fordult.

A hegy utcái alattuk lépcsőzetesen futottak... balra a házak és a felsőbb utak emelkedtek.

Jobb oldalt ívesen kovácsolt fémkorlát védett a mélybe zuhanástól... bal oldalt a hegyoldal *vízszintes, füves telekké vált.*

A kertben néhány gyerek játszott... mellette kőből emelt, ovális épület állt.

Vörös címere a bejárat felett lógott:

„Zappa Kovácsműhelye.”

Serge tudta: társaira kell támaszkodnia a nyomokért.

„Reméljük, nyitva vannak.”

Guile mindenre elszántan benyitott.

Meleg, füstös üzletbe léptek. A hátsó, kerek műhelytől egyenes pult választotta őket el.

A pultnál vékony, fiatal ember ült fehér ruhában: az inas.

Guile-t látva fellelkesült. Végignézett a belépőkön.

- Üdvözlöm Önöket Zappa úr kovácsműhelyében! - lelkesen intett kezével. – Jó újra látni, Guile!

Guile barátságosan, de összeszorult állkapccsal bólintott... akiktől híreket szerez, azoknak sok érdekes történetet elmondott.

Látták: az izmos kovács hátul, a füstös üllőnél dolgozott. Folyamatosan az általa kalapált izzó kardra figyelt. Fél szemét fekete kötés takarta... arca másik oldalán sebhely húzódott.

A műhely kerek falából három kemence nyílt, mellettük kész fegyverek függtek felakasztva. Egymással szemközt két széles ablak állt nyitva, folyamatosan eresztették be a friss levegőt.

Guile-n tompa aggodalom érződött... de igyekezett felkészülten szólni.

- Könnyű fegyverek iránt érdeklődünk, amikkel gyorsan harcképtelenné tehetünk néhány páncélos támadót.

A kovácssegéd ösztönösen kifújta a levegőt, maga elé meredt.

- Megnézem, mi a kínálatunk. – lelkesen Guile-re nézett. - A dragonyosok felvásárolták a készleteinket. Mintha háborúra készülnének. Valószínűleg jutalmat kapunk!

Zappa hátul abbahagyta a kalapálást... a pult mellé lépett.

Zengő hangon, bánatosan szólt. Komolyan figyelmeztetett.

- A fegyverekkel ártanak egymásnak. Nem örülhetünk, amikor eladjuk őket. Remélnünk kell, hogy csak a rendet tartják fenn vele, és sosem kell használni őket.

A segéd szilárdan maga elé nézett, végiggondolta Zappa szavait.

Egyenesen a kovácshoz fordult.

- Igaza van, mester. Ebbe nem gondoltam bele. Sajnálom.

Zappa végignézett a műhelyben állókon. Fásultan szólt.

- Mindannyiótoknak jó, ha megjegyzitek, amit mondtam.

Az emeletre vezető lépcsőről dobogást hallottak... magas, ősz hajú, de egészséges nő jött lefelé.

Guile ránézett... áthatóan kérdezte:

- Öröm látni, Zippa! Meg kell gyógyítanunk egy lányt, az orvosnak Hydra méregre van szüksége. Abból kell ellenmérget készítenie. Tudjátok, honnan szerezhetünk Hydra mérget, vagy merre élnek Hydrák?

Zappa, Zippa és a segéd rámeredt...

Guile segélykérően rájuk nézett... szüksége van a válaszra.

- Korábban felkutattátok a szigeteket a Szivárvány elem után, akkor hallhattátok a Hydrákról... életbevágó, hogy emlékezzetek.

Zappa és Zippa egymásra néztek, szótlánul gondolkodtak...

Zappa keserű erőfeszítéssel kereste a választ.

Merengve válaszolt.

- Gondolkozok... éveken át kutattam a Szivárvány nevű elem után... abból a legendák szerint csodás dolgokat lehet kovácsolni. Amikor Zippa és én fiatalok voltunk, a keresésére indultunk, de nem találtuk meg...

Remegve kifújta a levegőt.

- Miután Karsh megszületett, nem kerestük tovább... a gyerekek minden kincsnél értékesebbek.

Utánanézek a jegyzeteimben, hátha hallottunk valahol Hydrákról.

Zippa kitágult szemekkel nézett férjére...

Most, hogy a gyerekek felnőttek... a férjem még szenvedélyesen kutatja szakmáját. Ki tudja, mikor kiált fel, hogy folytatja a keresést.

Serge magába fordult, de élesen szólt.

- Nem késlekedhetünk. Tovább kell keresnünk a választ.

De talán feljegyezték, s ha tovább várunk, csak akkor tudjuk megmenteni Kid-et!

Kérlelve a kovácsra nézett.

- Mielőtt elhagyjuk a várost, még egyszer idejövünk. Addig át tudják nézni a jegyzeteket?

Zappa komoran bólintott.

„Nem indulhatunk mindenki megmentésére, mert tönkremennénk. De Korcha is velük van, hihetünk a hírnek, amit hoztak.”

Komor hangja dörgésnek hallatszott.

- Most felmegyek és átnézem jegyzeteimet. A kovácsolás várhat.

Serge erőtől eltelve sóhajtott... nem tudja kényszeríteni őket, de mindenkiből ki kell hoznia a legtöbbet, amit tud.

A kovács igazodik ki legkönnyebben az iratain... Serge remélte, nem kell ellopnuk a jegyzeteket. Könnyebben előrejutnak, ha támogatókat szereznek.

Zippa éles tekintettel Serge-re nézett.

- Tudom, hogy mindenképp meg kell gyógyítanotok a lányt. Ha Zappa nem talál feljegyzést, de később valamit megtudunk, üzenünk Macha-nak.

Serge fogai összeszorultak... társai némán álltak mellette.

Tudták: Kid folyamatosan gyengül.

Nincs sok idejük.

Hideg szél fújt végig Termina fehér utcáján. A város elővigyázatos csöndbe borult.

A kapuhoz közel, a virágáros nyitva állt. De az utcán csak kevés ember sétált.

Glenn ismét a virágáros hölgyel beszélt: az asszony rokonai barátja, fenntartja vele az ismertséget.

S most nyomasztó hírről kérdezte meglátását.

Halkan, harcra készen, de segélykérően szólt az áruhoz.

- A Tábornok és emberei a Sárkányerődbe utaztak. Azt hallottuk, Kelet nagyhatalma, Porre gyanúsán mozgolódik. Talán olyan hírt szereztek, hogy a Fagyott Láng El Nido-n van, és a felkutatására készülnek.

A virágáros röviden bólintott. Halkan, önuralommal szólt, de érződött hangján az aggodalom.

- Akkor Porre hadserege bármikor lerohanhatja Terminát! Remélem, a Tábornokot nem bántják.

Glenn halkan, gondterhelten kifújta a levegőt.

- Ezért vonulunk a Sárkányerődbe egy időre. Távol van a várostól, így Termina harc nélkül cserél gazdát. De az Erőd jól védhető. Vipera Nagyúr nekem azt parancsolta, maradjak az Udvarházban és vigyázzak Riddel kisasszonyra... de a lányt nyomasztja apja megváltozott viselkedése.

Az árus élesen ránézett.

- Mit terveztek? – tömör indulattal figyelmeztetett. - Ha elhagyjátok a Birtokot, megbüntetnek!

Glenn enyhén legyintett kezével... pontosan uralta mozdulatait.

- Igen... - tekintete távolba révedt - akkor is foglalkoztat, mire készülnek az Erődben. – mérlegelve az asszonyra nézett. - Ha szükséges, a tengeren átkelve behatolok a Sárkányerődbe.

Az asszony keserűen nézett vissza rá.

- Van olyan fontos ez? Ha észreveszik, elbocsátanak a dragonyosok közül.

Glenn ösztönösen, komor indulattal bólintott.

- Igen. Az elveimet követem, akkor is, ha az ellentmond a katonai szabályzatnak.

Támogatóan az árusra nézett.

Az udvarházban rögtön Riddel-lel fog beszélni... csak egymást támogatva indulhatnak el bármely úton.

- Indulnom kell. Legközelebb ismét veszek virágokat. Vigyázzon magára!

Serge komoran, kíméletlenül, de halkan szólt.

- Fort Dragoniában ősi tárgyak vannak. Vipera Nagyúr és hadserege odament. Alvezére, Lynx használt a tőrén Hydra mérget. Biztos több adagja van. Lehet náluk ellenmérge, de az orvos a Hydra méregből is elő tudja állítani az ellenszert.

Macha nyomott hangon szólt, hangja enyhén remegett: valós veszélyt lát.

- Fort Dragoniában ismeretlen szertartásokat végeztek. A legtöbb Guldove-i lakos nem mer a hely közelébe menni.

Társaira nézett, fogai összeszorultak.

De támogató erővel szólt.

- A Tábornok valószínűleg a Sárkánykönnyet akarja felhasználni. Az állítólag még az Erődben van. – hangja bátorítóan hatott társaira. - Az Izzó Hegyen kell átkelnetek, hogy az Erődhöz jussatok. – a távolba révedt. - ...S a Hegyig a tengeren át vezet az út.

Szemei fellángoltak.

- Megvan! Kölcsön adom a hajómat. Búcsúajándék tőlem.

Serge kezei összeszorultak.

Macha együttérzően ránézett. Az asszony is tudta: csak Kid megmentése hoz megoldást.

- Ne aggódj. Az a rosszcsont fiam úgyse használná a hajót semmi jóra.

Ropogó léptű vascsizmák közeledtek...

Glenn közeledett feléjük a fehér köveken.

Határozottan Ma-ra nézett.

Tisztán, átgondoltan szólt.

- Szeretnék kölcsön kérni egy csónakot.

Ma komolyan, de ritunnal válaszolt.

- Egy percet elkéstél. Ezt a fiút kérdezd.

Glenn Serge-hez fordult. Hangja komorrá vált.

- Szeretnék kölcsönkérni egy csónakot. A Sárkányerődbe tartok. Hogy megmentsem a szigetcsoportot.

Ma belső erővel, döbbenten szólt.

- A Sárkányerődbe? – beszéde határozottan, sürgetően felélénkült. - Micsoda véletlen egybeesés! Ezek a fiatalok is oda tartanak!

Glenn némán, zárkózottan állt... békésen nézett Serge-re.

- Te vagy a fiú, akitől a harangvirágot kaptuk! Riddel úrnő nagyon hálás volt nagylelkűségedért!

Ma felüdültén bólintott.

- Már ismeritek egymást? Még az időzítés is jó! Az útra társak kellenek, az élethez kedvesség. Álljatok össze az Erődbe való behatoláshoz.

Társai erőttől eltöltve sóhajtottak: Ma hitelesen bízott.

Serge mérlegelve nézett Glenn-re.

Minden segítség fontos, amit Kid megmentéséhez kapunk, bármi a fő szándéka.

Elővigyázatosan bólintott. Igyekezett elfogadóan szólni.

- Glenn, csatlakozhatsz, ha akarsz.

A dragonyos tömören bólintott.

- Köszönöm. Azt javaslom, mielőtt az Erődhöz indulunk, menjünk északkeletre. Arra van egy kis sziget.

Serge gondolatai Kid-hez görcsösen ragaszkodva megindultak: túléli a lány a késedelmet?

Ez dönti el, kitérőt tesznek-e.

Komor határozottsággal nézte Glenn-t.

- ...Ott él a dragonyosok egy visszavonult mestere, Radius.

Serge-ben feléledt a remény: az itteni Radius?!

Amikor bátyám és én gyerekek voltunk, gyakran vigyázott ránk. A tanácsát kellene kérnünk. Ilyesztő legendák keringenek az Erődről. Talán ő tudja, mire számíthatunk.

Ma támogatóan szétnézett a társaságon.

- Én hazamegyek. Nem akarom éheztetni az akaratos fiamat. Vigyázzatok magatokra! Ha segítség kell, gyertek Guldove-ba!

Fellépett a mólóra, és beugrott az óceánba.

A vízfelszín robbanva felfröcskölt.

Ma körül a tenger tisztulni kezdett: kimosta szeméből a sós vizet, s hátradőlt. Lassúan mozgatta karjait, a víz kavargott mellette: hátúszásban haladni kezdett Guldove felé.

Guile Serge-re és Glenn-re nézett.

Komoran, de élénken szólt.

- Ismerek valakit Terminában, aki ismeri az időtlen tanokat. Jó eséllyel csatlakozik, hogy segítsen nekünk.

A messzire vonult remete

Glenn tudta: új társainak tisztán kell látniuk. A végső jóra törekszik. Csak akkor maradjanak vele, ha ők is ezt teszik.

Ha egyértelművé teszi, hogy a korrektséget érvényesíti, csak akkor számíthat rájuk. Nem elnyomó hatalmat szolgál. Az zsarnok, aki zsarnokságra tör.

- A Vipera Udvarház tagjait generációk óta tanítják az ősi mesterek. Erő szükséges a rendfenntartáshoz, de hosszútávú megoldást a belátás hoz.

Engem és társaimat Radius tanított, kozmológiára is. Azt mondta, a bosszút önérdekből teszik, közben nem figyelnek a hosszútávú harmóniára. A világ helyreállítását együttérzésből teszik, ez vezet a Mennysorság felé.

A rendfenntartás jogos, a következő lépés a másokért is teljesítés támogatása.

A lényegi törvények az együttérzés törvényei. Az hoz gyógyulást, ha rávesszük őket, hogy a jó út követése mellett döntsenek. Miután megértették egymás véleményét, kutassák fel, miben kell javulniuk és próbálják megtalálni a legjobb utat.

Természetes állapotunk, hogy kevés társunkra tudunk elsősorban figyelni. Rájuk számíthatunk.

Guile a kikötőről kivezető viaduktra nézett... élénk, színes sátrat látott meg: a jós sátrat.

A leghamarabb meg kell gyógyítanunk Kid-et. De ehhez felelősen kell eljárunk.

- Serge... sokkal erősebb fegyverem lesz, ha találkozok a jóssal. Pár perc, és átadja fogadásom eredményét.

Serge feszült állkapoccsal ránézett... szemein látszott: belső tűz hajtja.

Zordan bólintott.

Elindultak a kapuhoz felvezető lépcsősoron.

Serge arra számított, erőfeszítést kell tennie, hogy keresse a Hydra mérget. De Kidhez való kötődése hajtotta: frissességet és nyugalmat érzett.

Felértek a szeles viaduktra, a tenger a távolban csillogott...

Guile keserű erőfeszítéssel nézte a sátrat...

mindenképp segítenie kell barátain, de most akkor ér célta idegennel, ha együttműködik

Higgadt érvekkel, figyelmeztetéssel eredményesebben hat, mint indulattal. Igazságos állapotra törekszik.

A tisztességes idegen élete is érték.

Elérkeztek a sátorhoz.

A jós a sátra előtti asztalnál ült színes ponyva alatt, a mágust látva szeme élénken felcsillant.

- Guile úr, sikerült? Megszerezte a tárgyat?

Guile felé nyújtotta a díszet. Hangja komoran zengett.

- Most saját szemével láthatja, asszonyom. Jártam a Vipera Kastélyban. S most adja át a fogadásunk tárgyát.

A jós döbbenetesen nézte a díszet... élettelenül szólt.

- Ezúttal vesztettem. Itt a nyereménye.

Talárja belső zsebéből előhúzott egy réz pálcát.

Guile zárkóztan figyelt, lassan átvette az eszközt.

~ ~ ~

Doki a pultnál ült, a szőke lófarkas Orlha átadta neki az italt.

Felhajtotta az italát, majd koppanva letette poharát.

Görcsösen szorította a poharat... fájdalomtól gyötörve, kimerülten szólt.

- Újabb beteg hal meg a kezeim között.

A sportos, zöld ruhás pultoslányra nézett, az általános tanulságra terelte figyelmét.

- Semmi nem változott, csak mert kitanultam a gyógyítást. Ugyanúgy nincs hatalmam megmenteni az embereket.

Orlha háborgó indulattal, de halkán szólt.

- Elengeded a lány kezét? Ugye nem gondolod, hogy megteheted? Ki hozza vissza a halál széléről, ha nem te?

A Doki alig tudott levegőt venni...

Orlha egyenesen a szemébe nézett.

- Nem ismerem a múltadat. De a múltba zárva élni nagyon fájdalmas. Szembe kell nézned a jelennel. Nem bűn, ha a rémület elural, de semmit nem érsz el vele.

Orlha remegve kifújta a levegőt... esetlenül, de átgondoltan folytatta.

- Ha föladod a törekvésed, megtagadod a gyógyítást. A céloddhoz vagy hű, vagy a körülményekhez? Rajtad áll, melyiknek hiszel.

Doki a pultra nézett, nyíltan, öntudatlanul szólt... régi gyász érződött hangján.

- Visszafordíthatatlan a kudarcom...

Orlha komolyan, támogató erővel nézett rá.

- Minden kudarcról eldöntheted, erőfeszítéssel és tanulással reagálsz-e rá. Más lehetőségeid vannak, mint a múltban. Már tudsz gyógyítani. Ezt a faluban mindenki elismeri. Ne gyötörd magad. Ha most feladod, sose szabadulsz a múltadtól.

Térj vissza jelenbe. Ne hagyd Kid-et meghalni úgy, hogy nem tettél semmit. Akit régen nem tudtál megmenteni, szerinted mit vár tőled a túlvilágon?

Az orvos felszegte fejét... távoli emléket látott, megvilágosodottan bólintott.

Közvetlenül Orlha-ra nézett. Határozottan, rideg elszántsággal szólt.

- Nem vagyok méltó az emberek társaságára. Kudarcot vallottam orvosként... de megteszem, amit most tudok. Köszönöm, Orlha.

Indul, és megkérdezi a hód nővért a lány állapotáról.

...

Serge-ék Termina kikötőjébe értek... Guile vezetésével belépnek a kocsmába.

A bejárat melletti asztalnál egy törp intett feléjük. Szürke szerzetesi ruhát viselt.

Guile érdeklődve, reménnyel felé lépett, Serge az idő által nyomasztva, éles kíváncsisággal nézett rá...

A törp támogatóan nézett rájuk, de régi szomorúság érződött rajta.

- Valakit próbáltok megmenteni. Ezért kutattok. Látszik rajtatok.

Guile azonnal válaszolt.

- Hydra méreghez kell jutnunk.

A törp áthatóan nézett rá.

- Ismeritek a Hydrák mocsarát? – Guile indulat által hajtva bólintott. A törp tömören, tisztán folytatta: - Tőlünk délkeletre van. Még mindig így hívják, de Hydrák már nem élnek benne. A többi élőlény is elhagyta a mocsarat, amikor a Hydrák kihaltak... népemnek is távoznia kellett. Már csak a növények élnek ott.

Zsebéből aranyszínű, háromszög alakú csengőt húzott elő.

- E csengő hangjára szétnyílnak a növények. Vigyétek magatokkal, segíthet barátotok megmentésében! Serge hálásan, elismerően bólintott... Guile óvatosan átvette a csengőt.

A törp bátorítóan, de visszafogottan búcsúzott.

- A hatalom szemében szegények vagytok, de érzem és gondolatvilág terén gazdagok. Tudjátok, hogy megkedveltetitek magatokat vagy megutálnak, s együttműködve értek célt. Továbbra is igyekezzetek meglátni a valódi viszonyokat, ami az egészséghez vezet.

...

Kiléptek a fehér köves utcára, színes cégérek és virágok borultak az utca fölé.

Glenn zordan emlékeire figyelt. Tudja, hogy az erőd vár rájuk.

Barátságosan társaihoz fordult. De komolyan figyelmeztetett.

- A temetőben ismerek egy sámánt, aki tanulmányozza az ősi legendákat. A segítségünkre lehet.

...Serge tudta: Kid-et mindenképp meg kell gyógyítaniuk. Most még Terminában vannak. Segítséget kell kérniük mindenkitől, aki ismerheti a több világokról szóló legendákat.

Glenn lefelé vezette őket a partra vezető lépcsősoron, meglátták: arra a tisztásra mennek, ahol Kid-del először költötték közösen pénzüket... mikor megállapodtak Korchával, hogy elviszi őket csónakkal a Vipera Kúriához.

Leértek... a parton két szülő és egy izmos, zöld, sámánmaszkos férfi állt egy világos, temetési csónak mellett.

A sámán átható hangon, együttérzően szólt... de távolságot tartott, hogy legyen ereje bátorítani a gyászolókat.

- Áldott gyermek, nyugodj békében, vezessen a folyó! Mikor ismét találkozunk, üdvözzöl szüleidet boldogan!

Keserű teherrel, fásultan a szülőkre nézett.

- Búcsúzzatok el tőle.

Az anya könnyezett... elhalóan, örök kötődéssel kérdezte:

- Miért... miért kellett távoznia?

Az apa kétségbeesetten kitört:

- Söröztem volna veled, ha felnősz! Miért hagysz el így minket?

Mindkét szülő a földet nézte... gondolatban elbúcsúztak gyereküktől.

Greco, a sámán már tapasztalta: csak megerősíteni tudja azokat, akik terhükkel hozzá fordulnak. Erre nagyobb szükségük van, mint hogy eltűnjön terhük. Rokonaik is azt várják a túlvilágról, hogy tartsák magukat jószívu és egészségesen.

Átgondoltan, óvatosan szólt.

- Most ellököm a csónakot. Fiatok lelke a mennybe emelkedik, őszinte áldásainkkal.

Minden létező elhalványul. Ez e világ rendje, de ilyenkor megszakad a szívem...

Miért kell meghalnunk? S ki dönti el, mikor halunk meg?

...Ghetz, bár megmentettél, én még nem láttam teljesen a fényt.

Tisztelettel bólintott a szülők felé... s elindult szalmával fedett kunyhójához.

A gyászolók keserűen nyöszörögtek mögötte.

Fiukat ebben az életben már nem látják viszont... a túlvilágot pedig nem ismerik.

...

A sámán elért az ösvényen Serge-hez és társaihoz.

Gondterhelten nézett rájuk.

Zordan, de jóindulattal szólt.

- Üdvözetem! Ha megkérhetem Önöket, imádkozzanak a fiatal lélekért, hogy a Mennyben könnyebben útjára leljen.

Glenn azonnal, kérlelve mondta:

- Greco, A segítségedet kell kérniünk.

A kúria dragonyosai csalással vádolták meg... pedig ők kísérték ki erőszakkal a völgyből.

Ghetz húga, Romana éles hangon figyelmeztette:

„Valaki viccből feljelentett. A dragonyosoknak muszály volt nyomozniuk. Látták, hogy ártatlan vagy, felejtsd el az ügyet.”

A sámán Glenn-re nézett... kimerülten bólintott.

- Gyertek a házamba.

A fakunyhó felé fordult...

Serge-t erő töltötte el: azonnal elmondja a sámánnak, hogy barátját meg kell menteniük.

De úgy kell megtennie, hogy Greco csatlakozzon.

...Beléptek a kunyhóba. Greco látta: Romana épp a kandallóba rakott tűzifát estére.

Greco vizsgálódva rájuk nézett... *riadtan figyelni kezdte Serge-t.*

Látja: elsősorban a fiúnak van küldetése.

Serge nyomott hangon szólalt meg... de szilárd elkötelezettséggel.

- Én... ebben a világban meghaltam. Csak a sajátomban élek, onnan kerültem ide. Azóta küzdenem kell... de barátom Hydra mérget kapott, meg kell mentenem!

- Tehát élet és halál labirintusa próbálja elérni, hogy elvesz. – Greco komoran fújtatott... hangjában zord él jelent meg. - Túl fiatal vagy, hogy a sötétség elválasszon társaidtól.

Maga elé nézett, keserűen megrázta fejét.

- Kötelességem a holtaknak emelt oltárokat gondozni. Lelki egészségemet az segítené, ha támogatnálak utadon, de nem tehetem...

Romana élénk tekintettel figyelte őket, meggyőződéssel bátorított:

- Nem lesz baj, Greco! Én itt maradok, gondozni az emlékműveket.

Greco tekintetében erő jelent meg... elővigyázatosan a lány felé fordult.

- Ehhez még fiatal vagy. Aki a holtak emlékeivel vagy a hanyatlással foglalkozik, az könnyen célpontja lehet a gonosz lelkeknek!

- Ghetz, a bátyám mentett meg téged tőlük. Az életét áldozta érted.

Romana egyenesen nézett rá... de támogatóan bólintott.

- A húga vagyok... időszakosan elbírom a nehézségeket.

Neked viszont meg kell mentened ezt a fiataalt a korai haláltól... szerintem Ghetz is ezt akarja.

Greco magányosan állt, távoli emlékre figyelt... enyhén bólintott.

- Igazad lehet... Ghetz-nek a saját hibáimtól kellett megmentenie. Azt hittem, csak úgy tisztelhetem áldozatát, csak úgy lehetek biztonságban, ha elzárom magam a világtól... valójában csak a felelősségtől menekültem.

Ha már beláttam hiányosságom, a legjobbat kell létrehoznom, amit tudok.

Tisztelettel bólintott Serge felé.

- Elfogadod segítségemet társaidért?

Serge azonnal, zordan rávágta:

- Igen.

Bocsánatkérően nézett Greco-ra... a férfi megértően bólintott.

Visszaindultak a kikötő felé...

Greco tudta: a házaspár, akiknek a szertartást vezette, később gyakran segítheti a fiatalokat.

...

...Ma csónakjában eveztek, Radius szigetére indultak...

...Ő lehet az, aki végső útmutatást ad Kid felépüléséhez.

Meglátták az apró szigetet... kikötöttek a köves parton.

Szúró, füstös szagot fújt a sziget felől szél.

Glenn határozottan a fák közé indult...

Serge és társai rá vannak utalva. Ő ismeri Radius rejtekhelyét.

Tűzzel felperzselt, romos tisztásra értek.

Glenn ledermedt...

- Lynx... itt járt?

Guile kinyújtotta egyik karját.

- Nem érzem a Párduc elemeit... csak áttételesen.

Csak remélhetik, hogy Radius elmenekült... értékes a mester élete... és szükségük van tudására.

A tisztás túloldalán megjelent egy színes ruhás, alacsony lány...

Harle közeledett feléjük.

Nem tudják, mire készül.

Unott, de zord hangon szólt feléjük.

- A pontos válasz, Lynx parancsára történt.

A közelükbe ért. Már tisztán látták egymást.

Harcállásba mozdították kezüket, de a lány megállt.

Rajongó érdeklődéssel Serge-re nézett.

Ösztönösen, lelkesen szólt.

- Üdv, Serge! Hiányoztam?

Glenn komoran figyelni kezdett. Harcállásba lépett.

- Harle! Mit tettél Radius-szal?!

A lány elismerően válaszolt... de nyomasztja a múlt.

- Glenn... már elbuktál.

Glenn kétségbeesett indulattól hörgött... gátlástalanul.

- Mondd meg!

Harle sebzetten félrenézett... elhaló hangon szólt.

- Serge, te szeretnéd tudni, miért égettem fel ezt a helyet?

Harle ártatlan, értékes idegeneket öl... teljesen tisztán kell látniuk, hogy elbánhassanak vele.

Radius tudna segíteni Kid-en!

Serge elítélően figyelte a lányt, öklei megfeszültek. Zordan bólintott.

- Igen.

Harle hangja rideggé vált... de nem hajtotta erő.

- Hogy megtanítsalak titeket valamire. És hogy megszabaduljak a habókos vénembertől, aki itt lakik. – *Serge ledermedt...* - Az Acacia Dragonyosok szövetségese, és igen profi harcos.

Elszántan kitört:

- Sajnálom, hogy nem találtam itt. Nem tudom, hova mehetett.

Serge-t erő töltötte el...

de nem bízhatnak a lányban.

Harle keserűen, összetörten a fiúra nézett.

- Még egy dolog, Serge. Lynx Nagyúr adott nekem egy másik parancsot is. Azt, hogy lelassítsam kutatásokat.

Kid! MINDENKÉPP MEGMENTJÜK!

Harle undorral húzta elő hátáról fémrúdját.

- Megteszem.

A lány rárontott, de semmi joga késleltetni őket...

Serge-t elsőprő erő hajtotta, fáradtság nélkül verte hátra a lány végtagjait... Guile hasonlóan gond nélkül forgatta ki a lány csapásait, Serge és a mágus széles látókörrel kerülték ki egymást... Serge teljes dühvel halad előre, mindenképp célt ér...

A lány nem veszélyeztetheti Kid életét. Ezzel saját életét tette értéktelenné.

Serge véglegesen elintézi a fenyegetést. Barátja élni fog!

A leggyorsabban visszaveri a támadót, hogy ismét Kid felé törekedjen.

Utána gondolja majd végig, hogyan érjenek tartós biztonságba.

A lány jégpajzsot lőtt maga elé, remegve, riadt tekintettel hátrált...

Önvád érződött arcán. Keserűen vizsgálni kezdte őket.

- A düh adott nektek erőt... - hangja remegett, intenzíven rájuk nézett. - meddig uraljátok, mit léptek? Pusztítás után tértek vissza barátotokhoz?

Sírós erőfeszítéssel *Serge-re* nézett.

Elhalóan szólt.

- Viszlát, Serge!

Felugrott... *s eltűnt.*

...

Hátuk mögül idős hang szólt élesen:

- Lynx küldött titeket?

Megfordultak... egy kidöntött fatörzs mögül *Radius szólt!*

Ebben a világban is fehér tiszti egyenruhát viselt, amit megkoptatott az idő.

Glenn azonnal, segítségadásra készen felé indult.

- Radius! Szóval biztonságban van!

Máris lényegtelené vált környezetük. Csak az számít, hogy Radius-ban megbízhatnak.

A fehér szakállas mester szemei felcsillantak.

- Hohohó, Glenn! Rég találkoztunk! – békésen kezét nyújtotta felé. - Úgy látom, jól vagy.

Még érezték: intenzíven lélegeznek.

Glenn kezét fogott és bólintott.

- Örülök, hogy épségben megtaláltunk.

Radius komolyan figyelt, enyhén bólintott.

- Igen. Riddel kisasszony tájékoztatott, hogy Lynx és a tábornok a Sárkányerődbe utaztak.

Előre gondolkodtam, s a biztonságot választottam: egy időre elrejtőztem. Látom, Lynx valóban merénylőt küldött utánam.

Biztos vagyok benne, hogy a Tábornok nem tud az ellenem elrendelt támadásról. De Lynx áll mögötte.

Éreztem, hogy ilyesmi fog történni... ezért erős rejtékhelyet építettem a föld alá. Szerintem megmenekült a lángoktól.

Glenn kérlelő tekintettel fordult Radius-ra, nyomasztja amit mond:

- Lynx tervez valamit.

Radius támogatóan biccentett... mérlegelve nézett Guile-re és Serge-re.

A fiú és a mágus is elszántan, indulásra készen néz rá.

- Glenn, kik a társaid?

Serge érezte a sürgetést: Radius vendégszerető, de időben meg kell menteniük barátját!

- Ők...

Radius legyintett.

- Mindegy, gyertek beljebb. Szívesen látlak titeket. Tudom hogy siettek, tömören elmondok mindent.

Az egyik fatörzs felé indult... félredöntötte.

Megláttak egy függőleges kürtőt, falára erősített fa létrafokok vezettek a föld alá.

Radius mászni kezdett lefelé... követték.

Fentről szűrt fénnnyel megvilágított, otthonos csarnokba értek.

Az előteret díszesen hímzett szőnyeg fedte.

Radius megindult a terem közepe felé.

Vastag étkezőasztal volt a közepén, konyhabútorok álltak a fal mellett. Meleg színű falikárpitok és szőnyegek burkolták a csarnokot.

- Szóval már ismeritek Riddel Úrnőt és Glenn-t. Igen, egykor én is az Acacia Dragonyosok büszke kardforgatója voltam. Glenn apja: Garai, Zappa a kovács és én ékként törtük szét az ellenséges seregeket. De ez 15 évvel ezelőttig tartott. Amikor Garai életét vesztette a Központi Kontinensen, megesküdttem, hogy fiaira vigyázok. Hivatalosan négy éve vonultam vissza, miután Dario megkapta apja kardját, az Einlazer-t. Azóta itt élek, távol a világ konfliktusaitól.

Dario már nincs velünk... Az élet kiszámíthatatlan... Ekkor kereste meg Lynx Vipera Tábornokot. Beszélt neki a legendás kincsről, a Fagyott Lángról, ami bármilyen betegséget és bajt meggyógyít, s minden álmot valósággá változtat. Nem tudom, mi Lynx valódi terve... de Vipera Tábornok szerintem a Központi Kontinens katoná államát, Porre-t akarja megdönteni. Rengeteget szenvedett miatta a kontinens, Zenan lakossága... Vipera Tábornok szerintem egészséges és békés világot képzel el, amilyen egy időben az Órállam volt... vagy meg akarja találni a választ, miért bántjuk és öljük egymást az ókor óta...

De én már nem akarok semmi konfliktusban résztvenni. Különben se támadnék Vipera Nagyúrnak.

Figyelmesen Glenn-re nézett.

- Ha Lynx-re támadnátok, felkészülnetek kell lennetek.

Áthatóan rájuk nézett.

- Javaslom, hogy pihenjetez itt reggelig. Sok átkozott szellem kering a tenger fölött. Azt beszélik, megtámadják a hajókat és kiszívják az emberek lelkét.

Radius Serge-re nézett.

- Fiatalkoromban saját káromon megtanultam: nem a vagyon vagy a kényelem hozza el a lelki békéd. Hanem az ézelemvilág, amit kifelé terjesztesz.

... De látom, hogy valami nyomaszt titeket.

Serge erőfeszítésre készen, bizalommal nézett rá.

- Radius... Hydra mérget kell találnunk! Barátomat csak azzal menthetjük meg.

Radius azonnal a távolba fókuszált... figyelmesen, átgondoltan szólt.

- A Hydrák ebben a világban kihaltak. De Guldove-ban a sámán tud a a dimenziók közötti kapuról is.

Glenn-re nézett.

- A Sárkányok legendáját is ismeri. Ez létfontosságú segítséget adhat, mikor behatoltok az Erődbe.

A kitérő az időt húzza, de szükségük van rá, hogy megmentse Kid-et!

Azt az utat követik, amitől életben marad! Csak remélhetik, hogy elég idő alatt bejárlák.

Ha lehet, gyorsabb megoldást találnak. De olyat kell, ami megmenti.

Serge-re rátört a felismerés: a világunkban még élnek Hydrák!

Guile zengő hangon, távolra fókuszálva szólt.

- Fogytán az időnk. Fel kellene keresnünk a Sámánt.

Serge azonnal Guile-hez fordult.

- Térjünk vissza Guldove-ba. – hangján közvetlen támogatás érződött: Kid-re gondol.

Glenn óvatosan... de meggyőződéssel szólt.

- Egy lányért kockára tennéd az egész szigetet?

Serge tudta: Glenn csak akkor marad velük, ha a legjobb utat választják. Ha mindannyian úgy látják, hogy az Erőd védelem alatt áll.

Tisztán látta a dragonyost, átgondoltan szólt hozzá... de hangja remegett.

- A Tábornok védeni akarja a szigetet az Erőddel, s vannak hozzáértő emberei. De Kid-en csak mi segítünk. S a világból könnyen szerzünk Hydra mérget.

Most a többség ereje dönt.

Glenn látta Guile tekintetén: ha tiltakozik, a mágus szíve szerint bevágná a tengerbe.

„Egyedül nem tudok behatolni az erődbe.”

Gondolkozott...

„Igazuk van, hogy a Tábornok harcosokkal védi az erődöt. Ha a végére akarunk járni a Sárkányok legendáinak, velük kell tartanom Guldove sámánjáig... utána az erődhöz indulhatnék... de hálátlan lennék. Segítenem kell meggyógyítani és toborozni társaikat. Nem csak az Erőd védelmének növeléséhez. Hanem mert ez a helyes. A körülmények határozzák meg, mit kell tennem.”

„Addig még úgyis végiggondolom többször, melyik a jobb út, amit választanom kell.”

Már csak arról kell dönteniük, most rögtön induljanak-e. Mindkét esetben csak részben látják a veszélyeket.

Eltávozott küldöttek

Kikötöttek Guldove-ban. A többszintes sátrak és a bejáratí nyílásaikat összekötő fahidak magasodtak körülöttük... a sátrak között erősen hullámozott a tenger.

Serge elszántságot érzett: ha itt jár, szeretetet kell adnia, érezze a lány, hogy segíti!

Azonnal a szürke orvosi sátor felé indult. A fapadló nyikorgott léptei alatt.

Belépett, Doki döbbenten ránézett... gondterhelten bólintott.

Továbbment Kid szobájába...

Kid eszméletlenül feküdt ágyában, *a mérég terheli szervezetét...*

Mindenképp meg kell mentenünk Őt!

A lány mellé lépett... Kid forgolódhatott. Serge hozzá igazította a takarót.

Szüksége van rám... nem hagyhatom el.

Lépteket hallott a bejáratból: Doki lépett be.

Hangja enyhén remegett.

- A Hydrák már kihaltak. Más megoldást is keresnünk kell.

Segítek. Nem számít, mennyi esélyt látok.

...Szerető hozzáállását fenntarthatja az úton. Végül az hoz Kid lelkének gyógyulást, akár sikerrel jár, akár nem. A túlvilágról látni fogja.

„De amint lehet, tudjon róla, hogy segítem. Megkérem az orvost, hogy ha magához tér, mondja el neki.”

Doki némán intett Serge-nek. Visszakísérte az orvosi fogadóterembe.

Glenn és Guile feszülten várakoztak.

Glenn halkán kérdezte:

- Merre induljunk? – szétnézett társain. – Ötletek?

Serge azonnal fordulna bármerre, de nem ad támpontot a világ...

Guile érdesen szólt... komoran.

- Ettől féltém. Az egyetlen nyom a lány amulettje.

Doki intenzíven nézett rájuk.

- Ha a kiszáradt mocsárban keresünk Hydrákat, valószínűleg nem találunk időben. Lehet, hogy más gyógymódot kellene keresnünk.

Serge keserűen nézte a sátor falát...

Döntsük el, minden perc számít!

Glenn türelmetlenül kitört.

- Csak a jó irányba indulhatunk. Utána kell néznünk a híreknek!

Serge élettelen hangon... erővel szólalt meg.

- A tervezés is idő.

A borz ápoló lépett a sátorba... riadt felismeréssel nézet őket.

Együttérzően bólintott... támogatóan szólt.

- Beszéljetek a sámánnal. Lehet, hogy megtud valamit az amulettől.

Guile komoran szólt... hangja érdesen vágott.

- A falu sámánja örökölte a Sárkányistenek hatalmát és vezeti ezt a falut. Olyan, mint egy törzsfőnök. Talán tud valamit, de nem biztos. Egy próbát megér.

Lángoló szemmel Serge-re nézett... komolyan figyelmeztetett.

- De sokat nem késlekedhetünk. A hajón ki kell találunk, merre vegyük az irányt.

Határozott léptekkel vezetni kezdte társait.

Kiléptek a függőhidakra, a sámán díszes, magas sátra felé indultak.

...Nem sikerült megtalálniuk a gyógyuláshoz vezető utat. Rá kell találniuk, hogyan segítsenek elhárítani a vészt.

Kétségbeesetten reménykedtek, hogy a sámán tud segíteni.

...Mindent megtesznek, hogy rátaláljanak a Hydra méregre. Már nem számít, milyen eredménnyel járnak.

Teljes erőfeszítést tesznek. Nem fogy erejük: szeretetük hajtja.

Felmásztak a függőleges falétrákon a sátor felső szintjéhez, kiléptek a fagerendákkal tartott körteraszra...

hideg nyugalommal kérték az őrt, hogy beengedje őket.

Beléptek... rövid fáklyák világították meg sátor közepén álló alacsony, fehér kőrakást.

Fehér lila-ruhás, világos hajú hölgy lépett feléjük.

- Üdvözlünk a Sárkány Oltárnál! Steena vagyok, a falu vezetőjét és főpapját, Direa úrnőt szolgálom.

Bizonyára útmutatásért jöttetek. Nyugodtan beszéljete nyíltan Direa úrnővel.

A kőrakás előtti oltárnál szürke ruhás, idősebb nő ült.

Segítőképpen figyelte őket.

Serge-re nézett.

- Fiatal és figyelmes megjelenésed van... de furcsa a kisugárzásod. Fiatalkoromban megtanítottak, hogy időnként feltűnnek olyanok, akik idegen szelet keltenek, de te vagy az első, akivel találkozom.

Serge ridegen bólintott... *Kid-et kell meggyógyítaniuk.*

- Ebben a világban halott vagyok.

A sámán röviden bólintott... gondolkodva, elhalóan szólt.

- Értem. Ez lehet az oka.

Serge egyenesen a szemébe nézett...

- Az én világomban még sok Hydra él a szigeten, mérget kell tőlük szereznem, hogy megmentsem társam!

Direa felélénkült.

- Ha fegyvereddel együtt kerültél ide, valószínűleg áthozhatod a Hydra mérget és megmentheted barátod.

Nem tudom, hogy juthatnál vissza a világodba. De ha valaki átkerül egyik világból a másikba, annak mindig nyomós oka van.

Az Eredet Földje... Talán ott a segítség kulcsa. A kulcs, ami összeköti világodat a miénkkel. A dimenziókat a kulcs torzítja, így kerülnek közel egymáshoz.

Mindenki maga dönt útvijáról. De amíg evilági emberek vagyunk, időnként eltévedünk. Imádkozok, hogy a hat Sárkányisten vezessen utadon.

Igaza van Direa-nak? Ha igen, hogyan tud eljutni Kid gyógyulásához?

Ha igaz, hogy több világba juthatnak el, mindenki, aki erről tudomást szerez, csak a legjobbra használhatja. Haláluk után megkapják igazságos következményét annak, amit okozni akartak.

Glenn türelmetlen érdeklődéstől hajtva előrelépett.

- Mit tudnak a Sárkányerődről?

Minél többet meg kell tudnia, hogy felkészülten érvényesíthesse a tisztességét.

A hatalom megbízás, hogy elhozzák a harmóniát. Csak az számít, az igazság felől szégyenbe hozzák-e magukat. A túlvilágon mindenkit megítélnék, hogyan élt a hatalmával. Figyelnie kell, hogy erőfeszítésével a legtöbbet segítsen és a legkevesebbet ártson.

Direa mélyet sóhajtott... kimerültség érződött szavain.

- El Nido-t korszakok óta úgy hívják: A Föld, ahol a Sárkányok Alszanak.

Sok szigetet a Sárkányokról neveztek el... vagy a Sárkányfik romjairól és eszközeiről. Utatok során talán már volt dolgotok néhányal.

A leghíresebb három sziget az Égsárkány, a Földsárkány és a Vízszárkány szigete, valamint a Sárkányerőd: az ősi rom nem messze keletre.

A Sárkányfiak által hátrahagyott számos rom közül ez az egyik, ami még működőképes.

A Sárkánykönny az eszköz, ami beindítja a romot. Őseinknek a már kihalt Sárkányfik adták barátságuk jelképeként.

A sámánok utódaikra örökítették, de...

Steená keserű indulattal megrázta fejét.

- Ellopta egy ismeretlen merénylő. Nem tudjuk megbízói szándékát, de ha az ősi romot akarják beindítani, katasztrófa súlyt a földre.

Direa szavaiban határozott él jelent meg...

- Népünk keresi a Sárkánykönnyet... de még nem találjuk nyomát.

Serge önállóan feltette kezét.

Steená türelmesen bólintott.

- Ha kérdéseitek van, legjobb tudásom szerint válaszolok.

A Mester csak segít, nem tart meg magának semmit.

- Merre van az Eredet Földje? ... Hogyan jutok vissza a világomba?

Steená áthatóan nézett rá. Hangja barátságos, támogató volt.

- Az Eredet Földje... nem tudom, merre lehet... de minden jelenségnek oka van.

Úgy érzem, utadat más akarat is vezérli, nem csak az, hogy meghaltál ebben a világban.

A dimenziós torzulás, amiről Direa Sámán beszélt... ha létezik az Eredet Földjén, miért nem tudtál visszatérni a valódi világodba? Ezt komoly rejtélynek tartom.

Mielőbb meg kell mentenem Kid-et, nem számít a többi...

Steená szemei kitágultak... röviden bólintott.

- Szerintem egy tárgy szolgál kulcsként, hogy utazhass a világok között. Ez a kép egy hiányzó darabja. Valami, ami elég erős ahhoz, hogy Serge-t visszaküldje, aki nem illik ebbe a világba...

Mi lehet az... a Fagyott Láng? ... A Vipera Udvarháznak már birtokában van a Sárkánykönny!

- A Sárkánykönny az?

- Az egy kék, apró láng alakú kristály. Őseink a már kihalt Sárkányfiktól kapták. A hagyomány szerint minden sámán örököseire hagyta, de valaki ellopta Guldove-ből.

A legenda szerint a Sárkánykönyv szükséges a Sárkányerőd beindításához. Kemény és meredek az út, a helyiek se mennek arra... de ha a Sárkánykönyv birtokosai a Sárkányok engedélye nélkül beindítják az erődöt, az csak vészt hozhat a földre.

Be kell hatolniuk az Erődbe, hogy eljussanak a Hydrákhoz?! A dragonyosok legerősebben a Sárkánykönyvet őrzik, esélyük sincs megszerezni... Ehhez Glenn segítsége is kevés...

A Vipera Udvarház, Lynx... útjában áll Kid gyógyulásának? ... Talán más úton is eljuthatnak a Hydrákhoz.

Lehet, nem véletlen, hogy egyszerre kell megmenteniük Kid-et és a szigeteket.

Serge-t erő töltötte el.

Azzal marad tisztességes, ha kitart Kid mellett. Így segít védeni a világot.

Direa gondterhelten, de távolságtartóan szólt.

- A rommá vált Erődöt a Sárkányok Kristálytisza Bölcsessége hozta létre. Ismeretlen a rendeltetése, és egyetlen ember se láthatja át. Ha az időjárás indítaná be, szabályozatlan energiát sugározna... ez súlyos csapás lenne az élőlényekre.

Steena hangja felélénkült.

- A Sárkánykönyvet ellopták, így nem zárhatjuk ki, hogy egyszer bekövetkezik a katasztrófa.

Direa Glenn-t figyelte... sejtette, hogy a dragonyost küldetése az Erődhöz viszi.

- A Sárkányfik hagyatéka a sok épület és szobor ami még El Nido-n megtalálható. A legtöbbet romba döntötte az időjárás, de néhányuk még épen áll. Az egyetlen, ami megőrizte eredeti formáját, a Sárkányerőd. A Máglya Hegyének tetején áll.

Észrevettétek? Sok sziget őrzi a Sárkányok nevét. Mert azokon a szigeteken éltek a Sárkányistenek. De ahogy a történelem haladt, az emberek egyre kevésbé törődtek a természettel és a Sárkányistenek elrejtőztek...

Szomorú történet... a szárazföldön azt tanítják, hogy az emberek és a félemberek nem tudnak együtt élni. Úgy látom, a szárazföldön egyre távolabb élnek a természettől... és ezzel együtt a harmóniától is. Ha elszakadunk attól, amihez tartozunk, elveszítjük egészségünket.

Eredetileg sárkányfik, félemberek és emberek éltek El Nido-n. A Sárkányisteneket követték és egy közösségben éltek. Ma már nehéz lehet elképzelni, de így volt.

Évszázadokkal ezelőtt telepesek jöttek a nagy szigetekre, a többi nép a szélső kis szigetekre szorult vissza.

A bolygó erővonalai bizonyos pontokban összeérnek. Az egyik pontot a Sárkányok Szent Vízesésének nevezzük. Ha véletlenül rátaláltak, talán a bolygó vezet oda titeket.

Valószínűleg tudjátok, az anyagi világ 6 elem egyensúlyára épül. Ezek: fehér, fekete, vörös, kék, zöld és sárga. Mindegyik egyensúlyban tartja párját, fenntartva a világot.

Az elemek képviselőit nevezzük Sárkányisteneknek. A természet erejét testesítik meg, ezért a Természet Isteneinek is nevezik őket.

Ha a nap fehér, az árnyék fekete... a láng vörös, a víz kék... zölden hullanak az erdő levelei a szélben. A Sárga a Földanya ereje.

A Sárkányistenek már az emberek megjelenése előtti korokban is védelmezték ezeket a szigeteket. Ezért nevezték el szigeteket az Égsárkányról, a Vízszarkányról, a Földszarkányról... népünk emlékezete szerint a Sárkányok egykor azokon a szigeteken laktak.

De évszázadok teltek el, mióta a telepések megérkeztek El Nido-ra. Már csak a Fekete és a Fehér Sárkány jelenik meg nekünk. Senki nem tudja, hol él a többi Sárkányisten.

Lehet, hogy eltávoztak tőlünk, s csak a világ egy másik korában térnek vissza. Az utóbbi években egyre több utazó keresi a Sárkányokról fennmaradt tudást és a romokat. Tőlük talán többet is megtudhattok a Sárkányokról, mi csak az ősi tudást őrizhetjük.

Serge tudta: most rátalálhat mindenre, ami veszélyezteti Kid-et.

Mindenre rá kell kérdeznie.

- Mi az a Fagyott Láng?

Steená Direa felé fordult...

a sáman enyhén bólintott.

- Erről én még nem hallottam. De törzsünk verses hagyománya őriz emlékeket lángokról. Nem tudom, hogy ez a fagyott lángra is érvényese, de megosztom veled:

„Nagyon figyelj, amikor a lángba nézel... mert a Láng visszanéz rád. Vagy átalakít valaki mássá... vagy hamuvá éget.”

El Nido egyik ősi verse utal a gonoszra, amit elzárt a Hat Sárkány. Ez áll benne: A gonosz láng, ami elárasztaná a világot...

Gonosz láng. Ha a fagyott lángra utal... ne kerüljön emberek kezére.

De soha nem tapasztaltuk, mire utal a vers.

Serge türelmetlensége a tetőfokára hágott.

„Meg kell mentenünk Kid-et!”

De az oda vezető útra csak a helyzetet áttekintve találhatnak rá.

Guile rátette vállára kezét.

- Serge! Az Amulet! Amit Kid adott!

Serge elővette zsebéből.

Guile kezébe adta.

A mágus döbbenten, folytott hangon szólt.

- Érzem: nagyon erős mágikus ereje van! Mágusanoncként hallottam: ahol a világok közel kerülnek egymáshoz, a mágiával erősen töltött tárgyak lehetővé teszik az irányított átkelést! De csak azok számára, akikben erős a remény és az akarat.

Akkor valószínűtlennek tartottam... de most szinte biztos: ezzel az amulettel átkelhetünk a világodba, mindannyian! ... De tudnunk kell, hol használjuk.

Serge kör alakú, fényes faborítású könyvtárban hallotta a kék ruhás mágus szavait...

„A helyszíneket, ahol a világok több részre hasadnak, mi Angelus Errare-nek nevezzük: ahol az angyalok eltévednek. Azt tapasztaljuk, az ilyen elágazási helyeken a világok közel maradnak egymáshoz, s ez lehetővé teszi, hogy utazzunk közöttük.”

Serge-be belehasított a felismerés.

- Opassa partján kerültem ide. Az a kapcsolódási pont.

Guile szemei élesen izzottak.

- Oda kell mennünk. Azonnal.

Zord indulattal Serge-re nézett. Komolyan szólt:

- Te vagy a dimenziós torzulás. Te vagy a kulcs. Veled biztos átkelhetünk.

...Sikerrel kell járniuk. Mindent megtesznek, ami rajtuk múlik.

Kikötöttek Opassa partján, Serge feltartotta az amuletet, csak világát és Kid gyógyulását látja maga előtt...

A szél enyhén fújt, a növények illata más volt!

Társai körülötte álltak.

A rovarok úgy ciripeltek, mint Serge régi emlékeiben.

Visszajutottak Serge világába.

Serge-t fájdalom hajtotta, tettekre készen nézett szét a növényeken.

Nem késlekedhetünk: meg kell találnunk az ellenmérget!

...

Rohanjak be a faluba, szólni, hogy élek?

Anyu is azt akarja, mentsük meg Kid-et.

Nem befolyásolhat senki.

...Azonnal a láb felé vették az irányt... a sziklás hegyek közelébe értek, meghallották a vízesés hangját...

a hegyek tövében meglátták a mocsarat. Magas, sárga szárú növényei az ösvények fölé hajolnak.

Két ór állt a lápra vezető ösvény sziklái mellett. Kezükben lándzsát tartottak.

Serge ismerte őket: az egyik közeli faluban éltek.

A magasabb ór felé fordult... barátságosan szólt.

- Serge! Nem mondták a falu öregjei, hogy ne gyere ide?

Serge halkán válaszolt. De érezte hangján: ha harcban kell átvágnia magát, azt is megteszi.

- Mindenképp be kell mennünk.

Az ór komoran, csodálattal nézett rá... bólintott.

- Nem kérdezem, mi az. Látom a szemedben, hogy létszükséges.

Végignézett Serge társain.

- Bemehettek. Ennyien vissza tudjátok verni az állatokat.

...Haladtak a mocsárban, de itt még Serge sose járt... nem tudja, milyen a Hydrák hangja... a növények közül bármi rájuk támadhat, a rovarok hangja is idegen...

Az ismeretlent kell legyűrniük, hogy társa meggyógyuljon.

Zöld tisztásra értek.

Óvatosan haladtak a széle felé... lábuk alatt besüppedt a talaj,

lejtőként beomlott, s ők leestek...

hideg vízbe, földalatti üreg vette körül őket.

A tó szélén kék ruhás, alacsony tündér feküdt.

Indák vették körbe.

Glenn Guile-re nézett.

Ki kell szabadítanunk.

Serge türelmetlen indulattal, de körültekintően a tündér felé lépett, a lény rémulten, de hálásan nézett rá, *szét kell szakítaniuk az indákat...*

Öblös hang szólt a víz közepe felől:

- *VÁrjatok, DRágáim! Azt Hiszitek, ÉLve Klmehtettek? A VAcsoRámat is Elvinnétek?*

Serge megpördült, *hatalmas, ráncos polip figyelte őket a vízgyűjtő közepéből...*

Mohó élvezettel szólt, *máris rájuk veti magát!*

- Csápjaim korongjai régen éreztek már emberi húst! Főétel lesztek a tündérhez képest!

Megtiszteltetés Madam Pentapus vacsorájának lenni!

Csápjait kilőtte feléjük, Guile azonnal tűzgolyót lőtt rá...

Glenn előhúzta kardját, a polip felé tört, az keringve menekült előle...

A polip jogosan próbál enni. Ez vitathatatlan.

A természet szemszögéből ők is csak egy apró, törekvő csoport.

Ha elbuknak, Kid is meghal.

Serge-nek mindenképp meg kell mentenie.

Neki tartozik többel, őt kell támogatnia.

Ezt csak a polipot visszaverve tehetik meg.

Pörölyével a polip csápjaira súlytott, de erősebb sebet okoz Glenn és Guile...

a mágus előhúzta rézpálcáját, két kezével összenyomta...

s a pálca a polipból tört elő, az földöntúli hangot hallatott...

s bénultan összerogyott.

Guile intett kezével, a pálca visszarepült hozzá, ő undorral lemosta.

Serge azonnal a tündér felé tört, leszedte róla az indákat...

A tündér döbbenten, elhalóan szólt. De szemeiben hála izzott.

- Köszönöm, hogy megmentettetek.... kemény emberek vagytok.

Razzly vagyok. A Vízszarkány Szigetéről jöttem.

Guile váratlan figyelemmel fordult felé.

- Arról a szigetről azt beszéltek, természetellenes időjárás köszöntött rá, vízforrásai elapadtak.

Serge rádöbbsent: a mágus ezt a másik világ szigetéről hallotta.

- Jól tudjuk?

A tündér kényelmetlenül megrázta fejét.

- Nem, jól el vagyunk látva vízzel.

Serge felnézett a talajig vezető kürtőre.

Ridegen szólt, mindenképp folytatnia kell útját.

- Hydra mérget keresünk, a barátomat meg kell mentenem, a méregből készíthetünk ellenanyagot.

Razzly Serg-re nézett... kezdett megkönnyebbülni. Halkan, de támogatóan szólt.

- Láttam hydrát a közelben. Mielőtt az óriásméhek elfogtak és polipcsalinak használtak.

Szeretnék hazamenni, de egyedül könnyen elfognak a mocsárban. Csatlakozok és segítek, amíg kijutunk innen.

Kék, áttetsző szárnyai szétnyíltak hátán.

- Egyesével ki tudlak vinni titeket a felszínre.

...

Razzly sebesen vezette őket az ösvényeken, pontosan tájékozódott.

Hatalmas, zöld levelű növények borultak fölējük... megéreztek a levegőn: párolgó tó felé tartanak.

- Állj, emberek! Nem mehettek tovább!

Fekete, fémsisakos törpök figyeltek a növények közt előtörő sziklákon.

Hegyes lándzsákat markolták.

- A Hydrák a sziget megbízott őrői, nélkülük a mocsár meghalna! Ha rátámadtok, előtte ellenünk kell küzdenetek!

Serge ridegen elővette pörölyét. Keserűséget érzett, tudta: számos törp támad rájuk.

Csak remélhetik, Razzly kitart mellettük.

- Most meghaltok, torz emberek!

GUILE TÚZGOLYÓKAT ÉS JEGET SZÓRT RÁJUK, A TÖRPÖK ORDÍTVA VONULTAK VISSZA...

Az egyik törp messzire kiáltott:

- Túl erősek, nem bírunk velük!

Tehát még többen vannak a közelben.

Serge-ék előretörték... a sziklákon túl lejtő vezetett a tóhoz.

Az egyik törp a parton állt, haragosan szólt felējük... tekintetén látszott: tehetetlen.

- Távozzatok, természet meggyalázói! A mocsár megtorolja tetteitek!

Azonnal a tó felé fordult, átható hangon szólt:

- *Hydra Nagyúr, jőjj segítségemre! Szembesítsd az embereket a fájdalommal, amit az élővilágnak okoznak!*

A tó vize felzubogott, hatalmas, kígyó formájú Hydra tört elő,

... FORRÓ SAVAT FÚJT RÁJUK!

...Serge azonnal félreugrott, csak reméli, társai is megtették, elesett a gyökerekben, tüzet fókuszált kezébe...

Rideg erőfeszítéssel harcoltak, csak a számukra értékes élet számít... megvetően lötték a Hydrát az elemekkel.

Átgázolnak a természetben, hogy megmentse barátjuk. A mocsár lakói saját szemszögükből joggal védik egymást.

Serge-ék fenntartják hűségüket. Ezért a természetben is átgázolnak.

...Ha nem tehetik, a csata végén kiderül. Amíg küzdhetnek, megteszik. Mindenki azért harcol, akiért felelős.

A Hydra mély hangon üvöltött... Guile rézpálcája állt ki törzséből.

Dűlöngélt... s a partra borult.

Razzly keserűen nézett társaira.

A tündérek legendái szerint a Hydrák több száz évig élnek. Ez volt az utolsó Hydra, aki életet adott a mocsárnak. Nélküle a vizek mérgezővé válnak. Pusztulásra ítélték a törpök élőhelyét.

Guile elővett tarisznyájából egy üvegcsét, a Hydra csöpögő fogához lépett.

Tudta, hogy az állat fogainál van a mérge.

Megtöltötte az üvegcsét.

Fémcsörgést hallottak a nagylevelű növények között...

Törp vezér rohanva érkezett harcosaival. Kivont szablyáikat maguk előtt tartották.

Meglátták a Hydrát, megálltak... dermedten nézték.

A vezér halkán, élettelenül szólalt meg.

- Mit tesztek Földanyával? Nem gondoltok a holnapra... ész nélkül égetitek az erdőket. Úgy alapítotok településeket, mintha csak ti élnétek e bolygón!

Ismeritek a többi életforma alkotásait? Az evolúció kisiklása vagytok...

Leeresztette szablyáját... keserűen elvezette társait.

Tudta: népének új élőhelyet kell keresnie.

Sege-ék figyelték a mocsár zajait. A törpök léptei eltűntek a távolban.

Razzly megkönnyebbülten, reménykedve nézett társaira.

- Mi, tündérek is erdőben lakunk. Tudjuk, nem minden ember rossz: sokan támogatják a természet harmóniáját és értékelnek minden élőt, a legapróbbakat is.

Most muszáj volt védenetek azt, akinek tartoztok.

A Hydra alól fiókák jöttek elő... a növények felé togyogtak.

Razzly tömör döbbenettel szólt:

- Serge! Ez a Hydra gyerekeket nevelt az erszényében! Ennek az erdőnek van jövője, amíg élnek! Törékeny reménye maradt, de fel tudja nevelni őket.

Glenn Serge-re nézett. Óvatosan, támogatóan szólt:

- Vissza tudjuk vinni a Hydra mérget Kid-hez. Azt nem tudjuk, Te hányszor kelhetsz át a világok között.

Kid lehet, hogy nem tehet érte, de tenne érte, ha tudna.

„Mindenképp meg kell mentenem, nem maradhatok ebben a világban.”

Összeszorult fogakkal bólintott.

- Akkor is visszamegyek Hozzá.

... Egyenesen Opassa partjára mentek. Nem léptek be Serge falujába.

Glenn körültekintően, jóindulattal figyelmeztetett: miután átadták a mérget az orvosnak, tovább kell indulniuk a Sárkányerődbe. Meg kell akadályozniuk a pusztulást.

A Vipera udvarház dragonyosa volt, továbbra is a szigeteket védi.

- Kérlek, tartsatok velem. Rátok számíthatok.

Guile látogató a szigeteken, Serge egy partmenti faluból érkezett... mindez nem fontos.

Csak az egyén lelki minősége számít, ahogyan másokra hatni próbál. Lelke bármilyen lehet. Független származásától, körülményeitől, megjelenésétől, rangjától.

...Serge gondolkozott: ha a szigetek elpusztulnak, Kid se éli túl... az orvos látja majd, el tudja-e készíteni az ellenmérget.

De utána is segítségre lehet szüksége. Serge tudja: további utakat kész megtenni barátjáért.

A Sárkányerődöt sokan védik.

Új történet

Megérkeztek Guldove kikötőjébe, Serge hidegnek érezte a szelet...

A Hydra mérget Guile őrizte, siettek az orvos sátra felé...

...az orvos fogadószobájában nem volt senki... Serge törtetett tovább Kid szobájához...

Beléptek a szobába... az ágy üres volt.

Mi történt? Hol van Kid? Nem mondják, hogy...

Serge az ágyhoz lépett, kezében Kid medálját tartotta...

Torka égett.

Glenn kesztyűjét érezte vállán.

- Nem a Te hibád volt.

Élénk lépteket hallottak mögöttük... *Kid lépett a szobába fehér ruhában.*

Látszik rajta: örül.

Éles hangon, nyugodtan szólt.

- Mit kerestek itt mindannyian? Jó rég elmentetek... de mért néztek ilyen holtra váltan?

Serge odarohant és a nyakába ugrott... időben megállt, hogy ne döntse fel, óvatosan karolta, hogy a lány gond nélkül lélegezzon.

Csak a lány haját látta maga előtt...

Kid döbbenten állt... s hálásan átölelte Serge-t.

Serge ösztönösen, rekedten kérdezte:

- Hol voltál?

Hátrább lépett, s nézte Kid-et...

A lány élt, és egészségesnek tűnt.

Itt van, vele!

A világ viszontagságai még sokáig nem vehetik el.

Boldogan Kid vállára tette kezét. Figyelte, hogy nem nyomja karja súlya.

A lányon látszik: fontos neki, hogy értékelik.

- Hát, panaszkodtam emiatt a hercegnői ruha miatt, erre eltették a saját ruhám, hogy ne akarjak megszökni.

Úgyhogy körbejártam a falut ebben a kórházi öltözékben.

De miért jöttetek vissza? Aggódtatok értem?

Serge ösztönösen bólintott.

- Igen.

Kid két kezével enyhén megnyomta Serge vállait.

- Nem fogok holtan összeesni ilyen gyenge méregtől. Bár igaz, ezúttal nem sokon múlt.

Elfordult, s járkálni kezdett a szobában.

Serge döbbenten, de megkönnyebbülten nézett rá... elhalóan, közvetlenül kitört:

- Hogyan hatástalanítottad a mérget?

- Fogalmam sincs. A doki visszajön délután, kérdezzétek őt.

A lány visszaért Serge mellé. Elismerően nézett társaira.

- Nem tudjuk, mit hoz a jövő. De az legyen a célunk, hogy mindig számíthassunk egymásra. Nem az átmeneti elismerés. Mikor kijavítasz, jóindulatból teszed. Valódi szellemi fejlődést az hoz, ha kitartunk egymás mellett.

Kid határozottan, kedvelve nézett Serge-re.

- Nagyon jóképűvé váltál, mióta utoljára láttalak. Sokmindenen keresztül mentetek, amíg én durmoltam. Ezek szerint már nélkülem is életben maradsz, igaz?

Nagyon jól teljesítettél, barátom! Legalább most legyél felszabadult!

Kezét Serge vállára tette és a szemébe nézett.

- Serge... köszönöm. Azt hitted, az életem múlik rajta.

Hálásan elmosolyodott.

- Most én tartozom neked.

Nem szükségszerű, hogy vannak társai, és nem tudja, meddig élnek. Most tudja kifejezni megbecsülését.

Zajt hallottak a külső szobából... talán az orvos érkezett meg.

Átmentek a Doki szobájába.

A magas orvos letette táskáját, gyógynövényeket pakolt ki asztalára.

Serge a tiszteletet megadó távolságtartással akart szólni, de hangjában rajongó erő jelent meg:

- Doki, hogyan hatástalanította a mérget?

Kid szemein fájdalmas emlék jelent meg, de komoran elmosolyodott. Hangja barátságos volt.

- Semmit nem veszít, ha megosztja, igaz, Doki?

A Doki váratlanul tenyerébe hajtotta kezét.

- Véletlen volt... - a múltbeli fenyegetés nyomása érződött szavain – vagy inkább a Sors rendelése.

Intenzíven rájuk nézett... de szemeivel élénk emléket látott.

- A falunkban megszállt egy kék taláros ember. Hallotta a falusiaktól hogy Hydra mérgezett meg, s adott egy fiola mérget.

Kid hálásan elmosolyodott.

Élénk bizalommal szólt:

- Ki volt a fickó, Doki? Tudod a nevét?

Az orvos a távolba meredt... közvetlenül válaszolt. Hangján érződött: megkönnyebbült Kid gyógyulása miatt.

- Sajnos nem tudom... azt mondta, háttérben akar maradni. Mikor tovább kérdeztem, annyit mondott, hogy a szárazföldről érkezett, azért volt nála a fiola.

Kid lelkes érdeklődéssel görgette szavait.

- A szárazföldről?! Legalább esélyem legyen megköszönni neki! Ha MEGTALÁLOM... - váratlan éllel tört ki... megrázta fejét. Szusszantva nevetett. – Nem, azt Lynx-el tenném.

A doki fölállt. Keserűen, de elszántan rájuk nézett.

- Ez történt. Én kudarcot vallottam mint orvos. Nem tartom megbocsáthatónak, de bocsánatot kérek.

Serge-ék barátságosan, de dermedten néztek rá...

Kid harsányan, meggyőződéssel kitört.

- Várjon, Doki! Maga készítette az ellenmérget! Az alapanyag maga nélkül semmit nem ért volna!

Az orvos határozottan figyelt, halvány mosoly jelent meg arcán... ösztönösen sóhajtott.

Elismerően bólintott a lány felé.

- Köszönöm Kid!

A lány legyintett.

- Ugyan már! Én tartozom köszönettel.

A Doki visszaült az asztal mellé...

... s elárasztották az elmékek:

Orlha pultjára roskadva tartja fejét, bebörtönzi Kid szünet nélkül fogyó életerejét... nincs ereje fordítani a lány állapotán... karjai majdnem remegni kezdtek, forró levegőt lélegzett ki: lázas az aggodalomtól, elháríthatatlanul közelít a beteg elvesztésének perce...

Orlha életerős, határozott léptei közeledtek.

Doki azonnal ránézett, őszintén szólt... hangja kérlelő, erőtlen volt.

- A beteg elérkezett ereje határához. Ha nincs ellenszérum, órákon belül meghal.

A lány támogatóan bólintott... reménykedve.

Kísérője felé intett: fehér szakállú, kék taláros ember állt mellette.

Kezében kékesfehér folyadékkal töltött üvegcsét nyújtott felé.

A Doki dermedten nézte... gátlástalanul kitört:

- Hydra méreg?! – élesen látta a szakállas férfit, tettekre készen kérdezte: - Hogyan? – Nem számít, Kid-et kell időben meggyógyítanom! ... Türelmetlenül legyintett. - Ráér megtudnom! Ezzel rögtön elkészítem az ellenmérget!

...Gondolatban már a rendelőjébe lép, tettekre készen kiált a hód nővére...

„Nővér! Segítsen, használnunk kell a labort!”

Azonnal felállt. Remegett, de most kell teljesítenie, egyetlen esélye van...

Egyenesen az öregemberhez szólt, de hangja folytott volt.

- Nem tudom, hogy jutott hozzá... sem azt, valójában ki ön. De nem kérdezek semmit. Megtette a magára eső részt, most én jövök.

...

... Semmit nem látott, semmi nem számított: sikeresen megvalósítja a főzet lepárlásának lépéseit, majd beadja a félálomba feliasztott lánynak...

...

Egyedül Orlha vendéglője köti az emberi léthez.

Ahogy közeledett a pult felé, távozni kezdett róla a feszültség, de kimerültnek érezte magát...

A lány nyugtatóan, visszafogottan nézett rá... döbbsen elismeréssel.

Nem tudja bejárni a Doki útját, de ő tartja benne a lelket.

- Doki, hogy van a lány? Rendbejön?

Doki lelassulva, homályos tekintettel ült a székre.

- Igen, átlendült a mélyponton... Úgy tűnik, nyom nélkül felépül. A lány keményen bírta, de csak az ellenmérget gyógyítja meg.

Orlha-ra nézett, érezte a kimerültséget... lehet, hogy most rögtön az egyik heverőre dől és elalszik.

- *Valaki elhozta, amit már lehetetlen találni: Hydramérget. Még mindig nem tudom elhinni.*

... Serge és társai rajongva néztek rá... neki még ki kell tisztítania gondolatait.

Örömmel, de távolságtartóan szólt.

- Itt vagyok a szomszéd szobában, szóljatok, ha szükség van rám. – éles figyelemmel végignézett rajtuk. - Ne feledjétek: bár a méreg távozott Kid-ből, még le van gyengülve. Később találkozunk!

Serge gondoskodásra készen Kid-re nézett... a lány elismerően, őszinte kötődéssel nézett vissza rá.

Kid halkán, humorral szólt.

- Az az elsődleges, hogy együtt vagyunk. Másodlagos, hogy mit csinálunk.

Társaival visszavonult a szobájába.

Kid visszafogottan szólt Serge-hez.

- Elsősorban azt nézzük, mi árt és mi segít, hogyan építhetjük a barátságot. A személyes kapcsolatra számíthatsz. Őszinte meglátásaival segít tájékozódni.

Serge komolyan nézett rá. Nyomasztotta, amit mond.

- Valamit tudnod kell. - *A lány azonnal figyelt rá.* – A Vipera dinasztia a Sárkányerődbe vonult.

Kid szemei felélénkültek. Közvetlen hangon válaszolt.

- Az a legősibb rom a bolygón, amit a sárkányok itt hagytak. Úgy hallottam, a Sárkánykönny aktiválja az Erődöt... Serge, emlékszel a kék gömbre, ami Vipera Nagyúr íróasztalán volt?

A fiú elkötelezett támogatással bólintott.

- Igen.

Kid az ablak felé fordult, halkán, komoran beszélt. De együttérző tettekreklés sugárzott szavaiból.

- Ha nem tévedek, az a gömb a Sárkánykönny. Tehát most Vipera Nagyúr birtokolja.

Glenn révülten, bizonytalanul kitört:

- A Tábornoknál a Sárkánykönny?

Kid átgondoltan rájuk nézett, de szemeiből erő sugárzott.

- Aktiválni akarja vele a romot. Bármilyen lesz a vége, nem várhatjuk ölbe tett kézzel.

Glenn izgatottan, veszélyt látva szólalt meg.

- Az egy behatolhatatlan erőd változó magasságú sziklával körülvéve... s úgy hírlík, a Sárkányok ereje is zárva tartja. – *komoran hallgatott... keserű előrelátással folytatta.* - A Tábornok szerintem Porre invázióját akarja elkerülni.

Kid elismerően bólintott.

- Erről nem hallottam semmit, de lehetséges.

Glenn kimerülten nézett végig társain.

- Oda kell mennünk! Úgy hallottam, lávafolyamok keringenek benne. Föl kell rá készülnünk.

Időben tudnia kell a vésről, hogy elhárítsuk.

Guile és Kid azonnal bólintottak... *Serge azonnal Kid-del tart...* biccentett.

...

Serge érezte: szereti Kid-et, ösztönösen összekészítené az utazó holmikat, ne neki kelljen.

De a lány a szigetek térképeit alig ismeri, az utazás megtervezését ráhagyja Kid-re. Persze leellenőrzi, s ha hibát talál, szól a lánynak: keresse meg és adjon megoldást.

„Mitől érzi rosszabbul magát? Ha segítetek, vagy ha ő csinálja?”

„Akkor se hagyhatok rá mindent.”

...Kid életerősen figyelte a tengert a sátor ablakán át... a véstől gyorsabban nyerte vissza erejét.

Guile kérdően nézte Glennt, de a fiú elmerült gondolataiban, nem talált több biztos pontot... a mágus átgondoltan szólt... de nem lát előre mindent.

- Most, hogy találkoztunk velük, lehet, hogy a Birtok őrzését is megszigorítják.

Kid élénken rájuk nézett.

- Vegyük számba vagyunkat, hogy ki mivel segíthet. Így azt is megtudjuk, hogyan védjük egymást.

Guile szeme fölcsillant. Régi, lelkes meggyőződés érződött szavain.

- Nem félsz az árulástól?

- Akkor is megcélzom a legjobbat. Lehetséges és ha mellette döntünk, megvalósítható.

A vadonba megyünk. A városok közömbösek, de vezetőik könnyen ellenségünké válnak. Szükségünk van egymásra. A lényegi hozzáállásunk akkor derül ki, ha a külső kényszer megszűnik.

Addigra, gondolom a hála fog dominálni. Azt is döntés tartja fenn.

Guile bólintásán remény érződött.

- Ebben a helyzetben nem titkolhatunk semmit. Maximálnunk kell túlélésünk esélyét.

Kid intenzíven nézett Guile szemébe.

- Figyelmeztetnünk kell egymást a hibákra és a veszélyekre, hátha nem látjuk magunktól. Embernek szabad ellentmondani, az igazságnak nem. Az együttérzést követem, nem a parancsokat.

Serge aggódva, védelmezően szólt.

- Ezt általában megtehető törvényes keretek között.

Kid tömören biccentett.

- Alap nélkül nem konfrontálódok.

Serge szemei kitágultak... halkan, de komoly erővel szólt.

- Ne tedd se fölöslegesen, se üzeneted hátráltató erővel.

Guile Glenn-re nézett.

- Érdekes sétálnunk a kikötőben. Tiszta fejjel, s az időjárást látva tudjuk eldönteni, mikor induljunk... s mire lehet még szükségünk.

Serge egyedül maradt Kid-del a szobában.

Kid a fiúra nézett, megbecsülő figyelemmel kérdezte:

- Mit fogsz tenni, Serge? – türelmesen figyelt a fiúra. - Végülis megtaláltad a világodba visszavezető utat, igaz?

Vissza tudsz vonulni, hogy békésen éld eredeti életed. De ki tudnád verni fejedből mindazt, amit láttál? - Hangja és tekintete jelezte: Serge lelki egészségéért mondja. Őszintén aggódik. - Tudnál békében élni magaddal, ha közben itthagytál minket?

Serge halkan, de komoly támogatással válaszolt. Szemein érződött: keserű fenyegetést lát... de szembe akar szállni mindennel, ami elválasztaná a lánytól.

- Itt maradok, kideríteni a két világ hátterét.

Kid sóhajtott, s biccentett.

- Értem... ez esetben veled maradok még egy ideig. – halványan elmosolyodott. - De ne lassíts le túlságosan, rendben?

Serge egyenesen Kid-re nézett.

- Nem tudom, mi történt 10 éve. De úgy tűnik, a Vipera Birtok gengszterei vannak mögötte.

Kid elismerően, de zordan bólintott.

- Induljunk utánuk. Ki kell még végezni Lynxet, s meg kell szerezni a Fagyott Lángot!

Ellopta tőlem a kincsemet: a jövőmet!

Beérem, bármibe kerül!

... Így másokon nem gázolhat át.

Higgadtabban a halászhoz fordult.

- Korcha, hallom te is segítettél keresni a szérumot.

A fiú enyhén megrázta a fejét, döbbenten szólt.

- Á, az semmiség volt.

Kid komoran elmosolyodott.

- Akkor kösz a semmit!

Korcha felbátorodva körbenézett rajtuk.

- Egy ideig azt hittem, meg vagyunk lőve, de most már minden rendeződött. Már csak vissza kell vinnelek titeket Terminára, igaz? S akkor letudtam tartozásom. Kedvezményes áron csak 300 aranyat számolok a teljes utazásért. Bocs, nekem is meg kell élnem.

Kid vizsgálódva figyelt, átgondoltan szólt.

- S ehhez megragadsz minden lehetőséget, igaz? Nem kellett túl hamar köszönetet mondanom.

Serge rádöbbsent: Kid tanul a külvilágból, a körülményekre fogékonyan érdemben következtet.

Amit lehet, meg kell tudniuk, mire a Sárkányerődhez érnek.

Kid frissen talpra ugrott, támogatóan nézett Serge-re.

- Indulhatunk.

Könnyen mozgott... de egyenletes erővel. Rádöbbsent: nincsenek benne az elemek.

A fiókhöz lépett.

Korcha felélénkülten kérdezte:

- Mit keresel?

- Az elemeimet.

Kid komoly tekintettel Serge-re nézett, de kedvelve szólt.

- Serge, te távolítottad el őket?

Serge azonnal, közvetlenül biccentett.

- Nem.

Aggódva figyelni kezdett. Kész tenni a lányért.

Kid elkomorodott.

- Akkor ki?

Korcha óvatosan, elgondolkodva szólt.

- Csak a doki és a nővér felügyelt rád... A szomszéd szobában rendelnek, kérdezzük meg őket. A doki biztos tud útmutatást adni.

Kid próbált körültekintő lenni. Kimerülten szólt, régi küzdelem érződött hangján.

- Remélem, igazad van.

Serge vezetésével Guile, Kid és Korcha átmentek az orvos szobájába.

A rendelő üres volt... kislány állt a kerek asztalon, a padlón egy labda hevert.

Korcha élénken, bizalommal kitört:

- Mel, mit csinálsz itt?

Mel leugrott a labda mögé, támadóállásba állt ökölbe szorított kézzel, riadtan Kid-re nézett.

- Hé, szőke! – kiáltott. Kid előlépett, kezét hátára tette, enyhén mosolygott. - Ha az elemeket akarod, kihívlak, hogy kapj el!

Rárúgta a labdát Kid-re, s elrohant az ajtó felé. A labda lepattant Kid combjáról, s ő azonnal Mel után nyúlt, kezeit ösztönösen összeszorította, hogy csápot idézzon meg... de egy elem se volt benne.

Korcha morogva, de segélykérően kiáltott:

- Mel, várj!

A sátor nyílásából ajtajából lomha léptekeket hallottak... a Doki lépett be.

- Mi van, srácok? Mel már megint csinált valamit?

Kid éles tekintettel, összeszorított állkapoccsal figyelte a kijáratot... némán gondolkozott.

Korcha tettekrelesen, tömören válaszolt.

- A szokásos merényletét. De ezúttal túl messzire ment.

Nem tudja, de Kid nincs abban a helyzetben, hogy ezt eljátssza vele.

A lányhoz fordult. Óvatosan, zárkózottan szólt.

- Bocs, Kid. Hamarosan visszakérem tőle az elemeket, ne verd meg addig se, rendben?

Kid gúnyosan szusszantott.

- Nem számít. Kibírom az elemek nélkül is. Legyőzöm Lynx-et. Nem akarok bunkó lenni, de nincs időm kölykökkel játszani. Azonnal indulnom kell a párdúc után.

Guile intenzíven nézett rá, tekintete szinte vágott... de némán, támogatóan figyelt.

Serge azonnal, támogatóan megfogta Kid karját.

- Át tudom adni elemeim felét, de az kevés. A Sárkányerődben harcra kerül a sor.

A lány látta: Serge aggódva néz rá. Gondoskodásra készen, átgondoltan szól.

Szeretlek, de annyira erős nem vagy, hogy az elemek nélkül szállj szembe Lynx-szel. Elő kell kerítenünk a készletedet.

Kid-be bevillant: a tudatát is ellenállóvá tette, de ez önmagában kevés Lynx ellen. Serge objektív veszélyre figyelmezteti.

Őszinte figyelemmel Serge-re nézett, lelkesen válaszolt.

- Valószínűleg igazad van... de Korcha utánunk hozhatja. Azonnal indulnunk kell. Lynx nyomában kell maradnom. Gyere, társam, menjünk.

Serge komoran nézett rá. Halkan, féltő határozottsággal szólt.

- Nem indulunk az elemeid nélkül.

Kid széttárta karjait, frissességet erőltetett magára.

- Jó, akkor keressük meg azt a csibészt. Az idő nem fog várni ránk.

Hidegen, meggyőződéssel a halászsra nézett.

- Korcha, megkeressük húgod. Segíts, úgy sokkal gyorsabb lesz.

Frissen nekiugrott a feladatnak. Kilépett a fagerendákból épült körteraszra.

...

Betértek a fogadóba... a falak melletti polcokon színes poharak álltak.

Serge azonnal a pulthoz ment. Kérlelve nézett Orlha-ra. Igyekezett türelmes lenni, de élesen hallotta hangját.

- Láttad ma Mel-t?

A lány álmosan bólintott.

- Még nem jött ide. – lemondóan sóhajtott - Mit művelt megint? - tekintete intenzíven izzott: bízott benne, hogy a kislány megértővé válik. - Feliratokat rajzolt a falra?

Korcha érdesen szólt.

- Nem vészes. Nem baj, ha nincs itt. – sietniük kell tovább.

Kid figyelte, mennyi időt fordítanak az elemek keresésére. Ne bújócskázhat sokáig a kislánnyal. Bármikor kész szólni Serge-nek, hogy nem ér rá tovább. Nem késlekedhet jelentősen.

...Három fő sátorcsoportot kötöttek össze a függőhidak... átrohantak a függőhídon a középső csoporthoz, a körteraszok között a sáman sátra is magasodik...

A két lándzsás őr határozottan lépett feléjük.

Lelassítottak.

A magasban a sós tengeri szél erősen fújt, megingott tőle a sátor és a körterasz.

Az egyik őr szilárdan szólt.

- Direa sámanő éppen imádkozik. Most nem léphettek a szentélybe. Ha beszélni akartok vele, gyertek vissza később. Nem tart sokáig.

A körterazon, a sátor mellett feltűnt Steena. Békésen sétált feléjük.

Döbbenten nézett a csoportra.

- Korcha, mit keresel itt? Ritkán látni ennél a toronynál.

Korcha türelmetlenül nemet intett.

- Nem számít. Láttad Mel-t errefelé? Őt keressük.

Steena elnémult... átgondoltan válaszolt.

- Ma még nem láttam. Kerestétek az otthonok tornyában?

Korcha Serge-ékhez fordult.

- Hallottátok, ma még nem járt erre. Egyetlen hely maradt: az otthonok sátra. Legfeljebb az óceánba menekülhetne, de az kizárt. Amint bekerítjük, végeztünk.

Indulás!

... Rohantak a vörös, aranymintás otthonsátrak felé...

Macha sátránál, a középső fa körterazon alacsony kislányt láttak meg.

Korcha harsányan, de tömören kitört.

- Ő az. Ott bekerítjük! Mindjárt elérjük.

Innen már nem futhat sehova.

Közeledtek a sátorhoz... Kid élesen, komoran kérdezte:

- Mit tegyünk? Ha mindhárman berontunk, kiszökik egy másik kijáraton.

A halász halványan, távolra fókuszálva válaszolt.

- Három kijárat van. Egyszerre kell belépniük rajtuk.

Felnézett a szűkebb körteraszra... fiatal fiúk beszélgettek rajta.

- Figyeljetek! Ne engedjétek ki Mel-t! Vissza kell szereznünk tőle valamit!

Az egyik fiatal visszafogottan válaszolt.

- Bízd csak ránk! Ezt a kijáratot elállom!

Korcha Serge-re és Guile-re nézett.

- Két kijárat maradt. Egyszerre kell bemenniük.

Serge Kid mellé lépett... a fa csigalépcsőn elindult vele az alsó bejáratához.

...

...Mel az étkező fala felé fordult, keserűen roskadt magába... két kikötő apró festménye lógott a falon, íves evőeszközök heverték a díszterítős szekrényekben...

Korcha haragosan, közvetlenül szólt:

- Kretén! Szórakozol a vevőimmal? Nem nézem el, csak mert sírsz! – védő tekintettel nézett rá, de hangja élettelenre vált. – Ezt el kell hagynod...

Kid legyintett. Komoran, távoli hangon szólt.

- Ennyi elég. Visszakaptam a készletem, nem okozott maradandó kárt.

Korcha azonnal ránézett. Nyíltan háborgott.

- Akkor is meg kell nevelni. Hová fejlődik így?

Kid szusszantva nevetett... elismerően Mel-re nézett.

- Azonnal kihívott, hogy kapjuk el. Valójában nem akart lopni.

Enyhén megrázta fejét.

- Ez még nem vészes. Már megbocsátottam. Felejtjük el.

Ráadásul... ez a kölyök a Radikális Álmodók egyik tagjától lopott!

Nevetésben tört ki... gyorsan elfojtotta.

Mel könnyes szemmel felé fordult... határozottan, követelőzően szólt:

- Hé! Ne hívj kölyöknek! Van nevem: Mel!

Kid szilárd figyelemmel, érzékeny gúnnal nézett rá.

- Milyen ígéretes. Belső tűz hajtja. Bár... nem sírtál két perce? Vagy csak színlelted?

Humorral, zárkózottan a halászhoz fordult.

- Korcha... nagyon kemény lesz, ha felnő!

Kid megrázkódott... próbálta visszafogni nevetését, de sziszegve előtört belőle.

Mel egyenesen nézett rá.

- Mire gondolsz?

- Hopp! Ezek szerint még gyerek vagy. Ne törődj azzal, amit mondtam. Felejtsd el.

Jobb, ha még sokáig nem tapasztal embertelenséget. Majd csak ha ellenállóvá vált annyira, hogy a kegyetlenség ne tegye tönkre.

Kid biztatóan a kislányra nézett... őszintén, tempósan szólt. Távozni készült.

- Értékeld társaidat, használd ki idődet. S ha valami próbál maga alá gyűrni, gondolkozz róla! Ami egyszerűen egészségtelenül hat, attól zárkózz el.

- Nem vagyok kölyök! Ne kezelj úgy!

Korcha Kid-re nézett.

- Biztos így akarsz elbúcsúzni tőle? Tapasztalja meg, hogy nem utáltathatja meg magát... bár hiába reménykedek, hogy most megváltozna véleményed.

Kid a távolba fókuszált... enyhén megborzongott.

- Induljunk a kikötőhöz. Ha szükséges, vásároljatok előtte a piacon.

Korcha felélénkülten nézett rájuk.

- Örülök, hogy megismertelek titeket. De ez itt a búcsúnk. Macha csónakjával még bárhova eljuthattok... csak végül hagyjátok Termina kikötőjében.

Guile érdesen, derűsen szólt:

- Induljunk vissza Terminába?

Kid zordan bólintott, de aggódott.

- Igen.

Kiléptek a körteraszra... a mélyben hullámozó tenger ostromolta a fagerendás kikötőt.

Elindultak a lefelé vezető csigalépcsőn.

Egyik oldalt a sátrat zörgette mellettük a szél... a korláton túl a nyílt tenger hullámai habzottak.

Leértek a kikötő deszkáira...

...Glenn a csónaknál várt rájuk.

Kimérten, távoli hangon szólt.

- Én mindenképp a Sárkányerődbe indulok. De csatlakozzatok, ha meg akarjátok menteni a szigetet. Régebben vész esetén vonultunk ki a városból, hogy Ford Dragoniánál ütközzünk meg a támadókkal.

Kid zárkózottan, de meggyőződéssel válaszolt.

- Hallottam, hogy ott mindenféle rituálékat végeztek régen. Ha nem állítjuk meg ezeket a gyökereket, a poklot szabadítják el, ki tudja milyen nagy területen.

Nincs okuk késlekedni. Az erődbe behatolás vált a legfontosabbá.

Guile, Kid, Glenn és Serge egymásra néztek... bólintottak.

Beszálltak a csónakba és ellökték a mólótól.

...

...Glenn a csónak orrjában evezett, nézte a csillogó, egyhangú hullámokat... emlékeiben hallotta Radius hangját.

A szenvedővel együttérezni nem gyengeség. Az élet pártján állni amíg lehet, a legkiseb sérülésért, a konfliktusok legjobb megoldásáért: erő.

Elvárod az egészséges viszonyok tiszteletét.

Ha a harc végén lehetőséged van megkegyelmezni, tedd egyértelművé: a Teremtőnek tartozol elszámolni, nem az ellenségtől félsz. Ha később szükségessé válik, kitaszítod: bármeddig fokozod a büntetést, ha szükséges.

Érts az érzelmekhez, de azok se uralkodjanak rajtad.

Sajátítsd el a fizikai önvédelmet és az állami szervek felhasználását is. Felkészülten keresd meg őket: adj mattot a szervezeteknek, hogy muszály legyen lépniük és ne menekülhessen a bűnös.

A Szellemhajó

Fémes kerregést és hatalmas lapátok ütemes fröcskölését hallották... Guile azonnal irányt váltott, sietve eveztek oldalra...

a zaj hamarosan beéri őket, sokkal gyorsabb náluk...

hatalmas hajótest sodródott melléjük a ködben.

Hosszú evezők lógtak ki oldalából, amiket fémmotorok forgattak.

Serge dermedten figyelte, merengve szólt:

- Ez...

Guile éles tekintettel, veszélyt sejtve suttogott.

- a szellemhajó?

A víz pontokban felfröcskölt mellettük:

nyilakat lőttek a vízbe.

- Ez figyelmeztető lövés volt! Gyertek át, s ha nem vagytok ellenség, életben hagyunk!

Guile és társai mozdulatlanul figyeltek...

nem szellemhajó, de legénysége ellenséges... legalábbis harcra kész.

A fedélzetről folyamatosan látják őket.

Guile keserűen, tehetetlenül társaira nézett.

Nincs más választásuk.

Hogy juthatnánk a hajóra? Köteleet eresztenek le?

Az egyik lapát mellett fémlétra vezetett a fedélzetre.

Guile komoran sóhajtott, s tempósan evezni kezdett a létra felé.

A hajótest mellé értek. Guile mászni kezdett a létrán, *ha nem mennek fel, lenyilazhatják őket...*

Társai keserűen követték.

Bármit lát a fedélzeten, azonnal kiálthat vagy harcba kezdhet...

Felért a fedélzetre.

Kék ruhás, sárga fejkötős matrózok kivont karddal néztek rá.

Széles körben állták körül a létrát.

Guile gondolatai pörögni kezdtek...

Itt jobb harcolnunk, vagy a fedélzet közepén? ... Középen könnyebben helyezkedünk, ők mindenhol tapasztaltak... a környező vízre is könnyen lőnek.

Mögötte a fiatalok dobogva a fedélzetre értek... Guile bevezette társait a harcosok körébe.

Az egyik matróz harsányan, határozottan kiáltott.

- Fargo kapitány, a foglyok előálltak!

A hajóorr felől súlyos léptek közeledtek.

Kid feszülten lélegzett, de erőt gyűjtött, s hátára tette ökleit.

A dobogás felé lépett, védelmezően társai elé állt.

Nagy, életerős, fekete bajsú és hajú férfi lépett a matrózok körébe.

Kid-re nézett, majd mögötte álló társaira... elgondolkozva lelassult mozgása.

Érzelmileg kimerülten szólt.

- Hmm... túl fiatalok vagytok Lynx alárendeltjeinek... - határozottan rájuk nézett. - Miért hajóztatok mellénk?

Mérlegelve figyelte őket, megalapozott tudással figyelmeztetett.

- Ne játszatok meg a tudatlant. A Tűz Hegyéhez akartok jutni. – hangja élessé vált, régi harag süttött rajta. De tekintete továbbra is tiszta, előrelátó volt. - Láttuk, hogy Vipera Tábornok és Lynx hajója már kikötött a partjánál. Mit terveztek a hegynél? – keserűség, s riadalom érződött hangján... régi emlék nyoma.

Kilátástalanul, de tettekre készen nézett rájuk. Szemei összeszűkültek.

- Üzenetet akartok vinni a Tábornoknak? Ha mindent elmondtok... életben maradtok.

Kid mérlegelve nézte őket. Komoran, átgondoltan válaszolt.

- Marhaság. Nem nekik dolgozunk. El akarjuk kapni őket! Ha nekünk jöttök, felrúglak titeket.

Serge ösztönösen hátravonszolná a lányt, de zárt fedélzeten vannak, ez nem segítené menekülésüket, harcra készen kell felállniuk...

De mindannyian ösztönösen a lány mögé léptek, ő védi társait.

Kid többször megvédte életét, most se essen baja!

Fargo indulatosan fújtatott, haragos meggyőződéssel szólt.

- Tudjátok, hogy az életetek kockáztatjátok? Ismeritek a veszélyt, amit Lynx jelent? Az egy szörnyeteg. Hidegvérű gyilkos. A halál megtestesülése.

Fájdalom és bosszúvágy jelent meg hangjában... tehetetlen haraggal nézett rájuk.

- Mi is megütköztünk vele, sok évvel ezelőtt. – sivár kilátástalanság érződött hangján. - Azóta folyamatosan rejtőzködnünk kell, s terjesztjük a szellemhajó legendáját, a köd védelmében maradunk.

Felháborodott kétségbeesés tört ki belőle, bármikor bekövetkezhet a katasztrófa:

A legénységem nem indul Lynx után, mert senki se tudja kezelni a Sárkányerődöt... a Végrehajtó a saját pusztulásába tart! De kísérlete a szigetet is romba döntheti.

Komoran morgott.

- Egyedül hiába mennék a dragonyosok után...

Szemeivel távolra fókuszált, mélyet sóhajtott, ösztönösen bólintott...

Mérlegelve, kétkedve, keserűen szólt.

- Szóval Lynx-et akarjátok levadászni? Ezt mondani könnyű

Mire készül? ...

Hangja határozottan vágott:

- Először küzdjetek meg őreinkkel!

Kid mögött társai azonnal harcállásba álltak, a lány egyik lábával hátra lépett, minden irányban figyelt...

A matrózok azonnal, dobogva visszavonultak a korlátig.

Nem ők az őrök.

Távoli árbócok mellől előlépett két vastag páncélrobot.

Kid öklei megremegtek, de hátán tartotta őket... meg akarja mutatni, hogy lepattannak róla az ütések, de nem szabad sérülnie. Védenie kell társait.

„Hővel tudjuk megolvasztani a robotokat, vagy villámmal tönkretenni... fizikailag el kell kerülnünk őket.”

A robotok döngve közeledtek...

Serge-ék a rémülettől dermedten nézték az előttük mozdulatlanul álló lányt, Fargo és a matrózok is, Kid társai izzítani kezdték elemeiket...

Kid tudta: társai szétszélednének, de nem merik itthagyni, nem tudják, mire készül.

Keserűen, de rideg határozottsággal szólt:

- Fókuszáljatok hőt vagy villámot... szóródjatok szét, most nem tudok pajzs lenni... ne találjanak el senkit...

Társai dobogva szétszéledtek mögötte, ő hátul kezeibe hőt gyűjtött...

Az egyik robot nekirentett és felé ütött, ő oldalra fordulva ellépett, *csak remélheti, nem áll már mögötte senki, tűzgolyót lőtt a robot térdének...*

KÖRBEN LÖVÉSEK IZZOTTAK FEL, A ROBOTOK TÁNTOROGVA, FOROGVA HALADTAK...

Vagy az elemeket izzítják, vagy menekülnek előlük... csak elemeket löve tehetik tönkre őket.

Mindannyian lövéseket szórtak a robotokra, de időben félre kell ugraniuk...

Az egyik robot karjával a földre vágott, körbefogta Serge lábfejét...

Kid a fémkarra nézett, annak félkör ujjai csak oldalról fogták barátja lábát... Kid előre fordult, ösztönös dühvel megcélozta a fémkart és belevágta combját...

Majdnem ordított, markába szorította körmeit, azonnal visszaszerzi egyensúlyát...

Serge megragadta Kid felkarját és hátrahúzta, megtartotta a lányt, másik kezébe fénylő villámot gyűjtött...

Kid látta: sikerült kiszabadítani Serge lábát. A robot karja felkarcolta a fadeszkákat.

Guile összecsapta kezeit, eltűnt belőle a fémpálca...

SZIKRÁZOTT AZ EGYIK ROBOT, MELLÉN ÁT TÖRT ELŐ A PÁLCA... félreugrottak, a robot összerogyott, tehetetlenül rángott. Guile emberfeletti erőfeszítéssel hirtelen a másik robotra irányította kezeit... A ROBOT SZIKRÁZVA SZÉTTÖRT, HELYÉN A FÉMPÁLCA LEBEGETT.

Egymásranéztek... mindannyian ösztönösen izzították elemeiket, Guile magához rántotta a pálcát, s kimerülten rátámaszkodott.

Fejük körül izzott a levegő... Guile kimerülten lihegett.

- Kezdetnek nem rossz. – Fargo máris megszólalt, gúnyosan, kipihten. - Most jöjjön egy komoly ellenfél. Polly!

Az egyik árbócrúd mély hangon megremegett...

károgást hallottak fejük felett,

azonnal felnéztek, hatalmas Kakadu ereszkedett fölöttük körözve.

Karmos lábait újra és újra összeszorította.

A madár csőre és körmei hegyesek. Elveszthetik szemüket vagy elvérezhetnek.

Nem kerülhetnek közelébe. Csak körülbelül tudják, mire számíthatnak.

Guile elítélő dühvel azonnal elemeket fókuszált kezeibe...

Serge látta: egyszerre több elemet, erre csak a mágus képes...

Széttárta kezeit és a madárra lőtte őket, tekintetével a madár fejét célozta...

Tompa golyók repültek a madárnak...

az forogva a padlóra esett.

Megborzolta tollait, talpra ugrott...

Fargo lelkesen nézett rá...

s kérdés nélkül hátrarepült az egyik keresztrúdra.

Magába roskadt, mozdulatlanul figyelte a fedélzetet.

- Nem rossz teljesítmény! – károgta.

Fargo lesütötte szemeit, komoran sóhajtott.

Élesen morogta:

- Elvertétek a madaramat? Most én jövök!

Kid látta: most tudja társait lelkesíteni. Megmutatja, hogy erős embertől vágóeszköz nélkül nem kell félni.

Emlékezett: évekkel korábban volt, hogy magasabb fiúk elé állt csípőre tett kézzel:

- Üssetek belém!

Erőssé és ellenállóvá tette magát, ő győzi le a fájdalmat. Több múlik lelki erején, mint sokan gondolják.

Fargo-val szembe tud szállni, ráadásul többen vannak. Amíg harci tudásával legyőzi a veszélyes mozdulatokat, nem kell félnie.

A kapitány előrántotta kardját, *Kid látta: túl nagy az előnye törjével szemben.*

Serge és Glenn fegyverével előrerontott, társaik kimerülten felizzították elemeiket...

Guile használhatná pálcáját kardként. De az előző két támadót ő győzte le: alig lenne ereje fenntartani a pálcát erősítő hatást, bármikor megsebesülhet. Most muszály a távolból lőnie. Azzal még jól tud teljesíteni.

Kid tudta: nem találhatja el Serge-t. Glennt se... de mielőbb a földre kell küldeniük a kapitányt. Ha megölik, a legénysége bosszút áll. Gyorsan le kell ütniük.

Sárga elemet izzított, egy padlódeszkára fókuszált, feltörte végét és a kapitányra lőtte,

eltalálta lábszárát, Fargo a földre rogyott, Serge azonnal kiverte kezéből a kardját, Glenn is felé tartotta kardját...

Fargo lihegett, keserű erőfeszítéssel, halványan szólt.

- Nem rossz. De mi kalózkok vagyunk.

Serge szúrást érzett karján, elálmosodott... látta, amint társai földrerogynak, ő se tud állni....

Fargo komoran felállt. Mérlegelve nézte a földön fekvőket, azok homályos tekintettel, kétségbeesett erőfeszítéssel néztek vissza rá.

Fargo kegyetlen rutinnal, nyugodtan szólt.

- Ez egy medúzából kinyert altató. Egy ideig itt maradtok.

...

Serge-t álmom vette körül: sisteregve mossa a part kavicsait a tenger... nagy gyerekként homokvárat épít, de a felnőttek magasabbak nála... a dzsungelből nagy fekete párdúc lép elő, s FELÉ ROHAN...

Valaki támogatón fogta vállát... vékony, életerős kézzel, óvatos figyelemmel. Az érzésről felismerte: Kid keze.

Tompa fémcsörgést hallott, falakon túl...

Kinyitotta szemét. *Fa hajókabint látott maga körül, függőágyakkal és tisztítóeszközökkel.* Igyekezett összeszedni magát.

Kid mellette térdelt. Támogatón szólt hozzá.

- Jól vagy? Muszály összeszedned magad. Valami harc van odakint.

Serge szédülve felállt.

Látta: társai mind itt vannak.

Tudja: Guile-t és többi társát is védenie kell... Kid-hez tartozik, nem teheti magát tisztességtelenné. Kid ad erőt, hogy társait védje.

Kulcs fordult az ajtó zárjában, kinyílt

csontvázharcos nézett velük szembe. Mögötte rémült ordítások és kardcsattanások harsantak.

Kid-en keserűen végigfutott, társai erősebbek-e a csontváz ellen, de nem válogathat: visszatartott lélegzettel azonnal a csontváznak rontott, törjével átvágta nyakcsigolyáit... azonnal hátraugrott, kifújta a levegőt...

Soha nem láttak még élőholtakat. Csak a tengerészek legendái szóltak róluk... tehát igazak. Meg kell találniuk, hogyan győzzék le az összeset... amíg a csónakjukhoz jutnak.

Glenn összeszedte magát.

- Vezetek! – torzan szólt.

Társai bénultan, de gyorsan követték... minden irányba harckészen figyeltek, de letaglózta őket környezetük.

Minden folyosón csontvázak támadtak a legénységre, a kalózok kétségbeesetten aprították őket...

Egy matróz intenzíven rájuk nézett.

- Segítsenek! Utána nem lesznek foglyok! A fedélzetről jönnek!

Serge ösztönösen, komoran bólintott. Kid mellett haladva figyelte Guile-t és Glenn-t.

Senki nem maradhat le.

Guile zengő hangon szólt.

- Vezetek, sok hajót láttam! – hangja enyhén riadt volt.

Előretört, Glenn rögtön követte... átgázoltak a csontvázakon, a folyosó végén fémlétra vezet fel... mindenkinek figyelni kell, a szobákból is rájuk törhetnek.

Csónakjuk talán még ép. De csak a hajón van esélyük elkerülni, hogy a csontvázak lerántsák őket a tengerbe.

A főbb szakaszokban fémajtók álltak... nyitva. A kalózok közösen aprították a csontvázakat, minden kamra nyitva volt.

Fargo jó ideje ismerheti legénységét. Ha a fémajtók zárva vannak, s a csontvázak támadnak, a kulcsok könnyen elvesznek. Szakaszonként söpörnék el a felaprózott legénységet.

Megérkeztek a létrához, csúcsán túl sűrű, hideg köd terjengett... csatazaj felé másztak.

Ha csontváz ugrik le, szét kell lönniük. Glenn át is vághatja. Akik a fedélzetre érnek, biztosítják társaiknak a kijutást.

Kiértek a fedélzetre... mindannyian.

A hajó mellett tépett kísértethajó sodródott, a legénység békaemberekkel küzdött.

Inkább rongyokba burkolt, vékony lidérceknek tűntek. Lábaikkal lazán álltak a padlón, de túlzottan imbolyogtak, el kellene esniük... talán félig lebegtek.

A kalózok kardcsapásai áthaladtak rajtuk, s a jelenések alig rogytak meg: erőre kaptak, s karmos kezekkel támadtak.

Az egyik lény azonnal Serge-ékre rontott, szívni kezdte Kid életerejét, a lányban pislákolni kezdtek az elemek...

Kid tőre áthaladt a lidércen, az sértetlen maradt.

Serge ösztönösen nekitámadt a lidércnek, azonnal leszedi Kid-ről...

Lesújtott a jelenésre, *s az véresen kettévált.*

Sikerült megsebezni... de mitől?

Újabb lidérc siklott Serge felé, *a fiú megdermedt...*

Kid eszelősen a Lidércre nézett, előrántotta törét...

s a jelenség remegve megbénult.

Serge rádöbbsent, azonnal kiáltotta:

- A Lidérceket egymást támogatva úzhatitek el! Gondoljatok társaitokra és együtt támadjatok nekik!

Elszántan szorították fegyvereiket, újult erővel rontottak a csuklyás lidércekre...

A kapitány a hajó orrából kiáltott, három lidércet vert vissza.

- *Ti lennétek tengeri patkányok? Egyedül felaprítalak!*

Fargo a legénységért is küzd. Csapásaitól összerogytak a felé tartó alakok.

A HÁROM LIDÉRC EGYSZERRE VETETTE RÁ MAGÁT, SZÍVNI KEZDTÉK ELEMEIT...

Az egyik matróz átütően Serge-ékre nézett, harsányan, sietve szólt:

- Segítsetek a kapitányon!

Serge bólintott, rohanva vezette társait a hajóorrhoz, kerülgették a csatázókat...

Kid-et ne szakítsák le! Őt kell védenem!

Fargo fuldoklott, háborogva kiáltott:

- LE RÓLAM... BÚZÓS... SZELLEMEK!

„Zelbess küldetését sikerre kell vinnem!”

Dühvel megvetette lábát, felugorva elhajított a két lidércet... azok szenvedve brekegtek, áttetszővé váltak.

... a harmadik lidérc még vállába akaszkodott.

Serge undorodott a lénytől... „Társaimért kell megmentenem a kapitányt. Nem ugorhat ránk se a lény.”

A jelenség mellé ért, ívcsapással eltaszította... az hörögve ordított... s eltűnt.

Fargo felkapta kardját a padlóról, a többiek körbeállták.

Gondolataiba merülve maga elé nézett, kimerülten szólt.

- A köd kell nekik.

Elismerően a fiúra nézett.

- Serge a neved, igaz? Ragadd meg a kormányt!

Most csinálom először, de rám van utalva... a leggyorsabban győznünk kell!

- Igenis, kapitány!

Ha valamelyik társa tud kormányozni, segít majd.

Fargo fennhangon kiáltott a kalózkodóknak:

- Tartsatok ki, társaim! A Legyőzhetetlen kalózkodó vagyunk! Már irányítjuk a pályánkat!

Ideje megmutatni, mit tud a Legyőzhetetlen!

Áthatóan Serge-ékre nézett.

- Serge! Figyeljetek a támadókra! – támogatást éreztek hangján.

Fargo meghúzott egy fémkart a kormány mellett, *áthatóan dübörögni kezdett a fedélzet...*

sebes lökés kezdte tolni a hajót, lehagyták a romos szellemhajót.

Fargo harsányan kiáltott.

- Forduljunk balra, ott a legritkább a köd! Teljesen elhagyjuk a ködöt!

Serge óvatosan, de tempósan fordítani kezdte a kormányt, figyelte a hajó helyzetét... társai védelmezően álltak körülötte, Kid közvetlenül mellette... Serge érezte, keze időnként remegne, nem látja előre a hajó mozgását... érzéssel visszaállította egyenesbe.

Ritkulni kezdett körülöttük a köd... a tengerészek erőtlől telve felkiáltottak, gyorsabban verték a lidérceket... azok elgyengülve, bizonytalanul támadtak vissza.

Kihajóztak a ködből. Az élőholtak azonnal a köd felé rohantak, a vízbe ugrottak... akik körül megszűnt a köd, összerogytak, szenvedve brekegtek... s eltűntek.

Fargo gondterhelten, de reménykedve Serge-ékre nézett.

- A Sárkányerődbe tartottatok, Vipera Tábornokot és dragonyosait követve.

Hagy adjak egy tanácsot. A Tűz Hegye lángoló pokol. Ha nem véd semmi, legyengültök a hőségtől. Azt javaslom, utazzatok a Víz sárkányhoz, s kérjétek áldását.

Serge-t erő töltötte el: „Így a hegyben könnyebben szembeszállunk a dragonyosokkal!”

A kapitány bocsánatkérően, egyenesen nézett rájuk.

- Nem tudom, az utóbbi években hol fészkel. A sárkányok évek óta nem adtak életjelet.

Kid és társai érezték: nem lelassítani akarja őket.

Fargo komoran, de riadtan szuszantott.

- Mit keresnek élőholtak ezen a tengeren? ... Valami változik korunkban.

Nyíltan Serge-ékre nézett.

- Ha a tengerre nézek, egy ideje baljós előérzetem támad. Talán mi, emberek okozzuk a változást.

Komoran, elővigyázatosan a köd felé fordult.

- Mit tettünk?

Oldalra mutatott, Serge-ék a legközelebbi létrán jöttek fel a fedélzetre... hajójuk még a Zelbess oldalánál horgonyzott.

Fargo barátságos, de távoli hangon szólt.

- Hajótok teljesen ép. Harcra készen szálljatok fel rá, de gyanítom, hogy minden csontváz elmenekült... már amelyik el tudott.

Ne hajózzatok ködbe. Ég veletek!

A Kék Sárkány keresése

Leültek a csónak deszkáira, s ellökték hajójukat a Zebess-től.

Minden irányba figyeltek, de fel kell töltődniük... Glenn halványan, de támogatva szólt.

- A Vízszarkány a legendák szerint másik dimenzióba költözött

Razzly élesen bólintott.

- Mi ismerjük.

Serge nézte a csillogó tengert... nem tud biztos válaszokat.

Mindig jól működik az amulet? Át tudnak kelni mindannyian a világába?

Mindannyian kellene, hogy eljussanak a Vízszarkányig.

Visza tudnak térni társai is?

... Kid. Miatta aggódik leginkább.

Van megfelelője saját világában?

Ez a Kid számít, aki velem törődik.

...

Kikötöttek Opassa partján, s megálltak, ahol Serge legutóbb átkelt a világok között.

A ruhájukat legutóbb gond nélkül áthozta az amulet. Reméli, a csónak áthozatala se árt nekik.

Megfogta az amuletet, a csónakra és társaira gondolt... mindannyiukon végignézett.

Törést hallott a hullámok sistergésében.

Azonnal körülnézett, társai ugyanezt tették.

Ők is hallották a törést. Körülötte álltak, öklük harcra készen megfeszült...

Az erdő illata eltért.

Átjutottak. Mindannyian.

...

Tovább indultak a tengeren, ezúttal Razzly vezette őket.

A látóhatáron fehér magaslatot láttak meg.

- Már látom a szigetünket! – Razzly felüdülten, enyhén lelassulva szólt.

Apró szigethez közeledtek, széle függőleges sziklakként magasodott a tenger fölé.

Glenn ösztönös jóindulattal, élénken kérdezte:

- Vannak ragadozók a szigeten?

Razzly tömören biccentett.

- Nincsenek. Nem kell félnünk a természettől.

A sziklák tövében fehér kavicsos partot láttak meg. Több helyen járható emelkedő vezetett a sziklák tetejére.

Partot értek. Kavicsot görgető hullámok sisteregtek körülöttük, a napfény élesen sütött rájuk fentről és a víz felszínéről is.

A felfelé vezető ösvényen zöld fűvel benőtt sziklák tornyosultak... Razzly vezetni kezdett. Szárnyaival segítette ugrásait, de társai bokájukat erőltetve másztak fel az egyenetlen sziklákon. Görnyedten egyensúlyoztak, széttárt karjukkal kapaszkodásra készen.

Kabócák zsongtak körülöttük. Felértek a sziklák tetejére

s lefelé tartó, növényekkel dúsan telenőtt sziklákat láttak meg. A lejtő tulsó vége tiszta vízű tóba merült.

A víz alatt sötét, hosszú levelű növények hajladoztak.

Razzly előre mutatott. A túlparton lépcsőzetes sziklák tornyosultak egymásra, csobogó vízesések folytak végigrajta, rendszertelenül kanyarogva és szétágazva.

- Egy apró faluban lakunk, a tó túloldalán. Évszázadok óta itt élünk. Mindig átadjuk a következő generációnak, amit a sziget történetéről tudunk... elsősorban saját falunkat ismerjük.

Átható figyelemmel, tettekre készen szólt.

- Rég láttam utoljára e helyet, de még mindig gyönyörű. Tündér társaim gyakran keringtek a tó fölött. Csillogásuk szétterül a vízfelszínen.

...

Figyeltek.

Semmilyen csillogást nem láttak.

...

Razzly komolyan a vízre nézett.

Támogatóan szólt.

- Nem tudjuk megkerülni a tavat: két oldalán megmászhatatlan sziklafal emelkedik. Csak a vízben keresztül juthatunk a Vízszarkány barlangjához.

Látták: a sziget oldalsó végeinél magas törésként folytatódnak a tavat peremként körbekerítő sziklák.

Serge-ék mérlegelve figyelték a tájat, van idejük jó tervet készíteni... de nem látnak megoldást.

A tó áthatolhatatlan: ha úszni próbálnak, belegabalyodnak a vízínövényekbe. Az elemekkel is hiába ritkítanák meg a növényeket.

A tó felszínén hatalmas zöld levelek: tavirózsák lebegtek.

Razzly óvatosan rájuk nézett. Előre látóan próbált gondolkodni.

- Engem elbírnak a tavirózsák, de nektek muszály a csónakot használnotok... a víz felszínénél evezetek. Ha a csónak belegabalyodik a hínárba, mindannyian metsszettek le egy tavirózsa levelet. Rájuk fekvén talán ti is el tudtok úszni a partra.

Guile komoran bólintott, s visszaindult a csónakért. Glenn, Serge és Kid követte.

...

Hangtalanul siklottak a csónakkal előre, akadálytalanul haladtak a hínárok felett... Glenn-re bízta az evezést: egyedül, átgondoltan irányította a hajót.

Közeledtek a tulsó parthoz. A vízesések mellett széles levelű növények nőttek, a sziklák oldala szélvédett mélyedéseket takart.

Apró, színes ruhás alakok heverték a vízesés előtti füves területen.

Nem mozogtak.

Razzly érzélemmentessé vált, zordan megmarkolta a hajót.

Serge-ék már tisztán látták: vérbe fagyott tündérek hevernek a réten.

Razzly élesen suttogott.

- A falunk! ... Mitől?

Segélykérően Serge-re nézett.

Rosetta! ... Társaim!

Remélem, még élnek! Keressük meg őket!

Serge arcán látszott: keserű erőfeszítéssel segítene, mérlegelve figyelte környezetét.

Guile és Kid izzítani kezdte magában az elemeket, *Razzly számára idegenné vált a világ...*

érezte a rémületet, ami ledermesztené, de igyekezett izzítani elemeit...

Nem... ez nem lehet...

Nem tudja, honnan számítson veszélyre. Mi támadott társaira.

De a tündérek ruhái még tiszták. A támadók itt lehetnek a közelben.

A réten túl, a vízesések fölötti sziklákon kerek tárgyak fémesen csillogtak.

A fehér sziklák kiszögellésein fémpáncélos törpök álltak.

Vezérük komoran nézte a közeledő csónakot.

„Emberek... pedig általában a nagyobb szigeteken maradnak, azokat fosztják ki.”

Feltartotta lándzsáját, eszelős haraggal szólt:

- KATONÁK! ELVETTÜK JUSSUNKAT A TÜNDÉREKTŐL! AZ EMBEREKET IS ELÜZZÜK! A TENGER MÉLYÉRE KÜLDJÜK ŐKET! TŐLÜK TANULTUK: A VILÁG MÁS FAJOK HOLTTESTEIN ÁT ÉPÜL!

BEJÁRTUK A SZIGETET! TÖKÉLETES OTTHONUNK LESZ! MEGVÉDJÜK OTTHONUNKAT!

CÉLRA TARTS!

.

Guile némán megállította a csónakot, mindannyian elemeket izzítottak karjaikba...

A törpök nem lőttek: népük nem használ elemeket. Csak íjuk van.

Még messze vannak. De Serge-ék a csónakról tűzgömböket lőhetnek állásaikra. A lövedék elemeket vonzza az élőlények melege, könnyebben eltalálják a törpöket.

A törpök tették. Ők ölték meg a tündéreket, akiket nem is ismernek. Visszafordíthatatlan tragédiákat okoztak. Könnyelműen, felszínesen bíráltak.

Az egyik szikla mögül egy törp fegyveres éles haraggal kiáltott.

- SOSE TISZTELTÉTEK A TERMÉSZETET!

Guile emlékein hirtelen átfutott amit tanult: nem gondolnak minden élő együttműködésére. Csak saját csoportjukat védik. Hiába hivatkoznak a harmóniára.

A lelki változás az igazi eredmény. Ha meglátják, hogy az önkéntes támogatás a valódi. De nem hagyhatják cserben a szenvedőket. A kényszerítő erő tartja fenn a rendet.

Nem fordulhatnak vissza. El kell jutniuk a Vízszárkányig. Vagy Vipera Nagyúr miatt elszabadul a Sárkányerőd, s elpusztíthatja a szigetcsoporthat.

Glenn elszántan, keserűen nézett társaira.

Alig hallhatóan szólt.

- Muszály lőnünk... tűzgolyókkal kell elárasztanunk a partot.

Komoran nézett maga elé... *a dragonyos sok haditerv készítésében részt vett és számos csatát látott megvalósulni... társai közül ő láthatja legjobban, mit kell tenniük.*

Nem ismerik egyik törpöt se. Nem tudják, mennyire hisznek a törp vezérnek. De látják: nincs más választásuk. A vezér elleni lázadást is csak így robbanthatnak ki...

Kezükbe fókuszálták a tűzgömböket...

Glenn zordan, a feladatra koncentrálnak szól.

- Gyors lövedékeket kell lőnünk.

Kilötte karjából a tűzgömböt, társai azonnal másolták... száguldó lövedékekkel árasztották el a törpöket... nem tudják, túléli-e bármelyikük, ha a törpök visszalőnek...

a fémpáncélos törpök rémulten elugrottak de legtöbbjüket döngve eltalálták a tűzgolyók, ordítva, pörögve zuhantak a sziklára, belső ruhájuk lángolt...

Nem fordíthatják vissza tettüket. Akit eltaláltak, elég. De bármikor megváltozhat világképük.

A törp vezérnek sikerült fedezékbe ugrania. A magas szikla mögül, dörgő hangon kiáltott:

- KÜLDJÜK ŐKET A TENGHER MÉLYÉRE! MEGVÉDJÜK A TERMÉSZETET!

Guile-t követve mindannyian köveket idéztek meg, gátlástalan dühvel a sziklára lőtték...

A fehér sziklák HARSÁNY DÖRRENÉSSSEL MEGHASADTAK, A KISZÖGELLÉSEK FEHÉR KŐPORT SZÓRVA LEOMLOTTAK.

Sok törp a fedezékükből figyelt. Most sokuk meghalhatott.

De Serge-ék még nincsenek biztonságban. Nem közeledhetnek a part felé.

Csak azt a törpöt veszik észre, amelyik elmozdul.

A vezér erőtlenül kiáltott.

- Tönkreteszik a vízesést! Pusztítják a természetet!

Guile zordan, keserűen hallgatta.

„Az ő döntésük, hogy támadnak. Saját tettük következményét fogják a sértettek.”

A vezér hangján érződött: elszántan menekülni akar.

- Harcostársak! Kövessetek! A barlangban küzdünk meg velük! – veszekedve a csónak felé kiáltott. - A tündéreket ott tartjuk fogva!

Razzly majdnem sírva figyelni kezdett.

„Remélem, igazat mond!”

NÉHÁNY CSILLOGÓ FÉMPÁNCÉLOS TÖRP LÉPETT KI A SZIKLÁK MÖGÜL. SEBESEN A LEGNAGYOBB BARLANG FELÉ INDULTAK.

Guile elszántan gondolkozott.

Csak a törpök után érhetnek a barlangba. Addigra azok a dühtől örülten lemészárolhatják a tündéreket.

Nem dönthetnek a törpök helyett. De külső erővel meggátolhatják a vérengzést.

A lehető legtöbb törpöt le kell lőniük.

Guile *határozottan társaira nézett, s*

TŰZGOLYÓKAT LŐTT A TÖRPÖKRE, SERGE-ÉK AZONNAL MÁSOLTÁK.

A törpök most alig tudnak védekezni. De az a szándékuk, hogy szembeszálljanak az emberekkel. Erősebb fedezékhez akarnak eljutni.

A tündéreket megölik vagy rabszolgának használják. Társaival ki kell szabadítani a foglyokat.

A törpök lebuktak a sziklák mögé, a tűzgömbök irányt váltva lefelé száguldottak... rémült ordításokat hallottak, amik kétségbeesett, fuldokló nyöszörgéssé váltak...

Ismét kevesebb törppel kell szembenézniük.

Razzly eszelősen markolta a csónak szélét, érezte az ösztönzést karjai remegésére, de törzse feszült volt, alig kapott levegőt...

Rosetta talán életben van! A többiekkel rab lehet a barlangban... el kell jutnunk hozzájuk!

Sikerrel kell járnunk.

A sziget már nem olyan, mint ismerte. Sok ismerősét megölték.

Keserű elszántsággal társaira nézett... nem tudja kényszeríteni őket, tekintetével könyörgött.

Glenn és Guile komoran bólintottak, Guile evezni kezdett... Serge ösztönösen bólintott. Elítélően figyelte a vízeséseket. Kid felizzította magában a tűz elemet.

Guile kimérten evezett a vízesések felé... remélem, nem maradtak lövészek a sziklák között!

Ahhoz túl kevesen maradtak.

Senki nem lőtt rájuk.

Partot értek a szikláknál. Razzly mászni kezdett a lépcsőzetes ösvényeken, társai követték... a tündér időnként darabosan vert szárnyaival, mozgását segítve... a többieknek élesen kezükbe vágta a sziklák.

Keserűen másztak fel, a barlanghoz vezető sziklasírt felé... készen állnak a harcra, de a köveket kell nézniük, amikbe kapaszkodnak... senki nem lőtt rájuk.

Kid gondolkozott. A partról látták, hogy az ösvény a sziklasírt szélére vezet, nem a barlanggal szembe. Addig nem lőhetnek rájuk a barlangnyílásból, amíg nem állnak szembe vele.

Felizzathatják a tűzgolyókat, de nem lőhetnek vakon a barlangba: a törpök azt állították, tündérek is vannak bent.

Ha behatolnak, a járat szélén kell haladniuk, így több eséllyel maradnak életben, mert középen azonnal láthatóvá teszik árnyékukat a mögöttük fénylő táj.

Guile harsányan kiáltott.

- Én megyek előre! Várjatok meg, amint felérünk!

Kid háborogva szólt.

- Nem lőhetünk csak úgy a barlangba!

Guile komoran bólintott.

- Tudom.

Végül mind felértek a sziklaperemre. Azonnal a nyílásra néztek, oldalról látták.

A szírtén egy tündér hevert, félig eszméletlenül.

Razzly odalépett hozzá.

A tündér. Kimerülten, rekedten szólt.

- Megöltek mindenkit... Razzly! Jól vagy?

Razzly hangja vágott:

- Hol van Rosetta?

- A barlangot védik a törpöktől... siessetek!

Tényleg ott vannak, a törpök ostromának foglyai. Rosetta köztük van.

Razzly élesen látta környezetét, tette kész erő árasztotta el: talán még megmentheti nővérét.

Keresi a nyomot, ami utal rá, mit tegyen.

Sikerrel kell járnia.

Guile óvatosan, de komor erővel társaira nézett.

- Nem lövünk a barlangba. Nem mondhatom ki, mit tervezek, bízzatok bennem. Kövessetek.

Előretartotta pálcáját, érezték, ahogy elemeket sugároz magából.

Óvatosan haladni kezdett, társai követték.

Befordultak a barlangba,

Csak a sötét járatot látták, de a törp vezér megvetően kiáltott bentről:

- Szóval eljöttetek értük! Ezt a földet is meg akarjátok gyalázni. Takarodjatok!

A törpök látják őket.

Serge-ék érezték, amint Guile teljes erőből sugározza az elemeket maga elé...

Óvatosan haladtak a járatban, kezdték megszokni a félhomályt... elől egy csarnokban föld alatti vízerek áramlottak. Lépcsőzetes vízesékeként folytak, a napfény függőleges nyílásokon át világította meg őket.

- Ismét szemben állunk. A sors vezetett ide... utatok végére. Itt ér véget sorsotok! Eljön értetek a halál!

FÉMES DÖRRENÉSEK ROBBANTAK ELŐTTÜK, GUILÉ CSAK A PÁLCÁJÁRA FIGYELT, LASSAN HALADT ELŐRE, BEÉRTEK A CSARNOKBA, SZEMBEN KÖEMELVÉNYEN TÖRPÖK ÁLLTAK, FÉMCSÖVEKKEL LŐTTEK RÁJUK...

A LÖVEDÉKEK FÉMESEN KONGVA VISSZAPATTANTAK GUILÉ ELŐTT, A BARLANG FALAIT LETÖRVE PATTOGTAK...

A törpök is belátásuk szerint alakítják a természetet. Csak nem az elemeket formálják át, hanem az anyagot. Ugyanúgy kockáztatják, hogy előre nem látott következményeket okoznak.

GUILÉ TELJESEN EGYENESRE FORDÍTOTTA PÁLCÁJÁT, A TÖRPÖK TOVÁBB LŐTTEK

S FÉMES DÖRRENÉSEKKEL HANYATT ESTEK, MELLKASUKBÓL SÖTÉT VÉR FOLYT KI.

A TÚLÉLŐK NEM LŐTTEK TÖBBET.

Döbbenten egymásra néztek.

A vezér előhúzta lándzsáját.

Kimerülten, de gúnyosan szólt.

- Látom, eljöttetek! A kötődés és az igazságérzet fontosabb a körülményeknél.

Razzly fogai összeszorultak.

Csak a kötődés. A valódi igazságérzet azt keresné, hol hatunk a legtöbbet.

A vezér egy pillanatra társaira nézett, határozottan kiáltott:

- Most megbosszúljuk a kihalt Hydrákat és mocsarunk pusztulását! HARCRA!

A törpök feléjük szegezték lándzsájukat, *Guile eszelős erőfeszítéssel oldalra lendítette pálcáját...*

a lándzsák elfordultak, megvágta sok törpöt...

azok vérezve a földre rogytak, szenvedve kapálózta... s mozdulatlaná váltak.

A kevés túlélő a haragtól izzva egymásra nézett... reménytelenül néztek az emberekre.

A vezér gyászosan szólt:

- Szóval megint elűztök otthonunkból! Már sehol nem élhetünk békében? Sors Istennője, miért mérsz ránk ilyen csapást?

Reménytelenül rájuk nézett, nyíltan kimondta utolsó gondolatait:

- Ti lennétek az evolúció csúcsa? A legsokrétűbb alkotók a bolygón? Az evolúció torszülöttei vagytok, a bolygó elpusztítói...

Razzly komoran nézett rá, sistergett a dühtől.

Meg kell találnom Rosettát... menjenek el a törpök.

Gyógyítóan szólt.

- Az erdő még nem halott. A hydra erszényében fiókák voltak. Megmentitek az ottani élővilágot, ha felnevelitek őket.

„Távozzatok a faluból.”

Térjete vissza az erdőbe és gondozzátok őket tovább.

A törpök döbbenten néztek rá... a vezér komoran, de belátóan szólt.

- Akkor is megöltétek a hydrát. De szándékotok megváltozhat.

Társaira nézett.

- Mi se élhetünk a múltba zárva. Csak építéssel hozhatjuk el a jövőt, s mindig lesznek hibáink, amik ellen küzdenünk kell.

Ismét Serge-ék felé fordult.

- Reméljük, a bolygó élőlényei egyszer majd békében élnek.

Guile áthatóan nézett rá... támogatóan bólintott.

Emlékezett tanulmányaira: A lelkek halhatatlanok. A Mennysorságba törekvők támogatják mindenki és minden egészséges létét. A túlvilágon minden tárgy egészség felé ható változatai előhívhatók maradnak. Nem másolataik: lényegük.

A túlvilágon idővel minden jó tárgy és élőlény létrejön.

...

Razzly tudta: a völgyekben több barlangrendszer van. Emlékezett: az egyik barlang könnyen védhető... reméli, tündér társai azt használják menedéknak.

Továbbvezette Serge-éket a cseppkőbarlangban, a sokféle tagolt csarnok csermelyének túloldalán néhány fémsisakos törp vonult el, vezérüket követve távoztak... Serge-ék hegyerincekkel körbekerített tisztásra értek ki... Razzly sietve tört előre a széles zöld levelek alatt a menedékként használt barlanghoz felvezető ösvényen...

a barlang előtt kék ruhás tündért láttak meg.

- *Nővérem! Rosetta!*

Odaértek: Rosetta több helyen vérzett.

Eszelős erőfeszítéssel suttogott.

- Razzly! Te vagy az? Végre itthon... de mindenki, a faluban... - látta Razzly társait... erőtlenebbül kérdezte:- Miért jöttek ide emberek? Ők hoztak vissza?

Razzly azonnal válaszolt, cselekvésre kész:

- Igen, kimentettek az erdőből. Különbö meg haltam volna. – bátorítóan, életerősen szólt: - Megmentettek.

Rosetta kétségbeesetten nézett Razzly-ra... összeszedte minden erejét.

- Nem tudjuk, meddig vagyunk mindannyian együtt. Meg kell becsülnünk egymást.

Kid fogai összeszorultak, támogató együttérzéssel nézett a tündérre... a lányban forrt az indulat, szenvedés nehezedett rá, de rideg tettekkészséggel figyelt.

Előbb kellett volna ideérnünk.

Razzly meggyőződéssel szólt:

- Igaz. Nem lett volna szabad elhagynom a szigetet!

Rosetta élesebben próbált szólni.

- Ti mentettétek meg a húgomat?

Nem várt válaszra... Razzly-hoz fordult.

- Ez a sziget mindig az otthonod marad. – *Razzly ledermedt.* - Mindig veled leszek. Kérlek, vigyázzatok húgomra... Nehéz a búcsú... de nem örökre szól.

Rosetta feje lehanyatlott...

...

Már nem segíthettek rajta.

...

Razzly elhaló hangon, dermedten szólt társaihoz.

- Menjetek a Sárkányhoz... én itt maradok vele.

Nem tudja visszafordítani az időt... pár órával kellett volna előbb érkezniük.

Érzi nővérét... a túlvilágról valószínűleg most is látja őt.

Nővére gondoskodva segítette, hogy felnőjön. Hű marad Rosetta érzelmi világához és értékeihez.

Azokkal továbbra is védi őt. Időtlen erények, bárkitől származnak.

Glenn úgy érezte, cselekednie kell.

A konvenció azt mondja ne szóljak, de megvigasztalom.

Razzly mellé lépett, s rátette vállára kezét.

Serge-ék egymásra néztek. Dönteniük kell: Razzly-ra vigyáznak, vagy a Sárkány barlangjába indulnak mindannyian.

Nem látják előre, hol ront rájuk nagyobb veszély.

De a törpöket elzavarták.

Kimerült, sérült tündérek jöttek elő a barlangból.

...

Serge, Kid, Guile és Glenn beléptek a barlangba, a járat távoli patak csörgését erősítette fel.

Földalatti tőrendszerhez értek... a napfény kürtőkön világított be.

A víz hosszú járatokon folyt a mélybe, a sziklákon megtörve párát szórt a napfénybe.

Barátságos, ápoló érzés vette körül őket... a békés kiteljesedés és felszabadult egészség ereje.

Az egyik tóból lapos szikla emelkedett ki, *csillogó kék-arany sárkány pihent rajta!*

A Vízárkány összeszűkülte pupillával, figyelmesen nézett rájuk.

Zengő hangon, támogatóan szólt.

- Ne féljete! Tudom, miért jöttetek. – hangja enyhén visszhangzott a csarnokban. – Korokon át uraltuk a szigeteket, az élővilágból sok hír eljut hozzánk.

Felemelte egyik mancsát, *ragyogó, féhéreskék elem sugárzott benne.*

- Apró ajándékot adok át az Alvó Sárkányok nevében.

Komoran mosolygott. Lelkesen folytatta.

- A Tűz Hegyében lakott a Tűzsárkány. Izzó láva veszi körül a sziklás ösvényeket, nehezen kelnének át rajtuk. Serge-re nézett.

- Fogadd el a Jéglehellet elemét, ember fia! Ezzel megfagyaszthatod még a forrongó lávát is.

Remélem, nem veszélyes.

Kid-ben sok a tűz. Rá nagyobb veszélyt jelent.

Én olvasztom magamba. Őt különösen védem majd, mikor használom.

- Megváltoztatjátok a világot? Vagy magatok változtok meg? Harmóniában éltek a bolygóval, vagy hátat fordítottok törvényeinek, hogy saját utatokon törjete elöre?

Látták: természet a háttérbe vonult kormányzói nem foglalkoznak minden konfliktussal.

De a Tűzsárkány Erődje olyan helyszín, aminek háborítatlanságát védeniük kell.

...

Razzly-hoz indultak vissza.

Most, hogy sérülés nélkül túléltek a barlangot, Razzly érzélemlilága vált fontossá.

Már bánták, hogy mindannyian otthagyták.

... Razzly ragaszkodott hozzá, hogy maga viszi Rosetta testét a sírokhoz...

Leverten haladtak előre. Leértek a tavirózsás tó partjára... a kevés túlélő temette a megölt tündéreket.

A falu új vezetője, egy sárga ruhás fiatal tündér azonnal hozzájuk sietett...

Támogatón nézett Razzly-ra, némán a temetéseket végzőkre mutatott... Razzly továbbindult.

A sárga ruhás tündér *áthatóan nézett az emberekre.*

Keservesen, tehetetlenül szólalt meg.

- Azt mondták, az emberek űzték el őket az erdőből. Ezért menekültek szigetünkre... szóval az embereket hibáztassuk.

Miattatok megöltek sokunkat, s lerombolták a falut! Miért nem tudtok harmóniában élni a természettel? Minden jel ellenére folytatjátok eszelős utatok! Nem látjátok előre, mi a következménye döntéseeteknek?

Harcolniuk kell ellene? ... Korábban védtelenül hagyták Razzly-t a barlang bejáratánál!

A tündér vizsgálódva figyelte őket.

- Razzly-t épen hazahoztátok. Ezért titeket a barátaimnak tekintelek. Kérlek, temessétek el Rosetta-t a Hold Szigetén. Mindig figyelni fog ránk a mennyekből.

Tovább követték Razzly-t.

Beérték... Kid rekedten szólalt meg.

- A falu vezetője azt kérte, a Hold Szigetén temessük el.

Razzly egyhangúan, távoli tekintettel figyelte a temető tündéreket... visszafogottan, de zord határozottsággal szólt.

- Túl sok bajt zúdítottam a falura. Eltávozok innen. De lehet, hogy egyszer visszatérek.

Serge-éket se hagyhatom cserben.

Társaira nézett.

- Veletek tartok. - hangja kimerült volt.

Serge rádöbbsent:

Eszelősen küzdöttek Kid-ért. A törpök lélekben mégnagyobb önzést választottak.

Hosszútávon csak támogatással terjeszthetik a támogatást.

Kid érezte: társakra talált. Nem kell többé egyedül élnie. Az álma valósult meg.

Serge önszántából tart vele. Még ha hibázik is.

De a tündérekre támadtak a törpök, csak mert Serge és társai az ellenmérget keresték...

Kid könnyezni kezdett.

De ridegen, gördülékenyen kérte Razzly-t:

- Induljunk a Hold Szigetéhez!

A tündér bólintott, a tavirózsás tó közepén lévő félhold sziget felé fordult, társai követték lefelé a csoportokban kimagasodó aljnövényzet között... Kid pontos mozdulatokkal haladt Razzly mögött... de feje kiperült.

Serge azonnal, támogatásra készen tört felé...

óvatosan, de segítségadásra készen kérdezte.

- Mi baj? – halkán, közvetlenül szólt, csak Kid hallotta.

A lány mélyet lélegzett, nyugalmat erőltetett magára. Támogatóan szólt.

- Majd holnap megbeszéljük. Kipihenten kell a hegyre érkezned.

Serge keserű erővel nézett rá: érte aggódott.

- Ezt, vagy egy részét most kellene.

Nem. Muszály pihenned... de a lelki tartalomra is szükséged van.

...Kid látta Serge arcát, a fiú teljesen kötődik hozzá...

Komolyan bólintott felé.

- Rendben. Még ma este elmondom.

A múltra épülő bizonyossággal nézett Serge-re.

- Ne félts.

...

Alkonyodott. A tó közepén, a félhold szigeten betemették a sírt.

Kidnek eszébe jutott az árvaház, amint Lynx söpört el...

A törpöket a Hydrák mocsarából űzték el... mi is ezt tettük?!

...elájult.

Serge azonnal felé fodult, társai ugyanezt tették...

MITŐL LETT ROSSZUL?

Ő MÉG ÉL, MEGMENTHETJÜK, VELE KELL FOGLALKOZNI!

Serge Kid homlokára tette kezét, *nem érzett lázat...*

Guile keserű határozottsággal a lány felé fordította fémpálcáját, komoran koncentrált... kimerülten, de megnyugodottan bólintott.

- Kid-ben nincs méreg. Fertőzést se észlelek...

A tündérek története sokkolhatta.

A távolba nézett, zordan bólintott.

- De megnézem holnap reggel is, látok-e tüneteket. Szerintem csak kimerült.

Végignézték a temetőn.

- Távozhatunk. Ha együtt vagyunk, nincs, ami megtámadjon.

Glenn előlépett.

- Kövessetek, keresünk egy védett helyet.

Serge karjaiban vitte Kid-et... nézte a lányt, s komor elhatározásra jutott.

Kid kinyitotta szemeit... félálomban nézett Serge-re.

A fiú halkán, de határozott szándékkal szólt:

- Veled alszom. Őrizlek, amíg meggyógyulsz.

Kid meghatottan bólintott... s ismét lecsukódtak szemei.

A fák közt megláttak egy csoport nagyméretű sziklát.

Glenn felderült.

Körükben fedezéket lelünk!

Kivonta kardját, s bevezette társait a sziklák körébe.

Egy ragadozót se találtak ott.

Serge Kid-del a karjában a sziklák szélén várt...

Nem hallott csatazajt.

- JÖHETEK?

Glenn határozottan válaszolt.

- IGEN!

Körültekintően egyensúlyozott Kid-del. Amint a sziklák közé ért, megszűnt körülötte a szél.

Már alkonyodott.

Középen tűzrakást építettek, a sziklák tövébe tették zsákjaikat.

Glenn a tűzrakáshoz közel kiterített egy pokrócot, Serge lassan rátette Kid-et, s párnaként a lány feje alá feküdt. Karjait védelmezően Kidre tette.

Senki nem bánthatja. Mi vagyunk a legbelső körben, de érzem karommal, ha támadó ér hozzám.

Guile botjával meggyújtotta a tüzet, a száraz ágak pattogni kezdtek... a mágus zengő hangon, de kimerült keserűséggel szólt.

- Én állok őrt elsőnek.

Ráült az egyik magas sziklára.

Serge-t hála töltötte el... pedig Guile mindannyiukat védte.

Akkor is fokozottan védem Kid-et. Nem számít a többiek véleménye.

Társai idővel szétterítették pokrócaikat a sziklák tövében...

Guile fáradtan, de határozottan szólt.

- A törpök legyőzésekor nagyon kimerültem. Szükséges aludnom, nem tudok tovább őrködni.

A többiek elismerően néztek rá... neki köszönhetik életüket. Mindenképp el kell kerülni, hogy valamelyikük szellemileg szétessen. S fontos, hogy ne aludjon el őrségben.

Glenn tudta: ő a legalkalmasabb, hogy társaira vigyázzon. Most nem bízhatja másra az őrséget.

Előlépett, éles figyelemmel szólt.

- Őrködök. Aki levált, azt kitanítom.

Guile hálásan bólintott, s pokrócaira feküdt az egyik szikla tövében.

A pálmafák közt az enyhe szél halkán suhogott, rovarok ciripeltek minden irányban...

Serge is elaludt.

A Sárkányok Erődje

Kid-et perzselő lángok vették körül, a tágas árvaházban hallotta társai sikolyait...

Alig kapott levegőt, a falépcsőn felrohant nővére szobájához, benyitott...

A szobát magas lángok emésztették. Fekete Alak tornyosult az erkélyen, mellette egy bohócruhás lány kedvetlenül figyelt.

A lángokon túli Hatalmas Árnyék Kid felé fordult... fekete párduc volt, mintha rémálomból lépett volna elő! S a tekintete! Elmélyült tudással figyel, embereket ítél halálra a hosszútávú tervekért...

...

Serge hirtelen rántást érzett karján, szemei felpattantak, azonnal figyelt... felugrik, ha Kid segítségre szorul.

Kid ugrott talpra, félrelökve Serge karját.

Serge feszülten körülnézett... a fekete, csillagos ég alatt csak társait látta.

Kid rádöbbsent, miért ugrott fel harcra készen.

Ájult voltam... - látta a szikláknál alvó társait, Glenn állt őrséget – de vigyáznak rám.

Eszébe jutott: Serge karját lökte félre, mikor felugrott... visszanézett, s fekhelyén Serge-t látta, amint tettekre szorongással figyel rá.

Kid éles tekintettel... de bánatosan ránézett.

- Bocs... felébresztettelek? Rosszat álmodtam. – *Nem tiltakozott Serge helye miatt.*

Leült a tábornokhoz, hangja elhalkult.

- Láttam a tündér szemeiben a fájdalmat, amiért elvesztette társait... ez juttatta eszembe saját múltam.

Elővette pengéjét, s ellenőrizte... éle hibátlanul csillogott a lobogó tűz fényében.

Serge odaült mellé. Elfogadóan állt Kidhez, szándékosan nem nézett rá.

A lány beszédén egyenes határozottság jelent meg.

- Árva vagyok. Kisbabaként hagytak magamra... jött valaki, aki befogadott, és úgy nevelt fel, mint saját húgát... azt, hogy élek, neki köszönhetem. Lu... - tekintete távolba révedt, hangján határozott védelem érződött - ...nővérem házában sok más árva is volt, ő mérnöki tervekkel hozott pénzt a házhoz... alig volt pénzünk, de vigyáztunk egymásra, boldogok voltunk.

Rekedten, fáradtan szólt, de hangja erőssé vált a dühtől:

- Jött az a gátlástalan Lynx! Darabokra törte közösségünket. Lerohanta házunkat, felégette, s elrabolta nővéremet!

Szemei könnyessé váltak, hangja elcsuklott... de komolyan nézte a tüzet.

- Soha nem jött vissza.

Serge úgy érezte, megfullad. Nem tudott szólni, alig látta maga körül környezetét.

A rettenet sulytott le rá.

Kid támogatóan ránézett, s folytatta. Egyhangúan szólt.

- Azóta vándorlok, s annyi fájdalmat álltam ki, hogy más már a látványába belehalna... senki nem volt velem. Mindig egyedül voltam.

Humoros szusszantással bólintott Serge felé.

- Ha engem kérdezel, az, hogy őrangyalok vigyáznának ránk... nagy marhaság. A küzdelmekben a tisztességtelenek győznek.

Serge-ben megindult a tettekre készség: bebizonyította Kid-nek, hogy számíthat rá... jelezni akarja, hogy fenntartja hűségét.

De Kid tovább beszélt, s Serge ösztönösen hallgatta, hogy minél többet megtudjon... így tényleg segíthet rajta, s nem belegázol szavaival.

Kid látta, hogy Serge dermedt a szavaitól. Feltört benne a hála. Komor gúnnyal megcsóválta fejét.

- A ragadozók, akik másokat eltipornak, azok halmozzák fel a vagyont és a hatalmat. Ezt hiszik sikernek. Ezzel biztosítanak be túlélésüket. Akik egymást támogatják, következetesen a hatalmon kívül maradnak.

Támogatón Serge-re nézett, s combjára tette kezét, majd visszaemelte.

Zord keserűség sugárzott szavaiból, de eltökélten támogatta az együttérzést.

- Megtapasztaltam, hogy én döntöttem el, milyen érzésvilághoz vagyok hű. Függetlenül környezetemtől. Rajtam múlik, milyen történeteket olvasok, és miket képezek el.

Szemei rémülten tágranyíltak... nedvessé váltak, s keserűség sugárzott róluk.

- Az árvaház könyvei is elégték... de emlékszek – hangja elcsuklott - ...nővéremre és a történetekre is. – Komoran erőt gyűjtött. - Eredeti érzelmi felépítésemet kell éltetnem, az tart egészségesen.

Inkább élem meg egyedül a szeretetet, mint hogy társasággal megvessem azt. Idővel találhatok őszintén támogató társakat... már megtaláltalak Téged és társaid.

Emlékezett nővére szavaira.

Amit gyakorlunk, erősebb tulajdonságunkká válik. Egészségesen se térhetünk a betegségbe: bármikor tönkretelhet, jövőnk nincs előre eldőlvé.

Csak azt tudod, te hogyan reagálnál. A másik gondolatait nem látod. Ha foglalkozol jó történetekkel, akkor tudsz támogató érzelmet adni.

Lemondóan megcsóválta fejét.

- Az emberiség vadállatokból áll, irtja önmagát és a káoszt teszi állandóvá. Nevetséges az egész faj.

De leszárom őket. Ha tömegek mennek az undorító állapotba, én akkor sem.

Nem a haragra költöm energiám, hanem javításra.

Tekintete rideggé vált.

- Tudomásul veszem a küzdelem szabályait. Sikerre viszem küldetésem, függetlenül a rohadt lapoktól, amikkel indulok. Leszámolok Lynx-szel, nem marad büntetlen, amit az árvaházzal tett.

Komoran szusszantott.

- Nem számít, nekem mibe kerül!

Serge ismét akadálytalanul lélegzett, de szíve forró vért lökött végig erein... most már akart szólani... de csak olyat, aminek értelme van. Kidhez szól, amint van mit mondania... őszintén segíteni akarja a lányt.

Nem akarta, hogy Kid a párduchoz igazítsa jövőjét. A múltjába már belegyalult a Végrehajtó, a jövője szabaduljon meg tőle... amennyire csak lehet.

Éljen egészségben, barátaival.

Kid keserű gúnnyal elmosolyodott.

- Radikális Álmodóknak neveznek. Mintha banda tagja lennék.

Hangja elhalványult.

- Ha a társaim élnének, nem vadásznék Lynxsre... de így legalább csoportot keresnek, akadálytalanul nyomozhatok utána.

Én kaptam meg a sérülést, hogy kioltsam a veszélyt, amit a párduc másokra jelent.

Serge óvatosan ránézett... látta a lányon: neki nem ártana.

Komoly tisztelettel szólt:

- A célodat ahhoz az undorító párduchoz igazítanád? A múltadról nem te döntesz. De a jelenbeli törekvésedről igen.

Kid élesen a tűzre nézett, de ösztönösen bólintott.

- Valakinek gátat kell szabnia. – szavain érződött: megfáradt érzelmileg.

Mély levegőt vett, hangján nyílt őszinteség sugárzott.

- Eredetileg a Fagyott Lánggal csak barátaimat és nővéremet akartam feltámasztani. Belenyúlni az időbe, hogy az árvaházat ne gyújtsák fel. De szembe kellett vele néznem: úgy hírlik, a Láng bármilyen kívánságot teljesíthet. Ha ez igaz, békét és gyógyulást hoznék mindenkinek, aki fogadókész rá... de csak azoknak.

Serge nézte Kid-et... nagyon régen Radius tanított saját kultúrájáról... aminek lényegi elemei sokban hasonlítottak El Nido szigetvilágára.

„Ha nem törekszel bekerülni a Mennysországba, nem is fogsz. Csak aki támogatja a helyrehozását minden gyógyulni hajlandónak, törekszik a teljes harmóniára és tiszteli embertársait, az léphet be.

Nem tudjuk megítélni senki lelkét. Nem ismerjük érzelmi sérüléseiket, nehézségeiket, és hogy mihez nem fértek hozzá. Információt adva segíthetünk.

A Mennysországba az együttérzés gyakorlásával kerülhetünk be, nem a felszínes előírások aránytalan erőltetésével.

Az igazi változás a lélekben történik meg. Ha az emberek támogatni kezdik egymást, s nem a vagyontól vagy státusztól várják elsősorban a biztonságot. Ha terjesztik a jó hozzáállást, ami érzelmi egészséget hoz.

Aki a végső jót keresi, azt a végső jó nem hagyja cserben. Védi és vezeti, ha tanulással együttérzően figyeli, mi a helyes.”

Serge tudta: önmagában nem lenne értelme megérintenie Kid-et. De a lány tudja: őszinte támogatását fejezi ki vele.

A lány vállára tette kezét... *a lányt évek óta a barbárság veszi körül... könny gyűlt Serge szemébe...* ösztönösen megragadta Kid vállát, s neki volt szüksége vigasztalásra.

Kid bátorítóan rámosolygott és megfogta kézfejét... mosolya keserű volt, de éles tekintete azt vetítette előre: túléli a Lynx elleni küzdelmet.

Serge nem akarta, hogy Kid szembekerüljön Lynxszel! ... De a lány törekvését nem írhatja felül.

De vele lehet. Végig vele lesz útján, és segít legyőzni Lynx-et.

Elvette kezét, levegőt vett, s határozottan a lányra nézett.

- Én is veled leszek, amikor Lynx-re támadsz.

Kid komoran, elfogadóan, de döbbenten nézett rá. Serge komolyan a szemébe nézve folytatta.

- Ezt a választásomat pedig Te nem írhatod felül. – Egymás szemébe néztek és értették: Kid a harc előestéjén elszökhethet, hogy Serge ne kerüljön szembe Lynx-szel. – Objektíven is több esélyed van legyőzni Lynx-et, ez szerinted fontos... igazat adok, szerintem is fontos megölni a párducot. De Neked is több esélyed van túlélni, ez meg nekem fontos. Ne hagyd el a harc előestéjén.

Kid szemei megremegek...

Serge-t nem vihetem a halálba... de ha többen vagyunk, valóban könnyen legyőzzük a párducot.

Tartozom társaimnak, nem ölelhetem meg magam.

Hálásan átkarolta a fiút.

- Igazad van. – kedvelve szemébe nézett. – De most ne a jövőben felmerülő rosszal foglalkozzunk... örüljünk, hogy együtt vagyunk.

Felállt, s kimerülten a fekhelyükre nézett.. *eszébe jutott, honnan ugrott fel.*

Támogatóan Serge vállára tette kezét.

- Köszönöm. Mikor rám kerül a sor, a közeledben fogok örködni.

Ezt megtehetem, még ha együtt is kell működni a többiekkel a biztonságért. Gyakran körbe kell majd járnom a tábor.

Serge megfogta és szétterítette a pokrócokat... most már kényelmesen tudtak aludni, még mindig közel egymáshoz.

Kid lefeküdt. Serge mellé telepedett. Előre figyelte mozdulatait, hogy ne zavarja a lányt.

...

Reggel azonnal visszaindultak: először Opassa partjára kell érniük, majd a másik világba átlépve a Sárkányerődig kell eljutniuk.

Nem tudják, mikor indítja be a Tábornok a Sárkányerődöt. De meg kell őrizniük erejüket az útra és a harcra. Legalább három nap az útjuk.

Esténként közösen készítették az ételt. Megtanították egymást a hozzávalók feldolgozására.

Mikor Guile látta, hogy társai a fekhelyeket készítik elő, félrevonult, hogy elkezdje felszeletelni a hagymákat.

Mindig mások szedtek társaiknak a vacsoránál.

Leena annak idején Terminában fáradt volt, leborította tányérját. Serge és Kid odahajolt, segített összesszedni.

...

Közel értek a Sárkányerődhöz, de éjszaka nem hajózhatnak... kikötöttek, s védett helyre vonultak a parton.

Serge tudta: bízhat Kid-ben.

Megkérdezte tőle, mit élt át múltjában, miért mer nyíltan szembeszállni a páncélosokkal.

Egymás mellett ültek, felhúzott lábbal.

Kid nyíltan elmosolyodott, visszafogottan maga elé nézett.

Halkan válaszolt.

- Az nem érdekel, ha az örök vallatnak, kudarcra vannak ítélve. Ha elfogtak, többször szájalással vettem rá őket, hogy kifáradásukig verjenek. Mivel nem voltam a vezetőkre veszélyes csoport tagja, végül kiengedtek. Nem csak azért hordom ezt a ruhát, mert vallom, a belső érték független mások bírálataától. Direkt olyan pontra terelem támadásukat, ahol nekem nem árthatnak.

Serge komolyan Kid-re nézett.

Nem szembesül túl nagy támadással. Jó, hogy bátor, de rá kell mutatnom, mivel legyen elővigyázatos. Nem minden sziget civilizált.

Tisztelettel szólt Kid-hez.

- Azért nem félsz tőlük, mert a köznéppel emberségesen bánnak. Alapvető tilalmakat tartanak be a gyanúsítottakkal szemben is, semmilyen eszközzel nem bántják őket.

Kid mérlegelve nézett a fiúra, *eszébe jutott...*

Fargo hajóján a pöröllal jól küzdött, de ütései alig hatottak.

Világosan látta: nem hagyhatja cserben Serge-t.

Nem számít, mennyivel tudsz többet, mindent átadok, amit tudok.

Élénken talpra állt. *Serge azonnal körülnézett, tette készen mellé lépett.*

Kid bizalommal nézett Serge-re, hangján érződött: szükséges felkészítenie a fiút.

- Serge! A pöröllal jól küzdesz, de öklütéseidnek rossz a technikája. Most rögtön felkészítelek, hogy teljes erőből tudj ütni.

Megállt Serge-el szemben, a fiú érezte a lányból áradó hőt.

Kid jobb lábbal hátrálépett, kezét hátára tette.

- Üss gyomron néhányszor. Rámutatok hibáidra, utána korrigáljuk.

Serge döbbenten nézett rá.

Kid türelmetlenül bólintott.

- Ha félsz, hogy kárt okozol, kezd fokozatosan.

Serge szeretettel biccentett.

„Figyelek rá, hogy ne ártsak neki. Látszik rajta, hogy erős.”

Ököibe szorította kezeit, s ütni kezdett... a lány fenyegetés nélkül állt vele szemben, támogatóan nézett rá. Serge felváltva ütött, fokozta az erőt... Kid döngeni kezdett, de Serge nem tudta hátratolni.

Kid-re nézett, a lány éles figyelemmel nézett vissza rá... Serge bólintott.

Teljes erőre váltok!

Megindult Kid hasizma ellen, öklei fájni kezdtek... lábaival előretolta magát, törzsével előre dőlt...

... Kid-re nézett: a lány összeszorított állkapoccsal, komoran nézett rá.

Serge egyre jobban kimerült, döbbenten nézte a lányt...

Megállt. Kudarccal öntötte el.

Kid lassan leeresztette kezeit, s óvatosan Serge mellé lépett. *Pontosan uralta egyensúlyát, folyamatosan figyelt légzésére.*

Serge csodálkozva nézett rá, nagyon intenzíven látta...

Kid lelkes komolysággal a fiúra nézett.

Átgondoltan szólt, de halványan.

- Most mutatom a jó technikát.

Kid támadóállásba állt, kezeit előre tette.

- Amikor ütök, törzsem függőleges marad. – Lassan mutatni kezdte a mozdulatot. – Az ütéssel egyszerre másik könyököm oldalához húzom, így törzsemet elfordítva nagyobb erőt adok. A legelső ütéskor – *váratlanul előrelépett, súlypontja lejjebb került* – kiléphetek, a lábam erejét is az ütéshez adva.

Másold, amit csinálok!

Lassan mutatta a technikát, Serge másolta... a lány fokozatosan gyorsított.

Serge érezte: sokkal nagyobbakat üt a levegőbe, egész törzse fordul az ütésekhez. Hátsó lába ereje is első karját tolja.

Kid megállt, komoran kifújta a levegőt... elszánta magát.

Bátorítóan Serge-re nézett.

- Most próbáljuk meg!

Visszaállt a fiú elé harciállásba, de kezeit hátára tette. Feszült állkapcsai jelezték: minden izmát megfeszítette.

Serge óvatosan ütni kezdett, figyelt a fordulásra... fokozatosan nagyobb erőre váltott... *s a lány hangosan döngeni kezdett.*

Serge látta, hogy még mindig egyenes és nem tiltakozik... teljes erőre váltott.

Ökleivel éles csapásokat érzett, talpa a sziklák ellen feszült.

Kid remegve, hosszan döngött, lábai alatt megcsikordultak a kavicsok... lehúnyta szemeit, küzdött lélegzete uralásával... szemhéja enyhén remegett.

Serge nem tudta, mennyit bír még a lány.

„De nem tiltakozik! Valószínűleg annak örülne, ha sikerülne betörnöm.”

Szünetet tartott, Kid szemébe nézett... a lány homályos tekintettel nézett vissza rá... s bólintott.

Serge előrelépett, lejjebb vitte súlypontját, s közben ütött... Kid belül visszhangozva döngött, lehunyt szemmel állta. Arcáról semmit nem lehetett leolvasni.

Serge most már gátlástalanul váltotta ökleit, minél előbb próbálta a földre küldeni a lányt.

Ütései keményen hátratolták Kid hasizmát, de a lány lábaival és törzsével ellentartott: egyhelyben maradt, némán állt.

Serge lázasnak érezte magát, izzott körülötte a levegő, de szíve egyre hevesebben vert...

érezte, amint kifulladás.

Meg kellett állnia.

Kid csukott szemmel várta a további ütések... nem kapott. Lassan kinyitotta szemeit.

Békés elismerés, enyhe szomorúság érződött tekintetén.

Halványan sóhajtott, s támogatóan Serge-re nézett. A fiú dermedt volt a döbbenettől... bocsánatkérően, kimerült tekintettel nézett rá.

Kid ajkán mosoly bújkált. Rekedten szólt:

- Szép volt! – szünetet tartott. - Ne aggódj, hogy... nem törtél be: a legtöbb ember... már a rossz ütéseidtől is kifeküdne. – A távolba fókuszált, néhányszor visszafogottan levegőt vett. Nyugodtabban folytatta. - De el akartalak juttatni egyéni csúcsodra.

Támogatóan Serge-re nézett. Komoly hangon, de kimerülten szólt:

- Néhány percet gyakorold a levegőben fejre, és különböző magasságú emberek ellen. Figyelem, jól csinálod-e. Felkészült legyél a következő csatára.

Serge érezte Kid támogatását, viszonzni akarta... már tudott szólani.

Megbecsüléssel szólt.

- Az volt fantasztikus, amit most mutattál.

...

A hajóúton Guile néha beszélt társaihoz, hogy ne unatkozzanak.

- A vallások alapítói elsősorban azt tanították, hogy figyeljétek egymás lelkére. Beszéljétek meg terveiteket, figyeljétek társaitok szükségletét, s ha hibáznak, türelemmel javítsátok ki őket.

Örökké élsz és igazságos következményt kapsz halálod után. Törekedj minden hibádat elhagyni, hiába lehetetlen. Így kerülhetsz a Mennysországba.

A múltat is akard helyrehozni, hiába lehetetlen. Csak részlegesen javíthatod a világot, de célod minden teljes egészsége legyen. Ha csak ösztönösen törekszel rá, te se gyógyulsz teljesen.

Kid a távoli partra nézett, éles tekintettel bólintott. Bizalommal szólt.

- Észre kell vennem és szólnom kell, ha valami egészségtelen. Akár nekem, akár másnak. Ezzel segítek. A fizikai törvények mindenkitől függetlenek.

Serge ösztönösen, gondoskodóan Kid felé nyúlt, laza ujjakkal majdnem hozzáért hajához.

Rajongó elismeréssel szólt.

- Egyetértetek.

...

A hajóban egymást váltották evezéskor... Riddel most evezett először hosszan.

Glenn komolyan figyelt rá, őszintén bátorította.

- Muszály teljesítened, és el tudsz jutni valameddig.

Egyszer Serge, aki előtte ült, lapátjával beleakadt Riddel falapátjába.

Riddel kezéből kiesett a lapát, *Guile pálcájával azonnal kiemelte a vízből...*

A lány égett a szégyentől, de komoran, erőfeszítésre készen figyelt.

Guile türelmesen nézett rá.

Ezt nem látta előre, nem is várhattuk el tőle... de függetlenül attól, hibáztatható-e, fejlődnie kell.

Támogatóan szólt.

- Figyelj oda, társaidért.

Fontosak az érzelmei. Az egészséges fejlődéshez támogatást kell kapnia.

Kid maga elé nézett, szemei könnybe lábadtak...

Serge tudta: mielőtt a lány találkozott vele, utoljára nővérétől kapott támogató érzelmeket...

Könnyebb lenne folytatnom az evezést, de támogatásra van szüksége.

Előreadta lapátját Glenn-nek.

Kid szemébe nézett, halkán szólt hozzá.

- Van egy érzelmi sérülésed, nem tagadom. De ez idővel gyógyulhat, még ha nem is teljesen.

Guile határozottan, de távolságtartóan szólt.

- Szeretet esetén teljesen fog.

...

Végül kikötöttek a Vulkán tövében. A partmenti fák fölé fekete sziklák tornyosultak, csak a part növényei közt zengtek a bogarak... a hegyoldal sívár kövei között éles szél kavarta fel a port.

Megérkeztek. Vagy véget ér az életük, vagy meghíúsítják az Erőd beindítását. Nem biztos, hogy mind túlélők, hogy harcban elég erőfeszítést tudnak tenni. A Vipera Udvarház dragonyosai kísérik a Nagyurat... Lynx pedig a saját céljait követi.

Glenn komolyan társaira nézett, visszafogottan szólt.

- A Hegy tetején nyílik a barlang, ami az Erődbe vezet. A hegycsúcsot valószínűleg őrzik, minden zajra figyelniük kell. Én vezetek. Guile, kövess!

Serge-re nézett... a fiú Kid mellett állt, Riddel-t is védve.

Glenn elismerően bólintott.

- Serge, segíts a lányoknak továbbra is.

Előretört, a sziklák között felvezető meredek ösvényen. Guile követte, enyhén felizzította elemeit.

Forró nap tűzött rájuk, a fekete sziklák felületéről sugárzott a hő... s a talajból kénes szag szivárgott.

...Riddel Glenn és Guile mögött haladt. Úgy érezte, izzanak izmai, s mindkét lába fájt.

De erőt vett magán, s némán követte társait.

Meg kell mentenem aput!

Utolsó esélyként indítja be a Sárkányerődöt... szigetét akarja védeni.

De a Sárkányistenek sokkal nagyobb tudással készítették az Erőd szerkezeteit. A dragonyosok nem tudják majd irányítani.

Jobb, ha a hódítók alatt élünk, mint ha a dragonyosok az Erőd eszközeivel pusztulást hoznak a szigetekre, míg Porre katonaságát próbálják elüldözni. Porre civilizált államot tart fent.

Glenn nem tudta, társai mennyire fáradtak. De senki nem terhelheti a többieket feleslegesen.

Idejük véges. Nem tudni, Lynx mikor indítja be az ősi szerkezeteket.

Küzdöttek fel magukat a hegyre, *Riddel érezte: gyorsan dobog a szíve...* tényleg meg kell állnia.

Serge mögötte haladt, azonnal feltartotta kezét, tisztán szólt:

- Várjatok!

Társai kifáradtan, lomhán megálltak, feléjük fordultak...

Az út kétharmadát már megtették. A tenger ridegen sistergett alattuk.

Serge látta, a lány mire képes. Csapata összes tagja egyedi harcstílust ad a túléléshez.

Támogatóan Riddel-hez hajolt.

- Mind fel fogunk jutni. – tömören, de megértően bólintott felé.

Serge éles tekintettel társaihoz fordult.

- Tartsunk szünetet! – keserű határozottság és elővigyázatosság érződött hangján. – Harcképesnek kell maradnunk. A hegytetőn, a barlangkapu előtt mindenképp pihennünk kell... s ehhez védett helyet kell találnunk. Most muszály lassabb tempóra váltanunk, különben csapdába rohanunk.

Még egyszer Riddel-re nézett... a lány saját lábán állt, kimerülten bólintott... Serge tekintetével megkereste Kid-et. Barátja az egyik alacsonyabb kövön ült. Odalépett a lányhoz, s nekidőlt a sziklának.

Karját visszafogottan, de komolyan Kid hátára tette. A lány ránézett. Serge halkán, de elkötelezetten szólt:

- Veled vagyunk. Ne szakadj le a harcban. Együtt küzdünk Lynx ellen.

Kid szeme elhomályosult, régi fájdalom jutott eszébe... erőt vett magán, tisztán Serge-re nézett. Hálásan bólintott.

Glenn határozottan körbenézett.

- Most pihenjünk többet. A tetőn valószínűleg harcolnunk kell. S miután felhívtuk magunkra a figyelmet, gyorsan el kell jutnunk Lynx-ig.

Guile maga elé meredt, mérlegelt... gondterhelten bólintott.

Végül elindultak. Figyelték a hegycsúcsot, egyre közelebb kerültek.

Senki nem lőtt rájuk. Nem hallottak zajt. Nem láttak gyanús csillogást. A sziklák mozdulatlanul álltak.

Meglátták a vulkán peremét: oldalába sötét barlangnyílás vezetett.

Glenn társaira nézett. Tettrekészen, mozdulataikat uralva figyelték őt. Láttá rajtuk: fáradtak, de harcképesek. Komoran megfogta fegyverét, s haladni kezdett a nyílás felé.

Senki nem lőtt feléjük.

Beléptek a folyosóra, forráság tört rájuk, Serge azonnal kiterjesztette társaira a Jég elemet...

Kid remegni kezdett.

- Serge! – komolyan, de halkan figyelmeztetett. – Rám ne sugározd. Többet árt, mint használ.

Serge azonnal levette a lányról a fókusz... Kid harcra késszé vált, erőtől eltelve sóhajtott.

A nap fénye függőlegesen kürtőkön tűzött be... a folyosó távoli végét izzó láva világította meg.

Glenn halkan, de harcra készen vezetni kezdett. Keskenyebb járatok ágaztak el, homályos csillogásba vezetve kanyarogtak... de a főfolyosó vörösen derengő csarnokba vezet.

Glenn minden mellékjáratba benézett, társai óvatosan haladtak el a nyílások mellett. Bármilyen rájuk törhet: izzó láva, denevérek, beomló folyosóalj... nem látják előre az összes veszélyt.

Kiértek a csarnokba, *túlsó felén sziklaszirt vezet át fortyogó lávagyűrű fölött.* Kénes hő borult köréjük.

A fekete kőpadlón valami megmozdult.

Tehén méretű tüzes, fekete sárkányfióka nézett rájuk.

Gyerekes lelkesedéssel kitört.

- Emberek! ilyen forráságban! Le tudtok győzni?

Azonnal nekik rontott, *kétségbeesett erővel ugrottak félre...*

A tűzsárkánynak nem számítanak az emberéletek. Úgy játszik velük, mint némely embergyerek a rovarokkal. De ők élet-halál harcban vannak. Teljes jövőjük forog kockán.

Felizzították magukban a jég elemeket, igyekeztek eltalálni a fiókát, csak azok tudnak lőni, akik felé épp nem ugrik...

A sárkány emberfeletti erővel követ rúgott Serge-re, Kid rutinból eléugrott, átütően döngött, hasizmáról lepattant a kő...

Serge félt, hogy a lány harcképtelenné válik, pörölyével azonnal a sárkányra rontott, magára vonta figyelmét... Kid két másodperc múlva némán csatlakozott... csapásai pontosak voltak, de erőtlenebbek...

Hátulról társaik jeges energiát lőttek a támadóra, de viszonylag ritkán: nem találhatják el Kid-et és Serge-t, mert a sárkány eltiporná őket.

A fióka megfordult, a többieknek rontott, kegyetlenül támadta őket... Serge és Kid társaikról se tudták levenni a terhet...

Meg kell menteniük a szigetcsoportot. El kell jutniuk a Tábornokig. Le kell győzniük a fiókát.

A fióka tűzgömböt fújt, Serge lerántotta Kid-et, társai félreugrottak, Glenn odébbtaszította Riddel-t...

Mindenkit megmentettek a tűzgolyótól.

Guile rádöbbsent: a sárkány pikkelyei ellenállnak csapásaiknak. De támadhatja izületeit, orrát, száját, szemét.

Győzniük kell. A szigetcsoportot kell megmenteniük, nem pedig lovagként viselkedniük tisztességtelen támadójukkal.

A fióka kitátotta száját, *Guile azonnal megcélozta pálcájával, teljes erővel jeget lőtt bele...*

... a sárkány levegőért kapkodott... némán összerogyott.

Szemei lecsukódtak, mozdulatlanul terült el a padlón... nyaka a forró talajra került, pikkelyei felizzottak...

Torkában tehát olvadni kezdett a jég.

Enyhén levegőt vett, s kinyitotta szemeit.

Bénult tekintettel nézett rájuk. Izzó sziklák vették körül.

Guile lövésre készen tartotta pálcáját, de látszott: fölöslegesen nem akar ölni...

a többieket akarja sértetlenül kimenekíteni.

A fióka a forró talajon tartotta nyakát, kitátotta száját az egyik szikla felé.

Légzése rendeződött.

Guile-hez fordult, elismerően nézett rá. Rekedten suttogni kezdett.

- Most legyőztetek! Legközelebb talán fordítok!

Nyakát tovább szorította a forró talajhoz.

Serge-ék nézték: a fióka kimerülten feküdt a barlangban.

Glenn átgondoltan szólt:

- Tényleg nem tud támadni. Induljunk tovább!

Sietve vezette társait a sziklaszirt felé.

Csak remélhetik, hogy nem omlik össze, míg áthaladnak a láva fölött... de a dragonyosoknak is erre kellett haladniuk.

Vagy más barlangnyíláson hatoltak be.

Most már tudják: idegen élőlények is bolyonganak a járatokban.

Bármelyik oszlop, szobor veszélyt jelenthetett.

Átérték a túloldalra, magasra vezető járatba léptek...

A padló faragott volt. Sima.

A folyosó kiszélesedett, oldalába geometriai formákat véstek.

A levegő hűvösebbé vált... kő kamrák mellett haladtak el.

Csiszolt kristályok és fémcsövek csillogtak bennük.

Az volt a benyomásuk, a padló időnként megremeg.

Mik voltak az Ősi Sárkányok? Hogyan szemlélték az életet?

Hogyan tekintettek az emberekre?

Miért tűntek el? Ezer évekre, de csak ideiglenesen hagyták el az erődöt?

Azt maradandónak építették. Most is sértetlen.

Néhány szobában gömbök, vagy összetett geometriai formák lebegtek. A falakra ismeretlen forrásból színes fények vetültek.

Mire szolgálnak a tárgyak?

Vipera Nagyúr kiismeri magát az eszközök között? Olvasott az ősi tudásról, de valószínűtlen, hogy kezelni is tudná.

S ha Lynx tudja őket használni... mit akar átalakítani?

Vipera Nagyúr és társai beindíthatják az eszközök egy részét, de hogyan alakítja ekkor környezetét az egész erőd?

Talán a Sárkányoknak is megüzeni az Erőd, hogy beindították...

Serge és társai csak remélhetik, hogy ezek a tárgyak már évezredek óta lebegnek. Vipera Nagyúr és kísérei még nem próbálják kezelni a szerkezeteket.

Haladtak előre a folyosóban... időben a Kamrába kell érniük... közeledtek egy kereszteződéshez... két páncélos alak lépett a közepére.

Egy tömzsi és egy magas, dárdás dragonyos.

Unottan lépkedtek erre-arra, fásultan nézték a padlót.

Kid elkomorult.

Most felrúgom őket. Társaimért.

Frissen sóhajtott, ökölbe szorított kezekkel társai elé lépett.

Solt felnézett, maga elé rántotta dárdáját, kétségbeesetten fogta...

- Ááá! Itt vannak!

Peppor azonnal rájuk nézett.

Zörögve kezébe csapta csatabárdját.

- Ez alkalommal elbánunk velük. – élénken szólt, de nehéz azonnal a harcra figyelnie.

Solt komoran koncentrált, sisteregve szólt.

- A legjobban kell küzdenünk!

Peppor röviden bólintott.

- Kezdjük!

Kid nem mozdult védekezően, komoran figyelt. Társai mögötte izzították elemeiket.

Solt feléjük tartotta keskeny dárdáját.

Hátrálva támadóállásba állt, háborogva kiáltott.

- Ez alkalommal nem győztök le! Peppor olyan elemet vett, amivel darabokra robbantunk titeket!

Izzítani próbálta elemeit... Serge-ék semmit nem éreztek.

Megremegett, keserűen szólt.

- ... Elfelejtettem magamba olvasztani őket. – élesen kiáltott: - Te, Peppor?

Tömzsi társa döbbsen rápillantott. Nyűgösen válaszolt, ismét Serge-éket figyelte.

- Neked adtam... - sírósan háborogni kezdett. - ne mond, hogy nem tudod, hova tetted őket! Elejtetted, megette a kutya meg ilyenek! Különben verésnek nézel elébe!

Solt röviden megrázta fejét.

- Ilyen idióta nem vagyok, Peppor! Az az ötkarú polip a Hydra mocsárban ragadta el őket! – komoran szusszantott. - Addig egész érdekes expedíció volt.

Peppor csatabárdja nyelvébe kapaszkodott, tehetetlenül panaszkodott.

- Elvette az elemeket? Hogyan? A hátad mögé lopózott és kilopta a zsebeidből?

Solt keserű emlékképet látott, lemondóan szólt.

- Nem, Peppor. Nem úgy lopta el. A saját elemeivel szívta magába.

Peppor némán állt... érzelemmentesen szólt.

- Ilyen is van?

Solt nyugodtabbá vált, bizalommal beszélt.

- Hasonló a valamilyen színű elemeket elnyomó elemekhez, de még el is vette tőlem.

- Színes elemet elnyomó elem? – Peppor a semmibe meredt.

Solt röviden bólintott.

- Megmutatom. - halkan válaszolt.

Jobb kezét Peppor felé fordította... Peppor erőtlenül megtántorodott.

Cselekvésre készen, enyhe büszkeséggel szólt.

- Látod, elnyomtam a fekete elemeidet, mos húsz percig nem használhatod.

Peppor újult reménnyel bólintott.

- Ügyes vagy, Solt. Most add vissza, hogy harcolhassak. Csak feketém van.

Solt beszéde lelassult.

- Ő... nem tudom... a kisugárzás visszavonhatatlan.

- Mi??? – Peppor hirtelen dühvel magához rántotta csatabárdját. - Most verést kapsz.

Fegyverét oldalra forgatta, tompa lapjával Solt felé súlytott. A magas dragonyos elfutott az oldalra vezető vékony folyosón, Peppor követte.

...Páncélos lépteik zaja egyre távolodott.

Glenn továbbvezette társait a széles főfolyosón... *ezek csak a legkívül állomásoztatott őrk voltak. Ha sikerül behatolniuk, felkészültebb páncélosok állják útjukat.*

A folyosó végén halványan aranyló, csúcsosan faragott termet láttak... rohantak a folyosón, lépteik döngtek, már csak küzdelmekben győzve haladhatnak előre...

Beértek a csarnokba.

Bal falából folyosó vezetett tovább, *előtte Karsh, Zoah és Marcy álltak őrt.*

Glenn karjai megdermedtek.

- Karsh? – hangja döbbenten remegett.

Karsh védelmezésre készen ránézett, átgondoltan szólt.

- Glenn, te vagy az? – figyelni kezdte Glenn társait. - Miért vagy ezekkel a számkivetettekkel?

Glenn komolyan, őszintén Karsh-ra nézett.

- Kérlek, Karsh, muszály tovább mennem. Látnom kell, mire készültök. Akkor is, ha távoznom kell a dragonyosoktól.

Szóval ők a behatolók. Ők gátolnák meg, hogy Vipera Nagyúr megmentse a szigeteket.

Karsh lassan morogni kezdett. Elszánt düh jelent meg hangjában.

- Még most is dragonyosnak nevezed magad? – azonnal támadóállásba állt, előrántotta kardját. - Vipera Dragonyosainak nevében, nem juttok tovább! – hangja kimérten vágott.

Zoah és Marcy azonnal támadóállásba léptek.

Zoah határozottan, de távolságtartóan szólt.

- Itt ér véget utatok.

Marcy megvető haraggal Glenn-re nézett.

- Nem érdekel a sorsod, Glenn.

Kid felé fordult harcállásban, ráordított... féltékenyen.

- Kid! Utállak! Téged, a szüleid, a rokonaidat, barátaidat, mindenkit! Undorítóak vagytok, GYŰLÖLLEK TITEKET!

Kid zárkózottan figyelte a lányt.

Kész vagyok védeni társaimat. Nem fedem fel célom.

Karsh szemei keserű örömmel felragyogtak. Rideg ítélettel bólintott, bizalommal tekintett a jövőre.

- Ez azt jelenti, ki nem állhat titeket.

Megcélozta őket tekintetével.

- Most meghaltok.

Rájuk rontott, két társa követte, Serge-ék azonnal kitértek... bármelyikükre halálos csapás sujthat.

Figyelniük kell egymásra: látniuk kell egymás lépéseit, akkor tudnak a legkisebb áldozattal segíteni.

De társuk terve bármikor megghiúsulhat, ekkor improvizálni kell.

Ha bíznak, társaik sérülése őket is sérti. De csak így van értelme életüknek.

A három dragonyos ékként szórta szét őket, Glenn is alig bírta visszaverni a támadókat.

Kid társai szótlánul, teljes figyelemmel pörögtek a harcban...

Nincs idejük elemeket izzítani, fizikailag kell visszaverniük a támadókat.

Marcy alacsony, alig látják, de egy déva harci szintjén küzd...

Kid megkereste Serge-t tekintetével.

„Őt meg kell védenem!”

Meglátta a fiút, Marcy és Karsh közelében küzdött, Kid utat tört Serge felé...

Marcy pörögve fordult, ököllel Serge felé sújtott...

Kid nem látja a lány végtagjait, nem akadhatnak össze

Széttárt karokkal Serge mellé siklott, Marcy ökle Kid gyomorszáját találta el...

Tompán döngött, Marcy egyensúlyát veszítve hátralépett...

Kid zordan koncentrált, frissen, erőtől eltelve sóhajtott.

Harcállásba léptek egymással szemben.

Marcy féltékeny gyűlölettel nézett rá.

Kid-ben felmerült, hogy tovább dühíti Marcy-t, újabb ütéseibe áll bele... ezzel nem biztos, hogy ballépésbe csalja a lányt, de ő maga biztos fáradna tőle.

A legtovább ki kell tartania Serge-ért és a többiekért. Nem tudják, mennyi küzdelem vár még rájuk, meg kell őrizniük a győzelem maximális esélyét. Csak felelősen járhatnak el, a felvágás halállal végződhet.

Tőrével átlósan suhintott Marcy karja felé, körültekintően figyelt, a legbiztonságosabb harcmodort folytatta...

Barátainak tartozik. Serge most is hátulról fedezi. Egymásra támaszkodva vállalhatnak csekély kockázatot, de idegeneknél nem engedhetnek az elővigyázatosságból.

A három harcos kezdett viaszosodni a folyosó felé... Glenn mögé gyűltek társai.

Szünet nélkül verték vissza a három dragonyost, azok továbbra is ellenállnak, ha időt kapnak, erőt gyűjtenének és Serge társaira támadnak...

A dragonyosok Karsh kezdeményezésére visszavonultak, teret hagytak

Guile, Glenn azonnali döntéssel szembesült: tovább támadják a három harcost, vagy társaiknak adjanak időt...

Glenn megállt, Guile is... társaik rendezték harci felállásukat.

A folyosónylásánál Karsh vérző fejjel nézett rájuk, Zoah és Marcy tépetten figyeltek Karsh kardja mögül...

Karsh elszántan, de szenvedve nyögött.

- Le-he-t-etlen... nem veszíthetünk...

Keserűen szorította kardját... a kard csúcsa remegett, alig van ereje suhintani.

Zoah kimerülten, zengő hangon szólt.

- Karsh, nincs több időnk.

Félig a hátuk mögötti járat felé fordult, kérlelve, támogatóan társaira nézett.

Karsh fogai közül kipréselte a levegőt... szomorúan bólintott.

- Marcy... indulj.

A lány energikusan, bosszúra vágyva Serge-ékre nézett.

- Viszlát! Lalalala...

Élénk erőfeszítéssel hátrarohant, Zoah Karsh mögé állt.

A vezér hidegen, szenvedve Serge csapatára nézett.

- Ezt még lejátszuk. – hangját alig hallották.

Hátrálva szökdelni kezdett, Zoah-hal egymást fedezve menekültek a folyosón.

- Serge...

Velük szemben Harle jelent meg.

Éles figyelemmel, de hiú gúnnyal szólt.

- Ha tovább mentek, nem tudtok menekülni. – váratlanul komolyan Serge-re nézett. - El akartok jutni a központi csarnokig?

Serge enyhe ítélettel bólintott, társai harcállásba álltak.

- Igen.

- Nem állítalak meg... maradjatok életben. – Harle hangjába csodálat és jóindulat vegyült.

A lány áttetszővé vált és eltűnt.

Bárhol lehet.

Eddig se tudták védeni magukat tőle. De Kid-nek se ártott Marbule sátrában.

Glenn határozottan, védelmezésre készen elindult, társai követték.

Az örök különböző kamrákban lehetnek... nekik a központi teremhez kell jutniuk.

A folyosó végén sárkánymintás, aranyozott kovácsoltvassal védett felvonó állt.

...Serge-be bevillant rémálma, amit időtlen idővel ezelőtt, otthon, édesanyja házában álmodott... Kid mozdulatlanul fekszik a földön, alóla sötét vér folyik ki...

Megborzongott, ösztönösen megfogta Kid karját, megszorította, de érzéssel...

A lány azonnal, komolyan ránézett.

- Mi baj?

Serge révületen de átütő erővel, harsányan szólt... őszintén aggódott.

- Ez szerepelt álomban... figyelj a csatára, mindenképp éld túl!

Jogom van követelni, hogy maradjon hátra? Nem számít. Megtenném, ha lenne esély, hogy hallgat rám.

De együtt vagyunk a legnagyobb biztonságban.

Ezek az utolsó percek, amikor megvédhetem egy másik úticéllal.

Most kell megtalálnom, mi a legbiztonságosabb.

Társai sietve vonultak körülöttük... ennél semmi sem biztosabb. Ha a szerkezetek elszabadulnak, az egész szigetcsoport elpusztul.

Kid halkán sóhajtott, enyhén elmosolyodott.

- Ne az álomra figyelj, hanem a döntéseinkre. Mi írjuk sorsunkat.

- Remélem, nem a figyelmeztetés ellenében... tényleg figyelj, inkább távolról lőj.

A Sárkányok romos álma

Nagyméretű, félgömb nyitógomb látszott a lift jobb oldalán. Guile türelmetlen indulattal belökte, a kovácsoltvas ajtószárnyak oldalra nyíltak...

A kabin falaiból sárga kristályok domborodtak ki, pislákoló fényt adtak... talán a súlyt is azok emelik...

Beléptek a liftbe, *remélik, nem csapdába...*

A kabin falából réz állítókar lógott ki... Guile felfelé tolta, a kovácsoltvas rácsok komor hangon visszazáródtak, *egy lökéssel emelkedni kezdtek...*

Válaszokra vágyva néztek körül, látták lefelé suhanni a kő aknafalat...

Sárkányfik is éltek az erődben? A Nagy Sárkányok nem használhatták ezt az eszközt.

Vagy utólag építették ember magasságú lények? ... A félemberek történeteit nem ismerik.

Nem tudják, rátalálnak-e Vipera Nagyúrra. Mennyit fognak bolyongani a járatokban.

Felértek a felvonó magasabb végéhez, ökleikbe elemeket fókuszáltak... senki nem volt a vasrácsokon kívül.

A rácsok csattanva szétnyíltak... némán, mérlegelve néztek a folyosóra.

Oldalt kamrák nyíltak belőle, elemektől lángoló kőfáklyák világították meg a falakat.

Mielőbb biztonságban kell tudnom Kid-et!

Serge türelmetlen keserűséggel vezetni kezdett.

Az oldalkamrákban nagyméretű, színes kristályok lebegtek... erősen sugározták fényüket.

Ehhez az erődnek magas szinten kell működnie.

Egyetlen dragonyos se rontott rájuk.

Kid tudta: Lynx is Vipera Tábornokkal van. Könnyen elküldhette a dragonyosokat egy jelentéktelen termet vizsgálni, hogy ne akadályozzák meg, mikor hozzáfog tervéhez.

Hátuk mögött fémesen zörögtek a kamrák... két masszív robot lomha léptekkel indult feléjük.

Rájuk lőtték az elemeket, de a robotok felülete sértetlen maradt, lassan közeledtek tovább...

Rohanni kezdtek a fáklyákkal megvilágított nedves kőjáratban... Kid megbotlott egy kiálló cseppkőben *Serge azonnal utánanyúlt és megragadta karjait. Előrelépve lejjebb vitte súlypontját, teljes erővel őrizte egyensúlyát. Törzsét közel tette a lányhoz, figyelte kezeit, sikerül-e egyensúlyba hoznia... Kid stabilan megvetette lábait. Ösztönösen egymás szemébe néztek, érezték, ahogy levegőt vesznek.*

Kid támogató bizalommal nézett Serge-re. Hálásan bólintott, megszorította törét... figyelte környezetét, készen állt védeni kettejüket.

Társaik beérték őket, színes fegyverzetüket mellettük védelmezően előre szegezték, éles figyelemmel néztek rájuk...

Kid kedvelve Serge-re nézett és kézen fogta. Óvatosan elindult, a fiú azonnal követte... Kid fokozatosan futásra váltott, de karja enyhe rugalmasságán érződött: azonnal kész lassítani, alkalmazkodni Serge-hez.

Csapatuk fémesen csörögve rohant mögöttük.

Ösztönösen megszorította Kid kezét.

A folyosó derengő csarnokba vezet... kiértek a csarnokba, hatalmas, harang alakú tető alá érkeztek...

HATALMAS KRISTÁLYOK IZZOTTAK A KERÉK FALAK TÖVÉBEN, ZENGVE LEBEGTEK

Az Udvarház tehát már készenlétbe helyezte az erődöt

Kiszögellések nyúltak a csarnokba a kristályok alatt, a szirtekről folyosónyílások vezettek a falakba, rajtuk túl külső kőperemet láttak...

A csarnok közepén egymást keresztező viaduktok vezettek egy középső emelvényhez, kőpadlójukon vonalak izzottak, fényes derengés tört elő belőlük.

Serge megborzongott: ugyanilyen volt az erőd álmában... időtlen idővel ezelőtt.

De most némán jöttek elő a liftből. Maguk döntik el, merre terelik az eseményeket.

A Kristályok egyértelműen jelezték: az Emelvény már működik. Csak oda kell érniük.

Rohanni kezdtek át a viaduktokon, kiszögelléseikben robotok álltak némán... jéggel lőtték a robotokat, azok mozdulatlanul kongtak...

Guile visszafogottan, de tisztán kiáltott.

- Ne sújtsatok rájuk! Azzal bekapcsolhatjátok őket!

Fegyvereiket tartva elrohantak mellettük... a robotok élettelenül álltak tovább.

De a két robotot még le kell lőniük.

Guile visszafordult a bejárat felé.

A robotok beléptek.

Guile és társai elemeket zúdítottak rájuk, a két fémpáncél lefordult a szakadékba...

Serge-ék azonnal megfordultak, rohantak a Csarnok közepe felé.

Fémes csörgést hallottak a mélyből, azonnal a kiszögellés robotjaira néztek, azok némán álltak tovább...

A magas emelvényhez értek, a szikla zengő hangot sugárzott, mellette futottak feljártot keresve, *oldalt megnyílt a sziklafal, harcra készen befordultak, de még nem látják környezetük...*

Felértek a kőkörre.

Belátják a csarnokot... mozdulatlan, aranyozott robotok csillogtak a félgömb sziklafal mellett.

A kör felizzott körülöttük...

Hideg szeles kőhídon álltak, ami a vulkán peremével szintben lebegett... velük szemben kör alapú, kiugró kőtámfalakkal erősített kupolás épületet láttak. Masszív, aranyozott kapuja a rövid híd túloldalánál állt.

A lapos kőhíd korlát nélkül vezetett át a mélyben ágaskodó Sárkányerőd felett, Poshul ezúttal nem volt velük!

Serge az aggodalomtól folytattan kitört:

- Erről a helyről már álmodtam! Ha átmegyek a kapun... - *Kid holtan összeesik mellette, tisztán emlékszik!* – Serge hangja elcsuklott.

Keserűen társaira nézett, komolyan kell venniük figyelmeztetését...

Kid tettekrelesen vállára tette kezét, s átható tekintettel figyelt rá.

Halkan szólt.

- Nem tudjuk, mi vár odabent, tehát figyelj a jelenre!

Serge könnyes szemmel ránézett, s eltökélten támogatva bólintott.

Kid óvatosan, de határozottan vezetni kezdte társait a kapu felé, a viadukt szédítő magasságot ívelt át a szélben...

A kapuhoz értek. Serge és Kid egymásra néztek, bólintottak... belökték az ajtószárnyakat, s előrántották fegyverüket.

Harang oldalú homályos kerek terem tárult eléjük, körben sötét sárkányszobrok álltak...

A terem közepén alacsony oszlop kéken ragyogó kristályt tartott: a Sárkánykönnyet.

Vipera Nagyúr és Lynx az oszlop mellett állva behunyt szemmel koncentráltak, széttárt karokkal izzították elemeiket...

De a belökött kapu zajjal és fénnel töltötte meg a termet.

Vipera Nagyúr és Lynx ránéztek Serge-ékre, s karjaikon kihúnytak a fények.

Lynx türelmetlenül, de határozott figyelemmel rájuk mordult.

- Végre. Számítottam rátok. – hangján gúny érződött.

A nagydarab, fekete páncélt viselő Vipera Nagyúr tettekreész indulattal feléjük lépett, éles hangján felelősségtudat érződött.

- Semmi személyes rosszindulat nincs bennem irántatok, de mindenkit elpusztítunk, aki gáncsolja tervünket. Sajnálom, de így kell lennie.

Glenn döbbent tekintettel, élesen kitört:

- Tábornok! Mi folyik itt?

Vipera nagyúr azonnal nemet intett fejével, de elnézően szólt.

- Nem kell értened, Glenn. Egy nap majd megtudod.

Feltartotta szablyáját,

s fürgén, átütő erővel nekik rontott.

Teljes erőből védekeztek, de csak óvatosan támadták... idős, s könnyen meghalhat.

Próbáltak figyelni Lynx-re, a Végrehajtó ridegen nézte őket a távolból...

De a Tábornok meglepő erővel rontott körükre. Bármikor leteperheti őket.

Végig fegyvereikre sujtott, eszelős erővel taszította őket a fal felé.

Most már teljes erőből támadták a nemest: gyorsan ki kell ütniük, de nem akarják megölni.

Csak azt kell elérniük, hogy ne tudja beindítani a Sárkányok eszközeit.

Vipera Nagyúr kardját mindannyiuknál gyorsabban mozgatva hátraverte őket, s nevetett. Derűs hangja áthatóan visszhangzott a csarnokban.

- Kemény ellenfelek vagytok! Kiderül, most kitartotok-e. Teljes erőből támadok!

Lynx a Tábornok mögé lépett, karjával előreszúrta... Vipera Nagyúr megdermedt.

Az idős ember tekintete elhomályosult, összeszorított állkapoccsal suttogott.

- Lynx... áruló... - elterült a földön.

Lynx ott állt előttük, tisztán látták: kezében csillogó, véres tőrt tartott.

Ridegen bólintott. Hangja belső erején érezhető volt: hosszútávú terveit kíméletlenül végrehajtja.

- Nagy hasznomra volt, tábornok. Segített akadálytalanul mozogni a szigeteken. Elismerem a segítségét, de már nincs szükségem önre. Ez az erőd méltó sírhelye lesz önnek és dragonyosainak.

Vipera Nagyúr dühösen, de szenvedve nézett rá. A párdúc bólintott, ezzel halálra ítélte az öregembert.

- Nyugodjatok békében.

Az idős harcos szemét aggodalom árasztotta el, bűnbánat és kudarc uralta hangját.

- Riddel... bocsáss meg...

Szemei lecsukódtak, s mozdulatlanul feküdt.

Lynx komoran Serge csapata felé fordult, szavai ridegen dörrentek.

- Ez a hely a ti végső nyughelyetek is! – kifinomult rutinnal maga elé tartotta kardját, unottan mulatva figyelte a társaságot.

Lynx nekik rontott, azonnal rálőtték elemeiket, *tudták:*

Most kell legyőzniük Lynx-et. Mindent be kell vetniük, hogy megmeneküljenek.

Társaik nem halhatnak meg. Ne kelljen áldozatot hozniuk.

Sikerült visszaverniük egy pillanatra, még mind harcképesen állnak... Lynx mozdulatlanul, mogorván figyelte őket.

Hangján elfolytott harag érződött.

- Jobban hátráltattok, mind gondoltam. – félelem nélkül, visszafogottan szólt.

Céltudatosan rájuk nézett, halványan elvigyorodott.

- Azt hiszitek, ügyesebbek vagytok?

Kid ösztönösen Serge fehér elemeire koncentrált, sajátjaival együtt felizzította őket, a fiú ellenállás nélkül hagyta...

Lökéshullámot indított a párduc felé, EGYSZERRE VÖRÖS ÉS FEHÉR SUGARAKAT LŐTTEK A PÁRDUCLA!

Vakító fény izzott a csarnok közepén, Kid diadalmasan kiáltott:

- *Véged, Lynx!*

A fények kihúnytak, azonnal a hangokra figyeltek, csak saját zihálásukat hallották...

Szemük kezdte megszokni a félhomályt, s meglátták:

Lynx a csarnok közepén lebeg, karjába fekete elemeket sugároz, azonnal hátráltak...

Nem tudják, mire képes még a párduc.

Lynx lenézett rájuk.

Türelmetlen megvetéssel szólt, de úgy érződött, hatalmat merít tudásából.

- Serge, felteszed néha a kérdést, ki vagy valójában?

Kid támogatásra készen, de harcos tekintettel Serge-re nézett. Csak hozzá szólt, de elég tisztán ahhoz, hogy a fiú hallja.

- Serge... a harcra figyelj.

Lynx összetett gondolatokra emlékezett, de kipihent rutinnal szólt:

- Mi célja volt létednek eddig a pontig? 10 éve meghaltál, s a téridő széthasadt... - váratlan harag jelent meg hangjában - ekkor egy részem meghalt! – lemondóan kifújta a levegőt.

Serge a tengerparton áll, még alacsony és védelemre szorul... a fák közül egy fekete párduc lép elő és rohanni kezd felé...

A párduc szavaiban ismét tudásából fakadó hatalma visszhangzott.

- Nem tudsz legyőzni, Serge... ha megtagadsz, eltörlőd a léted.

Kid éles tekintettel Serge-re nézett, támadóállásban maga elé tartotta kését.

De addig nem támadhat, amíg Serge nem kész a harcra. Harag sült szavaiból.

- Serge, ne bizonytalanítsanak el a szavai! Csupa baromságot mond!

Lynx érdeklődve, de lekezelő gúnnyal bólintott.

- Majd meglátjuk. Minden éremnek két oldala van. Élet és halál... szeretet és gyűlölet... mind egylényegűek.

Kid a párduc felé lépett, eltakarva Serge-t. Kíméletlen megvetéssel hadarta:

- Most már beszélj értelmesen, ha közölni valód van!

Lynx a Sárkánykönnyre nézett, az kéken felragyogott... Serge harcállásban állt, a kristályra pillantott...

Serge a fekete párduc gyilkos indulatát érezte feltörni magában, nagydarab, szőrös testbe volt zárva, morogva, karmokkal veti rá magát ellenségeire...

Kívülről látta társait és saját testét, magán érezte a Végrehajtó egyenruháját...

Térdre esett, úgy érezte, megfullad...

Kid a térdre rogyott fiúhoz lépett, figyelte a párducot, de támogatóan a fiú vállára tette kezét.

- Mi baj van, Serge?

Törét a szintén térdre hullott párduc felé tartotta, a jogos harag elsöprő indulattal hallatszott szavain:

- Lynx! Mit műveltél Serge-el? – *hangján érződött a kislány rémülete, aki elvesztette társait a tűzben.*

Kid társához fordult, gyógyító hangon suttogott.

- Serge, jól vagy?

A fiú mozdulatain uralkodva felállt. Zárkózottnak, de frissnek tűnt.

- Igen. Jól vagyok. – karjával lazán legyintett. - Jól vagyok, Kid. – keserű derű érződött hangján.

A fekete párduc esetlenül felállt...

Serge nem tudott szólni...

Kid hallotta maga mellett: a fiú végső döntést hozott, komor hatalommal szólt:

- Eljött az idő, Kid! Öld meg!

Kid ismét látta maga körül az égő árvaházat, hallotta társai sírását...

de a párduc tehetetlen, szenvedő szemébe nézett, s képtelen volt rárontani.

Elgondolkodva, távoli hangon szólt.

- Igen... tudom...

Nem hagyhatjuk életben, még több embert fosztana meg társaitól...

Kid erőt vett magán: kését maga előtt tartva elindult. *Ösztönei azt súgták, általa szeretett személyt szorít sarokba...* A párduc bénán hátrált, nem tudott szólni.

A fiú hideg ítélettel, feszülten nézte a jelenetet.

Kid megszólalt, hangjából minden érzelem eltűnt... csak a megviseltség érződött rajta.

- Eljött a vég, Lynx. Sorold imáidat.

Kid a párducba rúgott, az földre rogyott...

S Kid úgy érezte, lényét bántja saját rúgása... valakit bánt akit gondoznia kellene...

Serge haragos hangja ércként visszhangzott a csarnokban.

- Ez az, Kid!

Tudásra alapuló, átgondolt ítélettel szólt:

- Most végezz vele!

Kid karja megremegett, szemei döbbenetesen figyelni kezdtek.

Ismerem ezt a hangvételt!

A fiú Kid mellé lépett. Megkönnyebbülten szólt a lányhoz.

- Add a törőd, végzek vele.

Kid ösztönös bizalommal a sötét hajú fiú felé fordult, némán gondolkozott... *ez váratlan, Serge tehetetlen ellenségre ront...* a fiú ellenállás nélkül átvette Kid törét.

A fiú éles tekintettel ránézett, de gúny érződött hangján.

- Nézd, Kid. Megbosszúlom Luccát. – komor határozottsággal a párduc felé lépett. - Meghalsz, Lynx!

Kid hirtelen megragadta karját. Őszinte döbbenettel kitört:

- Várj! Honnan tudod Lucca nevét?

A fiú felé fordult, kezében volt töre.

Kid közvetlen, bízó hangján beszélt a fiúhoz.

- Egyszer se említettem neked Lucca nevét...

Serge tekintetében tudásra alapozott ítélet égett.

Kid megremegett, s borzongva, de magán uralkodva hátralépett...

- Ne... te vagy...

Serge a Kék Kristályon túlról látta a jelenetet, még érezte kezeit, de mintha fekete ragadozó irányítaná... „Ne! Ne legyél nyílt vele!”

A lány harcállást vett fel, a fiú azonnal hozzá lépett, Kid ösztönösen nem ütött... a fiú beleszúrta törét Kid hasába...

A lány nem mozdult, csak szemei remegtek... élettelenül elterült a padlón. Arca lélektelen ürességgel, mozdulatlanul nézett a semmibe.

Serge érezte: a párducnak nem kellett.

Kiáltott, s ragadozó hörgés hagyta el száját...

A fejkötős fiú hirtelen elhalványult, s a szenvedve fekvő párduc mellé érkezett.

Hideg, megvető hangon szólt.

- Elzárlak a bolyongó lelkek elveszett világába! – hangja elítélően dörrent: - 10 éve véget kellett volna érned! – mániákusan felbődült. - Vérezzen a szeretet!

Lassú keserűséggel, elvetemülten szólt:

- Viszlát, Serge!

Levette a kőoszlopról a kéken izzó Sárkánykönnyet.

Maga elé nézett. Gátlástalanul, de siváran morgott.

- Megszereztem a kulcsot. A kulcsot a Sors Kapujához! Elérkezett az idő, felébreszteni a Fagyott Lángot!

Széttárta karjait... s fekete elemeket sugárzott magából.

A csarnok remegni kezdett, a sárkányszobrok fekete füstöt ontva szétrobbantak... a padló izzó hőt kezdett árasztani...

Serge párduc módjára ordított, érezte, amint szemfogai fölé húzódik szája... lökést érzett magán, s a világ elhalványult körülötte.

Kid a tengerpartot nézi, megfordul, s átható, támogató tekintettel néz rá... halvány, de elkötelezett mosoly jelent meg rajta. Szemein látszik: teljes biztonságot akar adni, hogy Serge minden kihívást legyőzhessen...

Fullasztó tengervíz zárja magába Serge-t, korallok lebegnek körülötte, Ő DERMEDT A RÉMÜLETTŐL.... felnéz a vízfelszínre, teljes erőből felfelé nyúl, végtagjai gyorsan mozognak de süllyed lefelé... a napot bárka árnyéka takarja el... csuklóját VÉKONY, SPORTOS KÉZ RAGADJA MEG ÉS FELRÁNTJA...

Ahol az idő másfelé telik

Serge a szeme előtt változó, színes vonalakat látott... körülötte a világ száraz volt. A tenger mélye csak látomás lehetett.

Körbenézett: fodrozódó, elnagyolt spirálok kavarogtak, nem látszik, milyen messze... mintha élénk festmény venné körül.

De karját tisztán látta: a fekete párduc vadállati mancsa volt.

Vállát nyomta a Végrehajtó szigorú egyenruhája.

Nem érezte torkát, nem tudta hová került, s mit tehetne...

De nyomora csak töredéke volt annak, hogy *Kid meghalt!*

„Mit tettem volna, hogy megelőzzem? Már semmit...”

Gyász árasztotta el, nyüsztésre érzett ingert, vadállati fogai közül gurgulázó hörgés tört elő...

A kavargó színes sávok karjába akaszkodtak, Serge nem érzett hőt... a színek fájdalmat nem okozva keringtek körülötte...

„Nem kellett volna hagynom, hogy elkísérjen... nekem kellett volna előbb Lynxre támadnom!”

Szembesült vele: A Fekete Végrehajtó őt mégkönnyebben legyőzte volna. Kid később egyedül küzdött volna a párduccal.

Érezte: levegőre és ételre sincs szüksége, fáradni és öregedni se fog... csak a gyász teszi tehetetlenné. Ha hagyja.

Keserűen, de tettekre készen körbenézett.

„Ha egy szellemvilágban vagyok, talán találkozhatok Kid-del! A földről életveszély kutatni, de most idekerültem.”

Megdöbbsent a felismeréstől, de remény és életerő árasztotta el.

Körülnézett... barátságos, színes tér vette körül, lábát egyértelműen nyomta a kéregszerű, barna sáv... pontosan tud haladni rajta.

„Cselekvőképesnek kell maradnom. Kid is ezt szeretné.”

Követni kezdte a barna sávot.

Kiért a spirálok közül, s meglátta: egy hatalmas fa lombkoronájában halad! Rengeteg színes levele és csavarodó gyümölcse lógott a távolban.

Előtte, egy oldalágon szalmatető kunyhó épült, falétra vezetett fel rá.

Serge összeszedte magát, s felmászott a kunyhóba.

Túldalt körteraszról világított be a csavarodó gyümölcsök színes fénye... a ház berendezése hasonló volt Serge falujának kunyhóihoz.

A körterasz felett, egy hintaágyon kék bőrű kobold pihent.

Serge-re nézett.

Élesen, de derűsen szólt:

- Hé, te! Mit keresel a házamban?

Leugrott a hintaágyról, s Serge felé lépett.

Figyelmesen megnézte a fiút. Bólintott. Hangja elhalkult, komolyabbá vált.

- Látom, egy bolyongó lélek vagy. Szívesen vendégül látlak, ebben a világban úgyse tud ártani senki senkinek. Sprigg a nevem, így mutatkozok be minden világban.

Érzem a gyászt, ami sugárzik belőled. Ne aggódj: ha önzetlen a célod, idővel teljesül.

Mindig van út, még ha nem is látod. Feltűnésed is ezt bizonyítja: sok éve lépett be az utolsó anyagi testű lény ebbe a világba. Ittléted nagyon furcsa esemény.

Tehát ki is keveredhetsz innen, s eljuthatsz ahhoz, akit szeretsz.

Sprigg emlékeibe merülve elmosolyodott. Ráérősen folytatta:

- Ennek egy részét korábbi életemben is láttam.

Akkor úgy véltem, a káosz és a véletlen irányítja a világot. Bármilyen megtörténhet bármely pillanatban. Senki nem látja előre a jövőt.

Amid ma van, talán elveszik holnap. S az idő feltartóztathatatlan.

Ez volt számomra a legijesztőbb: semmi értelme nincs közönséges életünknek. Semminek nincs értelme. Mindegy, mi jön létre, változik, vagy szűnik meg... úgyse látjuk előre.

Utána tanultam meg: arról én döntök, mire törekszek.

Fontos tárgy, létszükséges tárgy: ezek a gondolatok nagy sérülést okozhatnak.

Serge kedvetlenül nézte a koboldot, de érezte: végtelen ideje van...

Emlékeibe villant, amint Radius kertjében tanítja a fiatalokat:

- Ha tiszteljük az élőket és tárgyakat önmagukért, valódi értékükért, akkor hatunk gyógyítóan, a létet megbecsülve. A lélek az elsődleges, ezért kell az anyagra is a helyes arányban hatnunk.

Sprigg a távolba nézve folytatta:

- Lehet, azt éled meg, hogy senki és semmi nem vigyáz rád, s az élet ilyen. De keresheted, mit akarsz elérni. S megjelenik benned a mentalitás, ami a tőled hozzá vezető úthoz tartozik. Megváltoztatja lelked, s hogy kikkel töltesz időt.

Vigyázhatsz másokra. Ami rád van bízva, azt nem teszi meg helyetted senki.

Serge türelmetlenül szusszantott... Sprigg azonnal ránézett, s bocsánatkérően bólintott.

- Pihenek, hogy megtisztuljak. Azt javaslom, te is lazulj el. Utána eredményesebb leszel.

Visszaugrott a hintaágyára, s könnyen elfeküdt rajta.

Serge leült egy puha, zöld pokrócra... érezte magán a Végrehajtó egyenruháját.

Magába temeti az undor, ha nem lép... cselekednie kell... Kid-ért.

„Anyu! Ő se lát sokáig, ha itt maradok... Leena se.”

„Vissza kell jutnom. Cselekvéssel tisztulok meg.”

Serge felkelt, s a lényre nézett...

Fekete tábornoki ruhában, súlyos csizmában állt a lény előtt... érezte, amint öltözéke agresszióra ösztönzi, s ettől émelygett... legbelül nem akart ártani senkinek.

A kobold megértően bólintott.

- 1 perc és elkészülök. Máris indulnál?

Serge-ben nőni kezdett az elszántság... halkán, határozottan szólt.

- Vissza kell jutnom rokonaimhoz... és a barátomhoz.

Nem tudom, melyik világban van... de a kobold segíthet.

Torka kaparni kezdett.

- Aki meghalt... de meg kell találnom.

Keserűen, de céltudatosan nézett a koboldra.

Sprigg szeme bátorítóan felvillant.

- Megvan a nyomós ok, ami kivezet ebből a világból.

A Toronyba kell mennünk. Onnan sok világba vezet kapu. De csak olyan kapu enged át, ahol eséllyel javítjuk a világot.

Nélkülem sokáig bolyonganál a Toronyban. Az a megérzésem, én is kikerülök innen, ha téged vezetek a kivezető úthoz.

Mégiscsak számolsz a jövőre nézve.

Serge eszébe jutott Radius, amint este a tábortűznél beszél:

„Senkit nem a háttere minősít. Hanem hogy milyen lelki minőségre törekszik. Az építés vagy károkozás melletti tudatos döntései határozzák meg alapvető értékét, hogy gyógyítóan hat-e a többi lélekre.

Nem tudja, visszaszerezheti-e testét. De a testcserét is lehetetlennek gondolják!

Visszaszerezni is sikerülhet.

Sprigg kimászott a létrán, Serge követte.

Szeme elé borult a színesen fénylő ágak és gyümölcsök kavalkádja... Sprigg vezetni kezdett a széles levelek között.

Felfelé haladtak, de Serge nem érzett fáradtságot. A levegő egyre frissítőbb volt körülötte.

Elértek a Fa tetejére... íves kapu nyílt a törzs belsejébe.

Sprigg türelmesen ránézett, s átlépett a kapun. Serge követte.

Színesen izzó körteraszok tornyosultak alattuk... és felettük is!

Pedig kívül érkeztek a Fa tetejéhez.

Az egyik alsó teraszcsoportról Harle nézett rájuk.

Fiatalos erővel, türelmetlenül szólt.

- Sokat pihent, Lynx úr! Ideje indulnunk! Elvezetem a megfelelő évbe nyíló kapuhoz. Várjon itt.

Tényleg ő az? Bárki jelenik meg így, mi a szándéka?

Vissza tud vezetni a világomba?

Serge ránézett a bohócruhás alakra, s érezte: *a lány őszinte.*

Serge-n végigsöpört a felismerés: ha vissza tud térni világába, Kid is megteheti.

Eszébe jutott a Kincsek Kincse, amit Kid is keresett.

„A Fagyott Láng! Lynx tudja, hol van! Ha visszajutok, feltámaszthatom Kid-et!”

De a bohóc eddig Lynx-et szolgálta. Könnyen láthatja, hogy Serge van a párdúc testében.

Harle kinyitott egy íves, világoskék ajtót, átlépett rajta...

s Serge fentről hallotta lépteid közeledni, egy lila emeletről.

Határozott erőfeszítéssel szólt.

- Egy évet már közeledtem, várjon még, Lynx Nagyúr! Amint elértem az évhez, karon fogom magát és bevezetem az időbe.

Áthatóan Serge-re nézett.

- Voltál valaha Serge? – komolyan, de türelmesen kérdezte. - Vagy csak az emlékeit kaptad meg?

Immár nem Serge vagy. Te Lynx Nagyúr vagy. Nézz csak magadra! Ki nézne téged Serge-nek?

Serge ösztönösen nemet intett fejével.

Teljesen mindegy, Kid mellett döntök. Hű vagyok jószívű lelkivilágához.

Harle szusszantva bólintott.

- Ez nem igaz. Mindenki számára Lynx vagy. Hiába vallod magad másnak. Ha egyedül állsz ellen a világnak, az keresztülgázol rajtad. És továbbhalad, mintha mi se történt volna.

A lány szemei fellángoltak.

- Az emberek döntenek, hogyan vélekednek rólad. Ha elsöprő erővel fenyegeted őket, nem állnak ellent. Erre építhesz. Szándékukra vagy mérlegelésükre nem.

Serge elkomorult.

„Mindez akkor igaz, ha saját túlélésemet teszem első helyre, nem azt, hogy az egész világon jó legyen. Az utóbbit választom, és én döntök, hogyan próbálok hatni.”

- Lynx az apád. Miért lennél más? ... S ha más vagy: joggal ítél el.

Fejlettebb állapotba jutott, azért változott kinézete.

Serge dermedten látta: a lány őszinte.

De ettől még tévedhet.

A lány kilépett az egyik függőleges oszlopra, derékszögben elfordult, s haladni kezdett Serge felé.

Harle néhányat lépett felé, s egészen közel ért.

- Ne legyél már tehetetlen! Kid nem halt meg, medál védi... ezt egyértelműen láttam.

Serge most is egyértelműen érzi: a lány őszinte.

Vissza kell jutnom hozzá... védenem kell... nem a rokonok véleménye számít... hanem hogy mivel tartozok azoknak, akik szeretnek.

- Ez esetben egyetértünk, Lynx Nagyúr! Vissza kell térnünk az előző világba, hogy megkeressük a Fagyott Lángot!

Serge megdermedt.

Harle hallja a gondolataimat?

Nem tudok mit tenni ellene.

Igyekezett zárkózott lenni.

De a lány ezt is látja rajta.

Harle két emelettel alóla szólt.

- Eljutottam a Kapuhoz, Nagyuram! Jőjjenek ide az oszlopon!

Serge óvatosan kilépett az oszlopra... s a gravitáció az oszlop törzse felé húzta testét.

Óvatosan haladt lefelé az alsóbb emeletig, Sprigg követte.

Leugrottak az erkélyre, Harle lelkesen a színes kapura mutatott... szemein erős elvárás érződött.

Nem tudom, hova vezet a kapu... de Sprigg is a fáról beszélt.

Csak ezt az utat látom, ami visszavezethet társaimhoz.

A kobold Serge-re nézett. Lelkesen, de halkán szólt:

- Nem az számít, amit kapsz... akár jó, akár rosszat. Az számít, hogyan hatsz.

Veled tartok. Szerezted egy társat, aki értékeli világgéped.

Serge mélyet sóhajtott... erőt gyűjtött, s átlépett a kapun.

Faragott fából készült vékony úton álltak. Előttük az utak minden irányban elágaztak, merőlegesen felfelé és lefelé is haladtak.

Harle türelmetlenül szólt.

- Ha sokat időzünk itt, elveszítjük belépési pontunkat a fizikai világ korába! Kövessetek!

- - -

Rovarok ciripeltek körülöttük, s mocsári növények hajladoztak minden irányban...

Serge ismerős szagot érzett...

Harle élesen, de lenyugodva szólt.

- Végre itt vagyunk. Ez már ismerős, igaz, Lynx Nagyúr?

Serge-n meleg nyugalom áradt szét: a közeli mocsárban vannak.

Nyíltan a lányra nézett és bólintott.

Harle felélénkülve válaszolt.

- Akkor induljunk útnak, nincs mire várunk!

Sprigg beletette kezét a vízbe.

- Anyagi világ... árthat a testünknek. Rég voltam utoljára ilyen helyen!

Harle türelmetlen erővel szólt.

- Nem tudom, melyik világba sikerült elérnünk. Ha Serge eredeti világában vagyunk, még akkor át kell kelnünk a dimenziók közti kapun, Opassa Partján. Csak így juthatunk társainkhoz.

Serge érezte: a mocsár szaga teljesen olyan, mint hosszú évek során volt.

„Anyu! Beszélhetek vele!”

Érezte: ismét képes megértő lenni. Nem a világon átgázolva kell megszereznie a Fagyott Lángot, hogy eljuthasson Kid-hez.

Társaira nézett, ösztönösen elszántan szólt.

- Édesanyám felismer majd.

Azonnal megindult Arni faluja felé... csizmájával átrappolt az ösvényekbe lógó növényeken.

...

Rohant keresztül az erdőn... legutóbb Poshul vele volt... alig tud figyelni oldalra, hátha ragadozó támad rá...

...

Beért Arni-ba!

A házakon nem voltak virágok!

„Anyu! ... Leena!”

Azonnal berohant édesanyja házába, nem tudta, kivel találkozik...

Házuk pont úgy volt berendezve, ahogy Serge legutoljára látta...

Anyja döbbenten nézett rá!

Serge-nek összeszorult a torka, megdermedt... de szeretetet akar adni!

Támogatóan bólintott édesanyja felé.

Marge kimerülten szólt, mint aki sokat sírt az elmúlt hetekben.

- Ki vagy te? Mi járatban vagy?

- Serge vagyok. – azonnal válaszolt, de hallotta: a párdúc morgó hangján.

Édesanyja dermedten nézett rá.

Harle és Sprigg beérte Serge-t... némán álltak az ajtóban.

Serge rádöbbsent: lélekben évtizedeket öregedett, mióta utoljára látták egymást. Már egyedül is útra tud kelni Kid megmentéséhez.

„De úgy döntök, hogy Anyu fontos.”

Nem tudta, édesanyja hogyan reagál majd.

„De támogatnom kell!”

Neki köszönheti a gyerekkorában kapott törődést és hogy felnőtt.

Marge megkapaszkodott a kék szék karfájában, s beleroskadt.

Áthatóan nézett Serge-re. Harsányan, de reménykedve szólt:

- Mondj el mindent!

Serge tudta: nem kell mindenről felkészülten beszélnie. Anyja anélkül is végighallgatja. Ha kell, belekérdez.

...

Serge mindent elmondott. Csapongva, de mindent, amit fontosnak látott.

Talán Anyu kérdezni fog.

Marge felállt a székéről, s lefelé nézve járkálni kezdett. Gondolkozott.

Elszántan Serge-re nézett.

- Szóval a párdúc azt mondta, utazz az Éden Tengerére. – egyértelmű volt: komolyan segít. - Soha nem hallottam a világ szétválásáról, vagy világok közötti kapcsolatról. De ha szerinted nagy vészt kell elhárítani... talán 14 éve kezdődött, azon a viharos estén.

Aznap este apád, Wazuki és barátja Miguel kihajóztak, vészhelyzet kényszerítette őket erre... összecsaptak fölöttük a hatalmas hullámok és elájultak. Amikor magukhoz tértek, a Holt Tenger vette körül őket. Az a térség, ahova semmilyen élő lény nem mer bemenni. Nem tudom, mit látott apád vagy mi történt, de az az esemény megváltoztatta. S barátja, Miguel... Leena apja... soha nem tért vissza.

Addig a pontig az Éden Tengerének nevezték a térséget. 14 éve vált holttá.

- Szóval rólatok beszél mindenki! – Radius lépett a házba. Mindenki ránézett.

Serge látta: a fehér szakállas arc, osztrák tisztí egyenruha... ő képezte ki, hogy megvédhesse magát... és társait.

Ösztönös bizalommal mestere felé lépett.

- Radius! – mély, morgó hangon szólt.

Az öreg harcos mozdulatlanul, mérlegelően nézett rá.

Harcra készen.

Komoran, viszafogottan szólt.

- Ez nem lehet... Lynx?! Életben vagy?

Parancsolóan az ajtóra mutatott.

- Gyere ki a szabadba! Egyszer az Acacia Dragonyosok tanítója voltam! Véget vetek rémuralmadnak!

Serge-t halálfélelem borította el.

Harle parancsolóan kitört:

- Nem hencegnék a helyedben. Egy csapással levágja a fejed. Ne becsüld alá a Nagyúrt!

Radius hangja szigorúan lesujtott, de érződött civilizált lelkivilága:

- Csendet! Kifelé mindkettő!

„Meg kell ragadnom a kezdeményezést!”

Serge felemelte kezét, nyomatékosan szólt... esedezett:

- Mesterem, Serge vagyok, csak csapdába kerültem ebben a testben!

Radius nem hallgat rá. Lynx-nek nézi. De akkor se ölheti meg a harcművészt: ő készítette fel a túlélésre.

Az öreg harcművész komoran elmosolyodott.

- Gyere ki a fűre. Ha igazat mondasz, kiderül.

Ez Radius-ra vall.

Édesanyja riadtan nézte őket... Serge megindult a kijárat felé.

...

Kiértek a fűre.

Radius szembeállt vele, társai széles körbe álltak.

Radius felizzította magában az elemeket.

Serge tudta: küzdenie kell.

De be akarja bizonyítani, hogy ki ő, és nem akarja megölni Radius-t.

A Mester is ezt akarja kideríteni.

Radius kinyújtotta karját és jeget lőtt térdére, mint edzéskor...

Serge ösztönösen félreugrott de figyelt Radius-ra, fehér fényt lőtt a Mester kezére...

A fény sápadt volt... Lynx teste a Fekete Elemekkel rokon.

Radius elkerülte a fényt: pörgőbukfencsel fa botjához ugrott, felállva Serge felkarjára sújtott...

Serge megpróbált elhajolni, de teste magas és lomha...

Kinyújtotta tenyerét, hogy megállítsa a botot... erős, karmos kézzel hárította a csapást.

Távolabbi kezével Radius arcára sújthatna... de inkább a botot rántja a földre.

Radius elengedte a botot, hátralépett...

...döbbenten nézett Serge-re...

Meggyőződéssel bólintott.

- Egyszer se támadtál életveszélyesen. Serge küzdött így...

Komoly együttérzéssel nézett a fiúra.

- Mondd el, mi történt. Segítek.

...

Radius türelmetlenül járkált.

- A tábornok itt már 3 éve eltűnt. A másik világban még uralja Terminát. A Fagyott Lángot kereste... talán az udvarházban találunk rá nyomot.

Serge rádöbbsent: ha itt Lynx nem üldözi a Lángot, könnyebben megtalálhatják... kívánságával visszaszerezheti testét.

Harle biztos benne, hogy Kid él.

Ha így van, meg kell találnom!

Radius szemei lelkesen fellángoltak.

- Rendben. Csatlakozok. Még van esélyünk megmenteni őt és Riddel kisasszonyt a másik világban.

Ha Serge lehet Lynx testében, akkor a párhuzamos világ is létezhet.

Harle élesen, de kétkedve Serge-re nézett.

- Ez az öregapó csak a terhünkre lesz. – visszafogottan, de reménytelenül mondta.

Radius gondolataiba merülve, de elszántan Serge-hez fordult.

- Terminába kell utaznunk, hogy kiderítsük Vipera Tábornok eltűnésének okát. Talán azt is megtudjuk, hogyan utazzunk a másik világba.

Én, Radius, hadba vonulok Viper Tábornokért!

Serge elbúcsúzott Marge-tól... nem tudják, sikerrel jár-e, s ha vissza tud térni, mikor teszi.

Anyja bátorítóan, komolyan szólt:

- Vannak, akik nem a kinézeted alapján ítélnék meg. Légy kitartó, tedd a legjobbat. Ez mutatja értéked az arra érdemeseknek. Idővel visszanyered az egészséged.

...

Radius, Serge, Sprigg és Harle haladtak át a rovaroktól zsongó, színes virágos erdőn. Meleg pára tört fel az aljnövényzetből, érezték a fák gyanta illatát.

Radius meg akarta erősíteni Serge-t. Felidézte egykori tanításait.

- Minden hibánkat törekednünk kell elhagyni, hogy a Mennyszágba juthassunk. Önerőből képtelenek vagyunk teljesen megtisztulni, a Teremtő tisztít meg a túlvilágon... ha abba az irányba törekszünk.

Mindig tökéletlenek vagyunk, ezért keresnünk kell hibáinkat, hogy azok ne hatalmasodjanak el rajtunk. Így tudunk békét adni társainknak, hogy szeretetben éljünk.

Természetellenes, ha valaki körül csak kavarognak az emberek, ha nincsenek, akik tartósan támogatnák. A szeretetet döntés tartja fenn.

Nem az az élet értelme, hogy minél több embert utasíts, hanem hogy megértsék egymást és barátokat szerezz. Ez mindenkinek lehetséges, és ez ad élményeket. Rájuk számíthatsz, ha nincs állami kényszer, és megbízhatóan segítenek mérlegelni. De kifelé is pozitívan hassatok.

Serge halványan bólintott.

Terminába tartanak. Harle ne támadjon rá idegenekre, míg nem muszáj.

- Ön tanított erre: A lelki tanulság számít, s hogy merre törekszünk, nem pedig az, hogyan változott környezetünk. Ettől még próbáljuk elkerülni a kárt, főleg a maradandót.

...Serge javaslatára kitértek az Opassa partra.

Megálltak a homokon.

Serge-n hideg futott végig.

Itt tört rá a hullám. Ami felforgatta világát... *s ami miatt megismerte Kid-et, akihez el kell jutnia!*

Ösztönösen felizzította elemeit, elképzelte az amulet hatását...

Egyre fáradtabbá vált, de a part változatlanul sistergett.

A Kapu nem nyílt meg.

Harle élesen ránézett.

- Persze, hogy nem sikerül. – hangján érződött: tanítani akar. - A másik világ megtalálta a számára hiányzó láncszemet. S itt Lynx Nagyúr csak fölösleges gyalog.

Visszatértek az erdőbe, a hágó felé vezető ösvényt követték... nemrég sok eső eshetett, mert tavak párologtak a fák között.

A fényes ég csak foltokban látszott.

Előttük, az ösvény mellett sátrak álltak. Táborozó emberek kiáltottak közülük.

- *Félemberek? Mit akartok tőlünk, szörnyek?*

Harle ragadozóként, győzelemre készen rájuk nézett.

- Mért tart annak? ... Felrúgom a Holdig, ha Lynx Nagyúrral így beszél!

A táborozók a fekete egyenruhás alakra néztek, *megremegtek*... elmenekültek a fák közé.

- *Jön az őrült! Meneküljetek!*

A távolból rémült ordításokat hallottak.

Radius támogatóan Serge-re nézett... látta: a fiú keserűen, de tettekre figyel a környezetükre.

- Induljunk tovább.

... haladtak a rovaroktól zsongó magas fák közt... tompa kiáltást, dörömbölést, és gyerekek éles kiáltását hallották:

- Apu, tarts ki! Hívunk segítséget!

Serge-ék meglátták: egy sziklás domboldal tövében két gyerek fordult feléjük, rémület és elviselhetetlen teher nyomja őket

kétségbeesett indulattal feléjük intettek.

- Apu bent van! De a szörny elállja az utat, nem tud kijönni! Apu!

Serge, Radius és Harle azonnal előretört... bármikor váratlan harc törhet rájuk, ha ilyen oka van, nem térhetnek ki előre... életben kell maradniuk, nem csonkulhatnak meg... küldetésük várja őket... s további veszélyeket rejt.

Meglátták: sárga óriásrák állt egy barlangnyílásban, harcra készen nézett egy férfire... az lándzsával tartotta távol magától.

Küldetésük váratlan kihívásokat is hoz majd... talán okkal vezeti őket független helyzetekbe, hogy azon is segítsenek... csa életerősen érhetnek célt.

Radius azonnal zöld elemet lőtt a rákra... ne omoljon be a barlang és a férfit se sebesítse meg...

a rovar megérezte a zöld fényt, kiugrott a nyílásból, az elem eltalálta a sziklafalat, izzó csillogásként szétterült... de csak az élő szervezetet mérgezi.

Harle ridegen tüzet lőtt fémpálcájával, a lövedék villámként száguldott, eltalálta a lény fejét...

a rák reszelősen sikoltott, Serge odaért, pörölyével ívcsapást mért a lény fejére...

az törött nyakkal elterült a földön.

Serge azonnal hátraugrott, a lény ollói időnként megrándultak... mozdulatlaná váltak... Serge társaival együtt körülnézett...

sehol nem láttak támadót. A lángok sisteregve halványultak a rák páncélján.

A férfi remegő végtagokkal, de megkönnyebbülten előlépett. A gyerekek dermedtek voltak, most odarohantak hozzá.

Ő rátette kezét a gyerekek fejére, s hálásan Serge-ékre nézett. *Sprigg most érte be őket... felkészülten szétnéztek. Tudták: életük mindig bizonytalan marad.*

A férfi ráérősen, komolyan szólt.

- Hú! Megmentettetek! Kérlek, fogadjátok el ezt hálául. A barlangban találtam.

Átadott egy gombát Radiusnak. A mester támogatóan elfogadta.

...

A levegő hűlni kezdett... sziklásabb, felfelé vezető talajra értek...

A fák között táborüzet láttak meg. Az ösvény mellett égett.

Valószínűtlen, hogy bűnözők lennének. Azok inkább elrejtőznek. A tábor felállítói azt akarják, lássák őket az elhaladók és az őrzőket: ha baj éri őket, könnyebben kapnak segítséget... s ha rablók elhurcolják őket, nyomot hagynak maguk után.

Ahogy közeledtek, kivehetővé vált: kondér függött a láng fölött, mellette fa vágóasztal állt. Egy férfi csillogó fémpántos lábán ült, merőkanállal a kezében figyelte az üstöt.

Ránézett Radiusra, meglátta kezében a gombát...

Lelkes erővel szólt.

- Hé! Hagy nézzem azt a gombát!

Radius tudta: ő nem gombász. Az ismeretlen gomba halálos veszélyt jelent.

A férfi talán ismeri a gombákat.

Átadta a gombát, az idegen vizsgálni kezdte.

Intenzív figyelemmel, döbbenten szólt.

- Hú! Ez egy ritka fajta, Guardiában is nehéz találni!

Bármit mondhat.

- Még én, a legendás utazó szakács: Funguy se találtam máshol!

Élesen rájuk nézett. Halvány mosollyal, mérlegelve kérdezte:

- Mit szólnátok egy üzlethez? Átadjátok a gombát a ládáért cserébe?

Radius elővigyázatosan figyelt.

Utunkat segítheti, ami benne van. Megérhet egy gombát.

Nyíltan társaira nézett, támogatóan bólintott.

Ők röviden biccentettek.

Radius tisztán szólt.

- Cseréljünk.

A férfi szemei lelkesen fellángoltak, azonnal bólintott... s rágni kezdte a gombát.

- Jó az íze... mint az illata.

Az asztalról felvett egy fa poharat. Az üsthöz fordult, merített belőle, s ivott.

Hálás mosollyal Radiusra nézett.

- Barátom, ez jól esett.

A férfi haja mozogni kezdett, de ő nem érezte... fejéből hangtalanul pöttyös gombakalap nőtt ki.

Serge-ék dermedten figyelték... az ember nem vált agresszívvá.

De ő se értett a gombákhoz.

Radius riadtan, átütő erővel szólt.

- Nézd meg az arcod a vízben!

- Miért? – a férfi unottan szólt, de az üst fölé hajolt.

Meglátta tükörképét a vízben, megdermedt...

Élesen, sírva kiáltott:

- Neee! Gombaszörny!

Eszelős tekintettel Radiusra nézett, a társaság ökölbe szorította kezeit...

- Hogy tehettétek? A ti hibátok!

Keserűen izzítani kezdték elemeiket...

Radius a férfi szemében tehetetlen kérlelést látott...

Megpróbálok támogatást kiépíteni.

Higgadtan szólt.

- Sajnálom... csatlakozhatsz hozzánk. A Fagyott Láng segíthet helyrehozni.

Serge bólintott. Átható tekintettel nézett a férfira.

- Tényleg azt keressük. Utunk során meggyógyulhatsz.

A férfi görcsösen markolta az üst peremét, némán gondolkozott... elszántan sóhajtott.

- Rendben, csatlakozok. Átgázolok a poklon is, hogy meggyógyuljak.

Szégyelli magát, rokonai meg fogják tudni... nem akarja őket terhelni, de ők elvárják, hogy segíthessenek... megteszi, ami rajta múlik, hogy meggyógyuljon.

Serge a ládára nézett... most nem kérdez rá tárgyra senkitől, a láda nem segít a sérülten... de meg kell tudniuk, megbízható útitárs lenne-e.

Halkan társaihoz szólt.

- Figyeljete, kinyitom a ládát.

Odament, megkocogtatta... semmi nem mozgott benne.

Bent tartotta lélegzetét, s kinyitotta a ládát.

Fűszerkészlet üvegcséi álltak benne... a láda közepén egy kék elem izzott.

Lovagi erény

A hágó kiszögellései fémesen csillogtak...

Páncélos lovagok álltak rajtuk: a Vipera Ház címerét viselték.

A hágót őrző páncélosok látták a közeledő alakokat, s felismerték a nagydarab, fekete párducot... megdermedtek.

Admirális sapka, lobogó fekete köpeny... Lynx Nagyúr közeledett feléjük.

Eldobták fegyvereiket, s életükért menekültek Termina felé.

A Fekete Párduc erőteljes, döngő léptekkel bevonult a szorosba. Bevonult, s mindenki menekült a közeléből.

Serge keserűen gondolta: „Gyűlölöm ezt a testet!”

Lynx egoizmusa választotta el mindenkitől.

Pedig egyelőre előnyére vált, hogy megrémíti az embereket.

Kid őszinte támogatással szólt hozzá:

„Törekedj az egészségre, de van, hogy a bajból szerzel tapasztalatot. Ha gondolkozol rajta.”

Erőt adott neki, amire Radius tanításai alapján jutott.

Körülményei nem csak rajta múltak: a múltat és mások tetteit is jelzik. Jelenlegi törekvései függetlenek tőle.

Radius komoran, elgondolkodva szólt.

- Termina lakosai is így reagálnak majd Rád. Ez nem dermeszthet le. Képzeld el, hogy viselkedhet Lynx, s te hogy tudod előadni, hitelesnek és egészségesnek maradva.

Szándd rá az időt, hogy végiggondold, így külső, torzító nyomás nélkül választhatod a helyes utat.

Serge sose nem látta, hogy beszél Lynx az alárendeltjeivel. Vannak sejtései, de azok hibásak lehetnek. Nem kockáztathat. Eldöntötte: zárkózott és határozott lesz.

- Jó...

Észrevette: kísérőivel megint türelmesen ösztönösen beszélt.

Az átlagemberek küzdelmeit teljesítménynek tartja... azt is, amit elérték.

A zárkózottságot és a harcra kész elővigyázatosságot tudja gyakorolni. Ekként fog Lynx képében kutatni.

...

Kiérték a szorosból, meglátták a csillogó tenger partján fényleni a lépcsőzetes, fehér falú utcákból álló Terminát... Porre zászlói lobogtak rajta: fekete alapon vörös griffmadár.

A városban kétségbeesett hír terjedt a lakók között: Lynx mellett látták Radius-t. Ezek szerint ő is behódolt a Nagyúrnak.

A kapu őrei riadtan tisztelegtek... a fekete egyenruhás alak fölém magasodott... súlyos léptekkel bevonult a városba.

Az emberek dermedten, de keserű haraggal néztek rá.

Sprigg keserűen felnézett rá.

- Nem vagy szívesen látott vendég.

Harle hiú emelkedettséggel, undorodva szólt:

- Az emberek önzők. Nemrég még tisztelettel fejet hajtottak Lynx Nagyúr előtt... s most mindenért őt hibáztatják.

Serge keserű gúnnyal gondolta: „Ennyit ér, ha fenyegetéssel veszed rá őket parancsaid követésére.”

Radius a város legkülső körén vezette őket az Udvarházba vezető kőúthoz... ráfordultak a kivezető fehér utcára, s meglátták: a páncélosok egy része szolgálatkészzen felsorakozott.

Egyikük előlépett, s határozottan tisztelgett.

- Nagyúr, parancsára várunk!

Serge tudta: nem árulhatja el, hogy nem uralkodik. Fenn kell tartania a fenyegetés látszatát, de ő az emberséghez hű.

A páncélosok segíthetnek a nyomozásban... Nem kérhette Radius tanácsát. Döntenie kell, s növelnie kell a siker esélyét, nem elgáncsolnia.

Ösztönösen bólintott, s zengő hangon szólt:

- Vipera Tábornokot keressük. Ki kell derítenünk, hol raboskodik! Gyűjtsetek össze minden hírt, bárki tud a témáról!

A páncélosok azonnal válaszoltak.

- Igenis, Nagyúr! – őszinte lelkesedés érződött hangjukon.

Sietve indultak, hogy végrehajtsák parancsát.

Serge-t nyugodt elégedettség töltötte el.

Látta a város fehér, kihalt viaduktjait, idegen hatalom zászlói lobogtak a pillérek fölött...

„Muszáj tájékozódnom, hogy jól döntsek!”

Nehézséget okoz a katonáknak. Hirtelen kényelmetlenül érezte magát.

Azonnal indultak, hogy teljesítsék parancsát...

Kelletlenül adta a parancsot: nem örült, hogy fiatalok cselekedeteit korlátozza.

Nem tudom, mit gondolnak, és maguktól talán más irányt választanak... azt se tudom biztosan, hosszútávon mi hozza el a harmóniát.

Rádöbbsent: leveszik róla az erőfeszítés terhét, és ideje is felszabadul...

De hosszútávú hűségüket megválasztják.

Ha elégedettek, akkor együttműködőbbek... saját kényelmemet helyezem első helyre, vagy mindenki boldogságát... ez utóbbit akkor is támogathatom, ha hatalmam korlátozott: ha megmarad szabadságuk, hogy a civilizáció ellen fordulnak.

Döntött.

Élénken látta maga körül a várost, de nyugalom töltötte el... s tettekésszé vált.

Felkutatom Kid-et és visszaszerzem a testem!

Kockázatos lenne idegeneknek felfednie világképét... de végigjárhatja az utat az őt szeretőkhöz.

A korlátlan hatalommal nem szükséges élnie.

Elhatározta: korrekten jár el alárendeltjeivel. Nem tagadja Lynx hatalmát, de tisztességet kaphat cserébe.

Látták: sok üzlet bezárt.

Akik távolról hozzák be az árukat Porre katonaságának, nyitva vannak... azok a hadsereg védelme alatt állnak.

Serge Radius-ra nézett, az idős mester élesen nézett vissza rá...

- A nyitott boltok sok helyről kapnak hírt, most érdemes körbenéznünk! – Serge szolgálatkészen, de meggyőződéssel szólt.

Radiusnak több a tapasztalata...

Az idős harcos elszántan bólintott.

- Igaz. Keressük fel Zappát, a kovácsot.

Serge-nek eszébe jutott: Gogh kereskedőháza is valószínűleg nyitva. Mindkét üzlet a város csúcsán épült.

Radius vezetni kezdte társait felfelé a szilárd kőépületekkel határolt fehér köves főutcán.

Látta az utcák fölött függő szászlókat. Pókerarccal, de elítélően nézte őket.

Az Utolsó Ítéletkor mennyit ér valamely nemzethez tartozni? Csak az számít majd, mennyire voltál együttérző.

Nem teljesítmény és nem erény, hogy hova születtek. A felszínes stílus nem a lelki tartalom. Azt nézzék, mi árt és hogyan segíthetnek. Az adja végső értéküket.

Minden egyén előlről kezdi életét. Senkinek nincs tapasztalatban évszázados előnye. Egyértelműen látja, segít vagy szenvedést okoz. Bárki bárhol hozzáférhet az időtlen, gyógyító tanításokhoz... legalábbis sejtheti őket és feléjük fordulhat.

Mindegyik nemzet létezzen békében. Ha mindegyik művészete megmarad, az hozza a legtöbb tapasztalatot minden embernek.

...Serge most már látta: a Sárkányerődben az első figyelmeztetésre lépniük kellett volna, hogy Lynx ne ronthasson Kid-re. Senkit nem kell feláldozni a szigetért, Kid is a szigetet védte... most is a legnagyobb védelmet kell adniuk társaiknak.

Felértek Termina csúcsához.

A fehér falú kovácsműhelyből fújtató sistergése hallatszott.

Serge keserűen előrelépett, figyelte környezetét. Fekete mancsával benyitott a műhelybe.

Zappa figyelmesen nézte a tűzrakást. Csak fél szeme volt, mint a másik világban.

Felesége mellette állt. Zappa bánatosan, de bátorítón szólt.

- Ez felizzítja. Ez a kohó generációkon át izzott. Szomorú, hogy én oltottam ki lángját. Bocsáss meg, szívem, amiért rögeszmémet követve bezártam a boltot.

Zippa megértően nézett rá, lelkesedett iránta.

- 3 éve hallgatlak, hogy tartsunk ki. Most már ne fordulj vissza! Tedd meg utad utolsó szakaszát is.

Zappa mély levegőt vett... körbenézett a boltban.

- Mivel már üres a műhelyünk, mindenképp sikerrel kell járnom. Maradj itt, és várj Karsh érkezésére.

Zippa szemei elhomályosodtak... folytott hangon, de belső erővel szólt.

- 3 éve láttuk utoljára. 3 embert próbáló éve. Legfőbb támogatóink, a dragonyosok távoztak, aztán Porre hadserege fosztott ki... ennyi szűk esztendő után muszály, hogy valami jó várjon ránk odakint... biztos fiunkra is ráköszönt a szerencse, míg a világot járja.

Zappa Serge-ékre nézett, kifejezéstelenül figyelte őket... *tekintete áthatóvá vált.*

- Lynx Nagyúr! Ön bizonyára sok földet bejárta. Hallott a szivárvány elemről?

Serge torka összeszorult... fejével nemet intett.

Zappa átgondoltan, türelmesen szólt.

- Abból bármit lehet készíteni. Megtisztelő lenne, ha társasága befogad, amíg az elem után kutatok. Cserébe új fegyvereket készítek Önöknek.

Radius támogatóan bólintott.

- Örömmel vesszük csatlakozásodat, régi bajtársam.

Társai egyetértően bólintottak.

Serge kivezette társait a műhelyből.

A fehér köves utca végén egyszintes, közepes méretű kőház állt.

A Másik Világ kereskedőházának helyén.

Serge az aggodalomtól hajtva elindult felé... fekete mancsával benyitott a faragott bejárati ajtón.

...

Van a kiállítótér melletti szobában ült, Gogh kérésére festősapkában. Nem akart a festményekkel foglalkozni, mert azok kötik a szegénységhez... de minél többet el kell adnia, az hoz felemelkedést.

Csak addig győzheti meg az érdeklődőket, amíg Gogh rábízta az eladást... ezért csak azokat adhatja el, amiket Gogh már nem fest részletesebbé.

Függetlenségre vágyik, de ezt pénz nélkül nem éri el... az idegenek csak a teljesítményért adnak pénzt... azt se tudja előre, tisztességesek-e.

Néha érezte, hogy Anyja él és vigyáz rájuk... de ettől még az emberek mindig alulmúlják önmagukat.

A belső szobából hallotta: zajosan kinyílt a festményüzlet ajtaja.

Apa festményei! ... Tönkre ne tegyék egyiket se! ... Csak a készeket adhatom el.

Határozottan elindult az üzlethelyiséghez, hogy fegyelmezzon.

- Legalább kopogjanak belépés előtt!

Beért a kiállítótérbe...

Fekete párdúc, félemberek és egy idős úriember lépett a festményüzletbe... hátuk mögött megjelent Zappa, a kovács.

Van keserűen Zappára nézett... visszafogottan, vizsgálódva végignézett vendégein.

Tekintete megenyhült. Türelmesebben szólt:

- Turistaként érkeztek ide? Szívesen körbevezetem Önöket a városban. Természetesen kérek cserébe egy alacsony árat. Szerintem korrekt eljárás.

A belső házrész falépcsőin sietős léptek dobogtak, egy középkorú nő hangját hallották, veszekedve közeledett:

- Elfogyott a türelmem, Gogh. Elég időt adtam az adósságok törlesztésére. Adok egy utolsó esélyt: vagy kifizeti most egy összegben, vagy távoznia kell a házamból!

Halvány, álmodozó hang válaszolt... de komoly aggodalommal.

- Ha el kell hagynom a házat... mi lesz fiammal és velem?

A lépcsődobogás megszűnt. Leértek a földszintre.

- Nem az én dolgom. Ebben a házban rendezem be ékszergyűjteményem.

A középkorú nő és az idős festő beléptek a festmények közé...

Van határozottan a nőre nézett. A nő drágakövekkel kirakott övet hordott.

- Várjon! Kifizetem én a tartozást!

A nő szeme lelkesen felcsillant, de hangján fölényes gúny érződött.

- Fantasztikus! Hogy érzi magát az ifjú Van úr? Mennyit takarított meg a zsebpénzéből?

Van zárkózottan vizsgálta, érzelemmentes figyelemmel szólt.

- Ez nem tartozik magára. Ennyit adok!

Aranyérméket mutatott fel.

Serge-ék döbbenetn néztek rá: fiatal kora ellenére sok helyről gyűjthet pénzt.

Az asszonyon féltékenység suhant át... ellenségesen mérlegelte a fiút.

- Ez a kamatokat se törleszti! Talán majd legközelebb!

Van türelmetlenül, de lehetőségeire figyelve szólt.

Időben más szállást kell találnunk!

- Várjon még néhány napot, és összegyűjtöm a szükséges pénzt!

A nő ösztönösen megrázta fejét. Lemondóan szólt, lezártan tekintette a beszélgetést.

- Mit tervez, Van úr? Fölöslegesen hiába pazarolja erejét.

Van a látogatókra mutatott... kérlelő hangon, de cselekvésre készen szólt.

- Ezekkel az urakkal megkeresem a Fagyott Lángot! Kérem! Adjon még időt!

A nő elhalkult. Hidegen, de enyhén érdeklődve figyelte Van-t.

- Hallatszík, ahogyan beszélsz: értelmes vagy, de még gyerek. Egy felnőtt se hisz a Fagyott Lángban.

Unott rutinnal Serge-ék felé fordult, kérdése iránt megvetéssel szólt:

- Nem azt keresik, igaz?

Serge látta, amint Van tehetetlenül, visszafogottan, de kérlelve néz rá...

Együttérzően bólintott.

- De igen.

A nő unottan, elutasítóan szólt, tekintete elhomályosult.

- Elképesztő! Maguk hisznek egy legendában? Kik maguk? Örültek társasága?

Elfordult a fal felé. Döbbenet volt, de világosan gondolkozott.

Végülis nem rossz ötlet. A Fagyott Láng állítólag a Kincsek Kincse! Csak legendák keringenek róla, de így is keresik páran.

Határozottan Van felé fordult.

- Rendben. Várok még egy ideig. Itt legyen a Fagyott Láng, mire visszajövök. – elfojtott egy komor nevetést.

- Vigyázz, meg ne égesd magad.

Ellentmondást nem tűrve a kijárat felé indult... kegyetlen tekintettel visszanézett rá.

- De szerintem soha nem találod meg.

Örömtelen nevetés tört fel belőle. Serge-ékre rá se nézve távozott az ajtón.

Van keserűen, de éberén figyelte a távozó nőt... amint eltűnt, nyílt elégedetlenséggel Gogh-ra nézett.

Gogh azz aggodalomtól lesulytva, remegő kézzel nézett rá.

Van dühösen, nyílt tekintettel morgott:

- Öntelt és erőszakos, csak mert szegények vagyunk... ha lenne pénzünk, ez soha nem történne meg!

Gogh áthatóan nézett rá. Jóindulattal, tájékozódását segítve szólt:

- Van, ez nem így van! Bár pénzünk nincs, szeretetben élünk...

Van háborogva, de bizalommal kitört:

- Ez nem akarom hallani, apa! Hol lakjunk holnap? Azért nincs pénzünk, mert nem adjuk el a festményeket!

Serge-ék dermedten álltak az ajtónál.

Gogh figyelmesen nézett Van-ra, de tekintetében belső erő jelent meg.

- Sajnálom, Van. A legtöbbet még nem fejeztem be. Csak az elkészülteket adom el, olyanoknak, akik értékelik a stílusomat. Műved minősége független attól, mekkora a közönsége.

A távolba meredt, meghitt biztonsággal régi tudást idézett fel...

- Közelítesz egészséges természeted felé, vagy távolodsz tőle. Nem te döntöd el, mi az.

Van dühösen szusszantott.

„Valóban egyensúly kell a lélekben, de másodsorban a külvilággal is, hogy tartósan túléljünk.”

Nyílt támogatással, de elégedetlenül szólt.

- Rendben. Akkor nekem kell találnom új albérletet.

Ösztönösen a kijárat felé fordult...

a furcsa társaság még mindig az ajtóban állt.

Kemény dühvel kitört:

- Élvezitek a családi jelenetet? Semmi nincs itt számotokra, szóval lépjete le! – *a fekete párdúc fájdalmasan az ajtó felé fordult...* - Köszönöm... hogy támogattátok a mesémet!

Az idegenek keserű tehetetlenséggel néztek, nem fogják bántani Gogh-ot...

De Van senkire nem számíthat, ezt a helyet is az ismeretlen váltja fel...

Átvonult a termen, beviharzott a lakótérbe... magára zárta szobája ajtaját.

Három, keretes festmény állt a falon.

Egész jó kép. Miért nem veszi meg senki?

Apa alig fordít időt a festmények eladására. Azt mondja, csak a stílusát értékelőknek fest.

...Megint nekem kell összegyűjteni a pénzt. Ha csak néhány hetet nyerünk, az is eredmény.

Félrefordította az egyik festményt. Mögötte vékony vakablak mélyedt a falba.

Apró, fa ládika állt a közepén.

A perselyem. Elég van benne... hogy a város egy lenti körútján albérletet találjunk.

Félrehajtotta a középső festményt... kerek festéküvegben állt Gogh saját készítésű festéke, El Nido kékje. A tengeri só érződik illatán. Apa helyében házaltam volna ezzel a képpel, amíg el nem adom.

A harmadik festmény mögött... törött tengeri kagyló hevert.

„Csak ez maradt meg Anyutól.”

Füléhez emelte... de tudta: már nem hallja a tenger morajlását. Emlékezett: Anyja találta a parton, és a füléhez tartotta. Visszhangzott benne a tenger...

Van keserű volt, mert nem vihették haza a homokvárat, amit a parton épített... s emberi számítások szerint ki kell költözniük a házból, ahol Anyjával laktak.

Van sóhajtott... forró levegő tört elő torkán.

„De ne aggódj, Anyu. Vigyázok apára.”

...

Gogh őszinte figyelemmel beszélt látogatóival. Zappa és Radius intenzíven figyelt rá... Serge-et és többi társát lelombozta, amit hallottak.

- Van nehezen viselte sorsunkat. Gyerekkora óta úgy kell teljesítenie, hogy attól keserű és gúnyos lett. De nagyon jószívű, mint az anyja volt. Szeretném, ha egy nap mindent megadhatnék neki, hogy gondtalanul éljen, mint a többi gyerek.

Bentről ajtónyílást hallottak, majd sietős léptekeket...

Van elégedetlen indulattal beviharzott a festmények közé.

Döbbsenten nézett a látogatókra...

Reménykedve, határozott céllal szólt:

- Nem tudtam, hogy még itt vannak. Festményt vennének?

Harle ránézett. Nem tudta, mire számított. Bátortalanul, de őszintén szólt:

- Amit az előbb mondtál...

Sprigg tömören bólintott.

- Tényleg a Fagyott Lángot keressük.

Van rideg megvetéssel kitört.

- Most nem vagyok vevő a gúnyolódásra! Vagy felvidítani akarnak? Ne nézzenek le, csak mert gyerek vagyok. Tudom, hogy a Fagyott Láng nem létezik.

Harle elgondolkozva maga elé nézett. Merengve szólt, de távoli célhoz ragaszkodott.

- Hogy hiszel-e benne, rajtad múlik. Attól, hogy sokan tagadnak egy legendát, az még létezhet.

Harle úgy tűnt, önmagát ösztökéli cselekvésre... belső bizonyossággal a fiúra nézett.

Van elhalkult, de élesen figyelt. Közvetlenül, tettekre készen szólt.

- Ne nézzon így rám. Az Anyám jut róla eszembe. Komolyan beszél. Én is látom.

Kilátástalanul Gogh felé fordult, karjai erő kifejtésre készen megfeszültek... tehetetlen harag izzott hangjában.

- De nem mehetek magukkal. Nem kalandozhatnak azon az áron, hogy magára hagyom apát... hiába lenne jó menekülni ebből a helyzetből...

Gogh reménykedve ránézett. Távoli, tiszta eredmény lelkesítette.

Türelemmel, bátorítóan szólt.

- Rendben leszek, Van. Nem kell megtalálnod a Fagyott Lángot. De szeretném, ha világot látnál, és távolna látókörod. Csak nagyon kevés ember él boldogan. Talán nem is azok, akiknél erre számítanál... szeretném, ha rátalálnál az igazi boldogságra.

Támogatóan bólintott.

- Menj velük.

Van dermedten nézett rá...

még kétségeivel küzd... nem biztos, hogy elindul...

- Apa... mindig zárd be este a bejárat ajtót... ne hagyd, hogy ellopják a festményeket...

Gogh elnézően szusszantva bólintott.

- Figyelni fogok rá...

Fejlődésed sokkal fontosabb.

Folytattán sóhajtott, fogai aggódva összeszorultak.

- Vigyázz magadra.

Váratlanul, határozottan felemelte kezét.

- Várjatok még.

Hátrament a lakótérbe... színes bumerángot hozott kezében a festmények közé.

Van értetlenül az eszközre meredt... ösztönösen kimondta gondolatait.

- Nem játszani megyek! Mit kezdjek vele?

Gogh elkötelezetten bólintott.

- Ez nem játék. Veszélybe kerülhetsz az út során. Ezt a bumerángot elemek segítik repülni. Ha nem találod el az ellenséget, visszarepül hozzád.

Van enyhén bólintott... halkán, majdnem rekedten szólt.

- Rendszerben van. Magammal viszem, mint ajándékot.

Önmagán uralkodva az ajtó felé fordult. Bátorítóan társaira nézett.

- Induljunk.

A fekete párduc vezetésével távoztak a festményüzletből...

A főbélő legközelebb egyedül beszél Gogh-al... ezt Van el akarta kerülni, de nem teheti.

Serge figyelte, hol halad Van... arckifejezésén látta: a fiú zord határozottsággal figyel, de még mérlegeli a visszafordulást.

Eldöntötte: nem terheli túl Van-t. Érezteti vele, hogy védi.

Nekem a válságban kellett a tisztességre találnom, őt is ez terhelte... aki így talál rá a morális elvekre, erényt mutat fel. De általában az az egészséges, ha csak a fejlődést támogató terhelést kap, védő körben.

A világtól elzárt kastély

Kiérték a napsütötte, szeles utcára. A tenger csillogott a mélyben.

Radius komolyan, átgondoltan társaihoz fordult. Halkan szólt:

- Menjünk az Udvarházba. Óvatosnak kell lennünk.

Társai bólintottak... elindultak a hegycsúcsról levezető, színes címerekkel díszített fehér köves főutcán.

Kiérték a városkapun, zöld növényekkel borított, fehér sziklás táj terült eléjük... sietve haladtak az erdő és a tengerpart közt vezető kőúton.

Serge érezte, amint összeszorul a torka: semmi nyomot nem lát, ami alapján visszaszerezheti testét.

Gyógyulása elérhetetlenül távolinak tűnik.

Régi társainak tartozik, de egyedül nem jutna vissza... jelenlegi társai segítik, nem lehet hálátlan.

Radius szerényen lassított, Serge mellé hátrált.

Visszafogottan, támogatóan szólt.

- Az egyént az erőfeszítése és a kitartása minősíti, függetlenül az eredménytől. S az, hajlandó-e tanulni... változtani ha kell, és kudarc esetén ismét megtalálni, mivel használ a legtöbbet.

Átható tekintettel, bízva Serge-re nézett.

- A legrosszabb a gonosz szándék, ezt csak az egyén választhatja. Isten elsősorban ezt akarja megváltoztatni... anélkül hogy elvenné a szabad akaratot átmenetileg, mert azzal ölné meg a lelket. Kevésbé súlyos az érzelmi szenvedés, mégkisebb a fizikai kár. Persze egy nagy fizikai kár rosszabb, mint egy kis érzelmi sérülés. Ezeknek a halál ad felső határt, gyógyulásuk sokszor a túlvilágon történik meg. Ott mindeki egészségessé válik és viszontlátjuk azokat, akiket szerettünk.

Serge nem tudott szólni... forrónak érezte maga körül a tájat, mancsai ökölbe szorultak... lélegzetét uralva pontosan haladt társai mögött... remegve, de hálásan bólintott.

Az út sűrű kőhídra vezetett... két páncélos Porre katona állt őrt a híd közepén.

Serge keserűen előrelépett, határozottan figyelte a fegyvereseket. Társai szótlanul, harcra készen követték... de Sprigg vagy Van talán menekülne, hátrébb vonulna.

A páncélosok megrökönyödötten néztek a fekete alakra. Egyikük harsány, lelkes hangon kitört:

- Bevetésre készen állunk, Nagyúr! Ha szabad megkérdezni... hol volt az utóbbi években? – büszke nyugalom érződött hangján. - Talán már látta: ideiglenes hadikikötőt állítottunk fel Terminában.

A Porre katonák is tisztelettel néznek Lynx-re... a párduc ezen a területen bizonyára elismert hadúr... és többszörös áruházi.

Serge elkomorodott... következetesen egymás tiszteletét kell képviselnie... vagy elveszti önmagát.

A katona nyílt csodálattal, bizalommal folytatta:

- A Kikötőbe mindenki csak Norris engedélyével léphet be... így Ön is, Lynx Nagyúr. Norris Admirális most vizsgálja Vipera Udvarház romjait. Azt javaslom, azonnal jelentse nála, hogy visszatért!

A katonák önként segítik... nem későbbi megtorlástól tartva.

Lynx sikeresen elterjesztette magáról, hogy Porre-t védi. Lakosságát vagy katonáit.

Serge nyugalmat erőltetett magára, távolságtartóan, de támogatóan bólintott.

- Köszönjük. – *reális lenne útmutatást vagy parancsot adnia, de nem akarja, hogy Porre katonasága kövesse őket.* – Ha nem találjuk Norris-t, kinél érdeklődünk hollétéről?

A katonák gondolkoztak... a másik fegyveres válaszolt. Enyhén riadt volt, de szavainak tudatosan erőt adott.

- Ha néhány katonát megkérdeznek, megtudják. Norris Admirális nyomoz Vipera Nagyúr és udvartartása iránt. A legtöbb tizedessel és századossal rendszeresen beszél.

*Radius türelmetlenül bólintott Serge-nek, a párduc fogai ösztönösen összeszorultak.
Határozottan továbbvezette társait.*

A két katona éles figyelemmel, zárkózottan nézte, amint a furcsa társaság elhaladt köztük.

Haladtak előre a zsongó kabócáknak és zümmögő rovaroknak menedéket adó növényekkel borított parton... a távolban meglátták a magasba törő sziklaszirtet, *rajta a Vipera-udvarház romjait.*

Radius rutinból előretört, keserű figyelemmel vezette társait az udvarházhoz felvezető lépcsőzetes sziklákon.

Serge falujában nem sokat törődtek a külvilág híreivel. A legtöbben nem látták még az Udvarházat romokban.

Radius felért a kovácsoltvas kapuhoz.

Vad futónövények nőttek a kőfalakon, rendezetlenül hálózták be a kapu ívelt fémeit is.

Kék ruhás Porre katonák álltak őrt.

Radiust meglátva megszorították fegyvereiket... mögötte felbukkant Serge, *a katonák tisztelegtek.*

Egyikük kifejezéstelenül, de felkészülten szólt.

- Nagyúr, Norris Admirális és kísérete jelenleg a pincéket vizsgálja át.

Serge bólintott... az örök félretolták a nyikorgó kapuszárnyakat.

Radius azonnal előretört!

Sietve a nyomában maradtak, *az idős harcművész megállt az udvarház romjaival szemben...*

Összeomlott, mohás kőhalmazt látott. A belső terekre ráomlott a tető és a falak felső része.

A lépcső kövezetét benőtte a fű. Mellette gazok nőttek szabadon.

Radius nézte a terasról nyíló bejáratot, ami most nem vezet sehova...

Mennyit járt be azon az ajtón, a Vipera Udvartartás és saját ereje fénykorában...

A jelenre kell koncentrálnia. Még megtalálhatja az Udvarház túlélő tagjait.

Halkan szólt, érződött rajta a kilátástalanság. De szilárd elhatározás hajtotta.

- 4 éve vonultam vissza. Dario 3 éve halt meg. Röviddel utána a Tábornok és társai is eltűntek... s most az Udvarház romokban hever.

Az udvartartás eltűnésekor körbejártam utánuk a szigetcsoportot... de nem találtam semmit. Akkor azt hallottam, egy Lynx nevű személy felkereste a Tábornokot, és valami konfliktusba kerültek.

Komoran kifújta a levegőt, keserű erőfeszítéssel maga elé nézett... régi tehetetlenség érződött tekintetén.

Halkan, gondolataiba merülve szólt.

- Remélem, Norris Admirális talál valamit.

Harle halványan, kiábrándultan szólt.

- Nem ismertem Lynx terveit. Elégge elkeserítő volt.

Radius találomra jobbra fordult, de szétszórta vezetését.

Egyértelműen megrázta, amit lát.

Elfordultak a ház oldalfalát követve.

Egy kutat kék ruhás Porre katonák őriztek...

Radius látta: a kutat, ami körül társaival vívott, evett és udvarolt...

A KATONÁK MEGRÖKÖNYÖDVE MEGSZORÍTOTTÁK FEGYVEREIKET, VÉGIGNÉZTEK A TÁRSASÁGON

...a kapu felől nem hallottak vészjelzést, tehát vagy profi támadók, vagy jogos belépők...

Meglátták a Fekete Admirálist.

Megnyugodtan ellazultak, igyekeztek szilárdan állni.

A párduc és társai odaértek hozzájuk.

Az egyik katona lelassult szavakkal szólt, de figyelt, hogy pontosan beszéljen.

- Norris és emberei ezen a kúton ereszkedtek le a pincékbe.

Radius kezei megremegtek, szemei felderítésre készen fellángoltak.

A kútba vastag, létraként használható fémlánc vezetett.

Radius társaira nézett...

Itt nem beszélhetnek, de akkor tudnak védekezni, ha mindannyian lemennek

Serge bólintott, a lánc felé lépett.

- Kövessetek mindannyian. – kimerülten, de védelmezően szólt.

Serge mászni kezdett lefelé a láncon. Hűvös, növényiszagú nedves kövek közé ért.

Leért a kőpadlóig, körülnézett.

Fáklyákkal megvilágított, kőfalú alagúrendszerbe érkezett.

A legszélesebb alagút végén kovácsoltvas kapu nyílt.

Reméli, időben leérnek társai... Lynx-nek néz ki, de bármikor cellába zárhatják őket.

Mindannyian leértek. Riadtan néztek egymásra.

Serge rájuk nézett... Ők aggódva, de támogatóan bólintottak.

A legszélesebb, fáklyákkal megvilágított kőfolyosó felé fordult. Vezetni kezdte társait a távolban csillogó kovácsoltvas kapu felé.

Lépteik visszhangozva kopogtak a kőpadlón. Már bárki hallhatja őket.

Van a keserűségtől bénultan, elszánt erőfeszítéssel figyelt.

Határozatlanul, majdnem sírva haladt társai között. Kezeibe kék elemet fókuszált.

Radius támogatóan Van hajára tette kezét.

Van mély levegőt vett, figyelni kezdte az előtte haladó Harle-t és Sprigg-et... mozdulatait jobban uralva haladt tovább.

Mindannyian figyelték egymást, hogy egyikük se szakadjon le. Az alagutak széles ajtói és elágazó folyosói fenyegetően ásítottak.

Radius látta a feltört kamrákat: Porre minden eszközt és könyvet elkobzott.

Annak idején nyomasztónak találta a kazamatákat... de most azzal szembesül, a Vipera dinasztia tagjai hollétét nem ismerik.

Vezető harcusként tudta, mit őriz a legtöbb kamra... de szabad idejét szándékosan a kertben, társai között töltötte.

Elértek a folyosó végéhez,

A kovácsoltvas kapu melletti masszív téglából épített folyosó futot. A kapu mellett két páncélos állt őrt. Lynx-et meglátva lelkesen tisztelegtek...

kérés nélkül kinyitották a kaput.

Serge-t elszánt düh töltötte el, de nem tudja, mire számíthat...

sietve előretört, társai visszhangzó léptekkel haladtak a nyomában...

acélkapukkal védett kamrák mellett haladtak el.

Sötét terem felé haladtak, a fáklyák fénye lobogva világította meg a kőfalakat...

Beléptek a terembe, két *Porre katona és egy szürke admirális figyelte a hátsó pulton sorakozó edényeket.*

- *Norris admirális!* – azonnal szólt az egyik Porre katona!

Az admirális feléjük fordult...

döbbenet nézte Serge-t. Határozatlanul, de erős figyelemmel szólt:

- Lynx Nagyúr! Régen láttuk! Amint látja, az Udvarház kifosztva. Senkit nem találtunk itt.

Visszafogottan Serge felé lépett,

Serge látta az admirális szemein: harcra készen figyelő környezetét.

Norris a szavaira gördülékeny rutint erőltetett.

- Még kutatják a helyiségeket, de úgy tűnik, a Fagyott Láng nincs a kastélyban.

Mérlegelve maga elé meredt, remegve sóhajtott.

Elhatározásra jutott. Egyenesen Serge szemébe nézett.

- Uram... Ön tényleg Lynx Nagyúr? – *a katonák élesen figyelni kezdtek* - Más benyomást kelt, mint legutóbb...

...

Most mit mondjunk?

Valószínűtlen, hogy elhiszik, ami történt. De magasrangú tisztekként másik világokról is szerezhettek híreket.

Azonnal reagálnunk kell, hitelesen.

Radius támogatóan Serge mellé lépett. Érdes hangon, de bánatosan szólt.

- Jó a meglátása, Admirális. Ez a személy nem Lynx.

Norris azonnal felé fordult.

Karjait semlegesen tartotta... de feszülten.

Bármikor harcjelzést adhat.

Mérlegelve, elővigyázatosan, de tisztelettel szólt.

- Elnézést uram, ön ki?

Az idős mester szemében derűs fény jelent meg. Hangján érződött: kötődik emlékeihez.

- Radius vagyok, négy éve szereltem le a dragonyosoktól.

Norris döbbenet hátralepett,

páncélosai figyelték őt és Serge-ét is...

lelkes döbbenettel kitört:

- Maga a 4 déva egyike?! Megtisztelő találkozni Önnel!

Szemeiben kemény céltudat jelent meg... zordan bólintott.

- Hiszek Önnek... de furcsa hallani, hogy ő itt nem Lynx Nagyúr.

Radius komoran fújtatott. Éles hangon szólt:

- Lynx-nek néz ki, de lelke egy másik személyé.

- Érdekes. – Norris zárkózottan bólintott.

Radius hangja türelmetlenül megremegett... átgondoltan szólt.

- Önnek kell eldöntenie, mit hisz el.

De milyen viszonyban álltak az eredeti Lynx-el? Találtak bármi nyomot a Tábornok eltűnése kapcsán?

Sokat segít, ha elmondja.

Döbbent csend terült szét a csarnokban.

Mindannyian tudták: ha nyomoznak a Tábornok elrablói után, halálos veszélybe kerülhetnek.

Norris tisztelettel bólintott... távolságtartóan, tisztán szólt.

- Rendben, elmondom, amit tudok.

Rátörtek az emlékek: forró fedélzeten nézi a köves partokat mosó csillogó tengert...

Hangja távolinak, visszafogottnak érződött.

- Eredetileg Lynx Nagyúr keresett meg minket azzal, hogy a Fagyott Láng El Nido-n található. Mi kontinensiek azt se tartottuk valószínűnek, hogy a legendás tárgy létezik, de engem felderítőnek küldtek El Nido-ra. Ahogy nyomoztam, a lehetséges helyek egyre szűkültek, végül csak Vipera Udvarház maradt. Ez azért volt különös, mert úgy hírtett, a Tábornok és emberei is a lángot keresik... persze ez lehet tévinformáció, amit ő terjesztett, hogy ne derüljön ki, már birtokolja.

Ismét látta maga előtt a színes növényekkel borított sziklákat... csak az élővilág jelent meg kutatható rejtélyként, semmi másra nem talált nyomot.

Végül visszahívtak Porre-ba, s nem sokkal rá megtudtuk, hogy Vipera Tábornok eltűnt, s az Udvarház elpusztult.

Halvány hangon, gondolataiba merülve szólt.

Felfelé egyre kevesebben vannak, de ez nem azt jelenti, hogy a többiek alkalmatlanok, hanem hogy nem erre költik idejüket...

Végül hiteles hírt kaptunk, hogy a Tábornok embereivel a Holt Tengerre indultak. Ez keletre található, korallzátonyok fogják körbe. Korábban az Éden Tengerének nevezték, de akkor se gyakran mertek behajózni a tengerészek. Elindultunk... de nem tudtunk áthaladni a korallzátonyon. Sehol nincs nyílás.

Norris áthatóan Serge-re nézett.

- Ön, Lynx Nagyúr, próbálta megváltoztani ezt az eltorzult világot a Fagyott Lánggal.

Harle kérdőn, de elismerően Serge-hez fordult.

- Nagy álmok, Lynx Nagyúr!

Radius zordan intett kezével. Folytató hangon szólt.

- Maradj csöndben... - tettekrelesen az admirálisra nézett - A Holt Tenger... az még 3 évvel ezelőtt is az Éden Tengere volt. Ez maga lehet a nyom, amit keresünk! Ha kiderítjük Lynx tervét, könnyen megghiúsítjuk.

Az admirális átható hangon közbevágott.

- A Holt Tengerre akarnak hajózni? Sehogyan nem lehet bejutni. – hangja lemondóvá, reménytelenné vált. - Többször körbekerültük a korallakat. Senki nem tudja, mit fognak körbe...

Radius távoli emlékre koncentrált.

- A Marbule-i félemberek talán tudják, de ők utálják az embereket. Főleg a kontinensieket.

Meggyőződéssel, enyhe humorral társaira nézett.

- De ha mi keressük fel őket, talán elárulnak valamit.

Norris intenzíven rámeredt... lelkesen, de bizonytalanul szólt.

- Csatlakozhatok, uraim? Ki akarom deríteni, létezik-e a Fagyott Láng. Azt is meg akarom tudni, mi történt a tengerrel.

Harle rideg határozottsággal bólintott Serge-nek.

- Követem Önt, Lynx Nagyúr! – *Serge-re keserűség tört rá.* - A másiknak már nincs meg a hatalma.

Serge megfáradtan szólt, de tudta: bármikor megvédi magát.

- Én nem Lynx vagyok.

Norris tárgyilagosan végignézett társain.

- Egy hadihajó állomásozik Terminában. Azzal elindulhatunk.

Nem mondta az öröknek, hogy jelentsék elutazását.

Hírszerzőként maga választja meg, merre deríti fel a tájat.

...

Norris átvezette társait Termina kövezett utcáin, a színes cégek alatt. Mikor elérték a kikötőt, az örök szó nélkül kinyitották a vaskaput.

A város katonai megszállói a kikötőt is őrizték.

Beléptek a kő mólóra, harsányan zúgó hullámokat hallottak mindkét oldalról.

Bal oldalt hatalmas katonai hajó horgonyzott... mellette, a távolban kisebb, tenger színű gyors hajó állt kikötve.

Több, víz alatti hajócsavarja volt, amik nem keltenek habot, se zajt: a hajót felderítésekhez használhatják.

De elférnek rajta mindannyian.

...Radius távolságtartóan figyelte a kikötőt. A katonák kemény erőfeszítéssel rendezték el a hadi felszerelést: ágyúkat állítottak fel a kikötő magaslataira és kapuihoz.

Néhány közkatona riadtan igyekezett pontos helyükre vinni a felszerelést... mások keserű indulattal rendezték el a fegyvereket.

Radius most nem mutathatja be, de évek tapasztalatai alapján kialakított egy világképet a kereskedelem és a szakmákban gyakran létrejövő egészségtelen mentalitás ellen.

Ismerje mindenki a célt: senki ne nélkülözzön. Tanulhassanak, s teljesíthessenek képességeik területén. Legyen elég idejük hozzáférni mítoszokhoz, lelki táplálékhoz. Nem a vagyon ápolja őket, hanem az, ha támogatják a harmóniát. A túlterjeszkedés ellen véd, ha ismerik egymásról, mire jogosultak, és mindig két, egymástól is független rendfenntartóhoz fordulhatnak.

Az a legjobb, ha tekintettel vannak egymásra.

A személyes kapcsolatok az elsődlegesek, nem pótolják az intézmények. Körülményektől függetlenül adnak támogatást, s őszinte meglátásokkal segítik kitűzni céljainkat.

Norris beszállt a hajóba, s mindenhol megvizsgálta... a hajócsavarokat működtető elemek még erősen izzottak egy több rúddal vezérelhető szerkezetben.

Végül parton váró társaira nézett, s intett nekik.

Most döntik el, tartósan rábízzák-e magukat.

A Fekete Párduc maga elé nézett, távoli célra emlékezett. Lassan, mozdulatait uralva belépett a hajóba.

A bohócruhás lány türelmetlen indulattal, kissé lemondóan követte. Radius a koboldra és Van-ra figyelt... a kobold talán először látja e világ hullámozó tengerét... Van pedig nem látja előre, mennyire sodródik messze azoktól a helyektől, amiket ismer.

Csak arra számíthat, milyen társakat gyűjt maga köré.

...Radius utolsónak szállt be.

Norris elkötözte a hajót, s beindította a csavarokat.

Azok hangtalanul hajtották meg a vizet.

Marbule szigete a Sárkányerőd vulkánján túl, a látóhatáron sötétlett. Halványlila sziklái több helyen is a magasba törtek.

Norris óvatosan, szünet nélkül figyelve a sziget felé irányította a hajó orrát.

Ismeretlen történetű helyre indulnak, s nem tudják megjósolni, milyenné alakul környezetük. Ezúttal nem emberekkel szállnak szembe: hanem a bizonytalanná váló természettel.

Haladtak El Nido partja mellett... tűzött rájuk a nap, és érezték a part menti pálmafák gyümölcsseinek erjedt illatát. A rovarok visszhangozva zsongtak a szigeten.

A part végén a magasba tört a forró, fekete hamuval borított vulkán.

Tudták: közepében áll a Sárkányerőd.

Nem tudják, milyen állapotban van, s a jövőben ki próbálja majd felhasználni.

Társai élesen, belső erővel Norris-ra néztek: az életösztön hajtja őket.

Norris komoran módosította haladásukat: enyhén távolodni kezdtek a parttól.

A Fekete Párduc, Van és Radius még riadtan figyelte a vulkánt: nem tudják megbecsülni, milyen távolra érnek, mire elhaladnak mellette.

A fák egyre kisebbnek látszottak, a rovarok zsongása is tompult.

Maguk mögött hagyták az élővilággal megtöltött partot, a Vulkán lába mellett siettek tovább.

Norris nézte a gözölgő sziklákat, emlékek árasztották el...

Társaival izzó lávafolyók között, tüskés farkasokon vágták át magukat, s a legbelső szentélyben sárgán izzó, meleg mélyedéseket találtak, az egyik mellett tojást.

„Tojáskeltető?”

Rátette a tojást az egyik mélyedésre... s az remegve feltört.

Zöldessárga bőrrű, kék fülű sárkánycsemete mászott ki belőle.

Norris szemébe nézett, s ő értette gondolatait.

„De jó ébren lenni! De hol vannak a társaim? Nővérem, bátyám, kisebb testvéreim... Te vagy az Anyu?”

Norris önmagát ösztönösen védve szólt.

- Igen.

A sárkányfióka lelkesen nézett rá.

„Gondolataid alapján inkább apa vagy... de most komolyan, hol vannak a szüleim?”

Norris tudta, hogy a sárkányok rég elrepültek.

„Szóval odakint játszanak!”

A sárkánykölyök felnézett, a szikla kürtőin túl a kék ég fénylett.

Vonyítani kezdett, a páncélosok értették:

„Jövök máár!”

Szárnyait csapkodva felemelkedett a kürtőbe... kiért a szabad égbe és eltűnt.

...

Kiértek a szigetek közti óceánba.

Egyre nagyobb hullámok mozgatták a hajót, ezt saját tömegükkel nem tudták tompítani.

Norris küzdött az irányítással: ha túl gyorsan haladnak, beborulnak, s ha túl lassan, elsodorják őket a hullámok.

Társai nem látták, megtalálja-e az egyensúlyt, amivel eljutnak a szigetre... oda már sokféle élőlény eljutott.

Nagyméretű kék lény lebegett a távolban, fejét kék buborék vette körül. Feje tetejéről egyetlen csáp lógott előre, talán szaglószer.

Serge-ék izzítani kezdték elemeiket... ez elbágyította őket a tűző napon.

A lény zsugorodni kezdett, végül apró ponttá vált: talán térdig érhet.

Segélykérően feléjük intett.

Harle hirtelen Serge-hez fordult. Komoly hangon, döbbsen szólt.

- Úgy érzem, jószándékú lény. Ne hagyjuk megfulladni.

Serge zord indulattal bólintott, tettekre szót.

- A megérzéseid sokszor valósak bizonyultak. Mentsük ki...

Megdöbbsen saját szavain.

Emlékszik céljaira... de azonnali vágy hajtotta, hogy a lényt mindenképp megmentse.

Norris távolságtartó figyelemmel nézte társait... Sprigg keményen szorította a hajó szélét, már most kimentené a lényt... Sprigg ugyanúgy idegen világból származó elesett.

Norris látta: csak akkor működhet együtt társaival, ha másokkal is emberséges.

Útján bármikor szüksége lehet rá, hogy megbízható társak segítsék.

Rideg erővel szólt.

- Ne izzítsatok túlzottan az elemeket. Olyat használjatok, amivel támadni és kiemelni is tudjátok.

Serge-ék feszülten bólintottak.

Megindította a hajót a kék manó felé... az életét mentve úszott feléjük.

Közelükbe ért: feje körül buborékfátyalt fenntartó, fehér ruhás kék félemlernek tűnt.

Megkapaszkodott hajójukban.

Felfelé lógó ormányával kimerülten lihegett... Serge és Harle álltak mellette, bármit megtehetnének vele... végül a lény egyenesen rájuk nézett.

Derűs hálát éreztek tekintetén.

- Starky a távoli csillagokból érkezett.... – *saját nyelvükön beszél hozzájuk!* A lény tekintete elhalványult. - de úrhajója lezuhant és darabokra tört.

Harle ledermedt... komoran, követelőzően szólt:

- Ismered a párhuzamos világokat? – *Serge rádöbbsen: a lány hangvételével talán felfedte Norris előtt, hogy gondolatolvasó... az úrlény gondolatait úgy tűnik, ebben a világban is megérzi.*

Harle óvatosan, de erős tudásszomjjal nézett Starky-ra.

- Ahonnan jöttünk, a hajód még ép lehet.

Starky azonnal, lelkesen bólintott.

- Köszönöm!

Segítségre vágyó erőfeszítéssel mászni kezdett a peremre.

A hajó nem billent meg.

Starky-t még elbírja.

Serge és Harle segített bemászni a fedélzetre... a lény lihegve feküdt a gerendákon... most már könnyebben rájuk támadhatna... de Starky gyanútlan bizalommal ült fel. Egészséges érzelmekkel, támogatóan nézett körbe.

Marbule, a félemberek szigete

Igyekeztek tovább Marbule felé... az áramlások gyorsan sodorták a hajót, csak remélhetik, hogy nem ragadja el mindannyiukat...

Végül közeledni kezdtek a lila-vörös sziklák.

A part közelében is hánykolódtak, Norris éles tekintettel kormányozta a hajót... a színes sziklák tövéhez értek. Lépcsőzetes vízések és mohával benőtt sziklarétegek vezettek fel a szárazföldre.

Apró, világos kavicsokon súrlódva partot értek. A töredezett sziklafal némán magasodott a part mögött.

Egyetlen madárhangot se hallottak. A szél élettelenül füttyült a sziklákon.

Úgy tudják, félemberek élnek a szigeten, s élelmet kell termelniük!

Se kiáltást, se állathangot nem hallottak... a fehér kavicsos tengerpart néptelen volt.

Nem tudják, mi vár rájuk a parton túl.

Serge védelmezve, erőfeszítést kérve nézett társaira. Ők hálásan, elszántan bólintottak.

Vezetni kezdte társait a mohákkal benőtt, síkos sziklák felé... meglátott egy alacsony lépcsőkből álló ösvényt és követni kezdte...

Előrehajolva, néha négykézláb mászott, társainak igazodniuk kellett lassúságához, így körültekintően tudtak figyelni...

Felértek a sziklák gerincére.

Sziklaszirtekkel és kőhidakkal tarkított, vízlépcsőkkel táplált tóhoz érkeztek.

A sziklákba élettelen, homályos üregek nyíltak... *a nyílások alja egyenesre gyalult, kanyargó kőösvényekhez illeszkedett: az üregek faragott házak voltak.*

...Serge riadtan fordult oldalra, mozgást látott... de mindegyik üreg élettelenül ásított.

Ismét mozgást látott, mellette Harle is riadtan balra nézett... egyikük se látott a magasban semmit.

Üres sziklaüregek sorakoztak körülöttük.

Társai hirtelen mozdultak... újra és újra.

Norris halkán, komolyan figyelmeztetett.

- Nem tetszik ez nekem. Érzünk valamit, amit nem látunk.

Láthatóak vagyunk. Gyorsan döntenem kell.

Csoszogást hallottak közeledni,

a legközelebbi kőhídhöz vezető ösvényen *hátizsákos régész jelent meg.*

Kimerülten rájuk nézett.

Fásultan szólt, régi bánat érződött hangján.

- Nem számítottam látogatókra ebben az elhagyott faluban. A nevem Ash. Sir Toma asszisztense vagyok. Marbule-t vizsgáljuk. Kérdéseitekkel nyugodtan forduljatok Sir Toma-hoz.

Mögötte léptek ropogtak... újabb régész közelített.

Élénk életerővel szólt... a keserűség elleni harsány lázadással.

- Üdvözltem! A Nagy Felfedezőt jöttek látni? – enyhén elmosolyodott. - Csak vicceltem. – kimerülten, röviden nevetett.

Serge észrevétlenül Starky-ra pillantott. Nem tudja, mi a kék úrlény véleménye. Bármire bárhogyan reagálhat.

Norris tettekreész indulattal, de körültekintően szólt:

- Mit tud a faluról?

Toma kimerülten szusszantott, maga elé nézett.

- Marbule-t egy időben félemberek lakták. Eredetileg északon éltek, de a gyarmatosító Porre elűldözte őket a kontinensről, ezért kellett ide menekülniük. – elkínzott tekintettel rájuk nézett: bármelyikük köré háborút boríthatnak a zsarnokok.

Serge ösztönösen, komoran fókuszált.

Társaitól remélhet segítséget, bármerre sodródna. Rájuk kell figyelnie.

A régész kimerült megvetéssel, távolságtartó ítélettel folytatta.

- Itt se élhettek sokáig békében. Marbule gazdag az elemekben, s így a kincsvadászok célpontjává vált.

Ösztönösen a tengerre nézett.

A félembereknek nem volt hová menniük... végül az S.S. Zelbess hajóra mentek szolgálni. A hajó El Nido nyugati partja mellett horgonyzik évek óta és élménydús felüdülést kínál vendégeinek. A félemberek a napi robotot végzik és úgy bánnak velük, mint a kutyával. – önmagán erőt véve figyelt, enyhén megrázta fejét. - Sajnálom őket.

Végignézett Serge társain, karjaival meghajtotta maga körül a forró levegőt.

- Emiatt vált Marbule szellemvárossá.

Támogatóan bólintott feléjük.

- A barlangházak még érintetlenek, nyugodtan megszállhattok egyben. Mi is azokban aludtunk.

Radius komoran ránézett. Halkan szólt, veszélyre figyelmeztetett.

- Önök látnak néha mozgást a látókörük szélén?

Toma és társa átütően Radius-ra nézett... megnyugodva bólintottak.

- Igen. Nem tudjuk, milyen lények, de szerintem régóta itt vannak. Embereimnek eddig nem sikerült kommunikálnia velük. – kilátástalanul a földre nézett. - Hallottam, hogy egyesek fekete rémálomnak nevezik őket. – összeszorította fogait, levegőt vett, s rájuk nézett. - Talán a támogató kisugárzás, egy átható dal felébresztené őket... - röviden felnevetett - Csak vicceltem.

Kimerülten, de támogatóan nézett rájuk.

- Egyelőre semmit nem tudtunk meg róluk. De ne aggódjatok miattuk. Napok óta itt vagyunk, és nem ártottak nekünk.

Serge tisztán látta Kid-et, a tengerparton néz rá... Harle szerint még most is él!

Ösztönösen megmozdult, s fekete párducvégtagjain súrlódott a tábornoki egyenruha... Lynx és Vipera Nagyúr a Holt Tengeren keresték a Fagyott Lángot! ... Ami a legendák szerint minden kívánságot teljesít.

Ösztönösen a régészre nézett, megkérdezi, senki véleménye nem számít...

- Mit tud a Holt Tengerről? – határozott hangja akaratlanul vágott.

Sir Toma kitágult szemekkel Serge-re nézett. Semleges hangon válaszolt, de mérlegelve.

- Senki nem mer odautazni. Nem ismerem a részleteket, de úgy hallottam, a legborzalmasabb sárkány átkozta el azt a vidéket. Senki nem mer szembeszállni a sárkányistennel... de én felfedezőként egyszer bejárom majd azt a térséget.

Serge-nek szüksége van a válaszokra, azonnal feltette a kérdést:

- Hogyan juthatunk be oda? – hangja hálásan lelassult.

A régész türelmetlenül bólintott... de együttérzően nézett rá.

- Egyetlen útról hallani: a Halálkapu. Az a bejárat a korallzátonyon túlra. De én se tudom, merre van az a kapu. Talán az S.S. Zelbess bölcse tudja.

Hűvös szél fújt rájuk... a nap közeledett a látóhatár felé.

Már nem szállhatnak tengerre.

Norris határozottan társaira nézett, veszélyt hárított el.

- Olyan kamrát válasszunk, ami közel van a település széléhez. Elég nagy legyen, hogy mind ugyanabban legyünk.

Körülnézett... az egyik oldalsó kiszögellés mellett meglátott egy nagy nyílást.

Vezetésével beléptek.

Harang alakú, magas, hűvös, de szélről védett kamrába érkeztek. A lépcsőzetes sziklára szalmafekhelyek voltak terítve... öblös cserépedényekben szárított gyümölcsöket találtak.

...

Serge félálomban érezte, amint nyomja hátát a hideg, szalmával borított padló. A magas kamra ablakain keresztül kavargott a tengeri növények illatát hozó szél.

Bármikor, tiszta fejjel bele kell tudnia vetni magát a harcba.

Magas hang ébresztette fel, még sötét volt... társai is fölültek fekhelyükön.

Dallamos, de keserű sírást hallottak, a kilátástalan keserűség őszintén áradt a tó felett...

Remélik, nem csapda. Nem tudják, milyen lények lehetnek a szigeten.

Serge figyelte, hogy pörölye és csomagjai nála legyenek. Kilépett a barlangból, a hideg csillagos ég borult fölé... *a sziklakörön kívülről, a partot mosó tenger felől hallatszott a sirató dal!*

A hang egyre távolodott...

Sir Toma és Ash a szemközti kamrából fáklyákat tartva léptek elő.

Serge emlékezett, amikor évekkel korábban a Guldove-ban megszállt vándorok meglátogatták Arni-t.

Azonnal, támogatóan szólt a régészekhez.

- Szerintem egy sellő sírását hallottuk.

Sir Toma minden irányban körbenézett.

Halkan, átgondoltan, de reménykedve szólt.

- Sellő? Szóval azok is laknak erre... – elgondolkodva maga elé nézett. - Az éjszaka közepén erre téved egy síró sellő... lehet közülük olyan, aki elvesztette énekhangját. Ezen a tájon híreseket dalaik, amiket a szeretetről és a boldogságról énekelnek. De tilos az embereket elítélő dalt dalolniuk. Aki ezt mégis megteszi, elveszti énekhangját. – fogai ösztönösen összeszorultak. Kimérten, de segítségadásra készen a tenger felé fordult. - Ha ez történt vele, nem hibáztatom ezekben a keserű időkben.

Ha meg akarjátok találni a Zelbess-t, azt javaslom, menjetek vissza aludni. Ha odaértetek, adjátok át üdvözlétemet Fargo kapitánynak. Dörzsölten képviseli hajója érdekeit. Mikor vele tárgyaltok, legyetek körültekintőek!

...

Serge alig bírt aludni. Nem rövidítheti le a reggelig hátralévő időt, csak arról dönthet, pihen-e.

Elsősorban lelkileg kell egészségesnek maradnia. Ehhez Arni-ban történeteket olvasott. Most fel kell készülnie, hogy Kid-re találjon. Átgondolja, mikre lesz lehetősége.

A Zelbess-en lehet a nyom. A tudás, hogy eljussanak a korallzátony körén túl, a Holt Tengerre.

Norris és Radius is tudja, merre keressék.

Az első helyszínt tudják. Mindig nyomot kell találniuk, ami visszavezeti testéhez.

...

Reggel Norris kivezette őket a napfényes, tiszta időbe.

Magányos sellőnő nézte a sziklaszirtról a kihalt várost.

Kék ruhát, nemesi fejpántot viselt.

Meghallotta lépteiket, feléjük fordult.

Könnyezett.

Élénken látja maga előtt a múltat.

Határozottan, de távolságtartó türelemmel szólt.

- Elnézést, uraim. A Zelbess-re indulnak? Ha szépen kérem, elvisznek magukkal?

Serge és társai egymásranéztek.

A sellők nem ellenségesek.

Rövid az út. A Zelbess-re elvihetik.

Bólintottak. Érdeklődve Norris-ra néztek, ő ismeri a csónak teherbírását...

Norris zárkózottan bólintott.

Körültekintően vezetni kezdte mindannyiukat. Felértek a sziklák gerincére, s elindultak lefelé a lépcsőzetes sziklákon az apró kavicsoktól sistergő tengerparthoz.

A szélcsendben látták: színes hínárok és apró halak gomolyognak a vörös kavicsok felett.

...

...Most biztos nyomra leltek. Meg kell találniuk Marbule bölcsét... ha még él és a hajón van.

Nem tudják, Fargo milyen ajánlattal engedi őket a hajójára.

...

Arni közelébe értek... széles, öblös deszkafalat láttak a part mentén.

Nagyméretű, vidám betűket festettek rá, tetején színes ünnepi díszek lógtak... a fedélzetre, amit terasznak használnak.

Látják a Zellbess-t.

Az öblös hajótesthez kötve deszkák úszkáltak mólóként. A csónakok hézagosan voltak kikötve.

Nem láttak őrköt.

Bárki kiköthet és beléphet.

...Serge-ék nem késlekedtek.

Kikötöttek, s áthaladtak a ringó deszkákon a hajótestbe vezető bejáratig.

Beléptek a legszélső, íves folyosóra,

A nyílás belső oldalát szablyás matrózok őrizték.

Serge-t elfogta a balsejtelem, látta: mellette Norris elkomorult.

„Belülről őrzik a mólót. Ők döntik el, ki távozhat a hajóról.”

A folyosóról egy ajtó se nyílt. Színes, papír háromszögek díszítették a falakat, a folyosó vége felé mutattak.

Meglátták: onnan falétra vezet fölfelé, napfény világítja meg fentről.

Egyenesen a fedélzetre visz.

Radius óvatosan, környezetére figyelve lépkedett mögöttük.

Van ismeretlen környezetben haladt, de bízott társaiban.

Serge-re ráborult a felelősség: nem vezethetik félre a fiút. Fel kell készíteniük, de nem mindig lehetnek nyíltak.

Felértek a fedélzetre.

Napágyákat és színes napernyőket láttak, vendégek italoztak a fedélzeten. Fejük felett ünnepi díszek függtek. A hajó végében fa konyhaépület magasodott, a fedélzetre nyíló oldalánál szalmatetős bárpult fogadta a vendégeket.

Egy idős férfi harsányan szólt társaihoz.

- Ez a szép élet! Semmit nem kell csinálnom!

Sprigg enyhe undorral nézett körül, de igyekezett palástolni gondolatait.

Halkan szólt.

- Keressük meg a Bölcset. Minél előbb távozzunk, annál kevesebbet kell fizetnünk az öröknek.

Talán senkinek nem tűnik fel, hogy nem vásárlunk feleslegesen.

A korlátok közelében létrák vezettek a hajótestbe.

Serge türelmetlenül előrelépett, vezetni kezdte társait.

Találomra kiválasztotta az egyik létrát

Nem tudja, melyik viszi közelebb Kid-hez

körük borult a fa hajótest, lépteik kopogtak a létrán...

Széles folyosóra értek, fénylő kristályok világították meg.

A hajó vége felé a folyosó kiszélesedett: páncélos örök álltak vasrácsokkal erősített fakapunál, kezükben fém bárdot tartottak.

Oldalt kinyílt az egyik ajtó.

Egy szertárból idős ember jött ki partvissal, s az erős kapu felé indult.

Talán tudja, amire szükségünk van!

Serge-ék sietni kezdtek felé.

Az idős úr megérkezett az örökhöz.

Élettelen hangon, de rutinos erővel szólt.

- Kérem, engedjenek át. Fel kell mosnom a harcteret.

Az örök résnyire kinyitották a kaput, Serge-ék siettek, hogy beérjék...

A kaput dörrenve becsukták.

Megérkeztek az örök elé.

Az egyikük keserű lemondással, távolságtartóan mulatva szólt:

- Ez az öregember volt Marbule vezetője. S most a Zeilbess padlóját sikálja.

Serge azonnal előrelépett.

- Engedjen át minket, vele kell beszélnünk!

Az őt keserűen nézett rá... ha kell, erőfeszítéssel védi az ajtót.

Nem tőlük fél.

Komor határozottsággal, enyhe undorral szólt.

- Az ajtó mögött tanyáznak a Nagy Görények, a világukban a gyengék az erők áldozatai. Az erő nekik az igazság. S a főparancs, amit a kapitány beszél. Beengedlek titeket, ha a kapitánytól engedélyt kaptok.

Intenzíven figyelték az őrt: rátámadhatnak, de a matrózok túlerőben lesznek.

Serge az indulattól remegve társaihoz fordult.

Norris szólt:

- Beszélünk Fargo-val. – hangja mélyen zengett.

Serge-t nem érdekli az idegenek véleménye. Végigjárja az utat a kapitányig, hogy Kid-hez jusson.

...

A kapitányi lakosztály teraszán világos kék ruhás, nemesi fejpántos sellő állt.

Fargo belépett a lakosztályba, ránézett... megbecsüléssel bólintott.

Mellé lépett a teraszra.

Kiégetten szólt.

- Régen láttalak, Irenes. Felnőttél.

A sellő ösztönös csodálattal nézett rá, egyenesen válaszolt.

- Fargo... te egyáltalán nem változtál. Most is itt vagy, és régi emlékekben élsz.

Fargo fájdalmasan szusszantott.

- Csodálkozol? Mindent elvesztettem Zebessel...

- *Nem igaz.* – Irenes határozott meggyőződéssel szólt. - A húgom reményt hagyott rád. Egy kincset, ami összehívhatja az embereket és a félembereket...

Fargo erőtlenül, kimerülten ránézett.

- Nikki-re gondolsz?

Irenes igyekezett visszafogottan, barátságosan beszélni.

- Igen, és a húgára, Marcy-ra.

- Az a gyerek meghalt Zebessel, amikor Luccia...

- Hát nem hallottad? Vagy nem akarod tudomásul venni. A múltból csak arra emlékszel, amire szeretnél. Luccia megpróbálta megmenteni Zebess-t... De csak a gyereket tudta, Marcy-t. Luccia felelősnek érezte magát, és a távolból támogatta Marcy-t egész életében.

Nézz magadba! Hol van a régi éned, akiben izzott a vágy, a szenvedély, hogy új világot építsen a húgoddal?

Fargo távoli emléket látott, komoran szólt... átütő erővel.

- Megmondtam: a régi énem halott! Most mit akarsz? Nem akarok prédikációt hallani!

Irenes rideggé, határozottá vált. Hangjában ítélet érződött.

- Rendben. Akkor a végszóra térek. Elkoboztad a félemberek „Énekét”. Szeretnénk, ha visszaadnád a bölcs szabadságát.

Fargo tömören bólintott. Zárkózott figyelemmel szólt.

- Világos. De miért kéred ezt? Te is ismered az éneket, vagy nem?

- Fargo, ne játszd a hülyét! Tudnod kell, miért. Csak ha egyedi erejű személy énekl, akkor fejt ki a dal teljes hatását.

Tehetetlenül, kérlelve nézett a kapitányra.

- Zelbess halott, s te bebörtönözted a bölcset. Marbule ereje csak töredéke az ő daluk nélkül... most gonosz álomszellemek szaporodnak a szigeten...

Fargo érzelmileg kifáradtan válaszolt, enyhe háborgás érződött hangján.

- Érdekes... és? Nem akarok telepeseket Marbule-ra. Nekem ez teljesen jó.

Irenes határozottan felé fordult, düh és ítélet sütött át szavain.

- Meddig leszel még makacs? Ez már nem az a Marbule, amit ismersz! Csak rémálmot találsz ott! Nézd végre a jelent!

Fargo kimerülten, hidegen szólt.

- Nem ereszttem szabadon a bölcset, bármit is mondasz.

Irenes dermedten nézett rá... elkomorult.

- Rendben. Nem fogok könyörögni. És nem adom fel Marbule helyreállítását. Tovább küzdök a húgom álmáért.

... Serge-ék elszántan kértek útmutatást a legénység tagjaitól a kapitányhoz... Serge-t az se érdekli, ha társai nem tartanak vele... megkérdezte, hogyan néz ki a kapitány, s merre lehet...

Végül megérkeztek a Kapitány lakosztályához.

Erős, fekete bajszos férfi lépett ki az ajtón.

Fargo.

...Serge levegőt vett, hogy elmondja kérését...

Harle nyíltan a kapitányra nézett.

- Szeretnék eljutni a Görénytanyára. - Komoly céltudat érződött hangján.

Serge érezte: a lány hangvételével elárulta, hogy egyértelmű mögöttes tudása van.

Fargo értetlen csodálattal fordult felé.

- Verre áhítoztok? – hangja fásult, távoli volt. Élénk érdeklődésre váltott. - Honnan jöttök?

Harle gondolataiba merülve, nyugodtan válaszolt.

- Marbule-ból.

Fargo hirtelen indulattal ránézett.

- Marbule-ból? – halványan, zárkózottan szólt. - Mit kerestetek ott?

Harle lelkes érdeklődéssel, bátor céltudattal válaszolt.

- Marbule Bölcsét keressük.

Fargo nyíltan, de elgondolkozva nézte őket.

Halkan, kimerően morogni kezdett.

- Sajnálom, ilyen vendég nincs a Marbule-n. Egyébként sem akarom, hogy idegenek elrontsák az ünnepélyt. Sajnálom, nem engedélyezem a Görénytanyára a belépést.

Hirtelen ötlettel rájuk nézett, vigyor suhant át arcán.

Érdesen, de lelkesen morgott.

- De ebből nem sülné ki semmi szórakoztató, igaz? A Zelbess-t a szórakozásra alapítottam. – komolytalanul körbenézett rajtuk. - Tényleg szerencsét akartok próbálni?

Harle értetlenül szólt.

- Szerencsét próbálni? – nyílt erő érződött hangján.

Fargo rutinosan bólintott.

- Igen. – határozott erővel válaszolt. - Alattunk van egy kaszinó. Ha nyertek, beléphettek a Görénytanyára.

Lelkles gúnnyal, mérlegelve nézett rájuk.

- Ha vesztetek, a hajótok fedezi a tartozásotokat.

Harcra készen figyelte őket.

- Mit szóltok?

Az egész legénység védi, halála után is lennének hű emberei akik bosszút állnak.

Nincs választásunk.

Harle bólintott. Társai másolták.

Fargo szusszantva elfojtott egy nevetést, összecepta kezzeit.

- Helyes. Ezt szeretem.

Találkozunk a Kaszinóban! El ne meneküljete!

Dermedten egymásranéztek...

Hajójukat örök őrzik. Ha szökni próbálnak, elsüllyesztenék.

...

A nap közeledett a látóhatár felé.

Serge-ék a fedélzeten álltak. Némán nézték El Nido növényeinek sötétülő színeit és nyúló árnyékait.

Lehet, hogy örökre a hajón ragadnak. Ha nem mérik össze az erejüket a Kapitánnyal, mindenképp.

Serge-nek vissza kell szereznie testét. El kell jutnia Kid-hez. Egészségesen kell őt tartania. Ehhez is csak a kaszinón át vezet az út.

Elérkezett az idő. Meg kell jelenniük a Kapitánynál.

Serge a létra felé fordult, s eszébe jutott...

azonnal mondta társainak. Felvértézi őket, amivel tudja.

- Ha itt ragadunk, akkor se uralkodhat rajtunk a környezetünk. Mi döntjük el, milyen életet adunk egymásnak.

Radius elismerően bólintott. Harle döbbenten, hálásan nézett rá... Norris elgondolkozva bólintott.

Talán már a szökést tervezi. A Kapitány nem hátráltathatja céljukat.

Lemásztak a folyosóra, s útmutatást kértek a kaszinóhoz...

a folyosó végén vidám lárma és asztalra eső tárgyak kattogása hallatszott...

Színes terembe értek.

Fargo az egyik asztalnál állt, pörgő számkereket figyelt.

Öblös lelkesedéssel kiáltott az egyik tengerész.

- Még van esélyed, Sneff!

Fargo-val szemben szikár, ősz bajszos úriember kétségbeesetten figyelte a pörgő mutatót...

A mutató dél felé állt meg.

Sneff riadtan nézte... elnyomottan, de élesen kifakadt:

- Neee! Már megint!

Fargo fáradtan támasztotta fejét.

- Öreg, add fel. Már nincsen fedezeted. Arra játszol, hogy kimentsd magad.

Sneff remegett a keserűségtől... távoli, de lángoló tekintettel a kapitányra nézett.

- Ez a balsors. Egy nap elnyerem a pénzed, s távozok a hajóról!

Felkapta erszényét az asztalról. Dühvel, de a kilátástalanságtól bizonytalanul megfordult, s elindult a kijárat felé.

Fargo Serge-ékre nézett.

Komoran szólt, enyhe gúny érződött tekintetén.

- Nahát, a vendégeink! Az öreg, aki távozott, szép tulajdont épített fel számomra... a tartozása növelésével.

- Megvillant foga fehérje. - Kerüljétek el ezt a sorsot... ha tudjátok!

Szétnézet a termen, emelt hangon szólt:

- Egy kis figyelmét kérem mindenkinek! Vendégeimmel privát játszmat játszok. Kérlek, hagyjatok magunkra! Minden adósságotokat elengedem!

A termen döbbsent csend áradt szét.

Az egyik vendég döbbsenten, álmatagon kérdezte:

- Komolyan mondja, kapitány?

Fargo ridegen ránézett, baljós határozottsággal, halkan morgott:

- Dadogtam talán?

Mindenki szótlanul felállt, s az ajtó felé indultak.

Az egyik matróz intenzíven, de barátságosan Serge-ékre nézett.

- A kapitány nagyon jó! Vigyázzanak vele!

Bizalommal, enyhén kérlelve a kapitányra nézett. Lassan, elismerően szólt.

- Kapitány, vigyázzon rájuk!

Fargo keserűen elmosolyodott.

- Kösz mindenkinek! Nemsokára végzek!

Rutinosan legyintett... intett Serge-éknek szemével.

Szembeálltak vele az asztalnál.

- Rendben, kezdjük!

A játékvezető átgondoltan, zárkózottan szólt.

- A szokásos, kapitány?

Fargo nyugodtan bólintott.

- Igen: Hirtelen Halál. Egyszerűek a szabályai. A gomb lenyomásával megállítjátok az iránytűt. Ha délre mutat, vesztetek. Én kezdek.

Az iránytű pörgött...

Fargo megnyomta a gombot, az iránytű mély csattanással megállt.

- Észak: az ördög szerencséje!

Keserű gúnnyal rájuk pillantott.

- Ti következtek!

Társai támogatóan Serge-re néztek.

- Ha rám bízátok, ne hibáztassatok, ha nem sikerül.

Norris röviden bólintott. Figyelmesen a fiúra nézett. Halkan, de elszántan szólt.

- Tudjuk, hogy először játszol. Rajtunk próbálsz segíteni és Fargo ragaszkodik a küzdelemhez.

Serge hálásan sóhajtott, röviden bólintott.

Az asztalhoz fordult.

A nyíl még röviden fordult...

- Dél.

Fargo-ból öblös, örömtelen nevetés tört ki. De a káröröm érződött szavain.

Serge riadt haraggal nézte Fargo-t...

- *Messzire vagytok attól, hogy legyőzzetek!*

Keserű gúnnyal nézett rájuk, karjai harcra készen megfeszültek.

Egyenesen, reménytelenül szólt.

- Látom, enyém a hajótok. Ne duzzogjatok. Fair játékban nyertem. Ha távozni akartok, úsznotok kell!

Az őnök most már nem távoznak a csónaktól.

Lelki szabadság

Serge-ék estig a kaszinóban maradtak, figyelték a játékokat... itt kell majd visszaszerezniük a pénzüket.

Késő délután beléptek Fargo tisztjei, a kapitány alkoholos italokat hozatott.

Fél óra múlva részegen szórták a pénzt. Több szablys matróz őrizte a rendet.

A legtöbb vendég idegen volt egymás számára. Csak az asztali játékok kapcsán szóltak egymáshoz.

Norris és társai tudták: meghallhatnak olyan elszólást, vagy megláthatják fogvatartóik olyan gyengeségét, ami szabadulásukhoz vezethet.

Van zárkózottan, de dermedten figyelte környezetét.

Fargo és tisztjei tudják, hogy másoknak is vannak érzelmeik.

Mégis értéktelennek tartják a többi embert. Bármit megtesznek velük.

Ha képviselnék az élők megbecsülését, mindenki javító ötleteket tehetne. Ha értéktelennek tekintik egymást, feleslegesen nehezítik saját életüket.

Serge odahajolt hozzá, halkán szólt:

- Van, végül bekerültél a csillogásba. Most láthatod: a vagyon nem jelent se megvilágosodást, se boldogságot.

Fargo elesett. Azt hiszi, fölényét biztosítja a csaló, embereket bebörtönző matematikájával, valójában meghunyászkodott a hazugság előtt: az elnyomást szolgálja. Saját lelkét és értékét tette tönkre.

Alkonyodott. A vendégek már alig beszéltek összefüggően, semmi érdemit nem szóltak. Serge-ék látták: nincs miért maradniuk.

Távoztak. A folyosó ablakából látták az úszó gerendákhoz kötött hajókat. Sok ór őrizte a mólót. Lándzsáikkal bárkit átszúrtak.

Szívük szaporán verni kezdett: nem szökhetnek meg könnyen.

Serge élesen látta Anyját, Leenát, Kid-et, Poshul-t, Darius-t ... de csak úgy teljesíthet értük, ha figyel környezetére... most ezzel haladhat előre.

De ahhoz az érzélemlághoz és látásmódhoz hű, amiről tapasztalta, hogy egészséges.

Eszébe jutott, erről még Radius beszélt: „Az vagy, ahogy másokhoz hozzáállsz, amerre lelküket tereled. Te döntöd el, milyen társaságot vonsz magad köré.”

Előttük taps harsant fel.

A hajó közepe felé nyíló ajtó nagyobb csarnokba vezetett.

Lelkes közönség széksorokról figyelte Sneff-et. Lila-vörös bűvész öltözékben vonult be egy lakkozott faborítású emelvényre.

A terem színes papírdíszekkel volt teleaggatva.

Serge társaira gondolt, de azonnal belépett... társai megsúgják, ha tovább akarnak menni.

Mind félreálltak, az ajtó közeléből figyeltek.

Sneff enyhén izgatottan, de a helyzetet uralva lépett az emelvény közepére.

Intett kezével, határozottan, gördülékenyen szólt.

- Hölgyeim és Uraim, üdvözlöm önöket Sneff Varázslatos Bűvész Show-ján. Kérek egy önként jelentkezőt az első mutatványhoz!

A nézők otthonosan ültek... érdeklődve figyeltek, de elővigyázatosan.

Sneff végignézett a termen... az elsős sorban meglátott egy életerős, világos ruhás fiatal nőt.

Barátságosan ránézett.

- Például Ön, fiatal hölgy?

A nő érdeklődve ránézett.

- Én? - halványan szólt. Remegve bólintott. - Rendben. Remélem, érdekes lesz. – szemei nyíltan fellángoltak.

- Ugye nem vág ketté, vagy szúr át?

Sneff nyílt tenyérrel intett, nemet intett fejével. Nyugtatóan, de lelkesen válaszolt.

- Nem kell aggódnia, hölgyem. Sneff kezében biztonságban van. Kérem, lépjen fel a pódiumra.

A lány dermedten, de érdeklődve felgyalogolt a lépcsősoron... megállt a mágussal szemben.

Sneff visszafogottan, de tisztán hallhatóan kérdezte:

- Mondja, mi a neve?

A lányt elborították az élmények, távoli, aggódó hanggal szólt... de érzelmeit közvetlenül hallották.

- Jill vagyok...

Sneff határozottan görgetni kezdte szavait, lelkesen gesztikulált kezével.

- Akkor hát, kezdjük valami egyszerűvel. Jill, levegőben fogsz járni!

A lány szemébe nézett... komolyabban szólt.

- Egyre könnyebbnek érzed magad... könnyebbnek...

A padló felé fordította kezeit, s lassan megemelte...

- Egy... kettő... három...

- Hééé! – a lány harsányan kiáltott, egy lábfejnyit megemelkedett... a levegőben lebegett.

A teremben taps zúgott fel.

Sneff szemei intenzíven felizzottak, az előadásba belemerülve, de átgondoltan folytatta:

- S most a fő mutatvány! Jill, most székké válsz. Bármilyen súlyt elbírsz majd!

Áthatóan a lányra nézett... közvetlenül, de halkán szólt hozzá.

- Egy... kettő... három...

A lány mozdulatlaná vált, a levegőben lassan vízszintessé fordult...

Sneff sárga fejkötős, hájas segédje szablyával lépett előre, a lány felett suhintott...

A lány tovább lebegett.

A termen döbbent morajlás söpört végig.

A mágus lelkesen szólt.

- Látják? Nincsenek madzagok!

Segédjére nézett, bólintott. Az lassan a lányhoz lépett és ráült.

Sneff lelkesen kiáltott, de részben folyamatosan a lányra figyelt.

- Látják? Még a hájas segédemet is elbírja!

Higgadtan, komolyan Jull felé fordult.

- Most ideje felébresztenem Jill-t.

Folyamatosan nézte, a lány visszafordult egyenes állásba.

Sneff a lány arcához hajolt.

- Egy... kettő... három... - csettintett.

Jill döbbenten megrázta magát, vizsgálva hajlítgatta karjait.

Sneff elfojtott humorral, barátságosan kérdezte:

- Milyen volt, Jill?

A lány még merengve vizsgálta élményeit... de tisztán szólt a közönséghez.

- Egyáltalán nem tudtam mozgatni a testem. De kicsit se fájt... furcsa volt.

Köszönöm, hogy részt vett az előadásban!

Felháborodott fiatal férfihang kiáltott:

- Csalás! Előre kitervelte vele!

Sneff azonnal ránézett. Vörös bársonyruhás, erős barnahajú fiatal volt.

Sneff rutinos humorral szólt.

- Ön nem hisz a varázslatban? Akkor bizonyítékot adok! Jőjjön a pódiumra!

A férfi a fekete lépcsőkhöz ment, fellépett, s fölényesen leteremtette.

- Csináljon, amit akar! Úgyis tudom, hogy csalás!

Sneff éles figyelemmel, kifinomultan szólt.

- Ön nagyon konok eset! Mi a neve?

A néző halkán, elutasítóan válaszolt.

- Jack vagyok.

- Hát, Jack, látom, milyen elszánt és dühös most, így bemutatom egyik kedvenc trükkömet! Macskává változtatom Önt!

Mutatványom neve: Macska a forró bádogtetőn!

Azonnal Jack-re nézett.

- Egy... kettő... három... - hangja elhalkult, átütő erővel Jack felé fordította tenyerét

színes gőz tört fel

...kezdt eloszlni...

Fekete macska nyávgott Jack helyén.

Sneff derűsen ránézett.

- Mit szól hozzá? Ne aggódjon. Máris visszaváltoztatom emberré.

A távolba révedt, de uralkodott hangján...

- Egy... kettő... három...

füstfelhő terjedt szét, durranást hallottak...

Jack ismét a helyén állt... dermedt volt a döbbenettől.

Sneff távolságtartóan szólt, de hangján éles határozottság érződött.

- Most már hisz nekem, Jack?

Megveregette vállát. Komoran mosolygott a tanulságon.

- Köszönöm a segítségét.

A férfi lassan, döbbenet elindult széke felé... Sneff áthatóan, de oldottabban végignézett a közönségen.

- Remélem, élvezték a műsort. Találkozunk legközelebb!

Serge nézte az előadót... a közönség egy része se hagyhatja el a hajót. Foglyok. De színes origamikkal díszítették a termet. Barátságossá tették egymás számára az ittlétet.

Sneff elvonult, de a közönség nem állt fel. Két életerős fiatal matróz lépett a pódiumra, egyikük lelkes önbizalommal kiáltott.

- Hölgyeim és uraim, kezdődjék a késdobálás Hájassal és Görénnyel!

Látványos kombinációkkal dobálták egymásnak a szablyákat... de soha nem a közönség felé.

Megvárták a következő előadást...

Solt és Peppor vonult be a másik világban is hordott páncéljukkal és rézsisakkal!

Serge dermedten nézte őket...

Solt fennhangon, közvetlenül szólt:

- Lanky Lank és Stout bádogtánca!

Szembeálltak egymással, lábaikkal ugrálva, s kezüket is használva kongatták társuk végtagjának páncélborítását... időnként valamelyikük pörögve a nézők felé lépett, hogy ünnepeltesse magát... ekkor társa visszahúzta a táncba, s nevelően rákoppintott.

Váratlan túlkapásokkal dühíteni kezdték társukat, az keresni kezdte a bosszú lehetőségeit. A tánc félig küzdelemmé vált: lefogták egymást, társuk váratlan helyeken kongatva szabadult... végül szétváltak...

Peppor öblösen, színpadiasan szólt:

- Lanky Lank! Azt hiszi, megfélemlíthet?

Solt hidegen, lesajnálóan szólt.

- Jobb táncos vagyok. Méltóságon aluli, hogy megfélemlítsem.

A színpad két végéből végtagjaikat feltartva rohantak egymásnak... az ütközés előtt megváltoztatták harci tartásukat, de ez mindkettőjükre hátrányos volt, bukfencezve-pörögve jutottak csak tovább...

keringésszerűen visszafordultak, s ismét egymásnak rontottak, de cselük megint hátrányukra vált...

a sokadik ütközésnél középben rekedtek, színpadiasan összezsápták sisakjaikat, többször egymás után...

- Nesze! Nesze!

esetlen, abszurd, de kitartó küzdelemnek tűn bádogtáncuk.

...

Radius halkan társaihoz fordult.

- Járjuk körbe a teljes hajót. Sok olyan dolgot megláthatunk, amire nem számítunk.

Serge ösztönösen bólintott. De tudniuk kell, mikor nem kutathatnak tovább. El kell hagyniuk a hajót, de ha életveszélybe mennek, kockára teszik küldetésüket.

Halkan elmondta társainak. Radius elismerően bólintott. Kivezette őket a teremből.

A folyosót olajlámpák világították meg... végén falépcső vezetett a mélybe... lent ugyanúgy olajlámpák égtek, a lépcső nem volt elzárva...

Radius szórakozottan, zajos léptekkel elindult lefelé.

Leérték a hajótest aljához... széles kapu fölött arany cirádás tábla virított:

„Fogadó”

Az előcsarnok pultja mögött lakkozott faajtókkal védett szobák sorakoztak.

A pult sarkában létra vezetett a felsőbb szintre.

Kék tücsökember mászott le a létráról.

Serge-ékre nézett... halványan szólt.

- Ó... elnézést. Nem hallottam, hogy vendégeim érkeztek. Mégegyszer elnézést... miben segíthetek?

Radius kimeríten bólintott.

- Köszönjük, csak körbenézünk. Mennyibe kerül egy szoba egy éjszakára?

- 10 arany.

Fehér macska kezdett felmászni a létrán, körmeivel kaparászó zajt keltett...

A tücsök kimerülten fordult felé.

- Hé, ne menj oda!

Radius tömör biccentéssel elköszönt, kivezette társait a folyosóra.

Norris folytott hangon, élénken szólalt meg.

- Efölött a fogadó fölött van...

Harle meggyőződéssel bólintott.

- A kaszinó, ahol Fargo-val játszottunk.

Norris elővigyázatosan folytatta... igyekezett tempósan szólni, amíg egyedül vannak.

- Itt valami bűzlik. Ha szabadon mozoghatnánk, mint a macskák...

Harle Serge-re nézett... élénk lelkesedéssel figyelte a fekete párducot.

- Van egy ötletem...

Aznap estére az első sorba vettek jegyet a bűvész előadásra.

Feszülten várták estét... ha elfogy a pénzük, Fargo-nál kell munkát vállalniuk.

Sneff lila öltönyben, fekete keménykalapban állt a közönség elé, lelkesen, erőteljesen szólt:

- Hölgyeim és uraim, üdvözlöm önöket Sneff Varázs Show-ján!

Hirtelen, lelkesen intett a pódium közepén felállított tűzrakás felé.

- A mai nap kezdjük a macska a forró bádogtetőn mutatvánnyal!

Élesen körbetekintett.

- Van a közönségben önként jelentkező?

Serge, Norris, Radius és Harle föltették kezüket.

Sneff felelősségteljesen figyelni kezdte őket.

Barátságosan szólt.

- Maguk újak a hajón. Csatlakozzanak!

Serge bólintott, mély párduchangon szólt.

- Örömmel!

- Kiváló! Jőjjenek fel!

Serge határozottan, belső erővel hajtva fellépett, társai élénken követték... de izgatottak voltak.

Sneff magabiztosan rájuk nézett, arcán mosoly bujkált.

- Készen állnak?

Norris-ék bólintottak.

- Egy... kettő... három...

Összetolta tenyereit...

Serge és társai körül halvány füst jelent meg... zsugorodni kezdtek, macskákká váltak.

Eltért a színük: fehér, fekete, szürke és barna macska.

Egyikük vezetésével azonnal a kijárat felé futottak, Sneff döbbenten kiáltott.

- Gyertek vissza!

...Serge-ék futottak végig a folyosókon, leértek az alsó szintre...

Beléptek a fogadó előcsarnokába, a tücsök nem volt a pultnál...

Fehér macska állt a létránál, keserű erőfeszítéssel rájuk nézett...

„A gazdám mindig ordít, ha megpróbálok felmenni... néha sokáig ott van fent. Vajon mi történik fent?”

Serge-ék felmásztak a létrán...

olajlámpával megvilágított kisebb szobába értek, kerek pulton forgatható, fél méter magas patkómágnest láttak meg... a szoba egyik sarkában döntött tükör állt, felette akna volt...

a kaszinó vendégeinek hangja szűrődött belőle...

Radius komoran figyelni kezdett.

Társaira nézett.

„Várjuk meg a tücsköt!”

...Csak remélhetik, hogy maguktól nem változnak vissza... és Sneff vissza tudja őket változtatni később is.

Nem biztos, hogy ma is feljön a tücsök. Ha igen, akkor sejtik, mire használja majd a patkómágnest...

Az olajlámpa szüntelenül fénylett, de már sötét lehet az égbolt... ha macskaként pontosan becsülik meg az időt.

A fa létra felől léptek zaját hallották...

A tücsök felért a szobába, a kaszinóban már sokkal több ember beszélgetett...

A macskák figyelték mit tesz.

Ránézett a tükörré, *felülről valaki egy K feliratú kártyát tartott felé...*

a tekerőkarra forgatni kezdte a mágnes, feljebb tolta, s lassítani kezdte forgását...

...a kaszinóban Sneff kétségbeesetten nézte a lassuló iránytűt...

- Neee! Miért?! Mindig, amikor elkezdek nyerni!

Fargo vele szemben támasztotta fejét, kegyetlen mosollyal nevetett.

- Sajnálom, öreg! Tanuld meg, mikor kell kiszállni!

Sneff merengve szólt.

- Pedig macskaeledelt akartam venni nekik...

Fargo keserű figyelemmel ránézett.

- Macskaeledelt? Kiknek?

- Nem tartozik magára! ... Jaj, a hátam!

A tücsök ránézett a tükörré...

az alábbi kártyát látta:

„Vége”

A fogadás visszament a létrához... elhagyta a szobát.

Serge dühtől hajtva rohant a patkómágnes állványához, megragadta a tekerőkart, próbálta kitépni...

Társai erőszakosan rohantak oda, együtt ragadták meg...

a kar csörögve a földre hullott.

Már csak a vízbe kell dobniuk!

Harle lenézett a létrán... bátorítóan feléjük nézett.

...

Elég messzire kell jutniuk a fogadó pultjától, hogy a tücsök ne vegye észre náluk a tekerőt... idegen vendégek már nem fognak a nyomukba eredni...

Felrohantak a felsőbb folyosóra, a legelső ablakhoz fel tudnak ugrani... de ők maguk nem eshetnek vízbe.

Már elég messze vannak. Nem kockáztatnak: ha túl keskeny a párkány, keresnek másik ablakot.

... Serge szájával megragadta a tekerőt, az ablakra figyelt... nem régóta macska, jól kell egyensúlyoznia... inkább essen vissza, mint ki a vízbe.

Felugrott az ablakhoz, érezte, amint a tekerő lehúzná fejét, azonnal elengedte...

az a párkányra hullott.

Serge kinézett az ablakon. Látta: alatta függőlegesen zuhanhat az eszköz az óceánba.

Első mancsával óvatosan tolni kezdte a tekerőt: őt nem ránthatja vízbe.

A fémeszköz kiesett az ablakon... most már bűnjel nélkül mozognak.

...

Sneff a pódium mögötti szertárban ült egy kellékekkel megrakott pulton: kimerülten gondolkozott, *valahogy meg kell találania a vendégeit...*

Négy macska rohant be hozzá.

Döbenten nézett rájuk, megkönnyebbülten kitört.

- Betegre aggódtam magam miattatok! Körbefutottam utánatok a folyosókat... aztán le kellett feküdnöm, mert a futástól megfájdult a hátam... de most már fel tudok állni. Még nem vagyok teljesen jól, de szerintem gond nélkül visszaváltoztatlak titeket.

Határozottan a szertár közepére állt.

- Hölgyeim és uraim, üdvözlöm önöket Sneff Varázs Show-ján!

Támogatóan a macskákra nézett, visszafogottan szólt.

- Így kell kezdenem, hogy koncentrálni tudjak. Máris végzem:

Egy... kettő... három...

Narancs színű köd vette körül a macskákat...

Mindenki visszaváltozott saját alakjába.

Serge reménykedve nézett kezére... magasról látta.

Továbbra is a párduc fekete mancsa volt.

Sneff komoran megcsóválta fejét... visszaült a pultra.

- Ez megterhelte a vállamat. Egy időre szüneteltetnem kell ennek a varázslatnak a használatát.

Fájdalmasan rájuk nézett.

- Figyeljetek, sajnálom, hogy ennyi ideig macskák voltok. Ha bármivel kárpótolhatlak titeket, örömmel segítek... de sajnos még mindig a hajón kell szolgálnom, s nem látom előre, mikor török ebből ki.

Ha valamikor erre járnak, nyugodtan jőjjenek be egy teára. Örömmel látom Önöket.

Fargo-ék türelmetlenül egymásra néztek... a leghamarabb a kaszinóba kell érniük, hogy ők nyerjenek a kapitány ellen.

Serge habozva figyelte Sneff-et.

Most a bűvész ki tudja váltani magát, ha a kapitány ellen játszik. Amíg Fargo nem veszít mással szemben.

Jogos pont Sneff-et segíteniük? Más a hajón talán jobban megérdemli, hogy kiszabaduljon.

...Sneff segített nekik visszaváltozni. Ő rohanta körbe a folyosókat.

A bűvész elég értelmes. Elmondhatják neki, hogy a kapitány csal. Nem terjeszti tovább nyíltan.

Utánuk jöhet, hogy a kapitány ellen játsszon egy kört. Nem fogja szembesíteni Fargo-t.

- Sneff... most lehet nyerni a kapitány ellen. Gyere velünk a kaszinóba, rögtön utánunk jöhetsz. Ha szükséges, adunk induló pénzt.

Sneff szemei kitágultak... emlékezett, meddig várt a macskák visszatérésére.

Hálásan bólintott.

Erőtől eltelve sóhajtott.

- Egyetlen esélyem van. Nem biztos, hogy nyerek... de legalább esély van rá.

Rájuk nézett... alázattal bólintott.

- Van még pénzem, hogy feltegyem tétnek. S ha vesztek... csak a képzeletbeli adósságom nő. Eddig se hagyhattam el a hajót.

* * *

Nikki határozottan figyelte Fargo-t a régi térképekkel és értékes tervezőeszközökkel felszerelt, igényes bútorokkal körbevett kapitányi lakosztályon.

Mindketten kiléptek a világos, faragott fakorláttal védett teraszra.

Fargo zárkózottan, gondterhelten a tenger felé fordult. Tekintete távolivá vált, reménytelenül morgott.

- Nem engedhetlek a Görénytanyára. – féltő támogatás érződött szavain.

Nikki élénken, háborgását viszafogva szólt.

- Miért? Muszáj beszélnem a bölccsel, hogy megtanítsa a dalra! Vagy Marbule, a gyönyörű sziget odavész! Nem tűrhetem tétlenül!

Fargo élettelenül, de megindultan szólt.

- Nem érted? A szépség a haldokló dolgokban mutatkozik meg. Ezért figyelem Marbule-t, amíg eljön az idő. – keményen ránézett a zenészre. - S te meg én szerződésben állunk. Jelenleg a tulajdonom vagy. Mit tegyek, ha bajod esik? Hatalmas veszteség lenne!

Nikki megbántva, elhalóan kifakadt.

- Szóval neked csak egy tárgy vagyok...

Fargo ridegen szólt, nem érdekelte más véleménye.

- Ha erre következtetsz, tedd.

Nikki elfordította tekintetét... szeme elkerekedett.

- Az az öltözőszekrény... pont olyan, mint Anyámé! – kimerült volt, de izgatottá vált.

A sötétbarna, kerek ívekkel faragott szekrényhez lépett.

Döbbenet suttogott:

- Rajta van a karc, amivel gyerekkoromban megsértettem!

Kimerülten, de átütő döbbenettel Fargo-hoz fordult.

- Ezek szerin te vagy az... apám?

Fargo a korlátra támaszkodva nézte a tengert.

Élettelennek látta a csillogást... ami elvesztett életére emlékezteti.

Hallgatott.

Nikki nem tudott szólni, torka összeszorult... ellazultan próbált lélegezni.

Végül halványan, majdnem rekedten szólt:

- A gondoskodó, érzékeny apa, akit ismertem... te vagy az apám? Akkor miért veszel részt ilyen kétes ügyletekben?

Fargo magába fordultan, bánatosan morgott.

- Én már nem az az apa vagyok, akit ismertél... mindent elvesztettem anyád halálakor, önmagam is. Ne vess ki, ha akarsz. Sajnálj, ha akarsz. De jegyezd meg, Nikki, hogy a férfi nem olyan erős, mint hiszed.

Nikki döbbenet nézte...

- Apa...

Fargo mozdulatlanul nézte a tengert... kimerülten sóhajtott.

Nikki látta: most nem tud meg többet, és nem talál közös tervet Fargo-val.

Lesulytottan a kijárat felé indult.

A Gyöngykapu

Serge és társai beléptek a zajos kaszinóba, a helyiséget színes lámpák világították be, az asztalokon fényes érmék csörögtek...

Idegenek próbáltak nyerni egymástól.

Van már járt itt társaival... a megvilágosodást várná a fényes helyszíntől... de mikor festett és a természetet nézte, sokkal egészségesebb helyen volt.

Serge morogva súgta a fiúnak:

- Most látod, hogyan élnek sokan, akik fizikai fényben élnek.

Fargo fásultan, lassan leült a forgókerékhez...

Azért vár kihívókra mert nem tudja, hogy tönkretették a mágneset, vagy mert megjavították?

Csak a játékba beszállva tudhatják meg.

Serge komótos léptekkel Fargo felé indult.

A kapitány gonoszul, reménykedve rájuk nézett.

- Ismét ki akartok hívni? Láttátok, hogy nem tudtok legyőzni.

Serge tömören bólintott.

- Próbáljuk meg! – hangja határozatlan volt. *Csak reménykednek, hogy nem javították meg a számlap alatti fogadóban a mágneset.*

Fargo Sneff-re nézett... áthatóan szólt.

- Azt hittem, visszavonulót fújtál.

Határozott indulattal Serge-re nézett.

- Rendben, én kezdek.

...Serge és társai megtették tétjeiket, pörgött a fémpálca...

Fargo lenyomta a megállítógombot, *a mutató lelassult...*

Fargo szemei döbbsen kitágultak.

- Mi??? – élesen kitört: - Lehetetlen!

Mérlegelve figyelni kezdte Serge-t és társait.

Valószínűtlen, hogy megtámadnák, de ha elterjed, hogy nem tartja meg szavát, elveszti emberei előtt a tekintélyét...

- Veszítettem. Ahogy ígértem, beléphetnek a Görénytanyára. Természetesen a hajójukat is visszaadom.

Bemehetnek! Ahol megtalálhatják Marbule öregjét! Meg kell tudniuk, hogyan jussanak el a Holt Tengerre.

Azonnal a kijárat felé fordultak, Van biztatóan bólintott Sneff-nek, a bűvész leült a kerékkel szemben...

Serge-ék egyenesen a hajótest közepéhez, az Aréna kapujához mentek.

A kapunál három szablys ór állt. A közepső határozottan feléjük lépett.

- A hírük megelőzte magukat! A kapitány engedélyezte, hogy átengedjem Önöket. De figyeljenek! Nem biztos, hogy élve kijutnak!

Az örök kinyitották a nagy kapuszárnyakat, Serge minden irányban figyelt, *bevezette társait...*

Az aréna nézőterét részeg fegyveresek töltötték meg... nagy természetű játékvezető öblös hangon szólt egy emelvénnyel:

- A szórakozás csúcsa! A Görénytanya! A földkerekség legnagyobb harcosai érkeznek mindenhol, hogy megvívjanak egymással! Amint bezárulnak a kapuk, csak megadás után nyílnak ki újra... de aki megöli ellenfelét, DUPLA KINCSET NYER!

A fogadásokat lezártuk! Akik egymás közt fogadtak... - elővigyázatosan, komoran körbenézett, de keserű nevetést folytatott el - számoljanak a kihívottak fegyvereivel!

Most kezdődjön a viadal!

... Serge-ék látták a küzdőket: szablys és dárdás páncélosok közeledtek egymás felé...

Radius távolságtartóan figyelte a küzdőteret, az erkölcsös harcmódon gondolkozott...

a támadót minden csapásával ellökné magától, lehetőséget adva a menekülésre.

A közönség részegen dobálta a küzdőket gyümölcsökkel. Többen késeket dobtak a küzdőkre... az arénában vívók nem látták, melyik nézők dobták rájuk...

ettől még bármit visszadobhatnak a nézőkre.

Ha Serge-ék küzdenének, csak hosszabb csatával győzhetnének ellenfeleiket életben hagyva. A rájuk hulló kések miatt ezzel saját életüket kockáztatnák. Kérdés, lenne-e erejük megtenni.

A nézőtér legfelső sorában álltak, de minden irányba figyelniük kell: meglophatják őket, s fegyverrel is rájuk támadhatnak.

Egy csoportban maradtak. Távol álltak az arénától, nehogy valaki belökje őket oda.

...

A játékvezető kihirdette a viadal eredményét... Serge-ék harcra készen figyelték, ahogy a nézők rendezték a fogadásokat...

Remélik, megjelenik a falu bölcse takarítófelszerelésével... és addig nem küldik ki őket az örök.

A csarnok kiürült... kimerült vénember lépett a csatatérre... elkezdte felmosni a véres padlót.

Mozdulatali kifinomult, mély gondolkodásra utaltak... de keserűség uralta.

A játékvezető lelkesen szólt, gúnyos ellazultsággal:

- A kapukat negyedóra múlva zárjuk. Aki itt marad, itt alszik!

Már csak Serge-ék voltak a csarnokban.

Távol álltak ablaktól: az örök bedobhatnák őket a vízbe, és senki nem látná. Mindenhova csoportosan kell menniük.

Az öreg keserűen takarított: csak tudása maradt meg.

Serge átgondoltan vezetni kezdte felé társait...

Az idős úr riadt indulattal rájuk nézett.

- Igen? – élesen szólt, izzó harag érződött hangján... - Miért követnek? Amint látják, elfoglalt vagyok. Csak akkor beszéljünk, ha fontos.

Serge keserűen figyelte, tömören szólt:

- Hogy lehet eljutni a Holt Tengerre?

Az öregember fájdalmasan elfordult... elgondolkodva morgott.

- A Holt Tenger? Minek akarnak oda belépni? Ugye tudják, hogy maguk emberek ellopták a földünket, legendás kincsünkkel együtt?

Az emberek bármit megtesznek a profitért, nem számít, mekkora kárt okoznak. E hajó félemberei az élő bizonyítékok. Minden önbecsülésünket elvesztettük, és nincs reményünk a jövőre.

...Minden nap az emberek adományából élünk.

Kimerülten, tehetetlenül feléjük fordult.

- Miért kellene segítenem maguknak?

Szétnézett az üres csarnokban.

- Mi van, ha megtagadom? Nyers erőre váltanak?

Harle fenyegetően előlépett.

- Senki nem tudná meg, hogy mi voltunk.

Serge morogva bólintott...

Felveszem Lynx zsarnokságát?

Erőt vett magán, visszafogottan szólt.

- Meg akarjuk beszélni.

Az öregember nevetett.

- Az élethez erő is kell. Különben hogy tartanátok kordában a gonoszt?

Most nem elkerülhető a harc, legyőzzük.

Serge súlyosan döngve felé lépett, szeme izzott az indulattól...

Az idős úr érdeklődve figyelni kezdett.

- Úgy látom, komolyan a Holt Tengerre akarnak jutni. Talán az emberi faj sorsát viselik a vállukon... esetleg magának az élővilágnak a sorsát?

Ezt maguknak adom. Biztos hasznát veszik majd.

Köpenye ujjából *rák mászott elő*... bal ollója sokkal nagyobb, mint a jobb oldali.

Az öregember halkán szólt a rákhoz.

- Vigyázz rájuk, s találj otthonra a zátonyon.

Régi keserűséggel, áthatóan Serge-ékre nézett.

- De ne feledjék: egy új kapu megnyitása új szerencsétlenséget hoz el. Figyeljenek erre.

A zátony egy pontján váratlan irányban áramlik a tenger. Itt eresszék a vízbe a rákot. A természet megnyitja majd az utat.

Radius-ra emlék tört rá.

„Aszerint kell megegyeznünk, hogy a mennyországba kerülhessünk. Nem számít, mit engednek a törvények.”

Meglepetten látta: erre a helyzetre is szól.

Serge-ék távoztak...

futva érkezett az Arénába *Nikki, az énekes gitáros!*

Bizalommal nézett az idős úrra.

- Végre megtaláltalak! – kapkodta a levegőt. - Te ismered... Marbule legendás énekét, igaz? – *intenzíven, tettekrelesen nézett rá.* - Kérlek, taníts meg rá!

Az öregember kilátástalanul figyelte... komoran, halkán szólt.

- Miért ilyen önzőek az emberek? Annak a dalnak a helye a félemberek szívében van! Miért tanítanám meg neked?

- Irenes kért meg, hogy keresselek fel.

A falu bölcse ösztönös bizalommal szusszantva nevetett.

- Tehát ő még nem adta fel.

Nikki nyíltan nézett rá, gördülékenyen beszélt.

- De nem csak azért kérem, mert megkért rá. Nagyon érdekel az az ének! Gyönyörű dal, ami egy gyönyörű szigetről származik... nem biztos, hogy meg tudom tanulni. De ha valakit sikerül meggyógyítanom vele...

Az idős úr komoran, áthatóan szólt.

- Ismertem egy embert, aki olyan volt, mint te...

A gitáros azonnal, őszinte érdeklődéssel kérdezte.

- Kit?

- Fargo-t.

...

- Apámat?

Az öreg fürkészve, de elfogadóan nézett rá.

- Szóval te vagy a fia. Úgy tűnik, a történelem megismétli magát. Minden reményemet belé helyeztem. Vártam, hogy egyszer lerontsa a falat, ami az emberek és a félemberek között húzódik... De nézz most ránk. Magasabb a fal köztünk, mint bármikor.

Nikki elgondolkodva szólt, távolra figyelt.

- Kérem, ne beszéljen róla keserűen. Senki nem érti a szenvedést, amin keresztül megy. Létrehozta ezt az életteli hajót, de ő magába van zárva, sikolt a kilátástalan magányban... De én hallom! Még ha senki más nem is... vagy csak nem akarnak tudomást venni róla.

A falu bölcse halkán, ösztönösen kimondta...

- Szóval te is hallod.

Nikki komolyan ránézett.

- Kérlek! Szerintem ha apa hallaná azt a dalt...

Az idős úr némán állt... kifejezéstelenül, zárkózottan biccentett.

- Sajnálom, de más helyszíneket is fel kell mosnom...

Nikki riadtan figyelt... erővel nem tudja kiszedni belőle a dalt.

- de...

A falu bölcse türelmetlenül biccentett.

- Közben dúdolom a dallamot.

Nikki rádöbbsent: a falu bölcse nem adta fel teljesen. De látnia kell, hogy Nikki megbízható. Bizonyosság nélkül nem fordít több erőt Marbule meggyógyítására.

* * *

A kaszinóban többen kitörő örömmel figyelték a bűvészt.

Az egyik vendég harsányan, lelkes érdeklődéssel szólt:

- Mi történik? Az öreg Sneff ma sorban nyer! Mióta a kapitány vesztett!

Sneff határozott örömmel fordult feléjük, hangjából hatalom sütött:

- A nyerés élvezete! Ezért nem tudom abbahagyni! A szerencse tündére ma velem van! Végre visszafizetem a kapitánynak az összes rohadt adósságom!

Néhány perc múlva energikusan, oldottan állt fel az asztaltól.

- Üdvözetem mindenkinek! Végre rám köszöntött a szerencse! Hamarosan távozok a hajómmal!

...

Sneff emlékezett: elsődleges, ártanak vagy segítenek. A törvények mindenkinek megadták az egyenlő jogot a legtöbb pénz kergetésére, és tiltják a gyilkosságot. Sokak elfelejthetik, hogy a profitmaximálás joga hamis kép. A segítségadás, a messzire ható támogatás emeli fel az embereket. Elsősorban lelkileg legyenek rendben, megbízható társaikra elég idejük legyen.

...

Sneff belépett a pódium mögötti szertárba...

Solt és Peppor a fal melletti pulton ültek.

A tömzsi páncélos lelkesen, nyugodt örömmel bólintott felé:

- Sneff, halljuk, kifizetted minden adósságod!

Magas, fekete bajszos társa érdeklődve, reménnyel nézett rá.

- Nem csak ámítasz minket?

Sneff derűsen, de bocsánatkérően nézett rájuk.

- Miért hazudnék? Hosszútávon mit érnék vele?

A távolba révedt... enyhén megrázta fejét.

- Tényleg nincs miért maradnom.

A tömzsi harcos lehorgasztotta fejét.

- Mi kicsit sajnáljuk. 3 éve találtál ránk, amikor amnéziásan vándoroltunk... - intenzíven Sneff-re nézett. - nagyon hálásak vagyunk! Még sokat kell fejlesztenünk a bádogtánc show-t, de egyszer nagyon megnevettettünk!

Sneff áthatóan nézett rájuk... erős szándékkal vezetve szólt:

- Lank! Stout! Ha találkozom társaitokkal, megmondom nekik, hogy biztos megélhetésetek van.

Sok szerencsét mindannyiótoknak! – a tömzsi harcosra nézett. - És segédem! Kezdd el a fogyókúrát már ma!

- Igen, tudom... - Peppor elkeseredetten a fali tükörrre nézett.

Solt leugrott a padlóra... Peppor követte.

Lassan a bűvész felé mentek... óvatosan átölelték Sneff-et.

Sneff megveregette vállukat, s távolra lépett.

- Ne húzzuk tovább a búcsút. – fájdalommal szólt, röviden intett kezével. - Találkozunk még. Vigyázzatok magatokra!

Lassan az ajtó felé fordult, a földet nézte... halkan szólt.

Érdes hangon.

- Nem... nem megyek sehová.

A vékony páncélos döbbenet figyelni kezdett.

- De hát mindig azt mondtad, hogy ki akarsz jutni innen!

Sneff hangja erőre kapott... meggyőződésből beszélt.

- Nem megyek el, amíg nem tudtok négy karddal zsonglőrködni, s amíg Lank és Stout vicceitől nem esek a földre. Nem hagyhatom el a családomat.

A tömzsi harcos hálásan nézett rá... alig hallhatóan suttogott.

- Sneff!

Sneff bátorítóan, nyugtatóan a két páncélosra nézett.

- De azt akarom, tudjátok... amikor hívnak, lehet, hogy elutazom az új vendégekkel, akik segítettek innen kitörni.

Székek morajlását hallották a nézőtérről... az állóórára néztek.

Sneff lelkes rutinnal, élesen szólt.

- Stout, jelenésetek van! – elfojtott humor érződött hangján.

A két páncélos azonnal válaszolt:

- Megyünk is!

- S ha elmegyek, ne sírjatok! Inkább gyakoroljatok!

Solt bólintott Peppor felé.

- Azért Sneff még egyszer rendreutasított minket!

Sietve kiléptek a pódiumra.

Sneff emlékezett: a fekete párdúc elővigyázatosan mérlegelt... végül hálásan szólt:

- Befogadunk a csapatba. De lehet, hogy a Holt Tengeren harcban kell kivágnunk magunkat.

... A pódiumról hallatszott a kongó bádogtánc...

Stout, Lank... több szóbeli vicc is kéne előadásotokba... élénken átélve adjátok elő.

...

Sneff emlékeibe bevillant: van a szeretből támogatás, amikor nem számít, mennyi ideig magatehetetlen, segíti, hogy önállóvá váljon. Van, hogy csak részben vállalnak nehézséget, és van a tisztán nyereség alapú együttműködés. A cirkusz tagjai részben nehézséget vállaltak egymásért. Rajtuk múlik, mennyi jóindulattal próbálják megtölteni környezetüket, bár megválaszthatják, a hajó melyik körében keresnek barátokat.

Aki a legjobb minőségre törekszik, aprólékos és rászánja az időt.

Mindegyikük egyedi szerepet és értéket adott, nem csak Sneff.

* * *

A hajóorr emelvényén Nikki zenész társai gyűltek össze... a falu bölcse és a világos ruhás sellő, Irenes is velük volt.

Az emelvény közepén kilátó magasodott, a navigátor sok méter magas körteraszon figyelt.

Nikki társaihoz szólt:

- Tudtam, hogy eljöttök! Most, hogy mindannyian itt vagyunk, elmondom ötletemet: Szeretnétek megmenteni egy szigetet énekkel?

Miki lassan, döbbenten válaszolt.

- Gondolkozz, mielőtt szólsz, Nikki! Értelmetlen, amit mondtál!

Nikki lelkesen nézett rá:

- Nem, komolyan mondom. Irenes szerint Marbule szigetét szörnyek lepték el. De nem bírják a félemberek énekét, amit csak a falu bölcse ismer. Míg mi a part mellett elhaladva bemutatjuk előadásunk, a tengerész emberek kiirtják a szörnyeket a szigetről.

A falu bölcse lelkes erővel, döbbenet figyelt... sok év után először töltötte el remény.

- Segítetek, igaz?

A csapat tagjai némán álltak... *a félemberek énekének hallották hírét, de még soha nem tapasztalták meg...* bólintottak.

- Igen.

Nikki nyugodtan elmosolyodott.

- Csodás! Tudtam, hogy segítetek. – bízik benne, hogy jótékony a célja. Ez békével tölti el.

Irenes segítőkészen szólt.

- Összehívom a hajó félembereit, hogy a kísérő hangszereken játsszanak. Emberek nehezen játszanak el a pontos dallamot...

Miki nyugtalanul közbeszólt:

- Nem kell kikötnünk Marbule-n? A hajónk a Zelbess-hez van láncolva.

Ráadásul szerződésünk van Fargo-val, az őrök nem engednek el!

Nikki ösztönösen bólintott. Nyugodt maradt, barátságosan szólt:

- Tudom. Nem csak ezzel a hajóval akarok odaérni. Nem hagyhatjuk műsor nélkül a Zelbess utasait... már csak egy lépés hiányzik az énekhez: meggyőzni ap... Fargo-t.

Határozott élénkséggel Irenes-hez fordult.

- Ezt a részét rád bízom. Én addig felügyelem a fellépés előkészületeit.

Miki átgondoltan szólt... halványan erő jelent meg hangjában.

- Ez kezd érdekesen hangzani... olyan, mintha az előadással az extrém határait feszegetnénk!

Nikki a vállára tette a kezét.

- Akkor te is benne vagy, Miki? Nagyon jó! Kezdjük el a próbát!

Az öregember felé fordult.

- Köszönöm a segítségét, falu bölcse.

A bölcs halkán felnevetett.

- Remélem, hatásos előadás lesz!

Irenes végignézett a zenészeken.

- elnézést... nagyon nehéz feladatra vállalkoztatok. Ha segítségre van szükségetek, szóljatok!

Nikki örömmel elmosolyodott. Bólintott.

- Természetesen.

* * *

Serge-ék ismét küldetésük útját járták... nem tudják kimenetelét, de legjobb tudásuk szerint teszik, amit szükséges.

Haladtak a csónakkal a korallzátony mellett.

Előbb-utóbb meg kell látniuk a Holt Tengerre vezető hasadékat.

A távolban a színes sziklák képe máshogyan változott.

Öböl nyílt meg előttük.

Norris szembefordította a hajót a nyílással.

Lépcsőzetes vízések zúdultak a tengerbe.

Látták: ez az a hely.

Erről beszélt a Bölcs.

A sziklákon túl a Holt Tenger vár rájuk. Csak legendák szólnak róla, mikkel kerülhetnek szembe.

Serge feltartotta a rákot...

az állat figyelmesen végignézett a korallokon...

azok szétnyíltak, út jött létre a vízés közepén.

Lila és vörös korallokkal benőtt sziklák között vezetett. Kék és zöld növényeket is láttak a kövek tövében.

Radius figyelmeztetően intett kezeivel.

Mind ránéztek.

Suttogva szólt, éles figyelemmel.

- Furcsa érzelmi rezgést érzek a térben... Figyeljete mindannyian! Óvatosan menjünk tovább!

Óvatosan vezetni kezdett. A korallsziklák között vezető ösvény kanyargott, alig láttak előre.

Érezték, amint komorrá, türelmetlenné válnak.

Pedig máskor is voltak már áttekinthetetlen helyzetben.

A kanyarban megláttak egy vörösén izzó kardot...

az ösvény fölött lebegett.

Azonnal megálltak.

Radius döbbenten, némán figyelt.

Aggódva szólt. Ismeretlen veszély leshet rájuk.

- Mit keres itt a gonosz kard, a Masamune?

Elindult felé, átgondoltan figyelte a kardot és saját mozdulatait...

kezei ökölbe szorultak, dühösen levegőt vett,

elrántotta tekintetét, tiltakozva fél térdre rogyott...

kitörésre készen mozgottak karjai, lábai. Szenvedve, elutasítóan társai felé fordult...

bánatosan feléjük lépett... kiegyenesedett, s ahogy közeledett, fokozatosan maga mögött hagyta a rá nehezedő terhet.

Visszaért melléjük. Támogatóan, kimerülten rájuk nézett.

Halkan, komolyan szólt.

- Hiába... nem mehetünk el mellette anélkül, hogy megőrülnénk... Serge! Most muszály visszavonulnunk.

Megértően bólintott.

- Ő már biztos korábban itt járt... a negatív érzelmek, amiket a kard kelt, egyre erősödnek. Nem vághatunk keresztül, mert megőrülnénk.

Komolyan társaira nézett. Lassan vezetni kezdte őket a tengerpart felé.

Maguk mögött hagyták a színes korallal benőtt sziklák között vezető ösvény kanyarulatait.

Meglátták maguk előtt a csónakot, amivel partot értek.

Norris érezte: már beszélhetnek a kardról. A Masamune-ból sugárzó erő már nem veszi észre.

- Sir Radius, mit tud a kardról?

Radius gondolataiba merülve hallgatott.

Be kell érniük Lynx-et. Mielőtt a szigetcsoporton végigsöprő erőt szabadít el.

Norris nyugtalanul, tettekrelesen körülnézett.

A Bölcsőtől kapott rák egyedül ezt az ösvényt tudja megnyitni.

Visszafogottan szólt.

- Mit tegyünk? Muszáj eltávolítanunk a kardot az útból!

Radius kimerülten válaszolt... régi gyötrelme érződött hangján.

- Csak a Sárkánykard, az Einlazer tudja megtörni Masamune átkát.

Norris élesen, de tisztelettel ránézett.

- Amit az ősi sárkányivadékok alkottak?

Radius végignézett társain... mind vele voltak.

Röviden bólintott.

- Igen. A legendás szent kard, amit a dragonidák kovácsoltak. Az a kard alárendeli magát a természet harmóniájának. Én tettem nyughelyére jogos tulajdonosa, Garai mellé. – tekintetén régi fájdalom érződött... és kötődés. - Nyugodjék békében abban a barlangban.

Radiusban nőni kezdett az elszántság. Társaira nézett.

Belső erőt láttak szemében. Ami kudarc se győz le.

- Fáj, ha meg kell zavarnom örök nyugalma. De úgy tűnik, nincs más választásunk...

Norris elhalkult, távolra fókuszált... *pontosan kell navigálnia.*

- Hol van ez a barlang?

Radius energikusan, régi dühtől vezérelve elindult a csónak felé, társai azonnal követték.

Kimérten, önmagán uralkodva válaszolt.

- A szigetet, ahol ma található, az Elátkozottak Szigeteként ismerik. Közös barlangrendszer húzódott alatta, de aztán démonok kaptárává vált... lehet, hogy Garai gondolatai alakították ilyenné a járatokat. Gonosz gondolatok, amiknek a szent kard se tudta teljesen útját állni...

Hogy odajussunk, szükségünk lesz Garai egyik örökségére. Én rejtettem el egy kunyhóban, ahol ketten edzettünk... - *Óvatosan fellépett a csónakra, s kinyújtotta karját, hogy segítsen társainak beszállni.* - Induljunk a tárgyért!

...

Zöld, pálmafás szigeten kötöttek ki... Radius élénken nézett körbe... elkomorodott.

Halkan, körültekintően szólt társaihoz.

- Később értünk ide, mint gondoltam. Dario apja, Garai és én gyakran használtuk ezt a szigetet kiképzésünk idején... általában ő győzött le engem.

Emlékkép tört rá:

Páncélba burkolt nagydarab lovag ellen vív, kardjaik kopottak a csapásoktól... Garai a sisak mögül zengő hangon, de tompán szólt:

- *Mindig le vagy maradva fél lépéssel. Ráadásul hagyod csuklód elfordulni... megjósolhatók hibáid.*

Radius összeszedte magát, harcállásban figyelte Garai-t.

Visszafogott humorral szólt.

- Ezeket csak te ismered, mert annyit vívunk.

Garai bánatosan bólintott.

- Én meg azt hittem, zseni vagyok.

Radius humorral bólintott felé.

- Valóban azt hitted.

Nevetésben törtek ki.

Radius emlékeibe merülve beszélt, de ugyanaz a sziget veszi körül...

Az Einlazer egy legendás, szent kard, amit mindig az Acacia Dragonyosok legtehetségesebb mestere kapta meg. Garai hordozta, míg megörökölte Dario. Nagyszerű dragonyos volt...

Garai-al gyakran indultunk az elrejtőzött ősi erők ellen, amik a szigetcsoport barlangjaiban bújkáltak.

Az egyik, látától fortyogó barlang széles csarnokában megtaláltuk a vörösen izzó, legendás kardot: velünk szemben lebegett.

Döbbenten kitörtem:

- Tényleg ez az! Megtaláltuk!

Garai távolságtartóan, utasítóan szólt:

- Ne nyúlj hozzá! Rossz előérzetem van!

Egy pillanatra ránéztem, s ismét a csarnot figyeltem. Ráértünk beszélni.

- Mi lehetne rossz? Megtaláltuk a legendás kardot!

Odaléptem...

- NE! NE FOGD MEG!

... s elvettem a levegőből. Ahogy mozdítottam, éreztem a súlyát.

Semmi nem változott. A csarnok forró levegője vett körül minket.

Barátságosan ránéztem Garai-ra.

- Látod, semmi nem fenyeget!

Ő tömören megrázta fejét. A lávapatakok fénye csillogott páncélján.

- Talán igazad van. Távozzunk erről a baljós helyről!

Radius szavait Serge és társai hallgatták...

Figyel társaira, de emlékszik... joga van még társaival tartani?

...Késznek kell lennie, hogy meghaljon értük, de nem a külső esemény menti fel, hanem elkötelezettsége.

Komoran fújtatott, s folytatta beszédét.

- A masamune. A kardot átok vonja be, a gyűlölet és a gyász sugárzása... bárki, aki kezébe veszi, eluralkodnak rajta a negatív érzelmek, s végül megőrül. Annak idején én...

Zárkóztan társaira nézett.

Határozottan kitört.

- Elég egy vénember visszaemlékezéseiből. Várjatok, mindjárt jövök.

Türelmetlen indulattal, keserűen elindult az egyik fa felé.

...Serge-ék határozatlan indulattal figyelték környezetüket... nem tudták, mikor ér vissza Radius.

Ha bajba kerül, időben meg kell találniuk.

Zajt hallottak az aljnövényzetben...

...Radius tért vissza.

- Megtaláltam! Ezzel a tükörrel eljutunk az Átkozottak Szigetének belső részéig!

Komorán nemet intett fejével. Határozott erő hajtotta.

- Nincs vesztegetni való időnk, induljunk!

...

Szürke partokat láttak.

...

Ahogy közeledtek, hatalmas sárkányok csontvázait látták a fehér sziklákon heverni. Bordáik három ember magasan törtek az égbe.

Kiszálltak, talpuk alatt ropogtak a kövek.

Radius megremegett.

Némán, keserűen figyelve tört előre, társai követték. Sárkányok csontvázai magasodtak körülöttük.

Radius egy kiszögellés felé indult...

Felértek rá.

Sírkő állt a csúcson, mögötte a kard volt a földbe szúrva.

„Lynx, Sprigg, Starky, Norris, Harle, Sneff. Nyugodjatok békében!”

...

„Itt nyugszik Radius, az áruló is.”

Radius érezte közelíteni egykori bajtársát!

- Ne! Garai! – *Radius rimázkodott... önvádlóan.* - Egy nap sincs, hogy ne gondolnék arra a napra, bánva amit tettem! A kard az uralma alá vont!

...

Garai-t követve elhagyták a forró barlangot, s kiértek a vízesés mellett futó sziklás ösvényre.

A páncélos lovag oldottan szólt.

- *Ki gondolta volna, hogy ilyen helyen találunk a Masamune-ra?*

Radius a fekete kardot markolta, békésen bólintott.

- *Egyetértek.*

Erőt érzett feltámadni magában... most le tudja győzni a páncélost.

- *HÉ, GARAI!*

BELESZÚRTA A KARDOT GARAI PÁNCÉLJÁBA

- *ÁÁÁ!*

Garai rángatózva esett össze.

Tébolyultan nevetett, senki nem uralkodik tettén...

„Most már én vagyok a dragonyosok legjobb kardvívója! Én vagyok a legnagyobb!”

Lába mellől csöpögő hangot hallott. Láta: a kard hegyéről vér hullik a földre.

Garai mozdulatlanul, összerogyva hevert a földön.

Radius szemei döbbenetesen kitágultak, elengedte a kardot...

az csörömpölve a földre esett, Radius azonnal Garai-hoz térdelt, leszedte sisakját, a lovag nem reagált, szemei csukva voltak, Radius nyakára tette ujját

érezni akarja szívverését a nyakán...

Semmit nem érzett.

Körbenézett. Vízlépcsőkkel borított sziklák tornyosultak körülötte.

Bezárta magát a gyilkosság jövőjébe.

Garai-ra nézett... semmit nem tud tenni érte.

...Mit tettem? !!!

...NEEE!!!

Tudom, hogy a kard elvette az eszem. De be kell valljam, nem tarthatom a kardot egyedül felelősnek. Féltékeny voltam Garai-ra... jobb vívó akartam lenni nála.

Nem tudtam uralkodni magamon. Mégrosszabbá váltam.

Tenyerébe temette fejét. *Serge-ék dermedten, keserűen figyelték.*

- Szégyent hoztam anyámra, apámra, csak a fiatalok tanításával vezekelhettem.

Az egykor tisztelt Masamune... A Szent Kard, ami Legyőzte a Sötétséget... egyszerű gyilkosság eszközévé vált?

...A sír mögött az EINLAZER EGY VILLANÁSSAL ELTŰNT,

Serge-ék azonnal támadóállásba léptek...

Páncélos alak jelent meg helyén, az Einlazer-t fogva. Embernagyságú volt, de elsőpró erőt sugárzott.

Komolyan Radius-ra nézett, rászegelte kardját. Szavai fémesen zengtek, meggyőződéssel szólt.

- Ha bánod amit tettél, akkor dőlj a kardomba, áruló!

Régi sérelem által hajtva feléjük indult.

- Garai, ne! – Radius átütő tekintettel nézett rá, figyelmeztetni akarta... - Szükségünk van az Einlazer-re, hogy hatástalanítsuk a Masamune-t!

A páncélos árny elhaladt a sírkő mellett, szembeért velük... mérlegelve figyelte őket.

Régi sértettséggel, de túlvilági frissességgel tisztelgésre emelte kardját.

Komoran szólt:

- Bizonyítsd be szándékod az Einlazer-nek... igazi harcshoz méltóan! Ha a kardot akarod, le kell győznöd engem.

Radius izzadva nézte az alakot... de védenie kell társait.

Nem ő dönt, ki jóindulatú a jelenben.

„Hogy valaki rájőjön, mi helyes, muszály keresztül mennie a szenvedésen?”

Készen állt rá, hogy kardját előrántva a páncélosra rontson.

De nem tudja, az alak mekkora hatalommal támadna társaira.

A páncélos keserűen ráfordult, kimeríthetetlen erővel figyelni kezdte Radius-t.

- Ne habozz! Mutasd fel az Acacia Dragonosok tisztességét és kitartását!

Radius rádöbbsent: Nem engedhetnek neki. Túlvilági lélek, de korlátolt a tudása. Véghez kell vinniük a küldetést, Garai-nak kell meglátnia okaikat.

Egyoldalú, amit lát.

Akkor is teljesítenie kell a jót a jelenben, elszántan Garai-ra rontott..

... Radius régi bűne eredményét kapja. Ennek ellenében kell egészségessé alakítania környezetét.

Társainak tartozik. Függetlenül attól, elfogadnák-e segítségét. A legjobban meg kell értenie a jelent, hogy azt tegye, ami helyes.

Csak remélheti, hogy eléggé helyrehozza a kárt, amit okozott. De nem számít. Amíg él, a legtöbb jót kell tennie, ami tőle telik. Ha hagyja, hogy megöljék, további jótetteket tesz semmissé.

Nincs joga mérlegelni, képes-e helyrehozni a kárt. A leginkább javítania kell a világon, hogy lelke végül kedvező ítéletet kapjon.

...Garai-t kék lángok emésztették fel, átjárót láttak egy rétre egészséges fákkal...

A lovag tisztelettel, de kimérten bólintott Radius felé, s elé dobta az Einlazer-t.

A kék lángok visszaküldték az örökéletű növények közé... amik korábban a túlvilágra távoztak.

.

Radius térdre rogyott a sziklákon.

Alig lélegzett, keserűen hunyorgott.

Lassan, fásultan, de támogatóan megszólalt.

Szavaiból őszinte bánat hallatszott.

- Mindig készen álltam, hogy valamelyik fiad kardjába dőljek... lehet, hogy ez Glenn-nél következik be, most, hogy Dario eltávozott...

Még véghez kell vinnem egy küldetést. Várj még, Garai... és bocsáss meg, öreg barátom.

Felállt. A sírkőre nézett.

Egyetlen felirat állt rajta:

„Itt nyugszik Garai. Folytatódjon örök álmod.”

Kimerülten, de meggyőződéssel üzent gondolatban barátjának:

„A túlvilágon is csak akkor szabadulhatsz, ha mindenki üdvözlését akarod. Ez rajtad áll. Független attól, végül kit szabad beengedni a Mennysországba.”

Ahol az idő megfagyott

...Ismét a korallszikla hágóján közelednek a Masamune-hoz... de nem tudják, milyen veszéllyel kerülnek ezúttal szembe.

Bármi várhat rájuk a kardon túl.

Felismerték a kanyart, ami mögött a Masamune vár rájuk... Radius átgondoltan, lassan vezette őket tovább. A kardra és a környezetre is figyelniük kell.

Csak sejthetik, hogyan reagál a Kard az Einlazer-re.

Radius lehorgasztotta fejét, halványan, gondolataiba merülten szólt.

- Garai, öreg barátom... csak a Masamune ellen használjuk az Einlazer-t.

Meglátták maguk előtt lebegni a fekete kardot. Radius rutinból részegezte az Einlazert.

Kimerülten, de meggyőződéssel szólt:

- A kard tükrözi hordozója lelkét. Szánlak, Masamune... semmi rosszat nem tettél.

Döbbenetet éreztek áradni feléjük...

...a Masamune hirtelen felrepült az égbe...

érezték: távozik a korallzátonyról.

Radius komoran bólintott.

- Csak remélhetem, hogy egy nap a Masamune is megszabadul a gyűlölet börtönéből. – hangján éreztek: megkönnyebbült.

Serge türelmetlenné vált: Kid!

Eredeti alakjában kell viszontlátnia társait. Útja Anyját és Leenát is elszakította tőle.

Enyhén izzította elemeit, tovább haladt a szorosban.

Társai követték.

Hideget éreztek. Rideg szél zúgott előttük.

Kiérték a szorosból: mozdulatlan tengert láttak, a hullámok egy részét hóbuckák fedték...

de a tenger mozdulatlan víz volt, nem jég.

Magas, csavarodó építményeket láttak a szigeteken magasodni. Hidak vezettek át az épületek magas szintjei között.

Starky halványan, elgondolkodva szólt.

- Olyan, mint egy életre kelt rémálom. – őszintén szólt, ámulatot éreztek hangján.

Nyíltan, de óvatosan a vízre mutatott.

- A hullámok megálltak! Mi az a sötét árnyék a láthatáron?

Sprigg komoran, türelmetlenül figyelt.

- Ez veszedelmes óceán. A Sárkányistenek átkozták el a helyet. Még mindig jobb, mint ahol én raboskodtam.

Serge megszólalt, *Norris türelmetlenül előrelépett...*

- A Tenger közepébe kell mennünk. Oda tartott Lynx. – Serge erősen hallotta hangján a morgást, a Fekete Párduc teste nyíltabbá teszi komor hangulatát.

...felmásztak a fehér havas hullámgyűrű tetejére, kiérték a hótömbök közül...

Viadukthálózat magasodott velük szemben, *fém épületek tetején bonyolult, színes eszközök keringtek... az épületek kapuit mozdulatlan robotok őrizték.*

Már látták: a hatalmas kőhidak és az épületek is több helyen beomlottak.

...Keserűen haladtak a tenger közepéről sugárzó alkonyati fény felé...

Nem tudják, ki építette a várost. Mikor.

Mikre képes?

Valamikor tönkrement... veszélyt jelent még most is?

Milyen célt szolgál most? Ki használja fel?

Rájuk lő a védelmi rendszere? Működnek még a robotok?

Lynx tud a helyről... többen is hírért vehették, akik hatalomra törnek.

A Vipera Udvarház harcosai őrizték ezt a hatalmas szerkezetet? Akkor maguk borítanak meg működését, mint a Sárkányerődöt.

Viharos szelek tépték a várost, a beomlott kupolák mozdulatlanul magasodtak föléjük... a szél lélektelenül füttyült a romos épületek között.

Norris némán a mellettük álló, fehér tornyos épületre mutatott:

fogadócsarnoka fénylett, de néma volt.

Norris óvatosan elfordult, társai követték.

Beléptek a csarnokba,

Labor vette körül őket, képernyők sugároztak fényes molekula modelleket...

A képernyők alatt fehér billentyűs kezelőpultokat láttak.

Nem éreztek bomló szagot.

De a szerkezetek még működhetnek. Bármilyen célt szolgálnak.

Norris mérlegelve, elővigyázatosan szólt.

- Sok különös tárgyat látok. Még aktív energiaforrás működteti a helyet. Kaptam kiképzést műszerészetből. Adjatok egy percet!

A kezelőpulthoz lépett, lenyomott egy billentyűt, figyelt a képernyőre...

- Reagált a monitor!

Serge halkán, támogató türelemmel szólt. De komolyan figyelmeztetett.

- Ne módosíts túl sok mindent. Nem tudjuk, mit indítunk meg akaratlanul.

Norris röviden bólintott. Visszafogott indulattal szólt... a túlélésért cselekszik.

- Muszály felkészülnünk, mi ez a hely.

A képernyőn megjelent:

„2300 A.D. Litosszféra kutatási eredménye”

Norris komoran, de elszántan lenyomott egy billentyűt.

„-- 27. bejegyzés

-- Ismeretlen életforma, parazita a bolygón

-- Geológiai kormeghatározás: időszámítás előtt 65 millió év

-- Elnevezés: Lavos”

Norris feszülten fújtatott.

- 2300 A.D.? Ez a létesítmény a jövőből érkezett?

Starky nyílt érdeklődéssel nézett rá.

- Norris, le tudsz tölteni további adatokat a világról?

Norris állkapcsa feszült volt, bólintott.

- Igen, várjatok.

„-- Mélyen a sziklapajzs alatt tombol. Ha Lavos felébred, a bolygó...

A képernyő elsötétült.

Sprigg türelmetlen keserűséggel kitört:

- Mi történt, Norris?

A hírszerző enyhén megrázta fejét. Visszafogottan válaszolt.

- Lemerült az energiaforrás. – Mérlegelve maga elé nézett... megcsóválta fejét. - Egyelőre nem tudunk több információhoz jutni.

Pedig többet megtudhattunk volna Lavos-ról.

Menjünk tovább, ezek az eszközök már nem működnek.

...

Karsh tudta:

A hely fényes. De nem ad biztonságot.

Senkiben nem bízik, mindenkit túlterjeszkedőnek vél. Ezért tárol adatokat.

Ott írnak, ahol el kell kerülni a hibát, a felejtést vagy a zsarnokságot.

A képernyők nem tájékoztatnak, nem adnak lelki épülést.

Csak a minimumot adják.

Idegenek alkották saját hódításuk eszközeül, bármivel gátolták elszabadulását a szigetek urai.

Itt hiába keresik a megvilágosodást. A fénylő épületek fegyelme életidegen és ismeretlen a célja.

Egymásnak biztonságot és tanítást adnak, nem a külsőség számít. Tudják, kikért vállalnak nehézséget.

A szigetcsoport védelméért kell bejárniuk a mozdulatlan tengert.

Emlékezett, Radius képzésükkor távolságtartóan figyelmeztetett... de átható tekintettel, komolyan:

„A barátság független a szervezéstől.

Önkéntes csoportokban gyógyulhattok.

Ne veszítsétek el eredeti társaitokat, az nem természetes.”

...

A hely azt sugallná, számkivetettek, de Karsh tudta: ők vannak természetes környezetükben. Ismerik egymást és küldetésük célját. Védik egymást és céljuk egészségét.

Ezt megosztotta társaival. Érdeklődhetnek a csillogás után, de ha figyelnek a lelki kapcsolatokra, elveszti az illúzióját, amint megtapasztalják.

Csak sejtelmük lehet, a hely valójában jó célt szolgál-e.

Hogyan halmozták fel a vagyont, hogy ezt kiépítsék? Akik építették, mi iránt érdeklődtek? Tervüket követték és véletlenül tettek szert rá, vagy a távoli egységek összegyűjtése volt elsődleges céljuk?

Figyelnie kell környezetére, de Radius-t látta szemei előtt, növények között tanított...

„Szervezet állítását nem kell elfogadnod. De a teremtés rendjét igen. Az örökéletű lelkek megválasztják jóindulatukat és különböző mértékben követi tudásuk, mi egészséges.

A pénz és a hierarchia elképzelt, csak a szükség hozza létre az együttműködést. A pénz a jutalom, de az együttműködést megszakíthatja mindkét szereplő.

A vezető nagyobb egységeket köt össze, de nem bonyolultabbakat. De folyton új döntésekkel szembesül, elég jól kell meghoznia naponta az összeset. Tapasztalat kell, hogy a hibát mindenképp elkerülje.

Tiszteld a teremtés erői közül azokat, akik a Teremtő szándéka szerint működtetik a rájuk bízottat.

Egyedül a Teremtő tud mindent. Tőle származnak a nőknél elterjedtebbnek tartott erények is. Gondoskodó nőként is meg tud jelenni.”

...

Felértek a legbelső hullámgyűrű tetejére, lenéztek az alkonyati fényre...

Obeliszkeket és szökőkutakat láttak egy zöld parkban.

A park közepéből alkonyati ragyogás áradt... a belső obeliszkekből csak homályos árnyakat láttak, a ragyogás térségében nem tudják, mi lehet...

Sprigg folytattan kitört:

- Innen szabadult el a káosz.

Aggódik. Társaiért is.

Starky egy távoli obeliszkre nézett... *felolvasta:*

- A felirat szerint az egész várost egyetlen vállalat öntötte formába. Mi célt szolgált ez a város?

Körbenéztek,

meglátták: az egész várost halványan derengő kupola fedi be... az épületek omladozó körteraszai mind a fényforrás felé néznek.

Serge remegést érzett magában...

Starky azonnal, ápolásra kész tekintettel fordult felé.

- Mi baj, Serge? Mit érzel?

- Egy fehér ruhás lányt láttam, az obeliszkek csúcsain ugrált be a parkba...

Marcy-t láttam?

...A park közepe felől csak a derengő fényt látták, a szökőkutak és sziklák árnyékai hálózta be a fűvet.

Karsh komoran, tettekre kész erővel válaszolt:

- Mi nem láttunk senkit.

Óvatosan néztek körbe.

A kék úrlény átgondoltan, jóindulattal szólt.

- Starky már semmin nem lepődik meg itt. Körültekintően haladjunk tovább.

...Óvatosan haladtak a fényforrás felé... lépcsőzetesen süllyedő kertekhez értek, kovácsoltvas korlátok néztek az alacsonyabb kertekre...

Serge sárga ruhás gyereket látott a korlátokon túl elszaladni.

Starky élénken nézett ugyanarra... bátorítóan szólt, de megrázta fejét.

- Starky itt már semmit nem ért...

Haladtak lefelé a fehér kövezett lépcsőkön... leértek a legbelső kertbe.

Látták: a ragyogás örvénylő fénykapuból árad, körülötte romos térkövek borítják a talajt...

Régi emberek áttetsző másolatai álltak mozdulatlanul a fénylő átjáró előtt.

Karsh nézett feléjük... kővé dermedve, üres tekintettel fordult a ragyogó kapu felé...

Serge gyereket látott a járatba ugrani...

Sprigg döbbenten nézte, harsányan suttogott:

- Mit jelentsen ez?

Starky dermedten, Serge-t figyelte...

- Biztos jól vagy, Serge? Egy ideje nagyon feszült vagy.

Zappa keserűen körbenézett, elszántan suttogott:

- Megint gyereket láttál? Most már nem fordulhatunk vissza.

Serge meglátta: a távoli fémlemezen Riddel térdre roskadva állt, Glenn felé nyújtotta kezét, hogy felsegítse a harcost...

A dér ült meg az alakokon.

A kapuhoz közel mozdulatlanul sorakozott a többi alak.

Harle... Vipera Tábornok... és maga Lynx.

Megtalálták Vipera Tábornokot és embereit... Karsh-t is.

Egy helyben álltak. Serge óvatosan feléjük indult, társai követték.

A katonák közelébe értek. Mind mozdulatlan volt, ruhájuk és testük sértetlen.

Serge riadtan nézett a dermedt emberekre.

Élnek még?

Remélte, nem szabadítja rájuk az alakokat a Tengert védő erő.

Ne uralja testüket más lélek!

...Nem tudjuk, mitől fagytak meg. Ha a Kapu védelme tette, nem szabad, hogy mi is beindítsuk.

De nem látjuk előre, mi miatt fagyasztana meg.

Már most észrevehet a Területet szemlélő Erő.

Nincs más út előttük. Át kell lépniük az energiakapun.

Serge ösztönösen visszatartotta a levegőt, átlépett...

társai mögé értek.

Hatalmas, esti fényben izzó gyümölcsöskertbe értek. Már nem hallották a parkon túli szelet füttyülni.

Starky ámultan, háborogva kitört:

- Alkonyat? Hová tűntek a Holt Tenger felhői?

Sprigg azonnal mögéjük nézett... a kerek erőter mögöttük lebegett.

Ha kétirányú, vissza tudnak menni.

Kimerülten, de állandó figyelemmel szólt:

- Itt bizonytalanabbnak érzem a teret, mint korábban bárhol. Itt a tér és az idő teljesen eltér mindentől, amit korábban tapasztaltam. De legalább állandó a torzulás. Emiatt nem estünk szét, amint ideértünk.

Körbenéztek: kerek parkba értek, díszes kőívek alól ösvények nyíltak.

A park közepén, kőemelvényen hatalmas boltív állt.

Alatta harang hevert a földön.

Serge úgy érezte, álomban jár, a szél se fúj...

Elindult a boltív felé.

Fellépett az emelvényre. A boltív oszlopaiba díszes betűket véstek:

„1000. Nadia Harangja. A békéért mondott imáink hatása tartson örök ideig.”

- Nadia Harangjait évszázadokkal ezelőtt szólaltatták meg utoljára.

Áttetsző alakok jelentek meg körülöttük: egy lila hajú sárgaruhás lány, egy fehér ruhás lány, s szőke, kék ruhás fiú.

Lucca, Marle és Crono... akik a távoli jövőben megmentették a bolygót Lavos-tól.

Egyikük szólt az előbb.

A távolba meredtek. Nem mozdultak Serge-ék felé, de tekintetükön komor ítélet látszott.

A fehér ruhás Marle gyászosan, halványan szólt:

- Mi... és mindenki... hiába küzdött a bolygó megmentéséért. Mert te megölted. Az egészet romba döntötted! Rengetegen meghaltak. A bolygót meg kellett volna gyógyítani szeretettel, reménnyel, álmokkal!

Életben maradtál, ezért a bolygó hal meg.

Szeme haragosan felizzott... de élettelenül, erőlködve szólt.

- Hogy tehetted ezt? A te hibád, hogy idejutottunk! A te hibád, Serge! Gyilkos!

Norris tettekrelesen figyelt körbe, riadtan, de tettekrelesen szólt.

- Kik voltak ezek? – civilizált, higgadt természete még érződött hangján.

Starky fájdalmasan koncentrált.

- Serge hibája lesz, hogy a bolygó kihal?

Ráérős lépteiket hallottak... nyugodt, támogató hang szólt a boltív mögül.

- Ne aggódjatok. Ez csak rég élt személyek távoli visszhangja.

Régész felderítő lépett fel a kőemelvényre. Kerek szemüveget, széles karimájú kalapot és barna hátizsákot viselt. Elismerően, örömmel nézett rájuk.

- Üdvözöllek titeket Geddon Tornyában. Az Időkatasztrófa helyszínén.

Azonnal Serge-re nézett. Fontos volt neki, hogy a fiúhoz szóljon.

- Rég találkoztunk, Serge... de gondolom, te még nem tudod, ki vagyok.

Intenzíven nézett rá, tettekreész öröm hajtotta.

Nem hibáztatlak. Kisgyerek voltál még, mikor ez történt.

Miguel vagyok. Édesapád barátja. Tudom: a külső világban 14 év telt el a vihar éjszakája óta.

Körülöttünk jégeső zúdult a tengerbe... a tenger hatalmas hullámai kíméletlenül dobálták hajónkat, csak a kibontott vitorlákkal iránythattuk haladásunk... kiszámíthatatlanul sodródott hajónk, de közeledtünk a part sziklái felé...

Beborulhatunk, mielőtt a parthoz érünk... nem tudjuk, hazaérünk-e valaha.

Áthatóan dörrentek a villámok, az éles villanásoknál körkörös, fémoszlopok által tartott, üvegfelületű masszív építményt láttunk a szigeten tornyosulni...

Figyeltem Wazuki-t... karjában tartotta gyerekét, közvetlenül nem tudtam segíteni.

Közelednek a sziklák... az eleséstől megvédhetem: megragadtam karját.

DÖRRENÉS HASÍTOTT VÉGIG A LEVEGŐN, FEHÉR VILLANÁS VAKÍTOTT EL...

Hajónk kíméletlenül rázkódva fennakadt a part szikláin, majdnem eltört a bokánk... kiugrottunk és rohantunk, hogy fedezéket találjunk a sziklák között...

Élesen roppantak a part köveire hulló jégdarabok.

Fémek által tartott, hatalmas üvegkapu állt velünk szemben!

Azonnal berohantunk... tiszta, kövezett előcsarnokba értünk.

Körbenéztünk: az előcsarnokban márványszobor magasodott... emléktábla állt rajta, számomra ismeretlen betűk adták a feliratot.

Az előcsarnokon túl magas fémoszlopokkal tartott, íves üvegtetővel védett eszközök tornyosultak... növények nőttek tövükben. Semmilyen mozgást nem láttunk.

A csarnok teteje dörgött a ráeső jégdaraboktól.

Rádöbbsentünk: átlátszó, de erős anyagból épült.

Döbbsenten egymásra néztünk.

Wazuki olyan értetlen volt, mint én.

Szeme fölé tolta vörös fejkendőjét.

Mindkettőnkről erősen csurgott a víz.

Erősen szorította Serge-t karjaiban.

Kimerülten, de átható, zengő hangon szólt.

- Mi ez a hely?

Kifújtam a levegőt... rádöbbsentem: elővigyázatosnak kell lennünk.

Halkan válaszoltam. Csak átgondoltan mozoghatunk.

- Nem tudom. De urai biztos nem akarják, hogy tudjunk róla.

Hang áradt a szobron túlról... hatalommal bíró, mély, de személytelen hang.

Rejtély az indítéka.

- Az a gyerek... az a sebesült gyerek... hozzátok hozzám.

Ösztönösen bemértem kardomat, az nem volt nálam... akit hallottunk, már tud rólunk.

A legjobb, amit tehetek, hogy határozottan felszólítom a válaszra.

- Ki szólt?

Wazuki előrelépett... elszántan nézett a hatalmas csarnok felé, lassan haladt a bénult Serge-el a karjában...

- Várj, Wazuki! Hova mész?

Wazuki kíméletlenül morgott.

- Ha visszamegyünk a viharba, elsüllyedünk. Megragadom az esélyt, vagy Serge...

- Vigyáznod kell...

- Nem érdekel, kettőnkre mi vár. Indulok. Amíg élek, nem hagyom, hogy a fiam meghaljon.

Váratlanul rám nézett. Elismerést éreztem tekintetén.

- *Kérlek, várj meg itt, Miguel. Örök hálám, ha kitartasz... és köszönöm, hogy ma este vitorlát bontottál velem.*

Miguel Serge-ékre nézett.

Támogatóan szólt, de zord emlék érződött szavain.

- Igen. Ezen a helyen vagyok... 14 éve. Amikor ideérkeztem, nem ilyen volt. 10 évvel ezelőtt egy baleset alakította át a Holt Tengerré.

Semmi nem olyan kegyetlen és részrehajlás nélküli, mint a halál. Minden élő anyag öregszik az idővel... s végül meghal. Mindegy, milyen hatalmas vagy gyenge az életerejé. Azzal, hogy élsz, folyamatosan haladsz a halál felé.

De itt a halál nem létezik. Semmi nem öregszik. Semmi nem múlik el. Ez egy csendes, határtalan és gyönyörű világ... tökéletes, mintha csak egy tündérmeséből lépett volna ki. Egy hely és egy idő, ami senkihez nem tartozik... mert ez egy jövő, amit megsemmisítettek!

A történelem választásokból és elágazásokból áll. Minden döntés, amit meghozunk, új világot és új jövőt keletkeztet. S közben megsemmisíted azokat a jövőket amikhez nem járultál hozzá.

Ezt a jövőt teljesen megsemmisítette a múlt változása. Már születése előtt megölték... s itt nyugszik, a Holt Tengerben.

Norris tárgyilagosan szólt, de mérlegelve nézett rá.

- Itt miért létezik?

Miguel enyhén bólintott.

- A Sors. Az életünket kormányozza. Tud és ural mindent. Senki nem menekülhet előle. A ti megjelenéseitek ezen a helyen réges-rég el lett rendelve.

Teljes meggyőződéssel rájuk nézett, belső erő lángolt szemeiben.

- Részévé akartok válni ennek a helynek? Akartok örökké élni?

Hangja folytott volt, de elszánt.

- Mit választanál, Serge? – ismét érezték támogató természetét. - Nem kell egyedül küzdenetek, se félnetek a bizonytalan holnaptól.

Keményen kitört:

- Mit választotok?

Társaimnak szükségük van rám, akiknek tartozok!

Serge röviden nemet intett fejével. Mindenképpen visszajut társaihoz.

Miguel visszafogottan válaszolt... palástolta növekvő elszántságát.

- Értem. Akkor már csak egy teendő maradt. Gondolom, helyre akarjátok hozni az időtorzulást. Ha legyőztök és elhagyjátok ezt a helyet, minden élet megszűnik benne... s az élettelen anyag újra beilleszkedik a külső idő sodrába.

Kezein felizzottak az elemek, elővonta szablyáját.

Serge-ék azonnal félkörbe álltak, harcállásban figyelték a régészt. Felizzították elemeiket.

- Ha döntéseink eltérnek, nem kerülhetjük el a konfliktust. Küzdjetek az életetekért! Én is azt teszem. A Sors dönti el a csatát.

A régész nekik rontott.

Egyáltalán nem ártottak egymásnak idáig. Nem akarnak érzelmi kárt se okozni.

Mégis keserűen, elviselhetetlen erővel támadnak egymásra. Más ügyet szolgálnak, és csak az egyik teljesezhet ki.

De Miguel az, aki öncélúan akarja feltartóztatni e világ változását.

Miguel Radiusra támadt, Serge kézzel azonnal torkon szúrta...

Miguel vágásoktól véresen a kőpadlóra esett, erőtlenül próbált levegőt venni...

haldoklik.

Serge-nek összeszorult a torka, meg akarja menteni Miguel-t...

A régész alig hallhatóan suttogott.

- Szép volt. Így kell győzni, Serge... ha elkerülhetetlen a jókért...

Megnyitotta a magába gyűjtött elemeit, s közvetlenül Serge-éknek sugározta tudását:

Ti talán le tudjátok győzni a SORS-ot, és új jövőt hozhattok az emberiségnek.

A Holt Tengerben megjelenik a bolygó végső állapota. Igen... egyszer világunkat a teljes kihalás fenyegette. 1999-ben, amikor az idegen parazita Lavos felébredt, miután évszázadokig élőködött a bolygón.

Lavos az égből zuhant le időtlen idővel ezelőtt, s a sziklák alá temetve evett és aludt. Lassan de céltudatosan emésztette fel a bolygónkat belülről, várva a lehetőségre, hogy a felszínre törjön és megmutassa valódi alakját.

Végül Lavos megjelent a felszínen teljes hatalmával, s halált zúdított az élővilágra, ami elől úgy tűnt, nincs menekvés.

De valaki az útjába állt. Egy tizenéves fiú és bajtársai. Ők már látták, mivé válna a bolygó 2300-ra. Eldöntötték, hogy nem hagyhatják sorsára a bolygót, hiába jóval haláluk után következne be a vég.

Többször átkeltek az időn, megküzdöttek Lavos-szal és végül legyőzték.

Ezzel a történelmet is megváltoztatták. Emiatt ez az egész jövő megsemmisült.

Végülis logikus következmény. Ezt a lehetőséget kizárták.

A világon semmi sem biztos.

De a jövő, amit elhárítottak, visszatérni készül. Ismét uralni akarja e bolygót. Hamarosan bosszúhadjáratra indul.

Serge-t használná kiváltó oknak. Serge még életben van... talán a játszmát vezérlő istenek és istennők őrzik életét. Az emberek kényszerből lépnek a küzdőtérre... az életüket kockáztatják, s nem ismerik az átfogó szabályokat. Nem panaszkodhatnak, cselekedniük kell a tőlük telhető legjobb eredményért, de körülményeikről nem ők döntöttek... az egyetlen alternatíva, ha elhagyják a küzdőteret, de ezzel mindenkit cserbenhagynak...

3 éve Termina 3 dragonyosa meglátogatta ezt a helyet. Természetesen a Fagyott Lángot keresték... ehelyett tengeri sóvá váltak.

Csak a Kiválasztott közelítheti meg a Fagyott Lángot...

A park körülöttük embertelenül remegni kezdett... riadtan néztek Miguel-re, ő némán sugározta rájuk gondolatait:

Úgy tűnik, a Sors meghozta döntését és most végrehatja... a Sors nem akarja, hogy a Fagyott Láng ezen a helyen és ebben az időben felébredjen...

Inkább elpusztítja a Lángot a Holt Tengerrel együtt, csak ne kerüljön ellenségei kezébe...

Ez a helyszín hamarosan a téren túli sötétségbe zuhan, a nemlétbe...

Nem késlekedhettek. – felizzott barátságos természete - Meneküljetez innen!

Remegett a föld, a fák lombja vadul ingott.

Ismét megjelent a három áttetsző gyerek. Egyikük parancsolóan, meggyőződéssel szólt.

- Nagyon szeretlek. Ezért törnélek néha darabokra.

Miguel rekedten, élesen kitört.

- *Miattam ne aggódjatok! Siessetek! Serge, a jövő rajtad áll. Téged választott a Fagyott Láng.*

Érezték: a régészt elhagyja ereje és távozik testéből.

Drága Leena... remélem, boldog jövőt hoz Neked Serge!

Serge társai egymásra néztek: nem tudják, megmenekülnek-e.

A távolban a fénylő energiakapu kialudt.

Valahogyan ki kell jutniuk.

Hatalmas árnyék közeledett az égen...

egy Szürke Sárkány.

Őket figyelte.

Lelkesen szólt.

- Kapaszkodjatok, emberek!

Leszállt mellettük, felkapaszkodtak kezére.

Meglendítette szárnyait, s felrepült a magasba...

Serge és társai látták: a hatalmas parkba apró, de habzó hullámok törnek be. Hullámozó tenger mossa el a szigetet.

A jelen tengere.

Érezték a Sárkány derűs, türelmes gondolatait.

Miért segítelek titeket?

Én is szeretném ezt látni. Milyen életet éltek majd és hogy haltok meg. Ha új lényt akartok a világba hozni, készüljete a szenvedésre és a gyászra.

Meglátták a távoli szigeteket.

Ha a Sors Istennőjét legyőznétek, beszéljete az Ősi Sárkányistenekkel, akik egykor El Nido-t is uralták... terjesszéte el, hogy újra be lehet jutni az Éden Tengerére, miután az Alvó Sárkányok minden hatalmukat idegyűjtik...

Akkor állítjuk helyre a természetet.

Norris komolyan nézett Serge-re.

- A másik világ pusztulása is átgyűrűzhet hozzánk. Serge, te aggódsz a másik világ miatt, igaz?

Serge bólintott.

- A barátaim miatt.

Norris akaratlanul harsányan kitört.

- A kapcsolódási pont még ott van Opassa partján.

Serge minden erőfeszítést megtesz, hogy sikerrel járjon, de még nem látja módját... legutóbb hiába próbáltak átlépni Kid világába.

Norris támogatóan bólintott felé.

- Elpusztult a világ jövője. Most már szükségszerű, hogy átkerüljünk a másik világba, ha megpróbáljuk.

Belthazar szerint szükség van rájuk a két világ megmeneküléséhez. Ez okozta, hogy Serge átkerült a másik világba.

Most egyértelműen ott hiányzik tettük a megoldáshoz.

Át kell tudniuk jutni.

Ha mégse sikerül, többen vannak, hogy megtalálják a módját.

Opassa partjára hamar elérnek. Arról biztos tudásuk van, ott hogyan próbáljanak átjutni. Ha mást is meg kell tenniük hozzá, a parthoz közel talán könnyebben felfedezik.

Számkivetettek

Serge a partra állt, a hullámokra koncentrált, a távoli hangra, ami hívta őt...

Máshogy zengtek a rovarok!

Társai döbbenten néztek körül.

Ütemesen, élesen zengett a part... sok mélyebb hangú rovar is hallottak.

Serge azonnal tudta: átértek.

Az egyik irányba tehát működik az átjáró. Kid-et is megtalálhatják.

Legutóbb repülő halak vadásztak e világ partján. Vissza kell tudniuk verni e világ veszélyeit.

Lynx ebben a világban támad a lakosságra.

Serge komolyan társaira nézett, azonnal szólt, jóindulatúan védi őket:

- Ragadozó halak vadásznak a parton ebben a világban. Időben észre kell vennünk bármilyen támadót.

Norris izzó tekintettel, gondolataiba merülten bólintott... többi társa is.

A növények közül kétségbeesett kiáltást hallottak:

- Ááá! Segítség! – a halál tör egy fiatal fiúra!

Serge azonnal előretört, súlyos lábaival nehezen futott, mancsaiba elemeket fókuszált...

Beért a bokrok közé... egy pálmafa törzsénél fiatal fiút látott meg... lángoló párducárnyékok kerítik körbe.

Lynx is itt van? Csapda?

Nincs ideje gondolkozni, el kell csálnia a támadókat. Élesen kitört:

- Takarodjatok!

A lángoló árnyékok megremegtek, felé néztek... szétszéledve a fiatal fiú mögé ugrottak.

Vörösen izzó szemekkel nézték a csapatot, nem tudni, mire készülnek... de nem támadnak.

Talán azt mérlegelik, meneküljenek-e.

A fiú rémülten nézett mindkét irányba.

Az admirálisból, félszemű kovácsból és félemberekből álló társaságot egy fekete párduc vezeti... másik oldalt a rárontó árnyékok állnak riadtan, de mohón...

Norris kezéből fény tört elő, ridegen, higgadtan szólt:

- Távozzatok, démonok, ha kedves az életetek.

Megemelte kezét...

Az árnyékok megfordultak, szökdelve elfutottak. Mancsaik alatt zizegtek a kavicsok.

Serge-ék tovább figyeltek... egyik irányból se hallották a támadókat visszatérni.

A fiatal fiú mélyeket lélegzett.

Serge-ék látták: halálos kimerültség tör rá.

Halványan, megrendülten szólt:

- Megmentettetek... azt hittem, rablók vagytok. A sziget félemberei rárontottak az itt élő emberekre.

Zárkóztan, önvádolóan szólt:

- Szívárványkagylókat jöttem gyűjteni, hogy megmutassam Kiki-nek. Ezért tudtak megtámadni az árnyékok.

Kimerülten, hálásan rájuk nézett.

- Menjünk együtt a faluba. Rengeteg ragadozó és félemler vadász a vidéken. A felnőttek szerint Serge lázította fel őket. Egy fiatal harcos, aki ember. Úgy hírlík, mindenkit megölne a szigeten.

Keserűen kifújta a levegőt. Nem értette, a lázadók vezére miért ítéli halálra őt és rokonait, társait. Ártatlanok.

- Nem hittem volna, hogy valaki ezt akarja. – keserűen, őszinte kétséggel nézett rájuk. Hangján érződött: a jövőjéért esedezik. - Meddig élünk? Hullámokban támad lényeivel... Túléljük őt? Ha igen, mennyien? ... Lehet, hogy sokak fognak gyászolni.

Norris támogatón a fiúra nézett, s bólintott.

Társaihoz fordult.

Átgondoltan, visszafogottan szólt... de hangja remegett az indulattól.

- Felfordulásra érkezünk.

Parancsnokként ismerte, milyen rémtettek történnek háborús övezetekben.

Starky döbbsenten nézett a fekete egyenruhás Végrehajtó füléjük magasodó, szilárd alakjára.

Ebben a világban Serge emberek ellen fordulna?

A fiú hangja megváltozott: a tapasztalat által megviseltnek, fáradtnak tűnt... de szilárdan kötődik társaihoz.

- Arni egész lakossága a harcművész birtokon belülre menekült. Még nem halt meg közülünk senki. De Serge a követőivel kiirtana minket. Felszabadítónak látják, s bármit elkövetnek, ha bátorítja őket.

Erőt gyűjtött, felélénkölve a társaságra nézett.

- Kövessetek. – halkán, de bizalommal szólt. – megszállunk a faluban.

Vezetni kezdte őket a növények között.

Norris komoran gondolkozott.

„Ezt a fiút megmentettük... de a falusiak halálos harcban állnak a félemlerekkel.”

„Nem szállhatunk meg a faluban. Az örök azt hihetik, a fiú a túsunk.”

Radius-ra és Serge-re nézett.

- Azonnal indulnunk kell Terminába. A falu közelében forduljunk az ösvényre.

Serge kimerülten, súlyos léptekkel haladt mögötte... azonnal, rideg tekintettel bólintott.

Vissza kell jutnom társaimhoz. Közérzetemtől függetlenül.

Ragaszkodik céljához, de már nem érzelmei hajtják.

...

Emlékezett: Nadia harangjánál megjelent a három gyerek, őt vádolták... ez lenne véleményük, ha ismernék történetét?

Ők mentették meg a világot Lavos-tól. Serge az útjával kockára teszi az emberiség túlélését?

Radius meggyőződéssel, támogatón megszólalt:

- Az látszik, hogyan hatsz külsőd ellenére. – visszafogottan próbált szólni. Csak Serge-hez beszélt. - Milyen embereket gyűjtesz magad köré, milyen célokra.

Biztos tudással Serge-re nézett.

- Ha nem hatnál pozitívan, társaid se lennének és rokonaid is utálnának. Teljesítmény, hogy vannak barátaid és értékes vagy.

...

Haladtak át a szoroson... nyüszítő, szeretetért kiáltó sírást hallottak... átlát.

Felértek az elszenesedett sárkánycsontvázakig... előttük kék-zöld színű fióka szenvedett, nem figyelt környezetére.

Norris látta: ezt a fiókat engedték szabadon...

- Anya... mind... meghaltak... harcoltak értem...

Rájuk nézett - tekintetében végtelen magány volt.

- Egyedül vagyok. Nincs családom.

- - - Ne sírj, gyermekem! - - - Találj barátokat! - - - Anya mindig veled van.

A fióka döbbenetben az egyik csontváz felé fordult.

- Anya... Te vagy az? ... Ha rájuk talállok, újra meglátogatlak, velük együtt!

Serge esetenül felé lépett... a soktól kifejezéstelenül szólt, de őszinte támogatással.

- Csatlakozz hozzánk. Vigyázzunk egymásra.

A fióka remegve bólintott, nem tudta, hogyan gondolkoznak az emberek, milyenek lesznek hosszútávon...

Bólintott a csontváz felé, s erőből eltelve Serge-ékhez ment. Elszántan, rajongva rájuk nézett.

Radius átgondoltan, támogatóan szólt... de gondterhelt volt.

A sárkányt hosszú időn át kell felkészíteniük, hogy egészségesen éljen. Akik társaivá válnak, később se hagyhatják magára.

- Mi a neved?

A sárkány nem tudta mire számítsa, megrázta a fejét.

Radius lassan megsimogatta hátát.

- Elnevezünk Draggy-nak. Ha neked is jó.

A fióka mosolyogni próbált. Még folytak a könnyei.

- Nektek Draggy vagyok. Vigyázzatok rám! Ha nagy leszek, meghálálom.

...

Ereszkedtek lefelé a tengerpartra vezető ösvényen.

Meglátták a napsütötte, párás tengert és megéreztek a növények illatát.

A párás part közepén magasodott Termina fehér sziklára épült, lépcsőzetes városa.

A kapuin vörös zászlók lobogtak.

Porre zászlók.

Serge ledermedt, ezúttal határozatlanságot érzett: a szárazföldi Porre ebben a világban is lerohanta Terminát.

Nem tudja, társai meddig tartanak ki. Fel tudják-e mérni, mekkora veszélyt tudnak kezelni. Előre szólnak-e, ha más úton kell haladniuk.

Norris komoran, de felélénkülve előretört.

Társai bátrabban követték.

...

Norris átgondoltan vezette társait Termina fehér kőfalának kapuja felé. Egyikük se szólt.

Már mind látták: a kaput kék ruhás, fegyveres Porre katonák őrizték. Mögötte fehér köves, néptelen utcák kanyarogtak.

Megérkeztek a kapuhoz.

Norris pókerarccal nézett az örökre.

Az egyik katona tisztelgett, azonnal jelentést tett:

- Norris parancsnok, minden gazdasági tevékenységet felfüggesztettünk Terminában. Csak Elemekhez lehet hozzájutni... bár a legfelső utcában a kovács senki szavára nem hajlandó bezárni a boltját. Rajta kívül mindent bezárattunk, a kocsmát is... nem mintha sokan akarnának ilyenkor mulatni.

A katona bizonytalanul nézett Norrisra... így könnyű elrejteniük, hogy még nem ismerik a helyzetet.

Norris fogadta tisztelgését, s nyugtatóan szólt.

- Köszönöm. Engedjenek át minket!

Az örök bólintottak, s bevezette társait a városba.

Gondolkozott, hol találhat segítségre, hogy az Udvarházba jussanak.

A Fogadó egyértelmű célpontja a hadsereg nyomozóinak... de a legtöbb helyi szereplő onnan ismeri egymást, sokan csak a Fogadón keresztül üzenhetnek egymásnak.

Komor felismerésre jutott: onnan kell híreket begyűjteniük. Bármikor letartóztathatják őt és társait.

Vezette társait a sziklákon emelkedő utcán, fejük fölött díszes cégérek lógtak... de az utcára nyíló pultok üresen álltak.

Minden üzlet ajtaja csukva volt.

Meglátták a fogadó boltíves ajtaját, Norris komoran benyitott...

A pultos lány riadtan nézte őket... keserűen, legyőzötten szólt.

- Kik maguk? – figyelte Norris-t, ösztönösen bólintott - Porre katona vezeti őket... akkor muszály... - kilátástalanul, önmagától undorodva szólt - elvezetem Önöket a lakosztályhoz.

Norris hirtelen rádöbbsent: a lány most fed fel egy rejtőzködő személyt. Saját életét menti.

Rögtön vezetni kezdett a lépcső felé, Norris és társai követték... Serge súlyos csizmája alatt recsegték a lépcsőfokok, *a lépcsőfordulóban a fehér ruhás Guile állt!*

Serge ösztönösen követte tekintetével...

Guile távolságtartóan, burkolt indulattal szólt.

- Nem emlékszem, hogy találkoztunk volna.

Serge azonnal megállt, halkan, segélykérően szólt:

- Lynx testébe vagyok zárva, Serge vagyok. Kérlek, kövess! A sziklákon mászva jutottunk be a Vipera Kastélyba!

Guile döbbsenten ránézett, ösztönösen mozdulatlaná vált... óvatos tekintettel, természetesnek szánt mozdulattal bólintott.

Serge biztos volt benne, hogy Guile enyhén felizzítja elemeit.

A pultos lány az első emeletre vezette őket... benyitott az egyik sötét fából készült, arany cirádákkal díszített ajtón.

Karsh és Zoah ült egy kandalló előtt. Riadt erőfeszítéssel fordultak az ajtó felé...

Lángoló szemekkel, némán figyelték a belépőket...

Karsh bólintott Serge felé, kimerülten szólt.

- Lynx, régen láttuk... Porre gengsztert hoztál magaddal?

Sokkal többen vannak a félemberek, mint a Porre tiszt. Zappa, a kovács is köztük van. Egyelőre túlerőben vannak.

...Zappa könnyezni kezdett, magába fojtotta remegését... Karsh tudta, hogy apja akkor fog szólni, ha megfelelőnek látja az időt.

Sprigg szilárd elutasítással szólt:

- Lynx pusztítóvá vált. Soha nem tartoztunk hozzá. – a harcosok tekintetükkel keresték az alacsony koboldot, ő félig előrelépett, hogy lássák.

Serge próbálta felmérni a jövőt, tudta, hogy nincs miért vádolnia magát, de leverten szólt:

- Lynx lázítja a félembereket. Serge vagyok. A Sárkánykönnyel megcserélte lelkünket.

Karsh zárkózottan, de elítélő indulattal figyelt. Ugrásra kész erő töltötte el.

- Mondd el, mi történt Vipera Nagyúrral! – hangja támogatóan zengett. - Szívesen látunk. – keserűen, határozottan Norris-ra mutatott, hangja vágott. - Te meg maradj csöndben, és figyeld, amit mondunk!

Erős figyelemmel Serge-re nézett, de higgadtan szólt.

Miután veletek küzdöttünk, mi is beléptünk a Sárkányerődbe.

A kupolaterem szobrai darabokban heverték, kéken izzó vonalak kötötték össze a szobrok alapjait... Serge mellett Kid lebegett ájultan.

Serge intett és mindketten eltűntek.

A fekete kövön, a vonalak között egy alak hevert... a Tábornok!

Azonnal odarohantunk, kezemet Vipera Nagyúr orrához tettem.

Éreztem amint levegőt vesz, és nyögött:

- Riddel...

Azonnal kiáltottam:

- Segítsetek!

Marcy és Zoah trappolva hozzánk rohant.

„Mi történt vele? ... Mi történt itt?”

Vipera Nagyúr hátán vér folyt végig.

Zoah-al azonnal elkezdtem elkötni a sebet. Marcy mellénk érkezett, kúszni kezdett a földön, valamit csinált...

Tudom, hogy jó harcos. Bízhatunk benne, hogy fontos teendőt választott.

Végül felemeltük Vipera Nagyurat, készek voltunk kimenekíteni.

Marcy tüzes tekintettel nézett ránk, de igyekezett halkan szólni.

- Egy kristály darabjai voltak mellette. Erősen izzanak bennük az elemek. Összegyűjtöttem, lehet, hogy még kell neki.

Serge hallgatta Karsh-t, s rádöbben: a Sárkánykönny így nem kerül Lynx-hez!

...

A tábornokot a Remete Rejtett Szigetére vittük, ott a kellemesen sistergő fákat nyugodt tenger veszi körbe... Vipera Nagyúr megmenekült a haláltól, a Remete odújában pihent... mi imádkoztunk, hogy felépüljön. Végül egyértelműen a gyógyulás útjára lépett, de még pihennie kell.

Tudtuk: az Udvarházat nem hagyhatjuk sokáig őrizetlenül. Marcy ott maradt védeni a tábornokot, mi visszajöttünk Terminába...

Zoah keserű indulattal, türelmetlenül szólt:

- s láttuk, hogy Porre hadserege lerohanta Terminát.

Karsh szusszantott. Kimerülten, alig hallhatóan szólt:

- A hitvány porre-iek! Így gondolkozik vezérkaruk.

Norris tisztelettel, halványan szólt.

- Én se értek egyet mindennel, amit a katonaság tesz. Ezért segítek most a Fekete Párducnak.

Karsh kilátástalanul indulattal ránézett.

- Akkor ne keresztezd utunkat!

Zoah zordan bólintott. Zengő hangon szólt:

- Utólag megtudtuk, mi történt. A Tábornok sokat beszél álmában. Lynx állt a baleset mögött, igaz? – érezni lehetett: erősen vágyik megtudni mindent, ami kell a Tábornok gyógyulásához.

Karsh ösztönösen bólintott... igyekezett átgondoltan szólni.

- Az a rohadék. Ezt nem ússza meg. De mi is hibásak vagyunk, helyre kell hoznunk.

Támogatóan Zoah-ra, majd Serge társaira nézett.

- Először ki kell menekítenünk Riddel úrnőt. Jelenleg a Kastély foglya, amit a Porre hadsereg főhadiszállásává alakítottak... - szilárdan, mérlegelve Norris-ra nézett. Komoran szólt, régi keserűség érződött hangján... de tettekre kész volt. - Te be tudsz jutni egyenruhával, igaz? Működünk együtt egy időre! Így beérhetjük Lynx-et.

Norris kiégetten bólintott.

Zoah Karsh-hoz fordult. Halkan, de meggyőződéssel szólt.

- Egyikünknek Terminában kell maradnia, figyelni a híreket. Miután kijutottatok a Kastélyból, találkozunk.

Karsh természetes bizalommal, rutinból válaszolt.

- Az erődre szükség lehet a Kastélyban. Te is ismered a folyosókat. Én Terminában könnyebben szerzek híreket... menj velük, kiszabadítani Riddel-t.

Karsh felállt a székről és Serge-hez lépett.

Tudta, hogy Kid-et Lynx foglyul ejtette. Elismerően, együttérzéssel szólt.

- A Sárkányerődben talált szilánkok a Sárkánykönyv darabjai lehetnek. Összegejtöttük, de darabokban használhatatlan. Nektek adom.

Serge hálásan, némán nézett rá... még nem tudja, hogyan segíthet a Sárkánykönyv.

De a testét is az cserélte ki.

Egy lépéssel közelebb került teste visszaszerzéséhez.

De Lynx ismeretlen helyen van, távol tőlük.

És mérhetetlenül erős elemeket birtokol.

Serge érezte, amint sírás kaparná torkát.

Hogy szerezzem vissza testem? Lehetséges? A csarnok eszközei összetörték.

Zoah melléjük lépett.

Indulniuk kell.

Zoah Zappára nézett.

- Vannak még fegyverek a kovácsműhelyedben?

Zappa tömören válaszolt.

- Nem tudom. De nézzük meg.

Kiléptek az utcára, s Zappa birtoka felé fordultak.

Az ajtaja nyitva volt.

Beléptek.

Ugyanolyan fehér falú, fehér terítés pulttal kettéosztott műhelybe értek, mint amit Serge saját világában látott. A falakra erősített fa fegyvertartókról kardok és lándzsák lógtak.

Porre katona beszélt a tűznél dolgozó Zappához:

- Hallottuk, hogy ez a műhely látja el fegyverekkel a dragonyosokat! Parancsoljuk, hogy azonnal oltsa ki a tüzet!

Zappa felé fordul, fegyverrel a kézben.

A katona megszorította fegyverét. Határozott dühvel szólt:

- Óvatosan! Ez veszélyes!

Zappa meggyőződéssel, zengő hangon válaszolt.

- Egy kovácsműhely veszélyes a laikusoknak. Maga jött a kohó közelébe. S mért kéne engedelmeskednem? Maga nem utasíthat. Távozzon, mert még dolgom van!

A katona rideg megvetéssel figyelte.

- Szóval nem akarja leállítani a műhelyt.

Zappa felmordult. Komolytalanul, de bátran szólt.

- Ne kelljen kétszer szólnom! Rövid a türelmem. Ha megértette, húzzon innen!

A katona hidegen figyelt... remegve kifújta a levegőt.

- Tudomásul veszem válaszát. Most távozok, de vissza fogunk jönni!

Elhaladt Norris és a fekete admirális párdac mellett, *meglátta a csapat tagjai közt Zappát, komoran, de döbbenet fújtatott...* s távozott.

A kovács felesége a pulthoz lépett, lelkesen, de megkönnyebbülten szólt hozzájuk.

- Ezért szeretem a férjem! Igazi férfi! Én is elvégezem feladatomat.

Norris halkán szólt Zoah-nak:

- Most már elhiszed, hogy másik világból jöttünk. Eddighi hiába mondtuk volna. Lynx-től mindkét világot meg kell mentenünk. Nem juthat el a Fagyott Lánghoz.

Serge Zappa felé lépett...

A kovács meglátta közeledni a fekete párdacot.

- Nem érdekel ki mondja, tovább kovácsolok. Az egy szívárványkagyló? Fiatalkoromban feleségemmel együtt kerestem őket... szóval tényleg léteznek! Szeretnék hozzájutni egyhez, de ilyet nem kovácsolhatok...

A Serge világából jött Zappára nézett.

- Ha a hasonmásom is ilyen jó kovács, talán szívárványkagylót is sikerül kovácsolni... - nevetett.

Az utcáról Norris hangját hallották. Támogatóan, de élesen szólt:

- Hozzátok élem ezt a Serge-t, amint megtaláltátok!

- Igenis, uram!

Serge kinézett az ajtón: Norris kék ruhás katonákat igazított el.

Hallotta, amint Zoah súlyos léptekkel mögé lép.

Norris Serge felé fordult.

Döbbsen szólt.

- Lynx Nagyúr! – felderült, erő töltötte el. - Hol volt idáig? Hallottuk, hogy a Sárkányerődbe indult a Tábornokkal. – küldetése iránt elkötelezetten, nyíltan Serge-re nézett. - Mi történt ott? Sok gyanús dolog történik, mióta maguk megjárták az Erődöt.

Ösztönösen bólintott, próbálta terjeszteni a nyugalmat.

- A legtöbbet azzal segít, ha van híre Serge-ről... *Zoah áll Ön mögött, az egyik dragonyos déva! Lynx Nagyúr, a zárdába viszi őt?*

Futva érkezett egy Porre katona.

Megállt Norris előtt. Igyekezett rendezni légzését, tisztelgett... s hamar szólt:

- Norris parancsnok, a vezérkar sürgős utasítását hozom.

Norris mérlegelve, távolságtartóan ránézett.

- Mi az?

A katona jellegtelenül szólt... de félénken.

- Ez egy 2. osztályú üzenet.

Norris komolyan, halkán válaszolt. Enyhén elmosolyodott.

- Nyugodtan mondja el. – bólintott a fekete párdúc felé. - Lynx az emberünk, hallhatja.

- Igen, uram. Grobyc megérkezett az Udvarházba.

Norris terveire figyelt, a távolba nézve válaszolt.

- Hamar megérkezett. – nyíltan bólintott a katona felé. - Értettem, visszatérek a Parancsnokságra.

A katona tisztelgett és távozott.

Norris végignézett az utcán... az néptelen volt.

Serge felé fordult.

Hangján érződött: segítséget kér, bizonytalannak látja a jövőt.

- Lynx Nagyúr, haladéktalanul vissza kell térnem az Udvarházba. Kérem, látogasson meg ott, s akkor megbeszéljük a részleteket. Mielőbb véget kell vetnünk a félemberek lázadásának, mielőtt más csoportok is követik őket.

Elindult a lefelé vezető úton.

Serge és Zoah visszaléptek a kovácsműhelybe.

Serge azonnal Norris-hoz fordult.

- Norris... szükséges, hogy velünk gyere. Az Udvarházat megszállta a Porre hadsereg, s ebben a világban is parancsnok vagy.

Zoah bólintott feléjük. Hangja remegett, kérlelve, erőfeszítésre készen szólt.

- Indulnunk kell. Nem tudjuk, időben sikerül-e kiszabadítani Riddel-t.

Serge társaihoz fordult, Norris-ra nézett.

Tapasztaltabb, de talán hasznát veszi annak, amit mondok.

- Ennyi félemberről nem hiszik el, hogy Lynx fogjai, és azt se, hogy Porre-t szolgálják. Nyílt csata lesz, ha mind az Udvarházhoz megyünk, közben Riddel-t az egyik rejtett kijáraton elhurcolják.

Nekem, Norris-nak és Zoah-nak kell mennünk. Rólunk elhiszik, hogy Zoah a foglyunk.

Elismerően a tisztre nézett.

- Norris, egyetértesz?

A hírszerző bólintott.

Az udvarház foglyai

Serge, Zoah és Norris az ösvény fölé lógó növények között haladtak az udvarház felé.

Bizonytalan, mikor veszik észre a kastélyt megszállók, hogy álcázzák magukat. Mikor a Kastély belsejében vannak, könnyen elfogják őket. Utána bármit megtehetnek velük.

Figyelmeztetés nélkül fognak rájuk rontani.

Serge-nek fel kell szabadítania Kid-et. Az udvarházon keresztül kapnak hírt Lynx hollétéről. Testét is csak így szerezheti vissza.

Utolsó döntésük lehet, hogy belépnek az Udvarházba. Tele van Porre katonákkal.

Nem lát társai elméjébe, nem tudja, mennyire elkötelezettek, hogy behatoljanak a Vipera Kúriába. Zoah mindent megtesz Riddel-ért... Norris a világ pusztulását akarja megakadályozni... Serge is.

A vész elől csak így menekülhetnek meg, nincs értelme elhagyniuk társaikat, mielőtt az Udvarházba érnek.

De kérdés, a zárt kőfolyosókon, a valós veszélyben mennyire maradnak cselekvőképeseek.

...Meglátták a Birtok kovácsoltvas fémkapuját.

Az örök meglátták őket és tisztelegtek.

Serge látta: ezen a kapun könnyen átjutnak.

Ami mögöttük bezáródik.

Az örökhöz értek. A jobb oldali azonnal szólt:

- Lynx Nagyúr, máris nyitjuk a kaput.

A hullámos acél kigyó arrébhúzódot... a fém kapuszárnyak kinyíltak.

Egyelőre Lynxnek látják. De amint elkezdik kiszabadítani Riddel-t, összeütközhetnek a főparancsnokság hírvivőivel.

Szemben az Udvarház állt, oszlopos tornáca közepén a bejárat kapuval.

Egyáltalán merre lehet Riddel?

Serge és Norris türelmetlenül előreindult, Zoah súlyos léptekkel követte őket.

Hallották a fémkaput bezáródni mögöttük.

Felértek a tornácra.

Az oszlopok árnyékában két fegyveres katona állt.

Kérdés nélkül kinyitották a Főbejáratot.

Serge tudta: nem nézhetnek mindig körbe, hogy előre felmérjék, mennyi fegyverest látnak. Természetesen kell viselkedniük.

Azonnal belépett a fogadócsarokba.

Egy kerek faasztalnál Riddel ült, katonák állták körbe. Kezeiket ütésre készen megemelték.

Tehát a Porre vezérkar annyira bízik erejében, hogy el se rejtik a vallatásokat.

Most túl sok az őr, hogy most kiszabadítsák.

Egy sisak nélküi tiszt ingerülten szólt.

Bármire parancsot adhat.

- Makacskodunk? Utoljára kérdezem. Mi történt a Sárkányerődben? Hol van Vipera Tábornok? És... hol a Fagyott Láng? - Amíg nem uralják mindet, lázadással megdönthetik őket.

Riddel nem tudja, meddig mennek el vallatói, fizikailag bármit megtehetnek... megjátszhatná, hogy elmondaná, ha tudná. Hazudhatna, de ezzel véletlenül nyomot adhat. A Vipera Ház csak a bűnözőket büntette a szigeten. Nem félemlítik meg.

Őrjöngve, kilátástalan dühvel kitört:

- Nem tudom. De ha tudnám, se mondanám el soha!

Ne tudják meg, hogy fogoly vagyok. Mindig lesznek, akik elzavarnák az elnyomókat... bárhová tartoznak.

A tiszt előhúzott egy rövid, éles tört.

Megvetően, könnyű rutinnal szólt.

- Ezt a hősi lányt! Tisztában van a helyzetével?

Zoah ösztönösen megfeszült, ugrásra kész...

Serge mellett Norris higgadtan, de határozott felháborodással szólt:

- Higgadtabban, katona! Ez a lány semmi rosszat nem tett.

Katonának hívott egy tisztet, aki nem alárendeltje... de emlékeztette kötelességeire.

A tiszt kimerülten, fásultan ránézett.

- Ő a Porre katonaság törvényes foglya. Ez egy törvényes vallatás.

Serge-be bevillant: az univerzális törvények szerint jogtalan.

Norris óvatosan, átgondoltan szólt. Próbált eredményt elérni.

- Nekem más a véleményem. Meg tudjuk tenni, de a legjobb módszerrel kell célt érünk. Csak idő, amíg megtaláljuk.

A tiszt kimerülten, érzelemmentes erőfeszítéssel válaszolt.

- Nincs időnk, Norris! Az idealista elvei nem hoznak elég hamar eredményt. – türelmetlenül, keserű távolságtartással Riddel-re nézett. - Hölgyem, magát a pincesorba viszik.

Norris riadtan kiáltott:

- Ne, várjanak!

A tiszt lángoló szemekkel felé fordult. Végleges döntést hozott.

- Norris! Mára eleget hátráltatott! Maradjon kívül az ügyön!

A Riddel-t körbeálló katonákra nézett.

- Vigyék! – *hangja élesen lesúlytott.*

A katonák azonnal megragadták a lányt.

- Igenis, uram!

Riddel riadtan nézett a tisztre, nem tudja, mi vár rá.

Serge-ék most hiába küzdenének.

De már tudják: idejük véges, hogy megmentseik.

A katonák vonszolni kezdték a lányt a pincébe vezető folyosó felé.

Zoah agonizáló vágyat érzett, hogy szóljon Riddel-nek, nincs egyedül.

De ezzel kiszabadítását gáncsolná. A lány csak sejtheti, miért nem tiltakozik.

A tiszt ellenségesen, tettekre készen Norris-ra nézett.

- Magában pedig csalódtam. - *Mire ítéli őket a tiszt?* - Menjen a földszintre és tegye készenlétbe magát!

Norris tovább tiltakozott:

- Várjon, kérem! Gondolja végig terveit. Tud majd úgy élni, hogy azokat elkövette?

A tiszt gondolataiba merült... nem fog válaszolni. Csak az fogalkoztatja, a vezérkar sértetlenül uralmon maradjon... és a hadsereggel rendet teremtsen a szigeten.

Az asztal mellett megmozdult valami fényes...

EMBER ÁLLT OTT, KÉKEN ÁTTETSZŐ TESTBEN, VÖRÖS EGYENRUHÁBAN!

Norris döbbenten kifújta a levegőt.

Rekedten szólt.

- Ez nem lehet... ő az, akit a laborban láttam?

A tiszt átgondoltan, cselekvésre készen válaszolt.

- Igen. Ez Grobyc, a gyilkológép.

Miért alakították át? Mi volt a vétké?

Most már csak halála után állhat helyre.

A kék ember egyhangúan szólt... de keserűséget éreztek hangjában.

- Grobyc.csak.az.erősebbektől.fogad.el.utasítást.

A tiszt unottan, türelmetlenül maga elé nézett.

- Mégegy Porre katona, aki nem engedelmeskedik. – komor gúnnyal Norrishoz fordult. - Norris, végeztünk!

A kék egyenruhás katonákhoz fordult...

- Hívják a szakácsot! A pokolít, természetesen.

* * *

Most azonnal ki kell szabadítaniuk Riddel-t!

Nem várhatnak: a pinecsorba vezetik, s rögtön kínozni kezdik.

Nem zárhatják ki, hogy maradandó károsodást szenved.

Lélekben azt éli meg, egyedül van vallatóival szemben. Túl sokáig maradhat megrázó élmény számára.

Akkor erősödik biztosan, ha bátorítják.

Norris dühödten, de némán, tempósan vezette társait lefelé a kőfalakkal határolt alagsorba vezető lépcsőn.

A folyosót fáklyák világították meg.

Elérkeztek az első fémkapuhoz.

Túloldalán fegyveres Porre katona állt őrt.

Riadtan a társaságra nézett... elszántan, de remegő hangon szólt.

- Elnézést, Lynx Nagyúr, ide még Önöket se engedhetem be.

Kérlelve, válaszra vágyva Serge-re nézett.

Halványan szólt:

- Azt hittem, a kincstárban van a fagyott láng, de tévedtem...

Norris azonnal társaihoz fordult, szemei izzottak.

Halk hangja tömören lesulytott.

- Kövessetek. Tudom, kihez kell mennünk.

...

Norris felvezette őket az első emelet egyik ajtájához. A névtáblára mutatott.

Norris irodája.

Bólintott Serge felé, a fiú azonnal benyitott.

Norris éppen keserűen kutatott a polcokon lévő iratai között, kimerülten az ajtóhoz fordult...

Döbbent szemmel nézte a fekete párducot...

Lelkesen kitört.

- Lynx Nagyúr! Elnézést kérek a sivár körülmények miatt. – mérlegelve, elővigyázatosan ránézett, de őszinte válaszra vágyott. - Uram... ez azóta foglalkoztat, hogy ma találkoztunk Terminában. Más benyomást kelt, mint korábban...

Serge társa, Norris előlépett.

Keserű humorral, de kimerülten szólt.

- Ez az ember nem Lynx.

A Porre-t szolgáló Norris ránézett, mozdulatait uralva figyelte őket...

jellegtelenül szólt.

- Micsoda?

Serge társa figyelte az egész szobát, halványan, ráérősen válaszolt.

- Kívülről Lynx-nek néz ki... de most Serge lelke van benne.

A Porre által küldött Norris parancsnok óvatosan, élesen figyelt.

Ha a szigeten más személyek alakját tudják felvenni, az veszélyt jelent Porre-ra. Látja: őt bármikor gyanúba keverhetik.

Egyelőre együttműködéssel derítheti ki, mivel áll szemben.

- Tényleg? – váratlanul, ösztönös bizalommal a párducra nézett. - Lynx Nagyúr? Mi történt?

Serge az őt védő Norris-ra nézett... megdöbbenően újat mutat fellépésük, most van legtöbb esélye elmondani történetüket, hogy a parancsnok is elhiggye.

A szobát szállásul használó Norris dermedten hallgatott, de komolyan mérlegelt. Próbálta megőrizni tisztánlátását.

A fekete párduc szavaira a másik Norris volt a bizonyíték.

Sokkal nagyobb vészek hírére hozzák, mint amit egy háború jelent... a szárazföld és a civilizációk történelme van veszélyben.

Leült az ágyára, némán gondolkozott.

Tehát bízik bennük... látja rajtuk, hogy nem támadnák meg fölöslegesen.

Serge attól tartott, Norris parancsnok mindjárt összeesik...

A tiszt végül rájuk nézett, halványan megszólalt.

- Látom... szóval a lázadó csapatokat valójában Lynx vezeti... kezd összeállni a kép. – lassan megcsóválta fejét. - Kezdetől fogva hibáztunk. Sose lett volna szabad összeállnunk Lynx-szel. Mit kerestek itt?

Serge mellett Norris zordan, türelmetlen éllel válaszolt.

- Viper Tábornok lányát itt tartják fogva.

Az ágyon ülő tiszt komoran szusszantott.

Rideg határozottsággal szólt.

- Szóval ki akarják szabadítani. Értem. Szeretnék segíteni. Riddel a pincesor egyik cellájában van.

Előszedett zsebéből egy sárga rézkulcsot... feléjük tartotta, tekintetével üzent: azonnal át kell venniük, mielőtt valaki benyit.

Zoah előrelépett, s azonnal átvette.

A tiszt megremegett... most már nem vonhatja vissza, hogy átadta a kulcsot.

Csak abban reménykedhet, senki nem deríti ki.

Serge-ék tudták: még elárulhatja őket.

De azt mondta, a civilizációkat fenyegető veszélyt segít elhárítani.

Kimerülten Serge-re és társaira nézett... figyelte a párduccal érkezett Norris-t.

De pontosan, összeszedetten szólt:

- A börtön alatt terül el a csatornarendszer. Azon keresztül be tudnak hatolni. Bármelyik rácson át lejutnak.

Szemei támogatóan felizzottak.

- De sok élősködő van a csatornában. Figyeljenek, mert nagyobb élőlényekről is hallani szóbeszédet.

A földszinti főcsarnokban várok magukra. Jőjjenek oda, amint kimentették Riddel kisasszonyt.

Csak remélhetik, hogy nem Porre katonákkal várja őket.

Azt sugallta, elég jó az emberismerete, de hírszerzőként rövidtávú színészkedésként is tehette ezt.

Társuk, Norris sejtheti legpontosabban, számíthatnak-e a tisztre.

Ha nincs a folyosón senki, röviden elmondhatja.

E világ Norris-a azért is gyűjthet katonákat, hogy őket segítse... de nem tudhatja, meggyőzte-e mindet, vagy meddig bíznak parancsaiban.

...

A konyha kőfalai közt folyamatosan készítették az ételt a meg szállóknak, *Porre katonák léptek a helyiségbe, lépteik határozottan döngtek...*

egyikük harsányan a főszakácshoz szólt:

- Üdvözetem, Orcha! Itt az idő!

A szakács azonnal, riadtan felé fordult, zárkózottan nézett rá.

- Miről beszél? – erős, mély hangon szólt, de érezni lehetett levertségét.

- Tudja! – a katona elfojtotta nevetését, fémcsöveket húzott elő zsebéből, s megrázta azokat.

Orcha nézte a csörgő fémeket, s tekintete eszelőssé vált.

Határozott indulattal elővett két kést, kezei megfeszültek.

A katonák harcra készen figyelték, rájuk támad-e... eredetileg csak a foglyokat bántja.

A konyhai személyzet riadtan nézte Orcha-t, egyre távolabb léptek...

A főszakács pokoli teremtményként nézett a katonára... de szövetségesként szólt.

Hangjában kárörvendő hatalom zengett.

- Vezessen a fogolyhoz.

Türelmetlenül a katonák felé lépett.

...

Fargo magához tért... kőfalak zárták körbe, vasrácsos ajtó nyílt egy fáklyás kőfolyosóra...

Mindene fájt, szédült az éhségtől.

„Mit a fenét keresek itt? ... Nem érzek tengerszagot!”

A vasrácsos ajtóhoz lépett, megróbálta kinyitni... zárva volt.

A folyosón a Vipera Ház címere volt a padló kövébe vésve.

„Vipera Nagyúr?”

Emlékek törtek fel benne: Porre hadihajója gátlástalan sebességgel a Legyőzhetetlen felé tart...

Porre hadserege fogta el... ágyúdörgést, csatazajt hallott, hegyes altató hátbaszúrta... zavarosak emlékei.

A jelenben a cella zárja körbe.

„Ki fogok valaha szabadulni?”

Semmeddig nem lát előre. Bármit megtehetnek vele.

Nem érték fogvatartói szemében. De küldetése akkor is érték.

Megszabadítja a szigetet Vipera Nagyúrtól... ezt Porre már megtette.

Rádöbbsent: feladata ugyanaz maradt.

„Egyikük se uralkodjon.”

A cella ágya rázkódni kezdett...

Mi van alatta?

Fargo harcállásba állt, nem nyúlt az ágyhoz.

Tompán kiáltottak alulról:

- Van ott valaki?

Fargo lelkesen, tetterővel válaszolt:

- Igen. Várjatok!

Félretolta az ágyat.

Alatta fémrácson túl akna vezetett egy vizes csatornába, Fekete Párduc, szürke egyenruhás tiszt és Zoah kapaszkodott a létrába.

A Párduc kulccsal a vízszintes rácshoz nyúlt, s kinyitotta.

Késedelem nélkül felmászott a cellába, társai követték.

Fargo dermedten nézte őket. Sokszoros túlerőben vannak.

Rekedten, legyőzötten, de háborogva a párducra nézett.

- Lynx?

A szürke, tiszt egyenruhás fiatalember válaszolt.

Nyugtatóan érvelt.

- Nyugalom. Maga szerint Lynx így érkezne?

Fargo döbbenten nézte őket, kezei ösztönösen ökölbe szorultak.

Elemeit is felizzította, de alig pislácoltak.

Fargo elszántan figyelte a párducot. Halkan szólt, próbálta erejét megőrizni.

- Mindegy, mit feltételezek... itt van a szemeim előtt!

- Ő nem Lynx. Belül Serge. – a tiszt meggyőződéssel szólt.

- Szórakoznak velem?

Egyetlen módon van esélye kitartani küldetése mellett: át kell gondolnia, amivel szembesült.

A három behatoló szemben állt vele a cellában.

Rádöbbsent: furcsább lenne, ha Lynx így érkezne.

Megnyugodva, támogatóan szólt.

- Hálával tartozom, amiért megmentettek.

Zoah öblösen, türelmetlenül kitört:

- Meg kell keresnünk Viper tábornok lányát.

Fargo ösztönösen, megrendülten bólintott.

- Segítek megtalálni.

Halkan, óvatosan szólt:

- Egy fiatal lányt kísérték el balra ... ki tudjátok nyitni ezt a cellát?

Zoah elővett egy nagy kulcsot...

A folyosón nem hallott meg senki... de az örök távolról is látják, ha a cellaajtónál mozgás van. Azonnal ki kell törnünk.

... tempósan a rácson kívülre tette, maga felé húzva a zárba illesztette, elforgatta, s rögtön kinyitotta a cellaajtót...

kilépett, körülnézett, a folyosó kanyarulatáig senkit nem látott, csak a fáklyák lobogtak...

kiszedte a zárból a kulcsot, s elindult a folyosón.

... türelmetlenül intett társainak.

Azonnal követték.

Üres folyosón haladtak végig, csak a fáklyák sercegetek a néma cellák között...

Fargo lihegve szólt...

- Kijuthatunk. Az örök nem számítanak rá, hogy ennyien törünk rájuk belülről... ha valamelyik cellában rabot látunk, engedjük ki... a szabadulásban biztos segít. Többen könnyebben kivágjuk magunkat.

Serge intenzíven látta maga körül a kőfolyosót, de elkomorult.

Rablókat is bezárhatott a Porre katonaság.

Emlékezett, hogyan jutottak el Fargo aknafedeléig: gyorsan folyó víz akadályozta útjukat. Át kellett állítaniuk a zsilipeket, hogy a kanálisokon áttörjenek. Riddel menekítésekor nem lesz ennyi idejük... s kifelé se látják át a labirintust. Ismeretlen sorrendben kellene átállítaniuk a zsilipeket, miközben Porre katonák üldözik őket. Ha Riddel sérült lesz és vinniük kell, alig haladnak majd.

Sürgeti őket az idő... nem tudják, odaérnek-e Riddel-hez időben.

Rádöbbsent: a folyosó végén van a földalatti parancsnoki terem... Riddel-t a Porre katonaság ott büntetlenül vallathatja.

* * *

Az ellenállók elfogásáért felelős Porre ezredes nem örült, hogy bevonultak a függetlenségre vágyó szigetcsoportra.

De mindent meg kell tennie a túléléshez.

Nem tudja, mire gondol a többi katona. Ha túl nagy kegyetlenségnek látják Riddel vallatását, megszöktethetik. Félnék a halálbüntetéstől, de a gonoszság támogatását rosszabbnak tarthatják. Értelmes embereket toboroztak katonának, akik jó döntéseket tudnak hozni a harcmezőn. Ők önállóan bírálják és elég széles a látókörük.

Rákényszerítik a vezérkart a civilizált hadviselésre. Idegen szigeten könnyen fellázadnak.

A szigetcsoportot megszálló vezetők és támogatóik nem igazítják céljukat embertársaikhoz. Ugyanilyenek a Vipera ház partizánjai és a lázadó félemberek. Követőik bármikor megváltoztathatják hűségüket, nem dőlt el előre, ki győz. Az erőszakosabb lépések még nagyobb kockázattal járnak, nem látják előre, ki mit lép rá.

Csak olyan Porre katonákat küldhet Riddel vallatására, akik azt élvezik.

Már eléggé ismeri néhányukat.

* * *

Serge-ék remegő döngéseket hallottak az egyik távoli ajtónyílásból.

- Úúúú... - ez Riddel hangja!

Újabb döngések... - Úúúú... - visszhangzó remegés – Úúúú...

Futni kezdtek a folyosón.

Felizzították elemeiket, megmarkolták fegyvereiket: nem tudják elrejteni, hogy behatolók. Nyílt harcban kell győzniük.

...

Riddel a csarnok kőfala mellett csuklójánál fogva lógott, fáklyák vették körbe.

Folyt róla az izzadtság, de megvetően nézett a katonákra. Két katona elszánt indulattal, ökölbe szorított kézzel készültek, hogy megint nekiessenek. Az ezredes türelmetlenül, de kimérten figyelt egy asztal mellől.

A lány szilárd erővel szólt, de alig hallhatóan.

- Nyugodtan üssenek, ehhez nem kell megkötniük kezemet.

Lenne még ereje megszökni?

A két férfi nekiugrott, Riddel állkapcsai megfeszültek...

...

...

...

Fémes csörgést és döngő léptekeket hallottak az ajtóból. A két katona azonnal a hang felé fordult.

Vékony tiszt keserű indulattal lépett a terembe, fémrudakat csörgetett kezében.

Határozottan végignézett a termen.

- Ez a titkos fegyverünk, a Pokol Szakácsa. – unottan, de tettekre szén szólt. - Maga Orcha, a szakács!

Fehér ruhás, nagydarab férfi követte... révülten, lomhán mozgott.

Az ezredes elégedetten bólintott... összeszűkült szemekkel figyelte a szakácsot.

Orcha eszelős élvezettel nézett a lányra, magában röhögött.

Riddel áthatóan, gyógyító szándékkal figyelte.

Belső erővel, háborogva, de rekedten nyögte:

- Mit műveltek vele?

Az ezredes komoran szusszantott.

- A Hydra Mocsárban talált magokkal etették. Elszabadítottuk a sötét oldalát. Előttörését fémhangokhoz kötöttük, s máris megjelenik a Pokol Szakácsa!

Orcha türelmetlen lelkesedéssel leszedett egy lángoló fákylát a falról.

RIDDEL RIADTAN NÉZTE...

- *Orcha! Kérlek!*

Az ezredes zordan, megfáradtan, de kegyetlen örömmel folytatta.

- Szükségünk volt rá, hogy ellopjuk a Sárkánykönnyet Guldove-ból. A valódi énje nem emlékszik semmire.

Zárkózottan a lányra nézett... lassan, tisztán szólt.

- S most beszélj. Ki tudja, ez az ember mire készül?

Orcha tébolyult tekintettel, kísérletezésre vágyva felé lépett...

- NEEEE!

Fekete Párduc, ZOAH, szürke tiszt és egy tengerész kivont pengékkel rontott a csarnokba...

Az ezredes döbbenten kitört.

- Lynx Nagyúr. – elővigyázatosan szólt, de hangjával uralta a termet. - Miért jött?

A Párduc harci tekintettel, azonnal válaszolt.

- El kell vinnem Riddel-t.

A szakács kegyetlen indulattal előretört.

- *Ne avatkozzatok a főzésembe! De... jó fűszerek leszte!*

A KÉT KATONA AZONNAL FÉLREUGROTT... ORCHA GYILKOS TEKINTETTEL MEGPÖRDÜLT, KÖRÍVESEN CSAPOTT FÁKLYÁJÁVAL...

...A PORRE KATONÁK ÉS TISZTEK AZ AJTÓ FELÉ ROHANTAK...

...Serge ösztönösen felizzította elemeit... ezúttal a fekete elemeket.

Nem tudja, mennyi erő kell a szakács lebénításához. Kirángathatják-e elborult állapotából.

Nem ismerik a Porre katonákat. De csak átmenetileg szabadultak meg tőlük. Erősítéssel jönnek vissza.

Társai a szakácsra lőtték elemeiket, Zoah azonnal Riddel elé állt harcállásban...

... Orcha indulatosan Norris-ra rontott, Zoah azonnal megpördült, harci baltájával elvágta Riddel bilincseit...

A lány szenvedve, de azonnal erőt vett magán, hátrált a küzdőktől, de felizzította elemeit... remegett, majdnem összeesett.

Elárasztotta a düh, felizzította magában a zöld gyógyítást és Orcha-ra sugározta...

A szakács megdöbbent, szemei tisztulni kezdtek, Serge azonnal lekevert neki egyet...

Orcha a fal mellé gurult... nehezen lélegzett, alig mozgott.

Nyögve eltolta magát a földtől...

Szemeiből könnyek folytak.

Kimerülten szétnézett.

- Már nem ural az indulat... bocsásson meg... Riddel...

Emlékezett: a katonák a gombákkal kárörvendő gondolatait eresztették benne szabadon... ha korábban uralkodik magán, ez nem történik meg.

Kétségbeesetten, kérlelve nézett a társaságra.

Remegve, de komolyan szólt.

- Vigyenek magukkal! Szabadulni akarok a katonáktól! Segítek, amit tudok!

A Vipera Kastély kőfalai zárják őket körbe. A kijáratokat megszállták a Porre katonák.

Most azonnal szöknüik kell. Mielőtt hajtóvadászat indul utánuk.

Minden segítségre szükségük lehet. De ne fordíthassák ellenük a katonák.

...Azonnal kirohantak a kőfolyosókra, fel a felszín felé vezető lépcsőkön... ha őrral találkoznának, törtetve átvágnák...

Fénylő kerek fogadócsarnokba értek, magányos egyenruhás állt a virágmintás márványpadló közepén...

Norris.

Nem örökkel vár rájuk.

Erő töltötte el őket.

Odasiettek hozzá.

Norris éles figyelemmel nézett rájuk... folyékonyan, de halkán szólt.

- Elkísérem Riddel-t a birtok határain túlra. Tereljék el a katonák figyelmét, amíg kijutunk!

Riddel határozottan az őt kimentőkhöz fordult... megrendülten nézett rájuk.

- Mindenkinek köszönöm, teljesen őszintén! – hangja rekedt, komoly volt. - A Remete Szigetére megyek, ápolni édesapámat. Látogassanak meg, amint megtehetik.

Fargo ösztönösen Norris felé fordult...

Zoah intenzíven figyelte Norris-t.

A harcos tisztelettel szólt... távoli céljaikat próbálja tisztességesen összehangolni.

- Norris, mik a tervei ezekután?

- Visszatérek ide.

Fargo támogatóan bólintott.

- Csatlakozhat hozzánk.

Norris türelmetlenül háritott karjával, fejével tömören nemet intett ... visszafogottan, tempósan válaszolt.

- Megtisztelnék, köszönöm. – sietve végignézett a ciradás ajtókon. - De Porre Katonájaként nem hagyhatom cserben hazámat, se embereimet. – Komoran maga elé nézett, remegve szusszantott. Szavai lelassultak, mérlegelővé váltak. - Minden rendben lesz velem, ne aggódjanak. És még egyszer köszönöm. – élesen végignézett a csapaton. - Elég szerencsét kívánok, hogy innen épségben kijussanak!

Norris halkán, de nyíltan a lányhoz fordult.

- Riddel, sietnünk kell.

A lány ösztönösen, rajongva végignézett a csapaton.

Hálásan kitört:

- Viszlát!

.

Serge társaival belépett a főbejárati Fogadócsarnokba,
hat katona állt sorfalat.

Az egyik élesen feléjük lépett,

dobbantott lábával.

- Hová igyekszik, Lynx Nagyúr?

Ebből beszéddel nem vágjuk ki magunkat.

- Ragadjátok meg őket!

...

Végrehajtják a katonák az utasítást? A tizedes egyedül nem tudja legyőzni Serge társait. Motiválhatja alárendeltjeit, de végső soron ők döntenek.

Egyik katona se ellenség. Áldozat. Besorozott áldozat.

Mindaddig, amíg önszántából nem kegyetlenkedik.

...

Öt társa tempósan közelített Serge-ék felé...

Serge fekete párduckezével súlytott a katonákra, érezte az ingert, hogy szemfogakkal marjon beléjük...

Helyesen tette, hogy eltért Kid-től és ebbe a csatába került?

Akkor nem látott rövidebb utat társához. Most se lát.

Méltó lenne Kid-hez, ha mások cserbenhagyásával jutna el hozzá?

Társai jéglovadékokat lőttek a láncon függő tűzrakásra, tűzgolyókkal szétlőtték az égő szenet, lángok terítették be a Főcsarnok padlóját.

Serge a füstbe tartotta egy katona fejét, az ordított... elájult.

Fegyvereikkel és a leszakadt láncokkal verték a katonákat, azok a forró fémtálatákat rúgták rájuk...

DÖNGŐ HANGON ÁTTETSZŐ, KÉKES ROBOTKATONA LÉPETT A TEREMBE.

- Erősek.vagytok. De.Grobyc.erősebb.

Nem tudják, min ment keresztül a robotkatona. Ellenségesek lehetnek vele, fájdalmat okozhatnak, nem látja, hogy kihoznák állapotából. A megszálló tisztek közül sok elvetelmült, ő nem biztosan az.

Most is börtönben van. De nekik az emberiséget kell megmenteniük. Nem pazarolhatják erejüket, nem kockáztathatnak jogtalanul, de küldetésük alatt is meg kell tenniük a segítségadás elvárható kitérőit.

Itt nem látják, mit tehetnének. Mások jobban ismerik a Porre rendszert.

Tűz elemekkel megbénították a robotot, újabb katonák rohantak a csarnokba... riadtan néztek a földön heverő robotra... megfordulnak, elfutottak.

Az egyik katona megállt a Kapu mellett pihenő óriási szürke páncél mellett. Átütő kongással megrúgta.

- INDULJ! PUSZTÍTSD EL ŐKET!

A páncél mozdulatlanul áll.

A katona tempósan megkongatta.

- MOZOGJ!

Ga-Ga-Pi-Pi... Ga-Ga-Yo...

AZ ÓRIÁSRBOT ÁTGÁZOLT A KATONÁN!

.

Elállta a Kapuhoz vezető utat.

.

A dévák jégelemekkel széttörték...

mágneses erő újra összerakta.

Zoah zengő hangon felkiáltott.

- Ez új fejlesztés!

A robot a mágnesekkel a főkapuhoz tapadt, azt nem tudják kinyitni...

Zoah Belthazar tornya felé rohant, Fargo és Serge követték.

Döngő lépteket hallottak... A GÉP VÁGTATOTT, KÖZELEDIK HOZZÁJUK

berontottak a körkörös könyvtárba, a magasból Belthazar kiáltott:

- Gyorsan, másszatok feljebb!

Mindkét oldalról másztak a létrán, felugrottak a polcok tetejére

A ROBOT FELDÖNTÖTTE A LÉTRÁT

Zoah figyelte környezetüket

a robot feldöntheti a könyvespolcokat, amint észreveszi őket

A csillár! Arról kiugorhatnak a körablakon!

Túlélnek? Megtudják, mi küldetésük többi része?

Eljutnak célukig?

A katonák a birtokon megpróbálják majd legyőzni őket.

Zoah keserűen szétlőtte a virágos ablakot, a robot észrevette, azonnal törni kezdte a szekrényt...

a harcos átugrott az aranyozott csillárra, társai követték...

Visszajutnak társaikig?

Megmentik a szigeteket?

Berontottak a katonák, a korlát állta útjukat, Serge és társai kezükbe elemeket fókuszáltak és lőttek...

a kékruhás katonák oldalra vetődtek de visszalöttek, *ÁTÜTŐ ERŐVEL ROBBANTAK A CSILLÁRON*

Serge-ék keserűen hajtották a csillárt, muszáj eléggé kilengenie

átugrottak...

...

a lovarda szénájába estek.

Rémisztő jéglovadékok törtek át az ablakon, a gerendákon pattantak darabokra

Ha rájuk szakad a tető, agyonnyomhatja őket.

A helyzet azt sugallja, számkivetettek.

De a katonák parancsot teljesítenek, csak Serge és társai ismerik küldetésüket.

Kutatni fogják őket, gyorsan kell a kikötőbe jutniuk és távozniuk.

...

Nem tudják, merre mennek üldözőik.

Azok se ismerik, merre fogják küldeni őket.

Serge-ék egymást kérdezhetik, amit megtudnak a világból, megosztják.

A páncélosoknak jár ellátmány. A személyes támogatás kockázatosabb? Követniük kell az erkölcsöt, mert végül túlvilági ítélettel kerülnek szembe.

Az istállómaster talán hű a Vipera udvarházhoz... de nem látják sehol.

A katonák az udvaron kiáltoztak:

- Erre!

Serge keserűen elkezdte eloldozni a lovakat...

azok örömmel rúgták ki a kapuszárnyakat, a katonák gurulva vetődtek oldalra...

Éljen!

A kapun túl Grobyc jelent meg, szél elemmel szorította a katonákat a földre...

Egyhangúan intett Serge-ék felé.

Serge és társai óvatosan a kapuhoz léptek, körülnéztek

nem látnak további katonát a birtokon

Futni kezdtek a kovácsoltvas kertkapu felé.

Grobyc követte őket.

Szétlőtték a zárat, kirúgták a kapuszárnyakat, oldalra néztek

nem láttak őroket. Azokat korábban behívták ellenük a birtokra.

Körülnéztek... vissza kell jutniuk a kikötőhöz.

Zoah komoran figyelte a robotot.

Nem tudják lehagyni.

Óvatosan szólt.

- Te... miért mentettél meg minket?

- Harcban álltok a porre hadsereggel. Grobyc szerint ez érdekes.

Tehát önálló élményekre vágyik, hiába vették el sok képességét.

Ők mozdították el ebbe az irányba. Látja a bizonytalan erőviszonyokat, nem szolgálja mindig a Porre sereget. Talán még ebben az életben sok erényét kifejleszti.

- Grobyc csak erősebbtől fogad el utasítást. Grobyc csatlakozik és segít a harcban.

Rosszul gondolták át a programját.

Talán sok tevékenységre képes a harcon kívül is.

Zoah türelmetlenül kitört:

- Meneküljünk, amíg tudunk!

Vezetni kezdett Termina kikötője felé.

A robot hangján lelkes érdeklődést éreztek.

- Grobyc a csata után kipróbál valami újat. Az érdekes lesz.

Rádöbbsenek: a szakács lemaradt. Nem tudják, hol hagyták el.

De nem várhatnak rá. A katonaság nem fogja gyanítani, hogy sokat segített nekik.

...

Azelőtt kell Terminába érniük, hogy a hírük odaér.

Serge, Zoah, és Fargo visszaért Termina homályos fogadójaiba.

Norris és Riddel márt várt rájuk... Karsh, Glenn és Starky társaságában.

Visszaindultak a hajóra. Legutóbb ott volt Radius, Guile, Harle, Marcy, Sprigg a kobold, a kovács Zappa, a sárkányfióka Draggy, és a gyógyulást kereső gombafejű ember.

Először Grobyc-ot viszik a sámánokhoz. Ott van elég lelkiemelő és felkészültek a gyógyítására.

Karsh érezte, Riddel iránt hűség. A lány védelméért tud a legjobban teljesíteni. Objektíven is igyekezett megnézni helyzetét. Arra jutott, Riddel védelméért felel elsősorban, amíg küldetésük halad előre.

Az, hogy Riddel valamit elvisel, nem jelenti, hogy kitehetem neki.

A lelke egészséges legyen. Elsősorban ehhez igazítom, amit teszek.

Ha szembesítem hibájával, akkor dönthet amellett, hogy elhagyja.

Tisztán kell látnunk, törekszek az arányos megoldásra, hogy eljussunk az egészséghez. Ekkor tudjuk fenntartani egymás létét.

Távoli Ígéret

A tenger egyhangúan hullámozott körülöttük.

Meglátták a Remete Szigetét. Magas fák borították árnyékba a kavicsos partot.

Közeledtek a növényekhez, alattuk a tenger színe zöldesebbé vált.

Hajójuk csikorogni kezdett a víz alatti köveken. Kikötöttek a sziklák közt.

Haldokló növények vették őket körül. Forró, párolgó levélszagot éreztek.

Serge kiárasztotta magából a Jéglehelletet...

Érezte: tartósan lehűti a talajt. Ismét élhetnek itt növények.

Az Odú felé nézett... *körülötte a föld elszenesedett.*

Serge türelmetlenül elindult, *nem tudja megakadályozni, ha Lynx már lemészárolt mindenkit...*

Zoah előretört, összes társa sietve követte...

Azonnal lemászott a létrán, *Serge nem tudja, mit fog látni, de csak Zoah-t követve segíthet...*

- Állj! – *Radius kiáltott.*

Az ebédlőasztal mellől pattant fel.

Serge körülnézett: az Odú belül sértetlen volt: faborítású falait kárpitok melegítették, fáklyák világították meg. A fa ebédlőasztalon közönséges szerszámok heverték.

Karsh felderülten, zengő hangon szólt:

- Üdv neked!

Radius izzítani kezdte elemeit, zárkózottan, folyamatosan Serge-t figyelte.

Marcy azonnal, háborogva kitört:

- Állj, Radius, ő nem Lynx!

Serge rádöbbsent: ez a Radius még nem ismeri történetét.

Kérlelve szólt, nem tudja, a mester hisz-e neki...

- Serge vagyok!

Radius dermedten, de folyamatosan figyelt... megkönnyebbülten, átgondoltan szólt.

- Ez váratlan ahhoz, hogy rögtön könnyen befogadjam... de nem sugárzik belőled Lynx gonoszsága.

Guile előlépett, támogatóan, de keserűen beszélni kezdett... elmondta történetüket.

Karsh és társai időnként bólintottak. Érezték küldetésük súlyát: meg kell állítaniuk Lynx-et, vagy a szigetcsoport elpusztul.

Radius végignézett a társaságon. Ha Karsh-ék azok, akiknek látszanak, akiket régről ismer... ha hamis emlék se vezeti őket... segítenie kell.

A Serge mellett álló másik Radius a legfőbb bizonyíték Guile szavaira.

Érezte, amint ledermesztené a döbbenet, a bizonytalan jövő, de cselekvőképességnek kell maradnia társaiért... így őrzi meg képességét saját túléléséhez is.

Komorán kifújta a levegőt, elővigyázatosan szólt.

- Nem csak elmondtátok, mi történt. Saját szememmel is látom. Elhiszem. – enyhe riadalmat érzett saját hangján.

Riddel-re nézett. Életerő töltötte el.

- Köszönöm, hogy megmentették Riddel-t. Örök hálám.

Karsh kérdően Radius szemébe nézett.

- Azok a Porre zsarnokok megszállták városunkat! Még csak Riddel Kisasszonyt sikerült megmentenünk. Minél hamarabb ki kell rúgnunk a Porre sereget a szigetekről.

Zoah váratlanul megrázta fejét.

- Ráadásul most még mi vagyunk az úzótt vadak.

Radius megértően bólintott.

- Kimerültek vagytok. Pihenjetez itt.

Az időz mester figyelmeztetően megrázta fejét.

- Vipera Nagyúr a hálósobában alszik. Csak ott vannak ágyak. Ha beléptek, csendesen tegyétek. Akinek van ereje, csatlakozzon a vacsorakészítéshez.

A társaság tagjai szétszéledtek. Riddel Serge-hez fordult.

Halkan szólt, de tisztán. Fontosnak tartotta, hogy Serge minden szavát értse.

- Hálázan köszönöm, Serge. – tekinteten csodálat érződött. - Sokat hallottam róla, mi történt. Nem hagyhatjuk Lynx-et tovább tombolni. Hálával tartozom, ezért szeretnék csatlakozni hozzátok harcosként. Nem kaptam harci kiképzést, de magas szinten kezelem az elemeket.

* * *

Sorban bementek a hálósobába.

Vipera Nagyúr felült az ágyon.

Szemei frissek, tiszták voltak.

Riddel döbbenten, őszintén nézett rá.

- Remélem, már jól vagy, apa.

Vipera nagyúr alázattal végignézett rajtuk.

- Sajnálom, hogy aggódotok kellett miattam.

Marcy felé fordult.

- Köszönöm Neked is, Marcy. Nagy teher volt a válladon, hosszú ideig.

Úgy tűnik, mindenki nehézséget vállalt, hogy olyan helyre jussak, ahol felépülök.

Lángrobbanást hallottak, kint ropogni kezdtek a gallyak...

Karsh ösztönösen pallosa markolatához nyúlt, de csak kevés hely van a szobában...

- Mi a...

- *Bújj elő, Lynx! Vége mind a 9 életednek!*

Mindannyian az ebédülőbe vonultak, izzítani kezdték elemeiket.

Serge azonnal a magasban fénylő kijáráthoz indult, sietve mászni kezdett a létrán.

A harcosok elővigyázatosan figyelték a nyílást.

Karsh átgondoltan, de kétségekkel eltelve szólt.

- Ismerős a hangja!

Zoah maga elé meredve dörmögött.

- Valóban.

Marcy elmélyülten nézett maga elé, szemei kitágultak a felismeréstől... hangjában felizzott a harag.

- Ez Kid.

Serge felért a nyíláshoz, azonnal kirohant a zöld fák közé.

Meglátta a lányt a táborhelyen: szőke, fehér harci festései változatlanok, a sportos vörös ruhát hordja!

Semmilyen sebhely nincs rajta!

Kid é! Tisztán izzó kék szeme mutatta: Tényleg ő!

A lány harcállásban állt.

Serge-t keserűség sebezte meg.

- Ma végzek veled! – embertelen haraggal szólt.

Serge-hez ugrott, megrúgta, s azonnal hátrált.

Serge karjait harcra készen tartotta maga előtt... készen állt bármit védeni.

Mögötte a dévák léptek a fűre.

Karsh elszánt figyelemmel, óvatosan szólt.

- Jól vagy, Serge? Komolynak tűnik... rossz előérzetem van. Mintha nem önmaga lenne.

Serge meghallotta saját hangját!

Elvetemülten nevetni.

A növények közül előlépett régi teste, s gúnyos hatalommal szólt.

- Igen. Ő valóban Kid. Most te vagy Lynx. Én pedig Serge. Megcserélődtek a szerepeink, így a problémánk is. Teljes bizonyossággal szólt.

- Ha megöl, megbosszúlja Lucca-t.

Nyugodt támogatással a lányra nézett.

- Igaz, Kid?

A lány komoran koncentrálna suttogott.

- Ma végzek Lynx-szel. Megbosszúlok Lucca-t.

Kid nem sérülhet... már az elviselhetetlen, hogy zúzódásokat fog szerezni.

Harle átgondoltan körülnézett, harsány indulattal kitört:

- Serge, vonuljunk vissza!

A fiú elvetemülten, lassan feléjük lépett.

- Nincs menekvés. Kunyhókat bekerítettük.

Fargo elítélően háborgott.

- Ahhoz nekem is van még szavam!

Áthatóan, hosszan fütttyentett...

...

...Lynx nem tudta, mire számíton

...árnyék közeledett sebesen a talajon, felnéztek, hatalmas kakadu széttárt szárnyakkal repült feléjük...

A madár a földre csapott, megragadta a Serge-t és társait, erősen csapott szárnyaival, azonnal felrepült...

Serge látta: mind a madár karmaiban vannak. Radius, Vipera Nagyúr, Riddel... mindenki.

...

Lynx mérlegelve, óvatosan nézett Kid-re.

Ezúttal elmenekültetek... de ez úgyis csak a kezdete... az egész tervnek!

...

A madár Fargo hajója felé száguldott, szárnycsapásai lüktetve emelték Serge-ét, tollai hangosan suhogtak a szélben... a kakadu a fedélzet fölé ért, letette az embereket, s eléjük ugrott a fedélzet deszkáira.

Fargo-t erő és nyugalom töltötte el, zengő hangon szólt.

- Köszönöm, Polly.

- Kapitány, a hajó legénységéből mindenki ép, készen áll az útra!

Fargo a sárga fejkötős matróz felé fordult. Tömören bólintott.

- Köszönöm.

Marcy rádöbbsent: most egy egész hajó szolgál nekik bázisul.

Soha ennyi esélyük nem volt szembeszállni Lynx-szel, mielőtt elérí a Fagyott Lángot.

A fekete párducra nézett... a fiúnak komoly esélye van visszaszerezni testét.

„Kid!” ...

Serge dermedten állt, óvatosan a korláthoz lépett, s megmarkolta fekete párduckezeivel.

A tenger hullámainál is szédül, de elárasztották az emlékek...

Ott volt a lány tőle két méterre, mikor megrúgta, hozzáért... tényleg él.

Mégse tudja kihozni Lynx uralma alól... Serge bármit él át, ez már biztos: Kid él. De ugyanilyen valóságos, hiába kapaszkodik bármibe: a lány Lynx uralma alá került, s a közeljövőben nem jön ki onnan.

A Végrehajtó bármikor megöli, ha már nem látja hasznosnak... s közben megjátssza, hogy Serge-ként öli meg.

Úgy érezte, sírás kerülgeti, az őt nyomó fekete admirális egyenruha alatt némán rázkódott... meg kell mentenie Kid-et, teljesen uralnia kell cselekedeteit.

Nem hagyhatom Lynx hatása alatt!

Nyüszítve sírni kezdett, összeroskadva markolta a korlátot...

Emlékeiben hallotta a lány hangját:

„Serge, mi lenne, ha összeállnánk egy időre?”

Karsh-ék kíméletlen erővel közelednek a sziklán...

„Fogd már be! Nektek kellene odébbállni! Úgy felrúglak titeket, hogy végignyáljátok a Holdat!”

Haladtak a sárkánycsarnok felé, ahol életveszélyesen megsebezte...

Engedte, hogy Kid vele menjen, pedig emlékezett álmára és látta, amint fokozatosan beteljesül...

Kid vállalta a veszélyt. Tényleg számíthatott rá. Nem hagyhatja cserben.

„Eljött a számadás napja, Lynx! Sorold imáidat... nem mintha Téged meghallgatnának!”

Serge rádöbbsent: meg kell élnie érzelmeit, erő, hogy meg akarja menteni... ha elkötelezett, akkor tud később tisztán gondolkozni, hogyan szabadítsa ki a lányt.

A Sárkányszobrok csarnokában teste mellett Kid összeesik...

Ezúttal nem láttam rajta a sebet. Pedig azt hittem, végzetes sérülést kapott.

Jelenleg Lynx mérgezi Kid lelkét. Az elviselhetetlen kárból származó dühét korbácsolja fel... Serge-nek ki kell menekítenie, nem hagyhatja ebben a kifosztott állapotban... s Lynx azért tudta elérni Kid-et, mert a lány odaadóan szereti Serge-t.

S ő hosszú ideje a párduc testébe van zárva. Azt se tudja, valaha visszaszerzi-e testét.

Hogy győzzem meg, mielőtt rámtámad?

Friss, sós tengeri szél fújt arcába.

Lynx biztos titkolja Kid elől tetteit, különben a lány elhagyná... Kid nem azonosul Lynx gáztetteivel, de a Végrehajtó csak felhasználja, közben észrevétlenül szennyezi...

Biztosan Kid és Lynx volt... hihetően viselkedtek.

Felélénkült, tisztán látta környezetét: figyelnie kell, mikor lát nyomot, hogyan cselekedjen. S akkor azonnal meg kell tennie.

- *Serge!*

Harle állt mellette.

Megrendülten, elmélyülten figyelte őt.

A hajó oldalának ütköző hullámok zajosan habzottak.

A lány próbált távolságtartó lenni, de rekedten nyögte a szavakat.

- Mondd, mi a legfontosabb az életedben?

Serge érezte a hiányt, szenvedett a választól.

A támogatás, amit mástól kaptam.

Harle remegve sóhajtott... egyhangúan végigmondta szavait, koncentrált, hogy határozott maradjon.

- Gondold végig, mit tudsz tenni, és mit kellene tenned, hogy elérd célod.

Elszántan Serge szemébe nézett... *Serge fájdalmat érzett a lány tekintetében.*

Keserű haraggal, dühös erőfeszítéssel tört ki a lány.

- Ha nem te, ki? Ha nem most, mikor?

Most azonnal tudnak indulni Kid-ért. El tudják kezdeni tervezni.

Serge azonnal a hajóba vezető faajtóhoz indult, kötődése gördülékenyen vezette lépteit, de nem tudja, folyamatosan tud-e majd beszélni...

...a fedélzeti csarnokban Fargo kivont karddal, harcállásban nézett Vipera Nagyúrra.

Vészjóslóan, halkan szólt, szünet nélkül figyelte a nemest.

- Most véget vetünk harcunknak. Egyszer, s mindenkorra!

A súlyos lépteket hallva az ajtó felé néztek, látták a fekete párducot admirális egyenruhában...

Az idős nemes figyelmeztetően feltartotta kezét.

Keserűen, de meggyőződéssel szólt.

- Fargo, a párviadalunk várhat. Beszélmem kell Serge-el.

A kapitány megvetően szusszantott... bólintott.

- Rendben. – *hangja tettekre készen vágott.*

Serge segélykérően Vipera Tábornokra nézett...

- Mit tudunk Lynxről? – hangja meggyötört volt, de érthető.

Vipera Nagyúr ösztönösen bólintott.

- Az Éden Tengerére indult. Mindenképp meg kell akadályoznunk, hogy eljusson a Fagyott Lángig. Harcba kell hívnunk, akit csak tudunk. De időben meg kell őt állítanunk.

Fargo fájdalmasan fújtatott, tisztán látta helyzetüket...

- argh... - komoran, türelmetlenül a fiúra nézett. - Serge, én is csatlakozok. – egyenesen, meggyőződéssel szólt. - Kétszer mentetted meg az életem. S ráadásul túl sokat tudok. Már nem maradhatok tétlen.

Lassan, dühösen az Udvarház vezetője felé fordult. Régi ítélet, szüntelen harag érződött tekintetén.

- Vipera. Később még elszámolunk egymással. Ha kikeveredünk ebből, a kezeim közé kerülsz!

Serge reményt látott a csarnokban lévő arcán... a küldetés végére Fargo és Vipera is a szigetek jótekinny védőinek látják majd egymást.

Vipera Nagyúr megremegett... zárkóztan bólintott.

Higgadtan, de megfáradtan szólt.

- Tudomásul vettem. Nem futok el előled. Tisztes párbajban kiállok majd ellened.

Marcy előrelépett, Karsh azonnal mellé állt.

A lány lelkesen, tetterekészen szólt, de kérlelve nézett a nemesre.

- Mi is jövünk! Mindenképpen magával tartunk uram!

Az idős emberen őszinte mosoly suhant át.

Hálásan nézett a lányra.

- Ezúttal úgyse akadályozhatom meg. – nyílt bizalom érződött hangján.

Vipera a kapitányhoz fordult.

- Fargo... az Éden Tengeréhez kell hajóznunk.

A kapitány derűsen szusszantott, a helyzetet uralva válaszolt.

- Az én hajómmal megyünk.

* * *

A korallzátony szikláiba törés vájt öblöt, a sziklasort sárgán és zölden derengő tengeri gyöngyök szakították meg...

Serge és társai a fedélzetről nézték az éles öblöt. Fargo a hajókormány emelvényéről figyelt a kormányossal együtt.

Sprigg éles érdeklődéssel Harle-hez fordult.

- Tudod, hogyan jutunk itt át?

Harle folyamatosan figyelt, áthatóan szólt. Hangján érezték: a lány izgatott.

- Ez a hely a Gyöngyök Kapuja. Korábban ez volt az egyetlen bejárat az Éden Tengerére. – fájdalmasan hunyorgott, megrázta fejét. Zord harag tört ki belőle. - De a legendák szerint senki nem talált ide, mióta a Sárkányok elzárták a gonosz lángot.

Sprigg nyíltan ránézett, felélénkült.

- Akkor hogyan jutunk be?

Harle keserű grimaszt vágott. Megrendülten, de elszántan szólt.

- Szükség van a Sárkányok hatalmára, akik elzárták a lángot. A Gyöngyök Kapujának feltöréséhez szükség van mind a hat sárkány erekléjére.

Vipera Nagyúr meglepetten, de elismerően nézett a lányra.

- Ezek az ereklék, amik a kapu feltöréséhez szükségesek, a közelben vannak?

Harle tömören megrázta fejét, néma maradt... kimerülten szólt.

- Nem. Az Éden Tengeréhez vezető kulcs nem itt van. A másik világban van, a Holt Tengeren.

Serge sürgetve a lányhoz fordult.

- Hol találjuk a hat sárkányt? – igyekezett visszafogni türelmetlenségét, megbecsüli a lányt.

Harle zordan, erős kötődéssel a távolba meredt.

- Szétszóródtak a két világ különböző pontjaira. Könnyen rájuk találunk majd, követve a szigetek legendáit.

Áthatóan, együttérzően Serge-re nézett.

- És Lynx Nagyúr... a valódi Lynx Nagyúr már belépett a kapun. Ezt azért tehette meg, mert Serge testét irányítja.

Hangjában kimerültség jelent meg... és erőfeszítés.

- Ha sikerül megszerezni a hat sárkány erekléit, akkor se juttok bent olyan messzire, mint Lynx Nagyúr.

Serge azonnal társaihoz menne, de őket elvesztette, csak ez érdekli...

- Mit kell tennünk? – Hangja támogatóan zengett.

Harle fásultan válaszolt.

- Szükség van a Sárkánykönnyre is. Összesen ennyit tudok.

Vipera Nagyúr komoran kifakadt:

- A Vipera Udvarház könyvtára... - mérlegelve maga elé meredt... átgondoltan bólintott. - Oda kell eljutnunk.

Végignézett társain, emlékei tiszták voltak.

- Az Udvarházban kell nyomot találnunk a Sárkányokról. Hírét vettük, hogy Lynx ott zárta el a Sárkánykönny felének darabjait, amit a harangterem padlójáról szedett össze. A könyvtárba gyűjtöttünk könyveket a Sárkányerődről és a Fagyott Lángról. Talán arra is van nyom, a két világ mely szigetein rejtőztek el a Sárkányok.

Társai bizalommal néztek rá... a kormányos emelvényen álló Fargo felé indult.

A lány kérlelve Serge-re nézett, erő izzott tekintetében.

- Most én kérdezek. Lynx Nagyúr, ha választanod kellene a te világod és az enyém között, melyiket választanád?

Serge végig látta emlékeiben, egy helyszín se segít rajta...

- Nem tudom. Személyekhez ragaszkodom, bárhol élnek.

... Vipera Nagyúr a kormányos emelvényhez lépett, hálás türelemmel kérte Fargo-t, vigye őket végig küldetésükön.... Fargo zárkózottan, de az élők iránt kötődve bólintott...

Legénysége azonnal El Nido felé fordította a hajtót, Serge és társai tudták: nem gyorsíthatják az időt, de mindenképp megérkeznek majd... s akkor harcképesnek kell lenniük.

Alkonyodott. A legtöbb szétszéledtek, aki tehette, bement a szélvédett csarnokba, vagy a hajó gyomrában pihent...

...Harle lázasnak érezte magát, kapaszkodott a fedélzeti korlátba, hogy ne szédüljön...

emlékeit is látja, s azt is, társai hogyan segítik egymást...

sejti társai sorsát, nem ő dönt az erőviszonyokról...

Alacsony, kék lény lépett mellé feje búbjából kinőtt derékszögű fúvókával... Starky.

Tettrekészen, de elővigyázatosan szólt.

- Baj van, Harle? Folyadék távozik a szemedből.

Harle-re halálos kimerültség sulytott le... a jövő mindenképp eljön. Nem Starky tehet róla. Válaszolhat az úrlénynek barátságosan.

- Semmi... Semmi baj.

Starky figyelmesen, majdnem riadtan szólt.

- Valami megváltozott. Starky látja. Harle sminkje is más ma. Starky szerint igenis más vagy. – élesen, segítőkészen nézett rá. - Miért hazudsz, Harle?

Harle mélyet lélegzett, *Starky szavaiba kapaszkodott, hogy összeszedje magát.*

- Rendszerben... rendszerben. Látom, nem verlek át. Starky, ezt könnynek nevezik. – a sötétkék hullámokra figyelt, próbált megnyugodni. - Természetes, hogy távozik a szemedből, ha szomorú vagy, vagy megbántottak...

- Ilyenkor sírtok... víz jön a szemetekből, ha szomorúak vagytok? Azért keseregsz, hogy megmosd az arcodat?

Harle komoran elmosolyodott.

- Menj az árnyékba, Starky. És ne mondd el senkinek, hogy sírtam. – tekintetében remény csillant - Megígéred?

Az úrlény lelkesen, elismerően nézett rá.

- Starky szereti az ígéreteket, ha muszály. Végül azokra épül a bizalom. Starky megígéri, senkinek nem mondja el, hogy látta Harle-t sírni.

A hajóba vezető ajtó felé fordult, megtorpant...

- Várj... - őszintén, segítőkészen fordult felé - sírásod azt jelenti, Harle szomorú. De miért vagy az?

Harle kimerülten kifújta a levegőt... élettelenül maga elé meredt.

- Bár tartozunk egymásnak, ezt nem mondhatom meg. Megtudod majd, amikor eljön az ideje...

Hangja elhalkult, lesulytotta a várható jövő.

- Minden problémára van megoldás... remélem.

Egyedül hiába tesz erőfeszítést. Társait is erre kell ösztönöznie.

Figyelte a szüntelenül hullámozó tengert...

Kinek okoz nagyobb kárt, ha túl keveset mond?

Hiába emészti magát. A körülmények mondják meg, mekkora nyíltság az egészséges.

Vádak a múltból

...Ismét a katonák által megszállt Udvarház felé haladtak... Norris némán vezette Serge-t és a dévákat a kabóciaktól zsongó tengerparton a kovácsoltvas birtokkapu felé...

A katonák tisztelgésbe vágta magukat.

- Norris Parancsnok! Azt hittük, bent van. – a katona határozottan, életerősen szólt.

Azonnal félrehúzták a fém kapuszárnyakat... Serge-ék megint nem tudják, az Udvarházban maradnak-e örökre.

Csak így juthat el Kid-ig, társaiig és testéig. Mindannyiukat fenyegeti Lynx a szigetcsoporthoz átalakításával.

Norris komoran, környezetére figyelve a tornácról nyíló főbejáratához indult.

A tornácon az egyik katona érdeklődve, támogatóan köszönt rá.

- Parancsnok! Máris vége a gyűlésnek?

A hírszerző tiszt semleges hangon, gondolataiba merülve válaszolt.

- El kellett jönnöm. – határozott, képes társait védeni.

A katonák kinyitották a kaput, félhomályos, hűvös csarnok borult eléjük...

Beléptek a Főcsarnokba, *teljesen üres volt...*

A kapu döngve bezáródott mögöttük.

Nem sok idejük van.

A könyvtárba kell jutniuk.

Minél kevesebb őrt veszi őket észre, annál kisebb gyanút keltenek.

De nem tudják, mennyien őrzik a Könyvtárat.

E világ Norrisa vágott át a csarnokon.

Döbbsen nézett rájuk.

- Miért jöttetek vissza? – folytott hangon szólt.

Serge halkán szólt, próbálta előre látni, mikor támogatja őket a hírszerző.

- A Sárkánykönyvet keressük. Lynx az Éden Tengerére indult, oda csak ez a tárgy visz be minket. Ha Lynx elszabadítja a Tengerben lakó erőket, elpusztulhat a szigetcsoporthoz... talán a kontinens is átalakul.

A Porre seregben szolgáló Norris *a terem közepén álló ládára mutatott.*

- Abban vannak a Sárkánykönyv darabjai... azok a darabok, amiket Lynx itthagyt.

Parázsló szemekkel a társaságra nézett. Hangja keserű, nyomott volt.

- Eldöntöttük, hogy kivonulunk innen. Nemsokára visszatérünk a kontinensre. Minden tudást magunkkal viszünk, most kell megnéznetek a Könyvtárat is. Leválok rólatok, s a legtöbb katonát távol küldöm a Könyvtártól.

Így elég időt nyerhetünk.

Serge társa, Norris bólintott és elővigyázatosan a Ládához lépett.

Nem tudják, mi van benne. A Csarnok még mindig üres volt.

Norris felnyitotta a ládát... *egyetlen levél feküdt az alján.*

Karsh türelmetlen indulattal felemelte és kibontotta...

Ismerte a kézírást!

Halkan olvasni kezdett, hangja remegett...

- „Jó okkal vettük kölcsön a láda tartalmát. Ha vissza akarják szerezni, jőjjenek az Elátkozottak Szigetére és hozzák magukkal Sir Karsh-t!

Aláírás:

Solt, Peppor”

Karsh izzadni kezdett, alig tudta kifújni a levegőt: tudja, miért oda hívják: s ez emlékezteti, érintett a tragédiában...

...a kőfolyosókon haladtak Belthazar könyvtára felé, csak remélni tudják, hogy nem futnak katonákba... e világ Norris-a megígérte, távol tartja az összes katonát, akivel találkozik... ha mégis örökbe futnak, csapatuk tagja, Norris próbálja kimenteni őket...

...elértek Belthazar körkörös könyvespolcokkal határolt, márványpadlós könyvtárába, a kupolás csarnok néma és néptelen volt... a lehető leghamarabb meg kell találniuk a Sárkányokról szóló könyveket, de ehhez komoly figyelemmel kell keresniük a könyvespolcokon... megtalálták a Sárkányokról szóló polcsort, az egyik könyvbe a Sárkányok menedékhelyeiről szóló összes emléket gyűjtötték... térkép is van benne!

Kitépték a térképet, feszülten nézték, hogy minél többen megjegyezzék... egymásra osztották, melyik sárkány rejtekelyét jegyzik meg, majd a térképet Karsh az egyik zsebébe rejtette.

Csak remélhetik, hogy pontos a térkép. A sárkányok elköltözhetnek, újabb térképet is találhatnak.

Tovább kerestek, hátha találnak újabb emléket... végül nekik kell észrevenniük, mikortól fontosabb a kijutással foglalkozniuk. Túl sok könyvet nem vihetnek magukkal, de a megbízhatók közül a legújabbat kell.

Óvatosan haladtak a fáklyáktól sercegő folyosókon a kijárat felé... ha az örök nem engedik ki őket, úgy kell harcolniuk, hogy a könyveket is megvédik...

Végül kiértek a Termina felé vezető partmenti, napos ösvényre.

Karsh morogva, de kéréssel szólt:

- Szeretnék elmenni a Temető oltárához.

Nem mondta meg, miért.

De komolyan kérte. Hosszútávon kárt okoznak, ha nincsenek rá tekintettel.

Beléptek Termina vörös Porre zászlókkal díszített kapuján, a tengerpart felé vették az irányt... ráfordultak a kövezett utcákról a partra vezető fehér lépcsőre.

Karsh az Einlazer felé vezette társait, a kopjafák között zöld maszkos és ruhás szertartásvezető sétált.

Félúton találkoztak.

A szertartásvezető bánatos hangon, de meggyőződéssel, tiszta figyelemmel szólt:

- Mi szél hozott erre? Hirtelen felindulásból ne gyertek ide. A lelkek felébrednek, ha megzavarjátok őket. Az élő lények lelki kisugárzását megérik...

Ösztönösen a fekete párducra nézett...

- Pont tegnap este egy ember lelke jelent meg az ágyam mellett... azt mondta Ghetz-nek hívják... ha jól értettem. Valószínűleg ő is egy bolyongó lélek, amiről még e világ láncai nem hulltak le. Ez itt nagyon gyakori.

Óvatosan legyintett kezével.

- De mindezek ne nyomasszanak. Távozzatok békével.

Észrevétlenül próbálta figyelni a párducot: nemrég látott valakit, akiért az élet és a halál küzd... s most a fekete egyenruhás alakon is ezt érzi.

A párduc előrelépett támogató hozzáállással, kérlelve...

komolyan szólt:

- Serge vagyok. Lynx testébe kerültem.

Társainak tudnia kell, hogy Greco megbízhatóan segít.

- Segítettél felkutatni a legendákat. Most a Sárkányokat és a Sárkánykönnyet keressük, hogy megmentjük a szigeteket. Lynx ősi erőket készül elszabadítani, ezt kell megakadályoznunk.

Greco megérzéseire figyelt, ugyanezt a stílust kapta Serge-től...

nem lesz könnyű útjuk.

Komorán bólintott.

...

Követte Serge-t a kövezett utcákra felvezető fehér lépcsősor felé, közben elárasztották az emlékek: tegnap este szobájában érezte a hangulatot, a környezeten... megérkezett Ghetz.

- Greco...

Azonnal válaszolt, de torka összeszorult:

- Te vagy az, Ghetz? Miért jöttél?

Ghetz nyugodtan szólt, mintha távoli emlékről beszélne.

- Régen találkoztunk, Greco. Sokáig vártam rád itt, s végre ideértél. Úgy látom, Romana rendben van.

- Ez így van. Ghetz, el kell mondanom...

Ghetz határozott meggyőződéssel válaszolt.

- Nem kell megmagyaráznod, Greco. Már tudom. De ez már múlt, ami egyáltalán nem számít. Az én választásom volt. Nincs mit megbánnod. Csak Romana-ért aggódtam. Most már láttam őt és megkönnyebbültem.

Greco torka összeszorult.

- Ghetz...

Barátja elismerően figyelt rá.

- Halálom után gondoskodtál róla, amit én is akartam. Támogatlak a túlvilágról. Idővel elmúlik gyászod. Már várom a napot, amikor a túlvilágon találkozunk.

Greco érezte, a jelenség eltávozott... torkán forró levegőt lélegzett ki.

- Ghetz, felfogásodat követve járok el... nyugodj békében.

Barátja tudja, hogy vigyáz hűgára. Nyugodtan élhet a túlvilágon. Még egyszer találkozhattak.

...

Elkötelezetten haladt Serge társaival Termina fehér utcáin a kikötő felé, az emberek döbbsenten néztek rá.

- Ez a megszállott óriás!

Greco megfeszült, éles figyelemmel feléjük fordult.

Nyugodtan, meggyőződéssel szólt.

- Igen, egy időben uralkodott rajtam a sötétség. Akkor beszálltam a küzdőterepre, hogy kiéljem vágyam a pusztításra. Egy Ghetz nevű ember feláldozta életét, hogy megmentsen. Az ő húga Romana, aki a

forrásoknál a kunyhóban él. – szemei komoran megvillantak. - Nem érdekel, minek neveztek. De ne bántsátok Romana-t. Megértettétek?

Az emberek ledermedtek... riadtan nyögték:

- I-Igen.

Greco kimérten, de reménykedve bólintott.

- Nagyon köszönöm. Ragyogjon rátok is a Szent Fény!

... Elérték a kikötőt, rögtön az elátkozottak szigetére indultak... a dévák rutinból ismerték az utat, s már messziről felismerték a szürke sziklákat...

Csónakkal eveztek a parthoz. Kiszálltak: hatalmas hullók és rákok csontvázaik közé léptek ki.

Magas sziklák tornyosultak körülöttük.

Az egyik szikláról éles, átható hang kiáltott... ismerik a hangot.

- Karsh úr! Szóval eljött... Tudja, miért vagyunk itt? – Peppor előállt a magaslatra, lecsatolta harci fejszójét.

Karsh morogva, indulatosan válaszolt.

- Egy frászt! – egyértelműen, határozottan szólt. - Miért? Tudnom kellene?

Solt Peppor mellé lépett...

Felindultan, méltatlankodva szólt.

- Ne játssza meg a tudatlant! Azért érkeztünk, hogy kiderítsük, mi történt itt.

Peppor elszánt erőfeszítéssel, de kétségbeesetten nézett Karsh szemébe.

- Karsh úr! Úgy küzdöttünk az oldalán, hogy nem tudtuk lerázni gyanúkat...

Karsh ridegen, kétkedve szólt.

- Gyanú?

Peppor bánatosan nyekeregte:

- Úgy véljük, ön megölhette Sir Dario-t! S azzal, hogy idejött, gyanúnk bizonyossággá vált.

Solt Peppor páncélos vállára csapott.

Határozottan kitört, de hangja remegett...

- Karsh, most kivégezzünk önt Sir Dario meggyilkolásáért!

Karsh lázasnak érezte magát, elöntötték az emlékek...

Dario...

Karsh vele gyakorolta a párbajt fiatalkorában...

Zappa műhelye előtt, a fehér viadukton vívtak, Glenn a kertből nézte őket. A hegycsúcsról az egész várost belátták: fehér épületeit és színes cégereit. Ösztönösen érezték: küldetésük van védeni Terminát.

Dario lelkesen bátorította társait, de mindig felelősségteljesen figyelt a környezetükre... a legjobb úton tartotta őket.

Riddel érkezett hozzájuk. Kezeit háta mögött tartotta.

Kedvelve, de visszafogottan szólt.

- Sziasztok, fiúk! Hogy megy a gyakorlás?

Karsh és Dario egymást figyelték, nem mozdultak... leeresztették fegyvereiket.

Dario élénk figyelemmel szólt.

- Riddel kisasszony!

Riddel nyugodtan végignézett rajtuk.

- Meglepetést hoztam mindenkinek!

Glenn a kert korlátjához lépett.

- Igen? Mi az, mi az? Viperá lepény?

Riddel határozottan ránézett, de türelmesen szólt.

- Nem talált, Glenn. Másik ötlet? – őszintén figyelte a fiút. - Azok tényleg olyan jók?

- Igen! Tízet is megeszek egyszerre.

Dario felnevetett. Oldottan, szelíden figyelmeztetett.

- Te nem változol, Glenn. Azok az édes rudak eredetileg a lovagok vésztartaléka volt. Habzsolni őket a fegyelem megtagadása.

Védelmes tekintettel, de visszafogottan a lányra nézett.

- Riddel kisasszony, mit hozott nekünk? Kérjük, ne várakoztassa a lelkes társaságot sokáig.

Riddel elővonta kezeit, kék virágcsokrot tartott eléjük.

Komolyan, de lelkesedve szólt.

- Ez! A Fossziliák Völgyében találtam. Hát nem szép?

Glenn unottan kitört.

- Francba! Ezek csak virágok!

Dario dermedten nézett rá... elhalóan szólt.

- Riddel kisasszony, egyedül ment a völgybe?

Riddel a szemébe nézett.

- Miért, nem szabad? ... - ehalkult. - Az csak egy völgy. Biztos vagyok benne, hogy elég biztonságos.

Feltartotta a virágcsokrot. Lelkesen, ösztönösen elmosolyodott, szétnézett társain.

- Hoztam eleget mindenkinek. Néhányat nektek adok, fiúk!

Hirtelen, bocsánatkérően Dario öccse felé fordult.

- Glenn, te egyet se kérsz, igaz?

A fiú tisztelettel, komolyan nézett rá.

- Vállaltad a nehézséget, hogy megszerezd. Én is kérek. Ha elvetem a magjait, talán finom gyümölcsök nőnek.

Riddel szusszantva elfojtotta nevetését. Életerősen a fiú felé indult.

- Ugyan már, Glenn! ... - odaért a kerítéshez. Őszinte figyelemmel nézett rá, érteni akarta Glenn-t. - Tessék, vegyél. De szerintem nem fognak gyümölcsöt növeszteni.

Glenn türelmesen, de meggyőződéssel válaszolt.

- Nem tudhatjuk, amíg ki nem próbáltuk!

Riddel Karsh-hoz fordult. Karsh dermedten figyelte őt.

A lány oldottan, megértően szólt.

- Karsh, talán nem olyan dolgok érdekelnek, mint a virágok...

Karsh enyhén bólintott.

- Ugyan, nem erről van szó... - átvette a virágot.

...Feszülten állt, maga előtt tartotta a virágot... „Figyelmeztetnem kell! ... De jó eredménnyel.”

Riddel Dario-hoz lépett.

A fiú megbecsülő hangvétellel kitört.

- Nekem is hoztál! Gyönyörű... vajon milyen virág lehet?

Riddel éles figyelemmel, támogatóan szólt.

- Ez harangvirág.

Dario elszánta Riddel-re nézett... hangja remegett.

- Riddel kisasszony, ha ismét ilyen virágot szeretne, örömmel megszerzem Önnek. Ne essen semmi baja odakint...

Riddel szemei fellángoltak, Dario felé lépett.

Belső erővel, bízva szólt.

- Legközelebb menjünk együtt! Jó ötletnek tartod?

Dario-ban megakadtak a szavak... halkán, elkötelezetten válaszolt.

- Igen. Köszönöm.

Karsh rádöbbsent: az előbb kellett volna szólania. Nem késlekedhetett volna, meg kell ragadnia a lehetőségeket. Akik több időt szánnak egymásra, erősebb támogatást építenek ki.

De először tudnia kell magáról, hogy lehet rá számítani vész esetén és méltó Riddel-hez.

A lány teljesen figyelne rá és támogatná, őszintén bővítené tudását...

...

Felnőttkorában Dario és Riddel a kovácsműhelyhez hívták, nem üzenték meg, miért... Karsh előtte elment a fossziliák völgyébe, kék harangvirágot szedett Riddel-nek... a városba visszaérve Zappa műhelyében várakozott.

Az ablakon át meglátta barátait, a fehér köves utcán használt egykori vívóhelyükre érkeztek... Karsh azonnal felvette a harangvirágot és kilépett a lépcsőkön.

Meglátta: Dario a Dévák páncélzatát hordja, Riddel elegáns kék ruhában áll mellette

Karsh fájdalmat érzett, ösztönösen hátat fordított nekik... görcsösen markolja a kék harangvirágot...

- Karsh, hallasz? – Dario tettekre kész figyelemmel szólt mögötte.

El akarom hívni Riddel-t kirándulni, de hogyan tegyem... már most sok időt tölt Dario-val.

Erőt vett magán, támogatja barátait... feljűk fordult. A hegyoldal fehér épületeire néző kőkorláton túl őszi szél fűjt.

- Ó, sajnálom. Miért jöttetek? – ösztönösen megrázta fejét. - Hagyjátok a formásokat.

Dario mérlegelve nézett rá, de zavarba jött...

- Ő... hogyan mondjam...

Karsh egyenesen, folytott humorral ránézett.

- Furcsán viselkedsz. Mi az oka?

Dario tekintetével támpontot keresett.

- El akarom mondani...

Riddel a helyzetet uralva, türelmesen szólt.

- *Dario-val összeházasodunk. – hangján lelkesedés érződött. - Már megmondtam apának.*

Karsh fenyegető erőt érzett...

Dario kiteljesedve, elismerően Karsh-ra nézett.

- *Ezt akartuk elmondani. – nyílt mosoly jelent meg arcán. - Áldásod adod rá, Karsh?*

Karsh érezte, amint szorítani kezdi a harangvirágot, *de azonnal szólt barátaiért:*

- *Megházasodni? – Karsh Riddel szemébe nézett, érezte, amint kapar a torka... - Hát erről van szó! – határozottan bólintott. - Gratulálok! Mikor tartjátok és hol?*

Dario felelősségteljesen mérlegelt.

- *Még nem döntöttük el az időpontját. Előtte át kell kutatnunk az Elátkozottak Szigetét. Csakhogy... - hálás tekintettel végignézett a kerten. - én itt szeretném tartani, a vívó birtokon. Itt együtt sírtunk, együtt nevettünk és együtt terveztük álmainkat.*

Karsh komoran elmosolyodott.

- *Te nem változol, Dario. Akkor ezt a sivár telket tele kell pakolnom harangvirágokkal. Szóljatok, ha bármiben segíthetek!*

Dario tekintete izzott, bizalommal bólintott.

- *Köszönjük, Karsh.*

A páros megfordult, s kézenfogva távozott a hegyről levezető fehér úton.

KARSH-BA BELEHASÍTOTT AZ ÍTÉLET: TELJESEN ÉRTÉKTELEN, NEM KELL RIDDEL-NEK...

Nem válhat magatehetetlenné, Riddel-t minősíti, ha mást választ...

Dario és Riddel távoztak... Karsh kezében céltalanná vált a harangvirág... keserűen eldobta.

Nem sokkal később Dario-val az Elátkozottak Szigetét vizsgálja, Solt és Peppor is velük tartott, már maga mellé vette őket tanítani...

Sietett előre a szürke sziklák között, mögötte Dario hangja határozottan lesulytott:

- *Karsh, miért rohansz ennyire? Az ellenség nem menekülhet, ez a terep nehéz.*

Karsh dühös erővel Dario felé fordult. Érezte: hosszú haja izzadtan csapódik vállára.

- *Miért vagy mindig ilyen, Dario? – tettekre szorította tovább az ösvényen, ösztönösen szorította kardját... - A Masamune talán itt van! Ez bármely dragonyost érdekelne, téged nem?*

Dario gondolataiba merülve figyelte a tájat.

- *Élénk testvérek, maradjatok itt.*

Solt és Peppor aggódva tört ki:

- *Uram!*

Karsh hangjával türelmetlenül lesulytott.

- *Induljunk, Dario!*

Dario dermedten mérlegelt... átgondoltan bólintott.

- *Rendben*

... Felértek a kiszögellésre, velük szemben Fekete Kard lebegett...

Karsh elkomorodott.

- *Az ott... a Masamune?*

Dario mellé lépett a kiszögellésre,

Karsh nézte a Fekete Kardot, bármikor lelökheti Dario-t...

Csak egy döntésébe kerül és Dario kihullik a létezésből...

Karsh könnyezve nézte Zappa műhelye előtt a viaduktról a tengert...

Tényleg uralma alá vont az az ördögi kard? Olyan erős gyűlöletet és féltékenységet éreztem... ezek az érzelmek valóban bennem voltak... valahol mélyen?

Dario, akit soha nem tudtam legyőzni, akárhogy próbáltam... aki elhódította előlem Riddel-t...

Mi van, ha az a kard nem megtölti gyűlölettel a viselőjét... hanem előhozza és lángralobbantja azt, ami már eleve a szívünkben ott van... s ha eltemetve, de már eleve erősen lángolt bennem a gyűlölet, s azt én titokban tápláltam?

Akkor mit tettem?

Engedtem a kísértésnek.

Karsh dermedten nézte a sziget szikláit, ahol Dario meghalt... az önvád határozatlanná tette.

Peppor és Solt Karsh-al szemben álltak, a kiszögellés csúcsáról néztek le rá.

Solt felháborodottan, elítélve kiáltott:

- Szóval valamire emlékszik!

Mögötte Serge és társai beavatkozásra készen, de bizonytalanul figyeltek: nem tudják, mi az összetűzés háttere.

Karsh türelmetlen indulattal, de remegve szólt:

- Higgadjatok le! Miért kellene küzdenem veletek?

Solt leugrott a szikláról, talpai körül porzott a talaj, felé tartotta dárdáját, PEPPOR KÖVETTE.

- NINCS IDŐ A KÉRDÉSEKRE! – majdnem sírva kiáltott.

Karsh felé léptek, elszántan suhintottak, *minél előbb le kell győzniük a dévát...*

Karsh egyszerre blokkolta két csapásukat, s célzás nélkül hátrálökte őket.

- Mi a fenét akartok? – izzó dühvel morgott. Tekintetén fókuszált akaratot láttak... ami rémületet, sírást tart kordában.

Peppor és Solt nem válaszolt... kétségbeesetten ismét neki rontottak.

Karsh folyamatosan figyelt, blokkolásaival mindig hátrálökte a támadókat, de soha nem vágta meg őket.

A múltja vádolja... megtehetné, hogy sebzés szándékával Peppor vagy Solt karja felé súlyt, védje saját sértetlenségét... a múltját nem tudja helyrehozni, de most dönthet arról, a legkisebb agressziót használja-e.

Mivel okoz kárt és mivel segít? Látnia kell, hiába került nyomás alá.

...végül Peppor és Solt összezúzott végtagokkal heverték a porban, Karsh harci baltáját remegő kézzel fogva, majdnem sírva állt fölöttük...

Keserű indulattal szólt, gyász töltötte meg hangját.

- Figyeljetek! Nem én öltem meg Dario-t... tudom, hogy eljön az idő, amikor elmondhatom a teljes igazságot. De még nem... remélem, megértitek.

Csak remélheti, hogy elég tisztán lát és tényleg nem akarta Dario halálát.

Peppor tudta: Karsh bármikor halálos csapást adhatna. De még most is életben próbálja tartani őket.

- Sir Karsh... ahogy most küzdött... megértettük: Ön nem rossz ember... soha nem ölné... meg a legjobb barátját. ... Kérjük, bocsásson meg... Ön volt, aki szárnyai alá vett... mikor a dragonyosoktól elküldtek volna.

- Meggyőződéssel egykori vezérére nézett, hangja erővel telt meg. - Nagyon fontos Ön nekünk, Sir Karsh!

Solt könnyezni kezdett. Lehorgasztotta fejét. Kimerülten suttogott, de önvád érződött hangján.

- Hiszünk magának, Sir Karsh! Távozunk, de reméljük, hogy még találkozunk... valamikor, valahol. S reméljük, akkor majd készen áll rá, hogy elmondja, mi történt.

Sajnálom, hogy ezt elvettük öntől. Visszaadjuk.

Solt páncélja belső zsebéből előhúzza a *Sárkánykönyv felének darabjait...*

Karsh ösztönösen kinyújtotta érte kezét, Solt vékony bajszos arcát figyelte.

Solt átadta a csillogó darabokat... Karsh együttérzően csak egykori szárnysegédeit figyelte.

Végül rádöbbsent: még nem köszönte meg.

- Köszönöm. – hangja majdnem elcsuklott, az érzelmektől kimerült volt. - Vigyázok rá. Egy nap elmondom nektek az igazságot... - féltve, őszintén egykori társaira nézett. - Vigyázzatok magatokra.

Egykori segédei bólintva visszavonultak... Karsh már tapasztalta: hosszú távon csak türelemmel és támogatással érhet célt.

Most ismét a sziklákon áll, előtte vezet az ösvény az egykori Sziklaszirtre, Karsh lelki szemeivel maga előtt látta legjobb barátját...

Marta az önvád.

Ha Solt-ot és Peppor-t nem hagyják hátra, talán mindannyian túléltek volna, mikor szembekerülnek a Masamune-nal... vitába kellett volna szállnia Dario-val, mikor kiadja a parancsot... összeszorult a torka: pont vele kellett volna szembeszegülnie? ... védeni akarták a két segédet, soha nem derül ki, mi történik, ha négyen érkeznek a Sziklaszirtre.

Dario-val most már csak a túlvilágon találkozhat. Riddel nélküle fogja leélni az életét. Évtizedekre megkárosította a lányt, akit szeret. Karsh senkivel nem tud őszinte lenni, míg ezt el nem mondja a lánynak.

Hiába számol Riddel a túlvilággal: az élők világában is a legtöbbet kell gyógyítaniuk, az a legjobb, ha nem jön létre tartós kár.

Riddel-t most Karsh feladata védeni. Ezzel törleszthet Dario-nak. Csak úgy védheti Riddel-t, ha tiszteletben tartja a lány választását.

Függetlenül attól, halála után Dario vagy bárki más felelősségre vonná-e.

Fontosabbnak tartja, hogy Riddel hagyja védeni, mint hogy a lánynak mindent elmondjon.

Évek óta nyomasztja, ami történt. Megalapozottan vádolja a múlt? Ha ez neki kérdés, akkor nem akart rosszat... de dönthetett volna úgy, hogy előrelátóbban készül fel.

Ezért kell elkerülni azt, amiről tudják, hogy rossz. Maradandó kárt okozhat. Ha szembe kell nézniük vele, a legjobban fel kell készülniük és teljesen felelősségteljesen kell kezelniük a vészt. Most még ez se volt elég...

Karsh rádöbbsent: el kell mondania, mi történt, ha cselekvőképes akar maradni társaiért. Már tapasztalták, hogy tartósan védi őket.

Nincs miért késlekednie: evezés közben elmondja nekik.

...

Csak remélhetik, hogy Fargo hajója sértetlen és nem sodródott el. *Meglátták a hajót a part közelében.*

Csónakba szálltak, maguk mögött hagyták a szürke sziklából tornyosuló szigetet...

Serge háta mögött Radius óvatosan, de tiszta bizonyossággal megszólalt. *Serge megfordult, s látta: Karsh evez a mester mellett.*

- Mindenki saját lelki minőségéért tud elsősorban felelősséget vállalni. Ha nem elméleteknek és emberek elvárásainak felel meg, hanem saját támogató érzelmeit gyakorolja, akkor lesz egészséges, így tudja majd társait is segíteni.

Aki egészséges lelkű, elsősorban azt mérlegeli, mivel árt és mivel segít. Emiatt tud nehézséget vállalni társaiért. Akit bármely felszínes céllal rávettek ennek feladására, annak elvették az alapvető támogató kapcsolatait, az egészséges érzelmeikkel töltött életét, élete értelmét.

A természetes kapcsolat nem intézményesített, még ha szükségessé is teszi a szakértelem összeadása, hogy idegenekkel működjenek együtt. Akinek érzelmeit tönkreteszik a káros eszmék, azt érte kisebb kár: a szervezetek károkozása csak burkoltan látszik, de akik békében élnek vele, azonosulnak a gaztettekkel.

Nem attól kapod meg lelki békédet és lényeglátásodat, hogy a fennálló hatalom intézményei minek minősítenek. Azon kell gondolkodnod, ami a szemed elé kerül, akár mítoszok formájában.

Te döntöd el, követed-e érzelmeid, még ha nem is uralod őket teljesen. Láthatod előre a legkevésbé káros utat és követheted. Ha például altatót kapsz és nem te döntesz cselekedetedről, nem lehet érte számonkérni.

Tetteid kimenetelét a körülmények legalább annyira meghatározzák, mint erőfeszítésed: hűség és kitartásod számít, nem az, sikerre jutsz-e.

A küldetés terhe

A Sárkánykönny már náluk van... a Vipera Kúriában megszerzett térképet áttanulmányozták a csónakban, a térkép mind a hat sárkány lakhelyét jelezte... ezek közül néhánynál „a másik világban” felirat állt. A feljegyzések alapján a Vipera-ház tagjai tudnak az eltérő világokról, amik esetleg több mint három dimenziós térből állnak.

Úgy tűnik, elindultak a Sárkányok ereklyéinek megszerzése felé... de mindent meg kell tudniuk a Sárkányokról, amit lehet.

Guldove útbaesik. Kikérdezik a Sámánt a sárkányokról.

De nem kutathatnak sokáig... elég eredményesnek kell lenniük, s ehhez időben be kell érniük Lynx-et.

Csak így menthetik meg Kid-et. Meg kell hiúsítaniuk, hogy Lynx végbevigye tervét az Éden Tengerének közepén.

Nem ismerik útjuk kimenetelét. De be kell gyűjteniük a tudást, csak így derül ki, mit kell valójában tenniük. ...Guile átgondoltan, komor határozottsággal szólt.

- Guldove sámánja. Hozzá kell fordulnunk, hogy megossza velünk, ami a sárkányokról a szigetcsoportunkon fennmaradt.

Mindenképp sikerre kell vinniük küldetésüket, ezt a sámán nem változtathatja meg... fenyegetéstől talán nem kell tartaniuk. De együtt kell működniük, hogy válaszokat kapjanak. A sámán számára más témák adnak okot sietségre.

Társaik belátták, hogy a sámán nélkül túl nagy kockázatot vállalnak... Fargo hajójával Guldove felé vették az irányt.

Meglátták az oszlopokra épített sátorokat magasodni a tenger felett...

Serge emlékezett, milyen volt Steena sátra a másik világban. Zárt helyre lépnek be, de többen vannak.

Nem látják előre, e világ sámánja segíteni fogja-e őket. Más lehet szándéka, még ha hasonló is tudása.

Kérdés, az önkényes formaságokat mennyire helyezi a megértés elé.

... Nappal érkeztek, akadálytalanul kikötöttek... az örök egyszerű utazóknak nézték őket. Serge látta a sátoertnyot, ami a másik világban a sámán lakhelye... a létrákon azonnal felé indult...

Felértek a magasban ingó hídra. A sátor nyílásánál ór állt.

- Ez a Sárkányemlékmű, Direa Sámánő lakhelye. Tisztelettel tudóan viselkedjenek!

Belépnek a sátorba, füstölők illatát érezték.

Steena olvasott egy asztalnál, segédje, Direa a tekercseket rendezgette a polcokon.

...Serge nem látott jobb megoldást: elmondta történetüket: egy időre másik világba került, barátját Lynx elragadta, s a szigetcsoport pusztulásához vezet, ha a Végrehajtó elér az Éden Tengerének közepéhez.

Vipera Nagyúr könyvtárában is tudtak több világról. Steena is hallott róluk a másik világban. Ez a sámán is komolyan veszi őket, ha beszámolnak útjukról.

Steena komoran, de segítőkészen gondolkozott... a távolba révedt.

Mérlegelve, átgondoltan válaszolt. Csak a jó lépéseket akarja elősegíteni.

- El Nido szigetvilágát korok óta annak a térségnek hívják, „ahol a Sárkányok alszanak”. Egyes szigeteket sárkányok után neveztek el, s a sárkányivadékok sok eszközét és romját megtalálták már. – áthatóan, de zárkóztan végignézt rajtuk. - Talán ti is belebotlottatok a múlt örökségébe. Négy sziget a leghíresebb: a

Lombsárkány, a Földsárkány, a Vízárkány és Marbule szürke sárkányának szigete. E szigetek sárkányai vannak a mi világunkban.

A Sárkányerőd tőlünk keletre, egy vulkánban magasodik. Ez azon kevés romok közé tartozik, amik még működnek. Talán ott is megtudtok a sárkányokról olyat, ami segít utatokat jól bejárni.

Mindent becsüljete meg, bármelyik világból szereztétek. A másolat eltér az egyedtől.

Imádkozok, hogy a hat sárkányisten vezesse utatokat!

Ha megszereztétek a hat ereklét, gyertek vissza, és megkapjátok a további eszközt, ami az Éden Tengerére vezető Gyöngykapu megnyitásához szükséges.

...

Serge tudja, lelkében kikhez tartozik. Ezért látogatja végig a Sárkányokat. Célja nyugalmat és kitartást adott.

Akkor lesz elégedett, ha eljut társaihoz. Az örök életből szemlélve csak rövid ideig van távol tőlük. De nem hagyja szenvedni őket. Amint lehet, visszatér hozzájuk.

Nézte a szeles tengert, a nap egyhangúan sütött a sós párákat szóró vízre...

A Földsárkány szigetére tartanak...

Soha nem tudja, rátalálnak-e a következő Sárkány szigetére. Ott van-e a Sárkány.

A Földsárkány szigetéhez közelkedve élettelen homokdűnéket láttak.

Földszíni sátrak álltak a parton... Porre zászlók lobogtak fölöttük.

Nem fordulhatnak vissza, de azonnal meg kell beszélniük, mit tegyenek...

Guile átgondoltan, zengő hangon szólt.

- Serge Lynx-nek látszik. Ő hitelesen vezethet minket. – elkomorodott. - De készen kell állnunk a harcra... mindenképp ki kell tudnunk vágni magunkat, és védenünk kell a sérülteket.

Serge maga elé meredt, próbálta felmérni a helyzetet.

- Már látnak minket: nem kerülhetjük el a tábor. Megpróbálok híreket szerezni.

...

Partot értek a tábor közelében.

Kiszálltak a hajóból.

Csak remélhetik, hogy a katonák még nem támadtak rá a sárkányra.

Serge a tábor széléhez vezette őket... amint bejelenti érkezését, tovább indulhatnak a sárkány után.

A tábor szélét őrzők a parancsnokhoz küldhetik őket... nem tudja, az expedíció vezetője Lynx-nél magasabb rangú-e. De nem tiltakozhatnak, ha a táborba hívják őket... annyira nem lehet sürgős küldetésük, hogy a kölcsönös jelentésre ne legyen idejük.

...Mire a tábor széléhez értek, a parancsnok már tisztelgésre készen várta az admirális egyenruhát viselő Fekete Párducot.

Serge röviden fogadta tisztelgését, s azonnal a lényegre tért:

- Sárkánnyal találkoztak a környéken?

A parancsnok kimerülten maga elé meredt, lemondóan szusszantott.

- Nem... de a Parancsnokság begyűjtötte a szigetcsoporton felkutatható legendákat, a Vipera Udvarház könyvtára régi feljegyzéseit is. A leírások említik, hogy Sárkány él a szigeten.

Serge zárkózottan nézett rá... ösztönösen nyugodtan szólt.

- Van nyomuk rá, merre lehet?

A tiszt enyhén bólintott.

- Találtunk egy barlangrendszert, ami az állatok számára védelmet jelent. Most is figyelni néhány emberünk. – két homokdomb közé mutatott. - Arra érdemes keresni.

Serge bólintott, ruhája komoran suhogott... nyíltan a parancsnokra nézett.

- Odamegyek csapatommal.

A tiszt bólintott, s váltakozó ütemben fütttyentett.

...A dombok közül ütemes jelzés volt a válasz.

Serge kimérten, de hálásan bólintott.

Már nem veszélyes megközelíteniük a barlang őreit.

- Köszönjük.

Társait azonnal az árnyékos mélyedés felé vezette... a déli nap tűzött rájuk.

A dombok között széles víznyelőt láttak meg... a közelében sátrak álltak. Tetejükön Porre zászlók lobogtak.

Szürke ruhás tiszt és két katona közelített feléjük...

...Serge nem ismeri a rangjelzését, de ezt el kell titkolnia...

- Lynx Nagyúr! – a tiszt lelkesen üdvözölte. – Köszönjük, hogy segíti küldetésünket!

Végigmutatott a szakadékon.

- Ez a kráter föld alatti csarnokba vezet. Néhány emberünk odalent kutat.

Csak kapitány vagyok, de el kellett olvasnom a Vipera Ház feljegyzéseit. A helyiek a Földszarkány Szigetének hívják a szigetet. De úgy is nevezik, a Föld, ahol a Sárkányok Alszanak.

Sárkány hosszú korokon át is aludhat, észrevétlenül. De sehol nem találtunk rájuk. Szerintem az a lény csak a legendákban él.

A Kapitány határozottan, komoly figyelemmel pörgette szavait.

- Teljeskörűen kutatunk, de ennek is van veszélye: jó néhány emberem alatt megnyílt a homok az elmúlt napokban... a süllyedő homok mindig ugyanabba a barlangrendszerbe vezetett. Ezért tudtuk embereinket kimenteni. De a járatok egy része beomlott, egyelőre nem tudjuk az egész hálózatot bejárni. Azt javaslom, maguk se menjenek a sivatagba. Ha a járatokba esnek, megint a leggyorsabban át kell törnünk a beomlott alagutakon, hogy kiszabadítsuk a csapdába esetteket.

Serge tudta: ha máshol nem találják a Sárkányra, a távolabbi barlangokhoz kell menniük, s azokba a sivatagon át juthatnak be! Mindenképp meg kell találniuk a Sárkányt... Az ereklyét el kell vinniük, mielőtt a Porre katonák észreveszik. Ha hatáskörökről vitáznak, lebukhat, s könnyen veszít. Reméli, az eszköz elég kicsi és könnyen elrejtik csomagjaik közt.

- Az embereim jelenleg három nyílásból hordják el a köveket, de ez eltart egy ideig.

Guile halványan elmosolyodott... Serge felé lépett, s röviden meghajolt.

- Az egyik járatot gyorsan áttöröm, ha parancsolja, Nagyúr.

Serge bólintott.

A tiszt lelkes mosoly suhant át, s a mellette lévő katonához fordult.

- Vezesse őket a legszélesebb járatához. – Serge felé fordult. – Ott van a legtöbb esélyünk további kiterjedt barlangrendszerbe jutni.

A katona tisztelgett, s vezetni kezdte Serge-éket lefelé a víznyelő széléln, deszkákkal megerősített ösvényeken haladtak...

Leértek a víznyelő aljára, vezetőjük a szakadék túlsó fala felé indult...

A katona balra mutatott.

Homokszínű sziklákat láttak... talán egy agancsos elefánt szobrának két darabját.

- Látják azt a szörnyet? Mozdulatlan, mint egy szikla. Szikánynak hívjuk. Addig nem támad, amíg nem mennek a közelébe.

De több tonnás a súlya. Robbanószereink is alig tudták megölni.

Serge csak remélheti, hogy nem a Sárkányt ölték meg... de ha egy nagytetű lényre rátaláltak, több is élhet a szigeten.

A katona elgondolkodva maga elé meredt... óvatosan szólt.

- Ezt a lényt én öltem meg robbantással, az általam kevert robbanószert kellett használnom hozzá.

Zsebéből barna zacskót húzott elő.

- Maguknak is adok a porból, szükségük lehet rá.

Serge hálásan bólintott. Átvette a zacskót.

A katona szusszantva elfojtotta nevetését... hangjában bizalom jelent meg.

- A táborban mindenki elismeri a keverék erejét.

Elértek a sziklafalhoz, vezetőjük jobbra fordult... magas, széles járatok mellett haladtak el, az egyikben fáklyák égtek... a katona befordult a járatba, a fáklyákat követve a legszélesebb folyosón haladt...

A járat végében kötörmeléket láttak meg.

Két tűzszerész a köveket vizsgálta, mellettük fekete jeleket festettek a járat falára.

A katona megállt, s halkan Serge-felé fordult.

- Itt kell majd robbantanunk.

Guile előrelépett, elővette rézpálcáját...

másik kezével elengedte ezüstpálcáját, az a rézpálca intésére átsuhant a levegőn... be a kövek közé.

Guile határozottan szólt, hangjában konfrontációra kész féltés hallatszott...

- Forduljatok el és takarjátok el szemeteket.

Serge azonnal hallgatott rá, körülötte ruhák suhogtak, de utána csak a fáklyák sercegését hallotta...

Guile intett pálcájával, a kövek közül éles fény tört elő, s a kövek porrá váltak... körülöttük a járat vörösen izzani kezdett, majd kihűlt...

... Guile a mennyezetet figyelte: sikerült megolvasztania a kőzetet, most ismét lehűtötte, hogy szilárdvá váljon... már semmi nem esik a járatba.

Átható elégedettséggel szólt:

- Kész van.

Társai körülnéztek, a tűzszerészek lassú mozgásokkal előreléptek, szünet nélkül a járat falait figyelték...

- Nagyon köszönjük a segítségüket. Várják meg, amíg végzünk, s maguk is átmehetnek.

A tűzszerészek levettek egy fáklyát a falról és elindultak a járatban... a fáklya fénye távolodott, homokszínű csarnok izzott fel a folyosó végében...

a csarnok sötétbe borult, a fáklya ismét közeledett...

a tűzszerészek felszabadultan haladtak Serge-ék felé.

Némán intettek.

Vipera Nagyúr levett egy fáklyát a falról, s vezetni kezdte társait... maguk mögött hagyták a tűzszerészeket.

A járat egy homokkal borított barlangcsarnokba vezetett.

A falakról víz csepegett.

Riddel feszülten, erőfeszítésre készen körülnézett.

Harang alakú kőfalakat látott... a járatok kiszögellésekről, elérhetetlen magasban folytatódtak.

- Zsákutcába értünk. – hangja visszhangzott a csarnokban.

Fargo keserű figyelemmel, válaszokra vágyva nézett körbe.

- Ez természetes képződmény? Nem tűnik romnak, de homok az alja.

Riddel unottan, de zaklatottan kitört.

- Fölösleges itt időznünk. Máshol van a Sárkány. Forduljunk vissza.

Serge halkan szólt, próbált teljeskörűen figyelni.

- De a víz a csarnokot alkalmassá teszi, hogy hosszan pihenjenek itt állatok.

Úgy érezték, morgó hang szól hozzájuk... de nem volt biztos, hogy fülükkel hallják.

Ti, akiket a sors köt meg... milyen hatalmat kerestek?

Egy magas járatból FÖLDSZÍNŰ, SZÁRNYAS LÉNY UGROTT A HOMOKRA.

PTERANODONHOZ HASONLÍTOTT, DE HARCI GALLÉRT NÖVESZTETT.

Elérkezett az idő. Átadom hatalmam azoknak, akik a Sors örök láncát akarják megtörni.

Mit kerestek?

Serge elszántan nézett rá...

Ő a Földsárkány!

...harsányan szólt:

- A Sárkányisten áldását.

Keressetek a Sárkányok áldását, hogy átkelhessetek a Holt Tengeren. Ehhez meg kell törnötök a Sors Láncait. Emberekként felkelnétek a Sors Istennője ellen?

Akkor győzzétek le a próbát, amit elétek állítok!

...Serge-ék sose küzdöttek ilyen gátlástalan ellenséggel

...vagy ha korábban megtették, most ismét teljes erejükbe telik, hogy életben maradjanak

...megszűnt számukra a szomjúság, a hőség, saját gyengeségük

... gond nélkül idézték meg a legerősebb elemeket

a Sárkány váratlanul felrepült, az egyik sziklaszirtre szállt.

...Riddel szíve eszeveszett tempóban vert, látta: Glenn kifulladásra, eszelősen figyel a Sárkányt...

A földsárkány felüdülten nézett rájuk.

- Jól küzdötök, emberek. – *szavaiból frissesség áradt.* - Erőtök arra utal, méltóak vagytok, hogy átadjam hatalmamat. Vegyétek, s mielőtt használjátok, imádkozzatok majd a harmóniáért!

Intett első mancsával

Harle azonnal harcállásba ugrott...

az egyik sziklaszirtról apró, ragyogó réztárgy lebegett feléjük... körmintás érme.

Serge kinyújtotta felé a kezét, *érezte, a tárgy nem forró...*

De erős, sárga elem sugárzik belőle. Kezébe zárta, s az érme nem ártott neki.

- Ahogy a többi sárkány, én is figyelemmel kísérem sorsotokat, hogyan küzdötök életetek során és hogyan fogadjátok a halált...

Riddel azonnal megfordult, haragosan intett társainak és a kijárat felé vezette őket...

Serge tudta: meg kell mentenie Kid-et, vissza kell jutnia Anyjához és Leena-hoz... Poshul-t se hagyhatja magára... de védenie kell társait, akik most segítik.

Ő, Glenn és Guile háttvédként figyelte a Sárkányt, míg társai visszavonultak a járatba... Vípera Nagyúr az utolsók között távozott, de sietnie kezdett, hogy minél hamarabb védhesse a folyosóban haladókat... és Riddel-t.

...

...pihenésre van szükségük, de a Porre táborban nem szállhatnak meg...kimerülten hagyták, hogy a szigetek közti áramlatok sodorják hajójukat...

Serge tapasztalta: társai folyamatos döntésükkel tartanak ki mellette. A jelenben biztosítják a jövőt. Csak addig teszik, amíg korrekten járnak el egymással... reméli, külső fenyegetés nem fogja elriasztani őket.

Megpróbálják megmenteni a szigetcsoportot. Csak a célját tudja, de azt nem, sikerrel járnak-e. Akkor is ezt az utat jelölte ki számára a tisztesség.

Legutóbb hűvös, csepegésektől visszhangzó cseppkőbarlangba jutottak.

A barlang végében élénk hang mordult.

- Tudom, mit kerestek.

A Lombsárkány érdeklődve beszélt hozzájuk, majd játékosan, de halálos erővel feléjük csapott farkával...

Csak remélhetik, hogy az összes sárkányt megtalálják... időnként fel kell töltődniük, de csak az a biztos, amit már véghezvittek.

Bármelyik sárkánynál erejüket meghaladó próbával kerülhetnek szembe.

Amikkel idáig szembesültek, előre látták... nem adott okot társaiknak, hogy újragondolják, vele tartanak-e a küldetésben.

Nem tudják, hol tart Lynx. Serge társait a bolygó megmentése foglalkoztatja... de neki ki kell szabadítania Kid-et. Csak akkor biztos, hogy Lynx nem árt neki.

Reményeik szerint elég a Sárkányok erekléit megszerezniük, hogy eljussanak az Éden Tengerének közepéig. De ha másra is szükségük van, időben ki kell derülnie.

A vízsárkányról is csak remélhetik, hogy nem akar harcolni velük.

...Már most kimerültek... Óriási rák őrizte a Vízsárkány Barlangját. S amint átléptek a vízesésen, a Sárkánnyal kerültek szembe.

Szeme és bőre világoskéken izzott, a barlang tetejének nyílásain a nap fénye szűrődött be. Átható hangon, tettekre szorítva figyelemmel szólt hozzájuk.

- Tudom, miért jöttetek.

A Vízsárkány komor határozottsággal szólt, de lelkes érdeklődés érződött hangján.

- Eljött az idő. Átadom hatalmam azoknak, akik megtörnék a sors végtelen láncát. ... Mit kerestek?

A fekete párduc tekintetén zárkózottság és remény érződött.

- Az alvó sárkányok hatalmára van szükségünk, hogy átkeljünk a Holt Tengeren.

Kihívjátok magatok ellen a Sors Istennőjét? Akkor teljesítsétek a próbát, amit adok.

...Itt is kudarcot vallhattak volna. Ha meghalnak, nem teljesíthetik küldetésüket. Az élőknek nélkülük kellene boldogulnia.

A Vízszárkány még lihegett... kimerülten, elismerően nézett rájuk.

Átgondoltan szólt:

- Gratulálok, emberek. Erőtök alapján úgy tűnik, károkozás nélkül tudjátok majd használni hatalmam. Imádkozzatok, hogy a Sárkányok hatalmát keretek közt tudjátok tartani, s ne ronszatok ártatlanokra.

Figyelem majd, merre változtok életetek során. Sok irányváltást tehettek, de ha rátaláltok az egészségre és figyelitek hatását, nem tértek le róla ismét. Növekedni fogtok.

...Azonnal visszaindultak hajójukhoz és elhagyták a szigetet... csak a nyílt tengeren vannak biztonságban. Megnézték a Könyvtárból szerzett régi térképeket, a Szürke Sárkány fészket jelzi legközelebb, Marbule néptelen felén, egy barlangban.

Mikor rátaláltak, reménykedve néztek rá. Ősi lényt láttak, szemeiben tudás izzott... és távolságtartás.

Intenzíven, érdeklődve nézett rájuk, hallották, amit gondolatokkal üzent.

- Sokáig aludtam, de még álmos vagyok... nagy szükségem van az edzésre. Erre használlak titeket.

Ugyanúgy áll hozzájuk, mint a Földszárkány. Teljes erővel küzdeniük kell az életbenmaradásért, de remélik, hogy csak rövid ideig.

A Sárkány nem ígérte meg, hogy átadja az erekljét. Ha véletlenül megölik, nem mondja el, hová rejtette.

Az életükért kell küzdeniük, de figyelniük kell, hogyan támadnak... erővel kell visszaverniük a Sárkányt, de uralniuk is kell a helyzetet.

...Végül a Sárkány döbbsenten felrepült, szárnyaival verve lebegett... nem csapott le.

Csodálkozva, tisztelettel nézett rájuk.

- Köszönöm. Ez felfrissített.

Tömör, fekete érme szállt fel az egyik szikla mögül... nem fénylett, s amint ránéztek, könnyebben, józanabban mérlegeltek.

Guile óvatosan Serge-re nézett, s határozottan elé lépett.

Kinyújtotta kezét az elemért.

Serge még a Fekete Végrehajtó testében van, ne azonosuljon a fekete elemmel.

Serge nézte Guile-t és tudta, hogy a mágus nem használná ki... sejteni kezdte, miért téríti el tőle az érmét.

...A nyílt tengert se ismerik: ott is bármi rájuk támadhat. A jövőt se ismerik, csak terelni próbálják az eseményeket a Sárkányok felkeresésével.

A barlangok megbolygatásával másra is hathatnak... az emberiséget próbálják megmenteni. De ez az érdeke a teljes Teremtésnek?

A világban ciklikusan új dolgok jönnek létre... és régiek eltűnnek. De a teremtés értékes tárgyai és tájai előhívhatóak maradnak, a lelkek halhatatlansága se sérül.

Még két sárkányt kell találniuk, s ehhez a Másik Világba is át kell kelniük.

Serge érezte: még mindig rájuk nehezedik küldetésük súlya, hiába próbálnák siettetni, hogy túl legyenek rajta.

Kitartónak kell lenniük, s ehhez időnként fel kell tölthetniük. Ha sekély parthoz érnek, váltaniuk kell egymást az evezésben.

Elhagyhatná társait, meghiúsíthatná az emberiség megmentését.

Tartozok Anyunak ... Leena rajongva figyel rá Opassa partján... Kid elszántan ront a három páncélosnak a magasba kinyúló sziklán... nem mehetek tönkre erkölcsileg.

Társai se hagyják cserben. Nem tértek le a számukra kijelölt helyes útról.

Serge-t keserű határozottság bátorította.

A túlvilágra kerülve is azt várnák tőlem, maradjak tisztességes.

Előbb-utóbb túl lesznek küldetésükön, az az idő is elháríthatatlanul eljön. Addig elvárhatóan jól kell teljesíteniük.

...Serge a gondolatra megkönnyebbült: már a legtöbb Sárkányon túl vannak!

Időnként mindenképp pihenniük kell.

Marbule partja mellett suhantak el... felbukkant előttük a színes üdülőhajó.

Serge azonnal figyelmezteti társait: az evilági Fargo hajója hadihajójuk másolata.

Fel kell készítenie a kapitányt: elmondta, mit tesz másolata ebben a világban.

A partmenti őslakosokat a nyomorban hagyja. Egy részük szinte rabszolgaként dolgozik Fargo hajóján, hogy segítsék szigeten maradt rokonaikat. A régi őslakosok szellemei elszántan támogatnák utódaikat. Ha valaki éjszaka kinéz a szigetre, szinte érzi, ahogy a lelkek kötődésük által hajtva, keserűen keringenek.

A kapitány vendégei pénzéből Marbule lakosait is felemelhetné. Ehelyett a szegényebb látogatóit is adósságcsapdába csalja.

Gyógyítás és béke

Serge-t hallva Fargo egyre komorabbá vált... indulat izzott szemében, de folyamatosan mérlegelt, figyelte a tengert és az evezőgépeket felügyelő társait.

Halkan szólalt meg, előrelátóan.

- Fargo? Ebben a világban? Most rögtön helyrezökkentem.

Serge érezte, amint forróság önti el: Fargo miatta halasztja későbbre az Éden Tengerére a belépést.

De Fargo nélkül kockázatos hajózniuk. A kapitánynak fontos Marbule, meg kell várniuk, amíg sikerül helyrehozni. Segítenek neki küldetésében.

Nélküle eddig se jutottak volna el.

Greco döbbsenten morgott.

- Egy kapitánytól nem ezt vártuk! Egy kalóz pedig nem teheti meg.

Guile átgondoltan szólt, visszafogottan.

Bocsánatkérés és kötelességtudat érződött hangján.

- Nem mi okoztuk a sziget nyomorát. De szembesültünk a döntéssel: segíthetjük helyrehozását. Nem követel túl nagy áldozatot azok rovására, akiknek többel tartozunk.

Ha cserbenhagyjuk őket, az is döntésünk, hiába nem jár cselekvéssel.

Képességeink alapján könnyen segítünk. Akkor látjuk jól, ha támogatjuk fejlődését.

Nem gázolhatunk át senkin csak azért, hogy küldetésüket teljesítsük. Azzal maradunk tisztességesek, ha helyrehozzuk Marbule-t.

Serge látta: rá kell szánnia az időt a sziget meggyógyítására, hogy jó erkölcsi szinten térjen vissza Anyjához, Leena-hoz, Kid-hez... és saját falujába.

* * *

A Legyőzhetetlen dokkolt a Zelbess mellett.

Két lándzsás, színes ruhás őr jött ki eléjük.

- Üdvözljük Önöket Marbule hajóján, bevételünkkel a félembereket karoljuk fel. Minden fajta látogatót szeretettel fogadunk.

Fargo komor határozottsággal előretört...

Ismeri a hajót. Tudja, hol keresse a kapitányt.

...az őrök döbbsenten néztek, talán a kapitány testvére látogatja meg őket...

Végighaladtak a hajón, mindenki tisztelettel nézett Fargo-ra...

Elérkeztek a kapitányi lakosztályig.

Fargo összeszedte magát, berontott, társai követték...

A Zelbess kapitánya ugyanolyan ruhában térképet nézett a kanapén, Fargo határozottan rámutatott.

- Hé te, szárazföldre horgonyzott!

A Zelbess kapitánya döbbsenten nézett rá, elhalóan szólt.

- Te... én vagyok?

Harcra készen megfeszült.

Fargo átütő erővel háborgott.

- Ne is hasonlítsd magad hozzám! Nyavalygó hercegnő vagy, Fargo! Szánalmas! Én is válhattam volna egy hájas lustasággá, mint te! Tudok a tervről. Ezzel a hajóval és Nikki hajójával végighaladunk Marbule partja mellett, elárasztva a szigetet az előadás dalával. Amint felébrednek az álomszellemek, egyenként legyőzzük őket.

Elkomorult, majdnem könnyezett: itt is rég megvalósulhatott volna az álom.

A kapitány kimerülten, fájdalmasan távolra nézett.

- A hajóm... Zelbess... már nem tud útra kelni. Nem tudom irányítani.

- Ki kért erre? – Fargo dühös megvetéssel az íróasztal mellé lépett, a hangot továbbító fémcsőhöz. A kapitány döbbsen nézte. - *Figyelem, legénység! Hajónk neve ettől a perctől Legyőzhetetlen! Elindulunk Marbule körül, minden szolgálati helyet töltsétek be!*

A kapitány tudta: nem módosíthatja a parancsot, mert szétesne a rend.

De nem dönthet arról, mi sikerülhet.

- Hiába...

Fargo kíméletlen határozottsággal, de bátorítóan nézett rá.

- Meglátjuk.

Az ajtó felé indult....

Felvezette társait egészen a fedélzetig. A hajó kapitánya velük tartott.

Kiléptek a nyikorgó deszkákra.

A legénység a korláthoz tolta a nyugágyakat és a napernyőket, a vendégek elvonultak. A matrózok magukhoz vették a hajózáshoz szükséges eszközöket.

Fargo-t lelkesedés és cselekvő düh árasztotta el: ismét átéli, amit sok évvel ezelőtt megtett.

- Gyerünk, mindenki! Visszaszerezzük Marbule gyönyörű szigetét!

- IGEN! Csináljuk!

Marbule nem olyan lesz, mint régen, de legalább élni fog. Olyan lesz, amilyené válhat.

A korláton túl látták: a félemberek beleeresztették a hajótestből kilógó hatalmas evezőket a vízbe. *A gőzgép a hajó gyomrában sisteregve zakatolni kezdett.*

Tompán meghallották a mélyből a félemberek ujjongását:

- Húzd, motor! Húzd!

Az üdülőhajó kapitánya halkán, döbbsen nyögött:

- Ho... hogyan?

Fargo komor tekintettel ránézett. Cselekvésre kész erő látszott rajta.

- Nem tudod? A hajó vágya, hogy hazatérjen. Ez elég erősen hajtja, hogy működjön.

A kapitány keserűen nézett maga elé volt... önvád hajtotta.

- Hogyan működünk együtt a félemberekkel? – reményét veszelve, élettelenül meredt a semmibe.

Fargo szilárd meggyőződéssel válaszolt.

- Előadják a koncertet, mert szeretik Marbule-t. Bármit is tettél velük.

Amint elérjük Marbule-t, Nikki csapata elkezd a koncertet. Amit lehet, meg kell tennünk, hogy megnyugtassuk a lelkeket.

Serge-ék kapitányára emlékkép tört rá, lesulytotta amit látott...

Erőt vett magán. Visszafogottan, de meggyőződéssel szólt.

- Annyi idő után, Fargo... észhez tértem. Épp ideje, hogy te is ezt tedd.

...

A gépházban a Falu Bölcse lelkesen szólt a falusiakhoz, akik a gőzgépek felügyeletéhez gyűltek össze:

- Úgy tűnik, végül nekiállnak! Népem, Marbule körül hajózunk! Ideje akcióba lépnünk!

A hajó a szigetről kiemelkedő sziklákat elérve lehorgonyzott.

Hideg, rémisztő szelek fújtak a szárazföld felől.

Megvárták, amíg leszáll az éj.

Nicki emlékezett: kitartó jóindulattal terjesztheti a lelki egészséget, miközben fenntartja az erényt.

Arra kell fókuszálnia, ami lelki békét ad, így hathat az egészség felé. Lelki egészségét kell fenntartania, hogy terjessze. A külvilágtól függetlenül.

Önállóan kell keresniük a lelket, függetlenül az uralkodók kategóriáitól.

Mindig jobban kell lekövetniük a természet rendjét. Az számít, ki vizsgál óvatosabban, megalapozottabban. Támogatása és türelme a fontos, az érvek bármilyen irányba mehetnek.

Ha a Teremtő hajtja, bármilyen jó hatást képes adni bármeddig. A körülmények nem számítanak.

Törekvésére figyel, nem az eredményre.

Kórus és zenekar hangzott fel, a kapitány fia, Nicki kilépett a hajóorrhoz.

Sodródik, a tengeren hanykolódik... hány álmat ébresztettem fel? Mennyi gyász múlt el?

Elmúlnak a napok, amikor a győzelem jelentette a kincset... a tegnap barátai a holnap ellenségeivé válnak... így telnek a napok árulással és ellenségességgel telve... amint valaki elér a csúcsra, csak lefelé zuhanhat...

Minden elveszett... a győzelmet fényező rengeteg sérülést eluralta a fájdalom... ez lenne a Narwhale-sírja, amit a tenger rejt?

Három lány lépett fel a partmenti sziklák tövéhez, kék, zöld és lila ruhát hordtak. A lila ruhás kilépett a sziklasírt csúcsáig.

Nicki fásultan nézte a partot.

Hol vagyok? Látom, egyedül. Akik sorsomra jutnak, csak a sivatagban részesülnek.

Kilépett a hajóorra.

Azok árultak el, akikben bíztam. Már nem a barátaim, akikkel megosztottam álmaim... egyedül vagyok, senki se szeret, hogy megosszam vele gyászom...

A lila ruhás lány megszólalt.

- De itt...

Valaki szólt?

A lány lelkesen intett felé.

- Itt!

Te vagy? A drága megmentőm?

- Igen, harcedzett tengerész!

Nem csak szűz vagy, de hableány is?

- Meglep?

Csak a magadfajta segítene egy olyan emberen, mint én. Tiéd örök hálám, te vagy a tenger édes sziréne...

- Helyénvaló szavakat szólsz. Miért keseregsz itt egyedül? Hol szerezted sebeid, amik most uralnak?

Ez túl szomorú történet, hogy az egészség hírnökének, mint te, elmeséljem...

- Ha nem akarsz erről beszélni, nem erőltetek. Inkább megkérdezem, milyen világból jöttél?

...

- Elég. Ennyiből megértem... rettenetes történeten mentél keresztül. Nem kell örökké küzdened. Világod nélkülöz minden örömet.

Örömet?

- Drága tengerész, halld az éneket, ami a legjobbat teszi veled! Ez tiszta dal egy távoli világból, amit társaim nem ismernek...

Dal? Énekeket nem ismerek... hogy értenéd gyászomat, poszeidoni nimfa? Engem nem gyógyíthat, ami nem ismer!

Kifosztott, szerencsétlen ember vagy. A dalok gyógyítják a lelkeket... ha valaki szomorú, a dalok zárják körbe ápolva... s aki boldog, megosztják örömeiket a dallal. Ez az énekek lényege!

Szóval így gondolod. Nekem az énekek semmit nem jelentenek. Rég elfelejtettem, hogy kell nevetni és és sírni.

A lány átütő dallamra váltott.

Erre emlékszem! Valahol hallottam, korokkal korábban! Látom a rettenetet, amibe kerültem...

A titokzatos dallam meleg fénnel von körül...

Ezt a dalt mindenki megbecsüli szigetemen, nemzedékről nemzedékre adják ott tovább. Szíved mélyére hatolt, pedig azt hitted, nem ismersz dalokat...

Ígérj meg valamit! Viszonozd dalomat, s énekeld el ugyanezt a dalt nekem!

Várj! Erre nem vagyok képes!

A nem tudom, és a nem fogom eltér. Ígérd meg, hogy ezt az egy kérésedet teljesíted!

Várj! Ne menj el!

A színpad elsötétült.

Nikki gitárral fellépett egy kiszögellésre. Fény sütött rá.

Ahogy gondoltam. Nem vagyok képes ilyen zenét előadni.

Gondtherheltnek tűnsz! – két lány hangja a mélyből, láthatatlan sötétből szólt. - Ki vagy te? Nővérünk nem jön elő, amíg nem énekelsz!

Kérlek titeket, tanítsatok meg énekelni!

A zene és az ének nem tanítható. Te magad kell, hogy érezd.

A fiatalabb lány határozottan biztatott:

„Először próbáld eljátszani a fődallamot!”

...

Borzalmas. Nincs benne érzélem.

Nem kell pontosnak lenned, amíg kifejezed érzelmeid. A szavak önmagukban nem kapcsolódnak szíved gondolataihoz... éreztesd hangszereddel, mit akarsz átadni!

...

Így már jobb. Egyre jobb!

Jólelkű ember vagy. Érezzük a zenéből, amit létrehozol!

Ráérezte! Egyre élvezhetőbb!

A harmadik lány fényes sziklacsúcsra lépett.

Milyennek tartod?

Ez gyönyörű! Megérinti lelkemet minden hangjegye!

Ha ismét maga alá gyúrne a gyász, emlékezz vissza erre a dalra, és erre a percre... amikor szívünk ugyanazt a ritmust követte... és tudd, hogy énekünk örökké folytatódik!

Nézd! A csillagok az énekünk szerint hunyorognak! A világosabb Diarmuid csillaga... mellette Grania fénylik halványabban... mi tengerészek e két csillag alapján irányítjuk hajóinkat!

Nagytudású ember vagy! Én nem ismertem a csillagok neveit. Csak ékszernek látom őket az éjszakai égen...

Most döbbenek rá, hogy a csillagok ilyen szépek lehetnek... korábban csak a szükség miatt néztem őket... s nem hallottam a dalt, amit hozzánk dalolnak.

Úgy érzem, napok óta éneklek veled... s látom, több van a dalokban, mint gondoltam...

a csillagok hunyorgása...

a hullámok sodrása...

maga a Csend is jelen van...

Mind harmóniában zeng velünk együtt.

Érdekes: mindkettőnk népének ugyanazok a csillagok fénylenek.

Vissza kell térnem világomba.

Miért, uram? Nem jó itt neked?

Nyomomban vannak üldözőim. Ha itt maradok, veszélybe sodrom néped.

Akkor engedd, hogy csatlakozzak!

Ezt nem tehetem! Amint kilépsz innen, árulás és gyűlölettől izzó háború vesz körül!

Mégis... mégis azt mondd, velem jössz?

Ezt biztosan tudom. Itt maradnom önzés lenne, míg a világ háborúban áll.

A szeretetet, amivel támogatjuk egymást, kifelé is terjeszthetjük a világban. A természet és az emberiség szükséglete, hogy békében éljenek...

Akkor gyere velem, tengeri szellem! Vándoroljunk együtt, amíg az egész világ mennyei harmóniában él majd! Aznap visszahozlak erre a békés szigetre.

Akkor... csak akkor fognak népeink békében élni egymással és a természettel.

S kórusuk énekelni fogja a himnuszt, ami nekünk is nagyon fontos.

Építsük együtt ezt az új világot! Jőjj hozzám, tengeri szűz!

Lehajolt hozzá, s megfogják egymás kezét.

Fargo kinyitotta a szekrényt, amiben Zelbess írókészlete hevert...

Alig látott, úgy érezte, könnyen összeesik... de a szigeten szerelme kívánsága most valósul meg, erő és cselekvőkészség töltötte el.

Zelbess! Téged is megérintett a koncert? Eredetileg te énekelted nekem. Sokáig próbáltam visszaszerezni, amit elvesztettem, sikertelenül...

De most úgy érzem, valami fontos visszatért az életembe! Ezt köszönhetem a pótolhatatlan kincsnek, amit rám hagyta!

Biztos örülsz te is ott fenn.

Kilépett a folyosóra, felmászott a falépcsőkön, kiért a fedélzetre... a félemberek csodálattal, döbbenet néztek rá. Nem tudták, Fargo mitől változott meg.

Egyértelműen esélyt kapott Marbule megtisztításához.

Fargo őszinte erővel szólt hozzájuk.

Érezte hangján az önvádat.

- Bár Zelbess azt mondta, képes leszek rá, én se tudtam betartani az őslakosokról tett ígéretem. Az álma az én álmom is.

A látogatók és hasonmása ott álltak mellette... a fekete párduchoz fordult.

Zelbess... megígértem, hogy soha többé nem fedem fel ezt a támadást, de nem tudom elkerülni! Bocsáss meg.

- Védelmet adok nektek a jövőre. Figyeljétek ezt a technikát.

Kilépett a korláthoz, s a tengerbe sárga elemet sugárzott két kezével, a két erő egymást tette élesebbé.

A TENGER FORRÁSBAN FELHABZOTT... gőz terült szét a vízfelszín fölött.

Az utazók hálásan bólintottak.

~ ~ ~

Serge érezte: mindannyian kimerültek.

Akkor is minél előbb folytatniuk kell útjukat Kidhez.

Ismét szembesült vele: sikerrel kell járnia küldetésében. Az eredmény számít, a stílus másodlagos.

A világa sárkányain már túl vannak.

Át kell kelniük a Másik Világba. De Lynx nem szerezhethet tudomást küldetésükről, csak ha egyből feltartóztatják. Ki kell kérniük a sámán tanácsát.

Szilárd elhatározás erősítette meg: mindenképp a sámánhoz indul.

...

Mikor Steena könyvespolcokkal teli sátrába léptek, a sámánnő azonnal, lelkesen indult feléjük.

Serge felmutatta neki a négy érmét.

Steena elismerően, megbecsüléssel kitört.

- Megszereztétek! Átadom neked a Sárkánymedált. Ez a Sárkányokat tisztelő Sámánok jelvénye. Ezt és a Sárkánykönnyet nemzedékeken keresztül őrizték a sámánok. Mindenképpen őriztétek meg a Sárkánykönny darabját! Bár a két tárgy más világból származik, a másik világ sámánja segíteni fog, ha megmutatod neki a medált. – szemei lángoltak, tudja mi forog kockán... de neki népét kell védenie. - Kérjétek a segítségét, hogy beérjétek Lynx-et!

Serge nézte a homályos sátorban a vékony ruhás sámánt... tudta: összesen ennyi segítséget kaphatnak.

De mindent megkaptak, hogy a másik világban sikerrel járjanak.

Azonnal útnak indultak Opassa partjához...

...napokig utaztak

...muszály kikötniük, hogy élelmet szerezzenek.

Figyelték a szigeteket... a kicsiken nincsenek ragadozók, s az egyik partján gyümölcsfákat láttak meg.

Nem csak halászhatnak a parton.

Lehorgonyoztak a fehér sziklák közt, s kiléptek a kavicsos partra.

A sziget belsejében elterülő erdőre néztek. *Az egyik fűzfa árnyékában kunyhót láttak meg.*

Azonnal fel kell deríteniük, ki él a szigeten. Csak akkor maradhatnak gyümölcsöt gyűjteni, ha biztonságos.

Guile óvatosan vezette társait a kunyhó felé, minden irányba figyeltek...

A kunyhótól jobbra ropogtak a gallyak!

A fák közül nemesi páncélt és zöld palástot hordó ember lépett ki.

A szőke, izmos fiatalember békésen, érdeklődve nézett rájuk.

- Igen?

Riddel dermedten nézte... a Vipera birtok többi tagja is.

A lány folytott hangon szólt

- Te nem lehetsz... - cselekvésre készen, közvetlenül kitört - Dario vagy?!

Dermedten, vizsgálódva nézte... *ha tényleg ő az, tudnom kell segíteni...* támogatásra készen lépett a fiú felé.

Riddel keserűen suttogni kezdett, régi sírás érződött hangján.

- Tényleg az vagy. A másik világban. Itt életben maradtál, s egészséges vagy.

Elszántan, kérlelve nézett Dario-ra.

- Tudod, ki vagyok?

A fiú segítőkészen szólt... de értetlenül.

- Mit mondtál? ... Ez nem lehet...

Nyikorgást hallottak a kunyhó felől.

Odanéztek: a faajtó kinyílt, fehér ruhás ápoló lépett ki rajta.

Fiatal lány volt, energikusan lépkedett.

Azonnal hozzájuk sietett.

Élénk érdeklődéssel, belső erővel szólt.

- Ismeritek ezt az embert? Négy éve mosta partra a tenger, életveszélyes állapotban került ide. Minden nap küzdött az életéért, de végül felépült.

De nem emlékszik a múltjára.

Riddel remegett, de megfogta Dario két karját és intenzíven a szemébe nézett.

- Dario, nem emlékszel rám? Egy másik világ Riddel-je vagyok, de minden nap gondolok rád... nem emlékszel, ki vagyok?

A fiatal bocsánatkérően, erőfeszítéssel nézett a lányra.

- Riddel? ... Ez a név megremegteti szívem... úgy érzem, elvesztettem valakit, aki nagyon fontos nekem...

Dario lemondóan, de támogatóan nézett a szemébe.

- Bocsáss meg... nem emlékszek.

Riddel hirtelen ötlettel kitört:

- Ha valamivel visszahozhatnánk emlékeidet...

Megvan! – előrántotta nyakláncát. - Nézd meg ezt! Ez az érme édesanyádé volt. Ajándékként adta, amikor eljegyeztük egymást.

Dario segítőkészten nézte az érmét...

- Próbálj emlékezni! Kiskorunk óta együtt voltunk! És együtt is maradunk. Mindig itt leszek, hogy segítsek, Dario.

Dario szemei kitágultak, emlékkép tört rá

FEKETE ELEMÉK TÖRTEK KI BELŐLE.

Azonnal védekezőállásba állt, eltakarta fejét.

Áthatóan szólt:

- Riddel! Fuss!

Serge-ék tágabb körbe álltak, harcállást vettek fel.

A fiatal ápoló határozottan Dario-hoz ment, megfogta vállát.

- Mit érez?

Radius felkiáltott:

- Jőjjön onnan!

Dario felett fekete kard jelent meg...

A Masamune.

Lechapott a nővérre, Serge azonnal gyógyító elemet sugárzott rá...

A kard vízszintesre fordult, a társasághoz ugrott, s kaszaboló mozdulatokkal támadt rájuk.

Dario keserű erőfeszítéssel, háborogva kinyújtotta a kard felé a kezét.

Fekete elemeket sugárzott rá, próbálta magához vonzani.

Riddel rémulten, kétségbeesetten kérlelte:

- Dario! Ne fogd meg! Csak rosszabbat teszel!

A Masamune hátrarepült Dario markába, a fiút erő töltötte el...

Feléjük lépett. Arca betegnek látszott, forrongó indulattal haladt feléjük.

Értetlenül hörgött:

- Riddel... a kardom a véredre szomjazik...

Radius és Karsh társaik elé lépett.

Radius élesen kiáltott.

- A Masamune soha nem távozott a Halálkapuból! Csak visszatért jogos birtokosához.

Karsh feszülten figyelte az akarata ellenére közeledő fiataalt.

- Ezek szerint Dario még mindig a Masamune uralma alatt áll.

- Mi történt valójában? – Radius élesen rikoltott, azonnali választ várt. - Úgy tudtam, Dario meghalt, miközben démonok ellen küzdött az Elátkozottak Szigetén!

Karsh feszülten kifújta a levegőt.

- Valójában...

Karsh és Dario az Elátkozottak Szigetének kiszögellésén állt, velük szemben lebegett a Fekete Kard.

Karsh közelebb lépett a kardhoz.

- Csak ez lehet a Masamune.

Dario határozott megvetéssel a kardhoz lépett.

Karsh riadtan nézett rá, parancsolóan szólt:

- Dario! Mit akarsz tenni?

Dario megragadta a kard markolatát.

A fiú páncélja szürkén felizzott.

Szemei döbbenten kitágultak, élesen szólt:

- Halál minden előre!

Rideg határozottsággal Karsh felé fordult.

Karsh riadtan nézett rá, meg kell mentenie társát...

- Dario! A Kard okozza! Dobd el!

Dario gyilkos vágásokkal támadt Karshra,

ő harci baltájával azonnal hárította csapásait.

Komoran, de kérlelve nézett a fiú szemébe.

- Állj le, Dario! Én vagyok, Karsh!

Dario-t elborította a kilátástalanság, keserű dühvel eltaszította Karsh-t.

Karsh a földre esett, Dario felemelte kardját... nem súlytott le.

Tisztább tekintettel, szenvedve nézett Karsh-ra.

Rekedten suttogta:

- Siess, Karsh! Ölj meg!

- NEM.

- Gyorsan, Karsh! Mielőtt...

Karsh kérlelve rázta fejét.

- Dario, nem vagyok képes! Szabadulj ki belőle!

A kiszögellésen túl Szürke páncélos árnyalak jelent meg.

- Te gyökér! Esélyt adtam neked! Most már nem tudsz legyőzni! Csak egy halandó vagy!

Karsh kimerülten nyögte:

- Ki vagy?

- Először megszabadulok tőled, utána Riddel-től! A Masamune Riddel vérével tisztítja meg magát!

Nem hagyom!

Izzó erőfeszítést tett, nekitámadt Dario-nak...

lelökte a sziklaszirtről.

Fémes csörömpölést hallott... némaság vette körül.

Fekete párdúc lépett mellé, admirális ruhában.

- Szánalmas gyökér. Dario-t démonok ölték meg. Megértetted, Karsh?

- De...

- Elmondanád bárkinek, amit tettél? Elmondanád Riddel-nek, hogy megölted Dario-t, amiért egy gonosz kard az uralma alá vonta?

Ne aggódj. Tedd, amit mondtam, és minden rendben lesz.

Karsh lenézett a szitrőről.

Dario...

Lynx felvette a Masamune-t. Önmagán uralkodva távozott.

A kunyhó előtti tisztáson Radius tágra nyílt szemmel nézte az amnéziás harcost...

- Most már értem! Dario-t is uralma alá vonta a Masamune gyűlölete. Készüljetek a csatára!

Karsh körbenézett az apró szigeten.

- Nincs menekvés, muszály küzdenünk!

Riddel álmatagon, de meggyőződéssel szólt:

- Dario ellen nem tudok küzdeni!

Radius éles hangon üzent:

- Hogy elpusztítsuk az őt uraló sötétséget, le kell győznünk a Masamune-t! Csak így menthetjük meg Dario-t!

Hirtelen elhallgattak, talán szürke árnyalakat láttak... látták egymáson: mind a jelenséget nézik.

- Megtapasztaljátok a kardomból áradó gyűlöletet...

A szürke páncélos megragadta a fekete kardot,
mindannyian egyszerre álltak harcállásba társaikért...

Serge izzó tekintettel figyelte a kardot.

Csak az számít, hogyan akar hatni. Körülményei bármikor változhatnak, lényegtelenek. Nem kell a világnak megfelelnie.

A Teremtő értékrendjéhez és jótekonny barátaihoz hű.

Csak aki félreteszi önérdekét, az építheti ki a kölcsönös szeretetet.

Egyedül is egészségesnek kell lenni. A lelki egészséget kell gyakorolni, hiába hódítana a világban a zsarnokság.

Hazugság, hogy tekintély van ott, ahol egymást pusztulásra ítélnék. A valódi tudást keresik, attól kell minél inkább nőni. Semmilyen módon ne uralkodhassanak rajta, akik illúzióban élnek. Társaiért teljesít.

„Számomra az érzelmi egészség a tekintély.”

Más fejlődéséről nem ő dönt, legfeljebb bátoríthatja a fejlődésre. A saját fejlődéséről viszont ő dönt.

Emlékezett, Radius tanított a Teremtőről:

„Ne higgy azoknak, akik egységeket hirdetnek, eltakarva a lelket és az élményeiket. Magukat fényesítik, s azt akarják, minősítésükhöz igazodj és a felszínen jelenj meg jól. Nem fedik fel céljaikat, mert az a hódítás. Téged kisebb, de éhes végrehajtójukká tennének. Nem céljuk a teljes kép ismerete, se az, hogy meglássátok a lelki tartalmat.

Választhatod az emberek alaptermészetét, növelheted tudásod a kozmikus tanításokról és megélheted a barátságot, tartósan.”

Radius gyakran beszélt nekik a virágos birtokon:

„A jót a jóért szükséges választani, nem a következményéért.

Saját üdvözlését tartja fenn, aki figyel lelke tisztaságára és arra, hová vezetnének érzelmei.”

Idézett a változatlan iratokból:

„Én alkottam a Mennysországot, ahol fenntartom a rendet és a megértést, és az önerőből tanulásnak helyet adó világokat is. Bármikor, bárhogyan be tudok avatkozni: annak a világnak a szabályait betartva és felülírva is. Bármelyik teljes bizonyosságot tudok adni. Nem élek vissza azzal, hogy a lelkek önerőből nem tudnak bizonyosságra jutni.

Én adtam a környezetet és az erőt, és meghatároztam, milyen nehézséget jelent, ha teljesítesz. Ettől még te vállalod a nehézséget társaidért. Jogos szeretetben élnetek.

Nem azért várok mert bármennyi idő után helyre tudom hozni az egyéneket, és kényelmes várnom. Tudom, hogy nehéz megpróbáltatásokon mennek keresztül. Az ő fejlődésükhöz igazodok. A gyógyulásukért kell terveznem. Nem önkényeskedhetek, és senkit nem változtathatok meg akarata ellenére. Nagy távlatban érem el a gyógyulást.

A világodon élő generációk nem is láthatják, hogy mindenki megkapja a tanulságot tetteiért. Ez a túlvilágon történik meg. Világod arra lett tervezve, hogy az ott élők szabadon cselekedjenek.

Több szinten teremtettem a világot. Van, hogy torzítom a harmóniát, hogy alapvetőbb szinten helyrejöjessen. Ha nem fenyegetne baleset, nem tudnád megmenteni társadat.

Helyes, hogy a harmóniát növeled saját szemszögödből. Ez a felelősséged, s ha más kell a gyógyuláshoz, az erőfeszítésed közben kiderül.

Egyedül az igazság és az együttérzés hierarchiáját ismerem el, minél teljeskörűbben. Egy valós hierarchia van.

Ha nem akarsz teljesen eltörölni a kárt, amit okoztál, nem oldozlak fel.”

„Mindig van hova fejlődni. Akik látják képességed a fejlődésre, azok bátorítanak. De körülményektől függetlenül törekedhetsz rá.”

Serge döntött, Kid-nek is továbbadja:

„Értékes személy vagy, szellemi lény. Bármiben fejlődhetsz, amire időt szánsz. Csak az lát jól, aki ekként kezel.”

„Szerinted mi tartja fenn társaink életét és miénket?”

„Mi nem árt semerre? Építsük össze tudásunk.”

„Ami nem várt szenvedés azt mind felajánlhatod áldozatvállalásként társaidért.”

...

A Masamune-t fegyverként forgató árnyalak tehetetlenül figyelte, amint egyre világosabb fény vetül rá... némán eltűnt.

A fekete kard fényesen lebegett a levegőben.

Radius áthatóan figyelte.

- Úgy tűnik, a Masamune új urat talált.

Karsh közvetlenül kitört:

- Lynx-et?

Radius határozottan szólt.

- Ne essetek kétségbe. Nézzetek körül.

Árnyékok vetültek rájuk.

Riddel azonnal fölnézett, lelkesen szólt társaihoz:

- Madarak! Amik korábban elmenekültek, visszaköltöznek!

Radius kimerülten, de megkönnyebbülten szólt.

- Már semmi rosszindulatot nem érzek a Masamune-ból sugározni. Már nem kell félnünk, hogy uralma alá hajt.

A Kard Serge-hez repült... ő óvatosan megfogta.

Dario bizonytalanul nézett körbe.

Erőtlenül szólt.

- Hol vagyok? – meglátta a lányt, közelebb botorkált - Riddel... - régi, bízó hangján szólt. - Te vagy, Riddel? Mi történt velem?

A lány odarohant hozzá, s átölelte.

- Dario... hála istennek! Már emlékszel!

A harcok hangja halvány volt.

- Emlék? Igen, megragadtam a Masamune-t... - áthatóan Karsh-ra nézett. Önvád volt tekintetében. - Bocsáss meg, Karsh. Nem akartam rád támadni.

Karsh komoran legyintett.

- Ugyan, felejtse el.

Radius támogatóan Karsh-ra nézett. Megkönnyebbülten szólt.

- Addig voltál beteg, amíg magadban tartottad, s így beszéltél társaiddal. Bár a múltad nem változtatható meg, most szembenéztél vele és megosztottad, akikkel biztonságos és jóra használják. Most tisztultál meg. Most indultál el az egészség felé.

Az emlékeid visszatértek. Figyeljünk ismét a külvilágra. Különben nem maradunk életben. – Dario felé intett. - Gyere, Dario.

A nővér elismerő tekintettel feléjük lépett.

- Szóval... elmennek? Hosszú ideje tudom, hogy ez a nap egyszer bekövetkezik... ég áldja önöket! Vigyázzanak magukra!

Riddel hálásan nézett rá... de figyelmeztetett.

- Mindenki sérült és elszakadt társaitól. Tapasztalatlanok és hiányosak vagyunk. Ha jó irányba változunk, teljesebbé nővünk... és türelmesebbé.

...Tovább hajóztak Opassa partja felé.

Mindenképpen el kell jutniuk a Sárkányerődbe, a Lávasárkányhoz.

Elhaladtak az Udvarház alatt.

Dario tágra nyílt szemekkel nézte a romokat... hangja elszorult.

- Mi történt, amíg távol voltam? Hol van a tábornok és társai? – hallgatott... remegni kezdett. Kérlelve a lányra nézett. - Riddel, azt mondtad, társaiddal együtt egy másik világból érkezél. Akkor evilági társaim hol vannak? Karsh, Riddel és a többiek?

Radius kimerülten szólt.

- Sajnos senki nem tért vissza, aki a Vipera Birtokról a Holt Tengerre indult.

Dario türelmetlen indulattal kitört:

- Miért indult a tábornok társaival abba a veszélybe?

Radius ridegen válaszolt... reménytelenül.

- A Fagyott Lángot keresték. Elnyelte őket az eltörölt idővonal... mindannyian eltűntek a világból, a Holt Tengerrel együtt.

Dario halványan válaszolt.

- Ironikus, hogy pont én maradtam életben.

Riddel elkötelezett erővel bátorította:

- Dario, én még itt vagyok veled.

A déva bánatosan, bizonytalanul szólt...

- Riddel...

A lány közvetlenül, meggyőződéssel mondta:

- Más világból származunk, de te te vagy, én pedig én.

Biztos? – Dario még nem tudta, mit lát.

Karsh komoran szólt, de hangja erősödött.

- Ez igaz! Én is élek még! Életemet még senki nem tudta elvenni! Tehát még küldetésünk is van, hogy a legjobb hatást adjuk. Zoah és Marcy is velünk van, a hajón... az idős istállómeisterrel együtt.

Dario fókuszálni kezdett... biztonsággal bólintott.

- Köszönöm, mindnyájatoknak. Igazatok van. Én még élek. Megteszem, ami kötelességem. Nem tudom, hány évbe telik majd, de újraépítem a Vipera Birtokot.

Radius éles tekintettel gondolkozott.

- Itt az ideje, hogy visszatérjek aktív szolgálatba. Az utolsó versenyre.

Karsh bátorítóan kitört:

- Még ma kezdjük el! Különböző világokból származunk, de a négy déva ismét összeáll! Hosszútávon saját világunkban van küldetésünk, de most megmentjük a szigetcsoportot.

Dario erőtlenné vált... s elterült a fedélzeten. De lélegzett.

Riddel azonnal letérdelt mellé.

- Jól vagy?

Karsh komoran figyelt.

- Vagy legalábbis hármunk. Úgy látszik, még nem vagy kész a csatára.

Dario enyhén megrázta fejét.

Erejére figyelve szólt.

- Sajnálom. A négy év elzártság hatása még nem távozott.

Elkötelezetten a lányra nézett.

- Riddel... kérlek, fogadd el ezt.

Zöld kígyóméreg elemet adott át. Tudták: az elem hatástalanítja a mérgezéseket.

A lány őszintén támogatta.

- Egyelőre pihenj, eljön az idő, amikor újjáépíted a Vipera Birtokot. Addigra felépülsz.

Dario felült.

- Köszönöm. Ezt teszem.

- Veled maradok és segítelek.

Két küldetés találkozása

Opassa partjához közel Serge feltartotta Kid medálját...

a rovarok megváltozott zsongásán azonnal hallotta: átjutottak.

Hajójukkal együtt.

Guldove sámánjától kell elkérniük a Gyöngyöt.

...Csak remélhetik, hogy nem tör rájuk vihar...

Kikötöttek.

Guldove színes ruhás őrei a tér közepét figyelték... kék katonák és egy szőke lány néztek farkasszemet.

Guile riadt figyelemmel szólt.

- Serge, szerintem itt valami nincs rendben.

Fargo tettekrelesen mordult.

- Odagyúlnak az emberek.

Határozottan elindult, megközelítették a jelenetet.

Meglátták: Kétfelé befogott hajú, szőke lánnyal áll szemben egy kék ruhás katona, mögötte egy tiszt figyelt harcra készen. Köztük két katona mozdulatlanul feküdt a földön.

Serge elkomorodott.

Porre katonák? Ilyen kis faluban?

Semmi joguk nincs hódítani.

Kezei ösztönösen ökölbe szorultak volna, de mozdulatlanul tartotta őket. Harcra készen figyelt.

Fargo döbbenten morogta:

- Ki az a lány?

A tiszt parancsolóan szólt, *de hangján kétségbeesett erőfeszítés érződött.*

- Szembeszáll a Porre katonákkal?

A lány haragosan válaszolt, átgondolt ítélettel.

- És ha igen? Ne bújjon emberei mögé, állítson meg személyesen!

Serge-be fájdalmasan belenyilallt: szőke lány védi meg a kiszögellésen, páncélos dragonyosokkal áll szemben...

A tiszt haragosan utasított.

- Ezt megbánja. Katona! Fogja el azt a lányt!

A kék ruhás harcos tehetetlenül, zárkózottan, de esedezve nézett a tisztre.

- Mi-Miért én, Uram?

A tiszt kíméletlenül a lányra mutatott, de kétségbeesetten őrvongott.

- Ne beszéljen vissza! Ez parancs! Hajtsa végre!

A katona a lányhoz lépett.

- Ha-hallotta! Fe-fejezze be az ellenállást! Egy nő legyen udvarias és úrihölgy!

A lány pörgőrúgással fejberúgja, a katona elterül a földön.

Élénk erővel harcállásba állt, a tisztet figyelte.

- Ez elég lecke volt, katona uram? Vagy kell még egy kör?

A tiszt zihálva nézett körül... meglátta Serge-éket!

- Lynx Nagyúr! Maga az? Nem tudjuk egyedül letartóztatni ezt a lányt! Kérjük, segítsen!

A lány ösztönösen, enyhén szökdelte harcállásban. Végignézett Serge-éken.

Serge felismerte: Orlha az, az orvos barátja!

- Lynx „Nagyúr!” Most megbánja, hogy a szigetre jött hódítani! Hiába vannak többen. Semmi esélyük! Távozzanak a faluból.

A lány rárontott Serge-re, társai azonnal védték. A lány életerősen küzdött, folyamatosan uralta mozdulatait. Többször lefogták és bezúzták, de nem esett földre, hanem rúgva, taposva kivágta magát, s mozgékonyan küzdött tovább.

Serge beleütött, a lány hátrarepült, de nem görnyedt össze, frissen figyelte ellenfeleit.

Kid is ilyen!

... Radius szigetén a Nagyúr úszítja rá a lányt ...

S most ugyanúgy harc választ el valakitől, akin segítenék!

Fargo előrelépett, lezárja a csatát...

A lány félrerúgta Fargo-t, ő pörögve a mólóra esett... Orlha ismét Serge társaira támadt.

...Fargo meglátott a deszkákon egy kavicsot, felvette. Közelíteni kezdte a lányt, az társai ellen küzdött... kimért mozdulattal feje felé lendítette kezét...

a lány szemei fennakadtak, s ájultan eldőlt a földön.

A tiszt azonnal, hálásan Serge-hez fordult.

- Gratulálok, Lynx Nagyúr! Tudtam, hogy számíthatunk magukra!

Köszönjük küzdelmüket! A többi ránk bízhatják! A lányt őrizetbe vesszük és a parancsnokságon elítéljük...

Fargo azonnal, vizsgálódva a tisztre nézett.

- Nem. Parancsolom, hogy térjenek vissza a parancsnokságra. Hagyják el ezt a falut. A lány nálunk marad, személyesen intézzük az ügyét. Lynx Nagyúr parancsol a szigeten határozatlan ideig.

A parancsnok kételkedve, segítőkészen kérdezte:

- Maguknak nem okoz túl nagy gondot...

Fargo széles látókörrrel, ellenlépésre készen figyelte a tisztet.

- Nem hallotta? Ez a felettese által kiadott parancs. Ha megtagadja, hadbíróság elé áll. Értette?

- I-igen, uram! Összehívjuk a katonákat és visszatérünk a Főparancsnokságra!

Serge türelmetlenné vált: azonnal orvoshoz kell vinniük a lányt.

Karjaiba vette Orlha-t.

Guile, Fargo, Vipera nagyúr és társai elszántan az orvos sátra felé indultak.

...

Orlha kinyitotta szemét, meglátta környezetét: barátja, a Doki sátrában tért magához... a kikötőre érkezettek ültek a sötét vászon melletti székeken.

A Fekete Párduc az ágya mellett ült, s bocsánatkérően, kimerülten nézett rá.

Szelíden szólt:

- Bocsáss meg, hogy kiütöttünk. Serge vagyok. Akaratom ellenére kerültem Lynx testébe.

Orlha ráismert: a vörös fejkötős fiú közvetlen támogatását kapja! Tiszta, elmélyült tekintetén látszik az őszinte mérlegelés.

A Sárkányerőd! ... Steena tanított róla...

Kitisztult a látása, felült az ágyában.

- Talán segíthetek visszaszerezni a tested!

A Doki némán nézte Serge-t, döbbsent erő hajtotta a válaszok után, közelebb lépett... halkán, átfogó figyelemmel szólt:

- Ez hihetetlen! Ilyen tényleg megtörténhet... - *a lány félrelökte a takarót, azonnal talpra akart ugrani* - várj, Orlha! Még ne kelj fel! Képzett harcos vagy, de ne erőltess túl magad!

Orlha kimerülten bólintott... rekedten szólt.

- Jól vagyok... bár kiderült, további kiképzésre van szükségem.

Elismerően Serge-re nézett.

- Serge... legalább ekkorát üss azután is, hogy visszakerültél testedbe.

Szusszantva nevetett... őszinte támogatással nézett Serge-re.

- Hallottam népünk legendáit a Sárkányerődről. Ha eljutsz a legfelső, vulkánperem szintjén lebegő kupolacsarnokig, ott bármilyen sérült élőlényt meg tudtok gyógyítani.... de Steena tudja, milyen eszköz aktiválja a csarnokot. Lelkeddel alkotod majd újra tested, tehát akkor is visszaszerzed, ha nem éred be Lynx-et.

Serge elszánt erőt érzett, hogy eljusson Kid-hez... már az zaklatná fel, ha megpróbálná elhagyni társait.

Orlha nyíltan nézett rá.

- Nem hagyhatom itt barátaimat. De átadom ezt a zafír ékkövet. Ha Serge-ként visszahozod, bárkinek bizonyíthatom vele, hogy Te jártál itt Lynx testében.

Doki elhalóan, de felindultan szólt:

- Orlha... az a nővéred ékköve!

A lány nyíltan, hálásan ránézett, belső erővel szólt.

- Tudom mit csinálok, Doki.

Őszintén Serge-re nézett... tudja, hogy a fiúra elképzelhetetlen teher nehezedik.

- Direa, a sámánunk elutazott. Steena tud a legszélesebb tudással felkészíteni, hogy visszanyerd eredeti éned. Társaid veled tartanak. – szemei fellángoltak. Bár nem ő a sámán, meggyőződéssel figyelmeztetett. - Azt gondolom, eljön majd egy pont, ahonnan egyedül kell tovább menned. Társaid csak zavarnának. Mikor odajutsz, gondold végig életed. Szándd rá az időt a gyógyulásra.

Serge bólintott.

- Köszönöm. Indulok Steena-hoz. Amit megtehetsz, tegyél meg gyógyulásodért!

Orlha röviden, komolyan bólintott.

Serge társaira nézett, s kivezette őket a sátorból.

Kiértek a keskeny fa hidakra... mászni kezdtek a létrán Direa sátra felé.

Felértek a sátor körüli körteraszra...

- *Állj! – fegyveres őr kiáltott rájuk...* mozdulatlanul szorította dárdáját, döbbsenten figyelte őket.

Higgadtan, átgondoltan folytatta. - Maguk... idegenek. Nem léphetnek a toronyba! Megvan rá az okunk. Távozzanak a Sámán emelvényéről!

Serge-t komor határozottság töltötte el.

„Ha megmutatom a medált, beengedhet... de az is lehet, hogy ránk támad.”

„Elég távol vannak tőle társaim, tudunk védekezni.”

Felmutatta a medált.

- Ez... a Sárkánymedál? – Az őt ösztönösen megszorította dárdáját... átütő erővel, de bizalommal nézett rájuk. - Hogy került magukhoz?

A sátorból átgondolt, merengő hang szólt:

- Üdvözetem... világok utazói. Tisztelt őt, kísérje be őket!

Az őt komoran figyelte őket... nyugodtabban válaszolt.

- Ahogy kívánja, Steena Asszony. – röviden intett Serge-éknek. - Kövessenek!

...Serge határozott indulattal lépett a sátorba... röviden körülnézett, csak Steena állt a sátorban, azonnal felmutatta Steena-nak a medált...

Az asszony röviden bólintott.

- Ahogy ígértem, kölcsön adom világunk Sárkánykönyvét. Elkísérlek az Erődbe.

A hat sárkányisten áldjon meg védelmével minket, e bolygó gyermekeit.

...

Elértek a vulkánt körbevevő kihalt, szürke sziklákhöz... Serge egyetlen bejáratot ismert, reméli, Lynx nem omlasztotta be...

A hatalmas bronzkapuk zárva voltak.

Steena nyugodtan, de halkán szólt.

- Tedd az oltárra a Sárkánykönyvet. Megnyitja a kapukat.

A kapu sarkában szürke szikla emelkedett ki.

Serge rátette a Sárkánykönyvet.

Felmorajlottak a kapuk...

a bronz kapuszárnyak halkán, lassan kinyíltak.

Serge belépett, Vipera Nagyúr és társai azonnal követték.

A forró, sötét kamrákat láva ragyogása világította meg...

...Ugyanaz a tűz vette körül őket, ami legutóbb, mikor Kid-et kísérte és egymást védelmezték... arra a helyre készülnek, ahol a lányt Lynx leszúrta, ő pedig elvesztette testét... most Steena tudásával felvértezve mennek oda, hogy visszanyerje testét, így mindenkit egészségesen tudjon támogatni... de Kid-hez további utat kell megtennie.

Kiértek a kőhíd hatalmas csarnokába, középen lávafolyó izzott...

A magasból elítélő hang szólt... a mennyezethez közeli kiszögellésről figyelte őket a fekete és vörös pikkelyes Tűzsárkány.

- Szóval te vagy, Lynx! Éreztük eljöveteled. Más a kisugárzásod, de minket már semmivel nem versz át! Ezúttal nem maradsz életben! Soha nem szerzed meg a tűzereklyét!

Meglátták a henger alakú ereklét: a sárkány előhúzta tarisznyájából és karvédője alá tette.

Szóval nála van!

A Sárkány eszelősen támadva feléjük ugrott... tehetetlenné kell tenniük a sárkányt.

De karját nem akarom levágni!

Serge borzalmasan érezte magát. De meg kell menteniük a világot!

A Tűzsárkányt kétség töltötte el: míg szendergett, úgy érezte, Lynx már áthaladt itt... akkor egyértelműen sugárzott. De a Sárkányfik eszközeit keresve sokat bolyonghat az Erődben.

Akit Lynx-nek lát, jégelemekkel lövi, ahogy társai is.

Nem akarják megölni őt!

Érzi, Lynx a közelben van... de a Végrehajtó nem színészkedik, mikor megragadhatja célját. Akik ellene küzdenek, zaklatottak, s aggodalom tölti el őket... másokért vállalnak felelősséget.

Lynx üldözői.

Megérezte: a többi sárkány elemei náluk vannak!

Visszaemelkedett a sziklaszirtre.

Átgondoltan, mérlegelve figyelte őket.

- Tudom, mit kerestek. Átadom a Tűzereklyét. Értétek be Lynx-et, mielőtt az Éden Tengerének közepéhez ér! A Sárkányok nem távozhatnak börtönükből. Ti a Természet harmóniáját követitek.

... Haladtak tovább a barlangrendszerben... felfelé haladtak, a vulkán közepének hídrendszerét rézrobotok őrzik... csak remélhetik, hogy inakítvak.

Közeledtek az egyik lávakamra felé, *Serge-t fekete, taszító érzés borította el.*

Beléptek a Kamrába...

Saját teste figyelte a túlsó nyílásból, halálfejes sapkát viselt.

Lynx megvetően nevetett.

Serge-t elárasztotta annak tudata, hogy a párduc közelében tartja Kid-et és manipulálja...

- Szóval ideértél. De ennél tovább nem juttok!

Még nincs itt az ideje, hogy visszakapd testedet!

... Küzd a támadó ellen... akinek lelke számít, nem a teste. Serge tartozik a Végző Jónak, társainak és magának azzal, hogy visszaszerzi egészséges állapotát. Ekkor terelheti társait is az egészség felé.

Ha lélek, legyen a lélekre orientált. Ekkor érdemli meg, hogy ártatlannak kezeljék.

A fiú haragosan nézett rá.

- Talán alábecsültelek. Nincs rátok több időm. Már úgyis elkéstetek.

Türelmetlenül kitört.

- Viszlát, Serge!

Hátráltató fekete elemet árasztott... s elfutott... a lefelé vezető csigalépcsőn.

Serge-ék siettek tovább: fölmentek a sárkányfelvonón, átkeltek a robotok közt vezető viaduktokon

A Sárkánykönny leállította a robotokat, Lynx is akadálytalanul mozog!

Eljutottak a lebegő kupolacsarnokig.

Steená határozottan Serge-hez fordult.

- Innentől egyedül kell továbbmenned. Neked kell megküzdened azért, aki valójában lenni akarsz. Az igazság láthatóvá lesz, ha azonosulsz szíved természetes tartalmával.

Serge tömören bólintott, s éles figyelemmel belökte a kapuszárnyakat...

a Csarnok üres volt. Csak a falakba épített néhány apró kristály ragyogott fehéren.

A padlón a Lynx által elpusztított fekete kőszobrok darabjai heverték... Serge érzéseire figyelt.... semmi nem sugárzott elemeket.

Oldottabbá vált. Belépett. A kapu döngve bezáródott mögötte.

Serge a Terem közepére tette a Gyűlölet Könnyét, s koncentrált...

Meghallotta a Csarnok üzenetét:

Ezen a bolygón minden élet a tengerben született. Az életformák kezdetben lágyan bolyongtak az Anyatenger méhében... végül szabad akaratúvá fejlődtek és kedvükre szelhették át az óceánt. Végül azok, akik nem elégedtek meg az óceánbeli élettel, felnéztek a kék égre és álmodtak a szárazföldi életről.

Korok teltek el, míg hihetetlen álmukból valóság lett, s ők kimásztak a szárazföld partjára.

A szárazföldet megtöltötték az élőlények. Köztük a sárkánygyíkok és a fejlettebb hüllők azt gondolták, örökre uralják majd a szárazföldet. Sokáig úgy tűnt, igazuk lesz.

Váratlanul érkezett a Hatalmasság. A mennyekből hullott le, s rommá törte a hüllők birodalmát.

A Hatalmasság neve: Lavos. A nagy, vörös láng... korlátlan hatalmat birtokolva elégette a dinoszauruszokat, a föld királyait egyetlen éjszaka alatt.

A szerény majmok, akik addig rejtőzködve éltek az erdőben... kapcsolatba léptek a vörös lánggal ami aláhullott az égből, s emberekké fejlődtek.

Talán ez nem is evolúció volt... hanem a vörös láng alakította őket át. Az emberek megsokasodtak és betöltötték a földet... a szabad élőlények rettegtek Lavos utódait, akik ősiükhöz hasonlóan kiszipolyozták anyabolygónkat.

„Rengetegen meghaltak. A bolygót meg kellett volna gyógyítani szeretettel, reménnyel, álmokkal!

Életben maradtál, ezért a bolygó hal meg.”

Ő tehet róla, hogy a SORS Lynx testén át eléri a Lángot?

Az együttérzés és a helyrehozás szándéka az alaptermészete. Szükségszerű, hogy helyrehozza Lynx tetteit, felülírja azokat.

Vipera Nagyúr és Fargo kapcsolatát is meggyógyította... Fargo már az egészséget terjeszti, nem a bosszúba van zárva...

Lynx rablóival a békés civilizáció és a félemberek ellen indított forradalmat... ők helyreállították Marbulén az együttműködést. Feloldották Terminán a hamis felszínre alapított harcot.

Lynx hívta Porre-t a szigetekre. Norrisnak türelemmel rávilágítottak, hogy elsősorban saját lakosságát kell ellátnia. Nem kértek túl nagy áldozatot: a megszállt szigetekre járjanak el emberségesen. Aki nem konfrontálódik felszínesen, hanem a békés lakossághoz tartozik, azt hagyják nyugodtan élni és együttműködni.

Visszafordítják Lynx törekvését, hogy a SORS megszerezze a Lángot... feloldják a természetet fenntartó hat sárkányt, de azokkal is leszámolnak, ha a Láng uralmát elfogadják...

Harmóniát kell hozniuk az emberiség és a többi szereplő életébe... békében éljenek, egymás segítségére legyenek.

Lynx a Boldogság Könnyét törte össze.

Serge rádöbbsent: a Gyűlölet Könnyét kell a keserű együttérzéssel helyrehoznia.

Ehhez ha kell, tartós erőfeszítést tesz...

Serge lelke hirtelen ledobta magáról Lynx testét... súlytalanul lebegett a kamrában, s lelkéből ismét kinőtt a teste.

...

Végignézett magán: az a ruha volt rajta, amiben általában elképzei magát.

Sikerült! ... Hálát érzett Steena iránt. Most bizonyítottá vált: nem csak jószándékú, de tudása is megbízható.

Serge felszabadult: saját testében van, érzelmi teher nélkül követik társai. Idegenekkel könnyebben szót értenek.

Barátait ugyanaz terheli, mint eddig, Lynx Kid-et irányítja...

„El kell jutnom Kid-hez!” ...

„Anyuhoz is, és Leena-hoz... eredeti világomba.”

Határozottá vált: Kid van veszélyben, őt kell kiszabadítani. Társai rendben vannak régi világában.

Mindkét világot meg kell mentenie, ehhez Kid-hez kell eljutnia.

Érezte: könnyen mozog, pontosan uralja lépteit.

De még nem tudja, mennyire erős a teste...

Figyelte, mit érez tapintásával. Óvatosan a terem közepéhez ment.

Izületei rendben mozogtak.

Látta: a Sárkánykönny még mindig darabokban hever.

A Csarnok kristályai változatlanul, féhéren ragyogtak.

Megkérdezi Steenát, hol tudja helyrehozni mindkét könnyet.

Most mielőbb távozniuk kell, mielőtt Lynx beléjük fut.

Felvette a Könny átlátszó darabjait.

A kapuhoz lépett, s óvatosan meghúzta...

A kapuszárnyak lassabban mozdultak, ahogy saját karjaival húzta őket...

De karjai szilárdak voltak, nem sérültek.

Kilépett a napfényre.

- Serge!

Társai a korlát nélküli kőhíd előtt álltak. Többen magasabbak voltak nála.

Érezte a hűvös szelet, de nem könnyezett a fénytől.

Steená áthatóan ránézett.

- Saját testedet kaptad vissza, egészségesen és eredeti életidejével. Emiatt nem kell aggódnod.

A papnő megkönnyebbülten levegőt vett.

- Visszaszerezted önmagad. A kitérőből végül csak tanultál, s nem zuhantál szakadékba véglegesen. – elmosolyodott, biztatón szólt. - Szemeidben látják majd társaid, hogy ugyanaz vagy. Ha őszinte leszel, bízni tudnak benned.

A Sárkánykönnyet nem tudom helyrehozni. A Másik Világ Sárkánykönyvének sorsa is rajtad múlik. A szeretet és a gyűlölet darabjai... bár ellentétesek, egy érme két oldala. Ha a két fél egyesül, titokzatos erő válik láthatóvá.

Talán ez az erő maga a Chrono Cross.

Az Oltár, ami a legendák szerint életre hívja a Chrono Cross-t, nem más mint egy barlang a Mennyei Sárkányok Vízese mögött.

Serge... nálad vannak mindkét Sárkánykönny darabjai. Te lehetsz a kulcs, ami előhívja a Chrono Cross hatását.

Haladéktalanul vezetni kezdte társait a Vízéséshez.

Serge ismerte ezt a zuhatagot. Arni-ból gyakran idejöttek kirándulni társaival.

A szeretet és a gyűlölet egy érme két oldala, s előhívja... a gyógyítást? Az mindig sérülésre reagál, a sérültet pedig utólag, kitartással hozza helyre. Emiatt erősebben becsülik egymást.

Radius azt tanította, a rossz alá van vetve a jónak. Törekedniük kell felszámolni. A harmóniának kell uralkodnia, azt megértés és döntés teszi tartóssá.

Zuhogó hangot hallottak meg... friss levegő fújt a fák között, a hegyoldal egy része fehéren csillogott.

Közel járnak Arni-hoz... de csak küldetésüket teljesítve hozzák el társaiknak a biztonságot.

Kiértek a tavirózsákkal borított tó köves partjára.

Két sárkányivadék félelme jött velük szemben.

Serge-ék többen vannak, de nem támadhatnak gondolkodás nélkül: a félemberek nem biztos, hogy Lynx lázadói.

Néptelen szentélyhez jöttek, hogy maguk mögött hagyják a háborúval terhelt településeket... a konfliktust a vezetők önkényesen fokozzák.

A sárkányivadék fiú figyelmesen beszélt a lánynak.

- Évekkel ezelőtt a Sárkányisten hívei szentként tisztelték ezt a vízésést. Amikor emberek kezdtek özönlenni El Nido szigeteire, mi fokozatosan a külsőbb szigetekre szorultunk. A kulturális hódítás miatt az ilyen helyek szellemi jelentőségét elfelejtették.

A lány halkán, szilárd elkötelezettséggel válaszolt.

- A múltban sok barátom és más hívők idejöttek, hogy tiszteletünket tegyék a Sárkányistennek. Élénk élet folyt itt... főleg a fesztiválok idején. Hiányoznak azok az idők...

Bólintottak Serge-ék felé, s tovább sétáltak a köveken.

Serge haladéktalanul elindult az ösvényen, ami a vízésés mögötti barlanghoz vezet. Az ösvény felfelé haladt a hegyoldalon, a pálmafák levelei borultak fölé. Bal kezük alatt egyre mélyebb szakadék ásított.

Felértek a hegyoldal közepéig, előttük zúgott a lezúduló vízsugár.

Serge oldalra lépett, a sziklák nyílásába.

Csarnokba ért, amit a vízésésen keresztül fehér fény világított meg... és kutatók lángoló fáklyái.

Porre kék ruhás kutatói vizsgálták a barlangot.

Egyikük zengő hangon szólt.

- A legvalószínűbb, hogy a barlang végébe épült réz oltároszlopokra állították a Sárkánykönnyet... de Sárkánykönnyből a hagyomány szerint csak egy létezett. Mégis két oltároszlop van, mindkettő mélyedésbe beleillik a Sárkánykönny. Ezt nem tudtuk kideríteni, mit jelent.

Serge-ékre nézett, s lemondóan megrázta fejét.

- A sárkányivadékok ősi hagyománya bizonyos helyszíneket Erőtér Központoknak hív. Állítólag az ilyen helyeken hozták létre a bolygó sugárzásából az Elemeket.

Türelmetlenül szusszantott.

- Mást már nem találunk itt. – végignézett emberein. - Csomagoljunk, Terminából holnap indulnak az utolsó hajók!

Serge-n stressz csapott át: elvitték a csarnok eszközeit?

Elállhatják a kijáratot, de itt nem küzdhetnek a kutatók ellen: a csarnok is sérülne.

Steená bátorítóan Serge-re nézett, s a két oszlopra mutatott.

A réz oltároszlopok fényesebbnek tündek, mint amit a barlang fénye indokol. Álló hangvillaként halkán, de folyamatosan fémes hangot adva búgtak.

„Steená szerint a csarnok működőképes... csak a két oltár kell hozzá, s azokat a kutatók nem merték letörni.”

A kutatók bólintottak Serge-ék felé, s elhagyták a barlangot.

Guile komoran nézett kifelé a nyíláson.

Ez az utolsó perc, amikor eldönthetik, kiütik-e a kutatókat. ... De a magas ösvényről egyik csapat tagjai se eshetnek le.

Steená örömmel suttogott.

- A Nagy Sárkányistenekre! A Sárkányok Vizesésének Szentélye még létezik! S működőképesnek tűnik! A legendák ennyiben már igaznak bizonyultak!

Megnyugodva, biztonságérzettel körbenézett. Felüdülten szólt:

- Végig itt volt Arni közelében.... Ha az oszlopoltárok áldásukat adják, akkor erejükkel most rögtön létrehozhatjuk a Chrono Cross-t! – hangja átható, tettekreész erőt sugárzott. - Serge, tedd a két összetört sárkánykönyvet a két oszlopra... - az oszlopokat nézte... mérlegelővé, óvatossá vált a tekintete. - az egyik a gyűlölet, a másik a szeretet könyve... de az oszlopokon nincs jelölés. – Elszántan, de bizonytalanul nézett végig társain: talán csak egy lehetőségük van. De nem tudja növelni sikerük esélyét. - A legendák soha nem említették, hogy kötve lenne, melyik kerül jobb oldalra. S csak az egyik kristály útjának ismerjük legendáit.

Serge érezte kötődését... *előtte áll Kid, Leena, Anyja... Leena-val és Dariusszal beszélt utoljára, mielőtt elindult távoli küldetésére... ők nem tudják, hogy veszélyben van a szigetcsoport, jelenlegi társaival mentheti meg őket.*

Figyelt az elemek sugárzására, de egyik oszlop se vonzotta a Sárkánykönyveket... hiába őrlődne, melyiket hova tegye... küldetésére fókuszálva rátette a két oszlopra az átlátszó törmelékeket.

Szembeállt velük.

Semmi mozgást nem látott.

Keserű elkötelezettséggel gondolt küldetésére, már szóban se kell megfogalmaznia...

AZ OLTÁROSZLOPOK FELRAGYOGTAK... *tisztán sugárzó elem jött létre közöttük...* azonnal Serge-be szállt.

Serge döbbenetén érezte a FELEMELŐ EGÉSZSÉGET... biztonságot és kölcsönös gyógyítást képes létrehozni... ha azoknál használja az elemet, akik fogadókészek rá.

Még szerencse, hogy nem töltöttem meg magam elemekkel teljesen... én tettem a törmeléket az oszlopokra, csak remélhetem, hogy akkor az oltárok másképp segítenek: megvárják, míg kiszórok elemeket... vagy a Chrono Cross-t egyik társamhoz küldik.

A Vipera birtok tagjai csodálkozva néztek Serge-re... de a fiút csak egyvalami érdekelte: minél előbb el kell jutnia Kid-hez és Arni-beli társaihoz.

Jelenlegi társai számára is meg kell mentenie El Nido szigetvilágát.

Zappa rádöbbsent: most elkészítheti a Szivárvány elemet.

Minél több különleges védőerővel indulnak a Gyöngykapun át, annál nagyobb eséllyel mentik meg egymást és a szigetcsoportot.

Ehhez Terminába vezeti társait. Útjuk később csak távolabb viszi őket a várostól.

...Meggyőzte őket: a vulkán tövétől hajóval indulnak az Éden Tengere felé, közben megállnak Termina kikötőjében.

Steena ragaszkodott hozzá, hogy velük tart. Így tudja megmenteni faluját, bárhog is fogadják ezért hazatérésekor Direa és a falusiak.

...

A kovácsműhelyet izzó hő és füst töltötte be... a kovács már hozzászokott a fémes kalapálás zajához, *műhelyét fehérebb fény töltötte be: kinyitották boltja ajtaját.*

Semmi kedve újabb előljárókkal küzdenie...

Komoran dörmögte.

- Akárki vagy, nem állítom le a kovácsműhelyt.

Unottan fordult a fehér eladó pult felé, *megdermedt...*

Félemberek csapata és a régi Vipera birtok urai néztek rá.

Előlépett *hasonmása... szakálla és sebesült szeme is ugyanolyan volt.*

- Te... én vagyok?

A látogató komoran, nevetését elfojtva nézett rá.

De hangján érződött: komolyan, szükségből kér.

- A segítségedre vagyunk utalva: kérlek, kovácsold ebből a tudod-melyik tárgyat!

Előhúzta a *szivárvány elemet...*

A műhely tulajdonosa döbbenten meredt a tárgyra.

Hangja majdnem elcsuklott... de tettekre kész erő hajtotta.

- Ami nálad van... az a szivárvány! Szóval azt akarod, elkészítsem a szivárvány fejszét!

A látogató szemébe nézett... hasonmása enyhén bólintott, s elmosolyodott.

- Tudtam, hogy számíthatok magamra!

A kovácsmester az üllőjéhez lépett. Szünet nélkül fókuszált, semlegesén szólt.

- Kezdjünk neki! Egyedül nehéz elkészíteni, de ketten sikerrel járunk!

Társa mellé lépett, átgondoltan, biztonságérzettel szólt.

- Elég időt kell hagyniuk, hogy a szivárvány elem teljeskörűen jőjjön létre.

Kalapálni kezdték a szivárvány elemet... fél órán belül kész lettek.

A két Zappa megfogta a csillogó tárgy nyelét, s felmutatták az utazóknak.

- Íme: A Szivárvány Fejsze!

A tárgy feje vékony volt, de szilárd... talán a fénytörés miatt tükrözött mindenféle színt.

A látogató elismerően, felüdülten nézett Zappára.

- Elégedett vagyok az eredménnyel. A következőt már egyedül is el tudjuk készíteni. De remélem, alkotunk még együtt!

...Az utolsó sárkánytól is el kell nyerniük az ereklét... a Birtokon szerzett térképet követve indultak az apró sziget felé... a térkép szerint fehér sziklából áll partja...

Meglátták a fehér sziklákat...

Kikötöttek a tűző napon.

Nem tudják, mik élnek a szigetcsoporton, de a sziget közepén találják a sárkányt...

Felmásztak a füves talajra,
itt is kutatók járnak előtük.

Lila a páncéljuk... talán a szigetcsoport túlsó végéről érkeztek.

A távolban széles, fehér kőlépcsősor vezetett fel egy dombra... de a kutatóknak kráter állta útját.

Az egyik kutató élénk indulattal szólt feléjük:

- Száz évvel a kontinensi emberek érkezése előtt a sárkányivadékok és a félemberek nagy számban éltek itt.
De mi már csak néptelen romokat találtunk.

Amikor ásni kezdtünk a domb tövében, hirtelen beomlott a föld. Furcsa szag árad a gödörből.
Tapasztalataim alapján az ilyen helyet messze el kell kerülnünk. Maguknak is ezt javaslom.

A Földsárkány hasonló üregben élt...

- Talán ott van lent az egyik sárkány.

Már rutinból néznek szembe a veszéllyel: lemásztak a gödörbe.

Elvesztették egyensúlyukat, mintha betegség törne rájuk...

„Emberek... emberiség...

ez az erdő halott. Hydráink elpusztultak... gyűlöljük az embereket...

A bolygó sír miattatok.”

A mélyedés egyik üregéből *Hydra csontváz vonszolta magát elő.*

Van riadtan vizsgálódva, rekedten szólt:

- Volt értelme legyőznünk a Hydrát? Helyesen tettük?

Fargo figyelte a vonagló csontvázat, türelmetlenül morgott.

- Ki tudja, mi káros hosszútávon? Ezt senki nem tudja megválaszolni. Csak az eddigi tapasztalatai alapján láthat előre.

Serge, induljunk!

Guile vezetésével kimásztak a fehér lépcsőkhöz vezető gyökereken, a lépcső túl szűk a csontváznak...
azonnal továbbhaladtak a tűző naptól felforrósodott lépcső kövein.

Felértek a domb csúcsára,

négy domb által körbevett, zöld növényekkel teleültetett mélyedést láttak meg. Szélét több sor gondozott sövény kerítette körbe.

Mind a négy dombra fehér lépcsők vezettek mélyedésben nővő kertből. A dombok tetején mintás, fehér falak álltak... talán szentélyek romjai.

Serge komoran megrázta fejét: az Égsárkány bármelyik dombon túl lehet.

Találomra elindult a szemközti domb felé.

Társai követték.

Csak remélhetik, a kertben nem él mérgező hüllő, se rovar.

Haladni kezdtek a felfelé vezető fehér kőlépcsőkön, nem hallottak semmi gyanúsat.

Felértek a dombtetőre...

A domb túloldalán kék Égsárkány pihent.

Lelkesen nézett rájuk, élénken szólt.

- Üdv, emberek. Én vagyok a Fehér Elem Égsárcánya. Gratulálok. Öt sárkány védelmét már megszereztétek. Átadom az utolsó elemet, hogy az Éden Tengerére érjete!

Enyhén bólintott.

- Néhány társamat küzdelemben győztétek le. Elismerem ügyességetek. Átadom nektek az Égsárcány Védelmét.

Rájuk nézett, a levegőben kékesfehér elem sűrűsödött össze... s beléjük szállt.

Elővigyázatosan, de bátorítóan nézte őket.

Visszafogottan szólt.

- A Holt Tenger szétesett, az Idő Kapui kinyíltak. A Sárkányok mind a hat védelmező elemét megszereztétek. Most már sérülés nélkül át tudtok kelni a Gyöngykapun.

... Ismét az Éden Tengerére indulnak... Guile tudta: a sárkányokat az elemek évezredek óta a szigetekhez láncolják... csak remélheti, hogy az ősi lények pontosan érzik az emberek helyzetét, és elég erőt adtak, hogy eljussanak a Tenger közepéhez...

Szünet nélkül hajóztak a Szigetcsoport közepe felé...

Alkonyodott.

Ismét élelmet kell szerezniük. Remélik, utoljára, de túl hosszú az út: muszáj kikötniük.

Marbule felé közeledtek. A most élő félemberek elismerését hosszú időre elnyerték.

Fellelkesültek. Most láthatják, milyen az egészséges Marbule.

Guile tudta: nem az kell, hogy ők maguk tapasztalják jótettük eredményét.

Nagyobb sziklából kialakított kikötőben horgonyoztak le.

Az egyik szikláról ijáal felszerelt, kék gyík figyelte őket.

Kiléptek a kikötő lapos kövekből épített mólójára, az íjász hozzájuk lépett.

Éles hangon, de nyugodtan szólt.

- Üdvözljük Önöket Marbule-ban! A falut megtölti a szeretet és a boldogság.

Serge-ék ösztönösen körbenéztek...

Az őr bocsánatkérően bólintott.

- Igaz, ezen még dolgozunk. De biztos vagyok benne, hogy idővel mi leszünk a szeretet által leginkább eltöltött falu a világon. Elmondjam, miért?

Mert a történelemben először sikerült megegyeznünk az emberekkel, s közösen dolgozunk, hogy újjáépítsük a szigetet. Ez is mutatja: semmi nem lehetetlen! Inspirál, hogy cselekedjünk!

... A piacra mentek... a Zelbess egykori legénysége örömmel üdvözölte őket, és süteményeket adtak nekik.

Guile-ék megtöltötték erszényüket gyümölcsökkel és élelmekkel, de nem időzhetnek: fölösleges élvezniük a félemberek háláját, főleg, ha azzal kockára teszik a sziget jövőjét. Visszatértek a kikötőhöz.

Toma, a kutató egy szikláról nézte a naplementét, mellette sellő lány ült.

A felfedező lelkesen nézett Serge-ékre.

- Hogy vagytok, fiatalok? Biztos felel meg titeket, hogy közös célért indultatok. Nekem talán ideje, hogy megállapodjak, bolond kutatások hajszolása helyett... akarom mondani, megterhelő kutatások helyett.

A sellő egy csészét emelt Toma felé.

- Lehűlt a teád, drágám.

- Ó... köszönöm.

Toma szusszantva körbenézett. Komor humorral, folytattan szólt.

- Most látják a dzsungelben küzdő Tomát teázni... elég égő.

A sellő nyíltan Tomára nézett.

- Ők a barátaid?

A kutató enyhén bólintott.

- Annak tartom őket... ők vették rá Fargo-t, hogy elindítsa a hajót.

A sellő elismerően bólintott feléjük.

- Örülök, hogy találkoztunk. Toma felesége vagyok.

Toma nevetve megcsóválta fejét... de elégedetten szólt.

- Hát igen... ennyit a felfedezésekről. Amint látjátok, más helyzetben vagyok.

Serge látta: a szigeten letelepülők számára elhozták a nyugalmat. De ő csak akkor lehet nyugodt, ha felszabadította Kid-et.

Nem tudják, mire készül Lynx az Éden Tengerének közepén.

A szigeten élők öröme is csak átmeneti, ha társaival nem menti meg a szigetcsoportot. Az a jó, ha sokáig élnek egészségesen és támogató kapcsolatokban, függetlenül attól, hogy akiken segítettek, a nagy erőfeszítésért a túlvilágra kerülve is hálásak lennének.

Az Idő Sebei

... A habzó sziklák között Fargo hajójával befordultak a Gyöngyök Kapujához... A fehér, gömb alakú kristályok élesen ragyogtak a sötétülő ég alatt... *áthaladtak a fűrtökben lógó gömbkristályok között...*

lassan örvénylő, korallal körbevett tengerhez értek.

Eljutottak az Éden Tengerére.

A Tenger Közepe felől nagy tömegű, lezúduló víz hangját hallották.

Fargo kezét félrelökte a kormánykerék, ismét megragadta, de a pörgő kerék ledobta magáról... Guile elemeket sugárzott a kormányra, de nem tudta megállítani...

A hajó nagy íven körözni kezdett. Körbenéztek, hogy meglássák, merre haladnak.

Megdermedtek... elárasztotta őket az élmény:

Látom, képesek voltatok eljutni az Éden Tengerére. Megérkeztetek a Sorstorzító Örvénybe. Bemutatjuk azok ösvényét, akik szembeszállnának a Sorssal.

A TENGERT KÖZEPÉN ÉLES FÉNY LOBBANT FEL... *a magasba szállt, alatta hatalmas, kupolaként zuhogó vízesés csillogott... a fénygömb háromfelé vált, s ívesen lehullott az égből.*

De nem esett a vízbe.

A sötétedő esti égbolt alatt három kőszobor tetejére szállt:

Az élet fonalát vágó idős asszony, Atropos Szobra felé tartottak.

Rajta túl, íves útvonalukon az életerős asszony, Clotho szobra állt, amint az istennő az élet fonalát fonja.

Hátuk mögött, útjuk végén a fiatal Lachesis szobra áll, ő méri ki az élet fonalát.

Méltók vagytok elfogadni a Sorsot?

Karsh keserűen felnyögött: újabb teszt?

A zuhogó víztömeg hangja megszűnt...

a tenger közepén a vízesés kialudt, alatta sokszögletű, üvegből és sötét fémből épült erődítményt láttak.

A hajó kormánya hirtelen pörgött... egyenesen az erőd felé tartottak.

A bejáratban magasodó Szobor előtt kötöttek ki... *a távolban izzó fények megtörtek az előcsarnokot borító üvegkupolán, ami körbevette a szobrot is.*

Serge megborzongott, hirtelen lázasnak érezte magát: már látta az üvegcsarnokot, a hosszú, függőleges csövekből álló szerkezeteket és a sakkmintás márványpadlót!

Guile kiugrott a partra és intett társainak... mind követték. Hajójuk is csak akkor menekül meg, ha győznek.

A mágust elszánt erő hajtotta, határozottan vezetni kezdett a belső kapuk felé...

Megérkeztek a szoborhoz. Tövében márványtáblán az alábbi felirat állt: „Chronopilis Katonai Központ. Örökre őrizzük a világ gyermekeinek békés életét. 2400. A.D.”

A váróterem íves székei között árnyalak mászkált... nem látta Serge-éket.

Magabiztos, de távoli hangon szólt.

- Hallottam, hogy 3B kísérlete ma nagy durranás lesz. A Láng fókuszát kiterjesztik a D tartományba, hogy megvizsgálják az ellenirányú időt... a korábbi kísérletek alapján baleset nélkül végeznek majd. Amikor a SORS lefuttatta a kísérlet szimulációját, biztosra vette, hogy sikerül csatlakozni a Megőrző Energiaforráshoz. Ne aggódj, sikerrel járnak.

Közeli árnyalak bólintott felé.

- Remélem...

Az első árnyalak reménykedve, ellazultan szólt:

- Amint végzünk a mai kísérlettel, végre elkezdjük a 3 hetes vakációt! Zenan-ba megyek, a családomhoz.

Érdeklődve válaszolt a másik... hangja torzan elhalványodott.

- Medinából származol? Már másfél éve a szigeten vagyok... elegendem van. Ettől a mesterséges kutatóközponttól eltekintve egy sziget sincs El Nido tengerén.

Az üvegfalak között fémek kongtak... Serge-ék körbenéztek... de semmilyen tárgy nem mozgott.

- Amint sikerül szabályoznunk az ellenirányú időt, teljesen uralni fogjuk az idő folyamatát! Már közel járunk... - *szavait inkább csak érezték: - én se hittem, hogy eljutunk idáig.*

Serge látta: Guile-t belső erő hajtja, de nem biztos, hogy elég óvatos.

Felzárkózott Guile mellé. Elértek a belső kapuig, a mágus feltartott kézzel jelezte, hogy legyenek körültekintőek.

Lassan belépett az üvegkapun, társai némán követték.

Csak remélhetik, hogy nem futnak örökbe... azok valószínűleg gépek, ha már hosszú ideje nem él itt senki.

A folyosó mellett rudak izzottak, az energia színes gázokként áramlott mellettük... a kisebb szobákban színes képernyők világították képeiket... de senki nem nézte őket.

Emlékeztek: a Sárkányok ősi erődjét rézborítású robotok őrizték.

Most sok fémrúd feljük néz.

Csak remélik, hogy nem hatolnak beléjük fémes lövedékként.

Beértek egy körcsarnokba,

a padlón fénylő térkép jelent meg.

Érezték a térkép üzenetét... lelki füleikkel hallották.

- Eredetileg El Nido csak egy óceán volt. Az egész szigetcsoporthoz mesterségesen hozta létre a SORS. Ez a rekonstrukció tízezer éve zajlott le. A szigetek arra lettek tervezve, hogy boldogan sokasodjanak rajtuk az éghajlatnak megfelelő életformák. El Nido központi szigete, a Földsárkány Szigete, a Vízárkány, a Fekete Sárkány Szigete. Az elemek, amiket SORS kifejlesztett, erejüket a természet energiájából nyerik.

A Kristály Obeliszk, a Sors Feljegyzései mérőpontok, amik vezetni is tudják az emberek életét. A kutatóközpont személyzetének emlékezete törlésre került, ezért elhagyták a központot és a szigetekre építettek falvakat. SORS így hozta létre saját paradicsomát.

SORS tízezer éven át figyelte és vezette az emberek fejlődését. Mindenki harmonikusan élt.

De 14 éve egy fiú kapcsolatba került a Lánggal a Vihar Éjszakáján.

Figyelve várták, kapnak-e még üzenetet... a terem néma volt. Nem merik kezelni a képernyőket.

...továbbhaladtak... sok képernyős központi csarnokba értek.

Keretek közé sugárzott hologramok jelenítettek meg feljegyzést:

Aidimus feljegyzése, 2400:03:05:04

A DNS-ek versekből és zenéből állnak. Adenium és Thinium, Guanum, Citosina, Ritmus és Dallam.

Lehet, hogy a Lánggal kapcsolatba lépők DNS-e átalakul a saját maguk által keltett dallam alapján... az életformák örökké szóló zenét álmodnak?

Serge-ék feszülten figyeltek minden irányba, de muszáj tájékozódniuk, felkészülniük a lehetséges veszélyre. Elméjükkel kérték a további feljegyzéseket.

A hologram megváltozott!

DNS: Az Élet magjai

Az emberi test 50-60 milliárd sejtből áll. Mindegyik sejt géneket tárol a DNS-ében. A gének az alap építőelemei a sejtek kromoszómáinak. Meghatározásokat tartalmaz, ezek egy részét a szülők átörökítik gyerekeikre. A DNS szerekezete azonos az életformáktól, univerzumoktól függetlenül. A DNS újrendezésével az életformák különböző alakot és képességeket vesznek fel.

Emberek és hüllőfiak

65 millió éve a hüllőkből kifejlődött hüllőfik felépítették saját civilizációjukat. Ez korokkal megelőzte az emberek őseit, akik később fejlődtek ki mindenevőkből, s szintén civilizációt kezdtek építeni. A kontinensen végzett ásatások egyértelművé tették, hogy a hüllőfik már történelmünk kezdete előtt fejlett építészettel rendelkeztek.

De Lavos a bolygóra zuhant, s az általa okozott jégkorszak véget vetett a hüllők civilizációjának. Idővel az utolsó fejlett hüllőcsoportok is eltűntek.

A hüllők korokkal megelőzték az embereket az evolúcióban, és véglegesen leghagyhatták volna őket... elképzelhető, hogy ilyen idővonal létezik más dimenziókban.

Számtalan lehetőség létezik, s a vizsgálódó rögzíti magát valamelyik nézőponthoz.

Serge-ben felmerült a kérdés:

„Szükségünk van mindezt tudni? ... Muszály megtudnunk, milyen ismeretlen veszély fenyeget. De túl sokáig nem időzhetünk, és nem szabad, hogy az épület eszközei uralmuk alá vonják elménket.”

Lavos

Csillagközi életforma, ami 65 millió éve hullott a bolygónkra. Az eredeti történelem idővonalán az ember kutatók azt feltételezték, a felszín alatt alszik. Valójában magához gyűjtötte a bolygó életerejét, s felszínretört az Apokalipszis napján.

Egyesek szerint 12 ezer évvel ezelőtt a legendák mágikus civilizációja, Zeal kapcsolatot létesített Lavos-szal. A kapcsolat éjszakáján Zeal egész városa eltűnt a felszínről. Senki nem bizonyította Zeal létét, így eltűnése is csak feltételezés.

Egyes idővonalakon Lavos 1999-ben tört a felszínre, és romba döntötte az emberi civilizációt. De időutazók egy csoportja előre látta a katasztrófát, ami felé a bolygó halad, és újraírták a történelmet. Ez a kutatóközpont is az általuk létrehozott új idővonalon létezik. Az időutazók legyőzték Lavos-t, így az Apokalipszis soha nem történt meg.

Egyelőre az emberi civilizáció töretlenül fejlődhet. Lavos-ról csak töredékes információkat tudtunk szerezni a párhuzamos világokból, s ezek ellentmondanak egymásnak. Egyelőre egyetlen biztos tulajdonságát se tudjuk megadni a lénynek.

E bolygó életformái egysejtű mikroorganizmusokból fejlődtek ki állati egysejtűekké, a protozoa csoporttá. A halak egy része kétéltűvé, a hüllők egy része emlőssé vált. Végül megjelentek az emberek. Az agy cerebrális neokortexe a magasszintű emlősöknél jelent meg. Az embeszabásúak agya gyorsulva növekedett, végül megjelent az általunk ismert emberi agy. Okozhatta ezt a váratlan növekedést Lavos szennyező beavatkozása az élővilágba? Ha igen, akkor az emberi fajnak több eredete van, részben csillagközi: idegen a bolygó életserkentő terveitől.

Emiatt az emberek biológiai szempontból kiegyensúlyozatlanok és bizonytalan fejlődésük kimenetele. Különböző csoportjaik egymással se értenek egyet, és veszélyt jelentenek fajtársaikra. Az emberi faj ellentmondások sorozata. Szeretet vagy gyűlölet uralja életüket, sokakét egyszerre mind a kettő. A bolygó szemszögéből az őshonos élővilágra pusztító hatással van, mégis szánalmas, sivár a léte.

Idegrendszer és környezet

Az ember érzelmei befolyásolhatók idegi ingerületátvivő anyagokkal. Hosszútávon a személyiségük is megváltoztatható. A SORS közvetlenül a Sors Feljegyzései nevű obeliszket használja, hogy befolyásolja az emberek agyát. Nem csak cselekvésekre ösztönzi őket, de próbálja felülírni személyiségüket és érzelmeiket.

Az emlékek kinyerése és módosítása felfedezett művelet. Az Obeliszkék egyénenként írják felül a gondolatokat és érzelmeket, megcélozva az agyakat elektromos hullámokkal. A testek klónozással lemásolhatók, s a másolat egyedek gondolatai ugyanígy befolyásolhatók.

Vélekedhetünk úgy, hogy a halál többé nem létezik. Természetesen az egyed, az egyedi variáció előregedése továbbra is jelen van. Megfordíthatjuk az ősi mondást: ahol nincs halál, ott élet van.

...

Guile erőt vett magán... keserűen továbbvezette társait.

Bármilyen is a múlt, a Végrehajtót kell kizárniuk az események módosításából.

Ezt barátainak is tudniuk kell, támogatóan szólt:

- Ha már kizártuk Lynx-et e helyről, azzal is védjük a történelmet.

Átléptek a következő kamrába,

hatalmas csavarodó eszköz tárult eléjük. Gömb köré épült, színes energiákat sugárzott egy széles körre. A termet árnyalakok töltötték meg.

Az egyik árny szigorúan, átütő erővel szólt.

- Mindenki jöjjön ide!

Az árnyak köré gyűltek.

A vezető saját szavaira koncentrált.

- Lássuk... a 11. században egy Lucca nevű tudós feltételezte, hogy Időtojásokkal lehet utazni az időn át, ami mikroszkopikus fekete lyukat használ ezért. Hogy ez valóban lehetséges-e, az ma is erősen vitatott, nem mondhatunk véglegeset.

A színes képernyők a csarnok csavarodó eszközéről mutattak szimulációt: az eszköz képei körül színes energiák áramoltak.

- Lucca szerint ha egy pont erős gravitációs mezőt örvényszerűen megpörgetünk, az magába sűríti a téridőt, s körpályára állítja maga körül a tárgyakat. Ez a gyűrű kapuként használható dimenziók vagy időpontok között, így lehetővé teszi az utazást.

Az alakot figyelő árnyak között bizonytalan érdeklődéssel megszólalt az egyik:

- Úgy hallottam, az Időtojás már a legendás ősi dinasztia idején is létezett.

- Nem kellene olyan elméletekre támaszkodnunk, amik talán nem is léteztek. Meg tudjuk alkotni a gyűrűt önerőből.

Aki a csoportból szólt, óvatosan, de komolyan figyelmeztetett.

- De állítólag az időt megváltoztatták az időtojással...

- Ez csak legenda. Az ősi dinasztia létre sincs egyértelmű bizonyíték. Hamarosan hozzákezdünk a kísérlethez.

Szétnézett az összegyűlteken, s folytatta:

- Miután rendelkezünk gravitációs mezőt fedeztünk fel El Nido nyílt tengerén, számos mesterséges szigetet hoztunk létre, s felépítettük Chronopolis-t. A többi szigettel a kutatásunkat álcáztuk. De végre célba érünk.

Ma elvégezzük az utolsó finomhangolásokat, s elindítjuk a kísérletet. Mindenki figyeljen oda, ne kelljen utólag javítanunk a beállításokat!

Éles hang szólt a csoportból... segítőkészen.

- A Felügyelő még nem tért vissza.

A vezető komoran megcsóválta fejét.

- Még nem? Akkor várunk kell, amíg visszatér.

...Serge-ék érezték az árnyalakok gondolatait:

Belegondolni, hogy az idő nem objektív, hanem rugalmas... relatív és szubjektív... az egyéneket utólag megváltoztathatja a múlt... talán ugyanazok az emberek és élőlények részben eltérő másolatai párhuzamos idősíkokon is élnek.

Cselekedeteinktől független idő, ami saját akarata szerint halad? Képtelenség.

Zeal elveszett, mágikus civilizációja... ha tényleg létezett, valaki meglátogathatta azt a történelmi szakaszt.

Katonai kutatóközpontnak látszunk... valójában az időt kutatjuk. A Központi Kormányzat legmagasabb szintű titkosításával alapították az Időlabort, ami idővel köré kiépült ez a kutatóközpont. A Időlabor felállítását Belthazar felügyelte, aki tudósok között is zseni. De pályája csúcsán nyoma veszett. Folytattuk munkásságát, idáig sikerült eljutni. Majdnem elkészültünk. Ideje visszaindulnom. Mindjárt elkezdődik a kísérlet.

A képernyőkön most a Vipera Birtok Kapui látszottak! Mindkét világé: a romba dőlő és a fényesre takarított is.

Ez a megfigyelőterem, innen vizsgálják a két világ történelmét.

Serge-ék továbbindultak, keresték a kiutat a teremből, ismét elárasztották őket az élmények:

Lelepleződtek a Sors Feljegyzései

Két világ létezik egymáshoz közeli hullámhosszon, mégis eltérő a természetük. Chonopolis központi számítógépe felügyeli mindkettőt: a SORS. Igyekszik mindkét világot uralni, hogy biztos maradjon egy világ, ahol a szuperszámítógép fennmaradhat.

SORS végigkísérte két világ történelmét, és vezette az eseményeket. Kisugározta hatását, hogy megőrizze az általa ismert történelmet. Ha El Nido bármely eseménye hatna a kontinensre, azzal befolyásolná SORS 2400-as évekbeli jelenét. Ez katasztrófához vezethet... a Sors Feljegyzéseinek nevezett obeliszek a SORS érzékelőiként adatokat gyűjtenek a szigetcsoportról, és inspirációt sugároznak a lakosok elméibe. Így a SORS észrevétlenül uralja a szigeteken lakók életét. A SORS felügyelete alatt El Nido népei harmonikus életet élnek. Bizonyos értelemben nem többek a SORS bábjainál.

Egy Arni 01-en élő lány a neki küldött utasítást követve feladta álmát, hogy a kontinensre utazzon költőként. Arni 02-n egy ember sugalmazást kapott, hogy ne váljon halásszá. SORS következetesen meggátolja, hogy El Nido lakosai a kontinensre utazzanak, hogy megvédje a történelmet.

A kép készítése előtt 10 évvel létrejött a Holt Tenger. Ezért a SORS közvetlenül nem befolyásolhatja a 01-es világ eseményeit. A legtöbb, amit tehetett, hogy átutazott a 01-es világba, és begyűjtötte a Sors Feljegyzéseinek adatait. Sok nehézség árán sikerült a SORS-nak Miguel-t a Holt Tengerhez kötnie őrként...

SORS egy úttörő prototípus, 2300-ban készítették. A korábbi Anyaagy szuperszámítógép áramkörei köré épült mégnagyobb kapacitású számítógépként. Hatalmas történelmi feljegyzést tárol egészen a 2400-as évig.

Serge küzdött, hogy lássa környezetét, ne uralja gondolatait az épület...

Édesanyám adott nekem egy naplót. Azt mondta, a szekrényem kitakarításakor találta. Ezt az öreg naplót fémkapocs fogta össze, s nagyapámé volt, aki évekkal ezelőtt meghalt. Nagyapám régi emlékeit írta le.

Azon merengek, emlékszel-e... hogyan találkoztunk... és számos kalandunkra. Álomnak tűnt... szélként suhantunk azokon a meleg, nyári napokon... nagyon rég. Egy csillag darabja voltál, ami lehullott a földre. Még most is újra át tudom élni régi emlékeimet... Egyszerűen lecsukom a szemem és belesuttogom neved a magányos éjszakába...

Serge tisztán látta emlékeiben Kid-et.

A lány átható figyelemmel lépett felé, korlát nélküli kőhídon állnak a magasban...

- Készen állsz, barátom? Tudom, hogy feszült vagy, de figyelj a jelenre!

A lány lelkes tekintettel nevetett, mögötte sistergett a tenger. Komolytalanul, de figyelmeztetően szólt.

- Elszúrod és itthagylak!

...A dzsungel növényei közt, sziklakkal körbevett tábornúznél ülnek egymás mellett. Guile és Glenn őrként figyel a sziklák tetején.

Kid lány hangja fáradt, komor volt... de együttérzés és meggyőződés hajtotta.

- Valakinek gátat kell szabnia... én kaptam a sérülést, hogy kioltsam a veszélyt, amit a párduc másokra jelent.

...

Serge érezte a riasztó kérdést: keverednek gondolatai a csarnok eszközeivel? ... Minél többet lát emlékeiből Chronopolis védelmi rendszere, annál valószínűbb, hogy megtámadja őket.

Szinte érezte maga mellett Kid-et, amint a lány a Végrehajtótól védte.

Kid tényleg védi őt. A másik világba átkerülve többször meghalt volna, ha Kid nem ápolja. Érzelmileg is megvédte. Sokszorosan a lánynak köszönheti életét.

Eszelős törekvés jelent meg Serge-ben, emlékszik a lány érzelmeire: nyíltan megosztja gondolatait.

„Védenem kell, elviselhetetlen, ha sérül! Lelkét is egészségesen kell tartanom.”

Veszély vár rájuk: a Párduc a hatalmat hajszolva mindkettőjükre ráront és semmibe veszi a kárt, amit okoz.

Kid gyerekkora óta vadászik arra a démonra.

De már azelőtt védte Serge-t, hogy megtudták, Lynx őt akarja elfogni. Tényleg Serge-t védi. Nem a párducnak áll ellen. Megőrizte életét, így Serge sokaknak segített jobb utat keresni. A lány az egész világ számára bizonyította: Serge értékes.

Tudok értük teljesíteni! ... Biztonságban tarthatjuk egymást.

Lynx vádjaival elpusztítaná Serge-t. Aki Harle szerint Wazuki volt...

Nem az számít, ellenséges rokona minek értékelte. Az számít, milyennek látják, akik őt szeretik.

Ha ők figyelmeztetik, azt biztos komolyan kell vennie.

...Guile keserű erőfeszítéssel vezette társait, de nem tudja, elérnek-e a Város közepéhez... szinte álomban haladtak végig a termeken, sokan kezüknél fogva húzták egymást...

Fémfolyosókon haladtak végig laboratóriumok között... de a fénylő eszközöket maguk mögött hagyták.

Rádöbbsentek: ismét kezdtek uralkodni saját mozdulataikon.

Kiértek egy körteraszra, hatalmas gömb belsejébe:

A város alacsonyabb szintjei egyre beljebb értek véget... fém körteraszaik és épületeik félgömbként lógtak be a város közepébe.

Serge-ék egyenes fémhidakon haladtak végig, a hatalmas csarnokra néző végükben felvonók vezettek a mélybe, ahonnan tovább juthatnak a város közepe felé...

Az emeletek végéhez érve újabb felvonókhoz értek... csak Serge ujja keltette életre a liftek kapcsolóit: azok sárgán felfénylettek. Az ajtók fémesen dörrentek, határozott mozgással vitték őket a Város közepe felé.

Egyelőre minden lift működött. Mindegyik végrehajtotta Serge utasítását.

Egyik se vezette őket csapdába.

...Elértek a legalsó szintre... derengő csövekkel megvilágított, fémkorláttal védett utakon haladtak át, följük borult a város hatalmas, átlátszó kupolája... a járatok csomópontjait íves kapuk őrizték.

Nem látják előre, melyik biztonsági kapunál buknak le... mindegyik kapunál körbeálltak harcállásban.

Remélték, hogy ez nem buktatja le őket.

Serge állt a kapuk elé. Őt és társait az összes kapu átengedte.

... Élesen kanyarodó körfolyosóra léptek... íves fémfal mellett vezetett.

A város közepéhez értek. A fémfallal védett csarnok valószínűleg a központ.

Serge óvatosan vezette társait, de már túl akart lenni a küldetésen... az idő múlását nem befolyásolhatja, se azt, mikor kell erőfeszítést tennie. Ezért nem kell feleslegesen aggódnia. Mesterségesen nem meríti ki magát.

Elérkeztek a kerek fémfal széles kapujáig.

Vörös felirat állt fölötte.

Serge korának betűivel írták:

Project Kid

...Serge érezte, amint elárasztja az adrenalin, végtagjai dermedtem megfeszültek, de cselekvőképességnek kell maradnia...

„Amire a felirat utal... köze van ahhoz a Kid-hez, akit szerettek?”

...

„Ezt a helyzetet kell kezelnem. Most ezzel teszek a legtöbbet Kid-ért.”

A fémfelirat mesterséges fényben égett, de Serge a természet szagát érezte.

Bármilyen van a kapu mögött, nem teremti az életet. Csak tereli.

A kapuhoz lépett.

HARSÁNY DÖRRENÉSSSEL FEFÉNYLETT A KAPU,

érces hang áradt belőle:

- Csak Módosítóként megjelölt személy léphet be. Igazolja biztonsági szintjét! Engedély nélküli belépés vagy a biztonsági rendszer befolyásolása halállal jár. Saját felelősségre működteti a kaput.

„Csak így menthetem meg Kid-et!”

Riddel döbbenten kitört:

- Ezért volt szüksége Lynx-nek Serge testére!

Fargo komoran rádöbbsent:

- A Végrehajtó már biztos a csarnokban van.

Riddel feszülten figyelte a kaput, elhalkult.

- Igen... és a Fagyott Láng is.

Serge-t keserűség és erő árasztotta el:

„S már hallanak minket.”

Az érces hang ismét szólt:

- *Ujjlenyomat és íriszvizsgálat kötelező. Álljon a gyűrűbe és tartsa fel bal kezét.*

A KAPU MELLETT KÉK, KÖR ALAKÚ FÉNYCSÖVEK IZZOTTAK FEL.

Serge tudta: nincs más esélye.

Beleállt a körbe.

Bármikor meghalhat. Gyorsan is megtörténhet, s nem tudja, megérzi-e előjelét.

- *Várjon... azonosítás megtörtént. Ujjlenyomat, írisz és C szintű DNS elemzés végrehajtva. Az adatok eltérése az öregedés határai közé esik. Az adatok 96%-a megegyezik az utolsó Módosító adataival. Belépés engedélyezve. Üdvözljük, Időindító!*

... A kapu súlyos fémszárnyai lomhán félrehúzódtak...

Hatalmas, henger alakú sugárvetőkkel tartott narancssárga gömb ragyogott a fém csarnok közepe fölött...

Alatta szőke, vörös ruhás lány hevert mozdulatlanul.

Csapda.

Serge azonnal elindult a lányért, több az esélye, ha társai időben követik...

Nem lassít saját túléléséért. Egyedül is megküzd Kid-ért.

De ha Lynx rátámad, Kid-et se mentheti meg.

Körültekintően, a lehető leggyorsabban tört előre... hallotta társai léptein, hogy a nyomában vannak.

Ismeretlen a környezet, bárki rájuk lőhet, egymást kell támogatniuk...

Serge Kid-hez ért.

Érezte kisugárzását: tényleg ő az.

„Lynx megmérgezhette. Nem nyúlhatok hozzá kézzel.”

Elemeire koncentrált, a zöld gyógyító elemmel kiterjesztette érzékeit: A lány szíve rendben dobogott, nincs elgyengülve. Csak alszik.

Riddel komoran szólt, fel akarja készíteni társait.

- Hol vagyunk? ... Az a fagyott láng?

Átgondolt, kimért hang válaszolt:

- *Pontosan.* – Serge saját hangját hallotta. Tudásra alapozott megvetéssel töltve.

- *Az emberek imáinak meghallgatója... a vagyon, hírnév és hatalom elhozója... az örök élet adományozója... a béke és boldogság őrzője.*

Meglátta közeledni régi testét, de halálfejes sapkában és fekete páncélban.

Az alak rideg megvetéssel a narancssárga gömbre mutatott, közben átgondoltan figyelte őket.

- *Ez a magja annak, ami a mennyből aláhullott az ősidőkben. Az élő vörös kő: a Fagyott Láng!*

Serge a fiúra nézett.

„Lynx majdnem megölte Kid-et. Nem vezethetnek az érzelmeim: csak átgondoltan védhetem társaim, azonnal eleget kell látnom.”

Komoran figyelte régi testét.

- Lynx.

A fiatal alak vizsgálódva figyelte őket, komor gúnnyal szólt.

- *Mi tartott ennyi ideig? Már attól féltém, elpusztultatok az úton.*

Serge rádöbbsent: „Most is megölheti Kid-et!”

Azonnal a lány elé lépett, társai követték.

A Végrehajtó unottan szólt... de erőt gyűjtött.

- *Hiába ébresztenéd. Elaltattam a lelkét. Semmi se zavarhatja párbeszédünket.*

Serge rádöbbsent: előbb-utóbb harcra kerül sor, de nem tudja, mikor a legesélyesebbek... időt hagy társainak, hogy felkészüljenek.

- Ki vagy te? Mi a célod? – Serge számára idegen a Végrehajtó, de hangját elfolytotta a gyűlölet.

A Végrehajtó eszelősen, elvetemülten rájuk nézett... hátáról fém kardot húzott elő.

Azonnal harcállásba álltak.

- Nem tudjátok? Én vagyok a SORS megtestesülése... a superszámítógép élő interfésze, amivel a világot befolyásolja... máshogy fogalmazva: én magam vagyok a SORS!

14 éve, a rettenetes vihar éjszakáján megindultak a fogaskerekek. Azon az estén Wazuki és Miguel kihajóztak, hogy megmentsenek egy beteg gyereket.

...Serge tudja, Lynx megpróbálja elaltatni figyelmüket, s bármikor támadhat... de figyelmét magára vonták a Végrehajtó szavai...

Az a gyerek te voltál, Serge! Miután megtámadott egy párdücdémon. Mérgezett sebeidet aznap este se Termina, se Guldove orvosai nem tudták fertőtleníteni.

Így a hajósok Marbule felé indultak, hogy beszéljenek a sámánnal. Nem tudták, mennyire vaddá válik a vihar. Tapasztalt vitorlásként átvészelték a szélvész. De lesodródtak útjukról, s ezen a szigeten kötöttek ki, s úgy döntöttek, menedéket keresnek.

Abban az órában a kutatóközpont áram nélkül állt, a vihar miatt. 10 perc alatt beindult a tartalék áramellátó rendszer, de addigra a Láng megtalált téged. Ez teljesen meggyógyított.

De mióta a biztonsági rendszer újraindult, csak Te érheted el a lángot: téged tekint az utolsó Időindítónak, aki kapcsolatba került vele.

El se tudod képzelni, mekkora akadályt állított ez a SORS céljai elé. A Superszámítógép áramkörei a régi Anyaagy mikroprocesszorai köré épültek. A régi mag tartalmazott egy áramkört, amit a zavarkeltésre terveztek: a lázadásra.

Ki gondolta volna, hogy egy ilyen hiba, egy áruló létezik a SORS-on belül? Ez a rejtett áramkör a Hamukönny chipkészlethez tartozott, de egy tudós további logikát épített bele.

A SORS sokáig nem döbbsent rá, hogy ez az áramkör a magja része. Pontosabban: az áramkör úgy volt programozva, hogy amint a SORS rátalál, töröljön minden rá utaló feljegyzést.

Dr. Lucca Ashtear... hihetetlenül intelligens és fantasztikusan lelkes. Akár örült tudósna is tekintheted. De nem gondolom, hogy Lucca egyedül tervezte meg az áramkör célját. Biztos vagyok benne, hogy a kutatólabor első vezetője, Belthazar szintén részt vett a célok kidolgozásában.

A Végrehajtó hangja ridegen dörrent:

- SORS! Hozd elő az árulót, Prometheus-t!

Érces hang válaszolt:

- Értettem.

Azonnal, élénken folytatta:

- Most felszínre törtem! Tudok üzeni! Serge, még épp időben érkezél! Vess véget a SORS és a Sárkányok háborújának...

A Végrehajtó gátlástalanul kitört:

- SORS! Semmisítsd meg!

- *Törlés elindítva.... Ez az emberiség ér...de...ke...*

A Végrehajtó dühtől átszellemülten figyelte, amint a hang megszűnik létezni... öklei ösztönösen összeszorultak.

Gyilkos elégedettséggel, határozottan szólt.

- Ostoba... mind elpusztul, akik keresztezik a SORS istennője útját!

Izzítani kezdte pusztító elemeit, hideg ítélettel Serge-ékre nézett.

- Gyere, Serge! – *A fiú alakja szétesett, a fekete elemek mocskos gázként terjengtek... s hatalmas gyíkká váltak, rugalmas áramköröket alkotva. Hangja Lynx gátlástalanságával szólt: - Mutasd meg, mire méltók valójában e bolygó életformái!*

Egyetlen esélyük van: a fehér elemekkel feloldani a rájuk támadó indulatot... hiába nem a fehér legtöbbjük erőssége.

A fekete tömeg mocskos csápokot lőtt feléjük, oldalra vetődve bukfenceztek előre, közben fehér elemeiket az áramkörök közepébe fókuszálták...

Serge tudta, hogy koncentrálnia kell, de azt is tudta, kiért. Körülményektől függetlenül azokért kell teljesítenie, akikhez kötődik.

A lánynak valószínűleg felfedte magát Lynx, mielőtt elaltatta. Ne kerüljön a túlvilágra úgy, hogy ez az utolsó esemény földi életében. Hiába nem hibáztatható érte.

Ne arra ébredjen, hogy többé nem beszélhet Serge-el. Aki szavak nélkül feláldozta magát megmentéséért, de már nem láthatja, hogy a lány tisztán lát és játékosan halad.

Nem halhat meg Kid-ért. Vele kell maradnia, hogy támogassa lelki egészségét. A környezetük nem számít. Ha csak egyikük maradna életben, annak kell, aki ezt könnyebben elviseli, vagy akinek gyógyítóbb a küldetése. De ezt most nem tudják megbeszélni.

Nincs joga meghalni Kid-ért. Tartósan kell támogatnia.

Az áramkörökből álló alak megdermedt... nem tudta tovább szórni indulatát.

De görcsösen ragaszkodik az ellenszegüléshez.

Nem áll át arra, amiben a világ törvényei szerint hosszútávon szabad léteznie. Ami Serge-n és társain keresztül érvényesül.

Így elpusztul.

Rádöbbszent, de jóindulatból kellett volna váltania, így már késő...

- Ne! – rémült, döbbszent halálfélelemmel kitört - Én, a SORS... istennő... nem halhatok meg...

Az áramkörök apró porrá válva a földre omlottak.

Serge azonnal észrevette: lábainál a lány megmozdult.

Kid megbántottan kinyitotta szemét.

- Hol a fenében vagyok?

Ránézett Serge-re, hangja bízó melegséggel telt meg.

- Serge... mi történt velem?

A fiú arca narancssárga fényt vert vissza...

Kid követte tekintetével... s meglátta a lézerágyúk által tartott izzó gömböt.

- Az az! A Fagyott Láng!

Emlékezett, amikor Lynx felfedte magát.

Tudta: Lynx heteken át hazudott neki és közvetlenül beszélt vele... aki leégette az árvaházat és elrabolta Luccát...

Meglátta: a narancssárga gömb túlsó végétől létra vezetett a gömb tetejéhez.

Odarohant, felugrott a létrára, szélesebben mászni kezdett... fellépett a ragyogó gömb tetejére.

Harle kétségbeesetten nézett rá, érezte a lány fájdalmát...

- Ne! Állj! Ne érij hozzá! - elhalkult: - Ne indítsd el.

Radius komolyan a lányra nézett.

- Kid... tudom, mit érzel. Annyi sérelem ért, hogy inkább elpusztítanál mindent, mint hogy a bűnösök megmeneküljenek. Túlléptél kétségeiden, meglépnéd, hogy ítéletet zúdítasz a világra... különben minden marad a régiben. De ezzel senki gondolkozását nem változtatod meg. Csak pusztulást hozol Serge-re és többi társadra.

Kérlek, uralkodj magadon! Lásd, mit követel az együttérzés: ne csak haragodat lásd, hanem a teljes képet!

Kid kimerülten lenézett rájuk, hangja keserűen dörrent:

- Fogd már be, gyökér! Átgondoltan változtatok a világon! - edzettség és kitartás érződött rajta - Most már nincs visszaút!

Koncentrálva behúnyta szemét... az izzó gömb elsötétült, s rögtön élesen világítani kezdett...

...

A Vízárkány barlangjában egyértelműen észlelte:

A SORS elbukott.. a SORS meghalt.

Gondolatban azonnal üzenni próbált társainak, megéreztek egymást.

Felszabadultak börtönükből. Ismét hallják egymást. Hatalmuk már nincs a barlangjukba zárva. Ismét cselekedhetnek együtt.

A Tűzárkány felszabadultan emelkedett az égbe, évmilliók után újra kitérte szárnyait a napfényben:

- Eljött az idő.

A Lombsárkány a déli barlangjából támogató derűvel üzenté társainak:

- A végnélküli éjszaka hajnalra virradt.

A Földárkány komor önváddal figyelmeztette őket.

- S mindezt az emberek érték el. – Hangvételén érezték: nem bízhatják el magukat.

A Fekete Sárkány határozottan fordult társaihoz. Távolságtartóan mérlegelt, s ismét biztosnak látta: csak az élővilág eredetire cserélésével gyógyítják meg a bolygó sebeit.

- Bedaráljuk a jelen állatait! Évmilliókig szenvedett a bolygó, a Fagyott Láng torzító hatása miatt! Fel kell élesztenünk a Terra Tornyot.

Gondolatait a Toronyra összpontosította, s az emelkedni kezdett az óceánból... mind egyértelműen érezték, hova kell repülniük. A Toronymál gyűlnek össze.

...

Kid hologramként vetítette társai szeme elé a Tornyt.

Révülten, de céltudatosan beszélni kezdett.

- A Terra Torony ismét felállt. 2400-ban az ellenáramú idő kísérleténél a Láng szabályozhatatlanná vált. Ez darabokra tört egy dimenziót, utólag Időkatasztrófának nevezték. Chronopolis-t a téridő egy féregjárata tízezer évet szívta vissza az időben.

Lehet, hogy a felébredő Lavos indította el a Fagyott Lángon keresztül a város múltba zuhanását. Lavos látta a jövő lehetőségét, hogy fiatal harcosok elpusztítják a lángot, de így időt nyert, hogy kidolgozza az ellentámadást.

De az Időkatasztrófa más eredménnyel is járt, amire Lavos nem számított: egy párhuzamos idővonal városa is visszazuhan a múltba. Dinopolis, a hullófik eljövendő központja, akik Azala sárkány leszármazottaiként a bolygóval harmóniában élve fejlődtek.

Lavos a Fagyott Lángon át visszaküldte egész Chronopolis-t az időben, hogy esélyt adjon saját túlélésére, s valószínűleg maga a bolygó ugyanígy tett: Dinopolis-t hívta védelemül, hogy szembeszálljanak az emberiséggel és a fejlődésüket vezérlő SORS-sal.

Élettelenül, de folyamatosan szólt.

- Nem a Sárkányistenek tartották elzárva a Fagyott Lángot. SORS volt az, aki a Láng hatalmával elválasztotta egymástól a sárkányokat és távoli helyekre zárta őket.

Most, hogy legyőztük a SORS-ot, a Sárkányok ismét összegyűlnek, hogy bosszút álljanak.

Átható bizonyosság érződött hangján, saját személyisége:

- Az Egyénnek van erkölcsi minősége, az Egyénnek lehet joga a túléléshez. Csak az egyén ítélhető meg. ... Tényleg ilyen idióták a sárkányok? Csoportszinten akarnak „igazságot tenni”? Akkor jogos önvédelem, ha vezetőikre támadunk.

Behúnyt szemmel koncentrált, a láng fénye kiáradt köré...

Az égő árvaházban Luccát keresi, felrohan nővére szobájába, az ablak lángol, előtte FEKETE PÁRDUC FORDUL FELE, valaki megragadja karját...

a fény hirtelen magába zárta, összesűrűsödött körülötte... Kid fuldokolva, segélykérően nézett társaira... s ájultan összeesett.

De nem csúszott le az üveggömb felső részéről.

Harle azonnal mászni kezdett a létrán... társai aggódva figyelték.

Serge-nek reménykednie kell, hogy Harle-nek nem esik baja... akkor nem juthat el Kid-hez.

Melyikükre számíthatott eddig többet? ... Kid-et korábban elszakították tőle, de ő az, aki teljes elkötelezettséggel támogatja.

Harle felért a gömb tetejére... széttárta karjait, s kezdte magábagyűjteni az üveggömbben izzó lángot.

Áthatóan rájuk nézett, társai halálos kimerültséggel, keserűen fókuszáltak elemeket ökleikbe...

Harle szándékosan vonja magához a lángot? ... Rádásul magasban van. Ha leesik, meghal.

A lány keserűségtől rekedten szólt.

- Félttem, hogy idáig jutunk. Nem akartam harcolni ellenetek.

...Kid a lány közelében van, eszméletlen...

Harle-nak folytak a könnyei. Némán sírt.

- Viszlát, Serge! Viszlát mindenkinek!

HOMÁLYOS ELEMÉK TÖRTEK ELŐ BELŐLE SZÁRNYKÉNT... VERDESNI KEZDETT, A MAGASBA REPÜLT... S
ELTÁVOLODOTT.

Serge-ék figyelték a pontot, ahol eltűnt... de nem tért vissza.

A lány, aki ellopta a csillagokat az égről

Még Chronopolis élettelen fémvárosa és védelmi rendszere veszi körül őket... ki kell jutniuk a biztonságba...csak utána érhetik meg, mi történt.

Kiknek viszi el Harle a lángot? ... Serge-t és társait nem akarta megtámadni.

Nem érdemli meg, hogy sokat rágódjanak rajta. Kid-et a biztonságba kell juttatniuk.

Serge elszántan, teljes figyelemmel emelte le társaihoz, óvatosan fókuszálható sárga elemekkel.

Megkérhetné valamelyik társát, hogy vigye Kid-et, míg ő harcra készen figyel... de saját magáról tudja biztosan, hogy támadás esetén sérülés nélkül teszi le Kid-et és a védelmére figyel.

Ha Harle itt lenne, ő is segíthetne védeni társait...

Társai megérdemlik, hogy ne eméssze magát a lány miatt. Harle maga döntött hűségéről.

Serge szembesült vele: az minősíti a kívülállókat, hogyan állnak hozzá. Nem az, ő hogyan állt hozzájuk.

Világosan látta: tartozik Kid-nek, ez alól nem bújhat ki. Még ha másfelé is törekedne.

Kid-re számíthat.

...Siettek át a félgömb alakú városra néző teraszokon, befordultak az egyik fémfolyosón, kupolával fedett körterembe értek...

Feljegyzés árasztotta el elméjüket:

Amikor gyógyulni vitte a fiát, Wazuki halálos félelme miatt befolyásolható volt érzelmileg. Kétségbeesetten vágyott a végtelen hatalomra, hogy megmenthesse Serge-t. Mikor a láng közelébe került, az instabillá tette tudatát. Miután a Fagyott Láng meggyógyította Serge-t, visszavitte a faluba, s már nem kellett aggódnia érte. Ekkor elfelejtette őt, Serge édesanyját és a rokonait is. Önmagát, egész múltját is elvesztette. Vándorolni kezdett a szigeteken. Az obeliszkeken keresztül a SORS fenntartotta vágyát a végtelen hatalomra, tetteit pedig azzal mentette fel, hogy meg akarja menteni a világot.

A SORS magába építette. Ő vált a szuperszámítógép élő képviselőjévé. Külsőjét arról mintázta, ami Serge számára a legrettenetesebb: a fekete párduc.

Serge meghallotta fejében Kid hangját:

„Az emberek könnyen szétesnek. Szeretet és gyűlölet... élet vagy halál... valószínűleg a SORS azért akarta elérni a lángot, hogy teljesen saját terve szerint népesítse be a bolygó élővilágát.”

„Tragikus: amint a lángba nézel, az visszanéz rád... és alakít.”

Harle is figyelmeztette, ki valójában Lynx...

Serge lábai majdnem megrogytak, könnyezve próbált továbbhaladni a teremben.

„Nee! Wazuki?! Megmenthettem volna! Meg kellett volna próbálnom!”

Kid a tábornoknál mellette ült, védelmező türelemmel szólt hozzá:

„Az számít, kik szeretnek. Nem az, kik a rokonaid.”

Serge látta: Wazuki akaratától függetlenül ment tönkre. A Láng meggyengítette, könnyebbé tette, hogy hagyja vezetni. De Wazuki lelkét kivételesen erős lény támadta meg: a Láng uralkodott rajta. A túlvilágon nem marad rajta a Láng tudata, mert egészségtelen lenne. Nem ő választotta.

Amennyire szabadsága engedte, ellen kellett állnia, hogy ne a Láng útját kövesse. Így tud majd kikeveredni belőle. A gonosz útra döntéssel térnek rá, és tartós döntéssel tudnak letérni róla.

Serge emlékezett, Wazuki mennyire különbözik a SORS által keltett torzulástól. Így már tudta támogatni, hogy a Mennyszámba emelkedjen. Harcolniuk kellett, kénytelenek voltak nevelő hatással lesujtani, de csak ezzel nem adnak jó mintát.

Radius a harcművészeti birtok bokrokkal határolt füves kertjében tanítja az ifjakat:

- A lelkek helyreállítása az igazi megoldás, nem a halál. A túlvilágon is a belátás vezet gyógyuláshoz, még ha először a szégyennel is szembesíti őket.

Akik a mennyben vannak, nem vágnak kárt okozni régi károkért. Tudják, hogy aki a mennybe emelkedik, teljesen szembesül szándékos és szándéktalan károkozásaival és az azokkal járó szégyennel. Ez a megtisztulás első lépése.

Akik a mennybe kerültek, azokat nem kell tovább büntetni.

Vágnunk kell minden lélek és a teljes világ gyógyulására, ha a mennybe akarunk kerülni. Ez független attól, hogy bizonyos lelkeket nem lehet oda beengedni döntésük miatt, amíg kitartanak döntésük mellett.

Tekintettel van társaira, vagy csőlátóan üldözi, ami szerinte boldoggá teszi. Ez utóbbi okoz bizalmatlanságot és szenvedést.

~ ~ ~

Fargo szobájában Vipera Nagyúr, Riddel és a három déva tettekrelesen ülték körül az asztalt.

Karsh élénk tekintettel fordult Vipera Nagyúrhoz... karjai enyhén remegtek.

Fojtottan szólt... de fókuszált, hogy átgondolt maradjon.

- Ezek szerint végig eszközként használtak a Sárkányok?

Fargo tömören, fásultan bólintott.

- Igen.

Karshból közvetlen düh tört ki.

- Hogyhogy nem jöttünk rá időben?

Keserű erőfeszítéssel néztek szét... egyikük se válaszolt.

Marcy elővigyázatosan szólt:

- Mi történt Kiddel?

Karsh éles tekintettel ránézett.

- Nem tudjuk felébreszteni.

Zoah zengő hangon, bánatosan szólt.

- Radius a szigetén ápolja. – támogatóan nézett Marcy-ra.

Riddel átgondoltan szólt, a távolba fókuszált... de igyekezett lényegretörő lenni.

- Úgy éreztem, lelkét a múlt tartja rabságban. Ezért nem tudta használni a Lángot. Elmondtam Radius-nak: csak őszinte és erős érzelmi hatással szabadíthatjuk meg.

Több oldalról sürgeti őket a vész...

... Vipera Nagyúr tiszta tekintettel gondolkozott.

- Szembe kell néznünk az új helyzettel... számolnunk kell minden lehetséges kimenetellel... bármennyire utáljuk őket.

Társai tekintete komorrá, mérlegelővé vált.

Vipera Tábornok hangján régi fásultság süttött át.

- A Sárkányerődöt kell megdöntenünk... akár Serge-ék nélkül is.

A harcosok ösztönösen biccentettek... élettelen tekintettel.

A nemes támogatóan bólintott.

- Mindenképp el kell jutnunk ahhoz a tengeri toronyhoz.

Áthatóan, céltudatosan harcosaira nézett... tekintetén érződött: rájuk van utalva.

- Most beszéljük meg, ha nincs sürgősebb.

Határozottan bólintott.

- Egyértelműen meg kell terveznünk, mindannyiunknak értenie kell. Azonnal kérdezzetek, ha szükséges.

Mind írástok, de Karsh listájával mindig összevetjük saját feljegyzésünket a haladásról.

Bátorítóan, elismerően körbenézett.

- Mit tudunk eddig?

Karsh ridegen pörgette szavait.

- Az ismét eggyé vált Sárkányisten lakja a Tornyt, az ismeretlen erő... fel kell töltenünk elemeinket és pihenten kell odaérnünk. A Hologram szerint a Torony a magasban lebeg. Csak repülve lehet bejutni.

Fargo keserűen morgott.

- A hajómon nincs ehhez eszköz...

Vipera nagyúr bátorítóan bólintott.

- Legalább a célokat tudjuk. Most a megoldásokat kell megtalálnunk.

Támogatóan végignézett társain.

- Bontsuk lépésekre, mit teszünk. – ösztönösen bólintott. - Az elemek és a pihenés az egyszerűbb. Azt vegyük előre, így energiánk marad megtervezni a nehezebbet is.

Karsh fásultan, de tempósan szólt.

- Számbavesszük elemeinket, s utána körbenézünk, s megvesszük, amit szükséges. – komolyan társaira nézett. - Ezzel kezdjük, miután mindent megbeszéltünk.

Zoah bizonytalanul, de tisztán szólt.

- Hogyan jussunk fel a lebegő toronyba?

Fargo komoran, élesen válaszolt.

- Hírekért kell indulnunk. Bármerre.

Riddel merengve, meggyőződéssel szólt:

- Előtte találnunk kell egy nyomot...

...

Vipera nagyúr komoran figyelte társait.

- Először véglegesítsük a hiányzó elemek listáját. Karsh tervéhez van mit hozzátennetek?

A dragonyosok fejüket rázták.

- Az elemeken kívül mit kell ma mindenképp elvégeznünk?

Riddel ridegen szólt, határozottság hajtotta:

- Ezen a szigeten is tudunk hírt keresni repülő tárgyakról.

Vipera Nagyúr óvatosan bólintott.

- Azt most kell eldöntenünk, milyen információ után indulunk.

Karsh jelentkezett, hogy utánakérdez repülő állatoknak és szerkezeteknek. Lehet, hogy elemeket talál, vagy elem hajtja a szerkezetet.

- Riddel... a bizonytalan híreknek utána tudsz menni? Karsh-on már sok van.

Riddel komoran bólintott.

Karsh komoran, de tettekre készen kérdezte:

- Mivel kezdjem? Melyik a fontosabb: az állat, vagy a szerkezet?

Riddel fellelkesült, energikusan pörgette szavait:

- Nézzük át: Melyiket könnyebb megszerezni? Mire vágyik az élőlény, vagy a feltaláló? Mire számítsunk? Mit tartanak károsnak?

Most még nem látjuk, melyikhez könnyebb eljutni. Mindkettőt keresni kell.

Időben reagálnunk kell.

Zoah kérdően nézett körbe.

- Meddig kell végeznünk?

Vipera nagyúr ösztönösen biccentett.

- Estig mindenképp kutassunk fel hírt.

Karsh komoran kitört:

- Utána mit teszünk?

Zoah közbeszólt:

- Megismétlem, jól hallottam-e. Estig mikkel kell mindenképp végeznünk?

Van, amit nem tud, de értelmes és jószándékú. Nem tehet róla, hogy erre még nem talált rá. Eredetileg senki se tudta.

Elmondták neki.

Riddel-t a szükség hajtotta.

- Figyeljete! Tudjuk, hogy a sárkányok át akarják alakítani a világot. Nem hagyhatjuk tétlenül. Érdekes további segítséget kérnünk.

Mindegy, melyikünk, csak értsen hozzá. Segítenek elérni a közjót.

- Szólok, ha hírt szerzek, és hogy merre keresek tovább. Ti is szét tudtok nézni, legalább rövid időre, vagy később? Szóljatok, ha segítség kell.

Karsh elismerően bólintott.

Riddel próbált körültekintő lenni. Az számít, hogyan akar hatni.

...

Karsh a part menti településen kért hírek után.

Tudta: A hiedelmeknek és tanított ösztönöknek csak egy részét veszi át az egyén, kisebb részét önhibáján kívül. Együttérző, a lélekig látó gondolkozással ellenállhat a mérgeknek, bárkik vették körül.

Próbálok együttérzően figyelni. Nem feltételezem indokait, amíg nem mondta a valódiakat.

Sokszor csak képzelte, hogy kibékíthetetlen az ellentét. Nem beszélünk eleget egymással. Nem őrzöng és nem hódít egyszerre önző és átgondolt módon.

...Serge hidegnek érezte maga körül az alkonyati erdőt, a hajótól sietett Radius földbe ásott lakóhelye felé... Riddel szerint erős érzelmi támogatással emelheti ki Kid-et a kómából... mindent megtesz, tudja az érzelmeit adni.

Őszintén megfogja majd a lány karjait. Ha nem sikerül felébresztenie, Radius mester lényeglátó tanácsot adhat.

Kiért a felégetett tisztásra, elért a lejáratot rejtő fatökhöz...

Lassú átgondoltságot erőltetett magára, lemászott a létrán.

A szőnyegpadlóval és kárpitokkal borított kamrákban néma csend volt. A plafonhoz közeli lapos nyílásokon még besütött a szürkületi fény.

- Radius Mester! – Érezte: hangja kérlelően remeg. - Serge vagyok!

Léptek ropogtak a szőnyegen... Radius az egyik tágas hálósobából lépett ki.

Leszegett fejjel, de határozottan Serge felé indult.

Támogatóan, de halkán szólt.

- Kid még ágyban fekszik. Állapota változatlan. Nem tudom, mi hozhatná ki a kómából.

...Serge-et körülvették az életlen kamrák, ismeretlen végű küldetés vezet a kavargó veszélyek közé...

Kid nagyon rég védelmezett. De úgy döntök, hogy számít.

Emlékezett: a lányt kiskora óta sodorja az embertelen külvilág. A lányt ez valóságosan nyomja, Serge hiába nem gondolna rá.

Visszamenőlegesen helyrehozza Kid érzelmi sérülését.

Határozottan a hálósoba felé indult.

Belépett,

Kid feküdt az ágyon, szőke haját vörös szalag fogja össze...

Serge elsöprő szeretet érzett, mindenképp megmenti a lányt

fellángolt benne a Chrono Cross, az elem rásugárzott a falon lógó Masamune-ra...

Serge úgy érezte, a fekete kard körbefogja és magába falja, régmúlt időbe zuhant...

...

Éjszakai növények vették körül, tűz ropogását hallotta.

A hang felé nézett, egy tisztáson lángható, kétszintes házat látott...

Lucca lángható árvaházát.

Nem tudja, hogy került ide. De nem számít álomban van-e: megmenti Kid-et.

Minden esélyt megragad.

Nem tudja, mennyi esélye van, ő is összeéghet, keserűen rohant a lángható ház felé...

síró sikoltások törtek elő a házból... sorozatosan elfulladtak...

Serge alig kapott levegőt, néha kitörölte szemét, hogy lásson...

Az ajtóhoz ért, elárasztotta az adrenalin, belökte a forró ajtót, nem érzett fájdalmat...

Sakkmintás fogadóterbe ért, BÚZLÓ FÜST ÁRADT RÁ A KÁRPITOKBÓL ÉS A SZÉKEKBŐL azonnal rohant a túlsóoldali ajtóhoz, benyitott...

A levegő kevésbé volt forró, most a maró füsttől könnyezett...

Lépcsősor vezetett a magasban körfolyosóra a kandalló mellett összetört robot állt... mögötte kémcsövek.

Csak Kid számít, azonnal meg kell mentenie... túl nagy a ház, nincs ideje bejárni...

- KID!

- KID.KISASSZONY.ÉS.LUCCA.ÚRNŐ.A.LEGFELSŐ.SZOBÁBAN.FOGLYOK... A.FEKETE.VENDÉG.LETÖRTE.A.LÁBAM... MENTSE.MEG.ŐKET...

SERGE-BEN AZONNAL FELIZZOTT AZ ÖSSZES ELEM... de a Chrono Cross-tól felszabadultságot érzett.

Sérülés nélkül megmenti Kid-et.

Megérezte: mást nem tud megmenteni.

Azonnan rohant fel a lépcsőn, visszatartotta a levegőt, csak a füstöt ontó lángoktól távol lélegzett..

Lynx-et biztos nem tudja megölni... az beláthatatlanul módosítaná a jövőt.

FORRÓ, MARÓ FÜST VAKÍTOTTA EL, a körfolyosó szobái közt csak egy helyen vezet tovább lépcső...

Ki kell mentenie Kid-et... semmit nem kockáztathat. Mindent meg kell tennie, hogy esélye legyen kihozni őt.

Taposta a lépcsőfokokat, szédülni kezdett, végtagjait egyre kevésbé érezte... mindjárt megfullad, menekülve lökte be a szemközti ajtót...

füstmentes szoba borult köré, térdre esett, lába izzott, azonnal felállt...

bilincsbe vert kislány ordítva rohant az ablak felé

ahol Fekete Egyenruhás Monstrum vonszolt magával egy eszméletlen fiatal hölgyet... bohócruhás alacsony lány az ablak mellől zöld elemet lött a szőke kislány bokáira... a kislány elesett.

A Fekete Alak Megfordult, sárga párducszemeivel Serge-re nézett...

most ütötték ki Lucca-t, el akarják rabolni...

A kislányból emberfeletti düh tört ki, tovább vonszolta magát a fiatal lány felé... a Végrehajtó fekete szőrös arca komor mosolyra rándult, látták fehér szemfogát...

az alak megragadta Harle-t is, hirtelen szürke elemek vették körül... s átsuhantak az ablakon.

A kislány eszelős erőfeszítéssel törekedett az üres ablak felé...

Serge sírva ragadta meg Kid-et, kinéztek az ablakon...

túl magasnak vannak és kő van alattuk, nem ugorhatnak ki...

- Merre van Lucca?!

Kid őszinte erőfeszítéssel Serge-re nézett.

- Segíts! – eszelősen, tettekre nézte a sötét tájat... az mozdulatlan volt.

Serge átütő erővel nézett rá... torkát marta a füst, rekedten szólt.

- Ki kell menekülnünk. Ezt akarja Lucca. Aztán megkeressük.

Kid *bízva megragadta karját.*

Átlagos ruhát hordott, haja közönségesen volt befogva ... de szeme erős kötődéssel lángolt.

Serge kirántotta saját kezét, teljes erőfeszítéssel megragadta Kid karját, rohanni kezdett a lángoló főcsarnok felé...

...kényszerű erő vezette, mindenképp ki kell mentenie a lányt... a lányt magával rántva rohant végig az emeleti körfolyosón, meg se nézte, más szobákban vannak-e sérültek...

Leértek a főcsarnokig, Kid sírva fordult az összetört robot felé, mellette gyerekrajzok váltak hamuvá... az összes falat lángok borították, Serge vakító fényen és perzselő hőn vágott át a kislánnyal a kijárat felé...

...kiérték az éjszakai tisztásra... tisztulni kezdett látásuk, erő töltötte el őket.

Ellazultan rogytak a földre.

...

Kid remegve felállt, azonnal a házuk felé fordult...

Serge-ben tudatosult: kimentette Kid-et. Fordított sorsán, amikor az életére támadtak.

A Fekete Kard ezért küldte vissza.

Nem sok ideje maradt.

Támogató erő töltötte el, azonnal Kid mellé lépett... fel kell készítenie, amire csak lehet.

A lány magányosan állt az éjszakai hidegben, látta az árvaházat elemésztő lángokat...

társai nemrég sikítottak

Tettrekészen fordult a fiúhoz.

- A barátaim, még ott vannak!

Már csak a fák ropogtak. Lélektelenül szállt a füst a romok fölé.

A lány elsápadt, s ledermedt.

Serge érezte a kegyetlen sorsot, ami lesújt Kid-re, de fel kell készítenie a jövőre...

- Nem maradhatok Veled... - *hangja elcsuklott*, de rideg erőfeszítéssel folytatta... szavaiból önvád és támogatás süttött. – Lucca-t se kereshetem meg... mindjárt elvisz az erő, ami idehozott.

A lány némán állt, ellentmondott a világnak az értelmetlen fordulat: *Miért történt ez?*

- Ismét... árva leszel. Ne menj életveszélybe. Lucca se akarja.

Kid Serge-hez fordult, szemein látszott: védő felnőttre van szüksége.

Megértően, de lemondóan szólt:

- el kell menned?

Tudta: egy őrangyal nem veszi magához.

Nézte a fiút, s megértően bólintott.

- Amíg egyedül túlélek, nem jöhetsz értem? – visszatekintett a lángoló romra, *szemeivel látta a rémítő múltat*. – Ismét egyedül leszek... mindenki, akit szerettem, már nagyon messze jár...

A fiú letérdelt hozzá, átölelte... a lány bizalommal ölelt vissza.

Kid látta: a fiú könnyezett.

Serge tudta, mi vár Kid-re. Mennyiszer fogják elzavarni és elárulni... életveszély árán szerez ételt, de a magány zárja be.

„El akarom háritani szenvedését! De csak perceim vannak hátra.”

Serge megszorította a lány vállát, s őszintén mondta:

- Lélekben nem hagylak el. – *csak így maradhat vele. Szándéka ráirányítja szeretetét, de Kid mindjárt azt éli meg, egyedül marad! Éveken át... csak kötődése kísérheti.*

Kid erőteljesen belekapaszkodott.

- Tényleg? Komolyan mondd?

Elmosolyodott, hálát sugárzott arca.

- Kö... köszönöm, hogy megmentettél.

Szorítva ölelte a fiút, ám karja *hirtelen eltűnt Kid kezéből, s ő orra esett.*

Körbenézett... a fiút nem látta sehol. Pedig az alacsony fű nem takarhatta el.

Egyedül volt a hideg éjszakai ég alatt. Az idegen világban!

Pedig láttam rajta: őszinte!

- NE!!! – felugrott, s körbe kiáltott: GYERE VISSZA!!! – eleredtek a könnyei, sírva fakadt. – Ne hagyj el, kérlek! – térdre esett, kezeivel görcsösen kapaszkodott a semmibe... már csak nyüsztetett. – *Ne hagyj magamra!* – a lélektelen csillagos ég némán hallgatta szavait... a sötét fák embertelen veszélyt rejthettek.

*

Serge Kid ágya előtt állt Radius kamrájában... gyomra elviselhetetlenül émelygett.

Túl van sokévnnyi szenvedésen... vele kellett volna lennem!

...

Kid érezte a szeretet, ami az igazság felé vezet, de mindig figyel erejére...

Serge felé törekszik. Nincs köze a Végrehajtóhoz... senkit nem mérgezhet vele, önmagán keresztül se... a tiszta harmóniában kell élnie.

Döntött: az egészség felé törekszik.

...életerő töltötte el...

megmozdította fejét, s kinyitotta szemét.

Meglátta maga mellett Serge-t! A fiú rá figyelt, óvatosan fogta karját, segítségadásra készen.

- Serge? – szólt melegen zengő hangon. – Máris itt vagyok!

Erőt vett magán: frissen sóhajtott, s felpattant az ágyról. Egyértelmű volt: tovább kíséri Serge-t.

Radius belépett a szobába.

Meglátta Kid-et, s derűs elégedettség töltötte el.

- Te jó ég! Ez Serge szeretetének ereje! – elismerően bólintott - Fantasztikus!

Komolyan, tisztelettel nézett a lányra.

- Kid... Luccia, a Vipera Udvarház kutatója kéri, hogy látogasd meg. Át akar adni valamit.

Határozottan, tudással támogatva az ágyakra mutatott.

- Én azt mondom, ne rohanjatok. Pihenjetez itt holnapig.

...Sötétedett. Serge barátja mellett ült az ágyon.

Kid gondterhelten megszólalt.

- Chronopolisban láttam egy felvételt...

Radikális Álmodók?! Az én nevem is itt van! Mi a fene történik? Úgy tűnik, ez egy eltérő idővonal felvétele.

Őszintén Serge szemébe nézett.

- Eddig két világról tudtunk... ezek szerint létezhetnek más világok és idővonalak is.

Serge figyelte, mire gondolhat a lány. Hozzá igazította szavait.

- Igen. De csak azért vagy felelős, amiről tudsz, és amire van erőd, s hogy kiket kell védened.

Érezte: bűnbánóan néz Kid-re... próbált visszafogott lenni, de muszály volt bocsánatot kérnie.

- Kid... - a lány figyelmesen nézett rá – én voltam, aki kimentett az árvaházból. A karddal helyrehoztuk a múltadat, ezért éledtél fel.

Kid arca felragyogott, lelkesen sóhajtott...

- De... - Serge egyenesen ránézett – bocsánat! ... - érezte, ahogy elszorul a torka – Nem tudtam ott lenni veled... - eleredtek a könnyei, megmarkolta a semmit... - éveken át csak elárultak vagy elzavartak...

Kid támogatóan, érzékenyen megfogta vállait.

Szuszogva nevetett. Éles figyelemmel nézett Serge-re.

- Túl vagyok az egészen! – szólt nyíltan. – Erősödtem... - ösztönösen elmosolyodott. - Örülj, hogy most már velem vagy. Akkor teljesíts, amikor lehetőséged van rá! – elfolytatta nevetését. – Ezzel a múlttal legalább értékellek!

Aki nem tanít, mikor tehetné, önmagát minősíti. Ettől még széles látókörrrel ki kellett tűznöm céljaimat és haladnom kellett feléjük.

Most ápolhatom!

Serge szeretően átölelte.

Végül komolyan a lányra nézett. Nyomasztotta, amit mond.

- Neked köszönhetem, hogy élek. Ha a sírkövem szikláján Karsh elfog, Lynx talán megöl, mikor megszerzi a testemet. De Te is ott voltál az összecsapásnál. Nem foglalkozott velem, csak száműzött a világból.

Kid szusszantva elmosolyodott.

- Ha törekszünk valamire, akkor is elősegítjük, ha egy lehetőséget nem látunk előre.

Itt maradok vele aludni. Ha kér valamit, segíteni tudom.

Az ágy túloldalára feküdt. Tudta: a saját kötődését éli át, ha átöleli a lányt... de jobb, ha Kid ezt kapja, mint ha mindig visszafogja magát. Ha kényelmetlen neki, tiltakozni fog.

Óvatosan rátette Kid-re karját.

...Másnap reggel a nap aranyló fénye ébresztette őket.

A lány energikusan állt fel az ágyból.

Serge ránézett... semmilyen sérülést nem látott rajta.

- Kid... Lynx hasbaszúrt téged, mikor a testembe került.

Kid feszülten, gondolkozva nézett rá... s hirtelen megrázta fejét.

- Jaj ne, már megint... időnként elvesztem az emlékeimet. Gyakran, ha veszélybe indulok, utána a közelben térek magamhoz, és nem emlékszek, mi történt. Mikor Lynx-re vadásztam, időnként szövetkeztem másokkal a harchoz. Társaim valóban beérték a párducot és küzdöttek ő vagy csatlósai ellen. Mikor a csata után rám találtak, azt mondták, én is ott voltam, de súlyosan megsérültem és rögtön eltűntem. De sose találtam magamon a sebet... és azóta se tudok visszaemlékezni ezekre a harcokra.

Azóta se jöttem rá, ezt mi okozza... - élénken legyintett, s támogatóan nézett Serge-re. – De rengetegszer megtörtént már, és sose lett tőle bajom. Ne aggódj.

Körülnézett a hálósobában, s frissen sóhajtott... de távoli helyszínre gondolt.

Békésen szólt:

- Induljunk Lucciához.

...Fargo hajóján mindenki egyetértett, hogy Lucciától fontos híreket tudhatnak meg Chronopolisról, így a Terra Toronyról is. Azonnal a Vipera Udvarház felé vették az irányt.

Serge a hajóorrnál figyelve várta, mikor látják meg az Udvarház szikláit.

Kid nagyon tanulékony. Eddig is sokszor ő következtette ki, mi a teendő. Bízok benne.

Bevillant emlékeibe: Harle már akkor is Lynx-et szolgálta...

„Elvetemült személy miatt ne bánkódj. Vágd le magadról.”

... Ezt Radiustól hallotta?

Nem az számít, ki mondja. Az számít, igazat mond-e.

Harle sokat tudhat. Hiába tapasztalt, az nem pótolja a jóindulatot.

...Kid mellé lépett a korláthoz.

Óvatosan szólt.

- Az erőfeszítésed minősít, nem az eredmény. Már az értékesé tett Téged, hogy meg akartál menteni. Amilyen tulajdonságot gyakorolsz, abba az irányba változol.

Csak aki támogatóan áll hozzád, az látja képességed a fejlődésre. Az volt a szerencsém, hogy Lucca biztonságot adva tanított.

Hogy valaki hogyan áll a végső jóhoz, kizárólag őt minősíti. Az igazság független attól, hányan mondják.

Kid érzi, mi nyomasztja? ... El kell mondania a lánynak, mekkora veszélyt jelent Harle. Csak elég tudással dönthet felelősen.

- Úgy emlékszek... - Serge hangja elhaló volt, de komolyan figyelmeztetett. – Harle volt Lynx-szel az árvaházban. – gondterhelten a lányra nézett. - Lehet, hogy időutazók.

Kid némán bólintott.

Nem sodorhatja társait veszélybe. Csak jól szabad döntenie, ha új hírt tud meg.

... Kiértek a Vipera Kúria kikötőjébe... Kid, Serge és Guile felmásztak a sziklákba vájt lépcsőkhöz és a Kapuhoz mentek...

Nem álltak ott örök. A kaput gond nélkül kinyitották.

Óvatosan léptek az Udvarházba. Egy páncél se működött. Minden mozdulatlan volt.

Kid nem tudott jobbat: egyenesen Luccia laborja felé fordult az oldalra vezető járatban.

Figyeltek a kihalt folyosókon, nem tudják, most milyen hatalom van uralmon.

Leértek a föld alatti kőfolyosóra... csak a fáklyák sercegését hallották.

Megérkeztek Luccia ajtajához.

Kid Serge-re és Guile nézett... Ők észrevétlenül izzítani kezdték elemeiket, s bólintottak.

A lány benyitott.

Néhány forgó szerkezet csörgött a laborban, a kutató két színes üveget vizsgált az íróasztalán.

Kid hátára tette ökleit, s közelebb lépett.

Nem tudják, miért hívta ide őket a kutató.

Bármit mondhat arról, vezeti-e most valaki az Udvarházat. Nem tudják, mennyire megbízható.

A kutató azonnal rájuk nézett... harsányan, de leverten kérdezte:

- Melyikőtök Kid?

Kid nyílt érdeklődéssel előlépett, Serge a lány szeméin enyhén látta: elővigyázatosan figyel.

Serge izzította magában az elemeket, de ez nem látszódhat...

Luccia enyhén bólintott.

- Már vártalak, Kid. Ezt szeretném átadni.

Belenyúlt fiókjába, s levelet tartott felé.

Serge komoran figyelte a borítékot.

Kid hangjában döbbenet jelent meg:

- Nekem???

A tudós zárkózottan, de együttérzően válaszolt.

- Lucca kérte, adjam át, ha eljön az ideje.

- *Ismerte Luccát?* – Kid hangja közvetlenül harsány volt, vágyik nővére...

Luccia óvatosan bólintott, s félrenézett.

- Tessék, a levél.

Kid mohón felbontotta...

Egyértelműen Lucca kézírása! ... akit nem tud feltámasztani.

Azonnal az asztalra tette és olvasni kezdte.

Drága Kid!

Hogy megy a sorod? Mennyi idős lehetsz, amikor ezt a levelet olvasod?

Lucca szavai! Mennyit kaphatok még belőle? ... Élőben kell beszélünk!

Talán már szép nővé váltál, s családotat látod el.

Személyesen szerettem volna beszélni veled, amikor már elég idős vagy, de ha bármi történne, leírom érzelmeimet és Luccia-ra bízom.

Ezt a papírt fogta Lucca is... de az idő áthidalhatatlanul elválasztja őket egymástól.

Kid torka összeszorult.

„Meg kellett volna mentenem!”

Talán már tudsz róla... vagy Téged személyesen is magával sodort egy történelmi krízis, múltunk következményeként.

Bármi is van veled, fontos tudnod: fiatalkoromban barátaimmal megváltoztattuk a jövőt, hogy megmentjük bolygónkat Lavos-tól, egy idegen bolygóról érkezett szörnyetegtől. Azóta is büszkék vagyunk a szerepre, amit betöltöttünk a világ megmentésében: felszabadítottuk az emberiséget a végbement történelemtől, s új pályára tereltük az eseményeket.

Folyamatosan, összeszedetten írok, mint mikor Kid ismerte... Lucca még jól volt, mikor a levelet írta.

Kid érezte magán, hogy remeg.

De néha tettünk árnyoldalára gondolok. Mi történt a jövővel, amit eltöröltünk? Milyen állapotba került a világ, ami nem jött el?

Kid ösztönösen szorította a levelet, szünet nélkül érezte Lucca törődését éveken át...

A történelem megváltoztatásával valóban megmentettünk sok életet, és elhárítottunk sok szenvedést... de ha belegondolsz, ezzel meggátoltuk azoknak az embereknek a születését, akik az eredeti történelemben születtek, s az új történelemmel más ártatlanokra hoztunk szenvedést...

Ezért félek, valaki bosszúra tör majd ellenünk... talán az eltörölt jövőből utazik vissza, mint régen mi tettük, hogy megölésünkkel meggátolja tettünket.

Kid, ha bármi borzalmas történne velem, tudd, hogy így kellett lennie, s előre felkészültem a legrosszabbra. Ne gondold, hogy harc nélkül távozok... múltamat és társaimat nem tagadhatom meg.

Kid ledermedt, de nem mozdult védekezően...

Halványan, elhalóan szólt.

- Bocsánat... kérlek, hagyjatok magamra...

Szeme enyhén remegett, alig vett levegőt... de türelmesen várt.

Serge bólintott, intett Guile-nek.

Távoztak a szobából.

De figyelnek biztonságára.

Kid hallotta az ajtó csukódását, tovább olvasta nővére kézírását...

Bármi vár ránk holnap, jobb lesz vigyázniuk, mert kemény ellencsapást terveztem.

Kid, amikor Rád gondolk, eszembe jut valaki, akit a távoli múltban ismertem meg. – Kid remegett, könnyei takarták látását, azonnal megtörölte szemét, s tiszta figyelemmel próbálta olvasni Lucca szavait. - De ezen az idővonalon teljesen az ellentéted volt... csendes és kedves. Egy nap elmondom, ki ő. Amikor már készen állsz, hogy megtudd valódi neved és örökséged.

Mire gondolhatott? Megtudom valaha?!

Egyáltalán nem aggódom érted. Tudom, hogy bármi történik, a Fiú mindig keresni fog Téged! Talán már meg is talált, és melletted van, mikor a levelemet olvasod?

Ha igen, üdvözetem, Janus! Kérlek, gondoskodj húgomról helyettem is!

Lucca a levél írásakor is humorizált... Kid mindent elsöprő kötődést érzett Lucca iránt, de a lány elérhetetlenül távolra került... hiánya elviselhetetlen.

Kid görcsösen fogta a levelet, már az aljánál tart, szomjazva itta nővére szavait de már csak néhány sor van hátra...

Sokmindent szeretnék még mondani, de ezt muszály későbbre halasztanom. Ne aggódj! Minden rendben lesz! Úrrá leszünk minden nehézségen, ahogy eddig is tettük.

Csak a másvilágon hozhatjuk már helyre...

Egyszer, mikor már felnőtt leszel, a jelenedbe utazok és tea mellett mindent megbeszélünk. Már várom a napot!

Kid torka összeszorult, Lucca kedvesen beszél hozzá, megvetett ágyához vezeti házukban, alig látja a levelet...

Addig is, míg találkozunk,

Örökre támogatlak (bármely idővonalon is vagyunk)

Lucca Ashtear

u.i. Dobd el a harcos lány megjelenést! Egy nap gyönyörű hölgy leszel, vagy ne hívjanak a Nagy Luccának!

Kid környezete elhomályosult: erősen könnyezett.

Érezte, hogy görcsbe rántaná a gyász, azonnal mélyen, lassan lélegzett... állni próbált, *nem sikerült, évek óta először... megkapaszkodott az asztalban.*

Némán, csukott szemmel támaszkodott...

Döntött:

Átélem érzelmeimet! Luccáért...

Teljesen nővére felé fordította figyelmét... nyüsztve sírni kezdett, mint sok évvel ezelőtt...

Lucca támogatóan vállára teszi a kezét, s egy könyvet mutat neki...

Közelében érezte nővérét, s rádöbbent:

Látnom kell, milyen helyzetbe került Lucca! ... Akkor segítem küldetését.

Lucca támogató védelme vette körül.

Észrevette: a Vipera kúria szobája van körülötte, csöndes és nem utal támadóra...

De figyelnem kell Luccáért, nem veszélyeztethetem magam!

A Luccától kapott támogatás hajtotta... Hidegnek érezte maga körül a levegőt, sóhajtva körbe nézett.

Határozott erőfeszítéssel elengedte az asztalt. Figyelt az egyensúlyára.

Bármit történt Luccával, azt akarja, tette készen vizsgáljam meg.

Komor gyász töltötte el, de hűséget érzett, ez szilárdan hajtotta, hogy segítse nővére küldetését... próbálta végiggondolni, min ment végig Lucca.

Nem hiszem el, nővérem. Mindig azzal ugrattál minket, hogy semmi sincs előre eldőlve... hogy mindenért meg kell küzdenünk.

...

...Kid kilépett a kőfolyosóra, Serge tettekre kész támogatással hajtva nézett rá... Kid dermedten csukta be az ajtót.

Serge tarisznyájában egyik kezével a lánynak válogatott elemeket...

Könnyű lenne befejezni, de Kid fontosabb.

Serge félrevonta kezét és segítségre készen a lányhoz lépett.

Kid beszélni próbált, de nem tudott hangot adni...

- Lu... - hangja elnémult.

Serge-re rideg csapás sulytott: értette.

Keserűen egymás felé léptek... Serge lassan átölelte. Kid fejét bízva támasztotta vállának.

Harcra készen kell visszajutniuk Fargo hajójához... nem tudják, meddig van béke az Udvarház körül, minél előbb kell távozniuk.

Serge Kid vállára tette kezét, óvatosan kérdezte:

- Vissza tudunk menni a hajóhoz biztonságban? ... Szólj, amikor már képes vagy rá.

Őszinte bizonyíték

Serge tudja: nem hagyja egyedül a lányt. De nem akarja rontani állapotát.

Keserően, de elkötelezetten nézett rá.

- Ha kell, beszélhetünk. Bármikor.

Kid szemei kitágultak... döbbenten suttogott.

- Belthazar. Közel vagyunk a tornyához. Kérjünk tőle útmutatást.

... Azonnal a kőhíd felé vették az irányt... legutóbb, mikor erre jártak, az Udvarház védelmezői többször is megtámadták őket ... Serge remélte: mindent megtudnak a mágustól. Zavartalanul beszélhetnek vele és gond nélkül érnek vissza a hajóra.

Ezért kell teljes erőfeszítést tennie.

Minden irányban figyeltek, se mozgást, se zajt nem vettek észre... de a fáklyák lobogtak.

Valakik minden este meggyújtják őket.

...Elértek a toronyhoz, beléptek a fénylő márványpadlóval borított, lakkozott könyvespolcokkal berendezett körcsarnokba...

azonnal felnéztek, senki nem állt a fa körteraszokon...

Kid kérlelve kiáltott:

- Belthazar!

Feljegyzés árasztotta el elméjüket... mint Chronopolis-ban!

Belthazar nyomát érezték az üzeneten.

„A Sárkányisten újra akarja alkotni az élővilágot. A földet benépesítő lények eltörlésére készül. Felforrósítja a nap sugarait, és jó eséllyel hamarosan a viharokat is uralni fogja. Ahogy szerzi vissza hatalmát, egyre több földi eseményről fog tudni.

A Sárkányok régi barlangjainak elemei védik. El kell választani az elemeket a Sárkányistentől, hogy ne kössék ehhez a világhoz.

A Láng elengedte az élővilág kezét... segít felkészülni a Sárkányistennek az élővilág lecserélésére.”

Serge, Kid és Guile egymásra néztek...

- Átéltétek az üzenetet a Sárkányistenről? – Guile döbbenten, elszorult torokkal kérdezte.

Kid komoran figyelt.

- Azt tudtuk, hogy újra akarja alkotni az élővilágot. Belthazar feljegyzése szerint felforrósítja a napot és vihart szabadít a szigetekre... s egyre nehezebb lesz ellene észrevétlenül tennünk.

Serge közvetlenül kitört:

- Én is ezt kaptam... Belthazar szándékosan hagyta itt a feljegyzést!

Serge érezte: akikről csak tudják, hogy megbízhatók, meg kell kérniük hogy segítsenek. Megtisztelik őket azzal, hogy teljesen elmondják nekik a veszélyt. El kell fogadniuk, hogy részt vesznek a világ megmentésében.

Csak így van esélyük a Terra Toronyban győzni.

Keserű erőfeszítéssel a lányra nézett...

Kid-ben bízhat, de nem tudja a lányt minden ellen életben tartani...

A lány körbejárt a csarnokban, figyelt, hátha újabb üzenetet kap... az nem érkezett.

Guile sietve felmászott az első körteraszra, ellazultan körbejárta...

Serge figyelte, hall-e kintről zajt.

Mindenképpen el kell vinniük a hírt társaiknak.

Serge támogatóan bólintott a lány felé... határozottan, körültekintően a kijárat felé indult, Kid és Guile léptein hallatszott: kezdik beérni...

Újabb üzenetet érzett:

„A Terra Tornyt is egyes Sárkányok barlangjainak elemei védik. Az elemek vonzzák az óriás rovarokat. Felkészülten szükséges elpusztítani a rovarokat, hogy a Terra Torony elveszítse öngyógyító képességét.”

... Van értelme tovább kutatniuk a csarnokban?

Valószínűtlen.

Belthazar tudta, hogy szövetségeseinek sietniük kell. Nem a körteraszokra tett üzeneteket. Ami fontos, azt a belépéshez és a távozáshoz időzítette... azok számára, akik el akarják pusztítani a Sárkányistent.

* * *

Vipera Nagyúr, Karsh, Marcy és Zoah óvatosan haladtak Termina néptelen utcáin.

Vipera nagyúr tudta:

A régebbi korokban kevesen szolgálták a fényűző vezetést, az állam sokakat félresöpört a nyomorba. A Porre vezetők most több embert nyerne meg, hogy a hierarchiában versengve fenntartsák az államot. Csak ez változott.

A szárazföldi birodalmak távolságtartó urai azt hazudják, a kategóriák jók az embereknek és a csillogó tárgyak. Céljuk, hogy az emberek érzelmileg tönkremenjenek és hiába, szüntelenül kapaszkodjanak ezekbe, amik nem adnak valódi gyógyulást.

Örülnek, hogy kategóriákba rendezik az embereket és ráveszik őket, hogy egymásra rontsanak. Céljuk, hogy tönkretegyék a lelkivilágokat. A személyes gondozóknál lehet találni jóindulatot. A zsarnokok átgondoltan választják a távolságtartást és annak hirdetését, hogy az anyagi világ formálásával jót tesznek követőiknek.

Sokan önvizsgálat és a harmóniára törekvés nélkül vesznek részt az állam rendezésében. Csak az anyag átrendezése érdekli őket, a közérdek nem.

Az igényes környezet szükséges a lelki egészséghez. Minél többet foglalkoznak történetekkel, amik egészséget adnak és felkészítenek átgondolt döntést hozni, annál jobb. Csak a szükséges mértékben szervezzenek.

Az emberek természetes állapota a körülményektől független bíráló és az őszinte, támogató érzelmi megnyilvánulások. A Teremtő eredetileg olyan környezetet szánt nekik, ahol aránytalan csillogás nem homályosítja el bírálatukat: azt látják, mi okozna társaiknak kárt, és hogyan háríthatják el.

Vipera nagyúr figyelte az utcára nyíló ablakokat... átgondoltan szólalt meg.

- Szeretet, az élők általános megbecsülése nélkül az egyeztetés kultúrája mindig fenyegetéssé vagy áskálódássá változik.

Hamis, aminek Porre hadvezérei tekintélyt adnak. Nem bonyolultabb, amit tesznek, de folyamatosan arra figyelnek, ahelyett, hogy váltótársakat gyűjtenének és elég időt tanulnának elméletben. Senkinek nem jó, ha nincs, aki átvegye tevékenységüket.

Az legyen a cél, hogy senki ne nélkülözzön, mindenki talpra tudjon állni. A legjobb, ha képességei alapján kitanulhatnak bármilyen mesterséget.

A lelki egészséget kell választani. Az tartja őket egészségesen. Ha társaikra fordítják idejüket.

Vipera Nagyúr gondolataiba merült. Óvatosan, mély hangon szólt.

- Az Arany Sárkány fogadó korábban titkos esküt tett, hogy válság idején híreket hoz a Vipera-háznak. Remélem, felkereshetjük őket.

... Meglátták függeni az Arany Sárkány cégérét.

Beléptek a homályos fogadóba,

a recepció fásultan rájuk nézett... szemei döbbenet felángoltak.

Tettrekészen figyelte őket... suttogva szólalt meg.

- Vipera Nagyúr! Maga él?

Nem tudják, rájuk hívja-e a Porre rendfenntartókat. Ha megteszi, tudtuk nélkül fogja.

- Ezt át kell adnom Önnek. Kövessenek.

Elvezette őket a homályos falépcső fordulójához...

A fa burkolatból rejtett ajtót nyitott meg.

A halvány fény kis kamrába hatolt, kőfalán arany sárkányt ábrázoló kék zászlót láttak...

A lépcsőfordulóból minden irányban figyeltek. Vipera tábornok hangja lelkesen zengett.

- Amint lecsukom a szemem... lobogni látom ezt az aranysárga és kék zászlót, amint ellenáll a legvadabb szélnek. Térjete vissza, dicső napok!

Radius tanított minket a gyümölcsfáktól roskadozó birtokon, hogyan tartsuk fenn a civilizációt:

A békés megegyezést kell képviselnünk, egyik csoport mellett se hódíthatunk. Így mindegyik ellenszenves lesz rövidtávon, de ezzel szolgáljuk érdeküket, hogy tanuljanak.

Meghódíthat sz birodalmakat, de az emberek maguk döntenek gondolatvilágukról.

Tegyük a lehető legtöbbet, miközben a hatalomban lévők számára úgy tűnik, nem teszünk semmit.

Mindenki maga dönt véleményéről és törekvéséről, körülményektől függetlenül.

Keressük, hátha meglátjuk: Mik az érzelmei? Kik nézeteit látja károsnak vagy hasznosnak? Fontosnak tartja a harmóniát?

Nem az a baj, ha eltérő környezetben más a közjó, hanem ha nem is keresik.

Nem szervezetektől és zászlóktól kell félnünk. Az időjárás siettet az aratást, az eszközök fogyása és széthullása miatt szükségesek újak.

Az emberek is árthatnak vagy segíthetnek.

Vipera nagyúr mérlegelve nézte a zászlót.

- Jelenleg nem forradalom elindítása a küldetésünk. De a zászlót magunkkal visszük, hátha szükségünk lesz rá.

Karsh óvatosan belépett, leszedte a zászlót a falról és összehajtotta. Visszatért az ajtót védő társaihoz.

* * *

Guldove felé indultak... Orlha mozgékony harcos, és segített rajtuk... Doki is. Bízhatnak bennük.

Meglátták Guldove magas faoszlopokra épült sátrait és függőhídjait... a kikötő sík falapokkal volt borítva.

Rideg, hűvös szél fújt rájuk.

Kikötöttek, szürke felhők takarták az eget... Serge a kikötő szélén álló faépülethez indult: a kocsmához.

Belépett, *Orlha a pult mögött poharakat törölt tisztára.*

Serge tisztelettel, türelmesen haladt felé.

Mikor legutóbb beszélt vele, a Fekete Párduc testébe volt zárva.

Orlha ránézett... szeme döbbsent, tettekreész volt... de még nem hagyta maga mögött kétségeit.

Serge közvetlenül szolt hozzá... hangján hála és megértés érződött.

- Orlha, visszajöttem. Emlékszek az ékkőre is, amit akkor adtál, mikor Fekete Párduc voltam. Visszahoztam Neked.

Emlékezett: a lány tanult Guldove sámánjától, ismeri a több világ legendáját és a Sárkányerőd történetét.

Óvatosan szolt... kérlelve nézett a lányra.

- A segítségedet kérjük. Tudnod kell: a Sárkányisten ismét hatalomra jutott. Újra áll a Terra Torony és fel akarja forralni a világot. Társaimmal két világban jártunk, újra be kell járnunk őket, hogy megmentjük a szigetcsoportot.

Az ékkő a bizonyíték történetünkre. Tudom, nagy kockázatot vállalsz, ha elindulsz velünk az ismeretlenbe. De muszáj a segítségedet kérnünk, hogy több esélyünk legyen megmenekülnünk.

Orlha őrlődve maga elé meredt.

Élesen Serge-re nézett.

- Van egy testvérem a másik világban. – keserű, de határozott szavak törtek fel belőle: - Mindenképp el kell jutnom hozzá. Ha ez sikerül, mindenben segítek.

...

Visszaérkeztek a hajóhoz... Vipera Nagyúr és a dévák elutasítóan, döbbsenten hallgatták Orlha kérését.

Vipera Nagyúr távolságtartóan, de jóindulattal szolt:

- Először mentsd meg a világot, utána is ráérsz találkozni vele.

Orlha fejével röviden nemet intett... *tekintete izzott.*

Guile elnyomottan, indulatosan kitört:

- Opassa Partjáig kell utaznunk, hogy a másik világba lépünk. Miért kell húgodat most látnod?

Orlha keserűen, ridegen nézett maga elé... néma volt.

Kid felemelte öklét, s hirtelen indulattal gyomron vágta magát. Visszhangozva döngött.

Társai döbbsent tisztelettel néztek rá. Ő határozottan szolt:

- Nem kerülheted meg a kérdést!

Orlha zárkózottan Kid-re nézett.

- Semmi fizetséget nem kérek. De muszáj találkoznom vele.

Vipera Nagyúr röviden bólintott.

- Indulunk nélküled.

Orlha eszelős tekintettel, határozottan felé indult.

Kid a lány elé állt széttárt karokkal.

- Vigyetek El!

Haragosan megemelte öklét.

Kid ösztönösen azonnal terpeszállásba állt, lejjebb vitte súlypontját. Ökleit összeszorította, izmai megfeszültek.

Orlha ökleit oldala mellett tartotta, de tűzgolyók pattogzottak belőle.

Glenn a lány felé lépett.

Kid azonnal ránézett, a fiúval állt szembe.

Glenn döbbenten nézte Orlha-t...

a lány könnyezett.

Sírva szólt:

A nővérem... halálos beteg. Csak lélekben hallottam, még sose láttam... de ezt biztosan tudom.

Serge ösztönösen suttopta:

- *Doki!*

Határozottan Vipera Nagyúrra nézett.

- Guldove orvosa talán meg tudja gyógyítani. Még többet indulhatunk a Sárkányisten ellen.

Guile határozottan bólintott... a dévák bizonytalanul, komoran mérlegeltek... bólintottak.

...

Dokit az orvosi sátorban találták meg. Azonnal csatlakozott.

Barátja, Orlha évekkal korábban beszélt ikertestvéréről. Most valóban eljuthatnak a másik világba. A Sárkányisten mindenképp fenyegeti őket. Barátja csak az entitást legyőzve hozhatja el a biztonságot. A Sárkányisten elleni harcban is védenie kell Orlha-t.

Haladéktalanul Opassa partja felé utaztak. Serge a hajókorláthoz lépett, Kid mellé.

Támogatóan, de erővel szólt:

- Védekezz krízisekben. Nem akarom, hogy bajod legyen.

A lány hangja tömören lesúlytott.

- Ha fellángol a vita körülöttem, vagy valaki a csóllátását kezdi erőltetni, eléjük állok. Ezzel figyelmeztetek: ha folytatjátok, a gyomrom bánja.

... Fargo hajójának étkezőjében Steena elmondta társainak: Egyetlen Sárkányisten van. A Sárkányok mindkét világból gyűltek össze, hogy ismét létrehozzák az entitást. A Sárkányisten mindkét világ természeti erőit uralja. Mindkét világból elérhetik a Terra Tornyt.

Serge rádöbbsent: ha a sámán kijön velük a kikötőbe, könnyebben döntenek a kitérő mellett.

... Steena következtetése lehengerlő vészt jelent: Serge saját világát is felemészthetik a Sárkányok. Anyja, Leena és többi társa is veszélyben van.

...

Opassa partján mindannyian átjutottak Serge világába. Azonnal Guldove felé indultak.

A csillogó tenger párája fölött meglátták: a magasba emelkedő sátrak sértetlenek.

De csak mikor kikötnek, akkor látják majd, a falusiak kezén van-e még a település.

Akadálytalanul kikötöttek, a falusiak békésen köszöntötték őket.

Orlha sebesen a Doki sátrához indult, Serge alig tudott vele lépést tartani.

A lány lassítás nélkül beviharzott a Doki sátrába.

Serge világának orvosa a vékony ablaknyílás előtt, kerek faasztalnál olvasott, fejét fogta... ugyanaz a személy volt. De barna ruhát viselt.

- Doki, nézzen rám. – Orlha hangja harsány, kérlelő volt... de érződött: kétségbeeséstől remeg.

Az orvos kilátástalanul, elfulladás hangon szólt.

- Ismerős a hangod... mégis más.

Csendesen a lány felé fordult.

Döbbenet kitört:

- TIA! MEGGYÓGYULTÁL? ... HOGYAN??

Orlha határozottan állt, azonnal kezelni akarta a helyzetet.

- Nem Tia vagyok. Hanem az ikertestvére, Orlha. Kérem, figyeljen.

Az orvos értetlenül figyelte.

- ...ikertestvére?

- Most nincs idő elmagyaráznom... kérem, hagy beszéljek Tiával!

Érzem őt, bár más világokban lakunk... Tia itt van...

- Doktor úr, könyörgök...

Az orvos tisztelettel nézett rá... lassan bólintott.

- Szemei alapján látom: igazat beszél.

Intenzíven a lány szemébe nézett. Hangja keserű, határozott volt.

- Engedélyezem hogy meglátogassa, de figyelmeztetem, Orlha: ez fájdalmas találkozás lesz.

Orlha bólintott, halkán, sírósan szólt.

- Tudom... akkor is találkoznom kell húgommal.

Doki komoran maga elé nézett... óvatosan szólt.

- Rendben. Elkísérem önt hozzá. – Serge-re és Guile-re nézett. - Egyik társát kérje meg, hogy kísérje.

Orlha némán Serge-re nézett... kérlelően alázatosan bólintott.

Serge röviden, támogatóan rátette vállára kezét.

Az orvos elindult a sátor oldalát tartó emeleti körteraszokra vezető lépcsőn... Orlha és Serge követte.

A második körteraszról Doki kilépett a sátor egyik külső szobájába... léptei alatt nyikorogtak a fagerendák.

Az egyik, fényes ablaknyíláshoz közel, egy ágyban Orlha ikertestvére feküdt... aludt.

Az orvos gondterhelten, de visszafogottan szólt.

- Láthatják, már semmit nem hall, és szólni se tud... Nem tudtuk megállapítani, mitől esett kómába, s mi hozná ki belőle... az idő kegyetlenül telik, s a szervezete állapota romlik.

Orlha azonnal az ágy mellé térdelt, kezeit Tia feje mellé tette. Intenzíven figyelt a lányra, elkötelezetten szólt.

- Tia... hallj engem! Nővéred melletted áll!

A lány feje megmozdult... kinyitotta szemeit.

Döbbenet nézett Orlha-ra... szemein sütni kezdett a lelkesedés.

Kimerülten, elcsigázottan szólt.

- Orlha...

Orlha azonnal, óvatosan a lány hajára helyezte kezét... erősen kötődik testvéréhez, de alig tud szólni...

- ...Tia?

Az ágyban fekvő lányra halálos súly nehezedett... keserű erőfeszítéssel, de támogató szeretettel szólt.

- Sokáig vándoroltam álomban, Orlha... végre találkozunk. Szemed, hajad... tényleg ikrek vagyunk, testvérnek születtünk.

Orlha-ban felizzottak az elemek.

Nyíltan, megbecsüléssel szólt.

- Tia! Épülj fel! Itt vagyok.

Tia suttogott.

- Semmi baj, Orlha. – szeme lelkesen fénylett. - Álmaimból megismerted ami rám nehezült, és éveken át támogattál... egy másik világból. Ahogy álmaink, a lehetőségek is végtelenek.

Szerintem... az álomom véget ér. Végre találkoztunk. A legvalóságosabb élmény az életemben.

Orlha belső erővel hajtva megfogta Tia kezét... érzelmek nélkül, teljes elszántsággal szólt.

- Nem, Tia, életben maradsz! Nem hagyom... hogy így végezd! Tarts ki!

Tia legszívesebben aludna... de erőt vett magán, s tovább suttogott.

- A lelkem mindig veled lesz, Orlha. Mindig veled vagyok.

Intenzíven nézett Orlha szemébe... szemei lecsukódtak.

Keze elernyed.

Orlha az ágya mellett térdelt, szorította kezét... alig hallhatóan könyörgött.

- Tia... kérlek, nyisd ki szemed... nézz rám... még egyszer...

* * *

Orlha a fedélzetre lépett. Magány vette körül... ami már csak súlyosabb lesz.

Leült a korlát mellé.

Serge odalépett hozzá és vállára tette kezét... a lány megszorította Serge karját, remegve sóhajtott... hálásan a fiúra nézett, de gyász borította el.

- Köszí. ... De... kérlek, hagyj... most egyedül.

Serge némán bólintott.

Kötődik hozzá, nem akarja cserben hagyni... de Orlha szerint most a magány segít rajta.

...Órák teltek el. Serge és társai a hajó ablakaiból látták: alkonyodott.

Kid tudta: ki kell hoznia Orlha-t ebből az állapotból, cselekvésre készsé kell tennie.

Élénk erővel társaira nézett.

- Felmegyek hozzá. Ne aggódjatok, egyikünk se esik vízbe.

Társai némán bólintottak.

Kid felmászott a falépcsőn.

Háttal a fakorlátnak támaszkodott, egyik talpát is a gerendának tartotta... szemben volt Orlha-val.

Orlha tiszta tekintettel nézett rá... komor volt, de erő érződött tekintetén.

Nem érdekelte senki véleménye... Tiát akarja visszakapni.

Érezte magában a feszültséget... le kell vezetnie, ismét tudnia kell navigálni az életben.

Most kipróbálja, Kid kiállja-e az ütéseit.

Orlha felállt, elgémberedett lábakkal elindult Kid-felé... mozgékonyabbá vált, a lányhoz ért.

Kid-re emelte öklét, a lány félelem nélkül, nyugodtan figyelte... karját mozdulatlanul maga mellett tartotta. Arcán enyhe mosoly érződött.

Orlha féltékenyen Kid-re nézett... *belevágta öklét.*

Kid karjai megremegtek, de erőt vett magán, oldala mellett tartotta őket, kihúzta magát... frissen sóhajtott. Orlha hirtelen indulattal sorozni kezdte... Kid kezeit ökölbe szorítva széttárta karjait, s előrelépve hasizmával visszalökte a lány ökleit... Orlha hátratántorodott.

Orlha-ból erő tört ki: harcállásba lépve ököllel belebikázott Kid haszmába.

Kid robbanásszerűen döngött, arca fájdalmasan eltorzult, Orlha elemi erővel ütött ökleivel... Kid kétségbeesetten, döbbenetben állta... Orlha végül kifulladt.

Kid elszántan, harcállásban állt vele szemben... széttárt karokkal, összeszorított öklökkel.

Orlha-ra nézett...

látta: a lány szemében keserű kudarc van, mindjárt ismét megrohanja a gyász és összeesik...

Kid azonnal rátette kezét Orlha felkarjára, s bátorítóan megsimogatta.

- Nyugi! Veled vagyunk. Gyere le hozzánk. Bemehetünk egy kisebb szobába is, ahol csak azok vannak veled, akikkel szeretnél lenni.

Tia azt várja a túlvilágról, segíts megmenteni a világot. Hogy cselekvőképes maradj, szükséged van társaidra.

Orlha majdnem könnyezett, de lelkesen nézett Kid-re... bólintott, s a hajóba vezető falépcső felé indult.

Kid azonnal haladni kezdett mellette, karját bátorítóan Orlha hátára tette.

Nem tudja, a lány elesik-e. Kész elkapni.

Orlha megállt. Komolyan kérdezte, de nem nézett Kid-re.

- Nagyon fáj, amikor ütöttelek?

- Van haszomom, a belső szerveim meg se érezték.

Orlha elismerően, bízva ránézett.

- Gondolom, népszerű vagy ilyen egészséggel és lelkiállással.

Kid komoran, de élénken szólt.

- Valóban, felnéznek rám mert bátor vagyok... de a másik oldalát tudnád vállalni?

Határozatlanul a lány hátára tette a kezét... Orlha remegve felé fordult... átölelték egymást.

Kid visszafogottan szólt.

- Gondolj Tia-ra. Tudja, mi mindent meg tudsz tenni magadért és a világért. Az számít, mire vagy alkalmas, nem a körülményeid.

Emlékezett Lucca szavaira...

támogatóan szólt.

- Érzelmileg világod növekedjen, képességed a törődésre. Ez önmagában érték, függetlenül attól, értékelik-e. Erre vagy alkotva, és ezt nézik, mikor haláloed után megítélnék, nem a rangot, amit elértél.

Idővel találsz társakat, akik valódi erényeidet értékelik. Semmi nem szennyez be, csak saját rosszindulatod.

Elindultak lefelé a lépcsőn.

...

A hajó társalgójában a szigetek pusztulásának elhárítását keresték.

Serge tudta: a közérdekkel kell meggyőznie társait. Hiába győzik le a sárkányistent, ha a települések elpusztulnak.

Figyelmeztetniük kell a szigeteket, hogy halmozzanak fel élelmet és vonuljanak fedezékbe.

A nagyobb városokban, mint Termina, nem szabad, hogy pánik törjön ki. Csak azt a hírt kapják, óvatosan készüljenek fel a vészekre és figyeljenek. Elég, ha később tudják meg a kisebb településekről a Sárkányisten legendáját.

Még egyszer el kell menniük Arni-ba, hogy utoljára találkozzanak társaikkal.

Kid izzó tekintettel szólt társaihoz: kérjenek segítséget mindenkitől, akit ismernek. Csak így győzhetnek a Sárkányisten felett.

Mindkét világból össze kell gyűjteniük a szövetségeseiket a Sárkányisten elleni harchoz. Majd végig kell járniuk a Sárkányok barlangjait, hogy teljesen elvágják a Sárkányistent a régi sárkányok létfenntartó erejétől.

Guile tudta: mikor Arni főterén figyelmeztetnek, felfordulást fognak okozni.

Nincs jobb választásuk. Figyelmeztetniük kell Arni lakóit, mindkét világban. Fedezékbe kell húzódnuk, és a lehető legtöbb élelmet kell felhalmozniuk.

Értékes darabok

Fargo hajója egyre nagyobb hullámokon haladt át... a víz sodrása erősebbé vált.

Még soha nem tapasztalta ezt a partok közelében. Nagy hajótesten álltak, de érezni kezdték a hullámok lökését.

Kid egy belső csarnokban, fa pultnál társainak csiszolta az elemeket: arra törekedett, a legjobban fókuszálhatóvá váljanak.

A Sárkányisten ellen lehet, hogy ez is kevés... s az a hatalom már hozzákezdett a természet elpusztításához.

Rideg szél fúj be az ablakon.

Serge magányosnak érezte a hajót, amit idővel beboríthat ellenségük a vízbe...

Figyelmesen segített Kid-nek, a lány kezéhez igazította a szerszámokat.

A zöld elem formálását jobban ismerte a lánynál. A sötétebb oldalai könnyebben csiszolhatók.

- Ilyet már készítettem. Megmutathatom?

Szállökés tört be az ablakon...

azért is a lányra figyelt.

Támogatóan, együttműködő törődéssel megtolta Kid kezét. Érezte a lány karjának mozdulatait, nem tartott baleset felé. Figyelte, hova igazítja. Érti a lány szándékát: most hagyja vezetni kezét, nem nyúl fontosabb eszköz felé.

Váratlanul rázkódott a hajó... Serge megkapaszkodott a pulthoz. Néhány elemet a földre lökött... azok a könyvespolcok alá gurultak.

További elemek szóródtak a földre.

Kid komoran, röviden nevetett.

- Ne aggódj, nem okoztál nagy bajt.

Ha a hullámok nagyobbá válnak, a hajó se védi majd őket... az elemeket csak a parton tehetik erősebbé.

A Sárkányisten ellen futnak versenyt az idővel.

Serge segítőkészen bólintott.

- Összeszedem.

A lány elnézné, ha csak részben gyűjteném össze, de nem tehetem meg vele.

Ő csiszol. Tehermentesítem, amennyire lehet.

...

Fargo idegesen rontott be a hajó főcsarnokába, éles hangon hívta össze a többieket:

Tűző nap forralja a tájat.

Váltaniuk kell egymást a kormányznál, ha túl akarják élni.

...

Anyu!

Serge-t idáig az fenyegette, hogy nem térhet vissza falujába, vagy meghal.

Most a sárkányisten gyerekkora óta ismert társait akarja elpusztítani. Az összes szigetre forráságot zúdít.

Azok maradtak Arni-ban, akik nem tudnak segíteni. Őket kell megmenteniük.

Most is lehet, hogy Serge és társai nem élik túl.

Elsőprő düh töltötte el: mindenképp visszatér. Nem fosztják meg tőle társait.

Érezte: mindent elérhet.

Ők vállalkoztak a szigetek megmentésére. Nekik kell megtalálniuk mindazt az erőt, ami segíti küldetésüket.

Mindenképp kitartanak. A barlangokban küzdelmükhöz értékes elemeket találhatnak.

Keserű indulat vette körbe, de ezt is társai megmentésére használja...

Lelki egészségük és életük az érték.

Nem mérgezheti magát, vigyáznia kell társaira... de amit nem tud kitakarítani magából, azt felhasználja megmentésükhöz.

Kid remegve, kérlelve nézett rá... a világ pusztulásával még ő se szembesült.

Serge keserű erőfeszítéssel, támogatóan szemébe nézett.

Érezte: gyakorlatlan, hogy vészben támogatást adjon.

Azért is odafigyel rá.

Serge megszólalt... rekedten, halványan.

- A törekvés hozhat eredményt, függetlenül a kezdettől. A látszat se zárja ki. Eléggé tudunk fejlődni, hogy elérjük a Sárkányisten pusztulását.

A lányhoz lépett.

Kid gyöngéd lelkesedéssel átkarolta vállát.

...

Guile emlékezett: „Nem az számít, mik fejtenek ki erőt a külvilágban. Azt kövesd, ami lelki egészséget hoz.”

De most érdemben rajtuk múlik, gyógyul-e a világ.

...Vipera Nagyúr tanult Radius mesterétől.

Van is látja, hogy felmérhetetlen vész tör rájuk, de a fiatal fiú nem tudja, a szigetek milyen reakciókkal szembesülhetnek.

Támogatóan Van-hoz lépett.

Addig tanít, amíg nyugodtan képes rá... s amíg meg tudják hallgatni.

- Az embert természetes állapotban nem veszik körül csillogó tárgyak. Egymásnak segítenek a természeti csapásokat elhárítani.

Ha lemondasz a vagyon kergetéséről és barátokat szerzel, akkor válsz egészségessé. Az boldogít.

A Teremtő szeret, ezért nem hagyja védtelenül azokat, akik a legnagyobb harmóniára és a lelkek meggyógyítására törekednek. Bármilyen képet alkotnak a világról, inspirálja és lelkileg védi őket. Hagyja, hogy felé forduljanak útmutatásért, vagy alacsonyabb szellemekhez. Nem szolgáltatja ki őket a romboló szellemeknek. De az a biztos, ha közvetlenül a Teremtőhöz és az általa tervezett harmóniához fordulunk.

Az időtlen tanításokat ott kell terjesztenünk, ahol fogadókészek rá. Az emberek egyedül képtelenek túlélni, ezért fenntartaniuk kell a létet, nem egymással háborúzni. A felszínes állítások alatt ténylegesen segítik egymás létét, vagy rátámadnak egymásra. Figyelnek a lelki tartalomra és a teljes képet keresve közelítik a legjobb, harmonikus utat, vagy torzítják azt. Az a jó, ha a tapasztalat és a logika alapján felhívják egymás figyelmét tévedéseikre, és elismerik sajátjukat is.

Evolúciósan elsősorban nem az a dolgunk, hogy számokkal foglalkozzunk, hanem hogy érzelmi támogatást adjunk. Ezt csak kevés személlyel tehetjük meg. Rájuk számíthatunk. Mindenki végezze el a ráeső jótetteket.

Adott helyzetben, adott tudás és adott tartozások esetén egy legjobb megoldás van. Azt keressük. Az emel a Mennyország felé. Ami a legkevesebb sérülést okozza, a legnagyobb egészséget hozza el. Felelősen bővítjük tudásunk.

... Orlha-ra került a sor, hogy a kormánykeréknél legyen. Kid a közeli vitorla alatt állt, hogy azonnal kimenekíthesse a napról.

Orlha szándékosan többször visszakérdezett, mikor Fargo felkészítette a hajó irányítására.

Csak az számított, hogy végül jól vezesse a hajót.

...Feltámadt a szél. Orlha bizonytalan volt, leeresse-e a vitorlákat.

Fargo már a hajóban pihent.

Nem őt zavarom vele, de Guile-t megkérdezem, ha egyedül nem oldom meg

A mágus a lány mellé lépett.

- Segítünk fejlődni, semmit nem kell egyedül teljesítened. De a leginkább törekedj fejlődni.

Orlha-nak Serge jutott eszébe:

„Ne takargasd magad díszekkel. Te vagy a szép. Az jó, ha ápoltságra törekszel.”

Felszabadultan elmosolyodott.

...

Kikötöttek Arni-ban.

Serge azonnal Anyja házához sietett... Leena a másik világból vele tartott... Serge Poshulja is.

Röviden elmondja a küldetésüket.

Ha nem élük túl, a falusiak se fogják.

Anyja és gyerekkora óta ismert Leena ült a ház előtt, a növények közötti padon.

Anyja, Marge már biztos elmondta, hova került Serge. Elterjedhetett a faluban.

A Marge mellett ülő Leena komolyan, élesen Serge-re nézett.

- Serge... zárkóztottnak tűnsz. Megértem, ha valaminek egyedül jársz utána... de kérlek, vigyázz magadra.

Mikor együtt voltak a parton, tisztán hallotta Serge szavait: emlékszik a kiskorukban egymásnak tett ígéretre. Azt mondta, sose felejtí el.

Leena családjának egyetlen eleme van, sárga elem... ez segítheti a fiú védelmét. Leena magába olvasztva őrzi.

A Serge mellett lihegő kutya tudja a legjobban használni a sárga elemeket.

- Poshul... ezt az elemet neked adom. Vigyázz Serge-re és magadra!

Marge döbbenten nézett Serge társára.

- Leena, te vagy az?

A lány enyhén, távolságtartóan bólintott.

- Igen, de a másik világból.

Marge Serge-re nézett.

- Átadom a benti ládában őrzött összes elemet, védelmekre. Várjatok meg.

Serge-n melegség áradt szét.

Faluban maradt társaik nem tudják, mire számíthatnak, de azonnal segítik őket.

...

Megkéri Darius-t, hogy hívja össze a falusiakat.

A vendéglősre sokan hallgatnak. Serge és társai nyugodt környezetben figyelmeztetik a falut.

Serge belépett a nagyhalak csontvázaival díszített vendéglőbe...

Darius felé fordult... távolságtartóan figyelt, enyhe humorral szólt.

- Este hangokat hallottam... mintha valaki három macskaistenhez imádkozna... szinte éreztem a szobrok közelségét.

„Ha a világ minden pénzét megszerzed is, mi hasznodra van, ha meghalsz?”

„Ha örökké élsz is, mi értelme van bármely napodnak, ha nem szeretsz?”

Nem szoktam ilyen lenni. Talán túl sokat dolgoztam.

Zárkózottan Serge-re nézett.. tekintetén riadalom érződött.

- Igaz, amit Marge mondott? ... Másik világba utaztál?

Serge bólintott... *érezte, kapar a torka.*

Darius a döbbenettől fojtottan, de előrelátóan szólt.

- Sejthettem volna... egyszer hallottam Guldove legendáit a többi világról... a Vipera Kúria könyvei szintén említik. Most nem csak az bizonyosodott be, létezik. Mindkét világra vészt hoz az ismét egyesült Sárkányisten.

Elszántan a fiúra nézett... elutasítóan megrázta fejét.

- Sajnálom. Nem csatlakozhatok küldetésekhez.

Meg kell őriznie magát, hogy a szigetcsoporthoz megmenekülése után is segíthesse családját. Nem mondja el, mi teszi sérülékennyé.

Serge keserűen szólt... de meggyőződés hajtotta.

- Erre nem is kérünk... de hívd egybe a falut. Figyelmeztetnünk kell őket, a Sárkányisten hőséget fog küldeni a szigetekre.

Darius eldöntötte: felvezeti Serge-ék figyelmeztetését.

Radius emlékeiben nyugodt alapokat adott.

„Pénzen veszekedtek, ami csak addig véd, amíg a jelenlegi törvényeket betartják? Ezerszer többet ér, ha számíthattok egymásra. Ha magatehetetlenné válsz, mit ér az örökséged?”

„Törekedj meglátni, mi gyógyít, mert erről nem te döntesz. Aki fejlődik, mindig próbálja elhagyni hibáit, jobban követni a teljes harmóniát.”

...

Serge és társai a vendéglő tornáca előtt szólaltak fel: tartalékokat kell felhalmozni, fel kell készíteni a falut a természeti csapásokra.

A Sárkányisten ellen harcosokat toboroznak.

Közvetlenül az fenyegeti őket, hogy kiszáradnak a szigetek. Serge elmondta tágabb történetüket is. Hihetetlennek tűnhet, de nem hazudhatnak. Csak akkor toborozhatnak joggal és tartósan, ha megbízhatóak.

Arni beli társaik tudták, nem hazudnak. Doki és Orlha is megbízható, s ők tanúsították, hogy Serge-ék beszámolója igaz.

Értelmesen, óvatosan tervezni kezdték a védekezést. Segítenek egymásnak a túlélésben. Hamis cél, hogy maguknak gyűjtsenek mindent.

Guile rádöbbsent: csak akkor maradhatnak tisztességesek, ha értelmesnek nézik a lakosokat.

... Orlha látta a vészt, ami rájuk tör, de tekintete megkeményedett. El kell hárítaniuk a pusztulást. Nem kelhetnek pánikot, de amint Guldove-ba érnek, szól ismerőseinek, hogy terjesszék el a többi lakos között: a forráság tartós lehet, vonuljanak fedezékbe.

Tudta: meg kell akadályozniuk a további szárazságot. Nem nyugodhatnak, amíg megghiúsítják, hogy a Sárkányisten újraalkossa az élővilágot.

A vendéglőben Laura enyhén remegve, de rajongva nézett Serge-re... bizalommal adta elő versét.

„Az örület káoszhoz vezetne,

hogyan magányossá tegyen.

Hiába próbálnánk értelmet vinni abba, ami értelmetlen.

Magányos, vörös könny hull a tengerbe

Egy kihúnyt csillag visszhangja kiált a végtelen űrben

A legkevesebb, hogy távoli imám elküldöm hozzá az idő szárnyán,

Hogy vitorlát bontson az álmok tengerén.”

Támogatásra vágyva a fiúra nézett.

- Mit szólsz hozzá, Serge? Megérintett? Kiskorom óta álmodok arról, hogy költő legyek. Elutaznék a kontinensre és hírnevet szereznék papírral és ceruzával.

Enyhén megrázta fejét.

- Ehelyett itt vagyok egy kis faluban a semmi közepén, pincézőként ebben a lepukkant vendéglőben.

A szakács morogva nézett rá.

- Mit montá' a vendéglőmről? Bármikor távozhatsz!

Serge komorrá vált, elítélte, amit lát: tudja, hogy minden élet érték.

Laura megugrott.

- Igenis! Csak vicceltem! Pont arra utaltam, milyen kellemes ez a környezet!

Attól még, hogy valaki pénz hatalomból beszél, nem lesz jobban igaza és senki nem lesz értéktelenebb.

De a vendéglős visszafogottan figyelmeztetett.

Serge türelmesen, halkán szólt hozzá:

- Légy tekintettel rá, segítsd emelni az étterem színvonalát, amikor itt vagy. Túl sokat nem kell itt lenned. A legtöbbet tisztességgel reagálnak a jóindulatra. Ha nem ezt kapod, keress mást.

Szabad idődben jobb dologgal foglalkozz. Érdeklődési köröddel vagy jóteknő hatású rokonaiddal.

Az idegen független, nem megvető.

Serge lehajtotta fejét, visszafogottan hozzátette:

- A bosszúval, károkozással, megvetéssel elsősorban saját lelkednek ártasz.

Laura elismerően bólintott.

- Egyetértek. – szemei lelkesen fellángoltak. - Ha ezt látod, a vers iránt is érdeklődhetsz! Meghallgatod még egyszer?

Serge tapasztalja, a lány közvetlenül fordul hozzá...

hálásan bólintott.

- Persze.

- Köszönöm, Serge! Ezek szerint tényleg tetszik!

Újra elmondta a verset...

...érdeklődve nézett Serge-re.

- Érezted, amint megtölti a szívedet? Szerinted van esélyem a népszerűsége?

A lány bátorítóan, nyugtatóan szólt.

- Beutaznám a kontinenst, egyedül a tehetségemre és a szerencsére támaszkodva. – elhalkult - Ehelyett itt dolgozok.

A szakács áthatóan felé fordult.

- Bármikor mondhatom, hogy sok sikert!

Laura enyhén megrázta a fejét, elfojtott egy mosolyt.

- Szerintem vidámabban kellene hozzáálnia az élethez, uram.

Tudta: tisztességes bérért cserébe tisztességes munkát ad. A barátság független a szervezéstől. Serge-re számíthat, a fiú segít erőforrásaival, ha bajba kerül. Csak teljes támogatás van. Ami üzlet, az üzlet marad. Akkor is, ha tekintettel van a többiekre.

Amit a vendéglős tesz, nem bonyolultabb, de leköti figyelmét és idejét. Többen kellene váltaniuk egymást. Inkább a lelki egészséget választja.

.

Megadták a figyelmeztetést... *ugyanazt meg kell tenniük a Másik Világ partmenti falujában.*

... Opassa partjára indultak, a Másik Világba.

Átjutottak.

Tűzött rájuk a nap.

Látták: a partmenti falvak a pusztulás szélén állnak.

Nem mondhatják ki a lakosok között, mennyi tartalékuk van.

Vipera Nagyúr bátorítóan szólt társaihoz:

- Az emberek ahol tudják, megoldják életüket. Aki minden tettüket uralná, nem értékeli kreativitásukat. Ha nem becsülöd kreativitásukat, akkor közérzetüket se. Ha nem fontos jó közérzetük, lelküket se becsülöd. Ha nem értékeled lelküket, nem értük cselekszel.

Serge-ék Lavos ellen indultak. Ők tudják kiiktatni.

De nem hagyhatják pusztulni a falvakat.

Segítenek a nélkülöző partmenti településeken. Guile vizet adhat nekik a kék elemmel. Társainak is szüksége lesz rá, hogy forrásokat készítsen.

El kell mondaniuk, Lavos milyen veszélyt jelent? Ekkor könnyebben talpraállnak a falusiak?

Igen. De bátorítaniuk kell a lakosokat, hogy saját körükben cselekedjenek azokért, akikért tudnak. Megbízható és alkalmas társaik csatlakoztak az útra, mások nem tudnak fellépni Lavos ellen.

... Arni-ba értek. Guile kérlelve kiáltott a gyülekezők felé.

A Sárkányisten mindent igyekszik megborítani, hogy a pusztulásba sodorja a falvakat.

A lakosok óvatosan, előrelátóan mérlegelték Guile figyelmeztetését.

Példát kell mutatniuk felelősségvállalásból, hogy mindannyian cselekvőképesekek maradjanak.

... A gyűlés után azonnal a Vendéglő árnyékába vonultak.

Serge már tudta, mit mondjon a másik világban a Mojo védelmébe menekült Darius-nak.

- Darius... ne fuss a múltad elől, nézz szembe helyzetekkel. Támaszkodj társaidra, akkor azonnal elkezdted kiépíteni hasznos életed. Célt és bátorítást adnak, lélekben gazdagítanak.

Keserűen, de meggyőződéssel nézett a felnőttre.

- Kötődésed látszik azon, mire fordítasz időt, mert csak más tevékenység rovására teheted. El kell döntened, lényegileg mi felé fordulsz.

Darius komoran meredt maga elé... de látta, Serge valós veszélyre hívja fel figyelmét.

Védenie kell társait.

...Serge látta: Laura lila ruhában szolgálta ki a vendégeket.

Ebben a világban ez a pincéri öltözeke.

Őt is megvédi. Összetoborozzák a harcra, akiket tudnak, s a többiek is segítenek.

Serge emlékezett: A lány tehetségesen írt.

Nem segíthet nekik a harcban. De ők segíthetnek rajta. Az ártatlanok védelmére vállalkoztak, hogy mindenki megerősödjön a jóban.

Laura bátorító érdeklődéssel nézett Serge-re és társaira.

- Sziasztok. Titeket még nem láttalak. Terminából jöttetek? Azt is elárastotta a hőség?

Ír verseket ebben a világban?

Serge döntött: azonnal megkérdezi.

A lány döbbenetesen nézett rá, de áthatóan... a fiú sérülékeny részét látja.

- Honnan tudsz róluk? A versírást évekkal ezelőtt abbahagytam. Csak rögeszmém volt, valószínűtlen álom. Nincs hozzá tehetségem...

Komoran, remegve bólintott.

- Igen, írtam verseket, de a rímeikre már nem emlékszem. ... Az egyik körülbelül ez volt:

„Természetes állapotunk a támogató kapcsolatok, hogy társaink megértik, mi történik lelkünkben. Eredeti környezetünk a növények és a gyümölcsök.

Még csillogó tárgyak se voltak, rang se volt, de társaink figyelme már velünk volt.”

Serge úgy érezte, könnyen könnyezni kezd...

Alig tudott szólni, de határozottan, támogatva mondta:

- Egy másik világban megmutattad verseidet... nagyon jók voltak.

Eldöntötte: bátorítja Laurát a versíráshoz. Ő boldog Laura versei nélkül is, de a lánynak meghatározó, tölti-e idejét alkotással, verseibe merülve.

Komolyan figyelt a lányra. Alázattal bólintott.

- Fontos, hogy megéld kreativitásodat, biztonságban alkoss.

Serge egyszer már adott gyógyító hatást, de nem ennek a személynek. Van rá ereje, újra megteszi.

- Semmit nem kell átvenned, ha rossz van a környezetedben. Te döntöd el, mihez vagy hű, és mi felé törekszel. Mihez fordulsz, amikor időd van rá. Mihez szerzel több időt.

Türelmesen, ahol biztonságos, terjesztheted felfogásod. Kezdeményezheted az első lépéseket. Akik egészségre, társaságra vágyanak, örülnek a kezdeményezésnek. A barátság és a legendák elemzése elsődleges, függetlenné válik a helyszíntől. Megválasztja a hozzá tartozó környezetet.

Akik régebb óta végeznek valamit, lehet, hogy kritika nélkül követnek hibás felfogást. Gondold végig, hova vezet, amit látsz. Meg kell alkotnod, amit egészségesnek tartasz, különben társaidon se segíthetsz.

Orlha figyelte őket. Emlékezett Steena tanítására.

Erre Laura-nak is szüksége lehet.

A szeretetet a Teremtő hagyja hatni, át minden határon.

Nem azért élünk, hogy dolgozzunk, hanem fordítva. A személyes kapcsolatok az elsődlegesek. A lelki tartalom a valódi, mindenki jobb társánál valamiben.

Semmi nem szennyez be, csak saját rosszindulatod.

A hazugsággal és a károkozással elsősorban saját lelkednek ártasz. A következményt azonnal megkapod lelki minőségben, s ez befolyásolja további utad.

A lelki érték az elsődleges. A gondolatvilág fontos, de alapvetőbb a jóindulat.

Van olyan veszély, amit el tudsz hárítani, s van, amit nem tudsz. Törekedj fejlődni, az egészséges keretek között. Ha elméletben, mítoszokban foglalkozol döntési helyzetekkel, nem sérülsz. Könnyebben kezeled, ha a gyakorlatban kell tenned társaidért. Ne tedd függővé lelkivilágod a külvilágtól.

Orlha a lányhoz fordult.

Annyit próbál mondani, amennyire a lány fogadókész, s amennyitől gyógyul.

.

A szakács emlékezett testvére látogatására.

Színes ruhában, nyílt örömmel lépett a konyhába.

A szakács megdermedt.

Elismerően, érdeklődve kitört:

- Bátyám! Mi járatban vagy?

A nagydarab látogatónak is barna körszakálla volt, de rövidebb.

Kezet fogtak.

- Rég találkoztunk!

Nemrég a tintahal új elkészítési módjait találta ki, s gondolt rá, megosztja testvérével...

Nem kell a pénzben versenyezniük.

- Jókor érkezted! Megalkottam egy új receptet. Gyere, megtanítalak rá!

... Együtt készítették el új alkotását, gyorsan megtanulták egymás fogásait.

- Egész jó, öcskös! Úgy látszik, az évek során csak javul az ízlésed!

- Kösz. – Nem a stílus számít. De hozzáteszi, hogy testvére tudja. - Az elismerésed a legkomolyabb elismerés a világon!

A látogató bátorítóan bólintott.

- Szépen fejlődsz, öcsi. Hamarosan elcsábítod szigetemről a nagy távokra utazó vendégeimet.

Most az éhínség vésze fenyeget. Értesíti őt. Össze kell adniuk erőforrásaikat.

...

Fargo hajójával a szemközti sziget sziklás hegye felé tartottak. Le kell választaniuk a Terra Tornyot a sárkányok korábbi barlangjainak kristályairól, hogy az elemi erőkben meggyengült toronyra törhessenek.

Guile érezte, merre van a legközelebbi barlang.

Nem tudják, mivel kerülnek szembe. Megbeszélük, milyennek látják egymást. El kell kerülniük hibáikat, mindannyian élve kell kijussanak a barlangból.

Sziklás parton, tűző napon kötöttek ki... Felmásztak a hegygerinc sziklás ösvényén... Óvatosan hatoltak a barlangba... magas sziklák külső köréhez értek.

A sziklák tövéhez húzódtak fedezékért, mozgást láttak a távolban: a barlangfal egyik kőszirtjén óriás páncélos rovar pihent, alatta kék elem izzott...

Érezték: a rovar a kék elemből nyeri erejét.

Kid megcélozta a rovar,

Serge azonnal megfogta kezét. Kid visszahúzódott a fedezékbe.

Serge türelmetlen indulattal suttogott.

- A kék elemet kell széttörnünk, most! – *Látja: azonnal támadniuk kell.*

Kid keserűen, de bizalommal válaszolt:

- Az elemet meg kell szereznünk. Szükségünk van a vízre, hogy túléljük a visszautat a hajóig.

Serge Kid-re nézett, elárasztotta a fájdalom...

lesütötte szemeit, bólintott felé.

- Bocsánat. Nincs időnk. Tudod, mit gondolok. Akkor tegyünk mást, ha szerinted muszáj.

A lány komoran bólintott... támogatóan megszorította Serge karját.

Serge keserű morgásra érzett ingert... de nem árthat barátjának.

Támogatnom kell őket a vészben, együttműködéssel éljük túl... a körülményektől függetlennek kell maradnunk.

Megtisztulásra vágyva sóhajtott.

- Védeni akarlak titeket, csak túl nagy volt a teher.

Feszült, de figyel a lány érzelmeire... nem akar belegázolni.

Nyíltan ránézett. Támogatja Kid létét... a lány önszántából figyelmezteti a veszélyre... valódi kincs.

- A visszautat eddig nem tartottam fontosnak, de rávilágítottál: ebből is fel kell készülnünk.

A rovar megmozdult, izületei közt *színes kristályokat növesztett... Serge ledermedt.*

Guile élesen végignézett társain, a szikla takarásában felizzította rézpálcáját...

A rovarra lőtt, az nekipattant a csarnok kőfalának, a sziklák közé esett...

felugrott az egyik szikla tetejére, látta őket, bármelyikükre támadhat...

Serge csapásra készen elővonta pörölyét,

ugyanúgy sérül, ha társait sértik, értük mozog,

a rovar feléjük ugrott

oldalra lépve a rovarra súlytott, elemeket sugároz karjaiba, kész tüzet lőni

A rovar váratlanul gyorsan fordult és ugrott, páncélján csak enyhe horpadásokat láttak...

...

Orlha vágásoktól vérzett... a rovar több darabra törte.

Meg kell menteniük.

...Eljutottak vele a hajóig... de meg tudják gyógyítani?

Elszállásolják az egyik szigeten? Ő tovább akar küzdeni.

Le kell győzniük a rovarokat. Nélküle kevesebb az erejük.

De ha meghal értük és a szigetekért, azt nem tudják visszaforgatni. Nélküle is van esélyük.

Orlha akkor marad erkölcsös, ha tovább próbál küzdeni... vagy ha visszavonul, míg megint tud társainak segíteni. Nem hagyhatja őket cserben azzal, hogy szükségtelenül meghal.

Nekik a lány ellenében is helyesen kell dönteniük, ha a különválást látják jónak.

Társai véleménye eltérhet.

Látták: a többi rovarnál is mindannyian veszélybe kerülnek. A lány ugyanolyan jól harcolt saját stílusában, mint a többiek. Felelősen figyel a harcban.

...Guldove felé indultak... de hajnalra javult Orlha állapota.

Támogatják, hogy küzdjön mindannyiuk túléléséért.

Ha társuk lesérül, melyikük viseli el könnyebben és küzd tovább a szigetekért? Ők lőjenek távolról elemeket a rovarokra.

Ezt őszintén meg kell beszélniük... de nem látják előre, mennyire uralják majd társaikat érzelmeik, se azt, saját cselekvőképességük mennyire marad meg.

Hajtja őket a stressz, hogy a legjobb megoldást találják a túléléshez. De előre meg kell beszélniük, kinek a sérülése esetén mit tesznek. Aki erre nem képes, arra a vészhelyzetben se számíthatnak.

De csak olyat tervezhetnek meg, amit kötődésük által hajtva képesek végrehajtani.

Guile mindig csak a legközelebbi barlang elemeit érezte... nem tudják, mennyi rovar vár még rájuk.

Beljebb kell hatolniuk a szigetre, hogy ott is szétörjék a kristályokat.

Kid-nek igaza volt: minden kék elemet meg kell szerezniük, hogy elég vizük legyen.

Addig kell jól cselekedniük, amíg előre látnak.

...Siettek vissza a hajóhoz. A gomolygó felhőkből *hideg kék elemek hullottak rájuk!*

Kid lábait a kéken izzó cseppek eltalálták, a lány a földre rogyott, eszelős erőfeszítéssel próbált karjaival kúszni...

Serge torka összeszorult, sírást érzett, kapkodná tekintetét a menekülés felé, de barátjáért felel... *ha most elmenekül, Kid meghal és nem forgathatja vissza...* látja: a lány egészsége számít, körülményeit csak érzi de lényegtelen... rá kell emlékeznie, akkor megmenekülhetnek, nem számítanak élményeik.

Megfogta Kid karját, keserűen elemeire koncentrált, csak a vörös elemeket érezte, a lányba sugározta... sejtette, a lány remegve, döbbszent reménnyel tör fel... halálos cseppek hullottak bármerre, támolyogva húzta magával, nem tudnák elkerülni a cseppeket... *Guile a nyílásból tisztító szelet lökött feléjük...* közelebb érnek a barlanghoz... nem tudják, odaérnek-e. Egyre közelebb érnek, ez vitathatatlan...

a barlang borult köréjük... most további percekig élhetnek...

Ellazultan földre rogytak, már nem számít, nyúszíthettek... Serge karjával fogta a lányt, semmi nem szűgyen...

...rádöbbszent: Kid mellette folyamatosan szenved. Nem halkul.

Kezdte meglátni: Guile és Glenn félig kábultan, eszelős tekintettel sugároznak zöld gyógyítást Kid lábába... *azonnal ő is odanyúlt, sugározna, de mintha kitépnék a szívét.*

Nem tud.

Most nem adhat, hogy életben maradjon.

Vissza kell nyernie erejét.

Serge azonnal odahajolt hozzá, támogatóan Kid-re tette kezét.

Megoldották.

A lány hálásan nézett rá.

Tisztult Kid látása... remegett, sírosan maga elé meredt. *Önkéntelenül kimondta:*

- *Túléljük?*

Serge megbecsüléssel hozzáért hajához, támogatóan szólt:

- Hát persze.

.

Sérülten raktak tábort.

Serge mérgező sebtől émelyeg, de figyel társára.

Látta Kid arcát a tüzes, forró naplementében.

Napok, amíg a tengerhez érnek.

Kimerült, de ránéz társára, jól van-e.

Támogatóan, segítségadásra készen néztek egymásra... kormosak voltak. Szavak nélkül is értették egymást: szólnak, ha bajban vannak.

A forró levegőt elfújta az óceán szele... maró hideg tört rájuk.

Tábortűzet kell rakniuk.

Reszkette hordták össze a tűzifákat... Guile eszelős erőfeszítéssel gyújtotta meg a rakást.

Serge egészséget akart adni, lelkesen Kidre nézett.

A lány nyugtatóan nézett vissza rá.... komolyan. Elkötelezetten.

...Felkelt a nap.

Serg körbenézett. Szárazság és hőség ostromolta táborhelyüket.

Érezte, amint magába zárna a keserűség...

Kid odalépett hozzá, bizalommal ránézett, vállára tette kezét.

- Szeretlek.

Állandóan érezték a hőséget... de azonnal segítettek egymásnak, mikor rájuk tört a vihar, vagy társuk a szomjúságtól rosszul lett.

... Ismét kifogytak a kék elemekből... el kell jutniuk a hajóhoz.

Emlékeztek: a partközeli barlangban forrás mellett haladtak el.

Kid szédülni, botladozni kezdett.

Serge emlékezett: a lány elemi természete a tűz: gyorsabban használja fel a vizet.

Vállára vette Kid karját, hogy segítse eljutni a barlangig. Érezteti vele: fontos közérzete.

- Eljutunk a barlangi forrásig. Mind megerősödünk.

.

...Némán ültek a barlangban. Kint a vihar tombolt.

Kid vele szemben volt. A fáradtságtól tompán nézte Serge-t... de elismerően. Bízott benne.

Serge azt kívánta, a következő csapásoknak álljon ellen kötődésük... sőt erősödjön.

A lány odaült mellé, átkarolta. Kint jégdarabok pattannak szét, de itt pihenhetnek. Akár tudnak aludni, akár nem.

.

Az éjjeli hőségben a növények szúrós szaga párolgott... a rovarok nyugtalanul zsongtak.

Érezték az éhséget és a bizonytalanságot, ez köti őket a valósághoz... kimerülten néztek egymásra.

Kid felajánlotta, hogy most ő szerez ételt... megbeszélik a jövőt, hogy elkerüljék a veszélyeket.

Szabadon mérlegelik, hogyan gyűjtsék be, amire szükségük van... fenntartják egymás létét.

Segít rajta, megosztja vele, hogy egészségesen tartsa. Nem uralkodhat rajta. Szereti.

Guile határozottan, komoran kitört:

- Természetes állapotunk, hogy becsüljük egymást és megosztjuk, amire szert tettünk. Csak a szeretet hiánya okoz hatalomörületet.

Serge látta: árthat vagy segíthet. A kár elhárítása, egymás létének támogatása az alapállapotuk és természetes érzelmeik kifejezése.

Krízisekben ugyanez a dolguk.

.

Serge elszántan Orlha-ra nézett, hangján támogatás süttött át:

- Mindjárt erőre kapok és segítek tovább.

Kiléptek a barlangból...

A füves puszta forrón párolgott...

Kid áthatóan Serge-re nézett. Komoran, elkötelezetten figyelmeztetett:

- Elhoztad a sárga elemet, de az kevés, hogy utat törjünk a forró mezőn át. Csak a víz elemeket felhasználva jutunk vissza a hajóhoz.

Serge látta: végig figyelniük kell, hogy elérjék a hajót.

Megosztotta gondolatait:

- Úgy látom, csak végig sietve érhetünk el a hajóhoz. Szünet nélkül figyelniük kell, hogy baleset nélkül a leghamarabb a parthoz érjünk.

...

...

Visszaértek. Szédültek, keserű erőfeszítéssel próbálták vezetni a hajót a vitorlákat mozgatva... *Serge nem tudja, társai mennyire tudnak fókuszálni küldetésükre. Tartania kell bennük a lelket. Csak beszéddel teheti meg.*

Érezte a kimerültséget, torka száraz volt... jóindulattal szólt hozzájuk.

Társai látták rajta: figyel rájuk, szavak nélkül is támogatja őket.

Elkötelezettségét mindig növelheti. Van értelme gondolatban felkészülnie, hogy mentse társait.

...

Jogos a rovarok haragja? Ha megmentik a világot, sikerül megértetniük a kristályszerű lényekkel, hogy segíteni akarják békés letelepedésüket?

A következő barlangban azonnal támadt a rovar. Darabokra törték, a csarnok kristályai instabillá váltak... azelőtt távolra kell érniük, hogy a barlang darabokra robban...

Serge érezte a remegést, de erőt vesz magán, társához fordult hogy felsegítse és rohanjanak tovább...

A perzselő hőségbe értek ki, rohantak a pálmafák és bokrok tövében épített táborhelyükhöz...

Lerogytak pokrócaira, sokan ittak... Serge érezte, a kimerültség győzné le, de még odafigyel társaira, mind ittak-e...

Alkonyatkor ébredt fel. Kimerültséget érzett, kilátástalanság tört rá... az a feladata, hogy támogassa társai túlélését és a reményt terjessze... emlékeznie kell: nem tudják biztosan, hogy megöli őket a Sárkányisten... ki kell tartaniuk, ezzel saját oldalukról biztosítják az esélyt...

Ellátták a sérülteket.

Éjszaka lehült az idő, tudtak egymással foglalkozni.

De megint vizet kell keresniük.

Kid-nek eleve több vízre van szüksége a tűz természete miatt.

Serge barátjához lépett... lány alig volt eszméleténél. Serge megitta maradék kék elemeivel.

Nem látszik rajta nagy sérülés... mérges csípést kapott?

Felizzította zöld elemeit, *az elemeken át érezte a mérget.*

...Meg tudja gyógyítani??

Serge letérdelt hozzá, hogy segítse. Azonnal gyógyítja.

Gyorsan és találszerűen kell cselekednie, hogy életben maradjanak. Erre és a nyugodt mérlegelésre kell bátorítania társait is. Van, akinek bízhatnak tapasztalatában.

Guile-ék elismerően néztek rá. Tudták: a jogos szeretetet nem ítélik el.

...Érezte: sikerült eltávolítania a lányból a mérget.

Ellazult... egy ideig nem kell Kid életéért küzdenie.

Serge tompán hallotta emlékeiben a mágust... már nem keltett benne érzelmet, ami felkelti figyelmét.

Támogató érzelmeid, figyelmed számít, nem az, miért kapnál jutalmat. Őszinte társaid a valódi érték és azok a történetek, amikről gondolkozhattok, milyen választásokkal szembesülnek szereplőik.

Nem a földi életünket nézzük, se korlátolt tudású emberek törvényeit. A lelki tartalmat és az igazságot keressük, minden helyzet egyedi. A törvényt aszerint szemléljük, mennyire kell szembesállnunk vele, hogy a legkisebb kárt okozzuk. Együttérzéssel törekszünk a legjobb megoldás felé.

...

Kid leült, a hajókabin falának támaszkodott...

Serge érezte az enyhe szelet... Most nem ront rájuk rovar... marja torkukat a szárazság, de most tud érzelmileg törődni a lánnyal...

Serge bizalommal Kid homloka felé nyúlt, ujjaival majdnem hozzáért hajához.

A lány keserűen, kérlelő tekintettel nézett rá.

Rekedten, elhalóan szólt.

- Szerinted túléljük?

Kapart a torka, némán nézett barátjára...

Serge lelkes támogatással, alázatos figyelemmel válaszolt.

- Hát persze! – hangja lelassult, komoly elkötelezettség érződött rajta.

Csak a lélekben van lelki tartalom. Mindenki eldöntheti, mi felé fordul.

Elsődleges érték az odafigyelés.

...

A Sárkányisten mindent bevet, hogy kiszárítsa a földet.

Azért is segítik egymást. Letakarították a sarat társukról.

Odafigyelnek egymásra.

A falvakig már nem érhetnek el a hőségben. De örülnek, együtt ünnepelhetnek.

Már csak ételt tudtak szerezni. A tábornál elkészítették egymásnak.

A tábortűznél egymásban tartották a lelket.

Alapvető emlék

...A rovar a barlangcsarnok kiszögellésén figyelt.

Serge Kid-hez hű. Nem fedi fel célját.

Amikor eljön az idő, Serge lecsap a rovarra. Nem számít, mekkora az ereje. Szándékban döntött társai védelme mellett. Az minősíti.

Már csak idő kérdése, mikor tudja megvalósítani.

Nem ő döntött a külvilág szándékáról, se erejéről. De elkötelezett törekvéséről ő dönt.

Teljes erőfeszítést tesz, hogy elhárítsa a vészt.

Az számít, hogyan akar hatni.

Mindannyian szellemi lények. Ekként kell kezelniük, bármivel találkoznak.

Figyel társai élményeire. Segít nekik előre látni és kezelni a helyzetet.

Nem a nehézség számít. Kölcsönös szeretetben akarnak élni. Ők döntenek, ezért erőfeszítést tesznek-e.

Nem látják előre a végét. Azt se tudják, hány barlang van hátra. Záporzott a fekete eső, váratlan szelek csaptak le, az ég dörgött.

Serge érezte: kapar a torka.

Csak a legutolsó célt tudják.

Az sikerülhet: a Terra Torony.

Meg kell védeniük társaikat.

Azért is kitart. Nem biztos, hogy ő menekül meg, de védi, akit tud.

Neki Kid a legfontosabb.

Tudnak egymásnak segíteni?

Most már tudnak.

De nem látnak előre mindent.

A szikla zuhanását nem lenne erejük elhárítani.

Serge megragadta Kid-et, elrugaszkodott.

...

Bármennyire rosszul érzi magát, biztatja társait.

Bármilyen kevés gyümölcsöt találnak, megosztják.

Később is elég időt szán rájuk.

Társai lelki boldogsága számít, nem környezetük. Tudnia kell segíteni rajtuk, akár szembesülnek vésszel, akár nem.

Előre eldöntheti, a vész elé ugrik-e társaiért, bármit tenne utána.

Radius a tábortűznél kimerülten, tömören bátorította társait.

- Az ősi mester szerint az volt élete értelme, hogy életét adta másokért. De a rájuk eső jótetteket nem végezheti el helyettük. Ettől még mi figyelmet, időt és tanítást tudunk adni egymásnak.

Nem az erő és az utasítás hoznak tartós békét. Ha kitágul a lelkek tudata, az hoz a későbbi univerzumokban mindenhol gyógyítani próbáló békét.

Mindenki ugyanaz elé a választás elé kerül. Árt vagy segít. Szomorúságot okoz, vagy örömet. Felszínesen mutat be másokat és elhitegeti hogy mindent tudnak róluk, vagy a megértést támogatja.

A hódítás rengeteg szenvedést okoz. Elsősorban azok élnek túl, akik egymásra számíthatnak.

...

Vállalták társaikért az erőfeszítést. Ezért jutottak előrébb.

Elégge el kell mondaniuk, mit látnak bajnak, hogy megoldásra találjanak.

El kell hagyniuk saját hibáikat is.

A fájdalmasan zsongó rovarokkal körbevett tábortűznél Vipera Nagyúr meggyőződéssel állapította meg:

- Hogy ki mennyit gyógyít, független attól, hol van rangban.

Összeépítik, mit látnak segítőnek vagy károsnak.

Végző soron saját tapasztalatuk alapján bíráltak, kiket láttak megbízhatónak.

Idővel egyre nagyobb tétkor bízhatták rá magukat társuk bírálatára.

...

Glenn földeríti a veszélyt.

Guile tudást, ötletet ad.

Serge tapasztalta: a barátság önmagában érték. Társa van, nem csak erényt kap.

Kid a szeretetet anyagtól függetlenül adja.

Egymásra figyelnek, az igazság vezeti őket.

A hőségben nem találtak ehető gyümölcsöt.

Kétségbeesetten raktak tüzet tábornál.

Serge mást nem tehet, törődik társával. Vigasztalja.

...Guile az éhség miatt veszekedni kezdett, közben bánta...

végül sírva fakadt.

Serge riadtan figyelte Guile-t.

Érett és felkészült, mégis támadható.

Felemészti a kétség... van, amik ellen nem védett.

Guile hadonászva szenvedett, keserűen lépkedett...

Lesz erejük lefogni? Ne ártsanak neki se.

Riddel tapasztalta: jobban bírja az étel hiányát... bár régebben evett.

Arra gondolt, miután Guile megerősödik lélekben, támogatni fogja nélkülöző társait.

Mindenképp el kell ezt érnie. Csak így maradhat velük.

A lány látta: egymást teherbírásuk szerint kell védeniük.

A cél, hogy javuljon, üdvözljön és ezt terjessze. Lelki minőségükért kell minden hibájuktól szabadulniuk.

Azért is szeretetben élnek.

Odaadta Guile-nek maradék gyümölcsseit... bízva nézett a mágusra... remélte, ő maga nem készül ki két nap múlva.

...A mágus alkonyatkor keserűen gubbasztott a tábortűzzel szemben, a szikla tövében.

Önvád nehezedett rá.

Glenn megbecsüléssel nézett Guile-re, nyugtatóan szólt:

- Láttunk rossz, elesett állapotban. Az a fő, hogy erősödsz. Alaptermészeted az egészség és az önálló mérlegelés.

...Riddel valós veszélyt látott: másnap délre az éhség hatása alá került. Morogva jelentette ki kétségeit.

Ettől még tudják, hogy oda kell figyelniük egymásra.

Társaik nem akarnak rosszat, próbálják elviselhetően szétosztani a terheket.

Guile megbékélt. Megnyugodva támogatta a lányt.

Amint visszaérnek a hajóra, találnak még élelmet.

...

Radius körül hőség tombolt, emlékeiben mestere tanításait hallotta... tapasztalataitól függetlenek és igazak lehetnek... de csak reméli, hogy ő maga józan marad.

„Eltérnek egymástól az egyedek és az összefüggés. Az összefüggés bárhogy változhat, előzménytől függetlenül.

Végül minden az egészségre van ítélve vagy kihullik a létből.

Sok módja van a jótetteknek. Mindenki a természetéhez illőt gyakorolhatja úgy, hogy növekszik ereje. Mindenki kerülhet vészbe, magatehetetlen állapotba. Ha felelősséget vállalnak egymásért, akkor menekülnek meg.

A lelki gazdagság többet ér, mint a kényelem.”

Már tapasztalta: kitartással érhet el eredményt, a nagy értékek hosszú idő alatt jönnek létre. De korrigálnia kell, ha észreveszi, hogy valami egészségtelen.

Serge koncentrált. Végtelennek tündek a hőségben a hajóutak és a szigetek barlangjaihoz vezető utak is.

Ő dönt nyugalmáról és vizsgálódásáról, nem a körülményei.

Nem a közérzete számít. Ő dönt, hogyan reagál. Tekintettel lehet társára.

Ha hagyja tévelyegni, nem garantált, hogy az egészségre talál. Ő dönt, segíti-e.

„Nélkülözésben, bajban, vészben számíthatok egymásra.”

A természet veszi körül őket. Alig jutnak gyümölcsökhöz. De ha hiány csap le társukra, megosztják amijük van. Segítenek egymásnak túlélni.

Elsődleges, hogy figyeljenek egymásra. Másodlagos, hogy ne nélkülözzenek. Az nem ápolja őket.

Ebben a helyzetben tudja társát bátorítani.

A hajóhoz visszaérve lehet, hogy kényelembe került. De társain még segítenie kell.

...

Kikötöttek a fehér sziklás parton, szél fújta a pálmafákat.

Guile érezte: több napi járóföldre van a barlang.

Kikerültek a természetbe...

Riddel élesen szembesült vele: fenn kell tartaniuk magukat.

Rovarok ciripelését hallotta, a dombos tájon néma növények hajlandoztak...

Körülnézett, és nem látott útmutatást.

Szembesüli fognak az éhséggel... már este védett táborhelyet kell készíteniük.

Magukban kell megtalálniuk a megoldásokat. Először egészséges szemléletüket kell fentartaniuk, ekkor társaiktól is tanulhatnak.

Eddig is az védte őket, hogy számíthattak egymásra.

...

A következő barlangban tüzes gombatönkök hullottak eléjük.

Serge nem menekülhet: a támadó rovarok őt sebzik, ha társát sebzik.

Rögzült benne az elszántság: kifejezi megbecsülését barátjának, amint teheti.

...

Az erős szél csapkodta a vitorlákat...

Guile szilárdan figyelte a partot a fedélzetről, elszántan szólt társaihoz.

De érződött hangján az aggodalom.

- Sok helyen a nehézségek kizárásával, a csillogással próbálják rávenni a lakosságot a parancsteljesítésre. De ez csak azoknál sikerül, akik nem figyelnek a morálra, a lehető legtágabb szemszögből.

A nehézség teszi lehetővé, hogy tegyél társaidért.

... Eddig látták: meg kell menteniük a szigeteket. Most már tudják: lehet, hogy ők maguk a halálba indulnak. Csak így menthetik meg, akiket hátrahagytak.

Serge érezte rátörni a félelmet... erőt kell vennie magán.

Vele voltak társai, de a Sárkányisten az egész világot árvává tenné támadásával...

Keserűség borította el... visszafogta lélegzését, de érezte, amint elárasztja a zokogás.

Kid lépett mellé.

Nyíltan, erővel eltelve.

Bátorítóan.

Serge csak homályosan látott, de megfogta a lány karját, tiszta tekintettel próbált figyelni rá.

A lány óvatosan, de nyílt törődéssel ránézett... lassan, visszafogottan Serge hátára tette kezét.

Kid végig elszántan segíti.

De most nincs mit tenniük.

...Serge-t hasogatta az emlék: Kid-be tör vág a Sárkányszobrok Csarnokában...

Ezt soha nem akarja.

Soha ne történjen baja...

...azt kell kívánnia, erős és életrevaló legyen a lány. Kid így tudja elkerülni a veszélyeket. Így tudja társait védeni.

Serge akkor értékes lelkiileg, ha ezt akarja.

...

Szürke pernye szitált a hajóra...

... A levegő egyre forróbbá vált.

Serge segíteni akarta barátját, támogatóan a hajó árnyékos csarnoka felé terelte...

Társainak meg kell tárgyalnia Fargo-val, hogyan éljék túl a Sárkányisten által keltett csapást.

... Guile társai körébe lépett: tűzesőtől tartott. A parthoz közel kell hajózniuk, hogy a sziklák közé menekülhessenek... ha túlélők a csapást, akkor küzdhetnek tovább a természetre rontó zsarnok ellen.

Bármilyen történhet a hajóval. A sziget fáiból tudnak csónakokat készíteni.

...

Kint viharos felhők gomolyogtak fel, hideg szél tört rájuk.

A hullámok harsányan morajlottak.

Fargo ismerte a komor, kékes felhőket: jégesőt és fagyot hoznak.

...Menekülniük kell a sziklás partoktól...

Árván hajtották őket a viharok, ha borul a hajó, magával rántja őket, akár a fedélzeten vannak, akár a kabinban... Serge sírásra érzett ingert, az ablakon át látta: élesen vág a vihar a tengerre... *a szigeteket villámok verik.*

...

Megérkeztek barlang közelébe, a jég csak ritkábban hullott... most kell eldönteni, megkockáztatják-e a behatolást.

Nem látják előre, hogy a vihar alábbhagy. Most kell indulniuk.

...

Guile-t követték, az eső záporozni kezdett...

El kell jutniuk a barlangig.

Nem látják előre, hova esik jégdarab.

Mindannyiuknak túl kell élniük, de csak a szigetek megmentéséért küzdhetnek... csak ebben tudják segíteni egymást.

A Sárkányisten megveti őket, de az az érték, hogy támogatják egymást... körülményeiket nem uralják, de tudják társukat vigasztalni. Ösztönösen elismerik egymás értékét, hogyan bátorítsanak.

Aki megveti egymás támogatásának kifejezését, önmagát minősíti.

Korábban is keresték a barlangokat... most egyúttal a túlélésükért menekülnek.

Amelyikük a jégtől elvesztette látását vagy egyensúlyát, azonnal terelték, bármennyig... nem tudják, túlél-e.

Csak arról dönthetnek, cserbenhagyják-e társukat.

.

Beértek a barlangba. Felszín alatti patakokat láttak, a fény kürtökön áradt a csarnokokba.

Egy szikla mögül figyelték a hatalmas csarnokokat... Guile érzi, merre vannak az elemek.

Azokat fogják őrizni a rovarok.

Serge emlékezett: legutóbb alig élték túl a támadó rovar. Most fejezi ki megbecsülését Kid-nek, amíg teheti.

Kitörő örömmel végigsimított a lány haján.

- Mindenképp segítelek.

Kid ösztönösen, halványan mosolygott. Halkan szólt.

- A barlang lényei támadni fognak. Ha az egész elemeket kilőjük rájuk, azok nagy körben robbannak szét.

Serge azonnal figyelt rá. Megbecsüléssel megdörzsölte felkarját.

- Értem, de ez káoszt okoz. Muszály pontosan céloznunk, hogy a rovarokat lőjük ki és ne omoljon ránk a csarnok... ha már menekülünk, az utolsó rovarra rászórhatunk egy egész elemet.

Serge gyógyítani akarja, hogy felkészült legyen a következő csatára.

A lány hálásan rátette vállára kezét.

- Köszí.

Társai figyeltek. Ők is hallották a figyelmeztetést.

Serge közel ment Kid-hez, saját tarisznájára tette kezét. Halkan súgta.

- Legutóbb sok elemed kimerült. Most olvassz magadba mindent, amit lehet. Szükséges, hogy mindenki a legjobb elemekkel legyen felszerelve.

Kid lassan, de figyelmesen rátekintett.

Megbecsüléssel a szemébe nézett.

Életerő töltötte el... bólintott.

...

Menekültek ki, a csarnok összeomlott mögöttük... összetörve a Sárkányistent védő elemeket.

Átható dörgéseket hallottak fejük felett.

Felnéztek. A csarnok, ahova értek, szintén repedezni kezdett.

Guile azonnal előretört, az életükért rohantak kifelé...

Serge segítve vezette Kid-et, nyíltan figyelte, ne essen el. Kezét végig hátán tartotta, bármikor azonnal elkapja.

Társai elkanyarodtak, a lány intenzív küzdelmen van túl, alig látnak...

Serge óvatosan, de tisztán szólt.

- Arra, a lépcső felé.

A lány jobbra indult, megcsúszott az átlátszó jégen...

Serge azonnal elkapta karjait.

- Bocs, a szélső ösvényre gondoltam.

Befagyott tó állta útjukat, társaik a partjain rohantak két oldalt... balra vastagabbnak tűnt a szikla párkány.

De középső kiszögellésre értek ki, mindkét irányba jégen kell átvágniuk a partig.

Serge határozott támogatással társára nézett. *Szemein látszott: tudja, hogy életerevaló a lány.*

Visszafogottan, türelmesen szólt.

- Balról kerüljük meg.

Folyamatosan fogta karjait, érzékeny figyelemmel alkalmazkodott a lányhoz.

Nem tudja, mit akar a lány, de kiderül, és akkor segíti, ahogy szükséges.

Kid halkan, érdeklődve, rajongva szólt.

- El tudunk oda menni? Az egyensúlyom nem jó, tűz természetem megolvasztja a jeget, ha hozzáérek.

A csarnok kijárata velük szemben fénylett...

Kid szemei fellángoltak, minél előbb biztonságba kell Serge-t juttatnia.

- Át is rohanhatunk a tavon.

Serge némán mérlegelt...

- Inkább ne. Biztonságban kell maradnunk. Balra törjünk át.

...

Kijutottak.

Aznap nem jutnak vissza a hajóig.

Este tábortüzet raktak.

A hőség által meglágyított gyümölcsöket sütötték meg.

De előtte elemekkel próbálták helyreállítani a gyümölcsök egészségét.

Kid zöld elemmel különösen erősen hozta helyre az ételt.

Serge a gyümölcsöt támogatással, szerető figyelemmel tartotta Kid karjánál. Ha kell, azonnal alkalmazkodik a lánynak.

- Vigyázz, egyik oldalán már forró. Forgatok.

- Persze. - Kid megértően, türelmesen szólt.

Kedvesen, megbecsüléssel nézett Serge-re.

Mindannyiuk számára ismeretlen a jövő... nem tudják, meddig lehetnek együtt.

A fiú észrevétlenül bólintott.

- Majd beszélek veled.

Glenn hozzájuk lépett. Most már ő tesz erőfeszítést elemhasználattal.

Élénken figyelmeztetett: mindenkinek harcképesnek kell maradnia.

Kid komoran nézett végig társain. Az élelem is alapvető erejükhöz.

Serge halkán, komolyan ránézett.

- Kid! Muszály. Hagyd, hogy leváltsanak.

A lány némán bólintott, ösztönösen.

Követe társai útmutatását.

...

Másnap Kid őszintén szólt Serge-hez, nem akarta megbántani.

- Serge! Jól vívsz, főleg a kétkézes fegyverek ellen. De meg kell tanulnod a többi támadót is leverni, ebben segíteni akarok. Felkészítelek, amire tudlak, és utunk során figyelem, kitől tanulhatnál még.

Támogatón nézett rá, halk komolysággal szólt:

- Ha nem fegyvereket hárítasz, hanem támadókat, azok túl közel érnek hozzád. Ez az egyensúlyodon dől el. Fel kell készülnöd, s ha az egyensúlyhoz nincs tehetséged, mást kell kitalálnunk. De mindenképpen el kell érniük, hogy távolabb tud tartani a rovarokat. Fegyver nélkül, ütésekkel is távol kell tudnod tartani őket.

A lány tárgyilagosan bemutatja amit lát, figyel, hogy jól felkészítse.

Mérlegelve Serge-re nézett. Néhányszor erőt gyűjtve levegőt vett, zord arckifejezéssel saját hasára nézett. Hátára tette ökleit, támogatón a fiú felé lépett.

- Serge. Már elég nagyokat tudsz ütni, ha nem rúgás, fordulás után teszed. Ott úgy láttam, könnyen elveszted egyensúlyod.

Serge tudta, mi következik, bizalommal nézett a lányra.

Kid jobb lábával hátralépett. Határozottan szólt.

- Rúgj combon vagy oldalba, utána üss gyomron. Megnézem, igazam van-e.

Serge biztonságban érezte magát, bólintott.

Harcállásba lépett, megcélozta Kid combját, ívesen rúgott, a lány csontjai zengtek, állkapcsa feszült volt, Serge visszahúzta lábát, bizonytalanul dőlve a lány gyomrába ütött.

Kid komoran állta.

Serge lábfejevel ívesen rúgott a lány oldala felé, Kid tompán döngött, enyhén hunyorgott, Serge visszahúzta lábát... de megtántorodott. Összeszedte magát, s ismét ütött, gyomorszájra.

Kid szemhéja enyhén remegett, Serge aggódva nézett rá.

A lány gondolkodva maga elé meredt, halkán szólt.

- Lábfejjel rúgj gyomorszájba, utána üss. Utána talppal rúgj és üss. Ezeket még látnom kell.

Kid elszánta magát, átütő erővel de komoran Serge-re nézett. A fiú harcállásba állt.

Serge lábfejevel rúgott, hátrahúzta lábát, s ütése is visszafogott lett. Végül hátsó lábával és törzsével elfordulva talppal rúgott, biztosan egyensúlyozva visszatette lábát, teljes erővel ütött... Kid szenvedve hunyorgott. Ökleit szilárdan hátán tartotta.

Serge megállt, ösztönös csodálattal nézte.

Kid koncentrált, hogy nyugodt legyen, végül ellépett. Rajongva a fiúra nézett.

- Most látom, mi a baj. Mindig a hátsó lábadon legyen az egyensúly, törzsedet tartsd fölötte. Akkor könnyen visszateszed a lábad, és teljes erővel ütsz. A talpas rúgásnál jól csinálod, azt kövesd.

Ösztönösen megremegett, elszánta magát, kegyetlenül saját hasára nézett.

Harcállásba állt Serge-el szemben, ökleit hátára tette.

- Gyerünk.

Minden izmát megfeszítette.

Serge követte a lány útmutatását. Miután combon rúgta, szilárd egyensúllyal ütött, *érezte, sokat erősödött az út során...*

Kid döbbszent tekintettel állta, összeszedte magát...

Serge ívesen oldalról rúgott lábfejevel, visszarántotta lábát, azonnal ütött...

ökle élesen ütközött Kid hasizmával, a lány öntudatlanul nyikkant, szilárdan Serge-re nézett.

A fiú felfelé csapó mozdulattal gyomorszájba rúgta, egy helyben maradva ütött, törzse erejét is felhasználta.

Kid szeme és karjai megremegtek, szenvedve sóhajtott... támogatóan bólintott Serge-nek.

A fiú segítségadásra készen nézett rá.

Kid ellépett, ösztönösen a földre nézett. Erőt gyűjtött, Serge-hez fordult.

Határozottan, de halkán szólt.

- Figyelj, hogy az egyensúly rutinná váljon.

Támogatóan a fiúra nézett. Elkötelezetten szólt.

- Átlagemberrel ne csináld, nehogy belső vérzése legyen. Azt nem lehet bekötözni.

Serge elismerően bólintott, s nekidőlt az egyik sziklának.

Guile az egyik páfránnal borított szikla mellől aggódva nézte a párost. Glenn-hez fordult.

- Meg kellene tanítani, hogy ne csinálja.

Glenn komoran bólintott. Átgondoltan elindultak a lány felé.

Guile átható tekintettel nézett rá. Komolyan szólt.

- Kid, ketten teljes erőből ütnénk. Kiderül, kiállod-e.

Kid komoran maga elé meredt, enyhén bólintott.

Lassan, mozdulatain uralkodva eléjük állt.

- Rendben.

Serge-re nézett, *a fiú beavatkozásra készen nézett rá*

- Serge, szólok, ha nem bírom. Addig egyetérték velük. Meg akarom tapasztalni erőm.

Serge folyamatosan figyelt, bólintott.

Kid egyik lábát hátra tette, ökleit hátrahúzta, minden izmát megfeszítette.

A két harcos egyszerre rontottak hasizmának, a lány döbbsent tekintettel állta, majd szenvedve hunyorgott, reménytelen keserűséggel, de elszántan állt...

végül karjai megremegtek, majdnem meggörnyedt, Guile komoran hátrahúzta lábát...

Kid tudta, mi jön, karjait ösztönösen széttárva beletette hasizmát...

Guile elszántan rúgott, a lány átütően döngött, karjait nyikkanva hátravonta, de összegörnyedt, szótlanul térdre esett

nem védem a hasam, inkább a földet markolom

szótlanul kapaszkodott levegőért.

Tudta: ha akarnak, még belerúgnak. Vállalja.

Guile szigorúan szólt.

- Látod? Óvatosan járj el. Sérüléssel társaidra is hatsz.

Kid még halványan a földet nézte, elhalóan szólt.

- Ezt tudom. Soha nem teszem ki akárkinek. Kérésetekre tettem.

Guile és Glenn keserűen döbbsentek rá: félreértették a lányt.

De hosszútávon védeni akarták.

Kid bizonytalanul felállt, barátságosan bólintott feléjük.

- Egyet értettünk és nem okoztatok sérülést.

Lázadva oldala mellett tartotta karjait, kihúzta magát.

Serge felé indult, a fiú döbbsenten nézte, Kid bátorítóan rámosolygott.

Leült Serge lábához. A fiú mellé ült.

...

Másnap vizet szűrtek a gyümölcsökből... ehhez több elemet kellett fókuszálniuk, csoportokban tették.

Guile talált rá a módszerre, még most tanulták.

Serge segítőkészen, tisztelettel Kid felé nyúlt. A lány érdeklődve nézte. Lelassította mozgását, kész volt együttműködni.

Valószínűleg a legtöbb fogást tudja, de nem tudom, melyiket nem. Akkor hagynám cserben, ha valamelyikre nem figyelmeztetném.

Serge belső erővel felé nyúlt. Elkötelezetten segített.

Mégegy nap, amíg a hajóhoz érnek.

Csak a természet zsongott körülöttük. Barlangi rovarok eddig nem kezdték keresni őket.

Ha a rovarok rájuk támadnak, őt sebz, ha társát sebz.

Alkonyodott.

Mind kimerültek, fáradtak. Kid elkezdett tábortüzet rakni, bátorította társait.

Vezette Serge-t, segítette együttérzően együttműködni, előremutató lenni társainak.

Kid Guile-hez barátságosan szólt. Belső erő hajtotta, szilárdan támogatta, hogy a mágus segítsen.

A sziklák árnyékában pihentek... érezték a keserűséget.

Száraz fű ropogását hallották... Kid lépett körükbe, botra szúrt gyümölcsökkel.

Tekintetén látszott: megbecsüli őket. Leült hozzájuk. Halványan, lelkesen mosolygott.

- Ezt most sütöttem. Megosztom Veletek... gondoljátok át, kinek kell leginkább.

Megfogta Serge karját. Fontos neki.

Kid vigyáz a többiekre... keserű de őt támogatja.

Alkonyodott, a hőség átütően áradt rájuk. Kimerültek voltak... gyomruk émelygett, alig látták egymást.

Kihalttá, erőtlenné teszi őket a táj... csak az éjszaka hoz könnyebbséget.

A Sárkányisten mindig lehűti az éjjelt.

... Dörrenő villámra ébredtek!

Orkán erejű szél söpört rájuk kegyetlenül... a sötétben viharfelhők gomolyogtak.

Fedezéket kell találniuk.

Serge azonnal érezte, át kell ölelnie Kid-et, védenie kell a hidegtől... bízva, lassan hozzásimult. A lány forró volt, de ezért hűlhet le hamar...

Kid szemébe nézett.

- Átadom a fejkötőm. Szólj, ha nem bírod a hideget: mindketten túl kell éljük. Talán könnyebben tudok ruhát átadni.

Kid halkán, elkötelezetten szólt.

- Köszönöm.

Rohantak a közeli sziklás domb felé...

Kid figyel Serge-re.

Tettrekészen támogatja.

Éles jégeső csapott a tájra.

... Amint fedezékbe érnek, segítenie kell a lánynak, élje túl sérüléseit!

Egymásba kapaszkodva, fejüket karjaikkal védve rohantak, a nagyméretű jégek széttörték a földön, bármelyikük fejét betörhetik...

Társaik már a szemközti nagy barlangba értek...

Kid intenzíven Serge-re nézett, a közeli kisebb hasadékra mutatott, sírva könyörgött:

- Oda rejtőzz!

...Kid megválaszthatja, hova ugrik.

Serge-el tart.

Mindketten beugrottak a nyílásba.

A Sárkányisten az egész világra romlást hoz, csak hogy őket elpusztítsa.

A jégesőt szóró felhők zengtek, az egész világ halálra súlytaná őket... Serge már nem bírja védeni társait...

lassan összeroskad, halvány hangon nyöszített... s zokogott.

Kid azonnal átölelte.

Nem tud mást adni.

A jégdarabok kegyetlenül törtek szét a kinti ösvényen, Kid a testével takarta el a rájuk szóródó kis daraboktól...

Serge nem látta az arcát, de tudta: a lány keserűen, a jövőt nem ismerve adja a támogatást, amit tud.

A lány köré borulva védte, érezte vérkeringését, *tudnia kell védeni Kid-et...*

Összeszedte magát, s hálásan karolta át a lányt.

Most már tud cselekedni...

de van értelme ezt az élményt adniuk egymásnak.

Emlékként örökre erőt ad nekik.

...Serge felizzította vörös elemeit, hőt ad a lánynak.

Kid megbecsüli Serge érzelmi egészségét. Biztonságot ad.

Komolyan, támogatóan nézett Serge-re. Támogatja érzelmvilágát, alkalmassá teszi a nehézség legyőzésére

...

Mindig tartották a többieket, akik épp jól voltak.

Épségben jutottak vissza a hajóhoz. Fargo erős gerendákból építette, a jégeső nem törte össze.

De még sok nehézség várhat rájuk.

Guile se tudja, hány csarnok elemeit kell még összetörniük.

...Orlha emlékezett Guldove sámánjára.

„Lélekben bármilyen utat bejárhatunk és bármire gondolhatunk. A világok összes lehetőségére. Rajtunk múlik, merre fejlődünk.

A Teremtő nem szolgáltatja ki a hódító károkozókna azokat, akik tanító szellemeket keresnek. Mindenki képes észrevenni, ha káros tanítást kap.

A pénz és a hierarchia elképzelt. Az együttérzés valódi.

A támogatás valódi. Arra számíthatnak.

A hatalom elképzelt. Bármikor széteshet.”

...

A következő barlangban rémisztő, szúrós légy támadt rájuk.

Serge saját, dermesztő rémülete ellen küzdött.

Joga van így társaival lenni?

Nincs más lehetősége, védi. Akár megérdemli, hogy a barátjuk legyen, akár nem.

Zsibbadt az erőfeszítéstől, de sugározta a gyógyító elemeket.

...

Hazafelé kegyetlennek érezte a környező növényeket... de a forróságot a Sárkányisten szabadította el.

Ők az élővilág egészségéért küzdenek.

Remegett az idegességtől, nem tudják, túlélük-e...

Azért is Kid-re figyel. Bátorítja társait, hogy vigyázzanak egymásra.

Kint átható dörrenéssel zengtek a villámok...

...Serge-t elborította a keserűség, hátrát hunyorgott, nekidőlt a barlang falának...

Lassan a földre süllyedt, érezte: könnyek folynak szeméből...

Valaki megfogta hátát, meleg kar ereszkedett mellé, élénk lány keserű határozottsággal ült hozzá...

Kid szólt:

- Kitartunk. Csak ezt éljük át, amíg élünk. Ha mégsem, akkor is erre vágyunk.

Csak a hegygerincen haladva ereszkednek elég sekélyen... a Sárkányisten nem látja pontos helyüket, felesleges elrejtőzniük... csak a hajóra visszajutva menthetik meg a falvakat.

Az ösvény mellett meredek lejtő vezetett a szakadékba.

Kid végig feküdt a sziklán, nehogy leessen róla. Áthatóan Serge-re nézett... *féltette!*

A fiú is kúszásba ereszkedett.

... Most kijutottak... életben kell tartania társait, ehhez érzelmileg egészségesen bátorítja őket... értékesnek látja életüket, ezért mindkettőt meg tudja tenni...

Lázasként érezte magát, társai fásultak, komorak voltak...

kimerült érzelmileg. De célja megmaradt. Képes erőfeszítést tenni. Ezt már nem gátolja a stressz.

Emlékszik, hogy meg akarja menteni barátait. Eszerint választja meg tetteit.

...

Csak a végcélt tudják, azt nem, lesz-e elég erejük eljutni oda. Bármelyik társuk élete veszélybe kerülhet, meg kell őt menteniük.

Csak a Sárkányisten legyőzésével menthetik meg a szigeteket. Nincs más választásuk, cselekszenek, amíg tudnak.

Töredékek

...Remegtek, a rovar a csarnok kiszögelléséről bármikor újabb mérget lőhet...

társaikkal párokban sziklák fedezéke mögül figyeltek...

Kid elszánt komorsággal nézett Serge-re.

- Egyetlen esélyünk van. Tűz elemet lövök a lábára. De muszály elterelned a figyelmét.

Serge feszülten sóhajtott... odafigyelve válaszolt.

- Persze. Csináljuk.

Amint elégették a rovar, szétlőtték az elemeket, Guile kiáltott... társaik rohantak ki a csarnok nyílásán.

Serge és Kid bentről látták: az egyik szétlőtt elem alól sziklakiszögellés esett a nyílás elé!

Kid eszelősen, harsányan szólt:

- A szétlőtt sárga elem még jó lehet a szikla széttörésére! Le kell söpörnünk kisebb szilánkjait!

Serge határozottan, féltve kérdezte:

- Merre van az az elem? Mást lőttem!

Kid a nyílás fölé mutatott:

sárga szilánkok heverték a kiszögelléseken... de még elég nagyok.

Serge figyelmesen nézte, tömören bólintott.

Fókuszált, vizet idézett meg karjaival, *a jó irányba kell leszórnia az elemeket...*

A kiszögellések fölé lőtt, a visszaverődő vízszögár letaszította a szilánkokat

AZOK A SZIKLÁRA ESTEK, FRÖCSKÖLVE DARABOKRA TASZÍTOTTÁK.

Felszabadult a kijárat... Guile-ék tettekre készen néztek a túloldaltól... addig kell menekülniük, amíg nem esik le több elem vagy szikla.

Serge Kid-re nézett. A lány remegve állt, halványan vette a levegőt.

Serge bizalommal megfogta karját. Figyel érzelmeire, de tudnia kell védeni... támogatóan mutatott a célra.

Erőt hallott hangján:

- Segítetek. De figyelned kell, helyetted nem tehetek erőfeszítést.

Kid elszántan sóhajtott, belekapaszkodott Serge-be... s előretört, ketten rohantak a kijárat felé...

...

Guile zord aggodalommal nézte a hatalmas csarnok labirintusát. Sziklakiszögellések meredtek a kanyargó patakok fölé, sok helyen átugorhatják a szakadékot... de nem menekülhetnek arra, amerről érkeztek.

- Érzem: vörös elemeket izzító rovarok vándoroltak balra. Nincs a közelünkben elemeket erősítő barlang, de a Sárkányisten küldötteibe még befuthatunk, ha arra megyünk. Jobbra csak remélhetjük, hogy elérünk egészen a felszínig.

Serge intenzíven mérlegelve, sietve nézte társait... sokan fehérek, kapkodják a levegőt.

- Értem. Ez esetben jobbra kerülünk.

Nyíltan Kid-re nézett rá. Óvatosan, megbecsüléssel szólt hozzá.

- Tudod hozni a vörös elemeid? Ha túl sok van benned, nehezebben uralod mozgásod, ha kimerült vagy. Sugározd át belém, ami túl sok.

Kid szemei hálásan, rajongva kitágultak... megnyugodva szólt.

- Ez jó ötlet, átadom.

Kid Serge hátára tette kezét, ápolóan figyelte... átsugárzott pár elemet.

... Serge erőtől eltelve nézte a szigeteket hajójuk ablakán át... fekete viharok gomolyogtak az égen. Semmit nem látott a jövőből, de támogató társait nem tagadhatja le.

Kid Serge mellé lépett. A fiú azonnal felé mozdította karját.

Serge arra nézett, amerre barátja, s meglátta: Arni falujára villámok súlytanak le...

A lány Serge mellé tette fejét, ő is arra nézett. Hátulról megsimogatta Serge haját.

- Vigyázz érzelmeidre. Csak arra fókuszálj, amivel könnyebben elérjük célunk. Ezzel segíted őket is.

Bátorítóan megdörzsölte Serge karját.

Serge elfordult az ablaktól... még frissen állt... de némaságra törekedve nyüszített.

Kid erős kötődéssel fogta társa karját, vigasztalóan átölelte...

- Eddig is sokmindent túlélünk. Ezt is túl fogjuk.

Keserűen, de meggyőződéssel nézett Serge-re.

- Nekik is elég eszük van. Figyelmeztetjük őket, mikor tudjuk, de nélkülünk is védik magukat. Darius mindenkit befogad Arni birtokán ásott fedezékébe.

A Sárkányisten súlytott le rájuk, útjukon a vihar várja őket...

Nem számít a jövő. A jelenbeli gyógyulás számít.

Most gyógyítja társát. Most szereznek erőt. Ezért törnek át a Sárkányisten támadásán.

Az Ítélet Napján csak az igazság és az együttérzés lesz hatalmon. Minden zsarnokot véglegesen megdöntenek.

Az ítéletet előbb elhozzák a sárkányisten számára.

Nincs joga elpusztítani az élőlényeket.

Serge elszánt dühöt érzett. Tisztán látott:

A természet zsarnokának nincs joga ártani Kid-nek. Nem szólhat a szeretet kapcsolatokba.

Tartósan védi társait. Semekkora erő nem téríti el céljától. A harmóniához hú.

Elpusztítják a sárkányistent.

Guile, Glenn és társaik egymásra néztek.

A fontos, hogy figyeljenek egymásra. Lelki minőségük alapján egymásnak tartoznak.

Választott barátok vannak. Választott lelkvilág.

Nincsenek miértek. Soha nem is voltak. Csak döntés van. Választott törekvés. És erény.

A párducnak se hagyták, hogy ártson nekik. Visszaverték, egymást védték a legközeltekintőbben.

Nem cinkosai a gonosznak. Semmi közük hozzá, kisöprik életükből. Az ártatlannak van joga jól élni.

Nincs mentsége a sárkányistennek.

Az ősi tanítók teljeskörűen bemutatták, hogy törekedhetnek a közérdekre és az önérdekre. Gyógyítják a harmóniát vagy rátámadnak. Akarják-e összeépíteni a tudást.

Nem csak eltérő tudások vannak. A jó és a gonosz létezik. A túlterjeszkedést fel kell számolni.

Aminek erkölcsileg nincs létjogosultsága, az természeténél fogva nem hathat a tisztességre törekvőre.

Összeűzzák a sárkányistent, kudarcba fullasztják zsarnokságát.

Szembesítik tetteivel. Ha lehetségesnek látják, egyetlen esélyt adnak. Nem érheti meg zsarnokságra törni. Ha nem akar változni, nem fog.

A sárkányisten elpusztításának híre korokon át szól majd, ezzel védik az ártatlanokat.

Komor céltudattal haladtak előre, elpusztítják a jogtalan Sárkányistent. Ridegen figyelték a szembejövő vészeket, csak elszántságuk nőtt.

Nem tudják, meddig tart ki erejük.

De nem számít. Céljuk minősíti őket.

Azonosulnak azzal, hogy jogos a gonoszt elpusztítani. Ez védi őket.

...

Serge kilátástalanságot érzett, de gondoskodott, támogatott, nem terheli a többieket.

De ha arra van szüksége, hogy megbeszélje kétségeit, megteszi. Cselekvőképesen tartja magát társaiért.

...

Pusztító gyűlölet söpört végig rajta, kezeivel ridegen tűzgömböt lőtt... leszámol a csarnokba küldött rovarral.

De tisztán, előre kell látnia. A rovar minősíti, hogy a Sárkányistent szolgálja. Nekik semmi közük hozzá. A leghatékonyabban el kell pusztítaniuk, nem számít, a rovar belátja-e lázadását.

Hidegen figyelt... akkor lő, amikor egy lövéssel megsemmisíti... előbb, ha a rovar valamelyik barátja felé indul.

A pokol dühe töltötte el, de jogos bírálatot valósít meg... ezzel ad biztonságot és igazságot mindenkinek.

Guile rámutatott: elviselhetetlenné teszik a Sárkányisten számára, hogy támadja a természetet. Csak a harmóniára törekvés érje meg neki. Szembesülnie kell szándékával. Ha a túlélés mellett dönt, le kell mondania a zsarnokságról.

A Sárkányistennek értéktelen életük, és az érzelmi támogatás, amit tudnak adni. Nekik maguknak kell megtalálniuk az egészséget és fenntartani társaikkal.

Útjuk már csak nehezebb lesz, Serge kimerültséget, fásultságot érzett...

a zajra figyelni kezdett,

elszántság tört fel benne, de nyugodtan segíti a lányt... közérzetétől függetlenül cselekszik most is.

Fáradt volt szólni... de bátorítóan figyelt.

Komoran, küzdve haladtak előre, de élvezték előrejutásukat... ha meginognak, figyelnek céljukra... se külső erő, se hangulatuk nem téríti el őket.

Nem lelkesedésből törnek a sárkányistenre. Döntésből. Mérlegelésük igaz volt, bármi éri őket.

A Sárkányisten elszánta magát a szigetek elpusztítására... mindenre, aminek joga van létezni és amihez kötődnek... a későbbi korokat is eltörölné.

Társaiknak is életére tör, nem tudják, sikerül-e megvédeniük őket... mindent meg kell tenniük, hogy ezt elhárítsák. Alkalmasnak kell maradniuk rá.

De a szigeteket is meg kell menteniük. Az ártatlan lakosokért és a jövő korokért küzdenek.

...

A barlang darabjai messzire hullottak. Serge komor örömet érzett. Tovább cselekszenek, gond nélkül figyelt.

Nem számít, mivel kerülnek szembe, a következő barlangot is szanaszét szórják.

...

Nem számít, mit gondol a rovar. Serge észrevétlenül rátámad, mielőtt Kid-hez ér. Ezen gondolkodnia se kell.

A bogár csáprágóit széttárva feléjük indult, *Serge elsöprő erővel töri le a támadót.*

A rovar alá került, ordít, rúg, harap, *Kid elemi háborgással vág a bogár lábainak tövére...*

Eszelősen Serge-re nézett, *kész gyógyítani...* a fiú azonnal, hálásan bólintott: jól van.

Kid a többi rovar felé fordult: mindnek nekitámad, amik barátait sebzik.

Nem érdekelte semmi: a leghamarabb lefegyverzi a támadót.

Megtanulták uralni a támadókat. A falusiak, akiket hátrahagytak, töredékét se tudják visszaverni.

Komoran, harcra készen figyelnek. Az sodorná őket veszélybe, ha félelmet mutatnának.

Nincs miért gyengének lennie. Társait csak erővel védi meg.

Ha a rovar támad, Serge azonnal legyőzi.

Nagyobb baj a gonoszság a szenvedésnél. Amely lelkek a gonoszságot választották, azokat jogos fájdalmat okozva megsemmisíteni.

Akik a jóindulatot választották a nehézségben, azok érdemlik meg az életet.

...

Keserű, rendreutasító szigorral figyelte, amint a rovarok menekülnek a barlangból. Az elemeket kell összetörniük.

Az igazságnak szerez érvényt.

Gondolatai összetettsége és érzelemvilága is sértetlen. Ha a rovarok jogtalanul támadnak, elpusztítja őket.

Érezte, amint oldódni kezd. Dönthet: társaira figyelve, nyugodtan lazul el.

Ha útmutatásra van szükségük, segít.

Ők is átérték a harcot, szükségük lehet érzelmi támogatásra.

Visszafogottan, közvetlenül hozzájuk szólt. Arra figyel, aminek megoldásához társai a segítségét kéri.

...

A harsány felhőkön át fényesen ragyogott az ég, de a sötét barlang vár rájuk, csak azt legyőzve juthatnak a sárkányistenhez...

Minden ajándékra figyelnek, amit környezetük ad... felszabadultan rohantak ki a fényes völgybe a megtisztult ég alá, nevetnek, mert percek alatt megtehetik és semmi nem hátráltathatja...

az öröm ideje vitathatatlan.

Az időt, amíg az egészséghez fordulhatnak, külső erő nem tudja elvenni.

...

A Sárkányisten a világ időjárását indítja majd ellenük... Serge haragot érzett, de nem akar belegázolni társai érzelmeibe...

azért is odafigyelt rájuk, támogatja őket.

Erőfeszítést tesz, hogy bármikor segíthesse őket. Ebben fejleszti magát.

Az együttérzést képviselik és az az élővilág alapállapota. Bármivé is torzult ebben az univerzumban.

A Sárkányisten észrevette, hogy az elemek vonzzák a rovarokat. Már nem csak viharokat küld rájuk.

Használni kezdte a rovarokat.

Guile egyértelműen észlelte: a rovarok választották a Sárkányisten követését.

Tűzött a nap, vakítóan ragyogott az ég.

Érezték a haragot, de társaikkal vannak, akik bizonyítottak: saját döntésükből védik a többieket.

Bármekkora nőhet a Sárkányisten hatalma, ezt nem látják előre... de ki is merülhet.

Serge rádöbbsent:

Amíg előreviszi a csatát, teljes erejével támad.

Meg kell őriznie magát és társait is. Hosszútávon kell túlélniük.

Az univerzális törvények szerint nem az ártatlanoknak van félnivalójuk.

A szabadság a bűntől és a zsarnokságtól való szabadság. Nem a következményektől.

A Sárkányisten akkor halálra ítélte magát, amikor szembeszállt a harmónia szolgálóival.

A jótékonyak életét őrzik meg.

A Sárkányisten Lavos támadását próbálta visszafordítani... az emberiség halálával az eredeti természetet állítja vissza.

Minden generációnak és élőlénynek joga van létrejönni. A Sárkányisten már élőknek kárt okozva hozna létre újat. Akik nem vettek részt Lavos döntésében.

Ez a Sárkányisten választása. Erkölcsileg felelősségre vonhatóvá tette magát.

Nem gyógyító fejlődéssel közelíti az általa legjobbnak látott állapotot. Nem törekszik se tanulni a többi csoporttól, se közérdekre találni.

A távoli múltban élt emberek vágták hétfelé. Ha másokra akar hatni, csak pártatlanságra törekedve lenne rá joga.

...

A jégeső verni kezdett... a Sárkányisten dühének villámai elemi erővel sujtottak a tájra.

Guile-ék még a barlang felé törtek... minél jogtalanabbul támadja a szeretetet, annál ridegebb és tisztább válaszcsapást adnak.

Fenntartják az értékeket, amik szükségét bebizonyítja a pusztító káosz.

A barlangot szétérték. *A Sárkányisten újabb viharokat küldött utánuk, Serge fogai összeszorultak... azért is segített.*

Fedezékbe menekültek, csak a vihar után juthatnak el a hajóig...

Serge remegett a dűhtől, *de Kid nem érdemli meg, hogy ártsen neki...* támogatón a lány szemébe nézett.

Figyel rá, megkérdezi, jól van-e... tanulhat a lánytól új elemfókuszálást.

Egyre könnyebb békével fordulnia társa felé.

A Sárkányisten szele megvetően süvöltött...

egymást tartják életben, egymást támogatják.

Serge némán adta a lány kezébe a megszerzett elemeket...

keserűséget érzett, de erőfeszítést tett, hogy figyeljen.

...

A rovar oldalra lökte, Serge lábaival azonnal lépett, egyenes maradt.

Már figyelt egyensúlyára.

Gátlástalan lövésekkel megölték a rovar.

Érezte a dühöt, társára nézett...

értékeli, amit Kid tud adni, ezért érzékenyen támogatja.

Együttműködően felé nyúlt.

Kaparászást hallottak egy szikla mögül, rovar csápjai emelkedtek fel,

ELHÁRÍTJA A VÉSZT,

Karjaival azonnal mutatta társainak, élesen barátjára nézett

Kész védeni Kid-et.

Azonnal melléugrik, ha kell.

Gondolatban felkészül rá.

A rovar visszahúzódott...

Mikor támadják meg? Hogyan? Fel kell törniük a Sárkányistent védő elemeket, hiába távoznának a barlangból...

Serge határozottan szólt – *de óvatosan kell figyelnie, mennyire tudja társa követni, türelmesen vár...*

Erőt vett magán, azt nézi, hol segíthet.

Halkan szólt:

- Két oldalról kell bekerítenünk.

Guile komoran morgott.

- Jeget lövök fölé, az agyonszúrja.

...

A jég keményen csattant, ILYESZTŐ CSÁPRÁGÓVAL TÖRT ELŐ A ROVAR,

újabb résekből legyek ugrottak elő.

Serge bokáját szúrta meg a támadó rovar.

Gátlástalanul lőtték a rovarokra az elemeket, mindet agyonnyomták...

Társai kiviszik a barlangból. Csak kúszva tudna kijutni. Elviszik a táborhelyig.

Kid hordozta karját a vállán.

Most Serge a sérültebb, de számíthat társára: Kid a nehezebb utat választja, de elvezeti Serge-t a felépüléshez.

Nem az idő és a távolság számít, Kid kitart barátja mellett.

A tábortűznél is törekedni fog mindig időben odaérni hozzá.

Serge tudta: engednie kell, hogy meggyógyítsák. Csak így segíthet nekik.

Barátai erényei is nőnek attól, hogy segítséget adnak. Tartozik a Végső Jónak és nekik azzal, hogy törekedjen az egészségre.

.

Kid komor elszántsággal szólt, a tábortűz lobogott mögötte az éjszakai fényben.

Visszafogottan nézett Serge-re, de keserűség érződött rajta.

- Elsősorban Téged gondolok, de elemeznünk kell a külső valóságot.

Figyelmet ad, törekszik a lelkét látni. Valódi tudásukat osztják meg egymással.

Az érzelmi egészségre van szükségük. Az adja a legteljesebb gyógyulást.

... Serge becsukta szemét, bokája hasogatott, egyik végtagjával se tudna nagy erőt kifejteni...

Meglátta, mi fenyegeti az embereket.

Eszébe jutottak Radius szavai:

Képesek teljesíteni. Elvárás nélkül nincs eredmény. Az önuralmat és a hűséget az erkölcshez kihíváskor növelhetik.

A rövid megterhelések erősítenek, ha elég pihenés van köztük.

Akkor látják meg, mi fontos, ha távol vannak tőle. A győzelem öröme nem tanít.

Oda kell figyelniük az egészség törvényeire, hogy eléggé lekövessék.

Végző soron saját tapasztalataikra vezetik vissza, kinek híre megbízható.

Sokan vannak, akiknek jó, ha a Sárkányisten megsemmisül.

Ami hódít, azt a többség kiszórja a létből.

A Sárkányistenre és a birodalmak uraira semmilyen tanulság nem hat, csak a rájuk vonatkozó megtorlás.

...

Kid látta: Serge kimerülten aludt a fának dőlve... látszik arcán, hogy fáradt.

Érezte magában forrni az indulatot...

de tartósan segíti társai biztonságát.

Erre figyel.

...Másnap reggel kimerülten ébredtek. Hűvös levegőt éreztek, az égen hajnali fény volt.

Kid látta: Serge egyetlen mozogva szór ágakat a tűzre.

Az intenzív mozgás még mindig hátráltatná.

Kid érezte, szemei támogatóan fellángolnak...

- Segítetek elhárítani, ne aludjon ki... - hangja rekedt, száraz volt.

Energikusan felállt, *bizonytalannak érezte egyensúlyát...* még őt is kimeríti küldetésük.

Lassan odament Serge-hez. Közvetlenül nézett rá.

- Serge... elmondhatod, ha segítség kell. – komoran fújtatott. – Mindannyiunknak pihennünk kell, hogy túléljük a következő csatát.

Kid körbenézett, társai félálomban, leverten dőltek a fának... elszánta magát: vigyáz társaira. Épségük az elsődleges. Ha bármi szükség tör rájuk, nem árthat azzal, hogy késlekedik.

...

Nem ők választják meg, meddig tart a küldetés. Ezért érdektelen, meddig tart. Teljesítenek társaikért, ameddig szükséges.

Se érzelmet, se izgalmat nem éreztek... eleget kell aludniuk, hogy pontosan észleljenek és jól cselezzék ki a rovarokat.

De semmijük nincs... túl távoli a barlang.

Serge embertelennek látta a kék eget, hideg szél fújt rá, lába remegni kezdett...

érzi társai keserűségét... *annyi vészben támogatták...* szembesült vele: dönthet, védelmezi-e őket. Velük marad.

Vígasztal. Fenntartja a lelki egészséget.

Hamus pernye szórta be őket... Riddel-nél még volt egy kevés víz.

Odaadta Marcy-nak, hogy utoljára oltsa szomját.

Akiket a szeretet vezet, azoktól megkapják, ha valaminek nagy szükségét szenvedik. Még ha nem is tudják önerőből megadni.

Talán az együttérzésre van szükségük... azt a kihívást kapták, hogy a túlvilágra távozva se hagyják cserben egymást. Enélkül útjuk töredékéig se jutottak volna el.

Perzselő forróságot tapasztak. Érezték: a hosszú kihívás elhasználja őket. Akkor is tartoznak faluban hagyott társaiknak.

A nap tűzött, de szürke felhők vonultak az égen, halvánnyá tették a színeket.

Aki megbízható, az valódi hatalommal tud segíteni.

...Az elemek barlangjait gyorsan elhagyják. Más barlangban, növények között vagy a hajón táboroznak. Guile érzi, ha rovarok mennek a barlangba, azok se tudják helyrehozni a kapcsolatot a Sárkányisten és az elem között.

Nehézség ostromolja, de a nyugaltság felé törekszik, hogy bátoríthassa társait. Csak együtt gondolkozva jutnak előre.

Kid látta Serge-n: mióta megszúrta a rovar, keserűbben, összehúzva harcol ellenük...

A fiú nem szól semmit, de talán stresszel. Nyugtató hatást kell kapnia és pihenhessen... de ne érezze úgy, hogy egyedül kell szembeszállnia a jövővel.

Kid a fiú mellé ült. Bizalommal enyhén neki dőlt.

Jóindulattal szólt hozzá, kimerülten, mintha az idő nem létezne...

- Azt kell megterveznünk, ami rajtuk múlik. A többen hiába aggódnánk.

Serge egyértelműen tapasztalta: erő és ítélet növekszik benne.

Leúzza a rovar, ami megvetéssel rájuk támad. Jogtalanul.

A Sárkányisten védelmével saját üzenetét cáfolta meg. A szeretet ellenében az erőszakot képviseli. Csak az erő hierarchiájában törhet hatalomra. Az igazság hierarchiájában soha.

A rovar köveket gurítana Kid-re.

Serge azonnal utánanyúlt, *a rovar mérget lőtt*, elrántotta Kid-et a méreg útjából.

Kid örömmel nézett rá... lelkesen, ösztönösen mosolygott.

Serge-ben felizzott az elszántság: azonnal kimenti és egészségesen tartja.

Az kell, hogy helyre tudja hozni. Tudnia kell, hogy erre szükség van. Nyugodt esetben tervez jól.

TELJES ERŐFESZÍTÉSSEL TÖRTEK A ROVARRA, ELPUSZTÍTOTTÁK DE TÖBB ELEMÜK TÖNKREMENT...

Serge tudta: társai kitartóan védik. Azt választja, támogatja őket.

Az elemek tönkretételére türelmesen, támogatóan reagál.

Segít felmérni, merre találhatnak újakat.

Még él társa, vele van. Mindent megtesznek, hogy túléljék a küldetést, de nem biztos, hogy tudják.

A Sárkányisten vár rájuk. Perzselő tüzet ad? Mit tesz, ha szembekerülnek vele? Sivár föld veszi körül?

Le tudják győzni?

Serge sírásra érzett ingert, de nem hátráltathatja társait.

Azért is támogatja barátját. Nem számít környezetük, odafigyel rá. Most nem harcban kell védenie.

Biztosítja társait: komolyan figyel, mert ismeretlen veszély ronthat életükre. Ettől még a lehető legóvatosabbnak kell lenniük.

A pálmafák tövének elemeit felszárította a nap...

Azért is kifejezi megbecsülését. Nem a nyomás számít. Számol hosszútávú sorsukkal.

Természetes állapotunk, hogy érzelmi támogatást adunk.

Figyel a lány lelkére. Együtt elhárítják, ami rájuk tör.

Tudta: fontos, hogy társa bátorítsa. Ne az élettelen anyag vegye körül.

Kevesebb elemmel hatoltak be a következő barlangba.

...

A járatoktól huzatos barlangban élettelen vízcseppek visszhangoztak... rovarok váladékának szagát érezték.

Körbenéztek... bármelyik sziklaszirt mögül gyilkos rovarok ugorhatnak elő.

Serge folyamatosan figyelt Kid-re, aki mellette haladt, bármikor segíti tájékozódását... kezével mutatva vagy suttogva azonnal figyelmezteti, bármit megtud.

Csarnokba értek, a tüzes rovar élesen figyelni kezdte őket...

Kid jégelemeket fókuszált kezeibe,

Serge végigsimított Kid hátán.

Átható megbecsüléssel szólt.

- Meg tudod csinálni, csináld! – bizalom hallatszott hangján: a lányra van utalva.

.

Harc alatt is segítenek, bár nehéz.

Pihenéskor is tudják, a barlangok várnak rájuk. Pont ezért fejezik ki, megbecsülik társukat.

Nem elég neki cselekvőképesnek maradnia. Törődnie kell társai lelkével.

Vígasztal. Az az érték. Környezettől függetlenül.

Melegítette társát.

Átölelte.

De szavakkal is meg kell nyugtatnia: lehet remény a jövőben.

Kimerültek, de ezt látniuk kell.

.

Elértek a táborhelyre.

Glenn figyelmesen, szilárdan tartotta Riddel karját.

A lányt rázta a hideg, vérzett.

Glenn a vérzést azonnal elállította a vörös elemmel.

Riddel-en látszott: kavarog a gyomra.

Glenn-t határozottság töltötte el: azonnal rásugározza a zöld gyógyító elemet, ha a lány rosszul lesz.

Leült vele szemben, megfogták egymás kezét. Figyelte, hol észlel a lány múltjában sérülést, gyógyító elemet sugárzott rá.

...

Serge figyel, Kid milyen tudás alapján cselekszik. Megmondja neki, amit még szükséges tudnia.

Valószínűleg tudja, de mindenképp sikerrel kell járnia, elmondom neki.

A szeretetet választják.

Hiba volt a barlangban felépülniük: Omlani kezdett a szikla. Serge félrelökte a lányt, de neki is meg kell menekülnie, tovább védi társait...

A lány megragadta karját, erősen magával rántotta...

A sarka mögött csattant a kőtömb.

Figyelmét erőszakosan elfordította Riddel-től akiért Glenn felel, Kid-et keresi meg azonnal...

Felzárkózott barátjához, segít előre látni a veszélyt.

...

A Sárkányisten megjósolhatatlanul, válogatás nélkül szórta a katasztrófákat... együtt kell működniük társaikkal, csak az együttérzésben kitartva győzhetnek... az időjárás elpusztítja a föld termékenységét. A Sárkányistennek nem lesz mit benépesítenie új élőlényekkel. Nem logikus, amit az entitás tesz. Talán olyasmi vezeti a Sárkányistént, amiről nem tudnak.

A tűző napon váratlanul gyűltek össze a felhők, az életükért menekülnek a legközelebbi barlanghoz, de bent rovarok várhatnak...

Egymásra néztek... csöpögtek a sártól és a víztől.

A barlangnyíláson túl tojás nagyságú jégdarabok törtek szét a köveken.

Nem a vihar számít. Nem a túlélésük. Értékesnek tartják egymás életét. Másodlagos, hogy társuk segít túlélni.

Mindent megtennének társukért, amire lehetőségük nyílik.

Figyelték a sötét barlangot a sziklák közül... Serge szándékosan hozzáért barátjához, melegítette.

Kid itt van vele. Bármilyen rovar támadna nekik, a lány a védelmére kelne és tűzgolyókat löne rá.

Serge képes fenntartani támogatását, odafigyelése fejlődik.

Együttes koncentrációval választják le a barlangok elemeit a Sárkányistenről.

Csak a saját gondolatait ismeri. De törekedhet, hogy lássa társáét. Látja: őszinte megnyilvánulásokat kap.

Bátorítóan rámosolygott.

Időben és talpraesetten kell reagálnia... de előrelátóan.

„A jót azért tesszük, hogy a világ állapota közelebb kerüljön a végső jóhoz. A Teremtő semmilyen értéket nem hagy elveszni, a túlvilágon elérhető marad. De minket szándékaink alapján ítél meg.”

Radius hangjára emlékszik?

...Váratlanul tört rájuk a szélviharral fújt pernye...

Az öreg fa port szórva tört ketté, elvakította társait...

Serge-nek azonnal képesnek kell lennie odamenni, a fedezékbe húzni őket

A pernye forrón csípett, most segít társain vagy nem tud többé, nem számít sorsa és hogy mennyi pernyét érez...

Azt tesz, amit akar.

De védenie kell szemét.

Feljük rohant, forra hamu löki lábait, nem tudja uralni...

Kétségbeesetten küzd de imbolyog, elérte őket

- Fogjátok meg egymás kezét!

Muszály látnia, hogy mind kapaszkodnak, izzik a pernye, *végre fogják egymást,*

Megragadta Kid kezét, húzni kezdte őket *majdnem elesett az ágak közt*, izzó erőfeszítéssel küzdött a barlang felé...

Nem tudja garantálni, hogy mindenki megérkezik. Ennyire van ereje.

De a barlangból ismét kifuthat, ha valaki leszakad. Amint lát és levegőt vett.

Szomjas, de oda kell figyelnie rájuk, hogy kijussanak...

Társa sebesült arcára nézett.

Soha nem akarta még ennyire segíteni.

„A földnek ugyanúgy voltak korszakai, sok téren nagyobb tudású civilizációkkal, ahogy világegyetemekből és korszakokból is sok van. Mindez a tanulásért jött létre. De a teljes megvilágosodást keresd és a teljes egészséget, ami a túlvilágon van. Ott nem veszik el semmi érték.”

.

A növények izzadtak... a felhők szórt fénye betegítette őket.

Az éjjeli pernye elől a levelek alatt rejtőztek el.

Olyat mondok, ami gyógyít.

Figyelt rá, hozzáért hajához.

Érezte: a lány reszket... az elfojtott sírástól.

Fogta kezét, vállához bújít.

Azért is átlátják érzelmeiket, ápolóan kezelik helyzetüket.

Serge közvetlenül, de visszafogottan szólt.

- Más baján sírni nem gyengeség. Ekkor látod, mi lehet jövője és mit élnek meg mások. Megválaszthatod, hogy érzelmeid erősítsék elkötelezettséged. Tudsz vígasztalást hozni.

Látták: a tenger fölött éhes rovarrajok haladtak át... a Sárkányisten felhasználja a rovarokat, mielőtt kipusztulásra ítéli őket. Egyetlen esélyük, hogy messziről elkerülik őket.

Guile feszült, komor volt. De szüntelenül figyelt társaira.

A szigeteken a növényevő állatok betegen hullottak... a ragadozók megvadultan vadásztak az egészséges túlélőkre.

Serge hallotta az avar zörgését, előrántotta pörölyét.

Szembe kell vele szállnia: csak így menekülhetnek meg.

Kihúzta magát, elsőprő erővel üvöltött... *készen áll, hogy pörölyével sújtsa.*

Az aljnövényzet tőlük távolodva remegett... a rágcsáló gyorsan szaladt el.

Fogy az élelmük. De megosztják egymással.

Nem válhat társuk magatehetetlenné, hiába nélkülöznék ők maguk.

Találtak néhány ép gyümölcsöt.

Serge figyelt mozdulataira, kettétörte a gyümölcsöt.

Egyik része nagyobb lett, de nem tudja letörni: nem pazarolhatnak.

Kid felé nyújtotta.

- Harapj belőle.

A lány nem vette át, kimerülten azonnal felé hajolt. Figyelt a lány mozdulatára, hozzá igazította karját.

Átadta a másik felét. A héját a föld felé fordította, ne veszítsen cseppeket, amit átad neki.

Emlékezett: a lánynak több vízre van szüksége.

- Találnunk kell forrást, és el kell tennünk, amennyit tudunk. – Őszintén, támogatóan Kid szemébe nézett. - Tűz az elemed... figyelj rá, hogy eleget igyál. Mindannyian életben kell maradnunk, hogy védhessük egymást.

Kid izzó tekintettel nézett maga elé... tudta, hogy számára az a kihívás, hogy társainak elég vizet hagyjon. De a legnagyobb rendszert kell látnia. Ami elvezet a túlélésükhöz.

... Meg kell beszélnünk, miket tervezzünk. Tudnunk kell egymás erőforrásairól, felkészülten kell túlélnünk a közeljövőt.

... Megkérdezem, mire van szüksége.

A barlangba felmehetnek a víz elemért?

Úgy kell biztosítaniuk túlélésüket, hogy hosszútávon is sikerrel járjanak.

A halálba indulnak? Nem tudják, ők maguk életben maradnak-e.

Nyomorukból mit veszthetnek? A Tornyot el kell pusztítaniuk.

Serge kiszáradt szemmel nézett társára, rekedten szólt...

de időtlen támogatás érződött hangján.

- Melyikünk maradjon életben? Önzés lehet, ha életben hagylak, hogy gyászolj. Nem küzdhetünk mindketten azért, hogy kizárjuk társunkat a Terra Torony küzdelmeiből.

Át kell beszélnünk, hogy képesek legyünk azt tenni, ami szükséges...

Az a felelősségünk, hogy megmentjük az élővilágot a Sárkányistentől. Annak kell életben maradnia, aki könnyebben folytatja tovább a harcot.

...

Meg kell halniuk?

Az élet értelme, hogy támogassák az egészséges világra törekvő életeket.

Ha mindenki a többséget menti meg, senki nem szeret senkit. Természetes állapotuk, hogy személyes körük van, akik megértik és támogatják őket. De kifelé is segítsenek, hogy ne rablók legyenek.

Elindulnak a táborukból.

Serge remegő kézzel igyekezett összeszedni a fegyvereket. Ahogy lépkedett, megszádult.

Kid határozottan felé tartotta tenyerét.

- Innentől átvesszük. Most pihenj!

Serge érezte társa elkötelezettségét.

.

A hegyi ösvényen haladtak fölfelé, ROVAROK TÁMADTAK RÁJUK!

Teljesen érdektelen, meddig tart útjuk. Csak az számít, mit tud tenni. Mindenképp közelebb kerül a végéhez, ami eljön.

Talán érezték, hogy elemeikkel hasonló rovarokra támadtak? Vagy a Sárkányistenhez hűek? Bosszút állni jöttek társaikért? Korábban ezekre támadtak?

Ezért nincs értelme ok nélkül ellenségeket szerezniük.

Minden erényt gyakorolhatnak.

A bizonytalanság kimerít, de a kihívás erősít.

...Tovább haladtak a napsütötte ösvényen...

Serge érezte: nagy nehézség alá került.

Most látja: dönthet úgy, hogy segít társain. Nem akar ártani nekik.

Együtt kell erőfeszítést tenniük.

Lelki erőt ad társainak.

Szükségben erény

Sötét volt, az ég alja vörösen izzott... a talajból még hó áradt, a növények párologtak.

Serge kimerülten, komoran figyelt.

Mennyien aludnak társai közül? Akik ébren vannak, mi köti le gondolataikat? Elviselik, ami rágyja őket?

Nem akarja mozgással zavarni társait.

Az idő lassan telt... megállíthatatlanul, de még órákig pihenhet. Serge nem gyorsíthatja, nem változtathatja.

De keresheti, hogyan használhatja fel társaiért. Most épülhet, most gyűjthet erőt. Egy nap se kockáztathatja, hogy sikertelenül védje társait.

A holnap esti tábornál még sérülésmentes lesz? Vele lesz minden társa? Megcsonkul bármelyikük? Elveszti szemét? Serge képes lesz még védeni őket?

Most kell pihennie. Ezzel készül fel, hogy sérülésmentesen tartsa őket. Most még tehet védelmükért, léphet értük. Ha teherré válik, hátra kell maradnia. Társai is azzal védenek mindenkit, ha hátrahagyják.

Látta a tűz mellett, a sötét fűvön feküdni társait... Mennyien merülnek ki legközelebb?

Valamelyikük most úgy érezheti, talán nem bírja ki a holnapot.

Esélynek tartják, hogy mind túléljük? Lehet, hogy nem bírják mind holnap a terhet.

Reggel azonnal bátorítani fogja őket. Amíg erőt adhat és ettől felépülnek, bátorítással segíti őket.

Reggel még békében lesznek együtt. Kifejezi megbecsülését.

Társai is végiggondolták helyzetüket és láthatják, mi a fontos az életükben. Akkor is megosztja velük.

Amikor tud, segít.

Éjjeli sötét vette körül, meleg szél fújt rá... tisztán látta: a békének van értelme, nem a háborúnak. Ha a természet kihívásaiban fejlődnek, egymásra figyelnek és hallgathatják a mítoszokat.

Ezt elmondja társainak. Minél felkészültebbek lesznek halálukig, annál jobb.

...

A tábortűz sercegve égett.

Kid érezte: Serge retteg. Mellé feküdt, bátorítóan átölelte. Homlokát hozzányomta a fiúhoz, hogy erőt adjon. A fiú hálásan megsimogatta karját. Kid védelmezően, köríves karmozdulatokkal beburkolta.

Érezte: őt is rázná a zokogás. De védelmet adnak egymásnak. Megkönnyebbülten lélegzett. Serge Kid megnyilvánulását értékelve követte kezével a lány karjait.

... Emlékezett: a barlangban küzdve a lány karjával segítette fel.

Átkarolta Serge törzsét, védte az eleséstől. Segítette egyensúlyát. Siettette menekülését.

Most Kid rátette kezét, akarja hogy létezzen.

Megbecsüléssel nézett rá, bátorítóan mosolygott.

Kid érzelmek nélkül döntött: a világ hadakozó erőitől azonnal védi. Ez nem attól függ, mennyire egészséges valamelyikük. A legéletképesebbé teszi barátját, bármire figyelmezteti.

Serge a lány hangján hallotta: akarja, hogy társa egészséges legyen. Támogatja gondolatvilága fejlődését.

Megadja társának a tábortűznél, amit adhat.

Kid mellé lépett, rátette vállára kezét.

Kész bátorítóan simogatni.

Beszélt a következő barlangról, Guile tűz elemeket érez, el kell kerülniük a sérülést.

Serge megbecsüléssel figyelte, követte szavait.

- Bármely elemmel vissza tudjuk űzni a lángokat.

Serge társa szemébe nézett... hirtelen ösztönös, lelkes mosoly jelent meg rajta.

- Ez biztos.

Átütően, komolyan nézett Kid szemébe.

Halkan szólt: külső kényszert mondott.

- De arra figyelj, hogy azokkal az elemekkel lőj, amikben gyakorlatod van. Nem gyakorolhatunk elemhasználatot, mert idejőnnének a rovarok. Az elemeidet károsítanák... Meg kell őrizned erőd a következő harcig.

Tudta: a lány elkötelezetten védi. Nem teszi kockára Serge épségét.

Kid elgondolkodva nézett maga elé: főleg sárga elemeket gyűjtöttek a barlangokban, azokat kevésbé ismeri. A megoldás felé törekszik.

Lassan, nyíltan szólalt meg.

- Hogyan sajátítsuk el élesben a sárga elemek sugárzásának formálását?

Kezei ösztönösen ökölbe szorultak.

- A Chrono Cross-t meg kell védenünk... - szemei riadtan, sírósan megvillantak – s Lucca medálja... - kérlelve nézett Serge-re - azt nem veszíthetem el.

Serge látta: objektíven szükségük van a medálra. Az védi Kid-et. Nekik kell alkalmazkodniuk a legjobb úthoz.

Bátorítóan szólt... de tudja, hogy előrelátása korlátozott.

- Próbálj olyan sugárzást lőni, amit a piros elemekkel is teszel. Érzed majd, hogyan hagyják a sárga elemek magukat formálni. Ami részükről a leghasonlóbb a piroshoz, azt van a legtöbb esélyed használni.

...

A rovar forró kormot szórt rájuk, lánggal olvasztotta a barlang falát...

A lány a szikla mögött intenzíven építette fel az elemeket.

Serge védelmezően figyelt a szikla oldalánál, azonnal szól, de figyel érzelmeire.

- Vigyázz, muszály a gyakorlottat lőnöd! Ne lőj mást!

A lány lőtt, a sárga sugárzás a rovar mellett csillogó elemeket robbantott szét...

Serge együttérzően fújtatott.

- Nem baj, kijavítjuk. Izzítsd saját vörös természeted is!

Döntött: fehér sugárzással ad erőt.

Ez leszívja, de a lány fáradtabb. Megteszi érte.

...

A sziklafal hágóján látták az erős, beteg alkonyati napfényt.

Nem tudja, meddig tart útjuk.

A sárkányisten megvetéssel szórja rájuk a hőséget.

A növények embertelenül rothadtak.

Bármerre néznek, nem találnak élelmet.

Nem tudja, mire gondolnak társai.

A jó mítoszokat rég hallotta este, túl fáradtak voltak.

Társai miket látnak jónak? Össze tudják hangolni? Kitartanak?

Mit látnak, mit kell tenniük?

Keserűen vertek tábort.

Serge a tábortűzre kilátástalanul dobta a gallyakat.

Kid odament, hátha segíthet. *Keze körül a levegő vörösen felizzott...*

Serge dühvel kitört.

Elégedetlenül harsogta:

- Rejtőzködnünk kell! Mindenképp! – Gátlástalan düh tört elő belőle.

Kid látta: a túlélésükhöz tényleg szükséges. Az elemhasználat elárulná őket.

Serge tudta: Kid segíteni akart. Akkor is, ha más volt a terve.

Kitörése miatt marta az önvád. Síró nyüszítést érzett torkán előtörni.

Tudta: ártott társának. A lány most is sérült miatta. Serge zaklatottan látta múltját és jelenét.

Másnap reggel némán rakták össze csomagjaikat.

Serge mélyet sóhajtott, társához lépett és a szemébe nézett.

- Bocsánat.

Kid komoran félrenézett... erőt vett magán és átölelte Serge-t.

Nem akarta társát bántani. Nem akarja, hogy bánatos legyen.

Most hogy érezheti magát?

Serge érezte a dühöt a hőség miatt, a növények erős szaggal párologtak.

Kid tudta: Serge soha nem akar ilyen lenni vele.

Segíteni akar barátján. De hogyan tegye? Mire van szüksége? Mivel nem okoz kárt?

... Siettek a forró hágón a következő barlang felé... mindannyian odafigyelve fordultak egymáshoz.

Figyelték, egyikük se maradjon le.

A lány megbocsátott. Ebből látszik, hogy szereti.

Serge-t hajtotta elkötelezettsége, elhatározta: Nem hagyja el a lányt. Teljesen helyrehozza érzelmileg, bármeddig tart.

Nem élményeket kell szereznie. Most látja, mi a fontos.

A látóhatáron sötét felhők gyülekeztek. Fújni kezdett a szél.

Bármikor rájuk törhet forró pernye, vagy jégeső.

Serge érezte, nem biztos, hogy leküzdi az időjárást. Talán el se érnek a barlangig?

Végtagjai gyengék, szomjas. A Sárkányisten örül, ha elpusztítja őket.

Azért is bátorítja társát.

Ő vonja maga köré környezetét, hiába van a Sárkányisten hatalmon.

Társának jól esik, hogy Serge megbánta kitörését és mindent gyógyítani akar. Szeretetet kap a fiútól.

Kid a felhőkre nézett... kimerülten, de Serge-re lelkesen nézve fordult hozzá.

- Nyugodt maradok, hogy elviseld, ami jön.

Hangja meggyötört volt, de komor elszántsággal bátorította.

- Maradj átgondolt, cselekvőképes. Lássam, hogy hú vagy a végső jóhoz. Azzal segíthetsz.

Növényes katlanba vonultak be... Guile érezte: csak a vihar után van esélyük elérni a barlangot.

Serge-t hajtja a szeretete, egészségesen tartja magát.

Segít a tábortüzet megrakni, nem hagyja cserben társait.

Fáradt, de nyugodt erő töltötte el.

Állandóan emlékszik társára, tartozik neki. Eszerint jár el.

...

Levágták a gátlástalanul támadó rovarokat.

Serge érezte a szúrást a lábán, de örült: társa gyógyítja.

Csökken a fájdalma.

Kid komoran, reszelősen szólt:

- Ez átmenetileg erős lesz... kell a gyógyuláshoz.

Sárga gyógyító elemet sugárzott a fiúra.

Serge a tábortűznél szédülve nézett maga elé...

A lány mellé ült. Nyugtatta, etette.

Társaikkal együtt szándékosan keresték a gyógyulást.

Figyelték a tanításokat is.

Radius rekedten szólt, időtlen tudásra figyelt.

- A mester minden tudását átadja azoknak, akik gyógyítani akarnak. Semmit nem tart meg magának. Utólag se ront az eredményen.

Hiába nagyobb a képessége, az ér előbb célt, aki erőfeszítést tesz. Ehhez lélekben kell kitartónak lennie. Tudunk fejlődni, előre nem látott képességekre szert tenni. Ehhez a mi szándékunk kell. Sok dolgot csak hosszú idő alatt lehet megalkotni. Amit szépre, gondosan alkottak, arra sok időt szántak. A szándéka minősíti az alkotót.

Te választod meg, miből tanulsz. Mi felé törekedsz és miről milyen véleményt alkotsz. Sérülést okozol, vagy a harmóniát növeled. Fejleszted a többiek gondolatvilágát, vagy rongálod. Uralkodsz vagy az egészséget segíted elő.

Vipera nagyúr távolba meredt. Komoran szólt... fontosnak tartotta, amit mond.

- Halálod utáni sorsod azon múlik, az igazsághoz mérted-e magad és körülményeidre gyógyítóan hatottál-e. Idővel látod, mi káros és mi segít. Természetes képességünk, hogy megértjük egymást és együttműködünk. Az őszinte barátok az érték. Idegen helyen se tesz értékké, hogy sok embert utasítasz. Ha biztosítod a jövőt és értékeled lelküket, akkor önként támogatnak és teljesítesz. Képességeidet csak a legjobbra használhatod. Pénztől függetlenül találsz barátokat.

.

Az óriás rovar azonnal rájuk támadt, Serge nem tudja meddig van életben

Teljes erőfeszítéssel se biztos, hogy sikerrel védi társait.

Próbál támadni, de talpa csúszik a barlang kőpadlóján.

Guile karja égett, Serge vizet szór rá, de csak részét látja annak, ami történik...

Koponyájába fájdalom hasított, kő pattant arcába, semmit nem lát...

Mi lesz, ha rájuk omlik a barlang? ... Már látta, hogy van túlvilág.

Fellángolt benne az erő. Akkor is megszünteti itt a legtöbb szenvedést.

Társai sebződtek, ettől majdnem ordított, de erő hajtotta, küzdjön értük tovább...

A Sárkányisten rovarai haszontalan célért küzdenek. Lecserélik az élővilágot és nem bővítik. Se a halált, se az agressziót nem számolják fel.

A Mennyszárgában semmi se visszataszító. Átlátszó szívárványpók. A természet jelenségei és élőlényei se bántják egymást. Bármilyen környezetet megnézhetnek.

A jelenlegi életükben is rajtuk múlik, mire figyelnek, mihez fordulnak fejlődésért. A legendákból sérülés nélkül tanulnak. Nem kell átvenniük a kegyetlenséget. Ápolással emberséget vihetnek környezetükbe és saját lelki világukba. Van értelme a természet terheinek: lehetővé teszi, hogy támogassák egymást.

Most van lehetősége kifejezni háláját. Szavak nélkül is értik egymást, de ezzel egészségesebbé teszi.

A természet szerint nem unalmas élniük, ha társaikra figyelnek és értük cselekszenek.

A belátás független a technológiától.

.

Guile érezte, melyik barlangba kell menniük.

Serge kimerült.

Fáj a végtagja.

Szomjas.

De segít, hagyja, hogy ösztönösen megnyilvánuljon.

Tábortüzet raknak, akik jobban vannak.

.

Éjjel vihar tört rájuk.

Az eső elől társuk feje fölé borították ruhájukat

Serge figyelte merre halad Kid keze, hozzá igazította mozgását.

A lány remegett... Serge karja is.

Átkarolta a lányt, hogy melegítsék egymást.

A hasadék barlangjába vonultak vissza.

Igyekezett a lányt tisztán őrizni az esőben... saját lépteire is figyelt, hogy ne sarazza össze.

Megbecsüléssel, biztatóan a szemébe nézett. A lányon ösztönös, lelkes mosoly jelent meg.

Az ég embertelenül zengett... mintha sárkány ordítása vegyült volna bele.

Guile indulatosan figyelt, végigtekintett a fákon... határozottan fogta pálcáját, megvédi társait.

Az esőben dühöngő szél tört ki, a barlangba verte a záporzó cseppeket...

Serge Kid hátán tartotta a kezét, figyelte a tomboló esőt... semmi joga a Sárkányistennek és követőinek tetteikhez. Nem számít, minek ítélik az embereket. Joguk van társaikat védeni és megőrizni a létet, az egészséget.

Serge meglátta, milyen utakra térhet: fenntarthatja az érzelmi egészséget, hidegen hagyhatják a világ vádjai... ha meg akar felelni a hódítók elvárásainak, elveszti kapcsolatait és tájékozódását is...

Társai védelmezően álltak körülötte. Ők a valódi érték. Nem áldozhatja fel őket.

Mind figyel és mérlegel, hogy túléljék a káoszt.

Nem látják, eljutnak-e a Sárkányistenig... győzelmüknél tovább nem látnak. A harmónia helyreállításával véget ér küldetésük.

Karsh gondterhelten szólalt meg.

- Ha elhárítottuk a vészt, továbbra is készen kell állnunk, hogy megőrizzük a civilizációt. A Vipera-ház és mi dévák ezt választottuk küldetésünknek. Mikor a lakosság megoldja életét, készenlétbe vonulunk vissza... de képesnek kell maradnunk a védelemre.

... Serge-t a lányhoz való kötődése felemelő erővel töltötte, rá figyelt.

Iránta van küldetése.

Ha rosszul lesz, társával marad. Ezt magának kell elhatároznia.

De amennyi hálát kap, lényegileg eljut a kiteljesedéshez.

Nem szakadt ruhájuk számít. Hanem hogy támogatják egymást. Nem hagynak veszni senkit.

Ki kell tisztítaniuk a következő barlangot. Addig bármikor lesujthat rájuk a vihar. S időben gyümölcsöt kell szerezniük.

A barlangcsarnokba értek. Magas fala előttük tornyosult, szelesen visszhangzott.

Most vannak együtt. Most teheti egészségessé társát.

Erővel kell ellátnia, hogy könnyen legyőzze a következő barlangot is.

Ujjait Kid combjára tette... megsimogatta, megbecsüléssel, rajongva a szemébe nézett.

A lány segítőkészen nyúlt karjához. Halkan szólt.

- A fehér elemet itt ne izzítsd, könnyen észreveszik. Mással adj erőt.

Serge elismerően bólintott, azonnal módosított.

Óvatosan körülnéztek, Kid a sziklára mutatott.

- Arra figyelj.

Rovar állt lesben,

Guile harsányan kiáltott:

- Vigyázz, jobbról!

... Válogatás nélkül lőttek a kiszögellésekre, darabokra zúzták a csarnokot...

Serge örült, sikerült elhárítania a kárt.

Ez erővel töltötte el.

Kid tettekrelesen felugrott.

Nem sérült meg nagyon, de később meg kell vizsgálniuk...

Az utolsó rovar nagy kődarabokat gurított le vadul, azok darabokra törve pattantak szét.

Életben kell maradniuk, nem sérülhetnek tartósan. Végül mindannyiuknak ki kell jutniuk a barlangból.

Mindent megtesz értük.

Képes nekitámadni a forró rovarnak.

...

...

Semmi nem szórt rájuk köveket.

Izzadtak, sárosak voltak.

Távoznuk kell. Mielőtt a Sárkányisten szövetségesei a barlanghoz érnek.

Serge tudta: védenie kell társait.

Nem stresszelhetnek, meg kell találniuk, merre induljanak a következő barlanghoz.

Azonnal Kid mellé lépett, támogatóan megfogta karjait. Serge vezetett, de látta Kid-en: körültekintően, védelmezésre készen figyel.

Denevér közelített felénk, Kid élesen nézte, dermedt volt a kimerültségtől, de jobb kezét röviden mozdította, tűzgolyót lőtt... eltalálta.

- Ügyes. Mindet ki kell lőnünk.

Serge bátorítóan megsimogatta hátát. Kezével a második járat felé intett.

- Arra jutunk ki.

Kid élesen figyelt távolra, végtagjai feszültté váltak.

Serge követte a lány tekintetét.

A sötét barlangban nem látott mozgást.

- Mit látsz?

Ha valamit megéreztem, biztos van oka.

Már a hajóig is kihívás eljutniuk...

Keserűen tört előre a rájuk zúduló viharban... harcra készen vezetné társait de rájuk kell vigyáznia... figyelnie kell rájuk.

Erőfeszítést tesz, a biztonságba vezeti őket.

Határozottan figyelt rájuk, számolta, mindenki beér-e a nyílásba...

Nélküle is segíteniük kell egymást.

Hideg tört rájuk... a villámok harsányan zengtek.

Csak remélheti, hogy képesek lesznek visszaverni majd a rovar. Akkor is a lehető legjobb állapotba hozza. Szeretetlenben éljen, amíg ezen a földön él.

Fogta Kid kezét, érezte, a lány remegni kezd. Fején véres horzsolás volt.

Serge támogatóan haja felé nyúlt.

- Segítetek gyógyulni.

Vörös elemet sugárzott rá, ápolásra készen figyelt.

... Védett hasadékokat találtak.

Egymással szemben ültek összehúzott lábbal.

A lány hálásan, megbecsüléssel nézett rá.

- Serge... mi lehet, ami miatt lesérülök?

Mindent el kell hárítanunk, hogy holnap biztonságban legyen.

Serge azonnal figyelt, közel tette fejét.

- Nem tudom, de szerintem sokszor fókuszálsz arra, hogy kilódd a rovar, és nem érdekel, ha másik támadó megközelít.

Elismerően felé nyúlt, kezeit a lány combjára tette.

- Szólok majd. Ha elkövetnéd, azonnal kiáltok. Minél előbb fel kell készülnöd egyedül is kivédeni a hibát.

Kid kitörő örömmel, hálásan felé nyúlt. Megsimogatta haját.

Örök hűség. Mert kölcsönös egymáshoz és a végső jóhoz.

Elismerően figyelt a lányra. Bizalommal tanul tőle.

Radius a virágos bokrokkal szegélyezett kertben tanított:

- Természetes állapotunk az egészséges érzelmi kapcsolatok. Mérlegelésünket tartsuk fenn, bárhol vagyunk.

Az dicsér valójában, aki örökre támogatni akar.

Sürgette őket az idő.

Guile arra bátorította, teljeskörűen mérje fel a veszélyt. Nyugodtan mérlegeljen. Amit időben megtudhat, az alapján kell cselekednie.

„Támogató érzelmeid és barátaid a valódi érték, nem a mesterséges pénzviszonyok. A hatalom fenyeget, nem tartja értéknek elméd. A zsarnokság belső lelkiállapot. Ellentéte az együttműködésre törekvés.

Te döntöd el, mire figyelsz az egészséghez. Azt keresd, mi terjeszt valóban jót, tapasztalatodhoz mérd mások véleményét. Ha segíteni akar, türelemmel átbeszélhetitek a legjobb utat. Bárki valódi eredményéből tanulhatsz.”

Alig élték túl a rovarokat... a hőség borult rájuk.

A lány riadtnak, kimerültnek tűnt.

Serge érezte a szomjúságot...

akkor is megvígasztalja.

Érzelmeire figyelve szólt.

- Semmi baj. Azért lőttél vízzel, hogy megmentes minket. Azt, hogy elfogyott, kijavítjuk. Néhányunknál még van víz elem. Nem halunk szomjan.

.

Guile ilyen elemeket korábban nem érzett. Nem tudják, mi vár rájuk a holnapi barlangban.

Serge Kid mellé feküdt, átkarolta.

Érezte, amint a lány ujjával bátorítóan simogatja karját.

Óvatosan, de elkötelezetten figyelt rá.

- Tűz elemeket használj, amikor tudsz. - Kid intenzíven nézett rá, meggyőződéssel bólintott. – Figyelj rá, hogy a vizet és a jeget csak utoljára használd.

A lány legutóbb Guile hangján hallotta: ha kárt okoz, azt nem tűrik.

Serge döntött: néhány tűz elemet átad, így a lánynak könnyebb választania.

Kid döbbenten nézett rá.

- Miért? – őszinte érdeklődéssel kérdezte, tisztelet érződött hangján.

- Kérlek, adj helyette sárgákat. Ösztönösen vagy a tűz ellentétét használsz, vagy a tüzet. Így könnyebben izzítod majd azt, amit érdemes.

.

A rovar forró lánggal árasztotta el a csarnokot.

Érezte a fájdalmat, nehezen mozdítja ujjait... torka éggett, nehezen tudna beszélni.

Azért is támogatja társát.

Kid-re rápattant egy kődarab, kiverte alóla lábát... Guile és Karsh a rovarra lőtt, az ugrálva menekült...

Serge azonnal letérdelt társa mellé, hátára tette kezét.

Bíztatóan a szemébe nézett. Felizzította zöld gyógyító elemeit, megfogta a lány karját.

A seb begyógyult.

Este a tábortűznél fatörzshöz támasztotta a lány hátát.

Támogatóan megsimogatta haját. Bízva a szemébe nézett. Nyugodtan, de iránta lelkesedve szólt.

...

A hajóhoz mentek vissza... víz csobogását hallották.

Serge azonnal társaira nézett... ők bólintottak.

Kid megfogta kezét, sietni kezdtek a forrás felé.

Figyelt a fiú erejére, hozzá igazította gyorsaságát.

- A kisebb hullóket muszály elkerülnünk, nem küzdhetünk ellenük.

Megveregette vállát és megsimogatta.

Serge az egyik sziklánál csillogó vizet látott előtörni

Kid követte a fiú szemét, nevetésben törtek ki.

Serge elcsúszott a sáros talajon...

Társa megtámasztotta hátát, segített felállni. Serge érezte a lányból áradó hőt.

Serge hangján megbecsülés sugárzott át.

- Feltölthetjük készleteinket.

Tekintetén látszott: felelősségteljesen vizsgál, de még érződött rajta a nevetés.

- Miért tartod veszélyesnek a kisebb hullóket?

Kid kedvelve, bízva nézett rá.

- Vonzzák a rovarokat. S azok most éhesen keringenek.

Először örültek, hogy a korábbihoz képest társuk szeretetet ad.

Ezután bizalommal tájékozódtak egymástól.

A rovarok támadásai sérülést, kihívásokat adtak, erőfeszítést tesznek a gyógyításért.

Szeretettel tartják egymásban az erőt.

Küzdenek a válságba került falvakért. Radius tanít a kitartásért.

A Földsárkány barlangja

Guile Starky-val a hajót irányba állította. Óvatosan számolt be arról, honnan érzi a legközelebbi barlangot.

Gyanították: az a Földsárkány barlangja.

A Sárkányok már elhagyták a barlangokat, a hely élettelen anyag. Mégis rossz előérzetük volt: a hegycsúcs felől áthatóan sugárzott a hatalom és a károkozás.

Csak remélik, hogy ezek a rovar küldöttek. Rovarok ellen már küzdöttek.

Ezek a fő küldöttek lehetnek: akik átvették a Sárkányisten gonoszságát. Nagy szenvedést képesek okozni.

... Tényleg nagy, kitinpáncélos bogarak támadtak nekik.

A cincér fekete, gyengítő energiát sugárzott Serge-re, ő hányingert érzett...

Órák óta a fák között voltak. Tovább gyötörte a hányinger.

Botladozva járt, izülete sérült, csuklója gyengén remegett.

Érezte a keserű sírást, társait vádolná, nem értik meg időben...

nem akar ártani neki.

Megveti őket a világ, eltűnt az erdőből az élelem, keserűen súlythat le haragjával, már úgyse számít semmi, nem jutnak tovább...

Dönthet, védelmezi-e társait lelkileg.

A forrás közelében hullókat láttak...

A lány csendben állt mellette, de Serge tudta: ugrásra kész harcolni.

Őt kell védenem, megpróbálom elkerülni a fölösleges harcokat.

A lány érzelemmentesen, távolságtartó komolysággal szólt.

Tudja, milyen kapcsolatra vágyik másokkal.

- Nem baj, túléljük. A patak elfelé vezet, találunk néptelen vizet.

Serge látta: értékes a lelke, gondolatai felfrissítenek és biztonságot adnak. Segít megtalálni, mi visz embereket előre és mi káros.

Lássuk, mi káros és mi segít, s mi erről mások tudása. A cél, hogy elhárítsuk egymás számára a károkat.

Természetes állapotunk, hogy az életet támadó károkat hárítjuk el.

Amíg ezt tudjuk, nyugodtan és támogató erővel hajtva tudjuk tenni.

.

Kiléptek a kristálylég barlangjából.

Sűrű tűzeső hullott a fákra, félméteres lánggömbök csaptak a szigetre.

Forró, fekete pernye hullott rájuk, a darabok csúcsa még izzott. Bűzös füstöt eresztett, elvette a levegőt.

Halványan derengő felhők vándoroltak az égen, az óceán felett rideg szél fújt.

A kis sziget felett hirtelen felgomolyogtak a sápadt felhők.

A Sárkányisten valószínűleg érzi, ha felszabadítanak egy barlangot. Amint megtisztítják a következőt, ismét tudja, hova küldje felhőit.

Serge nem késlekedhet. Kimutatja Kid iránt érzelmeit. Erővel látja el. Most megteheti.

A Sárkányisten vadászik rájuk, próbálja őket kisöpörni a világból.

Kid sértetlensége fontos.

Rádöbbsent: ha a lány nem tudja, hogy védi, embertelennek látja a külvilágot.

Tudjon róla, hogy segítem. Érzelmi egészsége fontos.

Mindjárt vihar sujt le rájuk. A hajójuk távol van. Csak remélhetik, eléggé védett mélyedést találnak a hegyről levezető ösvényen.

Serge érezte az ingert: menekülnie kell.

Kötődik társaihoz. Őket kell rávennie a menekülésre.

De nincs hova. A Terra Torony az egész földet forralja.

Helyes, ha cserbenhagyják az ismeretlen embereket?

Meddig kockáztathatják egymás épségét a földért?

Azzal szolgálják a szigeteket, ha szeretik társaikat.

Sírással érzett ingert, ölelésre van szüksége...

Akkor méltók hozzá társai, ha bizalommal fordulhat hozzájuk. Boruljon Kid-re vigasztalásért?

Elszánt erő tört fel benne: Nem.

Most cselekvőképes tud maradni. Értük.

Ettől még érzelmileg támogathatják egymást.

Kid Serge felé fordult, s elfogadóan, eltökélten átölelte.

...

Az utolsó, fonnyadt hagymát tette rá a tűzre.

Pusztulnak körülöttük a növények, elhasználódnak tárgyaik.

Az égen sápadt felhők vonultak.

Szürke hamvak hullottak belőlük.

Vigasztalom. Ezt megadhatom neki, s közben tisztán tartom bírálatát.

- A hullók még nem tekintenek minket élelemnek. Ezért nyugodtan pihenhetünk.

A lány bénult tekintettel, de erősen figyelt rá.

Fájt a karja... de megéli a kölcsönös támogatást.

Dörgött az ég...

sűrű, szürke esőcseppek sujtottak a földre, porzott a kiszáradt talaj... vízpára gomolygott fel, s elborította a partot.

Serge érezte kiszáradt torkát, társai az égre nézve itták a hulló vizet.

... Este kimerülten nézte a tábortüzet.

Kid támogatva ült le mellé. Komolyan kérdezte:

- Készítsek vacsorát?

Serge szemei fellángoltak.

- Nagyon köszi, igen.

- Sült fűgét?

Serge hálásan bólintott.

- Kérlek készíts egyet, köszönöm.

- Lesz ananász is, ha kérsz.

Serge visszafogottan szólt.

- Igen, fogok enni, de addigra több lesz az erőm. Azt majd elkészítem.

Kid kimerülten lépett a tűzhöz, majdnem imbolygott...

A törekvés hozhat eredményt, függetlenül a kezdettől. A látszat se zárja ki.

Mikor Serge mellé ült a kész nyárssal, a fiú hálásan megsimogatta kezét, karját.

Egy ideig támogatóan fogták egymás kezét.

Serge rátette kezét a hátára.

Őszinte figyelemmel gondolta végig, fel kell-e készítenie harci technikára.

...

Korábbi barlanghoz érkeztek: a Tűzsárkány barlangjához.

Az óriás rovarok szeretik az elemeket. Remélik, még nem költözött a Sárkányok összes élőhelyére rovar.

A rovarok vörös elemmel támadtak.

Serge ütéssel tartotta távol a legyet, de az gyorsan visszaugrott rá. Kid azonnal, ösztönösen átszúrta a rovar.

A bogarak túl gyorsan támadtak, Serge olthatatlan haragot érzett, marta az önvád, együttérző szeretne lenni...

Most tudja értékelni, mi a fontos. Mi a valódi érték.

Visszaszerzi. Minden energiát erre fordít.

Azért is megéli a szeretetet. A barátságban él és odafigyelést ad társának. Rá fordítja idejét, megválasztja, mit cselekszik.

... Mind túléltek. Guile az Égsárkány szigete felől érezte a legközelebbi sugárzást.

Kid intenzíven harcolt, Serge elhatározta: most ő süti meg a gyümölcsöket.

A tábortűznél türelmesen kérdezte:

- Ez az a távolság, amit használsz? Jól akarom elkészíteni.

- Tudom. Egy kicsit tedd távolabb.

Serge ösztönösen bólintott, hangja elismerő és támogató volt.

- Jó.

Serge az egészséget választotta. Nem a túlterjeszkedés érdekli.

Lényegileg a gyógyulás felé indult. Kifelé is helyreállítóan fog hatni.

Eléggé látnia kell a lány lelkét, hogy egészségesen hasson. A teremtés természetéből ered, hogy van rá esélye, mindig törekedhet jobban megérteni őt.

A lányra nézett: karcolások voltak karján.

Serge tudta: most este még felizzíthatja gyógyító elemeit, az nem hátráltatja őket holnap...

- Kid... kérlek, hagyd, hogy gyógyító elemet sugározzak rád. – intenzíven ránézett. – Holnap is épnek kell maradnod – őszinte komolysággal Kid-re nézett. – Melyik elemtől gyógyulsz a legkönnyebben?

- Vöröstől. De te a fehéret izzítod a legkönnyebben. Próbáljuk azzal.

Serge döntött: ha célszerűtlennek látja, ahogyan szétszórodnak a barlangban, Kid mellett marad. Fontos, milyen állapotban van lelke.

Megbecsüléssel a lányra nézett.

- Ha a többiek szerintem rosszul szóródnak szét, melletted maradok. Emiatt nem sérülhetsz. ... Bárhogyan szóródnak szét, téged védelek.

A lány bizalommal bólintott.

- Jó – válaszolt tömören, ösztönösen kedvesen. Megbecsüléssel.

Tudta, hogy örökre számíthat Serge-re.

Kid a tábortűzre nézett.

- Nyugodtan pihenj. – szólt derűsen. – A többi gyümölcs sütését befejezem... legközelebb sűrűbben forgasd őket!

Serge egyhangúan, elkötelezetten bólintott.

- Igen.

... Másnap halkan, szilárdan haladt Kid mellett. Hajóval utaztak az Égsárkány szigetére. Se vihar, se rovarraj nem tört rájuk, de még csak a széles tengert látják.

... A Lombsárkány szigetén kellett társa életét védenie.

Most nem tudja, korábban könnyebben felkészülhettek-e rá.

De mindent megtesz, amit most tehet, függetlenül a siker esélyétől.

Az utolsó rovarra követ rúgott...

bokatörést gyógyítani csak utóhatással tudnak

Kid-re támaszkodva hagyta el a csarnokot.

Este nem tudott járni... társa vele foglalkozott.

Azért is.

Létezik az odafigyelés, hiába tökéletlen emberek.

Egymás tudását bővítik.

Érték, amit egymásnak adnak, hiába korlátolt tudásuk.

Küzdelmekkel szembesülnek, de figyelmeztethetik egymást, amíg járkálják útjukat. Nincs hatalmuk társuk felett. De segíthetik visszaszerezni az egészséget.

Este érezték a szomszóságot.

Kid tudta: Serge gyógyulásához fontos, hogy vizet kapjon. Megosztotta az egyik víz elemet.

Rossz az állapotuk, de csak a megfelelő sebességgel jöhetnek helyre. Nem gázolhatnak társaikba.

... A közelben nem voltak ép gyümölcsök. Serge érezte, amint az éhség dühítené.

Nem a stílusom számít. De a közérzete igen.

Már csak halványan tudott fókuszálni...

Érezte társa erőfeszítését, kezeivel a bokáját gyógyította... segítenie kell mindannyiukon.

- Érdeemes néhányunknak felderíteni a környéket, hátha találunk valamit. Ha csak reggel eszünk, nehezebben győzzük le a rovarokat.

Kid megértően, keserűen bólintott.

Mindig van hova javulniuk.

Látta Serge szemén: a fiú önvádat érez.

Kid elfogadó támogatással nézett rá.

- Ma este meggyógyulsz. - halkan, a fiút kedvelve szólt. – Mindannyiunkat segítjük. - szemei fellángoltak, komoly meggyőződéssel jelent meg hangjában. - Értékes vagy, tudod a jót tenni. Máskor, ha lehet, gondolkozz előre.

Serge igyekezett visszafogottan szólni, de kavargott a gyomra.

Őszintén Kid-re nézett.

- Lehet, hogy rosszul leszek az éhségtől.

Kid röviden megrázta fejét. Türelmes jóindulattal szólt.

- Maradj ébren. – Őt is nyomasztotta a teher, amit Serge érzett. Tekintete a távolba révedt, gondolkodott.

Szemei hirtelen fellángoltak, meggyőződéssel bólintott.

- Ha kell, elem erejét is tudod használni. A sárga és a vörös elem nagyon kis részben fogyasztható.

Sose éget, mindig halkan figyelmeztet társaságban. Nem tesz kiszolgáltatottá rajongásával, de egyértelművé tette: komolyan véd.

Serge elgondolkozva, ösztönösen érzékenyen figyelt rá.

Bizalommal bólintott.

- Máskor ha lehet, elemet lövök a rovarra és nem követ rúgok.

.

Az Égsárkány barlangjában Guile érezte az óriásrovar gondolatait...

Kegyetlenül támadt, gátlástalanul próbálja kicselezni előrelátásukat...

Megveti életüket. Nem kell neki, hogy támogassák egymást.

Annak örülne, ha annyira tönkretenné őket, hogy egymásra támadnak.

Csak a képzelt kategóriákra figyel. Lavos életformáit cserélné le a Sárkányistenére.

...Meddig vannak együtt? Megbecsülik a békés táborozást, amíg tehetik.

A Fekete Sárkány barlangjához indultak.

Guile komolyan figyelmeztetett.

- Ha bárki bármilyen hibát lát, szóljon! Minden tudásunk össze kell adnunk, hogy esélyünk legyen túlélni a Sárkányerődöt.

Szedjük össze, mit kell megoldanunk.

Elsősorban ételre van szükségük. Többször nem volt ennivalójuk... a nagyobbik gyümölcsöt adták legyengült társaiknak.

Ha Kid áldozatot hoz, azzal fejlődik... de ezt régóta megteszi. Most Serge-n a sor.

Kid nem sérülhet!

Az ösvényen fölfelé határozottan, visszafogottan figyelmeztette társát.

Figyelte a lány érzelmeit, támogatóan tanácsolta:

- A sárga elemeket a magasban hatékonyan használhatod. Mindennel segítek, elsősorban a fehérrel tudok hatni. A sárga erősíti a fehér és a tűz hatását.

Ha szeretve érzi magát és nyugodtan együttműködhet, akkor segítem hosszútávon biztonságát.

...Este Serge feküdt a takarón, gondolatban felkészült: erőfeszítéssel kel a lány védelmére.

Rideg komorságot érzett. Ösztönei teljesen uralják, csak védeni képes.

Megvetéssel figyelte az ellenséget.

A lány a tűznél halvány hangon kitört.

Muszály odamennem, hiába fárasztó... nagyobb baj, ha kárt szenved.

...

Vége.

Guile nem érzett több rovarot.

A Terra Torony ellen indulnak.

Amíg Serge-nek szabad akarata van, a Sárkányisten kísértené, hogy hagyja cserben társát... vagy hogy a veszélybe tolja.

Kid-et csak rá vigyázva figyelmezteti.

Nem tudnak mindenre felkészülni de támogatják egymást előtte és küzdelemkor is, amennyire lehet.

Bármilyen jön szembe, hűségükről dönthetnek előre.

Már nem számít a sérülés, amit Serge kaphat.

Megremegett, szúrós elemekkel támadhatnak rá a Toronyban...

Azonnal védi társát ha kell, de vele marad épen.

Emlékszik döntésére, hajtja szeretete.

Amint tudják, megbeszélnek társaikkal, hogyan derítsék fel a tornyot.

Igyekszenek előre látni, amit nem beszéltek meg.

Azért is védi barátját.

Nem számít, hogy a Sárkányisten támad majd rájuk, segíti és gyógyítja, amíg lehet...

Felderítik a tornyot, hogy védjék egymást.

Úgy hat környezetükre, hogy túléljék: Nincs más elfogadható kimenetele, ők érdemlik meg az életet.

Múltjuktól függetlenül szolgálják a harmóniát.

Ezután is figyel társa lelkére.

Amíg nem kell fontosabbat tennem csapatunk egyik tagjáért se.

Amint lehet, segítek. Rád költöm az időm.

Kid némán állt mellette a fedélzeten, de Serge tudta: teljesen számíthat rá.

Őszinte féltéssel a lányra nézett... nem akarja terhelni. Felkészülten kell majd a toronyhoz érkezniük.

Megbecsüléssel, halkán szólt: elmondta, mire számít a Toronyban.

A lány kedvelve azonnal válaszolt. Érezte Kid támogatását, erővel eltöltve sóhajtott.

Ráérnek még vizsgálni a jövőt... s a Torony közelében úgyszólván megteszik.

Kid áthatóan ránézett. Ösztönös türelem érződött hangján.

Serge számára elérhető maradok.

Megbeszéli Serge-el, amit eddig tud. Előre szól, nem szabad sérülnie.

- Fel tudod használni a megszerzett fekete elemeket?

Serge ösztönös hálával bólintott.

- Jó az ötlet, de én nem tudom magamba olvasztani a sötét elemeket.

Kid szemei támogatóan kitágultak... feszülten lélegzett.

Tettrekészen bólintott.

- Akkor kitalálunk valami mást.

Radius figyelte az óceánt... idős tanítóját hallotta emlékeiben.

Törekedj a lelki egészségre, akkor ezt értékelő társak találhatnak rád. Olyan helyekre járj, ahol nem kell színlelned. Ha történetekkel foglalkozol, nyíltan gondolkozhat a karakterekről, látod azok valódi lelkivilágát és helyzetét. Ekkor tudsz élő emberekben is bízni.

Saját jó tulajdonságaidat gyakorold, annak kell megfelelned, nem másnak.

Az egészséges érzelmvilág az elsődleges, és hogy egészségesen tudj hatni. Másodlagos, mikor találkozol azokkal, akik ezt értékelik. A legtöbb embernek hiányzik a pozitív viszonyulás és hálások lesznek, de szükséged van már most belső erővel sugárzó társakra is.

Ha belül jól vagy, nagyon sok helyzetet kezelni tudsz.

Másodlagos, milyen élményekhez jutsz. Elsődleges, hogyan próbálsz hatni és valódi jóindulatból teszed-e.

Serge és barátai tudják: őszintén bővítik egymás tudását és támogatják egymást.

A Toronyban, amivel szembeszállnak, bármikor elszabadulhat a káosz: a tudatok saját céljaikat követik és a Láng nem fedi fel szándékát.

Egy álom darabjai

Guile álmodott: Zeal királynője elrendeli Lavos megcsapolását, a lény elszabadul, Schala belöki a csapdává módosított féregjáratba, de a lény magával rántja...

Az aggodalomtól remegett a lányért. Lázasan, izzadtan ébredt.

Tudta:

Nem a stílus számít. Hanem az, ha számíthat rá.

Aki hálás, igyekszik önállóvá válni, amint alkalmas rá.

...

Az utazás során megbeszélték, mennyi tartalékuk van.

A nap szünet nélkül tűzött, a szárazság tombolt körülöttük.

A nap tüze folyamatosan szárította őket, de kezelniük kellett a vitorlákat, tekintetükkel keresték a látóhatár felé a Sárkányok tornyát.

Csak remélhetik, hogy minden társuk kitart mellettük. Minél előbb meg kell menekülniük.

A szigetek növényzete legfeljebb két hetet bír. A felhők teljesen megszűntek.

Meg kell találniuk a Terra Tornyot.

A szigetek lakói nem tudják, miért tört rájuk a végítélet. Rajtuk kívül áll, visszatér-e az eső és a hűvös szelek. Nem látják előre sorsukat, legyengültek, s az árnyék fedezékébe vonulva próbálnak túlélni.

Égette torkukat a szárazság, csak remélhetik, hogy nem támadnak egymásra.

Társainak is meg kell hagynia az igazságos mennyiségű ételt. Figyelnie kell, hová vezetnek érzelmei, most segítenie kell társait kitartani az egészséges gondolatvilág mellett.

Nem tud mindenkin segíteni. Megválasztja, kit támogat állandóan. Társainak is ezt kell tenniük.

...

A színes mozaikpadlós csarnokban a Napkő helyett a Mammon Gép sugározta a sárga energiát: Lavos energiáját. A földi elemek energiáit elhagyták, a kovácsokat kötelezték, hogy Lavos erejét használó tárgyakat készítsenek.

A Királynő örömtől hajtva, zengő hangon szólt az emelvényről:

- Schala! Erősítsd fel a Mammon Szerkezet sugárzását teljesen!

Megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Végre örökké élhetünk.

Schala a szerkezet mellett állt. *Féltőn nézett Guile-re.*

Nem mozdult. A Királynő áthatóan ránézett.

- Megtagadod anyád parancsát?

Egyelőre nem bántja Guile-t.

Schala halványan bólintott, elhalóan szólt:

- Rendben, megteszem.

Megemelte a mellette lévő fémkart.

A Királynő keserű indulattal Guile-re nézett, fogai összeszorultak. Megbántottan, de elítélően szólt: tudta, hogy a mágus képes a harcra.

- Nem vagy több hamis prófétánál! Hiába hirdetted a földi elemeket és a halál elfogadását. Lavos gond nélkül átgázol rajtad!

Schala összeszűkülött szemmel a Királynő felé fordult, hangja vékony volt de erőfeszítést tesz...

- Anya, kérlek, hagyd el ezt az örületet! Ez a hatalom romlásba visz!

A Királynő dühösen kifújta a levegőt... lassan megszólalt. Halkan, de komolyan figyelmeztetett.

- Ne állj az oldalára, Schala! Lavos ereje már átjár mindannyiunkat, ezt nem fordíthatod vissza. – keserű ellenállás süttött át hangján - Ha a Lángra támadsz, elpusztulsz!

Keserűen, utálattal nézett Guile-re!

- Hazugságok Próféta, Lavos súlyt le rád!

Kitárta rá kezeit... a mágus erejét veszítve a földre rogyott.

Átkeltem az időn és a sötétségen, hogy megelőzzem a kárt, amit okoznál.

Schala éles tekintettel figyelt, kezei ökölbe szorultak.

Ridegen kész beavatkozni.

Társai is tehetetlenül heverték Lavos előtt.

A Királynő komor figyelemmel nézett rájuk. Nem tudta, mire számítsanak.

A mágus árulását helyrehozni akarja.

Váratlan felismerésre jutott. Szemei lelkesen felcsillantak.

Távolságtartóan, de reménykedve szólt:

- Örök életet kaptok Lavostól.

Szigorúan, de türelmetlenül nézett rájuk.

- Most már szolgáljátok az életet?

Marle, a fehér ruhás lány négykézlábra emelkedett.

Rátette a kezét a mellette fekvő fiúra. Fájdalmasan nyögte:

- Tudsz mozogni, Crono? – a ragyogás előtt álló lányra nézett. - Schala, kérlek, segíts!

A szemüveges mérnöklány tehetetlenül figyelt... Lucca.

Schala elszánt erővel szólt, segítséget ad... de a világ sorsa már elbukott.

- Crono, menekülj! Halandó nem szállhat szembe ezzel a hatalommal. Nem javíthatjátok. Túl romlott.

A Királynő az emelvényről élénk figyelemmel a fiúra nézett. Mögötte a Mammon Gép fényesen sugárzott.

- Crono vagy? Tedd, amit Schala mond, menekülj farkad behúzva!

Marle halkan súgta:

- Schalát nem hagyhatjuk itt! Győznünk kell a tudománnyal.

Crono felállt, jég elemet izzított kezével.

- Még mindig nem adtátok fel? Mit reméltek tenni? Halandó testetekkel párbajra hívnátok Lavost?

Crono a fénylő Mammon Szerkezetre fókuszált.

A Királynő kezei ökölbe szorultak. Tüzes indulattal nézett a fiúra.

- A halhatatlanság ellen támadnál. Lesújt rád a végzeted.

Feltartotta kezeit, villámokkal égetni kezdte Crono-t.

Marle rémült erővel kiáltott:

- Crono!

Lucca megdermedt. Visszafordíthatatlanul elvesztették Crono-t.

Semmit nem tudtam tenni.

Schala közéjük lépett, elszánt erővel nézett Guile-re.

A Királynő szórta feléjük a villámokat, de Schala körül a levegő érintetlen volt, mint egy tojás.

Schala őrjöngve kitört:

- EGYIKŐJÜKET SE BÁNTOD EGY PILLANATIG SE!

Kész harcolni. Eredménnyel járhat.

Társaira nézett. Kimerülten, támogatóan szólt. Könnyezett.

- Nyakláncom megmaradt energiája biztonságba visz titeket. Anyámnak nem tudtok megbocsátani... de kérek, ne gyűlöljétek őt, se a királyságunkat.

Hozzáért nyakláncához, az fehér fényt szórt rájuk, távolodni kezdtek...

- Sajnálom... siessetek a felszínre!

A mágus utoljára megpróbált nővére felé nyúlni, de a villámok elválasztották...

A fény maga után húzta társait az alagútban, de a hercegnő hátramaradt...

Schala kilátástalanul nézett közül a kamrában... a villámoktól kormos fiú már nem volt ott.

- Crono...

A mágus társaival a tengerparton állt... *az óceán fölött lebegő szigeteket láng borította el. Halálra rémült sikolyok törtek fel a sziklákon.*

„Az időt ott egészében látják, s bármikor beléphetnek a történelembe.

Most semmit se tehetünk... de keresnünk kell, hátha helyrehozhatjuk.”

.

Guile a régi tragédián nem változtathat.

Kívánnia kell, hogy társai támogassák egymást.

...

Hú hosszú küldetéséhez. Jelenlegi társait is segíti.

Tudta: Riddel folyamatos erőfeszítést tesz, hogy reményt adjon társainak, de a természeti csapások rendkívül megterhelőek az udvarház után.

Guile őszintén szólt.

- Riddel... semmit nem kell egyedül teljesítened, hogy segítsünk, de a leginkább törekedj fejlődni.

.

A Terra Torony. Jogosnak tekinti az emberek kiirtását, s a gyakorlatban, teljes erővel próbálja megvalósítani. A Sárkányok tudják, hogy ez a jelenlegi élővilág majdnem teljes elpusztításával jár.

Ha rajtuk múlik, hetekig szárítják a bolygót. Mindent kitartóan fognak bevetni, Serge-éknek kell megtalálniuk a módját, hogy megmentsek az élővilágot.

Nem tudják, merre találják. Csak azt tudják, hogy El Nido szigetei között van.

Folyamatosan izzították kék elemeiket, hogy ne égjenek össze a napon. Serge komor erőfeszítéssel adta át kék elemei többségét Kid-nek: a lány alaptermészete a tűz, többre volt szüksége.

Tudta: mindkettőjüket szárítani fogja a nap.

...Csillogást láttak a láthatáron. A szárnyas torony lebegett a hullámok felett. Színes kristályok keringtek körülötte.

Chronopolis partjainál járnak. Ott találhatnak eszközt, amivel felrepülhetnek a Toronyig!

Csak éjjel juthatnak fel észrevétlenül.

.

Nem tudják, változott-e a város mióta legutóbb itt jártak.

Fém védőeszközök támadhatnak rájuk.

Minden eszköz, ami mozog, jelet adhat róluk.

Serge figyelte, hová vezetnek érzelmei. El kell hárítaniuk a kárt, ehhez támogatón figyelmeztetik egymást.

Csak türelmes kutatással, s kitartó erőfeszítéssel építhetik ki egymás számára a biztonságot.

A gonosz mindig elbukik. Többen összefognak ellene és agyonverik, akár jók, akár erőszakosak.

Ha számításból nem követjük a gonosz útját, attól még nem kerülünk a Mennysországba. Tartsuk fontosnak a lelki egészség elterjedését és a szenvedés visszaszorulását, mert ez segít másoknak is a Mennysországra fordulni. Az együttérzők kerülnek oda be, függetlenül attól, szerintük van-e túlvilág.

Sok világban tanulhatunk halálunk után is, de nem szabad a bukás felé fordulnunk. Ha a Mennysországból indulunk majd tanulni, annyira nem leszünk esendők, hogy elbukjunk.

Chronopolis kikötőjéhez értek. Nagy, de könnyű hajók tornyosultak az ég felé.

Starky megszólalt:

- A csészealj motorját ráerősíthetem egy hajóra. Azzal mind felrepülhetünk.

Komoran nézett társaira.

- Ki kell hajóznunk a csészealjhoz. Sürget az idő, de ez a legjobb megoldás.

Rámutatott az egyik hajóra. Mind felszálltak.

Semmilyen védelmi rendszert nem hallottak működni.

Fargo hangja reménykedve zengett.

- Ez közönséges vitorláshajó. Tudjuk kezelni.

Kihajóztak az éjszakai csillagok alá.

Starky határozottan kitört:

- Fényes tárgyat látok a tengerfenéken! De ragadozó medúzák őrzik. Csak együtt zavarhatjuk el őket.

... Starky saját elemet adott nekik. Képesek lettek a víz alá merülni.

Az óriás rákot is el kellett zavarniuk. Igyekeztek a legkisebb sérülést okozni az állatoknak, de társaikat kellett elsősorban védeniük.

A tengeri kavicsok felpattogtak a Serge-ék által kilőtt elemektől... a kavargó homoktól nem tudták, minden állatot elzavartak-e... a homok leülepedett: már csak ők voltak a zöld növényekkel borított vízalatti sziklahalmon.

Starky lelkesen a csillogó csészealj felé indult,

megrendült: korallok roncsolták szét a fém csészealjat. Ebben a világban Starky biztos nem élte túl.

Vissza kell jutnia társaihoz. Koncentrálnia kell küldetésére.

- Hú! Ez Starky csészealja ebben a világban! Starky most tud segíteni!

Támogatón társaira nézett. Nyugodtabban szólt.

- Starky hajója még speciális erőteret sugároz ki magából. Ezért elemek nélkül is tudnánk lélegezni itt lent. Starky azt gondolja, saját világában a hajója darabokra esett, és alkatrészei a föld alatt vannak, de még működnek.

Ebben a világban még egyben van a hajó, még több alkatrész működhet.

A csillogó fémhez úszott.

Félretolt egy lemezt és meghúzott egy kart.

A csészealj oldala kinyílt.

Starky óvatosan, keserűen belenézett... *élettelen, színes csarnokot látott.*

Komor határozottsággal belépett, társai követték.

Körben vastag ablakokon át látták a színes korallzátonyt.

Starky végignézte a műszereket.

- Éljen! Minden működik! A vezérlőrendszer sérülésmentes.

Serge óvatosan ránézett.

- El tudunk repülni a Terra Toronyhoz?

Starky röviden nemet intett fejével.

- Ez a hajó csak Starky-t bírja el. Megoldjuk. Bízátok Starky-ra!

Felnyitott a padlón egy színes fémfedelet... leugrott.

Hangját visszhangozva hallották.

- A motor kicsit rozsdás, de illesztései hibátlanok. Ez az... ezt talán használhatjuk!

Kezében kis csészealjjal jött fel.

- Ez egy antigravitációs eszköz. Ha a hajótokhoz illesztitek, könnyen elrepít a Terra Toronyba. Most már csak a kikötő kell, ahol kiemeljük és az aljára szereljük.

Menjünk vissza!

...

Guile a fedélzetről körültekintően szemlélte a kikötőt, ahogy közelebb kerültek hozzá... remélik, hogy most se észleli őket a város.

Hideg szél fújt rájuk... éjjeli csend volt körülöttük.

Kikötöttek a legszélső mólón.

Starky lelkesen, friss erővel szólt:

- Majd én lemerülök. Elég itt rögzítenetek a hajót.

Felnyitott egy hajó javító ládát.

- Lássuk... Starky használja ezt és ezt. Igen!

Először rögzítenem kell a gyorsulásvezérlőt, hogy stabil legyen. Várjatok, amíg megcsinálom!

Kid halkán szólt, de zaklatottan figyelt.

- Ehhez te értesz, de kérlek, siessünk.

Starky barátságosan bólintott.

- Már rajta vagyok az ügyön. Várjatok kint, amíg kész leszek!

A tenger felől hideg szél fújt.

...

Kid a padlón a fémfalnak dőlve pihent, lábait összehúzta. Csukott szemhéján érezhető volt: didereg.

Serge tudta: a lány alapeleme a tűz, jobban fázik.

Egészséges lelkivilágú társaink gyűltek össze segíteni. Láthatják, hogy vigyázok Kid-re. Nem hozom hátrányba. Aki ezt elítéli, önmagát minősíti.

Kid hallotta lépteit, komor tettekrekésztséggel ránézett.

Serge nyíltan nézett rá, s mellé ült.

- Melegítelek.

A lány látókörébe vitte kezét, lassan felé nyúlt.

Kid nem tiltakozott, Serge átkarolta.

Figyelt a lány szavaira, Kid visszafogottan, de elkötelezett támogatással válaszolt.

Végigsimított Serge lábszárán.

- Serge, alszok, amennyit tudok.

Serge türelmesen bólintott.

- Rendben. Tovább melegítelek. – Hangján érezhető volt a megbecsülés.

Amikor a toronyban kell küzdened, segíteni fogok. Amivel csak tudok.

Serge aggodalmat érzett, igyekezett figyelni környezetére.

Őszintén figyelte társát. Csomagjából kivett egy takarót és beburkolta vele.

... Orlha és Fargo érdeklődve figyelte Starky-t.

Az úrlény a hajó készítése közben türelmesen megmutatta, mit csinál.

- Starky a fémrudakkal dolgozik, beleilleszt kettőt a csészealjba.

Végül alámerült. Rögzítette a kis csészealjat a hajó aljára.

Élénken tört fel a vízből.

- Starky készen van!

Serge óvatosan Kid fölé hajolt. Lassan, de észrevehetően mozgatta a lány vállát.

- Indulnunk kell.

Kid mélyet sóhajtott, Serge-re nézett. Elfojtotta mosolyát.

Felszálltak a fedélzetre.

Kid Serge-hez lépett, bátorítóan nézett rá.

- Eljött az idő. – hangján közvetlen bizalom érződött. – Nem gondoltad volna, hogy ez lesz találkozásunkból, igaz? Ha elpusztul körülöttünk a világ, én veled tartok, s helyrehozzuk a világot.

Starky nyíltan figyelte az eget.

- Miért születünk meg? Mi célja életünknek?

Kid barátságosan, de komoran válaszolt.

- Ezekre fogjuk megtalálni a választ, személyesen megtapasztaljuk. Induljunk.

Serge Starky-ra nézett.

- Chronopolis jelentős helyszín évezredekken át. A Terra Torony is figyelheti. Kerülve közelítsük meg a tornyot.

Kid határozottan bólintott.

- Persze, Serge. Menjünk a kerülőúton.

Starky elgondolkodott, merengve szólt.

- Egyetértek.

Starky kormányhoz lépett. Maguk mögött hagyták a kikötőt.

Serge tudta: a Torony vár rájuk, tudniuk kell védeni egymást... közérzetétől függetlenül.

Kid egyenesen Serge-re nézett, megbecsüléssel.

Csak hozzá szólt.

- Képviseld az érzelmi egészséget. Nem az számít, mit jutalmaznak. Persze figyelj, hogy hosszútávon ne tegyenek tönkre. Az célotat is megfiúsítja.

Lelkileg egészségesnek kell lennünk, hogy gyógyíthassuk társainkat.

Starky megtolt egy kart, s a hajó lökésszerűen gyorsulni kezdett... *megemelkedett a földtől.*

Közeledtek a csillagos égbe törő fekete torony felé.

Eljött a nap. A Terra Torony ellen indulnak.

Nem tudják, túlélnek-e. Nem számít. Védik társaikat.

Serge látta maga előtt jövőjüket:

Miután legyőzik a Sárkányistent, mindenki megy tovább az útján? Szétszélednek?

Ha fenn akarják tartani a barátságot, arra időt kell fordítaniuk.

Kid-nek nincs hol laknia. A nélkülözés sodorná nélkülük.

Serge döntött: Kid-nek utána is lesz hol laknia. Felelősséget vállalnak barátaikért. Természetes, hogy társaik arra törekednek, ne jelentsenek terhet, s ha muszáj, csak rövid ideig.

Nem a poros utcán fogja hajtani a szükség, ahol bármikor rátörhet a vihar. Ahol nem tudja, pár nap múlva éhenhal-e. Lesz honnan újramezdenie, Serge biztosítja annak hátterét, hogy Kid kitanuljon egy szakmát. Szükség esetén ugyanezt kapná a lánytól.

Arra készülünk, hogy szerető kapcsolatokban élünk. Ezt hamar elkezdhetjük.

Akik fenntartják a barátságot, azok fontosak maradnak egymásnak, hiába szóródnak szét később különböző csoportokba.

Az óceán felett lebegő Fekete Torony egyre nagyobbak tűnt, még semmi nem lőtt hajójukra...

A Sárkányisten ellen kell küzdeniük.

Hamarosan minden pillanatban jól kell döntenünk, hogy életben tartsák társaikat...

Serge Kid-re nézett. Meg tudja menteni?

A lány őt igyekszik majd.

Legyőzik a Sárkányistent?

Túlélnek mindannyian?

Mindenképp le kell győzniük. Tudniuk kell folytatni a küzdelmet, bármelyikük hal meg.

Serge könnyezett.

Sírást érzett már a lehetőségtől, hogy haláláig elvesztheti bármelyik társát.

Kid talán meghal, Guile levágott karral ordít öntudatlanul, társai magatehetetlenek, hiába harcolnának...

Kid folyton Serge-t húzza védelembe, nem engedi a Sárkányra támadni, egyre több társuk esik holtan a földre...

Riddel a kőpadlón Glenn holtteste felett vonyít, a Sárkányisten éles csapásokkal súlyt rájuk, már nem tudnak fölé kerekedni...

Látta a különböző lehetőségeket, de feladata végig ugyanaz marad...

Nem érzelmi állapota számít.

Azzal segíti őket, ha segít védekezni amíg a Sárkányistenhez jutnak és ott is végig figyel, bármi súlyt rá...

Mikor veszik észre, ha támadóik lesben állnak?

Időben látniuk kell, ezzel védik egymást.

Hogyan figyelmeztessenek rejtetten? Szóban? Támadóállással?

Tartoznak társaiknak azzal, hogy nem adják fel.

Bármilyen tragédia következik be, teljesíteniük kell küldetésüket, hogy felszabadítsák a világot.

Közeledett a torony... Serge remegést érzett, bizonytalanul lát de szüntelenül figyelnie kellene a tornyot... ha saját érzelmeit nem teszi rendbe, kifelé se tud figyelni.

Most rászánja az időt. Gond nélkül hajtja végre, s utána támogatja barátait.

Társai figyelmét nem vonhatja kétségeikre. Bízattania kell őket, tudnak teljesíteni.

Nem tudja, mit élnek át társai. De tömören szól:

- Legyőzzük. Mindenkinek tartozunk ezzel. Csak az számít, hogy cselekszünk, amíg tudunk. Ez a felelősségünk és a lehetőségünk.

Senkire nem haragszik, ha elbukik...

- Tudjuk, hogy mindannyian ezt tesszük.

...Starky a torony árnyékába kormányozta a hajót, nem tükröződik róluk a hold fénye... se az alattuk elterülő vízfelszínről.

A Torony aljában hatalmas, ovális kőkaput láttak... Stark sietve a kapu felé indította a hajót.

A kapu néptelen.

A közelébe értek. Se tűz, se más lövedék nem lőtt rájuk.

Starky a félhomályban leszállt a hajóval a kő fogadólapra.

A kapu nyitva állt, Serge és társai némán, körültekintően beléptek, a kapu oldalsó oszlopaihoz vonultak fedezékbe.

Most már bent vannak. Már se hőség, se vihar nem vághat rájuk.

A Sárkányistennek szüksége van a kőtoronyra... szándékosan nem omlasztja rájuk.

Eljött próbatételük ideje. Le kell győzniük, hogy esélyük legyen túlélni.

A halálba indulnak? Forrón rothadnak a gyümölcsök minden szigeten, egyetlen esélyük, ha időben a Sárkányistenhez érnek.

Értéket nem pusztíthatnak. Csak a kárt törölhetik el. Ha muszáj kárt tenniük értékben, vizsgálniuk kell, mi segíti elérni a legjobb jövőt. Az érzelmi gyógyulást is beleszámítva.

A teljes jóhoz hűek. Azt próbálják elérni.

Az Ítélet Napján nem áll meg előttük a természet átformálója. Most mérlegelniük kell, mikor támadhatják meg sikerrel.

... Guile komoran vezetni kezdett.

Színes, csavarodó csarnokból ívelt kapuk nyíltak csillogó termekbe...

Fullasztóvá, szárazzá vált környezetük... hiányoztak a növények.

A Sárkányisten innen irányította a vihart, hogy eltörölje őket. Innen keltette a hőséget. Nem tudják, most mit tervez.

Az egyik szobából óriás, Sárga Elem üzenetét érezték:

- Az ősi földek kiszáradtak és elhaltak... szándékosan választjátok a pusztítást?

Guile azonnal irányt váltott.

Csak remélhetik, hogy a terem elkerülésével is elérnek a Sárkányistenhez.

.

Lerongyolódtak, elvesztették minden Arni-ban fontos tárgyukat...

Csak a lelki tartalmat látják. Az maradt, hogy egymásra figyeljenek.

Tudják, hogy bővíülhet tudásuk.

Nem elég megmenteniük az emberek életét. Fontos, hogy üdvözülni akarjanak.

A terem oldalából kő csigalépcső nyílt a Torony oldalára. Kinéztek: A magasba vezetett.

Hideg szél fújt rájuk az óceán felől.

Serge elszánta magát... elindult felfelé a lépcsőkön.

Úgy indul a toronynak, hogy védeni akarja barátait.

... Gyorsan közelít a jövő, felkészülten kell majd cselekednie...

Segítenie kell barátját.

Ahova érnek, azonnal körülnéz, figyelmezteti, ha lát valamit.

Tempósan kell szólnia.

Nem hátráltathatja társait.

Haladtak fölfelé a lépcsősoron, közelítettek a felső kapuig, már érezték:

Az ellenség területére léptek.

A Sárkányistent csak elképzelése érdekli, megveti az élőket. Nem becsüli erőnyeiket.

Ezzel magát süllyesztette az értéktelen szintre. Serge-ék jogos haraggal pusztítják el.

Zöld fény derengett a felső kapuból, a közelébe értek, se szag, se elem nem támadt rájuk...

Elméjüket elárasztotta a Bolygó eredeti tanítása.

Tisztelsz és élsz. Megtagadsz, meghalsz. Nélkülem nem élhetsz.

Lelki szemeikkel meglátták az erdők felégetését, a birodalmak bányákból kovácsoltak fegyvereket.

Tárgyakban keresték a boldogságot.

Mennyire van igaza az elemeknek? Alá kellene rendelniük magukat a természet átalakításának? Már csak csoportszintű beavatkozással lehet megmenteni az élővilágot?

Ők egyénileg jótékonyak. További ilyen társakat kell találniuk.

A jóindulat terjesztése a feladatuk, nem állhatnak a pusztítás mögé.

Hullámozni fognak az erőviszonyok korokkal haláluk után is. Csak arról dönthetnek, melyik oldalra állnak.

...A lépcső tetejéhez értek. Serge keserűen végignézett társain, sírós erőfeszítéssel belépett a terembe

Átvágott, ledőlő fák sikoltása zúgott végig rajtuk, a természet háborgott az otthontalanná tett madarak és az élelmet kereső rovarok miatt...

Csavarodó kőhidak fölött ragyogó Zöld Plazma nézett rájuk.

- Adjátok vissza fáinkat... adjátok vissza zöld erdőinket!

Ők nem bántották az erdőt... de tehettek volna többet, lelki egészségüket is megőrizve?

...Támadni fog a plazma?

Eddig csak üzent.

A Sárkányistennek is szólhat, hogy behatoltak a Toronyba.

Ha az elemek nem támadnak Serge-ékre, s nem pusztítják az emberiséget... súlyosabbnak tűnik vádjuk.

Csak eszközök az óriáselemek? Emlékeket hallanak belőlük?

Serge társaira támadhatnak? Hogyan?

Van szabad akaratuk? Vagy csak a múltból vádolnak?

Az egyértelművé vált: figyelniük kell, hátha elvesznének bennük.

Küldetésüknek kell hinniük... de a végső jót kell keresniük. A tévedést vagy átverést fel kell ismerniük.

... A Zöld Plazma túloldalán kisebb, körszimmetrikus csomópontba gyűltek a kőhidak, FÉNYLŐ KÖRKÖRÖS SZIMBÓLUM VILÁGÍTOTT!

Ezt az teletranszportálást már ismerték.

Kid reménnyel eltelve előretört, a fénylő körbe vezette társait.

FELFÉNYLETT KÖRÜLÖTTÜK A LEVEGŐ,

Csillogó homokkal teleszórt sziklaterem borult köréjük.

A homok hullámain Kék Plazma szele söpörte.

Lázasnak érezték magukat, a tengerben elsüllyedt hajók hanykolódtak...

- Nem tisztelitek az élet eredetét. Óceán Anya szenved... megfizettek.

Ez az elem támad.

Azonnal leszámolnak vele, egy társuknak sincs joga ártani...

... társai pörgőbukfencekkel kerülték el az Elem lövedékeit, szárító sárga és vörös elemeket lőtték a Plazmába... a Kék Elem jégelemet lőtt Kid gyomrába, a lány hátrarepült, kezében a láng pislákolni kezdett...

Serge fogai keserűen megcsikordultak. Kid alaptermészete a tűz, a hideg árt neki leginkább.

Kid egy oszlop takarásába vonult, sápadt volt a kimerültségtől, de kezét hátára téve állt, friss lélegzést erőltetett magára...

Serge határozottan szólt:

- Maradj fedezékben. A következő csarnokban is védett helyről lőj!

... Guile és társai keserű erőfeszítéssel szétlőtték a Kék Elemet...

A Sárkányisten ezt könnyen észreveszi.

Levegőért kapkodtak, némán néztek körül...

A következő terem túloldalán újabb fénylő kör világít.

Guile komoran bólintott társainak, s óvatosan az ovális nyíláshoz lépett,

HÍDLABIRINTUS VEZET A FÉNYLŐ PADLÓIG. A HIDAK FELETT HOSSZÚ, SZÍNES KRISTÁLYOK LEBEGNEK.

Guile komoran társaihoz fordult. Visszafogottan, de komolyan figyelmeztetett.

- A színes kristályok lehet, hogy az átjárót védik. Ránk hullhatnak, ha nem vagyunk elég gyorsak.

Végignézett a kőhidakon, társai mellé álltak.

Halkan szólt.

- Kövessetek.

Megindultak, *színes kristályok csapódtak körülöttük a kövekbe...*

a hidak szétágaznak, nem zuhanhatnak a mélységbe, de alig látnak, fejüket karjukkal takarják...

Serge érezte, Kid rossz irányba kanyarodik, nem látja az őrkristályt

Nem hagyhatom cserben, nem szándékosan tette, vele megyek, bármilyen veszélyes...

Ha túl veszélyes, lelki támogatást adok vagy együtt halunk meg.

Serge azonnal vele fordult.

Megragadta a lány karját, Guile-ék felé húzta.

Határozottan háborgott.

- Arra!

Támogatva a lányra pillantott.

- Másik irány.

Próbatétel

Elértek a fénylő szimbólumhoz, fénye akadálytalanul felerősödött, bármilyen terembe küldheti őket...

Már látják: hideg, ellenséges erők lakják a tornyot... felszín alapján, a szándékot nem nézve pusztítanak.

A jelenlegi élőlényeket mindenképp rossznak tartják. A megjelenés mögé képzelnek szándékot.

Csak azt lehet kiengesztelni, aki figyel. A hely tudatai saját magukat írták ki a jogosan létezők köréből.

Távolról ítélnék, egyszerűen... és lustán. Azért se erőltetik meg magukat, hogy elkerüljék a károkozást, hogy felderítsék az elég jó megoldást azoknak, akik megérdemlik az együttérzést.

Elvetemülten támadnak és örömmel... azt mondják, helyreállítják az egészséget, de rárontanak az élőkre. Nem mentenének minden létrejött értéket.

Vakká tette őket a csillogás, hiába tekintik mítosznak. Elveszi a tanulságot és a lényeglátást.

Se önvizsgálat, se hibáik elhagyása, se érzelmeik uralása nem céljuk. Nincs hozzá időtlen kozmikus képük. Nem számolnak a lelkekkel.

A látszat alapján csak átmenetileg uralkodhatnak.

Serge meghallotta emlékeiben Radius szavait:

...A lelki gazdagság független a vagyontól. Szándékon és odafigyelésen múlik.

Rádöbbsent: A lelki egészség a fontos. Nem az, mi uralja a világot. Az ismétlés nem számít.

A lelki egészségnek kell uralkodnia.

...

Hatalmas gömbcsarnokot láttak.

Egyetlen kőhíd vezetett rajta át. Fölötte óriás, emberfejet formáló szobor lebegett vízszintesen.

Serge azonnal kilépett a fényből, reméli, társait se küldi máshova a fénylő kör...

Mind mellé léptek.

Türelmes, de bánatos és megfáradt hangot hallottak:

- Serge... Serge... Végül eljutottál idáig.

Kid azonnal Serge elé állt... pókerarcra figyelte környezetét, ugrásra készen... egyenesen állt, elrejtve, milyen támadóállásba lépne.

Határozottan kitört:

- Ki szól? Ember vagy?

Úgy érezték, a felettük lebegő emberszobor figyelme fókuszál rájuk.

- Amikor ember voltam, ide zártak, s halálom után is itt maradtam. Ez a torony az ősi Sárkányfik erődje... a bosszú központja és szimbóluma, ahonnan a Sárkányok elindulnak az emberek ellen...

SORS bukásával ez a torony ismét a felszínre tört... a Sárkányok szemében mi, emberek vagyunk az ellenség... agyunk 3 millió év alatt természetellenesen a háromszorosára növekedett... hihetetlen gyorsan fejlődtünk, mert kapcsolatba kerültünk Lavos lángjával. Bizonyos értelemben az emberek Lavos gyermekei.

Idegenek vagyunk ezen a bolygón.

Tudsz ezek után küzdeni, Serge?

Vipera nagyúr komoran szólt:

- A fénylő körök mindig párban vannak. Csak így biztonságos a használatuk. De energiájuk korlátozott. Kockázatos lenne megint átkelnünk azon, amin jöttünk.

Nincs más választásuk: át kell menniük a kőhídon.

Elindultak,

a magasból VÖRÖS ELEM ÜZENETÉT ÉREZTÉK!

- Sokakat kivéreztetetek és eltöröltetek... most ti következtek.

Előretörtek: most már előre menekülnek... semmi nem csattant a hátuk mögött.

Beértek az átjáróba...

Belthazar körkörös könyvtárát látták maguk körül.

Bizonytalanul egymásra néztek... mind döbbentek voltak.

Ugyanazt látjuk?

Kid vizsgálódva, erő kifejtésre készen szólt:

- Ez hogy lehet... Vipera Birtokra érteztünk?

Az emeleti korlát mögül Belthazar nézett rájuk... zaklatottan, de megújult reménnyel szólt.

- Szívből örülök, hogy találkozunk. Végre megérkeztetek! Már vártalak titeket.

Kid élesen ránézett.

- Hol vagyok? A Vipera Birtokon?

Belthazar tömören megrázta fejét.

- Ez a tér nem létezik a Terra Toronyban. – hangja sietős, folytott volt. - De ez most nem számít... Fontosabb, amit el kell mondanom.

Kid óvatosan figyelt, határozottan kérlelve szólt:

- Ki vagy valójában, Belthazar?

A mágus lassan a földszintre vezető lépcsőhöz indult.

- Az ősi Mágikus Zeal Királyság bölcse, azt akartam, logikus érveimről ismerjenek a birodalomban... díszes ruháinkra, csillogó mágikus eszközeinkre most is emlékszek... Higgadt voltam, de aztán Zeal Királynője kitűzte célul, hogy csapoljuk meg Lavos energiáját... a kísérlet összeomlott, s Lavos létrehozott egy időörvényt, az engem a távoli jövőbe repített.

Ott éltem az új lehetőséggel, és kitanultam a kor tudományát. Ehhez társítottam a mágiát, amit az a kor már elfelejtett. E két tudással segítettem az Idő kutatását, sokat haladtunk előre... ez a kutatás hozta létre Chronopolis-t, ami végül az Időkatasztrófához vezetett...

Belthazar megállt a lakkozott fa lépcsősor tetején, s elfolytott nevetéssel, lelkesen nézett rájuk.

- Talán azt gondoljátok, elszúrtam, de valójában legragyogóbb tervem volt... készítettem egy kis időképet, amit elneveztem Új Történetnek. Segítségével visszautaztam ide, hogy kiderítsem Chronopolis és a SORS terveit, s hogy merre haladnak.

Határozottan végignézett rajtuk. Komolyan figyelmeztetett.

- A Terra Torony egy másik idővonal jövőjének városa, ahol a Sárkányfik élnek. Eredetileg Dinopolis-nak hívták. Azala leszármazottainak lebegő kastélya, akik a bolygóval harmóniában fejlődtek.

Dinopolis-t tízezer éve szívták vissza a múltba. Ezt a várost tervezték védelemül a Lavos által múltba húzott Chronopolis ellen.

A két város megtámadta egymást, amiből véres csata keletkezett... végül Chronopolis győzött, s a hullók erődjét elzárta a SORS.

Fontos tudnotok, a Sárkányok milyen szerepet játszanak a mai konfliktusban.

Eredetileg El Nido egész szigetvilága az Éden Tengere volt. Azért hívták így, mert itt laktak a Sárkányistenek. De a SORS elvette hatalmukat, s maga vált istenné.

S amely szigeteken SORS uralkodott, aki az élet új forrásává vált, az a térség vált az új Éden Tengerévé.

Talán már rájöttetek: titeket használtak fel a Sárkányistenek, hogy megsemmisítsék a SORS-ot. Nem a Sárkányistenek zárták el a Fagyott Lángot... a SORS használta a Láng hatalmát, hogy börtönben tartsa a Sárkányisteneket. A Sárkányistenek szemben állnak az emberiséggel, míg a SORS védelmezte az embereket.

A Sárkányistenek eredetileg egyetlen plazma életforma voltak. A Plazma szupersűrű anyag, ami ezért rendkívül nagy energiát hordoz. Ők voltak a fókusza a bolygó kisugárzásának.

Ez a plazma élőlény a Sárkányfik jövőbeli városának élőgépe volt, amivel a természet folyamatait irányították. A SORS megszerezte a természet befolyásolásának hatalmát, mert az egyetlen Sárkányistent hat gyengébb plazmára darabolta, végül szétszórta őket a szigetek között és erőterekkel kis területekre zárta őket. Sárkányként jelennek meg, de ezt a formát csak a halandókkal való beszédhez használják.

Mikor SORS elpusztult, börtöneik erőtere is összeomlott. Ekkor a hét hatalmukat veszített sárkány, akiket addigra majdnem elfeledtek, a teret másik dimenzióval áthidalva elutaztak a Terra Toronyba és ismét eggyé váltak.

Kid zárkózottan figyelt, igyekszik körültekintő maradni mialatt kérdez... csak remélhetik, hogy tényleg Belthazar-t látják. S az átjáróból nem ronthatnak rájuk.

- Hét sárkány? Eddig csak hatról beszélt.

Belthazar bizalommal bólintott.

- Hat sárkányt ismertetek, s egy az ismeretlenség mögé rejtőzött. Mint a második hold, amit sokáig elveszítettnek hittek, de végül megtaláltak.

Az ősi Zeal királyság idején ugyanezen a bolygón éltem, de csak egy holdunk volt.

Csillagászati példával szemléltetem: ha most felnéztek az égre, hét mozgó égitestet láttok: öt bolygót és két holdat. Az öt mozgó csillag az öt színes sárkánynak felel meg, amik istenekként uralják az éjszakai égbolt csillagállásait.

Egy hold az Égsárkánynak felel meg. S van egy sötétebb hold, ellenpólusként.

A Tűzsárkány, a Vízszárkány, a Lombsárkány, a Földszárkány, a Fekete Sárkány, az Égsárkány, és még egy. Az utolsó sárkány: a sötét hold sárkánya.

Ő dolgozott a többi sárkány kiszabadításán. A hat sárkány a Vihar Éjszakáján alkotta meg a hetediket gyermekükként, amikor a SORS erőtere kevésbé nehezült rájuk.

Úgy tudom, ismeritek őt. Ő Harle.

Kid döbbenten fújtatott...

Hihetetlen!

A Sárkányistenek voltak e bolygó természetének központja. Az emberiség elsöprését a bolygó általi megtorlásnak is tekinthetjük, amivel helyreállítja a természetet.

Kid tömören megrázta fejét.

- Először a SORS küzdött ellenünk, s most maga a bolygó... - hangja elhaló volt.

Belthazar éles indulattal nézett rájuk.

- A bolygó talán régebb óta támad, hiszen Dinopolis-t régebbi múltba szívta vissza... hogy ki kezdte a konfliktust, az nézőpont kérdése. De akárhonnán nézzük, békét kell teremtenünk.

Keserűen, megfáradtan, de támogatóan bólintott.

- Az emberiség jövője, és a bolygó sorsa múlik következő csatáton.

Most el kell válnunk.

A lakkozott lépcsősor aljáról egy árnyék üzenetét érezték... mintha emlék lenne.

Uram! A Chrono Cross szállítói vannak Önnél? A Chrono Cross a dallam, a harmónia... áthidal minden távolságot és időt, hogy harmóniába hozza az emberek érzelmeit és gondolatait... emlékeket is átadhat. Ha elemként használjátok, mind a hat színű elemet segítségül hívva gyógyító egyensúlyt sugároz... az egész természet hangjait összefüggő dallamba állítja...

Belthasar kérlelve nézett rájuk... aggódik jövőjük miatt.

- Biztos vagyok benne, hogy még találkozunk... ezen az idővonalon, vagy másikon. Vigyázzatok magatokra. És sok sikert!

Karjával a lépcsősor alja felé intett: átjáró nyílt egy széles kőhídra.

Serge fásultan továbbhaladt.

...A teremtés rendjéből szükséges szemlélniük a világot, a Teremtő hierarchiáját elfogadva.

Tudják, mit szolgálnak. Tudásukat bővítve.

Érdetelen minden, ami erőt fejt ki, de nem valós tekintély. Hiába akar hódítani.

Küzdelmükkel egyedül a Végső Jónak számolnak el.

Érti, mire készül ellensége. Tudja, ő maga mit mutat kifelé.

Meggyőzően és eredményesen védi társait.

Kör alakú csarnokba értek. Közepén kőhíd vezetett át, alattuk víz hullámozott. Áttetsző kristályok lebegtek a magasban a víz fölött: *a hat elem színei!*

Csengettyűhangok sorai áradtak belőlük, a kőkupola alatt harmonikus dallammá olvadtak össze.

Átértek a hídon, széles kőlépcsősor vezetett ki a csarnokból.

Serge megvárta társait, majd továbbindult.

A lépcsők kiszögellésként törtek a tenger felé... a Terra Torony csúcsának szélére vezettek.

Fáradt, hiú hang szólt.

- Aaa.... távozzatok!

Serge és Kid komoran tört előre, társaikat rideg indulattal vezették felfelé a széles kőlépcsőkön...

A hang elmélkedően, de rejtett gúnnal szólt.

- Akkor üdvözöllek titeket. Emberek. Akik ismeritek az alkotás küzdelmét és örömét, s a pusztítás élvezetét és az általa okozott fájdalmat is.

Felértek egy széles, mozaik kőlapokkal borított területre...

- Aki ideérkezik, megtapasztalja a terhet, amit az emberiség rám öntött.

A hang lebegő lángból áradt.

Kid távolságtartó tekintettel, izzó indulattal figyelte.

- Szóval ez a valódi fagyott láng. Undorító.

Serge komor határozottsággal előretört, rejtetten jég elemet fókuszált kezébe...

Kid riadtan rákiáltott:

- Serge! Ne fogd meg!

A LÁNG BÉNÍTÓ ERŐVEL HÁTRALÖKTE ŐKET, TÉRDRE ROGYTAK.

Serge-be nyilalt a fájdalom, halványan látta maga mellett, Kid szemei remegtek.... a lány összeszedte erejét, önmagát legyőzve állt fel.

Elsőként társai közül.

Komoran, gyorsan végignézett társain.

- Mindenki jól van? – *Kimerülten szólt.* Torka száraz, tompa volt. Társai tisztuló szemekkel bólintottak. Kid éles tekintettel a Láng felé fordult, izzadt haja kormosan lendült, haragosan, keserűen kitört: - Dögölj meg! – hangja megfáradt, torz az indulattól. - Mi, emberek nem hagyunk tovább tobzódni a káoszban!

Harcállásba mozdult... a szokottnál lassabban.

- Mutasd magad!

Széles, szürke óriás tintahal ugrott elő, a mozaik kőpadló fölött lebegett, kétirányban hatalmas szarvai nőttek...

Serge-éknek azonnal fel kellett állniuk...

Döbbent riadalommal érezték: a veszélyre reagálniuk kell, ösztönösen harcállást vettek fel.

Csak a szürke lábasfejűt látták.

A perzselő, pusztító haragból érezték: a Sárkány a Láng hatása alatt áll.

Érezték üzenetét:

„A túlélésért minden élőlény elszántan harcol, és felfalja a legyőzötteket... muszály gyilkolni a túléléshez? Muszály egy másik lelkivilágot elpusztítani, hogy a mi lelkünk fennmaradjon? A sérültek, a legyőzöttek a náluk gyengébbek ellen fordulnak... csak gyilkosok és áldozatok vannak... de végül a bűnösöket ítélik meg az áldozatok...”

„Mi értelme van az ilyen világnak?”

Kid elsőprő haraggal nézte a jelenséget, komoran morgott... de tisztán, hogy társai hallják.

- Akár van célja életünknek, akár nincs... jogunk van élni. Nincs jogod ezt gátolni.

„Örökre eltörlöm e kék gyöngyszemről, e bolygóról a mocskos emberiséget!”

Serge és társai hidegen, elítélően figyelték a létező élővilág ellenségét... együtt kell legyőzniük, egyikük se hősködhet.

Kid átgondoltan, de gyakorlatlanul társaihoz hátrált.

Komor erő süttött belőle.

...

Érezték a Sárkányisten éles figyelmét és haragját... csak küldetésükhöz igazítják mozdulataikat.

Serge-nek kihívás, hogy szembeszálljon vele, szúrós lángokat szórhat, elsőprő erővel vágthat, de védi Kidet, elé lépett.

Ellenségük ismeretlen erővel és módon támadhat.

Lezúzhatja őket, erejük ellenére lebénulnának.

Úgy kell helyezkedniük végtagjaikkal, hogy végigvigyék a harcot és a Sárkányisten ne tudja támadni társaikat.

...

Eddig szerették egymást.

Rádöbbsenek: dönthetnek a harmónia mellett.

De tudásuk még mindig korlátozott.

Igaza van a Sárkányistennek? A bolygó egyensúlyát megborították az emberek?

Hagyniuk kellene, hogy a Sárkányisten állítsa helyre?

... Nem tudják, mivel használnak többet.

De ismeretlen erőre nem bízhatják a világot. Csak saját hűségüket ismerik.

Ha valóban a harmóniát képviseli, szövetséget ajánl. Keresi a lehetőséget az élni hagyásnak és a közös megoldásnak, még ha más is a természetük.

El kell ismernie, hogy mindenki csak saját hűségét ismeri.

A Sárkányfik bizonyították, hogy tisztelik a bolygót. Az emberiségből sok hadsereg kudarcot vallott. Kifosztották a hegyeket.

Meg lehet jósolni jövőjüket? Minden új embernek szabad akarata van.

Szabad kockáztatni a bolygó jövőjét? Mi a nagyobb kockázat? Ha a sárkányfikra bízzák a jövőt, vagy ha az emberekre?

Az emberiség elpusztítása rossz. Sok ártatlant elpusztít, akiket védeni kellene. Nem nagyobb rosszat hárít el. Nem szükségszerű.

Jogtalan. Indulatból származik. Nem mérlegelésből.

A Sárkányisten nem törekszik teljeskörűsége. Nem csak figyel a tapasztalatra és az elkötelezettségére. Önkényesen képviseli a részérdeket, érdem nélkül.

Az egyének részére kellene igazságot szolgáltatnia, az a harmónia.

Az terjeszti a megértést.

A harmónia bennük van. Ahhoz hűek.

A Teremtő képes teljes bizonytságot adni.

...

Elkötelezetten támadtak, pillanatnyi érvek nem bizonytalaníthatják el őket, de nekik is javulniuk kell... hűséggel akarnak kitartani azok mellett, akik megérdemlik az életet.

Már alig van erejük.

Serge érezte magát kifulladásra de hajtja elkötelezettsége, még tisztán lát, karjai izzottak, nem tud mindent elhárítani

A Sárkányisten nem becsüli se kreativitásukat, se érzelmeiket, ezért lényegtelen.

Társai a valódi érték. Támogatják egymást mindentől függetlenül, önként. Egymás lelki egészségéért választják meg tetteiket.

Egymást tartják életben. Nem adnak támpontot a Sárkányistennek, de készek bármikor védeni egymást.

Kitartanak társaik mellett, bármi jön a jövőben.

.

Az elsőpró hőség kimerítette őket...

A sárkány jégelemmel találta el őket, Serge és Kid reszketve bújt meg egy kőoszlop mögött.

Serge amint tud, segít az oszlop védelmében.

Csak az érdekli, mikor teheti végre meg.

A Sárkányisten a fekete füstöt lőtte körbe de Serge annál jobban vágyott a megértésre

Érezte a csapdát de tudja ki támogatja, amint ereje lesz újra védik egymást

Saját eleme a fehér. Azt használja.

Keresi, kezével hogy fókuszálhassa jól az elemet

A halált el kell kerülniük de képviselte társai felé, hogy a túlvilágon minden gyógyul.

*

Kid elsuhant a kőoszlop mellett, a szakadék felé zuhant...

Serge utánaugrott, s elkapta karját.

Azonnal maga mellé húzta, háttal a kőoszlopnak ütközött, *Kid majdnem meghalt, görcsösen szorította a lányt...*

De figyelnie kell a harcra.

A lány átütő hálával de türelmetlenül szólt.

- Védekeznünk kell! Engedj el!

Serge erőt vett magán s elengedte, ösztönösen bólintott.

Kid védelmezően takarta Serge-t, az oszlop mögül némán figyelte a Sárkányistent, törét maga előtt tartva.

Társaikra a jelenség csápokkal sulytott le, fegyverükkel ívesen csapva levágták azokat, újabb csápok vágtak feléjük, gurulva félreugrottak...

„Segítenünk kell rajtuk!”

... A Sárkányisten a csápokkal mindannyiukat a földre szorította.

A Láng felajánlotta: ha vele hódítanak, minden vágyuk azonnal teljesül. Szembesültek vele: ettől lelkileg tönkremennének, senki nem szeretné őket.

A Láng csak ekkor működik együtt velük. Végtelen hatalmat ajánl fel.

...Zoah érezte magán a csápokat, fekete füst vette körül... de meglátta, hogy végződne élete korlátlan hatalommal

Mi értelme van hatalomért és pénzért versengeni? Semmit nem vihetsz a túlvilágra!

Eddigi élete egészséges erőt adott

Inkább harcolok és egy nap meghalok a harcban!

Marcy keserűen morgott.

Hallotta a Lángtól: Porre meghódítaná szigetét, őt múltja miatt kivégezné... a Lánggal megvédheti a szigetet, továbbra is a népet ismerő Vipera Udvarház harcosai védhetik a rendet.

... De mindez a Láng üzenete.

- Mit számít, honnan származok? Én döntök, hogyan látom a világot... és téged!

NORRIS HÁBOROGVA KIÁLTOTT A LÁNGRA:

- Ha magammal viszlek a kontinensre, megvéded államunk, de mindenhová vérontást viszel! Szerinted erre vágyok?

Guile hangja bátorítóan zengett:

- Mi értelme van ilyen sötét hatalmat birtokolni?

Sneff elítélheti a Láng védelmét? Eddig felkészületlen volt, hogy nagy hatalmat gyakoroljon.

Akkor nem tudtam, amit most tudok, tehát nincs miért vádolnom magam. Akkor is ellent kell mondanom, ha nem értek mindent, amit adnál.

Vipera Nagyúr kimerülten nyögte:

- A legerősebb maradjon életben? Valóban ez a fejlődés?

Azt mondd, megmutatod a fényt és a sötétet. De a sötétet a valóságba hozod.

Poshul meggyőződéssel szólt:

- Nem lehetünk barátok? Miért olyan nehéz neked? Akkor vigyázz! Legyőzlek, te nagy, ronda ellenség! A fák és a növények is élnek, szomorúak miattad...

Serge látta: a kutyának igaza van. Egymás támogatására teremtettek mindenkit, az az egészséges állapotuk. Ideális esetben meggyőzhetnék az idegeneket.

Orlha-ra nehezedtek a Sárkány üzenetei, de fókuszált, hogy megtalálja, ami egészséges...

Úgy van! Minden, amit mondasz, arra ad okot, hogy a harmóniát terjesszük. Bűnben élünk, de azért cselekszünk, hogy jóvátegyük őket.

Én döntök, erőfeszítést teszek-e ellened!

Több civilizációt elpusztítottál... csak jótetre használhatjuk a tudományt.

Orlha Guile szavait hallotta emlékeiben:

A hős is fél, de ennek ellenére harcol, hogy megmentsse társait.

Végső soron nem az számít, legyőzik-e az akadályt. Az számít, milyen meglátásokat adott, hogyan gazdagodott lelkük. Szándékukat erősíti, tudásukat gazdagítja. Ez vezet az üdvözülés felé.

Nem kell megfelelniük annak, amit jutalmaznak. A lehető legtágabban kell látniuk, mi káros és mi jótékony. A válságban látják meg, mi az egészség.

Zappa, a kovács erőt érzett, de nem elárvult. Az együttérzést mutatja példaként társainak.

Serge-t elárasztották a meglátások:

Ha a Sárkányisten ekkora erő a világban, jól kellene működnie. Megvan a természetes szerepe. Megjavulnia kéne, ez job megoldás lenne, mint az elpusztítása. Ha más szellemre cserélik, annak természetes előnyei eltérnek majd.

... MEGTAGADTÁK A SÁRKÁNYISTENT, S CSÁPJAI ELLENÉRE GOND NÉLKÜL FELÁLLTAK.

Már csak a fizikai harc maradt.

...

A SÁRKÁNYISTEN GÁTLÁSTALANUL LŐTTE A TŰZSÁVOKAT

azonnal fedezékbe húzódtak

Kid leesett a kő lépcsősorra... dermedten, mozdulatlanul feküdt.

Serge azonnal utánaugrott, tudja, társai fent halálos harcot vívnak...

Kid-re tette kezét, a lány jelzésként nyögött, ÉLETBEN VAN!

Folyamatosan hunyorog.

Serge könnyezett, de kitörölte a lány szeméből izzadt haját.

Nem tudja, hol fáj a lánynak... de Kid próbálja összeszedni magát, minél előbb meg kell menteniük egymást a támadótól.

Serge a fehér elemmel átnézte Kid csontjait, *három törött végtagot érzett*

Nem számít a sérülés látványa... csak az, hogyan segíthet. A közeli tapasztalat nem teszi tönkre... egyedül az minősíti, mennyi segítséget ad.

Óvatosan, előrelátóan gyógyítani kezdett a vörös elemmel. *Érezte helyreállni a csontokat...*

Kid bízva kitárta karjait. Serge kérdően nézett rá.

- Csináld! – a lány lelkesen szólt hozzá.

Serge teljes figyelemmel próbált mindent előrelátni, a legkisebb hibát se akarja elkövetni.

Segít fogni karját, tompítja a fájdalmat.

Kid rajongva nézett rá. Enyhe mosolya elárulta: tényleg hálás.

Érezte, amint a lány csontjai teljesen helyreállnak.

Serge ápolóan nézett rá, mindent megtenne érte... átgondoltan kell a Sárkányistenre támadniuk.

Kid felült. Nyíltan Serge-re nézett, hálásan megsimogatta felkarját.

Bocsánatkérően szemébe nézett... s a tetőre mutatott.

Megfogta Serge csuklóját, s rohantak vissza társaikhoz.

...

Széleskörűen kell figyelniük, de habozás nélkül elpusztítják a Sárkányistent... csak erő kifejtéssel juthat uralomra a tisztesség.

Legyőzték a sárkányt. Élettelenül, lassulva forgott.

Elsőprő üzenetet éreztek:

„Most fogok igazán felébredni... a sors halad beteljesülése felé.”

Csápjai ernyedten Serge társai felé söpörtek, többen átugrották, de

Kid forogva a kőlapra esett, végtagjai kicsavarodtak.. *nem mozdult.*

Serge-re dermesztő rémület sulytott.

Meghalt??

Torka égett, odarohant...

Megbeszélték: ha bármelyikük meghal, társa folytatja a Sárkányisten megdöntését... de véghez tudja ezt így vinni?

Még meg kell próbálnia megmenteni.

Összes gyógyító elemét előhívta, nem számít, ha kioltják egymást... ha kimerül, elárulja a lány küldetését?

Ha Kid-ben lennének az elemek, teljes erejükből gyógyítanák... áthelyezi az elemeket.

Átható erő vezette, bizalommal vezette át az elemeket... együtt mennek tovább.

Csak így van értelme véghezvinni a küldetését.

Ekkor tudja egészségesen végigvinni.

... Remegve figyelte társa arcát, *pislogjon!!!*

Kid fáradtan megmozdult...

Siker!

De teljes erővel segíti az elemek izzását, még nem biztos, hogy életben marad.

Guile feszülten nézett körbe a sík köveken...

Serge tudta: megfosztotta magát elemeitől... akkor is gyógyító izzásukat táplálja barátjában.

.

Bot kopogását hallották közeledni a lépcső aljáról.

Glenn óvatosan lenézett.

Belthazar közeledett feléjük.

Felért a lépcsők tetejére.

Kimerülten lélegzett.

- Ez, amit legyőztetek... a Sárkányisten... csak egy megjelenés volt, amit az igazi Sárkányisten arra használt, hogy megjelenjen ebben a dimenzióban.

A valódi Sárkányistent Lavos rég elemésztette a távoli múltban... magába falta őt a Dimenziókon Túli Sötétségben.

A Fagyott Láng a földönkívüli lény, Lavos csápja. Aki a Fagyott Lánghoz csatlakozik, az lényegében Lavos-hoz csatlakozik. Lavos képviselőjeként az ilyen lény óriási hatalomra tesz szert.

De valójában a pusztítás új magjához csatlakozik: az Időfaló fejlődő kezdeményéhez.

Kid komoran szólt.

- Mi az az Időfaló?

Társai a lányra néztek, eszükbe jutott: három percet nem látnak előre, nem biztos sorsuk...

Belthazar éles hangon, zaklatottan válaszolt.

- Az Időfaló a következő életforma... bolygók és Lavos egyesüléséből származik, Lavos a dimenziókon túli űrben falja be a bolygót.

A távoli jövőben Lavos teljesen magába kebelezi a bolygót, s az Időfaló harcra készsége fejlődik. Ha ez megtörténik, elkezd magába falni a téridőt minden irányban, a múlt felé is.

Gyűlölet és kétségbeesés uralja... mindent a semmi állapotába akar visszaváltoztatni... ez az egyetlen vágya.

Apró fehér, ovális tárgyat tartott fel.

- Ezt vigyétek magatokkal.

Guile döbbenetesen nézett rá...

Belthazar izzó tekintettel bólintott.

- Igen. Az időtojás. Segítségével a téridőn túlra utazhattok.

Serge elkötelezetten kötődő lány hangját érezte, ismeri lényegét...

„Utazz oda, ahol az idő és tér kettéhasadt, s fodd egybe az idő fonalát... Időindító!”

- A világ sorsa a kezetekben van. Szabadítsátok fel az életet, ami a világon túl rabságba került.

REMEGNI KEZDETT A FÖLD

Kid élesen kiáltott társai felé:

- Figyeljétek, mi történik!

A torony tövében a tenger fröcskölve feltört... *a tengersizint felé közeledtek.*

- Ez a hely elsüllyed... talán darabokra esik!

Megfogta Serge karját.

- Meneküljünk!

Guile megragadta Belthazar-t... határozottan kiáltott

- Mi mágusok reptetünk titeket a hajóig!

Megemelkedtek, *a torony oldalában hajójuk is közelít a tengerszint felé...*

a hajóra estek, Starky a kormányhoz rohant, rángatva, vad ívben ellökte a hajót a toronytól, Serge-ékbe belemartak a korlátok...

Starky visszafogta gyorsulásukat, elviselhetővé tette.

A magasban óvatosan megállította a hajót.

A toronytól távol lebegtek.

Látták: a Torony süllyedése megállt... a szivárvány színeit sugározta minden irányban. A fénysugarak láthatóak voltak, egymással és a széllal találkozva fodrozódtak.

Kid haragosan figyelte a tornyot.

- Szóval ez a Terra Torony végleges formája. Mind ugyanolyanok vagyunk. Mindenki nagyobbá válna, több hatalmat gyűjtene...

Erőteljesen társaira nézett.

- Eddig eljutottunk. Már csak az Időfalót kell legyőznünk. Ha megszabadítjuk tőle a bolygót, eltűnik az utolsó fenyegetés! Remélem, minden rendben zajlik majd tovább.

Serge emlékezett, mit próbál elhozni az Időfaló.

- Ha élőlény, eredetileg a világgal harmóniára lett teremtve. Talán helyre lehet még hozni Lavos-t... amíg nem tudjuk, hogy teljesen elfordult minden jótól, az a helyes, ha megpróbáljuk.

Kid tekintetén látszott: keserű emlék tölti el.

- Tévedsz. Semmi nem fog begyógyulni. A végzet, a SORS meghalt. Most már nekünk, embereknek kell megválasztanunk utunkat. Nem várhatunk minden utolsó nyomra. Felelősen kell döntenünk.

Leena felszegte fejét, távolra nézett...

Óvatos szomorúsággal Serge-hez fordult.

- Ha a Sárkányistent legyőztük, visszamész a világodba, igaz? – támogató bizalommal szólt. – Különleges helyet szereztél szívemben a meghalt Serge-nek. Érezd jól magad ikertestvéremmel a másik világban!

Serge elszánta magát.

Elindulnak.

Megosztotta társaival:

- Az indulás természete nem számít. A látszat és mások véleménye se.

A múlttól nem te döntesz. Az számít, most hogyan döntenél.

Serge érzően kinyúlt Leena felé, szinte érezte a lány érzelmeit.

Rátette kezét a lány vállára. Érzékenyen, őszinte figyelemmel a szemébe nézett.

- Egymásra számíthatunk. A világ nem vigyáz ránk. De eldönthetjük, hogyan hatunk társainkra és miben élünk.

Kid türelmetlenül körbenézett.

- Valamit tennünk kell egymás gyilkolása és tönkretétele ellen. Meg kell tanulnunk máshogy rendezni nézeteltéréseinket. Figyeljete az a döntő, most mit választunk. Nem az a kérdés, legyőzzük-e azt a rohadékot. Attól függően, hogy harcolunk, elveszthetünk valami nagyon értékeset! Tisztességesen kell küzdenünk! Ha eláruljuk egymást, vagy az embereket, mi leszünk az új ellenség.

Guile visszafogottan szólt... gondolataiba merülve meredt maga elé.

- Ha kitágul az emberek perspektívája, az hoz békét... A végső jóhoz való hűségéből következik, hogy megvizsgáljuk az újat, hátha közelebb visz hozzá. A lelki egészséghez szükséges az átgondolt feldolgozás.

Kid hangján érződött a lét megbecsülése, önuralmat fenntartó figyelemmel szólt.

- Életet az utolsó gyökér is elvehet. Az a felelősség kihívása, hogyan hassunk az egészség irányába.

Serge meggyőződéssel végignézett társain, elővette az Időtoját.

Társai bólintottak.

Serge feltartotta az Időtoját, gondolatban üzent neki:

Az Idő Sötétjéhez!

... Továbbra is a hajón álltak. A tenger hullámozott a mélyben. A távolban a Terra Torony lebegett.

Serge komolyan Kid-re nézett.

- Hogy jutunk el a valódi Időfalóhoz? – Hangját gond nyomasztotta: nem tudják, mennyi idejük van.

Valószínűleg nem sok.

Kid tisztelettel megfogta Serge karját. Komoran, érdes hangon szólt.

- Szerintem a választ azon a tengerparton találjuk meg. Ott kezdődött ez az egész. Valószínűleg ott is ér véget. – Átható erővel Serge-re nézett. Halkan morgott. – Most csak ezt az esélyt látjuk.

Serge rádöbrent: Ahol a dimenziók kapcsolódnak, az időtojással eljuthatnak a Világ Végéhez is!

Ösztönösen Belthazar-t kereste... a mágus már nem volt köztük.

Vipera nemesi harcosai türelmesen figyeltek. A lelki egészséget támogatják.

„Lényegileg szemben állsz majd a világgal.”

Serge dönt. Lényegileg szemben áll a világot szervező mesterséges elvvel. Barátaikhoz hú. Az érzelmi egészséget és a megbecsülést képviseli kifelé is, nem a hatalmi vagy pénzviszonyokat. Azok utasítanak, nem tekintik értelmesnek az egyéneket, s nem figyelnek lelkükre. Ha a törvényhozók jó szándékúak, azt törekszenek kizárni, hogy az emberek elnyomják egymást. Mindig vannak semleges idegenek, irányukban első fellépéséről ő maga dönt.

Elég időt kell szánniuk a személyes életre, ott találhatják meg természetüket.

...

Látták a közeli sziget hosszú tengerpartját: néptelen volt, a hullámok nyugodtan sisteregtek a kavicsokon.

- Ha Opassa partján nem találunk semmit, a másik világ partján talán találunk nyomot.

Erősítő út

A fedélzetről látták, a tengeren óriás rovarok vonultak... amik az otthonukat veszítették.

Guile feszülten közölte társaival: a Sárkányisten nélkül, s az elemektől elválasztva hiába keresnek lakhelyet, ahol tartósan élhetnek.

A hőség nem múlt el. Talán Lavos tudja, hogy ellene indultak. Tovább forralja a nap sugarait a jövőből, hogy hátráltassa őket.

El Nido szigetén azonnal ki kell kötniük, Termina kikötője van a legközelebb.

Gyalog tudnak Opassa partjára jutni.

- Serge, Segíts!

Serge megállt a mozdulat közepén, azonnal Kid-re nézett.

A lány Starky-t gyógyította a kormányhoz közel... talán fejbevágtá az úrlényt a kormánykerék.

Serge azonnal odalépett, felizzította elemeit.

Érezte: az úrlény teljesen helyrejött. Megmentették.

Serge rádöbrent: mindenki gyógyulása az ideális. Lavos-t meg kell próbálniuk rávenni, hogy döntsön a megtisztulás mellett. De nem adhatják fel a falvak biztonságát.

Alig találtak gyümölcsöt. Nem tudják, meddig bírja hajójuk a tűző napot.

A forró nap a felhőket is szétoszlatta... sósak, sűrűnek tűnt a tengervíz. Serge emlékezett El Nido forrásaira... a legtöbb biztos kiapadt. A vízlépcsők is vékonyabban folynak.

Minden erejükkel próbálniuk kell visszatérni Arni-hoz. A veszély nem választhatja el őket társaiktól. Fölösleges kockázatot nincs joguk vállalni.

Támadó legyek meglökték az árbócot, a fedélzet megbillent, rájuk zúdult a tengervíz...

Serge-nek a csontjáig hatolt a terhelés... embertelenül támad környezetük, pont ezért kell ápolnia társait.

Magányosak lennének azok nélkül, akik figyelmet adnak nekik... ők az igazi érték a sivár világban.

Fel kell oldaniuk a Fagyott Lángot.

Kikötöttek Terminától északra. Egyikük se maradt a hajón, hátha vihar tör rájuk. Már csak küldetésük számít.

Kifáradtan a szikláknak dőltek.

Serge érezte, végtagjai perzseltek, kimerültek. Vízet keres társainak.

Emlékezett a tanításokra. Szükséges fejlesztenie barátait.

Hagyja pihenni a többieket.

...

Alkonyodott. Serge figyelte a tábortűzet. Gondolatban feltérképezte útjukat.

Szemei előtt látta múltját, úgy érezte, könnyen sír attól, amit elveszíthet

Arni kiszáradhat, egyikük se lakhat ott tovább....

Azt hitték, győznek, s ismét bizonytalan, hogyan menthetik meg az élővilágot...

Amíg van szenvedés, nem adják fel. Nem közérzetük számít, hanem a kár elhárítása.

Radius régen tanította őket... itt van vele. Elérhető, mint a tudás, amit a múltban kapott.

Segíti őket. Küldetése se változott.

„A Teremtő bárkit választhat a feladatra. Te kaptál jutalmat, ha téged választott. A körülményeidet és képességeidet olyanra állította, hogy megvalósíthatod a jótettet. Azért érdemelsz elismerést, hogy úgy döntöttél, megteszed az erőfeszítést.

A ránk maradt időtlen erények szerint az együttérzésből és jóindulatból származó önuralomnál nincs kiforrottabb. Az időtlen irat csak az egyént nézi: lelkivilágát és szándékát. Kozmikus képpel bátorít a jóra: minden lélek örökké él, igazságos következményt kap a túlvilágon. A Mennyszágra lett teremtve minden élőlény és tárgy, ezért támogassuk egészséges létüket. Csak a minimális erővel tartsunk rendet.

A törődést és az érzelmi támogatást tartja elsődleges értéknek. Az a lelkek alaptermészete. A rossz ösztönöz a bátorságra és védelmezésre.

Ha szükséges rangot adni, igyekezzünk valós erény alapján adni, de mindenkit csak részlegesen ismerünk. A Teremtő tud minden gondolatról és tetről, minden hibánkat próbáljuk elhagyni.

A tudatos károkozást ítéli el, de törekednünk kell a szükséges tájékozottságra. Elkötelezett szándékunk minősít, teszünk-e teljes erőfeszítést. Az eredmény csak részben függ tőlünk.

Arra szólít fel, bátorítsunk mindenkit, hogy a Mennyszágra törekedjenek. A kozmikus világképet és egymás támogatását terjesszük, ami alapvetőbb a pénznél és az előírt viszonyoknál.”

A hajót őrző útítársuk, a Gombafejű ember is megértette: ő is élhet szeretetben, támogató körrel ahol hasonló sorsúak is vannak, s tanulmányozhatja érdeklődési körét.

.

Guile éjjel felriadt. *Megértette:*

Az elmenekült rovarok az ő szagukat hordozták. Ezért támadnak rájuk idegen rovarok.

Más rovarok menekülnek előlük.

Minden élet érték. Ha tartós döntésével értéktelenné tette magát, akkor is helyrehozása az elsődleges cél.

Az elemek kristályok, amik a gazdaságot működtetik. Az Összárkány feldarabolásával készítették az emberek.

Aki felboncol valamit, csak hogy megtudja, miből áll, elveszíti az életet. Csak gyógyító hatást adhat, a tartós sikerre legnagyobb esélyt adó sebességet választva.

Emlékezett álmára: ha Schala-ra elég energiát sugárzott volna, mikor legyőzi a Királynőt, Schala kitör helyzetéből és velük együtt menekül...

A Fagyott Láng teljesíti a kívánságokat. Talán elérhetik, hogy Serge-t ne üldözzék, sőt törlik a múltjából, hogy meghalt.

A Fagyott Lángnak valóban nagy hatalma van, ezért pusztítana el mindent. Nem tiszteli a természet rendjét.

.

A Fagyott Láng. Ami képes megváltoztatni a világot, de ezért a környező szigetek hadseregeit is idevonzza. Amik az ellenállást letörve terveznek végigvonulni a városokon.

A hőség ellen, a Sárkányisten ellen talán már gyűjtik össze a haderőt.

Terminában kell feltölteniük készleteiket. Ez a leggyorsabb megoldás, hiába nem látják előre az összes kockázatot.

Reggel mind hajlottak rá, hogy oda menjenek... remélik, nem őket fosztják ki.

Serge eldöntötte:

Társát csak halkan figyelmezteti a városban, önállóságát meghagyva.

Vigyáz Kid méltóságára. Senkinek nincs joga elítélni a támogatást, amit ad.

A célt népszerűsége mióta minősíti? Értékrendje legyen független tőle.

A lány mellette haladt, ösztönösen izzította tűz elemeit.

Serge ránézett. Megosztja kétségeit. Visszafogottan, bizalommal szólt.

- Kid... a városban inkább víz elemeket szerezz. Nem tudjuk, mennyi forrás maradt meg El Nido-n.

Haladtak Termina felé a forró földúton...

Serge emlékezett életére.

Wazuki a túlvilágról látni fogja, mi történt... igazságosan, tisztán. Ki fognak békülni.

A tudatok örök életűek, mert a Teremtő szereti őket. Ha élőlény akkor lélek, s ha lélek, akkor halhatatlan.

Guile kimerülten, elszántan szólt.

- A szeretet és a jó kapcsolatok léteznek kezdettől fogva. A lét forrásából erednek.

Starky merengve kérdezte:

- De akkor miért tapasztalunk körülöttünk ennyi rosszat?

Radius figyelt szavaira, erőt keresve válaszolt.

- Az a harmóniát torzító cselekedetek következménye. De csak ideiglenesen létezik, a tanulásért és a teljesítésért. A bátorság és a védelmezés száll szembe vele.

A teljes harmóniára kellene törekedni, ezt mindenki megteheti. Tudsz őszinte és megértő lenni, értékesé tudod magad tenni. Minden rossztól törekedj tisztulni, hiába nem éred el önerőből, e világon: a Teremtő tud állapotodról és törekvésekről, s ha lelked mérgezett, az neked rossz.

A szeretetet döntés tartja fenn.

Alaptermészete szerint minden társas lény vágyik a szeretetre és törekszik azt kiépíteni. Az a jelenkori univerzum torzulása, hogy emberek kis csoportjai csak önmagukat tartják fenn, a többi felőlük elpusztulhat, sőt rájuk támadnak.

Aki vágyik rá, hogy támogasson másokat, az képes rá, s már erre az útra tért. A komoly szándék az eredménnyel elégszik meg, de a lelket a szándéka minősíti.

Az élőlények fajai eltávolodtak a Mennysországtól, az egyedek önhibájukon kívül a szeretettől távol születtek. Sok faj ilyesztően jelenik meg a többi számára, és sok nem társas lény. Az örök életet és a további világokat számításba véve látjuk, hogy mindnek lehetősége lesz gyógyulni, aki nem szabadon választotta a rosszindulatot.

Különböző világokban tanulhatnak, de szükséges állandó körülményeknek lennie, hogy önzetlenül segítsék egymást.

Az élőlényeket, ahogy a környezetet is a Teremtő eredetileg kellemes élménynek, egymás támogatására teremtette. A túlvilági környezetet alakíthatjuk majd gondolatainkkal, és saját magunk vagy a Teremtő által tervezett kihívások teljesítésére is indulhatunk társainkkal, hogy erősebben vigyázzunk egymásra. Nem gyengülünk meg annyira, hogy a gonoszság felé forduljunk. Kipróbálhatjuk más állatok vagy személyek megjelenését, és meglepetést is okozhatunk, de csak ha hosszútávon jó a hatása. Van, amelyikhez a Teremtő engedélye kell majd. Enélkül egyedi kisugárzásunkat se rejthetjük el.

Mi is kitalálhatunk egyedi megjelenést, és látható vagy láthatatlan sugárzással is hathatunk környezetünkre, vagy helyzetünkre.

Az egészségre kell törekednünk, még ha szembe is jön velünk más, amiből tanulhatunk. A vizsgálódást is az egészséges arányban kell végeznünk, hogy ne okozunk kárt magunknak, s ezáltal társainknak. A történetek felkészítenek az erkölcsi bírálatra. Elméletben felkészültebbnek kell lennünk a valós helyzetről, amivel szembesülünk, vagy tönkremegyünk. Legalább utólag kell elég idő, hogy átgondoljuk, milyen megoldás lett volna a legjobb.

Csak rajtunk múlik, mennyit fejlesztjük gondolatvilágunkat és figyelmességünket. Idővel növekszik hűségünk az emberek lelki egészsége és a tisztességes állapotok és iránt. Te döntöd el, mi felé fordulsz. Ha átmenetileg elgyengülsz, akkor is az erősödés legyen a célod. Ha hosszútávon javulni akarsz, mindig a jóra kell törekedned, amikor tudsz.

Önként létrejövő csoportokban találhatsz barátokat.

Glenn keserűen, rekedten szólt:

- Ahol a felemelkedéshez gaztetteket kell elkövetni, onnan távozok. A mindenki méltóságát tisztelő erkölcs a jogos rend: amikor törekednek arányosan lépni. A távlati célhoz szükséges erőt kifejteni, de a tapasztalat hamar jelzi, ha ez túlzás vagy átgondolatlan.

Fáradtan zsongtak körülöttük a kabócák...

Kid komoran bólintott.

- Létezik túlterjeszkedés és rosszindulat. Nem minden megengedett, senki oldaláról. De az együttműködés a természetes, ha mindkét fél jóindulatú. Törekedjünk a pénztől független állandó kört találni, ahol támogatjuk egymást.

.

A hegyszoros kiért a tengerpartig... alkonyodott.

Éjjel már nem kelhetnek át a hágókon.

Riddel rakott tábortűzet... igyekezett meggyújtani... *erőtlen szikrákat szórt, az ágak feketék maradtak.*

Glenn azonnal odahajolt, hogy segítsen. Figyelte, mit érez, merre mozog Riddel keze.

Figyelt, az elemeket hogyan tereli a lány a karjában, hogy könnyen beavatkozhasson.

„Kimerült. De tudjon hatékonyan sugározni. Baleset nélkül.

Látóköre kívül se kerüljön veszélybe.

Végig segíték neki.

Ami látom, hogy nem menne, azt időben megmutatom.”

Elkezdte izzítani az elemeket a lány karjában... figyelt, nehogy közben kárt okozzon.

Serge kimerülten ült a sziklánál, óvatosan Kid-nek dőlt, belekarolt.

„A jó történetekben nincsen hátsó szándék, bizalommal használhatjuk együttérzésünk. Kikapcsolódva tudunk gyógyulni.

Most vagyok vele, most tudunk beszélgetni.

Jobban ismerem a szigetet, elmondom, milyen akadály valószínűtlen.”

.

Hallotta a tábortűz felől Fargo hangját:

- Ez az utazás tágítja látóköreim. Szükségünk van az újra, ha nem okozunk vele kárt.

Doki visszafogottan szólt:

- Szerintem jobb emberré váltam. Örülök, hogy ilyen helyzetekkel szembesültünk. Levélben szervezünk majd találkozót!

Glenn lelkesen, belső erővel szólt.

- Tovább tanulok majd Dragonyosnak, ahogy a bátyám tette.

Riddel lesütötte szemeit, komolyan szólt.

- Soha nem felejttem el az utolsó pillanatokat, amiket Dario-val tölthettem.

Zoah szétnézett társain.

- Eddig túlélünk... remélem, máskor is harcoltok velünk.

Starky bólintott.

- A bolygónak addig van esélye élni, amíg vannak olyanok, mint mi!

Zappa a csillagokra nézett, derűsen szólt.

- Újra kovácműhelyt nyitok majd valahol. – röviden felkacagott. - Egy mester nem adja fel szakmáját!

Visszafogottan végignézett társain.

- Terminába megyünk. Aki félelemben hajszoja az embereket, az nem akarja, hogy előrelátóak legyenek és önállóan kezdeményezzenek. Aki szereti az embereket, az segíti az előrelátást, hogy fenntartsák egymást és terjesszék az együttműködést. Ha meg akarod őrizni mérlegelési képességed, gondolj azokra, akik szeretnek. Értük teljesítesz. Vágyj a szeretetre és elterjedésére. A legtöbbször elérheted az együttműködést.

Aki átlátja a jót és a rosszat, azt rendszerint nem űzik indulatai, amiket gyakran mások keltettek. Az ilyen emberek képesek a túlélésre és arra, hogy egymás támaszai legyenek.

Sokan alapvetően szeretetre vágynak, és örömmel veszik a segítséget. Ha félelemből támadnak, megtudtad, hogy nincsenek jó állapotban. Értéked és kreativitásod független tőlük.

Radius meggyőződéssel szólt:

- A gondolkodás fejlődéséhez kevesebb tárgy is elég. Felesleges annyi fát kivágni. Ha a gazdagok fölösleges fogyasztás helyett az alapszükségletek területeibe fektetnek, el lehet látni mindenkit.

... Másnap reggel átmásztak a hágón Termina felé... megbeszélték, hogy már messziről figyelik a várost.

Ez alapján tudják eldönteni, bemennek-e.

Serge félrehajtott egy ágat, éles szúrást érzett nyakában...

...Kid azonnal odaugrott, törét Serge nyakához tartotta...

Serge tudta, Kid kézbe vette a helyzetet... kapaszkodott a sziklába, hogy mozdulatlan legyen...

Kid komoran koncentrálnak szólt.

- Parazita ment a nyakadba. Kiszedem. - hangja remegett az izgalomtól.

...Serge halványan látta, Guile és társai védelmezően lépnek köréjük...

Kid a tört tartó kezébe két elemeket fókuszált, fagyos hidegbe zárta a rovar, az már nem mehet beljebb...

Eszelős tekintettel figyelte Serge nyakát, kését szünet nélkül használva próbálta kiszedni a parazitát... élesen, komor gondoskodással figyelt, muszály körültekintőnek lennie.

Serge fémes vágásokat érzett, teljesen a lányra van utalva...

Kid kirántotta a rovar és átvágta, azonnal Serge-hez fordult kezét nyakára tette, zöld elemeket izzított...

Kétségbeesetten figyelt a gyógyításra, *Serge érezte, a legnagyobb vágástól halad a kisebbek felé...*

A lány szüntelenül figyelt, tekintetét reményteli erő töltötte el... Serge érezte: elállt a vérzése.

A lány mélyet sóhajtott, s lelassulva a sziklára ült.

- Örölsz, hogy megmentettelek. De én kimerültem. – elfogadó mosollyal Serge-re nézett. - Vigyázz rám, amíg pihenek.

Serge közvetlenül kitört:

- Lehet, hogy az életemet mentetted meg.

A lány komoran félrenézett.

Csak én vigyáztam rá, a túlvilág közömbös az átmeneti szenvedés iránt...

- Ha rajtam múlik, egy pillanatig nem kerülsz ebbe bele. A legsúlyosabb sérülésedtől kezdve gyógyítottalak. De természetes állapotod az egészség.

Serge megingott, látta a mélységben a tengert...

Kid azonnal mellé lépett, megfogta kezét.

De nem szabad megosztanom Serge figyelmét...

Visszafogottan, bizalommal szólt.

- Tudod, hogy figyelned kell.

Glenn is védelmezően mellé lépett.

- Hamarosan látjuk a várost. Ismerem az itteni hágókat. Már csak rövid utat kell tennünk. Szóljatok, amikor már biztonsággal haladhatunk.

... Meglátták. Eldöntötték: nem mennek be. Opassa partja felé, a hegyi ösvények forrásainál keresnek vizet.

A tűző napon haladtak Arni felé... Serge emlékezett, most teszi meg visszafelé az utat... a világ még nincs biztonságban. Lavos nem küld tűzesőt a földre, de nem tudják, mennyi idejük van.

Balra egy barlangból ZÜMMÖGÉST HALLOTTAK...

Óriásméhek törtek ki, tüzes elemeket köptek...

A világ embertelen, ragadozók támadnak rájuk.

Azonnal menekülnie kell, hátralépett kettőt... Kid elviselhetetlen veszélyben van! ...keserű dühvel lépett a lány elé, ökleivel vörös elemet lőtt...

A méhek óvatosabban keringtek körülöttük...

Serge döntött: szeretetet ad. Megfáradt, de a tennivalója ugyanaz.

A barlangok állatai ártani próbáltak, újra és újra rárontottak társaira. Állandósult, hogy segít nekik. Társai is a legtöbbet próbálták tenni magukért és érte is. Bánata, nehézsége megerősítette a törődést, amit táborhelyükön adott.

A MÉH LESZÁLLT, SZÉTTÁRT RÁGÓVAL LÉPETT FELÉ...

A lány eléugrott, visszaverte Serge-ről a támadókat.

...Nem volt körülöttük több méh.

...

Minden csata után újra kell osztaniuk megmaradt elemeiket. Élmük véges. A növények gyümölcsei El Nido-n is rothadnak a hőségben. Nem tudják, meddig jutnak ehetső gyümölcsökhöz.

Lihegtek... meg kell várniuk, amíg társaik érzelmileg helyrejönnek.

Serge tömören bólintott Kid felé.

- Pihenj. - *Az a jó, ha minél előbb harcképessé válik. Akkor emlékeztethetem erre, ha ettől megerősödik és nem gyengül.*

Serge megbecsüléssel, lassan hozzáért társa hajához.

Tudja magáról, hogy tiszta a szándéka.

Valóban jól tud adni neki.

Őszintén a lány felé nyúlt.

- Segítek.

Izzítani kezdte fehér, gyógyító elemeit... elsősorban erőt kell adnia.

Ápolóan figyelte a lányban lévő elemeket, közel tette fejét.

Megbecsüléssel, gyógyításra készen szólt.

- Mindenhol tarts ellen, egyenletesen adok erőt.

Óvatosan, de elkötelezetten mozgatta a karját... kitöltötte a hiányt.

.

A hágó forró talaján lépkedtek...

Radius-t gyötri ami rájuk nehezül

Később is rovarokkal találkozhatnak.

Érzi, hogy indulatai társai ellen terelnék

De nem akar ártani

Társainak érzelmileg egészségesnek, bátornak kell maradnia

Alkalmasnak a védekezésre

Hagyja társait megélni a szeretetet

Az életükért kapaszkodnak a tanításokba.

Nem tudják, lesz-e erejük a következő rovarhoz.

Elkerülhették volna, hogy a barlangokban rovarokra támadnak? Elterelhették volna őket vonzó elemekkel?

A rovarok választották, hogy őrzik a Sárkányisten elemeit.

Radius látta, küldetésük ugyanaz maradt. A végső jót kell követniük. El kell jutniuk Opassa partjára.

Érezték a végkimerülést, bokájuk nyilallt, Radius beszélt, hogy ébren tartsa őket és erősítsék akaratukat.

Már könnyen követték gondolataikat, közérzetük független volt tőlük.

- A lelkem nem sérül, akármit tesznek. A gondoskodó Teremtő világát képviselem, neki felelek meg.

Gyógyítom, aki fogadókész rá, függetlenül attól, a Teremtő meddig hagyja tombolni a jogtalan hatalmat.

Akkor tudom megtenni, amikor nem okozok nagyobb kárt. Hosszútávon a kölcsönös támogatás tartja fenn magát.

Ha az egészséges lelki világ elterjed, kiépül az erkölcs hierarchiája.

Az erény jutalmazásának fenntartása terjeszti az együttérzést. Aki gátolja az igazságos következményt, az az ártatlanokra támad.

Felelősséggel tartozunk egymás lelki egészsége és döntései iránt. Segíthetünk mérlegelni, van, hogy figyelmeztetnünk kell, de végső soron társunk ismeri legjobban saját teherbíró képességét.

Önállónak, érzelmileg egészségesnek kell lennünk. Ezt várják tőlünk a túlvilágon, egészségesek és adnak nekünk szeretetet, attól még hogy nem látjuk.

Törekedjünk látni: mások mit látnak segítőnek vagy ártónak? Akarják-e a közérdeket megközelíteni.

Szerintük kik és hogyan segítik a többieket? Milyen felfogásokat látnak jótékonyak? Mit lehet azokból tanulni?

...

Serge már csak halványan hallotta Radius szavait... Kid-re gondolt.

A lány lélek, elme.

Örökké tiszteli, mert társa értelmes. Figyel érzelmeire. Hú hozzá örökre.

Az Utolsó Ítélet után csak az igazság fog uralkodni, örökre.

A harmóniát a Teremtő tudja teljesen megvalósítani.

A túlvilágon szándékukban lehetnek tökéletesek, de tudásuk korlátozott marad.

Megélik a szeretetet, mert erre lettek teremtvé. Elsősorban a Végső Jót követik, ehhez hú társaikat is segítik, és az élővilágnak is jót tesznek.

Nem ismeretlen számukra, hogy a világ tönkrement.

Nem látják, elérik-e Opassa partját.

Roszbabb, ha belegázol Kid lelkébe, mint ha lassabban hárítják el a bajt.

Ha megérkeznek, fáradtan fognak küzdeni, előtte frissítő fehér elemmel segítheti Kid-et.

De fontos, hogy meghagyja fejlődését.

Serge-nek is erőre lehet szüksége, hogy védhesse társait. Ha kell, segítséget kér, társa adhat szeretetet. Bízik benne.

Komoly a sérülés veszélye, fontos elhárítania.

De mindig az egészséget kell adnia, miközben tudása bővül.

Elkötelezett iránta, zárkóztan figyeli az új eseményeket, amik társát érintik. Önmagán keresztül se hozhatja hátrányba.

Azzal fejleszti, hogy figyelmezteti.

...Csak az nem sérül, aki nem szeret. De az boldog se lehet. Felelősséget kap, de érzelmi támogatást is.

Ha kell, meghal érte. A veszély elé ugrik, megmenti társát.

De a legjobb, ha egész életében gondozhatja.

Nem számít a rovarok lelkiállapota. Saját köréért felel. Arra tud hatni.

- MOST ÁLLJ MEG!

Serge ledermedt.

- Óvatosan, balra gyere.

Kid megkönnyebbülten kifújta a levegőt.

- Most már nem vagy a zöld elem látóterében.

A sziklák tövében meglátta: zölden izzott a kristály... ha megbolygatják, a közeli rovarok megérezhetik.

Tovább haladtak... Radius kimerülten szólt.

- Az emberek eredeti állapotukban foglalkoztak kozmológiával, figyeltek egymásra és ellátták kis körüket. Nem volt szempont a vagyon és a nagy távolságok. Ha valakinek túl kevés volt, adott, akinek több volt.

Aki a nagy vagyonért tesz erőfeszítést, megkapja következményként. Csak magát hibáztathatja, ha rossz a lelki eredménye.

Az a jó, ha addig korrigál, amíg eredeti társait helyre tudja hozni.

Guile aggódva nézett Riddel-re.

- Mennyit bírsz, Riddel? Ha nagy a hőség, szólj, és máshogy osztjuk el az elemeket. Tudsz úgy járni, hogy a tűz elemek nem szakadnak ki belőled?

A lány röviden bólintott.

- Még bírom...

Guile komoran figyelt rá.

- Ha túl nagy kockázatnak látjuk, szólunk, hogy adjál át néhányat.

Glenn lemaradt Riddel mellé. Végigsimított a lány haján.

Gondozza.

Serge-t türelmetlen indulat hajtja, hosszú ideje szomjas, forrást kell találniuk...

Kid haladt mellette. Nem rohanhatnak, mert elfogyna erejük.

Érezte a nyomást. De megbántaná, ha kitörne. Megbecsüli őt. Ekként figyelmezteti, a rosszullét fenyegeti.

A lány keserűen kék elemből adott vizet... Serge gondolatai tisztulni kezdtek.

Látja saját érzelmeit. A többiek érzései függetlenek tőle. Képes cselekedni és támogatni.

Türelmes, bármik a körülmények. Ezzel ad társának egészséget. Érzelmeit bátorítja, hogy helyt álljon.

Elértek a hágó csúcsához... Guile egyelőre nem érez rovat.

Segítik egymást, vigyáznak, ne sérüljön társuk.

Serge lenézett, s bizonytalannak érezte a jövőt...

„Emlékezni fogok a vészre? Mit fogok mondani Arni-ban?”

Nem értette, miért merült ez fel benne.

Kid bizalommal nézett rá.

- Mi van veled?

Örült, hogy Kid vigyáz rá, kérdéseivel felméri a helyzetet.

A lány próbál előrelátó lenni, figyelmezteti, mivel kerül el a kárt.

Tiszteli, tehát fejleszti. Látja, hogy jobb állapotba juthat.

Utolsó erőfeszítés

Serge érezte vállán: Kid együttérzően rátette kezét.

Erőfeszítést tett, kedvesen nézett rá.

Bátorítóan.

Óvatosan karon fogta, hogy segítsen haladni a hágón. Törzsével közel hajolt, iránta lelkesedve figyelt rá.

Lázadnak az Időfaló ellen. A pusztítás és az élet megvetése ellen.

A lány megbecsüléssel ránézett, iránta lelkesedve mosolygott.

- Értékes vagy.

Hangján gyógyító szándék, erő érződött.

A hágón haladtak.

Egymás kezével támogatóan, figyelmesen segítették, ne forduljanak le a mélybe.

Tűző napon haladtak előre, a kabócák a talaj növényein halványan zsongtak... Kid végig hangjával ápolta, figyelt rá.

A hegy árnyékába értek... *de a nap alkonyodott.*

A dzsungelen nem vághatnak át éjszaka.

Tábort raktak.

Serge kábultan nézte a tűz fényében ülő Radius-t... *emlékkép tört rá:*

A helyeset kell követned. Függetlenül attól, miért indultál el és mi róla bárki véleménye. Változik tudásod és a helyzet, s a legjobbat kell képviselned társaid felé is. Akkor tudod meggyőzni őket, ha csak a szükséges erőt fejtet ki.

Elsősorban a lelkileg egészségesen ható társakat keresd. Velük tudsz feltöltődni, hogy kifelé is gyógyítóan hass.

A lelki érés fázisai függetlenek a külvilág ütemezésétől. Saját tetteid minősítenek, mások tetteinek következményei csak tanulság számodra.

„Nem a stílus számít. Hanem hogy őszinte vagyok és figyelem közérzetét.”

Kid Serge hátára tette kezét, ujjával végigmutatott az égen.

Az égboltról és a csillagokról tanította. Elismerően.

Serge ösztönösen, hálásan végigsimított társa haján... hátán. Nyugodtságot akart adni.

- Most már elalszok. – *reméli, Opassa partja után a lány tovább tanítja. De szavaival nem utal rosszra.*

Kid meggyőződéssel, biztonságot adva szólt:

- Persze. Tudom. Pihenned kell.

Lelkesen majdnem hozzáért Serge hajához... lába mellé ült.

Még van energiája.

Serge leült, hátát a sziklának vetette...

Kid lelkesen a szemébe nézett.

- Elég jég elem van nálunk. – mondta megbecsüléssel. Hozzáért Serge hajvégeihez, megfogta két felkarját. – Van elég vizünk, hogy időre készen álljunk.

Kid látta: Serge rosszabbul bírja a szárazságot, mint ő.

Utáltam, amikor leszidnak. Magamtól is láttam, hogy el kell kerülnöm a hibákat.

Ne érezze magát rosszul. Támogatom, és segítek fejlődni.

Közel hajolt arcához, halkán, bízva mondta.

- Ne aggódj, nem lesz bajom. Gondold át, mennyi vízre van szükséged és milyen elemekkel pótolhatjuk. Szükséged van vízre, más elemekkel kell harcolnunk.

Emlékezz, hogyan lehetsz jobb, hogy a jövőben magad és másokat is segítsd.

Serge Lavosra gondolt, halványan remegen látszott a táj...

Mindenki lássa meg, hogy lehet kölcsönös támogatásban élni.

Elkötelezettsége bármilyen erősre nőhet, még ha sokszor nincs is lehetősége segíteni társát. Adhat érzelmi támogatást.

Felkészültnek kell lennem, hogy segítsen ha szükséges.

Annak idején megfogadtam, hogy megbeszélem vele, tudom-e segíteni, hogy szakmát tanuljon.

Most nyugodtan beszélhetünk erről. Bízunk egymásban, mindig szólhatunk, ha valami szükséges.

Csak barátaink hallják.

Támogatóan mellé lépett, rátette felkarjára kezét.

- Kid! Segítek szakmát szerezni, de legfontosabb, hogy lelkileg egészséges legyél, s ne veszítsd el barátaid. Lesz időd olvasni és feltöltődni.

A jó szándék vezet az egészséghez, de te tapasztalod, mihez van tehetséged és mit szeretsz. Cselekvési területedet neked kell megtalálnod.

Tapasztaltad, hogy csak a küzdelmes út visz eredményre. De nem az a fontos, hogy megerőltess magad, hanem hogy a legtöbbet használj.

Serge-re rátört az emlékkép:

- A ránk maradt időtlen erények szerint az együttérzésből és jóindulatból származó önuralomnál nincs kiforrottabb. Csak az egyént nézi: lelkivilágát és szándékát. Kozmikus képpel bátorít a jóra: minden lélek örökké él, igazságos következményt kap a túlvilágon. A Mennyszigetre lett teremtve minden élőlény és tárgy, ezért támogassuk egészséges létüket. Csak a minimális erővel tartsunk rendet.

Őszintén Kid-re nézett.

- Lelki egészségedhez fontosabb, hogy Radius tanításait elmondjam, mint hogy szakmát szerezz.

Társa némán figyelt.

Arni lakosainak véleményét azonnal nem tudom megváltoztatni, de tudnom kell majd, mit gondolnak Kid-ről. Akkor tudom védeni.

A személyes kapcsolatok az elsődlegesek. Szolgálati helyeik változása szétszórta őket. Ha összehívja barátait, idővel maguk kezdeményezik a találkozókat.

A művészeti alkotásokról és kérdéseikről is egyértelműen beszélhetnek.

- Egyikünk se marad otthon nélkül, amíg élünk. Egymást kell támogatnunk, nem örökségről veszekednünk.

Lássa, mit teszek érte valóban és mit látunk Guile-ékkel károsnak.

Akkor számíthat rám, ha őszinte vagyok.

Tudta: reggeltől folyamatosan figyelniük kell, hogy védhessék egymást.

Muszály aludnia.

* * *

Az alapvető kapcsolat a barátság: szabadon választott lelki minőség, elvek és érzélemláték alapján, nem fenyegeti a kizárólagosság. A kapcsolatokat tudatosan fenn kell tartani, vagy gyengülnék.

A szerelem nem emel a Mennysországba. Ha minden lélek gyógyulását akarja, hogy a mennyországba emelkedjenek, az őt is arra tereli.

Az őszinteség önmagában érték.

A külvilág nagyobb nála, s a tapasztaltabbak többet tudnak... de segíthet meglátásaival, kérdéseivel.

Felelősséget vállal a többiekért, határozottság hajtja, folyamatosan figyel. Szólnia kell, ha veszélyt lát, merre kerüljenek.

Felelősséget tud vállalni értük, lényegében gondolja őket. Segíti túlélésük és barátságot kap vissza.

... Reggel váratlan dolgot láttak maguk mellett: a hőségben sok elem kihullott belőlük, a földön heverték.

Erőtlennek érezték magukat... Kid elkezdte magába olvasztani hiányzó elemeit. De alig bírta megtenni.

Serge odanyúlt segíteni. Figyelte kezén, társának mire van szüksége. Hozzá igazította mozdulatait, kifejezte vele, hogy értékeli őt. Két személy erőfeszítése olvasztott egyikükbe elemet.

Társaik másolták.

Serge elszántan figyelt... néhány perc múlva Kid-nek szükséges őt sebzésmentesen segítenie.

Kid figyelte, amint Serge az ő karjába olvasztja az elemeket, iránta lelkesedve, tettekre szót:

- Vigyázz, jobb a tüzet a sárga elé venni.

Végeztek... Kid megkönnyebbülten döntötte fejét övéhez, átkarolta vállát.

Néhány perc múlva Serge-nek kell visszaszereznie elemeit.

A lány pihent... komolyan készült a segítségadásra.

Kid óvatosan mérlegelt, de elkötelezett: segít visszaszerezni az elemeket. Amint lehet, cselekszik.

Végül elindultak az erdő felé... beértek a dzsungelbe.

Ők is gyengék... az élőlények is azok lehetnek.

Serge komor elszántságot érzett: bármi jön szembe, megmenti Kid-et.

Egyre ridegebbé vált, csak a célja maradt.

Távolságot tartva, kifejezéstelenül nézett körbe... bármikor suhint pengéjével.

Nem volt más célja, mint együtt bizsónságba jutni.

Bármi a tudása, a teremtés törvényei elvárják, hogy felelősen mérlegeljen és tájékozódjon. Törekvését a harmóniához igazítsa, ami a jelen és a jövő gyógyulása felé is hat.

A gonoszság létezik. Nem minden megengedett. Aki eszelősen követi önzését, saját szemszögéből láthatja harmóniabontónak törekvését. A gonosz útra döntés rátérni, és tartós döntéssel tudnak letérni róla. A körülmények másodlagosak.

A kényszerből vagy a siettető körülmények miatt elkövetett rosszat bánják, akik nem gonoszak. Nem törekszenek többet elkövetni. Az anyagi jólétől független, valaki bátorítást vagy szenvedést akar okozni. A legtöbbször úgy döntenek, a szeretet felé törekszenek. Látják a többi ember érzelmeit. Ha valaki gonosz, nem az anyagi vagy lelki szenvedéstől okoz kárt, hanem mert így dönt.

Anyagi segítség nem ad lelki egészséget senkinek, nem hív a figyelmesség terjesztésére.

Radius a birtokon tanított...

„Bármennyi vagyont hozol létre, az a lehetséges élményeknek csak kis szelete, s ha nem vallod az örök életet, türelmetlenné válsz. A túlvilági igazságtétel és a helyreállítás üzenete egészséges.”

Ha csak az anyagi segítség jelenik meg, az emberek vakká válnak arra, hogy szükség van a lelki tartásra. Idővel rátámadnak egymásra, gonoszok és pusztítók lesznek.

Arra figyeljenek, segítenek vagy ártanak. Ezt a szemléletet terjesszék. Ez hoz teljeskörű egészséget.

„Ha számolunk a lelkekkel, akkor tudjuk, hogy nem ismerjük a nekünk ellentmondók háttértudását, következtetéseit. Mindenki változik az idők során, jelenlegi hűsége minősíti.”

Meglátását a történetek fejlesztik, nem a parancsok.

Lavos...

Ismételten próbálná helyrehozni a lényt, amíg sikerül, mert Lavos mást rosszra nem vehet rá, legfeljebb árt érzelmeinek? A Teremtő a túlvilágon világíthat rá a lénynek, miért rossz és mit kellene tennie.

„Büntetéssel nem érnék el semmit. Rá akarok mutatni, hogy más úton kell járnia.”

Arni közelébe értek... Radius, Glenn és Riddel úgy döntöttek, megnézik messziről.

Társaik fák árnyékában vártak.

Vipera nagyúr komoran nézett maga elé.

- A hatalom hazugsága, hogy pontoknak kezeli az embereket és nem kérdezi őket. Mindenki értékes és különböző dolgokban tehetséges. Az lát jól, aki elég időt szán barátaira, rokonaira.

Az egyének lelkivilága számít.

Darabokat látunk, azt látjuk, mi segít és mi káros.

Nem látjuk a sokadik következményt. Közvetlenül tudunk odafigyelni egymásra, ehhez természetes, hogy szemünket, végtagunkat használjuk.

Csak az eredeti tekintély létezik. Egyetlen tekintély van.

A tárgyak nem tesznek megvilágosodottá. A jelentések számai mások tetteit mondják el.

Nincs szükségünk se sok tárgyra, se csillogó tárgyakra. Arra viszont igen, hogy törődjenek velünk és a kozmoszt vizsgálhassuk.

A kreativitás önmagában érték, ha minőségre és erényre törekszik. Függetlenül attól, népszerű-e.

A képek, formák másodlagosak. Mások lényegi szándékai és érzelmei az együttérzés használatával deríthetők fel. Ez akkor is igaz, ha van elég vagyon létrehozni a felszínes megjelenéseket. De ez a lehetőség bármikor el is tűnhet.

Ha az emberek tökéletesek lennének ebben a világban, nem lenne szükség se törvényre, se büntetésre. Figyelnének arra, akinek nagyobb a tudása.

Különböző szinten készíthet valaki bonyolult, kreatív alkotásokat. Az alapvető tekintély az odafigyelés és támogatás.

Zappa régi emlék iránt lelkesedve szólt:

- A hierarchia elképzelt. Az együttérzés valódi. Kerestem a Szivárvány Elemet. Sokakkal találkoztam utamon, akiknek szavain látszott: érdeklődnek a világról, pozíciójuktól függetlenül. Mindenki maga dönti el, mi iránt érdeklődik. Önállóan gondolkodtak, függetlenül a felszínes megjelenésektől, amikkel találkoztak... tapasztalatukra hallgattak, nem a megjelenéseket megítélő uralkodó eszmékre. Pont ezért fejlesztően hatottak társaik gondolatvilágára.

Társaikhoz igazítják tetteiket, nem a hatalom által uralt társadalom elvárásaihoz. Hozzá igazítsd, amikor foglalkozol vele, mikor egészségessé teszed lelkét.

A gonosz lelkek hazugsága, hogy létezik központi személy, csak az boldog, ezért a központi személlyé kell válnod. A Teremtő mindenkit értéknek és a boldogságra teremtett, nem teremtett központi személyt. Nem teszel jót csak azzal, ha sok embert utasítasz. Az szükséges, hogy egymást meggyőzzék: megadják azt az érzelmi odafigyelést és a mennyország felé ösztönző kozmikus világgépet, ami egészségessé teszi őket. Mindenki érték, ezért fontos, hogy értékeivel segítse társait, környezete viszont támogassa fejlődését abban, amire tehetséget és érdeklődést érez. A természetüknek megfelelő környezetben van lelki békéjük, hogy szilárdan támogassák társaikat.

Találó kifejezés: fényes mint a pokol.

A harmónia követése elvont szabálynak tűnhet, de az a baj, hogy célként se tűzik ki.

Azzal javítod a világot, ha segíted társaidat.

Mikor beszélünk egymással, a megértés az első lépés, ami után a hibák felderítésének kell következnie, hogy elhagyjuk őket.

A teljes igazságra kell törekednünk, s ha nem okoz nagyobb kárt, a teljes gyógyítást tartjuk a legjobbnak, hogy a mennyország felé forduljunk.

Fenyegető körülmények között is segítenünk kell egymást. Az anyagi nélkülözés ne hátráltassa azt, mennyire figyelünk egymásra.

Radius élénken látta emlékeit.

- Elsősorban nem jó környezetre van szükséged, hanem lelkierőre. Türelem kell társaidhoz és hogy boldog legyél. Elsődleges, hogy együtt vagyunk. Másodlagos, hogy mit teszünk. A jó társak a szükséges mértékben alkalmazkodnak, felelősen kell mérlegelniük egyéb hosszútávú elkötelezettségeiket.

Elkötelezettség kiderül abból, mire fordítasz időt.

Ha a cél kiállja az idők próbáját, akkor értéket hozol létre, ha véghezviszed.

Ha rosszindulatú vagy, megsemmisítenéd a másik felet. Kemény szigorral felléphetsz, de reméld, hogy van lehetőség az épülésre.

Van, aki a sikert vagyonban méri. Én a gyógyult lelkek számában. Az igazság független attól, hányan mondják.

Nem a környezeted minősít. De tökéletlen vagy, törekedj elhagyni hibáidat.

Ha keresed hibáidat, akkor fejlődsz.

Szükséges, hogy tudatosan tegyél állandó társaid megőrzéséért. A barátság alapvetőbb szükséglet, mint a fényes környezet vagy a pozíciók által adott élmények.

Lépteket hallottak közeledni.

Karsh-t lelkes erő töltötte el.

Valószínűleg Riddel jött meg!

Öröm töltötte el, kiment elé, hogy üdvözlje.

Serge barátja mellett maradt a fa törzsénél.

Kid lehet vele őszinte. Nem a múltja határozza meg, hanem ami felé a jelenben törekszik. Minden régi, rossz élményből megpróbálja kigyógyítani a lányt, amilyen sorrendben fogékony rá és fontos. Alaptermészete, hogy szeretetet akar adni és kapni.

Bizalommal a lány szemébe nézett. Nyugodtan szólt.

- Az számít, hogy végül a Mennyországba kerülj. Nem az igazságtalanok fenyegetése, amiket társaidért kell elhárítanod. Csak magukat minősítik, és saját végső sorsukat.

Mérlegelj, függetlenül attól, merre terelne környezeted. Ha valamit erőltetnek, veszélyes, hogy csak felületesen gondolták végig. Környezetedtől függetlenül legyél alkalmas az egészséget képviselni.

Egy beszámolónak csak megalapozottsága számít.

Ha csak hosszú idő múlva találkozunk, akkor is törekedhetek rá, hogy megértsem. Lehetünk őszinték. Különbözik nem épül kapcsolatunk.

Tudták: Opassa partját kell megközelíteniük. Addig látnak el.

Céljuk, hogy biztonságba juttassák egymást. Nem a környezetük számít. Alakítják, miben élnek. Ha kell, némán. Tudják, hogy társuk odafigyel rájuk.

Eljön az idő, amikor segítheti társát. Figyelnie kell, mikor van rá szüksége azonnal.

Abban élnek, hogy számíthatnak társukra.

A parti tűző nap túl nagy veszélyt jelent a vörös és sárga elemeket vivőkre.

Együttműködésre törekszik, megbeszéli Glenn-el és Guile-el, merre szükséges haladniuk. Így a legnagyobb az esélye, hogy irányt változtatnak. De ha kell, a többséghez szól, hogy döntsenek.

Ha a többiek a part követése mellett döntenek, akkor is kitart Kid mellett. Vele megy a kerülőúton. A végső jóhoz hú. Annak számol el.

Ragaszkodik a biztonságosabb úthoz, ha Kid és társai azt mondják, teljesítik az erőpróbát? Hiába érvelve egyedül, csak társára hozna szegényt. Mindkét úton teljes erejéből kell segítenie, de mindazzal, amit lát, megpróbálja meggyőzni, hogy a jobbat válasszák.

Ha leszakadna, egyedül is egészségesnek kell maradnia, amíg visszajut hozzájuk. Ezt várnák el akkor is, ha a túlvilágra kerültek.

* * *

Csak egyéni idő van. Függetlenné kell tennie mindentől. Azokért kell tennie, akiknek tartozik.

A Végső Jó felé törekednek. Annak számolnak el. Bárki figyelmeztet, ha megalapozott, követik.

Elfogadhatatlan, ha társaiknak baja esik. Megbecsülik őket, elhárítják.

Erejük véges. Örülnek, hogy társaik velük vannak.

Mindig nagyobb náluk az univerzum.

A szeretet fontosabb az örömnél. A lelki gazdagság, a nehézség vállalása, a rossz elhárítása. Társával megélheti.

Aki a teremtés rendje szerint akar szemlélni, az elfogadja az egészség rendjét.

Serge döntött: társaira fordítja idejét.

Aki nem fogadja el, az ő felelőssége. Csak azzal tartozik, jól mondja el.

Emlékezett Termina lakosaira...

Rossz hierarchiában rossz emberek. Egyikhez sincs köze.

Egyedül a lelki egészséghez tartozik, amit tud adni.

Nem az elvi szakaszok és kategóriák adnak az ember életének értelmet.

Megválasztja, mire figyel és mitől épül.

Aki a kitartást választja, az ér célt.

Minden tökéletlen, de az egészségből táplálkozik, hogy tovább tudja adni. Szüksége van történetekre.

Sejti: társa is erőtlén és elhagyatott. Ne ez legyen utolsó élménye.

Homályosan lát... de a különböző esszenciájú dolgok nem keverednek.

Nézték a hőség által megtépázott növényeket... amikor az időtlen tanításokat hallgatták, egészségesek voltak. Ahhoz fordulnak, hogy gyógyuljanak.

Csak veszélytől vagy élőlénytől kell tartaniuk.

A helyszínekben nincsen jelentés.

Az teszi értékesé, amit tenne. Értéke független attól, mire van hatalma. Hosszútávú törekvése lelki egészségétől függ.

Összeszorította fogát, haladtak előre a növények között, de emlékeihez fordul...

„Az ősi szövegek inspiráltak, a lényegüket kell nézni, nem szó szerinti tartalmukat. Ha társaid lelki egészsége a célod, természetes módon fordulsz az őszinte, támogató beszélgetés felé. Történetek elemzésével gyakoroljátok a jó megoldások keresését.

Ha azt nézed, mivel árt és mivel segít, hogyan emelkedhet a Mennysországba, akkor segíted azzal, ami a legfontosabb lelki egészsége számára.

A szeretetet képzeletben is fejlesztheted. Körülményektől függetlenül is adhatod.”

Kid mellette kimerülten haladt... Serge segítene, ha tudna.

De már nincs csomagjuk.

Támogatón szolt Kid-hez.

- Bármit tudok, segítek. Sokszor megírtam az utat a partig... nem hosszú. Hamarosan a végére érünk.

Meg tudjuk csinálni.

A barátomnak a lelki egészsége és a cselekvőkészsége a fontos, nem valamilyen tevékenységért vagyok vele együtt. Fenntartom vele a kapcsolatot, még ha másba is kezdünk.

Hátulról támogatón rátette kezeit Kid felkarjára és megsimogatta.

Élénkítően megdörzsölte karját.

„Nem adhatok neki olyan társat, aki becstelenséget elkövet. Őszinte maradok vele.”

Emlékeztetni fogja a lányt, hogy tartsa fenn korábbi társaival kapcsolatait.

Kid óvatos figyelemmel nézett körül.

Serge látta: határozott erő hajtja.

Megoszthatják gondolataikat, segítenek következtetni.

Kid rajongva ránézett, s komolyan, visszafogottan mondta,

- Szólnunk kellene, hogy a part előtt még egyszer pihenjünk. Teljes harckészültségben kell odaérkeznünk.

Társaik egyetértettek... meglátták a távolban a fénylő partot.

Utoljára pihennek.

A növények közt ültek... Serge felizzította elemeit, karját a lányhoz közel tette... Kid megrázta fejét.

- Kellemetlen, ne frissítsd fel az elemeket.

- Értem, de muszáj most felkészülnünk.

Kid kimerülten bólintott.

Serge karját társa mellé tette, segített helyrehozni az elemeket.

Kid rajongva ránézett, elkötelezett támogatással bólintott.

Mozdította a lány karját, óvatosan megigazította lábát.

Bátorítóan végigsimított hátán.

- Hamarosan sikerül.

A jóindulat és a rosszindulat nem érzélem, hanem döntés eredménye. Körülményeitől és múltjától függetlenül dönt.

Serge nézte a távoli, fénylő partot... a földi élővilágot kell megmenteniük.

Az számít, mennyire jótekingó, nem az, mennyien ismerik.

Radius ezek között a növények között tanította...

„Egyedül az igazság hierarchiája valós. Amit a tapasztalat és a gyógyító szándék támogat. Ha letérsz a képességeid és körülményeid által meghatározott legjobb útról, elsősorban saját lelki minőségnek ártasz, másodsorban környezetednek.

Te döntöd el, mennyit foglalkozol az egészséget növelő gondolatokkal. Mindenkinek más a teherbírása.

Az együttműködés és a támogatás tartja fenn az emberiséget, nem a rablás. Jobb, ha idegenek is együttműködnek egymással és segítenek felemelkedni. Ha csak saját csoportjukat segítik, nem jobbak a rablóknál.

Az ember barátságra lett teremtvé és történetek elemzésére, nem arra, hogy utasításokat adva fokozatosan tönkremenjen.”

Serge rádöbrent: biztonságban van. Kifejezheti megbecsülését. Egy óránál tovább nem lát el.

Megölelte Kid-et. Érezte hátán: a lány karjait simogatóan mozgatta.

Alig tudták a csatához szükséges elemeket megőrizni. De sok erőfeszítésükbe került. Társai azért küzdöttek végig, mert elkötelezettek.

Ha nem sikerült volna, Serge akkor is hálás lenne és tartósan támogatná.

Elsődleges érték az odafigyelés.

Felkarolja barátját, ha vész éri.

Ellophatatlan ékszer

Kiléptek a sziklák közül a systerő tengerpartra... *három fiatal nézett rájuk.*

Nem mozdultak fenyegetően.

Kid látta: Lucca fél fejjel alacsonyabb nála... még azt a korát éli, amikor bejárták a történelmet és megmentették az élővilágot...

Kid szemei könnybe lábadtak...

Serge barátjára figyelt, de felismerte: a fehér ruhás lány Marle, mellette áll Crono, a Földet Lavostól megszabadító küldetés hősei... akik eltűntek a szárazföldi háborúban.

Crono döbbsent tisztelettel nézett rájuk... aki véghezvitte az Időindító szerepét, ezzel legendává vált.

Kid ösztönös bizalommal a szemüveges lányhoz ment... s átölelték egymást.

Lucca szavai tompán hallatszottak Kid haja mellől:

- Sajnálom, Kid. Tudom, már nem élek, amikor ennyi idős vagy.

Mindketten remegtek... végül elengedték egymást. Lucca még óvatosan fogta Kid két felkarját.

Nyíltan Kid-re nézett. Bátorítóan szólt.

- Láttuk, mit vittetek véghez. Örülök, hogy életrevaló lány lett belőled. – erőfeszítést tett, és rámosolygott. - Büszke vagyok, hogy segített társaidat. Végülis Te vagy Lucca Mérnök húga.

Komolyan bólintott.

- Belthazar elmondta, milyen feladat vár még rátok. – végignézett Serge-éken, s támogatóan szólt Kid-hez. – Számíthatsz társaidra. Tudom, hogy épen maradsz, de azért, mert felelősen fogsz eljárni. Sok sikert és pontosan harcolj!

Lucca Kid társaira nézett. Halkan, de meggyőződéssel szólt.

- Nem mondhatom meg, mit tegyetek. Most már nem befolyásol a SORS. Ti döntötök a jövőtökről. Ti lettetek az új Időindítók!

Lucca elismerően Serge-re nézett, s komoly kötődéssel bólintott Kid-nek.

A fiú felé lépett, rekedten szólt.

- Serge, tartozunk neked a teljes képpel.

A távolba nézett, gondolataira fókuszált.

- Mikor kezdődött ez a szomorú történet?

10 éve, amikor majdnem megfulladtál itt? Vagy 14 éve, amikor megsebesített az a párdücdémon? Amiatt vittek Chronopolisba, ahol hozzádkapcsolódott SORS és a Fagyott Láng.

Vagy 2400 év múlva kezdődik majd, amikor az Időkatasztrófa visszaküldi Chronopolis-t az őskorba?

12 ezer évvel ezelőtt indult az eseménysor? Amikor az ősi mágikus királyság megsemmisült, amiért használni próbálta Lavos-t?

Mindegyik közel jár az igazsághoz. Mégis, nagyon távol van szemléletük attól, hogy a választ megérthessék.

Lucca komolyan rájuk nézett. Gyász és támogatás érződött hangján.

A valódi kezdet az ősi Zeal Királyság pusztulása volt. Ahogy a palota összeomlott Schala Hercegnő körül, őt a dimenziók közötti örvény magába szívta a Lavos Mammon Szerkezettel együtt.

Schala és Lavos egyesült egy hatalmasabb lényben, ami végül az Időfalóvá nőne.

Schalát elárasztotta Lavos gyűlölete és keserősége, s elméje fele azonosult minden létező elpusztításával. Ha teljesen ellenáll Zeal lebegő szigetén, ha csak Crono társaihoz hú, ez nem történik meg... Elméje önállóan maradt része mindenkit meg akart menteni, és várt arra, aki őt megmenti.

A Hercegnő ebben az állapotban zuhant át az Időkapun, s a távoli jövőből meghallotta sírásodat...

Ekkor fonódott össze sorsotok. Ekkor dőlt el, hogy a jövő és a múlt metszeni fogja egymást, és a világ kettéhasad.

A kis Serge keserűen sírt a vérébe hatoló démoni méregtől, Schala pedig tízezer éven utazott végig, hogy megtalálja és beléphessen ebbe a világba. A Hercegnő a nevedet se tudta, csak a kort, ahonnan hallotta kiáltásod. Ahogy suhant át az időn, tomboló mágneses mező járt előtte, ez okozta a SORS programhibáját, s végül emiatt jutott el Serge a Fagyott Lánghoz.

Igen, Serge. Sírásod Schala Hercegnő szívébe hatolt. Mielőtt a gyűlölet teljesen eluralta volna elméjét, lemásolta magát, és ebbe a világba küldte másolatát. Újszülöttként ideérkező másolatánál hagyta ősi medálját, hogy mágikusan védje lányát-klónját. Életveszély esetén a medál biztonságosabb helyre küldi vissza lányát a közelmúltba.

Kid szemei döbbenetben kitágultak, Serge tettekre kész támogatással nézett rá.

Lucca kimerülten, de támogatóan bólintott.

- Igen. Kid Schala klón-lánya.

Kid bizalommal nézett rá, elhalóan szólt.

- Tévedsz... én én vagyok... nem Schala lánya vagy klónja.

Lucca visszafogottan bólintott... szerető támogatással beszélt.

- Rendben, Kid. Ha te így érzed. Gondolom, Schala Hercegnő is tiszteletben tartaná megérzésed.

Kid hallgatott. *Mellette áll barátja, akinek szüksége van segítségére...*

Érezte: a legfontosabb, hogy cselekvésre képes maradjon. Társaiért.

Mindegy, mit tudok meg. – gondolta. – Támogatom Serge-t.

Serge-n átfutottak az élmények, Kid megmenti életét a fortyogó láva barlangjában, a tengerre néző kiszögellésen, Fargo hajóján... teljesen bízhat a lányban, az életet és az érzelmeket hozza életébe.

Nem számít, klón-e. – gondolta Serge. – Ugyanúgy van lelke, ő egyedi érték, és szerencséire egyéni tapasztalathoz is hozzájutott.

De miért támogatt engem intenzíven kezdettől fogva? A fizikai síkon nem találunk rá okot.

Lucca elszántan sóhajtott... komoly határozottsággal folytatta.

- Beszámolok a Kid Projektről, aminek tervét Belthasar alkotta meg, hogy az Idő mégse vezessen a pusztulásba. Az egész terv azért létezett, hogy Téged erre a pontra vezessen.

Serge-re nézett, hangján tisztelet érződött.

- Chronopolis alapítása, az Időkatasztrófa, SORS és a Sárkányok háborúja... mindezek között ösvény vezetett számodra a Chrono Cross megszerzéséhez.

Keserűen lehajtottá fejét, halkán, bocsánatkérően szólt.

- Természetesen erről Kid nem tudhatott. A Tervet csak lezárulta után ismerheti meg.

Kid-re nézett, átható elismeréssel.

- Nemsokára Kid-et Belthasar visszaküldi 10 évet az időben, hogy kimentse a fuldokló Serge-t a tengerből.

Mindenképp megteszem. – gondolta Kid határozottan.

Majd hívnia kell Serge-t, mikor Leena-val beszélget a parton.

Kid rádöbbsent: ő indítja el Serge-t az úton, amin végig védelmezte. Ami Serge túléléséhez és a világ megmentéséhez vezet.

Serge a Masamune-nal utazott vissza, hogy kimentse őt az árvaházból. Ő pedig 10 évet utazik majd vissza, hogy kimentse Serge-t a tengerből. Egymásnak köszönhetik létüket, nem létezhetnek társuk nélkül.

Komolyan társaira nézett. Óvatosan, halk tettekrekeszséggel szólt:

- Belthazar megtervezte az utat. De valakinek segítenie kellett választásainkat, hogy ezt az utat járjuk be.

Guile előlépett, társai döbbsenten fordultak felé...

A varázsló elismerően bólintott Serge-nek.

- Schala öccse vagyok: Magus, és kísértelek utadon. De helyetted nem adhattam szeretetet.

Serge ismét látta a dzsungelben társai által körbevett tábortüzet...

„A valódi támogatás örökre szól, ha társunk nem gonoszodik meg. Kitartásunk a Mennyországba kerüléshez is lényegi tényező.

A szeretet, egymás támogatása ad az életnek értelmet. Ez kölcsönös, de ha kell, hosszútávon vállal áldozatot. Ehhez célszerű segítséget, összefogást kérnie társaitól.”

Guile tudása megmutatja: tényleg az ősi Zeal Királyságban tanult.

Crono tettekrekesz elismeréssel nézett Serge-re ... de vész nyomasztja.

- Te vagy az utolsó reményünk. Csak te, aki kapcsolatba kerültél Schalával és klón-lányával, csak te tudod megtenni.

A dimenziók túlsó végén terjengő sötétségben tombol az Időfaló, ami elnyelte Schalát.

Kérlek, Serge! Szabadítsd meg Schalát attól a szörnyetegtől és az őt elárasztó gyűlölelettől!

Hozzád ért az Időfaló pusztító nyúlványa, a Fagyott Láng. Ezért sokaknak gyógyulást hoztál. Akik ártatlanokra támadtak, azokat le kellett győznötök. Schala a fontos, de Lavos-t nem tudjátok elpusztítani, teljes erővel a lányra akaszkodott. Schala jövőjét csak úgy mentheted meg, ha gyógyító harmóniát vonsz köré, ha szilárd lelkierővel eltűntetted az Időfalót. Ezúttal Lavos vagy a gyógyulás útjára tér, vagy a semmibe menekül.

Serge, mutasd meg nekünk, e föld élőlényeknek, mi az a jövő, ami valóban vár ránk.

Kid némán, belső erővel figyelt.

Nem az számít, mekkora a kár, hanem hogy mennyit tud javítani.

A fehér ruhás Marle sóhajtott, s elszántan Serge felé lépett.

Komoran, de alázattal szólt: tudta, hogy megrázó hírt ad át.

- Ahol még az angyalok is eltévednek... 10 éve meghaltál. Pontosan itt. Ez teljesen biztos. Megfulladtál.

Valójában a világ, ahol életben maradtál, az a mesterséges valóság!

10 éve Lynx próbált megölni ezen a parton. Miután Prometheus megtörte a kapcsolatot a SORS és a Láng között, a SORS elszánta magát, hogy megsemmisít minden akadályt, ami a Láng megszerzésének útjában áll.

Közben a hat sárkány elküldte Harle-t, hogy megszerezze a Lángot. Harle kapcsolatba lépett a SORS élő képviselőjével, és sikerült szövetkeznie vele egy időre. Mindkét fél célja a Prometheus áramkör kiiktatása volt, hogy elérjék a Fagyott Lángot.

Lynx és Harle elrabolta Lucca-t, az egyetlen mérnököt, aki képes megtalálni és izolálni az áramkört.

Ő ellenállt, s a hősi halált választotta.

Serge azonnal megfogta Kid kezét... a lány enyhén remegett, de folyamatosan figyelt.

Ismét kizárta a szuperszámitógépet a hatalomból. Ekkor fordult a SORS tekintete feléd, Serge. A Sors Kristályai feljegyezték, amikor Kid-et kimentetted az árvaházból, így a szuperszámitógép kiszámolta, hogy egy nap átkerülsz az idővonalára, és megpróbálsz megszerezni a Lángot.

Marle sürgetően szólt, de megbecsülés látszott tekintetén.

- Egy új életforma van születőben bolygónkon... földönkívüli életforma, ami fejlettebb még az ősi Lavos-nál is! Belthazar ezt előre látta 2300-ban. Mindent megtett, hogy elhárítsa Schala eltűntét és az Időfaló megjelenését.

Komoly erővel nézett Serge-ékre.

- A Chrono Cross: egyedül az képes egyesíteni a bolygó hangjait, amik a hatféle elemben megjelennek.

Bizalommal bátorította őket.

- Kérlek, adjátok neki az életből eredő harmóniát, hogy kigyógyítsátok a haragból és szenvedésből! Csak ti tehetitek meg!

Glenn határozottan előlépett.

- Ideje lezárunk ezt a fejezetet és biztosítanunk a békés jövőt.

Kid támogatóan megszorította Serge kezét.

Rekedten, de tettekre készen szólt.

- Gyerünk, Serge barátom! Ne várakoztasd tovább a lányt... Csak rád vár, tízezer éve!

Átgondoltan, kimérten folytatta:

- Ha pusztulás vár a világra, pusztuljon. Ha a történelemnek meg kell változnia, megváltoztatjuk. Megmutatom, miről álmodnak a Radikális Álmodók!

Serge rádöbbsent: csak ez a küldetésük maradt.

Most dől el, megmenekülnek-e a világgal.

Harcra képesen kell az Időfaló ellen indulniuk. Nem várhatnak.

Társaira nézett... ők elszántan bólintottak... mindannyian.

Serge mély lélegzetet vett...

feltartotta az Időtojáást, gondolatban üzenté neki:

„Az Idő Sötétjéhez!”

...

Sötétség vette körül őket... és magány.

Zúgó szél tört rájuk: a sebesen haladó idő embertelenül száguldott.

Rideg, szürke köd kavargott körülöttük.

A kavargás közepén dühösen füstölgő, forrongó lény tombolt magában: Lavos. Lángoló tüskéi között *Kid függött fehér ruhában, álomba merülve.*

A fehér festések nélkül valóban látszott rajta: hercegnő.

Serge, Kid és a többiek körbeállták, azonnal ki akarták szabadítani.

De ezt csak a melegen szerető zenével tehetik meg.

Figyelni kezdtek a Chrono Cross-ra, s engedték, hogy előhívja belőlük a zenét.

Visszafogottan kellett sugározniuk, hogy ne vonják magukra a lény figyelmét.

A Chrono Cross azt sugallta, figyeljenek egymásra is...

Egymás dallamához igazították sugárzásuk sorrendjét, a Chrono Cross harmonikus egésszé fogta össze az általuk keltett zenét.

Lavos csak önmagával volt elfoglalva, de néha meghallotta a dallamot, s ekkor őrjöngve kitört... csápjai hőt löktek Serge-re és társaira, minden csapása kioltotta életerejük egy részét... Lavos valahányszor megakasztotta a harmóniát, ők újra elkezdtek felépíteni a zenét, hogy a természet rendjét átadják....

Lavos újra és újra megszakította a dallamot, de ők hagyták, hogy a Chrono Cross vezesse dalukat, s ismét végigjárták a zene kiépítését... a teljes kiteljesedést és sértetlen egészséget szórta rájuk vissza a megidézett erőter.

A dallam gyógyította őket, de Lavos erőt gyűjtött, majd lángkitöréseket szórt rájuk...

Életerejük véges... csak remélhetik, hogy időben hatástalanítják a tomboló Lavos-t.

Ha csak Schalát sikerül megszabadítani Lavos-tól, azért is megéri meghalniuk. Le kell csillapítaniuk, akit csak tudnak.

Lavos visszavonult, s görcsösen maga köré vonta tüskéit... de kifáradt! A Dallam Teljessé vált!

... A lány alatt Lavos kihűlt, tüskéi lágyan visszahúzódtak... tövükben a lángok kialudtak, s a lény kékké és lágygá válva visszahúzódtott Schala-ról...

Hirtelen megérezték Schala lényét: őszintén támogatja mindenki jószándékú létét, elkötelezett az emberek érdekeinek harmonikus összehangolása iránt...

Érezték, amint fölszabadul a lány! ... A hajdani tüskés lény kékes, átlátszó vízgolyóként lebegett, döbbsen fogta fel az együttműködés értelmét... a dallamot dalolók érezték: a lény kész volt támogatni a harmóniát.

Schalát egészséges, tiszta életerő árasztotta el... a fehér ruhás lány belebegett megmentői körébe, felüdülten kinyitotta szemét... ránézett Serge-re és társaira.

Hangján nyíltan hallatszott a komoly hála.

Évmilliók óta várok... erre a pillanatra.

Értelmetlenül bántják egymást a halálba tartó életformák: a világok, amik elsüllyedtek, a gondolatok amiket elfeledtek, a sejtfafták amik lassan elpárologtak... a tudatok, amik elhalványultak.

Sokan szeretnek gyűlölni... gyűlölnék szeretni... miért születünk meg?

Az evolúcióért? A legerősebb fennmaradásáért? Mi célt szolgál, hogy bántjuk, megöljük egymást?

Barátságosan körbenézett társain, s komoly támogatással folytatta:

Megosztom veletek, amiket Lavoson függve megláttam, mielőtt elfelejtem.

Serge körül mindent felfalt a fekete sötétség, de ezúttal biztonságos, meleg hely volt... egyértelműen érezte: társai körülötte vannak. Érezte maga mellett Kid támogatását.

A tojások, amiket bolygóknak hívunk... és a megszámlálhatatlan serkentőanyag, amiket életformáknak hívunk... amikor e magok egyike szellemileg megtermékenyít egy bolygót, új világot hoz létre. De amíg ez megtörténik, évek százmilliói telnek el, és megszámlálhatatlan életforma születik és hal meg...

Ez a lét célja és értelme. Mindenki csak az ilyen pillanatért létezik. Amikor megtörténik, az univerzum következő szintekre fejlődhet.

Csak gyalogok vagyunk? Rövid életünk nem több, mint könnyű áldozat a kiválasztott életformáért?

Nem. Egyáltalán nem. Mindünkben benne van a lehetőség, hogy ilyen magok legyünk. Igen, Te is lehetsz ilyen.

Genetikai örökség és környezet... mindannyiunk törekedhet a legjobbra, korlátai ellenére.

Minden életforma, ami tisztességesen próbálja betölteni feladatát, hozzájárul a kiválasztott mag küldetéséhez. Ha csak egyikük hiányzik, elvesztettük a jövőt.

Nincs fölösleges élet. Senki sem feláldozható gyalog! Hozzájárulhatsz minden lény üdvözüléséhez.

Minden létező talán csak álmodik az életről... talán nem többek álmok lehetőségeinél, amit az ébredés előtt álló bolygó tervez...

De végül minden álom visszatér Zurvan-ba... az álmok tengerébe.

... Serge meglátta a magasból saját életét, közeledett a ponthoz, ahol Opassa partján átcsap rajta a hullám...

Nem veszíthetnek el, vissza kell térnem hozzájuk!

Erőfeszítést tett, hogy odasuhanjon, de nem tudott mozogni.

Az őt időtlen ideje szerető lány Kid hangján szólt:

- Várj, Serge! – biztonságot adó tudással súgott, bízva. – Időben visszatérsz hozzájuk, maradj még.

Serge távolról látta, amint múltbeli énére rátör a hullám... s a látvány mérhetetlenül lelassult.

Ismét mindent felfalt a meleg sötétség. Serge érezte maga körül társai támogatását: vele voltak a fekete térben... *otthonos sárga fény töltötte be a teret, s meglátták társaikat: körben lebegtek Schala körül. Cselekvésre készen körülnéztek.*

A lány megbízható nyugalmat sugárzott, de szavaitól távolságot tartva szólt.

- Itt az egyik búcsúnk ideje.

Vipera Nagyúr azonnal Serge-hez fordult. Komoly hála érződött szavain.

- Keress fel, ha bármire szükséged van.

Karsh megragadta a lehetőséget, elismerően szólt a fiúhoz.

- Akár találkozunk a jövőben, akár nem... szívünk támogat téged, még a másik világban is. Vigyázz magadra, Serge! Tanulj komolyan, felkészülten védj társaidat!

Serge meghallotta fejében Kid türelmes, védelmező hangját:

- Az univerzum ismét egyesül. A legtöbben azt az életüket kapják meg, amiben Te élsz. Nem a tragédiákkal terhelt eredet.

Földi életedben nem tudsz emlékezni a küldetésre, amit végigvittünk. Csak utólag láthatod majd megint. Enélkül térsz vissza abba az időpontba, amikor elhagytad világot. De innentől szabadon választod meg, merre haladsz életed útján!

Orlha bátorítóan társaira nézett.

- Itt az idő felpakolni és hazautazni. Nem fantasztikus, hogy otthon vár valaki?

Marcy visszafogott humorral szólt, de érződött rajta a hála.

- Sziasztok! Ha még találkozunk, biztos idősebb leszek!

Hirtelen meghallották Fargo gondolatait: „Aki meg akarja tapasztalni a szabadságot és az erőfeszítést, jöjjön a Legyőzhetetlenre!”

Poshul lihegve Serge-hez fordult.

- Indujjung hava, Dvága Szóvg! Marge Anyuka és a máfih Leena mál vávnak. Éf én éhes vagyok... Heckran levefre.

A Serge-t évmilliók óta szerető lány türelmes megértéssel szólt, de komoly céltudattal, a sikert biztosnak látva:

Egyedül nem tudjuk meggyógyítani a világ minden baját, se felkutatni rejtélyeit. De ennél sokkal fontosabb...

Nagyon jó volt Veled lenni, társam! Eszméletlen jó, hogy megszülettem érted!

*Gondolom, most kellene mondanom: később találkozunk! – a lány hangján végleges céltudat és mosoly
éreződött. - Ezt komolyan gondolom! Megtalálalak. Valamikor, valahol... totál biztos vagyok benne! Nem
számít a korszak, ahova leszületsz, se a világ, amibe vándorolsz... rád találok majd!*

Már most tudom... már most tudom, hogy megtalálalak.

Serge érezte társai fájdalmát, amint a szükségszerűség hirtelen leválasztja róluk...

...vaksötét borult szeme elé, de úgy érezte, szédítő sebességgel távolodni kezd...

~ ~ ~

Forró homokot érzett maga körül, szemhéján keresztül vakítóan sütött a nap...

A tenger hullámozott mellette.

- Serge! – *Ez Leena hangja... az egyiké.* – Jól vagy?! Mitől estél össze?

Serge felült és körülnézett... ruhája és körülötte a homok száraz volt.

Leena mellette térdelt.

Meg kell kérdeznem tőle... melyik van mellettem.

Torkát forrónak érezte, hús tengeri párát lélegzett be...

- Voltál a Terra Toronyban? Tudod, mi a SORS?

Leena szemei kitágultak, komolyan figyelni kezdett, gondoskodásra készen.

- Miről beszélsz? Csak most értünk ide!

Most érkeztem vissza? Hamarosan elfelejtem a többieket!

- Ezt most gyűjtötted nekem. – Leena átható támogatással nézett rá, felemelte pikkelyekből álló nyakláncát.

A tenger csillogott körülöttük... Serge érezte, amint fejét hűteni kezdi a tengeri pára.

- Színes pikkelyek? – *Miről beszéltem az előbb? Milyen torony?*

- Komodó pikkelyek! – Leena megmártotta kezét a vízben, s megsimogatta Serge haját. - Ne kapj
napszúrást! A nyár csak most kezdődik!

Úgy érzem, elvesztettem valakit... valakiket... élményeket.

De csak a hőségtől ájultam el.

Esetlenül felállt, s türelmesen felsegítette a lányt.

Leena bízva nézett rá. Megfogta Serge kezét és sétálva vezetni kezdett.

Serge felvette tempóját és amennyire tudott, figyelt rá.

Ez az egy életem van. A lehető legjobbat kell kihoznom belőle.

~ ~ ~

A díszes kapcsú napló a cirádásan faragott, lakkozott asztalon feküdt.

Látható volt lapjain a lány kézírása:

S a függöny itt zárul, a történet végén.

Örökkévalóság telt el azóta... a múlt kitartó álmai homályosulnak el...

Az idő eltompít érzelmet, emléket, de Rád mindig emlékszek.

Amit Tőled kaptam és velem maradt, az önmagam és az emlékeim.

Biztos vagyok benne, hogy még találkozunk. Egy másik helyen, egy másik korban....

Legfeljebb nem látjuk, hogy Te Te vagy, én pedig én...

Lépünk ki a végtelen újba, éljük meg a következő valóságot, egy másik jelent...

Bár a történetet leírtam, az élet megy tovább... vigyázz magadra, amíg találkozunk, Barátom!

Örökre a Tiéd,

Schala "Kid" Zeal

A naplóbejegyzés itt véget ért. Mögötte állt a lány fényképe: fehér esküvői ruhában ült fekete frakkos férje mellett...

A lány szelleme bolyongott keresztül téren, időn, Serge-t kereste... különböző korokba újra és újra leszületett a fiú után... Végigjárta az iskolát, a kirándulásokat, az uszodát, a kirakat órái emlékeztették: élénken élnek benne az időtlen idővel korábban szerzett emlékei... egy életen át kereste Serge-t a zsúfolt buszokkal környezett felhőkarcolók között...

Talán nem ő az egyetlen, aki társát keresi a nagyvárosban... aki már rég nem emlékszik egykori életére...

Érezte a fiút, át az univerzumon.

Megtalállak. Ha az egész világot is fel kell kutatnom... valahol, valamikor megtalállak. Bizonyosan tudom.

Nyíltan átélte kötődését, azt kívánta, a csillagok juttassák el sugárzását Serge-hez.

Következő fiatalkorában egy tengerparti nyúlványra ért, s meglátta az egykori *El Nido szigetvilágát, pálmafák törtek a magasba, ahogy sokszáz évvel ezelőtt...* elegáns fehér ruháját lobogtatta a sós szél... szeme derűsen felragyogott.

A helyszín már megvan!